

Giới thiệu Tiểu Bạch Kiếm

Vừa nổi bật vừa đặc sắc, truyện Tiểu Bạch Kiếm của Tiểu Vũ thuộc truyện đô thị mới nhất nói về Vương Phục Hưng, một tiểu nhân vật tự nhận mình là nhà quê, tướng mạo bình thường, võ lực không rõ, lưng đeo trách nhiệm nặng nề, được những nữ nhân mệnh trung chỉ định giúp đỡ, vượt qua bao nhiêu sóng gió mà ngang nhiên quật khởi.

Có các loại nữ nhân ngôn tình. Có các loại đối thủ. Âm mưu quỷ kế, người lừa ta gạt, đấu tranh với nhau, tranh quyền đoạt lợi, quyền hành ngấp trời.

Máu nhuộm giang sơn như vẽ, truyện khuynh thành hồng nhan như thơ.

Nằm mơ nhân đầu gối, chương quyền thiên hạ !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ca

“Sợ cái shit à? Đi vào chơi hán, chỉ cần không tai nạn chết người xảy ra chuyện ta giúp người dọn dẹp. Tiểu Kiệt, ta xem người như anh em, không cần lái nhái nhiều. Nơi này ta biết, các anh em đều rất trọng nghĩa, đi vào báo tên của anh ta ra đảm bảo những người kia giúp người đánh người. Người để một tiểu tử ngoài trường cướp mất nữ nhân, người không phải đàn ông hay sao mà người không động thủ?”

Chạng vạng khoảng 7 giờ tối

Thành phố Hoa Đình, khu nhà cửa đang phát triển tại cửa ra vào của một tiệm internet, một đạo âm thanh dị thường ngang ngược vang lên, rất khi phách, mùi vị giang hồ. Nhưng ngoài tiệm internet đang tụ tập một đám người đông đúc, có vẻ không hài hòa như đang có mâu thuẫn. Khoảng năm sáu đứa bé tụ tập cùng một chỗ, cùng mặc áo đồng phục màu xanh da trời, tóc húi cua, chiều cao bình quân chưa đến mét sáu, khỏe mạnh khá khinh. Mang theo cặp sách in hình ultraman hoặc batman, ngăn tại trước cửa ra vào tiệm internet không tới 5m hình thành một hình ảnh lạ thường làm cho mọi người chú ý.

Đứa bé đứng trước nhất giọng điệu có chút cao ngạo, trong đám trẻ hán có dáng người cao nhất khoảng 1m6, họ Vương, gọi là Vương Phục Vũ, tại trường tiểu học hán khá nổi tiếng. Vóc dáng cao, quyền đầu cứng, gan lớn, loại người này chỉ cần có chút thủ đoạn là có thể tại thời học sinh làm thống lĩnh chúng bạn huống chi trong lời nói đứa bé này dường như còn có một đại ca có thể lên trời xuống đất. Ngày thường hán là nhân vật nổi tiếng số một của trường tiểu học, có một đám đàn em trung thành và tận tâm, trong trường học hoành hành ngang ngược, sự tình vên váy nữ sinh cũng đã từng làm, vậy mà còn có kẻ mù mắt khi dễ trên đầu mình. Nhưng hôm nay tình huống có chút đặc thù khi liên lụy đến giang hồ bên ngoài trường. Nguyên nhân là so tranh dành tình nhân một nguyên nhân thường thấy ở tiểu học và sơ trung. Như Vương Phục Vũ nói :“anh em lại để cho người ngoài trường cướp mất nữ nhân của mình, nhất định phải lấy lại danh dự”. Thế là lũ trẻ tìm hiểu hành tung của đối phương sau đó mang tâm trạng đầy căm phẫn tới đây ý định cho đối phương một bài học. Với tư cách là đại ca – Vương Phục Vũ tự nhiên muốn tổng động viên trước khi chiến đấu.

Đứa bé được Vương Phục Vũ gọi là tiểu Kiệt khuôn mặt khá anh tuấn, nhưng vẻ mặt lúc này lại đầy rứt rề, do dự nói: “Vũ ca, ta đã nghe ngóng qua đối phương khá khó chơi, hán có một người anh ở trung học Hải Cảng, nếu làm quá lên hôm nay chúng ta chiếm được tiện nghi thì ngày mai lại bị đánh lại, ta cùng Lý Văn đã chia tay rồi việc này dừng ở đây thôi”

“Câm ngay” Vương Phục Vũ trừng mắt nhìn tên đàn em thân thể gầy yếu lộ ra vẻ nhát gan, hán nhếch môi cười lạnh, vẻ mặt non nớt lộ ra chút tàn nhẫn, lạnh lùng nói : “Nữ nhâncủa người chạy theo người khác người nói việc này dừng ở đây? Nay các anh em đến giúp người, người cũng không dám vào? tiểu tử có anh ta không có anh sao? Anh hán trâu bò anh ta không trâu bò sao? Mười khu phố gần đây đều là của họ Vương đấy. Sợ cái quái gì hán, nói tên của anh ta ra ta xem ai dám cản người”

Không thể không nói, tại độ tuổi này đến trường còn có chút sợ thầy giáo lên lớp có thể chăm chú nghe giảng bài, cùng bạn cùng lớp không cần quá mức so đo lợi ích, chỉ cần biết một số đàn anh lớp trên là có thể khiến cho các bạn cùng lớp khiếp sợ.

Tiểu Kiệt tính cách mềm yếu vẫn do dự có ý định dằn xếp ổn thỏa, Vương Phục Vũ không nhìn được nhìn hán giật giật cổ áo đồng phục nói : “Nhanh lên, nhìn thấy chúng ta tan học là lao đi không chừng có kẻ đâm chọc đi báo cho thầy giáo Sở, với hiểu biết của thầy giáo Sở chắc sẽ tìm đến đây, chúng ta đánh nhanh thắng nhanh. Tiểu Kiệt, người dẫn người lên trên đi, ta vào cùng bảo an tiệm né nói chuyện chút, tranh thủ thời gian đánh người đi bằng không khi thầy giáo Sở tìm được nơi này người người chưa đánh được, bạn gái chạy theo người ta, còn vô duyên vô cớ bị phê bình, người nói có bị kịch không?”

Tiểu Kiệt cuối cùng cũng bị kích thích, nắm chặt nắm đấm có chút non nớt, cắn răng hướng phía trước đi tới nói “lên”

Vương Phục Vũ nhìn sang với ánh mắt tán thưởng, vỗ vỗ bả vai tiểu Kiệt nói “Đàn ông phải thế chứ” rồi quay người đi đầu hướng tới cửa tiệm internet.

Bên trong tiệm internet dường như không thể thiếu hoàn cảnh khói thuốc mù mịt tiếng người huyền ảo. Phần lớn tới đây lên mạng là người trẻ tuổi, hoặc là học sinh, năm người Vương Phục Vũ xông tới cũng không khiến cho ai chú ý. Vương Phục Vũ tới trước quầy vỗ vỗ mặt bàn đồng thời liếc mắt ra hiệu cho các huynh đệ. Mấy người hiểu ý laoj tức phân tán ra tìm kiếm mục tiêu, hành động đầu vào đây, hiển nhiên ngày thường đã làm hoạt động này không ít lần.

“Đồng ca, hôm nay có mấy thằng mù chọc em, anh em để cho em mang mấy anh em sang đây giải quyết, sẽ không gây phiền toái cho anh chứ?”

Vương Phục Vũ cười nói, hần không hút thuốc lá nhưng thấy có bao thuốc bạch thập liền mượn hoa hiển phạt rút ra một điếu đưa cho nhân viên thu ngân đang ngồi trong quầy bar.

Người được gọi là anh Đông dờ khóc dờ cười nhận lấy điếu thuốc lờm Vương Phục Vũ nói: “Anh của em bảo em mang mấy anh em là học sinh tiểu học đến đây đánh nhau sao?”

Vương Phục Vũ cười hắc hắc không nói gì.

Ở bên ngoài lực ảnh hưởng của anh Vương Phục Vũ thật có chút phi phạm, Đông Tử cho hần chút mặt mũi phát tay chỉ hướng WC cười mắng: “Bên kia ít người, ta đi cùng quản lý nói chuyện các người đem người qua đó chiều dài là được, đừng gây động tĩnh quá lớn, còn có, sau này không có việc gì đừng mang anh người ra làm bia đỡ đạn, thanh danh của anh người sớm muộn cũng bị người đánh mất hết”

Vương Phục Vũ cười cười quay đầu vừa hay nhìn thấy một tiểu đệ hướng về mình ra sức phát tay xem ra đã tìm được mục tiêu. Sau khi bảo Đông Tử một tiếng Vương Phục Vũ không khách khí đi thẳng tới.

Đông Tử lẳng lặng đứng nhìn, hướng về phía quản lý vẫy tay bắt đắc đi lặc đầu.

Vương Phục Vũ đi không chậm, tốc độ đánh người càng là nhanh như chớp, không đến hai phút hướng WC truyền đến một hồi âm thanh trầm đục. Ngán vạn lần không nên xem thường chuyện học sinh đánh nhau, tuổi trẻ ngồng cuồng, không có nhiều ý thức pháp luật, một khi ra tay là khá độc ác. Đông Tử ngồi ở quầy bar nghe âm thanh trong WC một lúc liền ra hiệu cho quản lý, đối phương lập tức đi về phía WC khuyên can.

Không đến hai phút, hai đứa bé toàn thân dơ bẩn chật vật thoát ra khỏi tiệm internet, đi trước là một đứa bé xem ra khá có mặt mũi.

Đông Tử bĩu môi cảm khái: “trẻ con bây giờ thật biết điều”

Rèm tiệm internet lại bị xóc lên.

Hai người một nam một nữ bước vào quán. Nữ nhân rất đẹp, tóc dài xõa xuống vai, mang một bộ váy màu trắng, dung nhan thanh thuần, mộc mạc như đóa hoa Bạch liên gần bùn mà ko nhiễm mùi bùn. Nàng ôm theo một quyển sách giáo khoa tài liệu giảng dạy tiểu học. Khi bước vào tiệm internet mù mịt khói thuốc theo bản năng nhũn mảy, động tác không mang đến vẻ chán ghét mà lại mang chút điểm đậm đáng yêu, có chút yếu đuối

Cô gái xuất chúng như vậy đặt ở bất kì đâu ở thành phố Hoa Đình vẫn rất ít thấy, như một đóa hoa mềm mại yên tĩnh nở rộ một mình trong ngõ ngách.

Đông Tử lười biếng ngồi trên ghế trong quầy bar nhìn lướt qua cô gái ánh mắt đột nhiên sáng lên, vừa muốn lộ ra nụ cười thân thiết của bản thân thì ánh mắt thoáng nhìn thấy nam nhân bên cạnh cô gái.

Hầu như theo bản năng Đông Tử đột nhiên đứng lên, quét sạch bộ dạng lười biếng vừa rồi nhìn lên nam nhân trạc tuổi mình trước mặt cung kính hô: “Vương Ca”

Người được gọi là anh Vương chột nhìn qua cũng không quá xuất sắc, thân hình cao hơn 1m7 không cường tráng, không đẹp trai, nhiều nhất cũng chỉ được đánh giá là thuận mắt chứ không thể điểm nào làm cho nhất kiến chung tình (nhìn thấy là yêu) và khí thế mạnh mẽ. Mỗi động tác đều rất tùy ý, bộ dạng bất cần đời, điểm duy nhất khiến người ta chú ý là nam nhân này khí chất nội hàm, đó là một nam nhân nhìn qua không thần kì nhưng càng xem càng thuận mắt, dùng một từ để hình dung đó là nét đẹp nội tâm.

Không ngờ rằng Đông Tử lại có thần sắc kính sợ với một nam nhân nhìn qua vô hại như vậy, người con gái bên cạnh nam nhân trong mắt lộ ra thần thái nghi hoặc nhưng lại bị nam nhân bỏ qua hần nhìn lướt qua Đông Tử tùy ý nhận điếu thuốc lá của đối phương châm lửa thản nhiên nói: “Em của ta ở đây sao?”

Đông Tử cung kính gật đầu, nhìn cô gái ôm sách bên cạnh suy đoán thân phận đối phương rồi do dự mở miệng nói: “Ồ trong WC, anh Vương ngồi đây nghỉ đi để em đi gọi hần”

Nam nhân khẽ lặc đầu cười nói: “ta tới được rồi, người làm việc đi không cần để ý đến ta”

Đông Tử gật đầu không nói nhiều nhẹ nhàng ngồi xuống trong lòng khẽ thở phào.

Nam nhân cùng cô gái đi về trước hai bước đột nhiên quay đầu lại nói: “người sau này gọi ta là Phục Hưng hoặc là Vương Phục Hưng đi, gọi là Vương Ca không quen”

Đông Tử cười nói: “Nên thế, nên thế” thái độ cung kính. Giờ phút này hai quản lý có thể làm chứng Đông Tử trước mặt ông chủ tiệm internet cũng không cung kính như thế.

Vương Phục Hưng không miễn cưỡng xoay người cùng cô gái đáng người nóng bỏng trực tiếp đi tới hành lang WC.

Thời học sinh ngoại trừ kiểm tra được thành tích cao nhất ra thì thoải mái nhất là cái gì? Nhất định là đem đám người mình không vừa mắt đánh cho một trận. Đó nhất định là chuyện cực kì có thành tựu rồi. Đem đứa nhóc ngoài trường vào WC rồi năm sáu người thay nhau đánh làm cho Vương Phục Vũ cảm giác cực kì sảng khoái, theo tâm lý bình thường khuôn mặt lúc này khó tránh khỏi chút đắc ý.

“Thằng kia ngu thật lại còn dám tới đây lên mạng, bị chúng ta đánh cho một trận khẳng định rất thoải mái. Hắc, không phải sợ, hôm khác chúng ta đi gặp anh của nó xem anh nó trâu bò thế nào. Khắp Hoa Đình ta không dám nói nhưng ở khu vực này ta có thể cam đoan không ai dám động đến người. Yên tâm đi dù nó có gọi người đến cũng không dám làm gì.”

Vương Phục Vũ cười hắc hắc nói, quay mặt về phía đám đàn em dựa lưng về phía hành lang, rồi đắc ý nói: “Đã nói rồi, mười con phỏ gần đây đều là họ Vương hết, chỉ cần nghe ngóng qua thì không ai không biết danh tiếng 2 anh em họ Vương nói cáo mượn oai hùm không sao cả vì anh ta rất có tiếng tăm. Các người không phục sao? Hôm khác ta sẽ cho các người mở rộng tầm mắt khi đó có khi các người sung bái đến mức quý xuống mắt”

“Vũ ca, chẳng nhẽ anh củanguoi là xã hội đen thật sao? Người cũng đi theo anh của người sao?”

Một đứa bé thấp bé đeo kính cẩn thận nói, thời còn học sinh đánh nhau tranh dành nữ nhânkhoi coi là nghiêm trọng, đối với ba chữ xã hội đen đại bộ phận đều mang tâm lý kính nhi viễn chi(đứng xa nhìn xem)tuyệt đối không người rảnh rỗi đi trêu chọc hoặc tạo mối quan hệ với họ.

“Xã hội đen? Người mới là xã hội đen, cả nhà người đều là xã hội đen.” Vương Phục Vũ sừng sốt một chút rồi trừng mắt nhìn đứa bé đeo kính giận giữ nói: “Người anh em, mới vừa nhập hội đúng không? Chưa quen thuộc với bọn ta nên mới có thể dám hỏi câu đó, anh của ta là thanh niên tốt của xã hội, liên quan chớ gì đến xã hội đen”

“Chiếm lấy phạm vi mười con phỏ còn không phải xã hội đen? Thế không biết xã hội đen chính thức là làm gì chứ?”

Đứa bé đeo kính bĩu môi, có chút khản trương kéo túi xách lên vai nhìn Vương Phục Vũ nói.

Vương Phục Vũ nghiêng đầu trên khuôn mặtchất phác lộ ra vẻ quái gờ tươi cười nói: “không tin sao? ta nói anh ta đã từng giết người người có tin không?”

Đứa bé đeo kính không nói gì ánh mắt nhìn thấy sau lưng Vương Phục Vũ thấy một nam một nữ đi tới đột nhiên há to mồm.

Vương Phục Vũ không biết còn tưởng đối phương bị tin tức mình nói ra rung động tiếp tục dương dương đắc ý nói: “Anh của ta dũng mãnh thế nào các người làm sao hiểu được”

Vừa dứt lời, Vương Phục Vũ còn đang đắc ý thân thể đột nhiên lão đảo.

Một đám nhóc trơ mắt đứng nhìn đại ca của mình bị nam nhân bên cạnh chủ nhiệm lớp cô giáo Sở tiếp cận, cười tùm tùm rồi giờ chân một cước lên mông Vương Phục Vũ.

Không một chút lưu tình.

Thật đúng là một chút mặt mũi cũng không cho a.

Yên tĩnh.

Khoảng ba giây sau đám học sinh mới kịp phản ứng, nhìn chăm chăm vào một nam một nữ mới xuất hiện, tập trung trên người cô gái ôm sách rồi không biết ai hô to một tiếng: “Cô giáo Sở đến rồi”

Lập tức giải tán.

Chỉ để lại Vương Phục Vũ mông bị một cước lồm cồm bò dậy, trực tiếp từ mặt đất đứng lên bộ mặt muốn liều mình nhưng chứng kiến nam nhân đứng sau khuôn mặt lập tức ừ rừ xuống hô một tiếng “Ca”

Vương Phục Hưng trong nhận thức của nhiều người là một câu đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khoảng Cách

Dù Vương Phục Hưng tài giỏi như thế nào thì đặt tại cái thành phố Hoa Đình đông đúc này thì cũng chỉ là nhân vật bị người nhìn qua mặt rồi cả đời sau này cũng không có khả năng nhớ đến.Cho nên oắt con Vương Phục Vũ mới lên lớp 5 tiểu học, một mặt cuồng vọng không coi ai ra gì,ấn to nói lớn cũng

là vì cho rằng anh mình là vô địch mười con phố gần đây. Mà hằng ngày Vương Phục Hưng phần lớn thời gian đều mang thái độ bỏ mặc em mình, mặc kệ thành tích của hắn. Đến nỗi để em làm bậy làm bạ trong trường học từ khi bị trường học tìm tới nhà mới ra tay giáo huấn, lúc khác đều mang thái độ không quan tâm. Đường như không một chút lo lắng để em của mình tương lai kết quả giống như tội phạm trong phim.

Cô gái bên cạnh Vương Phục Vũ, giáo viên Sở trong miệng đám học sinh tên gọi là Sở Tiền Duyên. Tốt nghiệp năm 20 tuổi, được phân phối làm chủ nhiệm lớp tiểu học của Vương Phục Vũ. Dạy học với tâm tính đơn thuần, Sở Tiền Duyên khẳng định không có khả năng so với các giáo viên đã có nửa đời người làm giáo viên so sánh. Nhưng là giáo viên trẻ nên khi mới về công tác rất nhiệt tình là chuyện bình thường, cộng thêm đáng người xinh đẹp, dạy học cũng khá chuyên nghiệp nên hiệu trưởng cũng phá lệ đáp ứng. Chuyển nằng tới lớp năm nhĩ ban có thành tích cực kì kém này vì cho rằng người trẻ tuổi mới tới không muốn đưa tới một lớp ưu tú. Thế là đóa hoa Bạch Liên dù đặt tại bất cứ thành thị nào đều rất xuất sắc thực tập dần yên ổn. Sở Tiền Duyên làm việc với thái độ cực kì chăm chú, đối với học sinh cực kì hà khắc, bởi vì có học sinh cá biệt Vương Phục Vũ thường xuyên tại trường tiểu học gây chuyện nên Sở Tiền Duyên cùng Vương Phục Hưng ngày thường không ít lần gặp mặt. Chủ đề cũng là liên quan đến Vương Phục Vũ, nửa năm qua cũng đã liên hệ nhiều lần nhưng luôn như băng hữu mới quen, nhạt như nước. Điều này làm cho Vương Phục Vũ vốn cho rằng mỹ nữ này nhất định sẽ là chị dâu của mình cảm thấy phiền muộn, mỗi lần gây chuyện ở trường anh đuổi đánh thì hắn lại hiện ngang lăm liệt giải thích: “em đây là vì cho anh và giáo viên Sở có cơ hội gặp mặt”. Giáo viên Sở rất tốt, tuy rằng ngày thường nghiêm khắc nhưng muốn làm chị dâu ta thì phải ngoan ngoãn phục tùng.

Cứ với lý do đó các cuộc đuổi bắt của 2 anh em tại chỗ chạy hơn nửa vòng sẽ mang cái cơ buồn cười này dần kết thúc. Cuối cùng thành Vương Phục Hưng về mặt nghiêm túc vỗ đầu đệ đệ, nói học tập tốt, ít gây chuyện, đừng nói những lời vô nghĩa.

“Vương Phục Vũ, em trong khoảng thời gian này biểu hiện rất không tồi, tại cuộc thi cuối kì cũng đạt được thành tích tốt, hôm nay bạn học nói với ta chuyện em đi đánh nhau, mới đầu ta còn không tin nhưng kết quả lại thế này. Cô rất thất vọng về em.”

Sở Tiền Duyên một tay ôm sách, tay kia đỡ mắt kính, thản nhiên nói, thanh âm thanh thúy dễ nghe. Vì là mỹ nữ nên cho dù mặt tức giận nên vẫn cảm thấy rất xinh đẹp..

Vương Phục Vũ xoa xoa mông ngẩng đầu, sắc mặt bình tĩnh lờm anh trai, thấy tình thế không đúng lập tức xóc lại hặc hặc cười nói: “Giáo viên Sở lần này là hiểu lầm mà, không có ai đánh nhau thật mà. Chúng ta chẳng qua là đi ngang qua đây liền tới xem vốn định ngay lập tức rời đi ai ngờ gặp phải ngài. Giờ em phải đi, ngài với anh em tâm sự nhé em có nhiều bài tập lắm phải tranh thủ thời gian đi về giải quyết.”

Nhóc con hành động rất lưu loát, trong thời gian nói chuyện đã nhặt cặp sách dưới đất lên trực tiếp lao ra ngoài như một con gió, một bên chạy một bên hô: “anh, đêm nay com tối em tự lo, anh thay em mời giáo viên Sở một bữa đi”

Tiếng nói vừa dứt thì thân ảnh Vương Phục Vũ đã thoát ra cửa tiệm internet, chỉ còn lại Sở Tiền Duyên cái miệng nhỏ nhắn mở lớn và Vương Phục Hưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước.

“Hắn biết làm bài tập rồi hả” Sở Tiền Duyên sững sốt một hồi mới xoay người nhìn Vương Phục Hưng hỏi. Một học sinh cá biệt như Vương Phục Vũ chỉ biết chọc phá bạn bè, hoành hành ngang ngược lại biết làm bài tập thì giống như một truyền kỳ vậy.

Sở Tiền Duyên biết Vương Phục Vũ tính cách là do gia đình tạo ra nên hiểu kì người anh nào có thể dạy được một người em yêu nghiệt như vậy. Nhưng qua mấy lần tiếp xúc đối phương xử sự nhìn chung rất quy củ, như một tảng đá, thoát nhìn bình thường lại làm cho người ta cảm giác không thể nào thấu hiểu.

“Nói dối đó, để cho hắn về nhà làm bài tập, đoán chừng rất không có khả năng rồi, thành tích không đi xuống là được. Giáo viên Sở, hoàn cảnh của nhà chúng ta người cũng hiểu được, cha mẹ đều không còn, toàn bộ gia đình còn 2 anh em nương tựa lẫn nhau, đứa nhỏ không nghe lời cô gọi cho ta, hắn vẫn tương đối nghe lời ta đấy”. Vương Phục Hưng tùy ý cười nói cùng Sở Tiền Duyên đi ra khỏi tiệm internet, cảnh đêm dày đặc, địa phương vắng vẻ làm cho người ta cảm giác yên tĩnh.

“Đối với đứa nhỏ Vương Phục Vũ, đánh hắn chỉ làm hắn tăng thêm tâm lý phản nghịch, Vương Phục Vũ có chút trưởng thành sớm nhưng dù sao cũng là trẻ con, phương hướng phát triển cần gia đình cùng giáo viên phối hợp như vậy mới phát triển tính tốt đẹp của giáo dục.” Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng cười nói, đáng tuổi cười không xa cách cũng không quá gần, nắm giữ đúng khoảng cách.

Vương Phục Hưng gật gật đầu cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói: “vậy sau này khẳng định sẽ làm phiền giáo viên Sở. Trời còn sớm, như vậy chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói chuyện nhé?”

Sở Tiền Duyên ngẩng đầu, con mắt trong veo nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng đại khái qua mười giây mới mỉm cười nói khẽ: “Tốt, tùy tiện ăn chút gì cũng được”

Toàn bộ quá trình Vương Phục Hưng đều cố gắng làm cho sắc mặt mình biểu hiện ra vẻ thành khẩn, nhúu mày, tại túi quần móc cả buổi mới móc ra một mớ tiền lẻ, lớn nhất cũng chỉ có giá trị năm mươi khối, tất cả không đến một trăm khối. Sau đó đặc biệt thành khẩn cười cười nói: “Gần đây có một tiệm com không tệ, kích thước không lớn nhưng khá sạch sẽ, ông chủ là người ta quen. Ăn đơn giản chút khoảng trăm khối, mặc dù nói ta mời người ăn com nhưng cuối cùng có khả năng còn muốn mượn của người một ít”

“....”

Sở Tiền Duyên mở to mắt dường như giờ mới nhận thức nam nhân bình thường này. Trong đầu phản ứng đầu tiên chính là: người này da mặt cũng không phải là một loại dày. Lập tức có chút dở khóc dở cười, mỗi ngày nam nhân tranh đoạt gọi điện thoại mời mình ăn com đều đem địa điểm đặt ở cửa hàng Tây hoặc khách sạn, lần đầu tiên có người mang mấy chục khối có ý định mang mình tới quán nhỏ ăn com đây. Sở Tiền Duyên khóe miệng khẽ cười con mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm cười nói: “Tốt, địa phương nào cũng được, coi như ta mời người”

Giờ phút này vốn nên lung tung Vương Phục Hưng cười nhạt lắc đầu nói: “cái kia không cần, quán com nhỏ ở phía trước không xa, chúng ta chậm rãi đi qua thôi”

Sở Tiền Duyên đi theo bên người Vương Phục Hưng, khuôn mặt rất xuất chúng, ở bên người Vương Phục Hưng hơi lộ ra vẻ nhỏ nhắn xinh xắn, mà hành động móc ra cả gia sản mời khách của Vương Phục Hưng vừa rồi cũng làm cho khoảng cách 2 người kéo gần lại chút ít. Sở Tiền Duyên do dự rồi nhẹ giọng hỏi: “Người ở đây dường như rất có tiếng tăm? Vừa rồi nhân viên thu ngân hình như rất sợ người a.”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút cười nói: “không có gì, ta lúc không có chuyện gì làm sẽ tới tiệm internet ngồi một chút, thường xuyên qua lại, mọi người đều là bằng hữu, ngày thường đều cho nhau chút mặt mũi, ta một không tiền hai không quyền cũng không phải xã hội đen bọn hắc sao phải sợ ta chứ?”

Sở Tiền Duyên nghĩ lại không khỏi mỉm cười bởi vì lúc trước Vương Phục Vũ chỉ thẳng vào bạn học nói người mới là xã hội đen, cả nhà người mới là xã hội đen bộ dáng rất thú vị cười trừ gẹo nói: “à, người là thanh niên tốt trong xã hội, ta biết rõ mà”

Vương Phục Hưng không chút do dự chấp nhận.

Sở Tiền Duyên trầm mặc nhớ tới lời Vương Phục Vũ nói ra, chớp chớp con mắt hỏi: “Em của người nói người từng giết người thật sao?”

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, cùng Sở Tiền Duyên song song đi ở trong đêm, trong ánh mắt mờ mịt hiện lên vẻ mờ mịt thâm trầm như cảnh đêm nhưng ngữ điệu không hề biến hóa nói: “Hắn nói dối đó”

Sở Tiền Duyên ồ một tiếng, không biết bởi vì ngữ khí của đối phương hay là nguyên nhân khác cảm thấy nam nhân đang đi cạnh mình tựa hồ kéo xa khoảng cách.

Sở Tiền Duyên không hình dung ra cảm giác này.

Nhưng cảm giác này rất không thoải mái.

Nàng bước chân có chút dừng lại, vị trí hai người từ song song thành một trước một sau đi tới.

Cảnh ban đêm bao phủ, thân ảnh phía trước không cao lớn khôi ngô nhưng mang lại cảm giác vững vàng mà kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Kinh Diễm

Vương Phục Hưng quen thuộc mang theo Sở Tiền Duyên đi vào quán com nhỏ mà hắn nói, phạm vi mười con phố có phải hay không họ Vương khó mà nói, nhưng khu vực quanh đây, Vương Phục Hưng quen thuộc không phải một loại bình thường. Bằng hữu của hắn không coi là nhiều, tổng đắc mà nói chỉ có hai người, nhưng là có thể đồng cam cộng khổ coi mở bạn bè, không ai kết hôn, hiện tại cũng ở cùng một chỗ, lúc không có chuyện gì làm sẽ tụ tập ở đây, khoa trương mà nói, Vương Phục Hưng coi như là nhắm mắt lại đều có thể đi khắp mỗi một con phố lớn nhỏ ở nơi đây, tuyệt đối sẽ không đi nhầm.

Hai người ngồi trong quán ăn bề ngoài mặc dù nhỏ nhưng xác thực rất sạch sẽ, Vương Phục Hưng không thấy thực đơn, tùy tiện chọn hai món đồ ăn, rõ ràng đối với nơi này rất quen thuộc, lần thứ nhất ngồi ở loại hoàn cảnh này cùng một nam nhân quan hệ coi như lạ lẫm ăn com, Sở Tiền Duyên có chút nặng nề, nữ hài tử rụt rè là một mặt, nhưng máu chó nhất nhất, đoán chừng hay vẫn là hai người không có chung tiếng nói, Sở Tiền Duyên bụng chén lên, cái miệng nhỏ uống một hớp, mỉm cười nói: “Ngày mai là hạp phụ huynh, sau đó sẽ cho bọn nhỏ được nghỉ hè, nếu như người không có chuyện gì, hay vẫn là đến một chút đi, Vương Phục Vũ thành tích rất không tồi, chính là tính cách quá hoạt bát, cho nên người không cần lo lắng, xấu nhất thì cũng bị chê một ít thôi.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, cười nói: “Thành tích nhóc con ta không lo lắng, thể nhưng tính cách thì không được, ngày bình thường không đánh hắn, nhưng xem ra hay vẫn là chưa đủ.”

Quán com nhỏ mang thức ăn lên rất nhanh, trong thời gian nói chuyện sẽ đem những món ăn mà Vương Phục Hưng chọn, chủ tiệm tựa hồ cùng Vương Phục Hưng cũng quen biết, cho nên thức ăn rõ ràng ngon hơn người khác, Vương Phục Hưng cười cười, cùng hướng về phục vụ viên gật gật đầu, cầm lấy chiếc đũa, lúc này mới tiếp tục nói: “Lại để cho Sở lão sư nhiều phí tâm, tiểu tử này dám không nghe lời nói, nên đánh liền đánh, không cần nhẹ tay.”

Sở Tiền Duyên tách ra đôi đũa, tao nhã kẹp lên một mảnh măng đặt ở trong cái miệng nhỏ nhắn, liếc mắt hắn, lẳng lặng nói: “Còn bồng ra hiếu tử loại thuyết pháp này, hiện tại không thể thực hiện được đấy, có chút thời điểm, nên dụ dỗ hay là muốn dụ dỗ, một mực đánh chửi cuối cùng không đúng sẽ hoàn toàn ngược lại.”

Vương Phục Hưng bĩu môi, nhưng không có phản bác, đối phương như thế nào cũng là lão sư, hơn nữa còn là cái mỹ nữ, cãi nhau với mỹ nữ thì trời đánh đó.

Đem phản ứng của Vương Phục Hưng nhìn ở trong mắt, Sở Tiền Duyên hơi thâm ý nói: “Ví dụ như người có nghĩ tới hay không, vừa rồi người ngay trước mặt nhiều bạn học của Vương Phục Vũ như vậy một cước đạp qua, một hai lần thì được, thường xuyên làm hấn chặt vật như vậy, về sau người lại để cho hấn như thế nào tại trước mặt bạn học ngẩng đầu? Lâu ngày, Vương Phục Vũ sẽ đối với người sinh ra phản kháng trong lòng. Hải tử có phản kháng tâm lý, không tốt quản đây.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói: “Hấn không dám, con cháu Vương gia, đều nên biết mình ở hoàn cảnh nào mà sống, ta tính cách bướng bỉnh, Tiểu Vũ cùng ta giống nhau, có một số việc, dù dẫu không dùng được, phải hung hăng đánh.”

Sở Tiền Duyên có chút im lặng, híp con ngươi xinh đẹp, vui đùa, trêu ghẹo nói: “Chẳng lẽ người khi còn bé cũng là như vậy sao? Vương Phục Hưng bạn học.”

Vương Phục Hưng ngờ ngác một chút, nhìn thoáng qua khuôn mặt trước mắt tựa hồ lập tức tươi đẹp, động lòng người, cúi đầu uống một hớp, bình tĩnh nói: “Không giống nhau, ta khi còn bé, làm sai chuyện, biết được mình trừng phạt mình, Tiểu Vũ tự chủ phải kém rất nhiều.”

Sở Tiền Duyên rất lễ phép cười cười, không có nói tiếp, trong nội tâm đã có điểm không cho là đúng, không phải nàng coi thường Vương Phục Hưng, chỉ có điều tự chủ là quá mức huyền diệu, dùng gia cảnh Sở Tiền Duyên mà nói, nếu như không phải chính nàng yêu cầu, nàng hoàn toàn có thể mỗi ngày thư thư phục phục ở trong nhà, sống một cuộc sống của thiên kim tiểu thư, mấy người họ hàng của nàng đều là những người sài tiền như nước, hoặc chính là ngang ngược không đem tất cả mọi người để vào mắt, nhà mình Lão thái gia thì có thể tự chủ, nhưng đặt ở thế hệ này của Sở Tiền Duyên, lại ít có người có thể làm được, tự chủ, hai chữ mặc dù đơn giản, nhưng trong mắt Sở Tiền Duyên từ nhỏ đến lớn đều bị trong nhà nghiêm khắc yêu cầu, lại khó càng thêm khó, nếu biết tự chủ đều là những nhân vật lớn, chỉ có thể dùng quái vật để hình dung, thử nghĩ một người có thể kiểm soát vui buồn cảm xúc, cuộc sống của hấn, có thể bình thân buồn tẻ đến mức nào?

Đây là Sở Tiền Duyên không dám tưởng tượng đấy, tại trong mắt nàng, Vương Phục Hưng tính tình xác thực có hơi bình thân, cùng những người trẻ hiện nay có chút khác biệt, nhưng nói thật, hấn có lẽ chỉ có thể coi là phải tạm được mà thôi, không tính là ưu tú.

“Nhìn dáng vẻ của người, nếu như đến trường mà nói, có lẽ mới tốt nghiệp không bao lâu a? Tốt nghiệp trường học nào.”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng hỏi, tự động thoát khỏi đề tài vừa nãy, ưu nhã ăn đồ ăn, hiện tại nàng không có chủ đề nào để nói nữa rồi.

Chỉ có điều Vương Phục Hưng lại thật yên lặng, làm cho nàng hơi bất ngờ.

“Nếu như ta nói ta hai năm trước tại đại học Bắc Bình Hoa Thanh tốt nghiệp, thậm chí còn đã từng là nhân vật phong vân ở đó, ngay cả chủ tịch hội sinh viên ta cũng không để trong mắt, người có phải hay không sẽ cảm thấy, ta đang nói đùa?”

Vương Phục Hưng thanh thanh đạm đạm nói ra, ngữ khí rất nhẹ nhàng, một đôi mắt rất sâu và bình tĩnh, làm cho người ta phân biệt không ra thiệt giả.

Sở Tiền Duyên nhìn chằm chằm Vương Phục Hưng hồi lâu, mới nhếch cái miệng nhỏ nhắn, lắc đầu, lại gật gật đầu, dí dỏm nói: “Hơn nữa còn người không biết đùa là gì.”

Vương Phục Hưng cũng đi theo vui cười a, nâng chung trà lên, trong nháy mắt cúi đầu uống nước, ánh mắt hoảng hốt.

Ăn cơm xong, hai người đi ra quán cơm nhỏ, Vương Phục Hưng đồng chí đúng là vẫn còn không có da mặt quá dày để cho mỹ nữ trả tiền, một bữa cơm ăn hơn bảy mươi khối tiền, cuối cùng vẫn còn quần lưu lại bảy tám tiền lẻ khối trong túi, tối thiểu đủ mua bao thuốc rồi.

Sở Tiền Duyên không muốn Vương Phục Hưng tiễn đưa nàng về nhà, như vậy thì mập mờ quá, chẳng qua là lại để cho Vương Phục Hưng tiễn đưa nàng tới trường học, một chút liên ngừng lại, sau đó cùng Vương Phục Hưng cáo biệt, yên tĩnh rời đi.

Vương Phục Hưng tâm lặng như nước.

Sở Tiền Duyên nội tâm đồng dạng không có phức tạp.

Cáo biệt, nói gấp lại, đều là lễ phép bình thường.

Vương Phục Hưng đợi Sở Tiền Duyên biến mất tại trong tầm mắt mình, mới tự giễu cười cười, từ trong túi tiền móc ra một điều thuốc nhen nhóm, lặng lẽ đi trên đường. Nơi đây khác với lúc nãy, đây là khu đô thị, đèn đuốc sáng trưng, Vương Phục Hưng yên tĩnh đi tới, nhìn từng chiếc xe chạy ngang qua, ven đường có một đôi nam nữ đang ôm nhau, ánh mắt bình tĩnh, không hăm mộ không ghen ghét.

Qua con đường khác.&Một đoàn xe xo hoa, dần dần xuất hiện ở trong tầm mắt Vương Phục Hưng.

Ba chiếc xe đi trước mở đường, hai chiếc S600 đi ở hai bên, chính giữa là một chiếc Lincoln, sáu chiếc xe, thủy chung giữ vững khoảng cách chạy tới.

Đại khí bàng bạc.

Trên đường thấy cảnh tượng như vậy, ai cũng bàn tán, cho dù ở thành phố Hoa Đình, đoàn xe như vậy, cũng rất hiếm thấy.

Cửa xe ở trung tâm mở ra, một tuyệt mỹ khuôn mặt nhẹ nhàng lộ ra, xem hoàn cảnh xung quanh, thần sắc lười biếng, một đôi nhu thuận con người, ba phần lười biếng, còn lại bảy phần, thì là lạnh như băng.

Cô gái ánh mắt lưu chuyển, cuối cùng cùng Vương Phục Hưng đối mặt.

Vừa chạm vào thì phân ra.

Một khắc này, kể cả Vương Phục Hưng, thấy rõ nữ nhân này, trong đầu đều chỉ có ba chữ.

Thật rất đẹp!

Vương Phục Hưng neho mắt lại, nhếch nhếch khóe miệng, xoay người rời đi.

Người thì phải biết phân lượng của mình.

Đây là gia gia Vương Phục Hưng khi còn sống thường xuyên nói với hần và em trai, rất có đạo lý, tối thiểu giờ khắc này Vương Phục Hưng, cùng cô gái trong xe kia, là hai thế gười.

Không có bất kỳ tiếp xúc, đoán chừng về sau cũng sẽ không.

Đoàn xe và Vương Phục Hưng đi ngược hướng nhau.

Dần dần từng bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Anh Em Cùng Gia Đình

Cư xá nơi Vương Phục Hưng ở nằm ngay cạnh bờ biển, vị trí địa lý không tệ, gần trường học, bệnh viện, siêu thị nên có đều có lại ở cao tầng tầm mắt rộng rãi. Nơi này giá phòng rất cao, một thanh niên 25, 26 tuổi không còn cha mẹ có thể có một phòng lớn một trăm năm mươi mét vuông là sự tình rất đáng kiêu ngạo. Huống chi tại thành phố Hoa Đình tắc tắc vàng đủ loại lý do cùng người vừa mọc ra mấy chục khối tiền mời khách rất không tương xứng. Cho nên khi Sở Tiền Duyên nhìn thấy Vương Phục Hưng mọc ra tiền lẻ lộ ra vẻ kinh ngạc. Nhưng nàng thông minh không hỏi nhiều, nàng là một cô gái lan chất tuệ tâm nên biết rõ Vương Phục Hưng cùng mình chung quy là quan hệ giáo viên cùng phụ huynh học sinh, nếu quan tâm đến cuộc sống của nhau nhiều sẽ khó tránh khỏi có chút mập mờ. Đối với Sở Tiền Duyên là nữ nhân đem tình yêu thành một thứ rất cao thượng thì không thể chịu được.

Trong túi quần còn lại mấy khối tiền lẻ, Vương Phục Hưng về tới căn nhà 150m2 lắp đặt trang thiết bị xa xỉ, nghèo khó cùng tài phú hình thành một cảnh đối lập. Mặc kệ nói Vương Phục Hưng lạnh nhạt cũng tốt, nói hần trang bức(giả bộ) cũng được, hần bình tĩnh đối mặt với vinh nhục không sợ hãi. Cùng bảo vệ ở cửa cư xá chào hỏi, hần về đến nhà bước tới mở cửa đi vào.

Trong phòng vô luận là trang trí hay trang hoàng đều làm cho người ta cảm giác xa hoa hiện đại nhưng không mất đi sự ấm áp cần có. Từng vật đều có vị trí chính xác của nó, tin rằng phòng ở như thế này đều là thiên đường đối với những người đi vào thành phố làm công, có ý định sáng tạo ra một tuổi trẻ huy hoàng. Vương Phục Hưng cũng cho là như vậy, một phòng nhỏ, một chiếc xe, một nữ nhân gắn bó suốt đời, cuộc sống bình an, hai người cùng nhau hưởng tuổi già là một hình ảnh càng ấm áp hơn. Chỉ có điều nữ nhân dịu dàng trong mộng tưởng không thấy mà lại thấy hai nam nhân lạ mặt đáng người cực đoan, một người khôi ngô cường tráng cao gần hai mét khuôn mặt lạnh lùng mang lại cảm giác áp bách, biểu lộ dữ tợn, gần như cứng nhắc. Vương Phục Hưng tiến đến, hần gãi gãi đầu khuôn mặt lộ ra một bộ dáng chất phác tươi cười, cả người vô hại làm người ta kinh ngạc.

Một người khác thì tương đối bình thường, dáng gầy cao 1m7, khuôn mặt anh tuấn có thể so với Phan An, chỉ sợ đây là ấn tượng đầu tiên khi mọi người nhìn thấy hần. Khuôn mặt này, dáng người này dù đi làm tiểu bạch kiềm đều có rất nhiều phụ nhân tranh nhau vung tiền. Toàn thân mang theo một loại khí chất lạnh lùng không gần người, sắc bén như đao phong, hơi chút tiếp cận liền cảm giác không được tự nhiên. Trực quan truyền đạt cho mọi người cảm giác nguy hiểm.

Thấy Vương Phục Hưng tiến đến, nam nhân gầy ngẩng đầu nhìn hần một cái, gật đầu thân nhiên nói: “Hồ tử đã tìm được công việc tại một quán bar. Làm bảo vệ, hôm sau đi làm, tối thiểu có thể nuôi sống mình”

Được gọi là Hồ tử nở nụ cười chất phác.

Vương Phục Hưng hơi sững sờ cười nói: “Đúng vậy, nhưng chắc mỗi ngày đêm khuya mới xong việc, có thể ổn định lại là tốt rồi, ngày mai tới quán kia xem qua.”

Nam nhân gầy ừ một tiếng không dị nghị gì, về phần Hồ tử đều mang tâm tính mặc kệ, thói quen để hai người bạn làm chủ từ nhỏ tới lớn đều thế. Hồ tử cảm thấy thế rất tốt hai người kia cũng cảm thấy không có gì không ổn.

“Công việc của ta vẫn như cũ, hôm nay bán một căn biệt thự được trích phần trăm hai trăm khối, tối thiểu năm nay nghiệp phí không cần lo lắng rồi” nam nhân gầy nói một câu tựa hồ giải quyết vấn đề nghiệp phí năm nay thì rất vui vẻ. Khuôn mặt tươi cười sáng lạn, cùng vẻ mặt lạnh băng hàng ngày

làm cho người ta thấy nhiều hơn một phần soái. ”

Vương Phục Hưng làm như không thấy vẫy tay cười nói: “Tiền các người giữ lại tích lũy cưới vợ mà không có tiền khẳng định không được, tiền vật nghiệp phí ta còn có chút tiền, mỗi từ chức không lâu, lúc nào rảnh đi tìm việc mới là được. ”

Nam nhân gầy muốn nói lại thôi, khuôn mặt lại trở về vẻ lạnh lùng, hẳn có một cái họ rất lạ, họ Yên, tên một chữ Đế, rất khí phách nhưng kết hợp lại đọc có chút cổ quái, chỉ số thông minh siêu quần, ý nghĩ từng giây từng phút đều rất tinh táo. Ba người chơi với nhau từ nhỏ tới lớn, đối với nhau đều hiểu rất rõ. Một Hồ tử đối nhân xử thế lộ ra chút ngu ngốc, Vương Phục Hưng lục thân không nhận, Yên Đế tuyệt đối tinh táo, ba tính cách hoàn toàn bất đồng ở cùng một chỗ không hề liên quan nhưng có quan hệ thân thiết. Bạn bè là cái gì? Đó là có thể đồng cam cộng khổ, Vương Phục Hưng tuy thấy cuộc sống có chút bấp bênh nhưng có hai anh em này, ông trời coi như đối với hắn không tệ rồi.

Vương Phục Hưng không nói nhiều nhìn vào phòng Vương Phục Vũ thấy còn sáng đèn liền chào hai người huynh đệ đi vào phòng Vương Phục Vũ.

Trong phòng tràn đầy khí tức ngậy thơ chất phác, cùng thái độ hoành hành ban ngày của hắn bất đồng, hoàn toàn là một phòng con nít bình thường Vương Phục Vũ ngồi bên bàn sách mở ra đèn bàn vậy mà thực sự làm bài tập.

Vương Phục Hưng có chút kinh ngạc, mới được nghỉ hè, dựa theo tính cách của thằng ranh này hẳn là bây giờ đang ngồi chơi game hoặc xem Yên Đế cùng Hồ tử uống rượu mới đúng. Bài tập tựa hồ chưa bao giờ nghĩ tới, hôm nay thế nào đổi tính rồi hả?

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên quen biết là do thằng nhóc này. Biết giáo viên Sở mới đảm nhiệm chủ nhiệm lớp không biết bởi vì nguyên nhân gì lại cho bài tập số lượng lại còn điểm danh rằng Vương Phục Vũ không thể làm xong. Vương Phục Vũ vỗ ngực cam đoan rồi đi chơi hai ngày đem bài tập để đến tối chủ nhật bật đèn làm bài tập đến hai giờ sáng bỏ luôn cơm tối mới hoàn thành. Nửa đêm chạy vào phòng Vương Phục Hưng gọi điện thoại cho Sở Tiền Duyên, 2h sáng Sở Tiền Duyên đã ngủ từ lâu vậy mà thấy đối phương trả lời Vương Phục Vũ dị thường thành kính hỏi 1 câu “Cô giáo, đã ngủ chưa?” Sở Tiền Duyên mơ màng lên tiếng ngủ rồi. Sau đó Vương Phục Vũ bạo phát gào thét “Lão tử đã làm xong bài tập rồi” sau đó lập tức cúp điện thoại, tắt máy đi ngủ với tinh thần sáng khoái.

Vì vậy hôm sau mỹ nữ chủ nhiệm cắn môi đi vào lớp tìm được Vương Phục Vũ tựa hồ đoạn nghị luận của Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên liền nhất định hình thành rồi.

“Anh” Vương Phục Vũ thấy động tĩnh sau lưng liền quay lại thấy Vương Phục Hưng đang đứng ở cửa phòng liền hoảng sợ nhỏ nhẹ hô một câu. mặc kệ hắn tại trường học ngang ngược như thế nào thì khi đối mặt với anh mình đều mang theo một tia kính sợ. Dù sao anh nổi giận ra tay đánh vào trên người rất đau a.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt ừ không biết trong nội tâm đang nghĩ gì.

Vương Phục Vũ bắt đầu giải thích thao thao bất tuyệt nói: “Anh, việc hôm nay em không ra mặt là không được, anh thường ngày nói đối với anh em phải biết nghĩa khí bằng không thì không phải đàn ông, bạn gái của anh em ta bị người ngoài cướp mất, việc này không thể nhịn được. Bằng không thì sau này tại trường học ta không thể nào ngẩng đầu lên được. Anh không biết lúc ta xông vào tiệm internet kia trợn mắt, đứng nhìn tên kia bị đánh cũng không dám đánh trả, đánh cho một trận giúp huynh đệ báo thù rất thoải mái. Anh, người cảm thấy ta làm chuyện này không đúng, không nên ra mặt vì huynh đệ người có thể đánh ta, ta không phản đối”

Vương Phục Hưng cười mắng: “nhóc con, còn dám đem ra lý luận hả?”

Vương Phục Vũ gãi đầu cười hắc hắc.

Vương Phục Hưng châm điếu thuốc ngồi lên giường gần đệ đệ thò tay vỗ đầu hắn nói: “Vì huynh đệ ra mặt không sai, nhưng ra mặt không phải như thế này, đánh một trận là xong sao? đánh chết hắn sau đó đến mạng người dám không? Các người đánh một trận không giải quyết được vấn đề. Không chừng sau đó nữ nhân kia chứng kiến người trong lòng bị đánh còn coi quần áo cho tiểu tử kia một cái an ủi, lúc đó ai mới là người ngu? Tình trường bây giờ người còn qua nhỏ chưa hiểu biết nhưng phải nhớ kĩ, cảm tình thật lòng là tốt, dùng bạo lực không giải quyết được vấn đề chỉ có thể làm xấu đi mà thôi”

Vương Phục Hưng hít một hơi thuốc lá, một điểm đều không cảm thấy lời nói này làm cho tiểu hài tử hư hỏng.

Vương Phục Vũ không biết có hiểu thật hay không vỗ đùi, thành thạo vỗ mông ngựa sùng bái nói: “anh cao kiến, những thứ này mai ta sẽ nói cho đám thù hạp”

Vương Phục Hưng mắng: “ít tăng bốc ta đi” ném đi nửa tàn thuốc còn thừa nhìn Vương Phục Vũ nói: “ai nói cho người biết ta đã giết người?”

Bầu không khí nháy mắt trở nên an tĩnh.

Vương Phục Vũ sững sờ cẩn thận từng ly từng tí nói: “lần trước Diệp bá tới ta nghe thấy ...”

“Được rồi”

Vương Phục Hưng nói khẽ ngữ điệu bình tĩnh không có nửa điểm gọn sóng.

Vương Phục Vũ cẩn thận quay lại tiếp tục làm bài tập.

Vương Phục Hưng vốn muốn rồi đi suy nghĩ một chút lại rút ra một điều thuốc ngữ khí bị thương vuốt đầu đệ đệ nói: “Tiểu Vũ, thế giới người trưởng thành đáng sợ nhất là không coi ai gì, không tự mình biết mình. Chúng ta không có cha mẹ thù đoạn thông thiên cho nên gây họa, chọc phiền toái gì cũng phải tự mình gánh vác, gánh không được phải cuốn gói chạy trốn. Tổng thể mà nói, chúng ta không có người vì chúng ta nhảy ra gánh vác, anh người không có tài giỏi nhưng có khả năng cho người ăn no mặc ấm. Ta không có cho người xe hơi thể thao cũng không có tiền cấp cho người. Người có thể nói anh của người không có tiền đồ nhưng đó đều là sự thật, Tiểu Vũ, sinh ra trong gia đình này người có hối hận không?”

Vương Phục Vũ gật gao nắm bút, cắn môi, lắc đầu liên tục.

Vương Phục Hưng lần nữa sờ lên đầu hấn trong ánh mắt lập lòe dị sắc lầm bầm nói: “Đội anh có tiền người muốn cái gì ta cho người cái đó, ai dám động đến người ta giết người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lễ Vật

Trước mặt người lạ có thể vĩnh viễn lạnh lùng trầm mặc không nói gì như Vương Phục Hưng lại có thể ngồi trong phòng lặng im xem đệ làm bài tập một cách lặng lẽ mà không nói gì. Vương Phục Vũ có thể trong một đêm làm hết bài tập được giao về trong hai tháng nghỉ hè, gần như không một đứa trẻ nào làm được. Vương Phục Hưng đối với Vương Phục Vũ có quy định có thể nói là bất di bất dịch, đúng 9h30 là ra khỏi phòng của đệ đệ, không can thiệp vào việc đệ đệ hấn làm. Rồi phòng, thuận tay đóng cửa phòng, trong phòng khách, Hồ Tử cùng Yên Đế vẫn còn ngồi xem tivi. Hồ Tử cùng Yên Đế hai người bề ngoài đã hoàn toàn bất đồng, tính cách cũng hoàn toàn là hai cực trái ngược, nếu không phải có Vương Phục Hưng làm trung gian hòa hoãn thì cũng rất khó tưởng tượng hai người kia sẽ đối xử với nhau như thế nào. Cho nên mỗi lần ba người cùng đi ra ngoài hoạt động, về ngoài lạnh như băng của Yên Đế có thể đánh gục trái tim bao thiếu nữ cùng cơ thể bu hấn đến cực điểm của Hồ Tử để theo bản năng lấy Vương Phục Hưng làm trung tâm, từ nhỏ đến lớn luôn luôn là như vậy, đã sớm hình thành cái gọi là bản năng, không ai cảm thấy không thỏa đáng cả.

Vương Phục Hưng phát phát tay, đem hai người đuổi về phòng của họ. Căn nhà bố trí làm bốn phòng ngủ và hai sảnh. Yên Đế, Hồ Tử, hai huynh đệ Vương Phục Hưng vừa vặn mỗi người một phòng. Tại thành phố Hoa Đình tương đối phồn hoa này, một căn nhà như vậy, cùng với trang thiết bị lắp đặt bên trong, toàn bộ tính toán tới cũng phải đến số tiền với bảy số không. Một cái tiêu từ nghèo mòi mỹ nữ đi ăn cơm chỉ gom góp trong người được có mấy chục đồng lại có thể ở nơi này, đúng là không phù hợp với lễ thường lắm.

Vương Phục Hưng ngồi một mình trên ghế salon bằng da thật, cảm thụ sự mềm mại thoải mái. Rót một cốc nước, nằm ngửa xuống nhìn chăm chăm lên trần nhà đang chiếu rọi ra ánh sáng ấm áp, suy nghĩ xuất thần. Cuộc sống của hấn thủy chung không có quy luật, gần nhất là trong năm nay, càng là đần độn. Nói trắng một điều là, đối với các bà mẹ đang muốn gả con gái đi, cái tiêu chuẩn không có công ăn việc làm từ tể, thay đổi công việc như thay quần áo, làm đủ mọi việc từ thoải mái nhẹ nhõm cho đến vất vả khổ cực, nhưng thường thường chỉ làm được hai thang là lại cầm tiền lương cuốn gói. Hai tháng gần đây nhất hấn luôn trong tình trạng thất nghiệp, ăn xong lại ngủ, ngủ đến khi tự nhiên tỉnh dậy, tiêu sái nhưng mà chán chường.

Trong mắt Vương Phục Vũ, lão ca của hấn không nghi ngờ gì là thần bí nhất, hấn cảm tưởng không có gì có thể làm khó được ca ca của hấn. Khi hấn lwn lớp năm tiểu học, cũng chưa hiểu cái gì làm âm ảm đau thương, nhưng lại vô cùng cố chấp cho rằng ca ca của hấn có câu chuyện của nam nhân. Một năm trước đột nhiên từ một khu ổ chuột đói rách ở Thượng Hải chuyển tới chỗ thoát nhìn khá hào hoa này, sau đó còn có tiền cho mình vào học tiểu học. Cũng nhờ Vương Phục Hưng chỉ điểm vào Vương Phục Vũ vỡ lẽ ra được nhiều chuyện. Vương Phục Vũ cũng không ngờ, tại thời điểm ca ca của hấn vừa xoa đầu hấn, vừa nói rằng Sở Tiền Duyên lão sư có thể biến thành chị dâu của hấn, trong ánh mắt của Vương Phục Hưng vô cùng bình tĩnh, có thể còn có chút coi thường nữa.

Sở Tiền Duyên, nữ giáo viên xinh đẹp chủ nhiệm lớp mình, vô luận có đi tới đâu cũng là một mỹ nữ tâm điểm trong mắt nam nhân khác, thế nhưng sao trong mắt ca ca của mình lại không hề có một điểm hứng thú.

Vương Phục Vũ còn không có hoàn toàn thành thực để nghỉ ra chuyện đó, Chính hấn, còn có ca ca, còn có Hồ ca, còn có Yên Đế ca đều sinh hoạt vô cùng bình tĩnh. Thịnh thoảng có Diệp bá bá qua lại, trong trí nhớ của Vương Phục Vũ, mỗi lần tới đây đều mang về mặt âm trầm, vội đến, vội đi như một người khách qua đường.

Đêm, chín giờ bốn mươi năm phút.

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên rất đột ngột, nhu hòa trầm ổn.

Vương Phục Hưng nằm trên ghế sa lon, mắt nhìn chăm chăm vào chùm đèn thủy tinh, tay không ngừng lay động chén trà có chút giật mình. Hấn hơi cau mày, trong ánh mắt phục hồi sự linh động, đứng dậy đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một đôi trung niên nam nữ ăn mặc đồ khá lịch sự. Nam nhân khí độ trầm ổn, mái tóc hoa râm nhưng vẫn còn nhìn thấy rất rõ vẻ anh tuấn, một thân âu phục lịch thiệp. Nhìn hấn có một loại cảm giác nhân sỹ thành công trong cuộc sống, không giận mà uy.

Ở bên cạnh hấn, một nữ nhân trung niên có khí chất ung dung lắng lặng ôm tay người đàn ông, bộ dạng thủy mị vẫn còn có thể thấy lờ mờ phong thái lúc trẻ làm nhiều người phải xốn xang. Hai người nhìn thấy Vương Phục Hưng, ánh mắt lộ vẻ mừng rỡ như bậc phụ mẫu nhìn thấy con mình sau lâu ngày xa cách.

Vương Phục Hưng có chút ngạc nhiên, sờ sờ cằm trầm mặc nói:” Cha, mẹ sao hai người lại đến đây.

Trung niên nam nhân nghe thấy vậy sắc mặt khẽ biến thành âm trầm, hừ một tiếng, không nói điều gì cả.

Ngược lại là nữ nhân nhìn nhìn Vương Phục Hưng, không nén nổi sự mừng rỡ, ôn nhu cười nói: “Ba của ngươi đến Hoa Đình tham gia một cái hội nghị đình cao, vừa vặn ngươi cũng ở Hoa Đình, cho nên ta cũng đi qua thăm ngươi, xem ngươi dạo này có khỏe không.”

Vương Phục Hưng gãi gãi đầu, tựa hồ cảm thấy đứng như thế này không thích hợp, bèn đứng lùi lại cho hai vợ chồng trung niên tiến vào phòng khách, lúc này mới cười nói: “Ta rất tốt. Ăn uống không lo, đoán chừng cả cuộc đời cũng chỉ có ngồi ăn chờ chết.”

Trung niên nam tử hừ lạnh một tiếng, thần sắc bất mãn nói một câu không có tiền đồ, trong giọng nói có sự tiếc nuối của việc rèn sắt không thành thép.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, biểu lộ bình tĩnh, đi vào phòng ngủ của Hồ Tử cùng Yên Đế, đem hai người đá dậy, thậm chí Vương Phục Vũ cũng lôi ra, tất cả đều có mặt ở phòng khách với hai vợ chồng trung niên. Hồ Tử rất bình tĩnh, mỉm cười chào :” A thúc, a di.” Ngược lại kẻ không sợ trời không sợ đất như Vương Phục Vũ lại có chút không tự nhiên, nhỏ giọng hô:” Diệp bá bá.” Rồi đứng ở cạnh bên Vương Phục Hưng không nói câu nào.

Bầu không khí thoáng lúng túng, trung niên nam tử cùng Vương Phục Hưng quan hệ có chút quỷ dị, ngược lại là trung niên nữ tử đối đãi Vương Phục Hưng rất thân thiết, lời kéo tay của hắn, hỏi han ân cần, đánh mất yêu thương, mặt khác mấy kẻ đứng nơi này thì bị coi như không khí.

Yên Đế tâm tư tinh táo nhạy cảm, liếc mắt nhìn Hồ Tử, hai người trở về phòng mình một cách im lặng. Vương Phục Vũ cũng tìm cơ hội chuẩn bị, trong phòng khách to lớn chỉ còn lại vợ chồng trung niên cùng Vương Phục Vũ.

“Cha, mẹ, đêm nay các ngươi ngủ phòng ta, ta qua bên phòng Tiểu Vũ ngủ một đêm cũng không sao.” Vương Phục Hưng cười nói, rót thêm nước vào hai chén trà trước mặt.

“Ân, ba của ngươi cùng Gấm Triều tập đoàn ngày mai có một hợp đồng muốn ký, đã xong phải trở về Bắc Bình rồi, ngày mai để cho hắn đi một mình đi, ta dẫn ngươi đi mua mấy bộ quần áo, ngươi đưa nhỏ này, làm cái gì cũng đều quá qua loa, ăn mặc sao lại lời thôi lệch thếch đến vậy, tiền còn đủ sao? Ta cũng không tiếc ngươi, ba ngươi cũng không có thiếu tiền, để ta bảo ba ngươi đưa cho ngươi thêm.”

Nữ nhân dịu dàng cười nói, trong vẻ tươi cười tràn đầy thần sắc hiền lành. Trung niên nam nhân nghe xong cũng dứt khoát, có lẽ thật sự tính cách là mặt lạnh tim nóng, không nói hai lời đem cái ví quăng tới, tức giận nói: “Đều lấy đi, không đủ ta lại đi lấy, mẹ nuông chiều thì con hư, đạo lý kia ai cũng đều không hiểu, ài.”

Nữ nhân oán hận trừng trừng nhìn trượng phu , lúc này mới mỉm cười nhìn qua Vương Phục Hưng.

Chỉ có điều Vương Phục Hưng lại liếc qua cái ví trước mặt, lại đẩy trở về, cười nói: “Ta đây còn có tiền, đủ rồi.”

Trung niên nam nhân liếc mắt nhìn hắn, do dự nhìn xuống, lạnh giọng mở miệng nói: “Lần trước chuyện Hàn Bắc Vãn, là ngươi làm hay sao?”

Vương Phục Hưng sững sờ một chút, yên lặng gật đầu.

Trung niên nam nhân lập tức hỗn hển mắng: “Mãng phu! Đùa nghịch không nói, chuyện bàng môn tả đạo như thế cũng có thể làm ra hả, chuyện của ta cần gì ngươi phải ra mặt, coi như là tại Hoa Đình, ngươi cũng cho ta thành thật một chút, tại đây còn như vậy, ta nên dứt chân của ngươi, ngươi có tin không?”

Vương Phục Hưng vuốt cái mũi cười khỏ, một điểm phản bác ý tứ cũng không có.

“Ngươi ồn ào cái gì vậy? Có cái gì thì từ từ mà nói, Hưng nhi như vậy chẳng phải vì muốn tốt cho ngươi sao? Rồi nói sự kiện kia không phải không có ai phát hiện ra sao, chuyện cũng sớm qua rồi, giáo huấn nhẹ nhàng là được rồi, sao vậy, ngươi còn muốn ăn thịt người a?”

Nữ nhân trừng mắt, trực tiếp phản bác qua, nhìn xem Vương Phục Hưng ánh mắt, tràn đầy cung chiêu thần sắc.

Nam nhân thờ dài ra vô lực, một hồi vô lực, xem ra ngày thường sợ vợ là một nam nhân tốt, cuối cùng mới hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng , trầm giọng nói: “Giết người phải đền mạng đó, có một số việc, không nhất định như vậy là tốt. Chuyện của ta không tới phiên ngươi nhúng tay, xú tiểu tử, chỉ trở ngại chứ không giúp gì, ngươi muốn giúp ta, liền rút về Bắc Bình cho ta, sản nghiệp của ta giao cho ngươi, ta dẫn mẹ ngươi đi du lịch, ngươi dám tiếp?”

Lời này nếu như đặt ở Bắc Bình bất kỳ nơi nào nói ra, chỉ sợ đều có thể khiến cho sóng to gió lớn, Diệp Thiên là ai? Bắc Bình Thiên Thính tập đoàn chủ tịch, sản nghiệp của hắn, hầu như trải rộng trên tất cả các thành phố lớn của cả nước, bất động sản, ngành điện tử, ngành ô tô, ngành y dược , quan hệ rộng rãi, thân gia vô số, loại này tài sản, coi như là thả ở kinh thành, cũng là một trong số ít những người giàu có nhất, mặc dù không thể trèo lên đầu bảng, nhưng mỗi một tiếng nói cử động cũng làm rung chuyển cả mảng lớn thị trường. Tất cả sản nghiệp đều giao cho một kẻ không có liên hệ máu mủ mà chỉ có phụ tử xưng hô như Vương Phục Hưng

Vấn đề này quá kinh ngạc rồi.

Mà càng buồn cười chính là cái này mao đầu tiểu tử không chút do dự lắc đầu, lẳng lặng nói: “Cha, chuyện của ngươi, ta không nhúng tay vào là được.”

Đây rõ ràng là một câu cự tuyệt, mà nhìn bộ dáng còn là không phải lần đầu tiên cự tuyệt.

Diệp Thiên nghe đột nhiên đứng người lên, lạnh lùng nói: “Ta thật muốn đánh chết ngươi.” mắt thấy thê tử tựa hồ lại có xu thế muốn phát tác, lập tức tịt ngóm lửa giận, vớt lại một câu ta muốn đi tắm rửa rồi bước nhanh về phía nhà tắm.

Vương Phục Hưng trầm mặc không nói.

Diệp Thiên sau khi nghe thê tử ân cần khuyên cũng bình tĩnh lại.

Vương Phục Hưng châm một điếu thuốc, hung hăng hút lấy, không biết vì nguyên nhân gì, ngón tay run nhè nhẹ, tựa hồ đang liều chết đè nén tâm tình gì đó.

Chu Di nhìn hẩn một cái, vươn tay nhẹ nhàng cầm chặt tay Vương Phục Hưng, mỉm cười nói: “Ba của ngươi tính cách như vậy, ngươi đã sớm hiểu được. Trong lòng hẩn luôn muốn đem ngươi đối đãi như con ruột, bất quá muốn nói đem tất cả sản nghiệp hiện tại giao cho ngươi, hay vẫn là không thích hợp đây. Chúng ta bây giờ cũng không tính già cả, theo ta thấy, ngươi hay vẫn là theo chúng ta quay về Bắc Bình, trước làm tổng giám đốc, rèn luyện thêm một thời gian, bằng hữu của ngươi chúng ta cũng an bài cho thật tốt, chờ ngươi có kinh nghiệm sẽ tiếp nhận Thiên Thánh tập đoàn. Đây là tâm huyết cả nửa đời của phu thê chúng ta, ngươi không kế thừa, không lẽ chúng ta lại đem dâng cho người khác hết à? Đứa nhỏ ngốc, người chẳng hề hy vọng khi ta và ba ngươi già cả rồi mà vẫn không có người để cho chúng ta an tâm dưỡng lão à?”

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, đem tàn thuốc dùng sức ấn xuống cái gạt tàn, con mắt ửng đỏ, khẽ cười nói: “Mẹ, đừng nói tới cái kia, người cứ an tâm, sau này hai người già lão, ta không để hai người phải chịu chút khổ sở nào đâu.”

Chu Di kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, thật lâu, mới hơi than thở nhẹ rồi một tiếng, thì thào lẩm bẩm: “Sớm biết như vậy như vậy, phòng này lúc trước liền không nên cho ngươi, bán đi thật tốt.”

Vương Phục Hưng thần sắc âm trầm, lắc đầu, trong ánh mắt chất chứa một loại tâm tình điên cuồng có chấp, thản nhiên nói: “Đây là lễ vật nàng để lại cho ta, trừ phi ta chết đi, bằng không thì ai cũng không có thể bán đi nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Một Đoạn Trí Nhớ Đau Khổ

Vợ chồng Diệp Thiên sáng sớm hôm sau liền im lặng ly khai. Vương Phục Hưng một đêm không ngủ, tiễn đưa bọn hẩn xuống lầu tại cửa tiểu khu đứng cáo biệt. Nhìn Diệp Thiên ngồi vào ghế sau chiếc Maybach nghênh ngang rời đi mới thở dài, tại một quán ăn vỉa hè dùng bữa sáng đơn giản chỉ mất có ba đồng. Hẩn, Tiểu Hồ, Yên Đế, còn có Vương Phục Vũ, mấy người ở cùng một chỗ, tiêu xài cũng không có gì là hoang phí, ngoại trừ thỉnh thoảng bên ngoài phóng tung một phen. Tiền học phí, tiền sách vở của Vương Phục Vũ hàng năm, còn có tiền thuê nhà và trang thiết bị mới là một khoản lớn, dưới tình huống không có tiền, lấy Vương Phục Hưng cầm đầu, tất cả những người này đều là những kẻ tiết kiệm.

Ăn sáng xong, trở lại nhà trọ của chính mình, nhìn tờ lịch, Vương Phục Hưng mới đột nhiên nhớ tới tám giờ sáng hôm nay là ngày họp phụ huynh cho Vương Phục Vũ. Nguyên vốn định ngủ một giấc Vương Phục Hưng dứt khoát rửa mặt, đơn giản thu thập đồ vật một chút, sau đó ra phòng khách làm một hơi hơn một trăm cái chống đẩy. Vương Phục Hưng hít đất xong, mặt không đổi sắc, tựa ở ghế salon bật ti vi lên chăm chú xem, nhìn qua thấy cũng khá là thoải mái.

Cuộc họp phụ huynh diễn ra lúc tám giờ sáng, Vương Phục Hưng đem Vương Phục Vũ từ trên giường đá xuống, ăn sáng qua loa một chút rồi đuổi hẩn đến trường. Vừa vặn đứng ở cửa phòng học gặp mặt các phụ huynh khác, đại đa số đều tầm hơn ba mươi tuổi một chút. Sở Tiền Duyên duy đáng đứng trên bục giảng đang giảng bài, chứng kiến huynh đệ Vương Phục Hưng tiến vào phòng học, trong mắt lóe lên chút cổ quái rồi lại trở lại bình thường, bắt đầu đi phát phiếu điểm.

Vương Phục Vũ, cái tên tiểu tử này ở trường gây sự xúng danh đệ nhất, ị phê bình còn hơn tên xếp thứ hai gần hai mươi phút. Những phụ huynh khác nhìn Vương Phục Hưng trẻ tuổi, trong mắt không hề che giấu vẻ hâm mộ, kể tiếp có thể là lão sư cùng phụ huynh câu thông, con cái không cần lo rồi. Vương Phục Hưng lần đầu tiên chứng kiến gương mặt nghiêm túc của Sở Tiền Duyên, lời bình về học sinh của cả lớp, phần lớn đều rất hay, không có nghiêm khắc phê bình quá nhưng cũng không ca ngợi quá phận. Có thể được được vinh hạnh nói lâu như vậy, ngoài Vương Phục Vũ ra thì cũng chỉ có một kẻ làm được. Bị mỹ nữ lão sư nghiêm khắc dạy dỗ, Vương Phục Vũ ngày thường ương ngạnh khó bảo nhưng hôm nay vô cùng thu liễm, ngoan ngoan ngồi bên cạnh ca ca cười ngây ngô, thái độ vô cùng khiêm tốn.

Tới gần mười một giờ, cuộc họp phụ huynh diễn ra gần ba giờ, phụ huynh nào cũng đã thấy sốt ruột rồi. Có điểm sáng duy nhất tập trung là Vương Phục Vũ được phê bình cùng khen ngợi các điểm đã qua, các phụ huynh của không thấy hấp dẫn gì nữa. Mọi người đều cùng Sở Tiền Duyên nói vài câu khách sáo như con cái cần được dạy dỗ, mong giáo viên nghiêm khắc, quan tâm nhiều hơn. Sở Tiền Duyên mỉm cười đáp lại, điểm đạm nho nhỏ mà uyển chuyển vô cùng.

Vương Phục Hưng cùng Vương Phục Vũ ly khai cuối cùng, nhìn mỹ nữ giáo sư trước mặt, cũng định tiến lên nói mấy câu khách sáo, nhưng nghĩ nếu thì quá dôi tra, dù sao chuyện gì cần nói, tối qua cũng đã nói rồi. Suy nghĩ một chút, hẩn gật gật đầu cười nói: “Sở lão sư, chúng ta cùng trở về nhé, tên tiểu tử

nhà ta sau này còn cần năng chiếu cố nhiều hơn.”

Sở Tiền Duyên sững mắt lưu chuyển, hiện đang không có người ở đây, thần sắc cổ quái trong mắt nàng càng hiện lên rõ ràng, do dowuj một chút rồi nhẹ giọng nói: “Trưa nay ta cũng không có ăn cơm ở trường.”

Vương Phục Hưng sững sờ, đây có phải là mỹ nữ trao cho mình cơ hội không? Hắn thở dài một tiếng, rất thành thật vỗ vỗ túi, giống như tối qua, buông ra một câu làm cho người khác cảm nín: “Ta không có tiền.”

“...”

Sở Tiền Duyên tức giận nhìn Vương Phục Hưng, quay đầu, đối với học sinh của mình nói: “Vương Phục Vũ đồng học, người về nhà trước đi, ta và người ca ca còn có chuyện cần nói.”

Vương Phục Vũ buồn cười đến run run người, lập tức chạy đi còn quang lại một câu: “Lão sư hảo, ca ca hảo”. Sau đó còn vấp ngã một cái rồi mới chạy đi được.

Sở Tiền Duyên sắc mặt trở nên hồng.

Vương Phục Hưng đồng chí về mặt vẫn không hiểu phong tình, trầm mặc một chút, mới thần nhiên hỏi: “Có việc?”

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói: “Chúng ta đi đi thôi!”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, lười biếng đi bên cạnh Sở Tiền Duyên, một bộ dáng không đếm xỉa gì đến người khác.

Sở Tiền Duyên cũng lẳng lặng đi tới, cau mày, nhất thời nửa khắc cũng không có mở miệng ý định.

Bầu không khí có chút căng thẳng.

Sở Tiền Duyên tốt nghiệp với Trường Đại Học Phục Sáng ở Hoa Đình, từ sơ trung cho đến cao trung niên cấp, có không ít người theo đuổi. Trên thực tế còn có cả một hội ngầm người điên cuồng vì Sở Tiền Duyên được thành lập. Tại lúc Sở Tiền Duyên còn đang đi học, nàng làm cho vô số nam nhân thấp lên bầu nhiệt huyết muốn tán đồ nàng, hơn nữa nàng ở trong nhà trường cũng có danh tiếng vô cùng tốt. Tối hôm qua sau khi cùng Vương Phục Hưng chia tay, như thường lệ mở laptop ra lên mạng xem tin tức, chợt nghĩ đến những gì Vương Phục Hưng nói, liền đem danh sách sinh viên từ sơ cấp niên cho tới cao cấp niên ra tra một lần. Nhớ Vương Phục Hưng bảo hắn từng là một nhân vật phong vân tại trường Hoa Thanh, tưởng chỉ là lời nói vui đùa. Không hiểu mà xuê quý khiến thế nào, nàng liền cùng một người bạn từng học ở trường Hoa Thanh nói chuyện phiếm, tiện thể hỏi một câu rằng người bạn kia có biết Vương Phục Hưng không.

Cuối cùng nàng cũng không ngờ đến, thăm dò hỏi vui một câu mà người bạn kia không trả lời mà còn hỏi lại: “Người cũng biết Vương Phục Hưng sao?”

Nói xong đối phương liền trầm mặc không chat gì nữa, Sở Tiền Duyên chờ lâu không thấy trả lời, bèn đưa vào khung chat mấy dòng icon hỏi thăm, đại khái gần năm phút sau, đối phương mới đơn giản trả lời một câu: “Đó là một loại ngu đến không tưởng được.”

Một khắc này, Sở Tiền Duyên nghĩ thầm, nói là nhân vật phong vân, thật đúng là đủ phong vân đó a.

Chỉ có điều người bạn thời cao trung của Sở Tiền duyên nói thêm câu mà làm nàng không biết nói gì.

“Hai năm trước, tất cả Hoa Thanh đại học có đến tám phần thiếu nữ đều thầm mến Vương Phục Hưng học trưởng, thậm chí tỷ tỷ của ta, ánh mắt vốn cao hơn đầu, không vừa ý bất kỳ sinh viên nào trong trường cũng thầm mến hắn. Thậm chí cả ta cũng một thời say mê hắn. Cho tới bây giờ mỗi khi ta cùng bạn trai nằm trên giường ở khách sạn cũng ngẫu nhiên tưởng niệm đến hắn. Ở mà sao tự nhiên người lại hỏi hắn, không lẽ đã cùng hắn quen biết sao?”

Sở Tiền Duyên nghẹn họng trân trối nhìn vào màn hình máy tính, theo bản năng máy móc đánh từng chữ một hỏi: “Có khoa trương quá không, hắn như thế sao người còn nói hắn ngu vậy?”

Đối phương trầm mặc một thời gian dài mới buông ra một câu hỏi hột: “Bởi vì hắn có nữ nhân rồi.” Sở Tiền Duyên chợt hiểu ra, thì ra là con cáo không ăn được nho lại chê nho xanh đây mà.

Thế là hơn phân nửa đêm, Sở Tiền Duyên đều nghĩ về Vương Phục Hưng. Ngày hôm nay lúc nhìn thấy Vương Phục Hưng có cảm giác nhìn thấy tòa núi cao không với tới được, lại có cảm giác có kẻ già trư ăn thịt hổ, thế nhưng Sở Tiền Duyên đánh giá kỹ cũng không cảm thấy người thanh niên bên cạnh này có gì thật là quá đặc biệt.

“Người thật là tốt nghiệp đại học Hoa Thanh hả? Khoa Kinh tế quản lý chuyên nghiệp?”

Hai người chậm rãi dạo bước đi trên sân trường, dẫm lên từng hàng gạch men đỏ tươi, Sở Tiền Duyên cuối cùng nhịn không được, mở miệng dò hỏi, ánh mắt chớp động, trong lúc nhất thời làm cho Vương Phục Hưng có cảm giác mình đang bị hưng sư vấn tội.

Vương Phục Hưng rất thành thật gật đầu, trầm mặc không nói.

Sở Tiền Duyên cảm giác buồn cười càng nồng đậm, đột nhiên đi về phía trước vài bước, đứng trước mặt Vương Phục Hưng, con mắt long lanh hỏi:

“Cái kia, người nhận thức Diệp Vũ Yensao?”

Vén vén trong nháy mắt, khi Sở Tiền Duyên vừa dứt lời một cái, trong ánh mắt của mỹ nữ lão sư, Vương Phục Hưng vốn yên lặng đậm bạc, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

Diệp Vũ Yên, cái tên này dường như mang theo ma lực, đe dọa nam nhân trước mặt đánh mạnh, trôi buộc nguyên tại chỗ, như là ruts sạch khí lực toàn thân của hắn.

Sở Tiền Duyên đáng lên cảm giác bị số mệnh đánh trúng, gãy không ra, trốn không thoát, thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng đều không có. Nàng từ nhỏ sống trong gia đình khá là giàu có, luôn được che chở vô cùng, có thể nói là một tiểu công chúa, xem phim tình cảm cũng có thể khóc sụt sùi. Giờ khắc này, Sở Tiền Duyên không có nghĩ được rằng, cho dù sau này mình có quên đi được tất cả hình ảnh của nam nhân trước mặt thì nàng cũng không thể quên được ánh mắt của hắn bây giờ.

Đau đớn đến thấu xương, khắc cốt ghi tâm mới có thể như vậy được.

“Người điều tra ta?”

Vương Phục Hưng lộ vẻ sâu thâm cười nói, chậm rãi ngồi xuống bãi cỏ bên đường, mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc dần dần khôi phục bình tĩnh lại.

Sở Tiền Duyên hơi hơi hoảng hốt, bối rối lắc đầu, cẩn thận từng li từng tí nói: “Chẳng qua là tùy tiện tìm một người bạn ở Hoa Thanh đại học hỏi thăm mà thôi, nghe nói bạn gái của người gọi là Diệp Vũ Yên, là hoa khôi của trường Hoa Thanh, ta hiếu kỳ, liền định hỏi một chút người.”

“Bạn gái?”

Vương Phục Hưng thì thào tự nói, con người một ngực bình tĩnh bất chợt co rút lại, thật lâu, mới lẩm bẩm nói: “Nàng là vợ của ta.”

Sở Tiền Duyên mang theo nghi vấn ừ một tiếng, không biết rằng hiếu kỳ có thể giết chết con mèo, nhìn ánh mắt của Vương Phục Hưng lại càng không nén nổi tò mò.

Vương Phục Hưng nhìn nàng một cái, do dự một chút, châm lửa một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng cười nói: “Giữa chúng ta bắt đầu hoàn toàn là cái ngoài ý muốn, ta cùng Yên Vũ một lần gặp gỡ, nàng học chính là mỹ thuật tạo hình, ta là kinh tế quản lý. Khi vừa mới vào học trong Hoa Thanh, nàng đã bị đánh giá là hoa khôi của Hoa Thanh, cơ hồ là toàn trường đều công nhận chuyện ấy. Chúng ta quen biết, vẫn là có lần ta tại nhà ăn trưa mà không mang theo cơm, nàng đứng sau lưng ta nhẹ nhàng hiếp được, chia sẻ phần cơm cho ta. Lúc ấy nàng một thân một mình, đứng ở nhà ăn, đúng là rất tịnh lệ phong cảnh. Từ một khắc này ta đã cảm thấy ta yêu mến nàng, không phải là bởi vì nàng xinh đẹp, mà bởi vì khí chất của nàng mơ hồ giống với mẫu thân của ta, vô tư giúp người không mang danh lợi. Nữ nhân như vậy, coi như là kiều ngạo, cũng chỉ sẽ giấu ở tâm, không bao giờ lộ ra trước mặt người khác. Rất thiện lương, đúng không? Bữa cơm kia là chúng ta cùng một chỗ ăn sau đó chúng ta cùng cho nhau số điện thoại, nghĩ thầm, dù sao cũng là ta thiếu nợ nàng một bữa cơm, sau này sẽ mời nàng ăn một bữa cơm coi như là xong? Khi đó ta còn không biết gia đình của nàng, thật lâu sau này, chờ chúng ta cùng một chỗ thời điểm, ta mới biết được nàng là thiên kim tiểu thư, cha nàng có một tập đoàn giá trị hơn trăm ức, cho dù ở Bắc Bình, lời nói cũng có được phân lượng tuyệt đối. ta cũng khó tin tưởng được rằng, một tiểu tử nghèo như ta, dĩ nhiên lại có cái vận cứt chó ở cùng thiên kim tiểu thư như vậy. Kỳ thật quá trình rất bình thường, năm thứ hai khi quen nhau, thời điểm mà ta với nàng ở cùng một chỗ, ta đã yêu nàng, khi nàng cầm tay ta kéo chạy qua sân trường, tất cả mọi người đều biết hoa khôi cùng trường Hoa Thanh chúng ta đã bị một con cóc cướp đi mất. Câu chuyện tình yêu diễn ra như thế nào, người có muốn nghe ta cũng không giảng giải được. qua học kỳ thứ nhất năm thứ ba của nàng, nàng mang ta về gia đình ra mắt, hương tới phụ thân nàng nói:” Đây là nam nhân của ta, đợi khi ta tốt nghiệp liền kết hôn. Cha, người không nên ngăn cản, cũng không được ngăn cản, và cũng không thể ngăn cản chúng ta được”. Phụ thân nàng đương nhiên không thể đồng ý, kịch liệt phản đối. Thậm chí quan hệ rất tốt giữa nàng và phụ thân còn suýt chút nữa đổ vỡ, mẹ của nàng là nữ nhân vô cùng tốt, đối với nữ nhi lại càng thêm cưng chiều, tuy có đối với ta thật tốt nhưng với chuyện. Cứ như thể dưới áp lực như vậy chúng ta vẫn qua lại với nhau, cùng tiến tới tốt nghiệp, cùng ăn cơm, cùng nhớ thương, cùng tới khách sạn rẻ tiền ngủ. Nhưng đoạn thời gian đó cũng là đoạn thời gian hạnh phúc nhất. Cũng trong năm đó, ta gia nhập hội học sinh, Hoa Thanh đại học hội học sinh này đôi nội đối ngoại đều lấy hình ảnh của ta, cảm thấy có một người bạn gái như vậy là vô cùng vinh quang. Ta còn khoác lác mình là chủ tịch hội học sinh, đi đâu cũng dán cái nhãn vinh quang ấy lên trán, ánh mắt không coi ai ra gì, quả thực phong vân, quả thật lắm liêt.”

Vương Phục Hưng dừng lại, nằm ở trên bãi cỏ, hai con mắt nhắm hờ, tùy ý tóm một quả đại trong bụi cỏ, đặt ở miệng nhai một chút, vị chất tràn ra trong miệng.

“Nói tiếp.”

Sở Tiền Duyên vô thức ra lệnh một câu.

Vương Phục Hưng thở phào nhẹ nhõm, tựa hồ muốn đem bụng tâm tình toàn bộ nói ra, tiếp tục nói: “Tới gần thời điểm tốt nghiệp, phụ thân của Yên Vũ tìm được ta, đó là lần thứ nhất ta và hắn bình hòa ngồi nói chuyện, hắn cho ta hai lựa chọn lựa chọn, thứ nhất, cho ta một khoản tiền, có tới tám con số không sau đó li khai nữ nhi của hắn, một đời sống vô lo vô nghĩ. Thứ hai, cho ta một trăm vạn, xem như cho ta để xây dựng sự nghiệp, ở lại Bắc Bình. Sau khi Yên Vũ tốt nghiệp một năm, nếu như còn muốn kiên trì kết hôn, mà một trăm vạn hắn cho ta có thể biến thành tài sản lên tới chín con số thì hắn sẽ đồng ý cho ta kết hôn với nàng. Ta biết rõ đây là cơ hội duy nhất, Yên Vũ cũng biết đấy, cho nên nàng cũng không có phản đối. Đoạn thời gian kia, chúng ta bận rộn chuẩn bị tốt nghiệp, đồng thời ta đăng kí làm việc ở một công ty phần mềm, nàng chuẩn bị du học. Chúng ta vô cùng lạc quan về tương lai. Nhưng trước đêm tốt nghiệp, ăn xong bữa cơm tối, ta tiễn nàng quay về ký túc xá. Trên đường, nàng òa lên khóc nức nở, gắt gao ôm ta, cầu khẩn ta, để cho ta cùng nàng nói chuyện, nói cái gì? Chính mình đầu óc đều mịt mờ, cuối cùng cũng không có biết nói gì. Ngày hôm sau, tốt nghiệp, bạn gái ở cùng một chỗ suốt bốn năm ly khai, ta một mình ngồi ở ký túc xá, đợi đến khi nàng lên phi cơ, ta cũng không gọi cho nàng được một cuộc điện thoại hay phát cho nàng một cái tin nhắn. Chúng ta cũng biết, dựa theo ước định với cha nàng, lần chúng ta gặp lại tiếp theo chỉ sợ là sau một năm nữa. Nàng vừa

rời đi được vài ngày, phụ thân nàng tìm đến ta, đem một trăm vạn tiền mặt chứa vào một cái rương, giao cho ta. Hắn nói sau này ta cùng con gái của hắn dù có hay không kết hôn, cũng mặc kệ ta dùng cái này một trăm vạn có thể làm ra cái gì kỷ tích, thì một trăm vạn này đều là của ta, không dính dáng gì đến hắn nữa. Đêm hôm đó hắn cùng ta uống chút ít rượu. Sau khi hắn đi, ta quay lại chỗ ở của mình, nghĩ thầm, có lẽ nên thử thực hiện. Công ty tuyên chí, thông báo tuyển dụng, khai phát phần mềm, ta tìm bốn người bạn học vừa mới ra trường cùng ta, còn có hai người bạn thơ ấu, đem Tiểu Vũ nhận được Bắc Bình. Sau đó, ta cả ngày đều ở công ty làm việc, nghiên cứu phần mềm lập trình. Cái thế giới này rất sự thật, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trong vòng một năm kỳ tích từ tiểu tử nghèo biến thành kẻ giàu có, ta dùng gần một năm thời gian khai phát các loại trò chơi nhỏ, phần mềm văn phòng, cuối cùng đem một trăm vạn lúc trước biến thành hai nghìn vạn., Tuy rằng không tính là cái gì, nhưng có lẽ cũng đủ đáp ứng được yêu cầu của nhạc phụ. Rồi nàng cũng gọi điện cho ta sau mười một tháng du học, đột nhiên cho ta gọi điện thoại, cách xa nhau vạn dặm nhưng ta cũng nghe được sự ấm áp của giọng nói của nàng, sự hưng phấn của nàng khi gọi tiếng chồng ơi. Nàng nói mình sắp về nước, đều đã đến tuổi kết hôn, hơn nữa đã hoàn thành hứa hẹn là chúng ta có thể ở cùng nhau rồi. Nhà của ta tại Hoa Đình, nàng hay nói giỡn nói lấy chồng theo chồng, sau này chúng ta đem công ty di chuyển đến Hoa Đình. Chúng ta nói chuyện gần hai giờ, sau khi cúp điện thoại, ta mới phát giác được, chính mình mệt mỏi gần như chết lặng, bây giờ bắt đầu sống lại rồi. Hết tháng thứ 12 nàng không cho ta biết mà âm thầm về, tại Hoa Đình ngăn ngui dừng lại ba ngày, rồi mới trở lại Bắc Bình, ngồi vào xe taxi, một lần nữa gọi điện thoại cho ta. Nàng cười hi hi nói cho ta biết để cho ta chuẩn bị tâm lý thật tốt, hai giờ sau sẽ xuất hiện dưới lầu công ty của ta, lúc ấy ta đang bận lấy ghi một cái phần mềm quan trọng, quả thật sẽ không đi sân bay, an tâm ở công ty chờ, chờ đợi nữ nhân có thể đi cùng ta cả đời.”

Sở Tiền Duyên suy nghĩ xuất thần, nhìn xem Vương Phục Hưng biểu lộ hoảng hốt, nói khẽ: “VẬY sau đó thế nào?”

“Sau đó, nàng chết.”

Vương Phục Hưng ngữ điệu bình tĩnh không một chút mảy may rung động.

Sở Tiền Duyên giật mình tại nguyên chỗ, miệng hóa to, có thể nào nàng cũng không ngờ đến kết quả như thế. Từ ánh mắt của Vương Phục Hưng, khi mà nàng nhắc đến người con gái tên là Diệp Vũ Yên, người nam nhân này biểu lộ ra ánh mắt bình tĩnh đến mức tận cùng, nhưng bản thân hắn đang chịu một đau đớn điên cuồng.

“Chết bởi tai nạn xe cộ, nàng ra phi trường, tìm đến công ty của ta, thậm chí khi tai nạn xe cộ phát sinh, nàng vẫn còn gửi cho ta tin nhắn, tin nhắn đã biên tập đã xong, nhưng không có gửi đi được: “Con heo lười này, ta nói như thế mà ngươi lại dám không đến đón lão bà xinh đẹp của ngươi, lát nữa ta đến gặp ngươi, ta muốn phạt ngươi ôm ta nói một vạn lần I love you.” Rất ngây thơ ngữ khí đúng không, ở trước mặt ta, nàng cường thế cùng giáo hoạt, ta tới bây giờ cũng vẫn nghĩ thế đó. Trong mắt ta, nàng vĩnh viễn là tiểu nữ nhân yếu ớt. Khi ta đến bệnh viện, nàng đã nằm ở rồi nhà xác. Trước khi tới tìm ta trước, nàng đã chuẩn bị áo cưới cho nàng cũng như lễ phục cho ta, đều đặt ở trong túi đồ của nàng. Thậm chí ngay cả nhẫn cưới cũng đều chuẩn bị xong. Nàng vẫn là không lỡ để cho ta bỏ tiền ra, đem đến toàn bộ cho ta. Chỉ tiếc rằng ta không được nhìn thấy nàng mặc chiếc áo cưới đứng trước mặt ta.

Ta đem tất cả những đồ vật có nhiễm máu tươi của nàng thu lại, khi cha mẹ nàng đến bệnh viện, ta quỳ xuống nói với hai người, cói như yên Vũ có rồi đi thì nàng vẫn cứ vĩnh viễn là nữ nhân của ta, chỉ cần các ngươi không để ý thì ta chính là nhi tử của các ngươi. Thi thể của nàng được hỏa táng trong ngày hôm ấy, ta giải tán công ty, ly khai cái tòa thành thị này. Sau khi nàng về nước tại Hoa Đình mua một phòng nhỏ, cũng chính là lễ vật nàng tặng ta. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì đó là chỗ ở của chúng ta sau khi kết hôn. Nhưng trở về sau chẳng chỉ có một mình ta, nhưng khi ta đi vào căn nhà nhỏ ấy ta đã biết, trừ khi kiếp này ta chết, căn nhà đó vĩnh viễn là nhà của ta với nàng. Câu chuyện này đúng thật là vừa thối vừa dài. Sở lão sư, người nói thế là sinh mệnh đặc sắc, như thế là hào hoa tiền đồ, trong lúc đó liền hấp dẫn người khác sao? Biết rồi tại sao sao?”

Sở Tiền Duyên con mắt đỏ bừng, che miệng lại rung rung, dùng sức lắc đầu, nội tâm run rẩy thành một đoàn, lại gất gao đè nén chính mình, không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Vương Phục Hưng lại châm một điếu thuốc, hút mạnh một hơi, ánh mắt yên tĩnh, từ kinh thành trở lại Hoa Đình trong một khắc này, hắn biết, cô bé cùng mình qua những tháng năm sinh viên hạnh phúc đã rời xa hắn thật rồi.

Nàng nằm trong mộ địa.

Hắn ở trong phòng ốc của nàng.

Một âm một dương.

Vĩnh viễn xa cách.

Vương Phục Hưng lẳng lặng đứng lên, thở dài một tiếng, nhìn thoáng quá Sở Tiền Duyên ngồi trên mặt cỏ, thân nhiên nói: “Ta đi trước, gặp lại sau.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Phục Hưng

Cái gọi là còn sống, chính là chứng kiến vô số sự tử vong xảy ra trên đường đời.

Vương Phục Hưng một hơi đem sự tình che giấu trong nội tâm nói ra, tâm tình cũng không tính là trầm trọng hay bị thương quá, giống như nét mặt của

hắn. Nữ nhân kia từng làm tính mạng của hắn tươi sáng, hạnh phúc, sau này nhất định sẽ chôn sâu tận đáy lòng của hắn cả đời. Vương Phục Hưng chậm rãi đi, ngẩng đầu lên một chút, đón ánh mắt chói chang của mặt trời. Ánh nắng đốt cháy mặt đất tạo ra cái nóng gay gắt, nhưng nội tâm của Vương Phục Hưng lại lạnh như băng.

Sau lưng, Sở Tiền Duyên không hề hình tượng ngồi ở trên cỏ, đồ hồng mắt, nhìn xem Vương Phục Hưng dần dần đi xa, muốn há miệng nói cái gì đó nhưng một chút khí lực cũng không thể có, trơ mắt nhìn đối phương biến mất. Một lát sau nàng mới chớp chớp con mắt đỏ bừng, đứng lên có chút chật vật, ly khai trường học theo hướng ngược lại với Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng về đến nhà, Vương Phục Vũ đã đi đâu không biết. Vừa được nghỉ hè, Vương Phục Vũ như hiệp khách vô ảnh vô tung, nhanh chóng biến mất. Vương Phục Hưng giáo dục đệ đệ chưa bao giờ quản lý quá nghiêm khắc, luôn để đệ đệ tự do phát triển, hắn chỉ dõi theo âm thầm giúp đỡ. Hắn không bao giờ nghĩ đến vuieecj đệ đệ trưởng thành quá sớm là không tốt. Hắn không thể lo cho đệ đệ hắn suốt đời, vì thế sớm cho hắn chịu chút đau khổ cũng không sao. Nhưng Vương Phục Hưng cũng là một kẻ vô cùng bao che khuyết điểm. Đệ đệ của hắn gây ra chuyện gì, thì trời có sập xuống cũng có hắn chống đỡ cho đệ đệ hắn rồi.

Yên Đế sáng sớm liền đứng lên đi làm, loại công việc bán thời gian như hắn, nói khó cũng khó, nói nhẹ nhõm cũng coi như nhẹ nhõm. Xét về công việc mà nói, đúng là có chút buồn bán nhan sắc. Mà Vương Phục Hưng có thể nói là làm cho vô số nam đồng nghiệp ghen tỵ. Ngay cả trong công việc, hắn cũng dùng bộ dáng lạnh như băng, keo kiệt cả nục cười, keo kiệt cả lời nói.

Hồ Từ đợi trong phòng khách đang xem tivi, thân hình khô ngô nằm dài trên ghế sofa, mắt nhắm mắt mở lim dim buồn ngủ. Chứng kiến Vương Phục Hưng mở cửa, tinh thần tỉnh táo lại một chút, vô thức ngồi thẳng thân thể, lộ ra tính tình thuần phác cười ngây ngô. Vương Phục Hưng đồng chí tập mãi thành thói quen, khoát tay áo, ý bảo hắn không cần để ý làm gì, mới tại quán bar tìm được công việc, về sau xem chừng đều là ca đêm, ban ngày nhất định phải tỉnh dưỡng đủ tinh thần. Ba người bọn họ cùng tốt nghiệp, công việc của Hồ Từ làm cho người ta nhức đầu nhất, cái kia chất phác đáng tuổi cười, người bên ngoài lần thứ nhất nhìn thấy, khẳng định đều lệ rơi đầy mặt, cho nên tốt nghiệp đã hơn một năm đến nay, cái thẳng này vẫn luôn là cầm lấy Hoa Thanh tốt nghiệp đại học chứng nhận đi xin việc mà chỉ làm được bảo vệ, bảo an. Đúng là so với Vương Phục Hưng còn lịch tính hơn nhiều.

Thật sự đều là ba kẻ có câu chuyện của Nam nhân.

Vương Phục Hưng đi vào phòng bếp, giữa trưa chưa ăn cơm, hiện tại tùy tiện nấu chút mì tôm, bưng bát tiến vào phòng ngủ của mình, kéo ra ngăn kéo. Xuất ra một cái Louis Vuitton chính phẩm, nhìn sơ qua một cái là biết phải đến hàng chục ngàn đồng, nhưng bên trong giả bộ bạc tuy nhiên cũng so sánh thâm trầm. Vương Phục Hưng cười tự giễu, rút ra mấy tấm, tùy ý ước lượng, hiện tại những thứ này cũng có một ít giá trị nhà.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, nhìn xuống dây số, hơi do dự, ấn nút nghe.

Trong điện thoại một hồi trầm mặc, hơn mười giây sau, ngay tại thời điểm Vương Phục Hưng tưởng đối phương gọi nhầm số, định cúp máy, Sở Tiền Duyên thanh thúy thanh âm mới nhẹ nhàng vang lên, ngữ điệu bình thường, nhưng khó tránh khỏi mang theo một chút cẩn thận cùng ngưng ngưng, do dự nói: “Đã quên nói cho người biết rồi, hôm nay là sinh nhật của ta, buổi tối ta tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, người sẽ đến chứ?” Vương Phục Hưng tức cười, đây chính là được mỹ nữ mời đi ăn tiệc rồi a.

Vương Phục Hưng đồng chí chẳng muốn suy nghĩ vì sao thái độ câu mỹ nữ lão sư chuyển biến, rất nhanh suy nghĩ một chút. Hồ Từ tìm được công tác, đều nói tới nay đến quán bar bắt đầu làm việc, muốn hắn đi cùng để cho đỡ bơ vơ. Cái lời mời sinh nhật này có chút trùng lặp rồi. Vương Phục Hưng đồng chí không hồ là kiên định chủ nghĩa bằng hữu, hắn cầm di động, do dự xuống, xin lỗi nói: “Thật có lỗi Sở lão sư, buổi tối ta còn có chuyện, lần sau đi.”

“Tốt, cái kia trước nói như vậy, hôm khác trò chuyện.”

Sở Tiền Duyên thanh âm trong điện thoại vẫn như cũ bình tĩnh, rất lễ phép rút rề. Chắc chắn, quả nhiên mỹ nữ được qua giáo dục là như vậy, vô cùng thái độ quá bình tĩnh, mời mọc người ta bị cự tuyệt, nói một câu, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại, Vương Phục Hưng từ giọng nói câu đối phương, căn bản cũng không có khả năng tưởng tượng được khuôn mặt tràn đầy vẻ thất vọng đáng yêu của Sở Tiền Duyên.

Vương Phục Hưng vừa cúp điện thoại.

Khách sạn Hoa Đình, khách sạn xa hoa nhất thành phố, tầng cao nhất.

Phòng cho tổng thống bố trí dị thường xa hoa, một mỹ nữ với cặp đùi thon dài, trắng như ngó sen lao ra khỏi phòng tắm, phía bên trên quần một cái áo choàng tắm rộng thùng thình, nhưng không thể che đi được dáng người hoàn mỹ, lung linh. Tóc khê búi cao lên, quần thành một búi rất tùy ý. Nàng đi về phía salo, tùy tiện thả mình lên ghế, mở ti vi, hai mắt dán vào màn hình.

Hoàn mỹ, tôn quý, kiêu ngạo, cao cao tại thượng, xa không thể chạm.

Cái này chỉ sợ là ý nghĩ đầu tiên câu vô số nam nhân khi gặp nàng. Cái loại cảm giác ưu việt của nàng này, làm cho bất kỳ ai cũng không có ý nghĩ xấu với nàng, bởi làm như vậy có cảm giác như đang khinh nhờn nàng vậy. Nhân viên phục vụ tới dọn phòng hàng ngày đều nơm nớp lo sợ, cảm giác như gặp phải nữ hoàng vậy. Ban đêm, một đoàn xe xoa hoa không thể dùng hết từ ngữ mà miêu tả, chỉ cần gặp mặt, tin tưởng rằng mọi người đều sẽ không quên, là mỹ nữ bước ra từ chiếc xe Lincoln hôm trước.

Cái này thật đúng là cái tụ tập đủ thứ thiên địa sùng ái vào một người.

Trong phòng khách một nữ nhân niên kỷ khoảng ba mươi đang đứng phía sau ghế sofa, hai tay giao nhau tại phần bụng, thần sắc nghiêm túc. Nàng

cũng được xem như là một mỹ nữ, cho dù ăn mặc nghiêm túc, thần sắc cũng rất nghiêm nghị nhưng vẫn không giấu được vẻ đẹp của nàng. Chỉ có điều đứng cạnh mỹ nữ mặc đồ tắm đang lười biếng nằm trên ghế sofa, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiểu thư, Lão thái gia vừa rồi gọi điện cho tiểu thư lúc tiểu thư tắm rửa, ta không tiện làm phiền tiểu thư.”

Nàng lẳng lặng đứng ở một bên, nhìn nữ hài lười biếng nằm trên ghế sofa, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tiểu thư, Lão thái gia vừa rồi gọi điện cho tiểu thư lúc tiểu thư tắm rửa, ta không tiện làm phiền tiểu thư.”

Một thân áo tắm trắng tinh, nàng đang sửa soạn lại mái tóc của mình, nghe vậy, khẽ nhủ mày, dường như vô luận loại tình huống nào đều âm thanh đều dễ nghe, nhẹ nhàng hỏi lại: “A, nói như thế nào?”

Nữ nhân mặc vest đứng sau sofa không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, lẳng lặng nói: “Lão thái gia nói tiểu thư tắm xong thì điện lại cho ngài, ngài muốn nói chuyện trực tiếp với tiểu thư.”

Nàng ừ một tiếng, chậm rãi vuốt vuốt nhánh tóc dài đen nhánh xinh đẹp của mình, trầm mặc một chút, rút cuộc cầm lấy đặt lên bàn điện thoại, đi ra ban công, mắt nhìn xuống dưới chân phồn hoa thành thị, bấm số gọi lại.

Điện thoại vang lên hai tiếng tút tút, rất nhanh đã bắt máy, một giọng nói già nua nhưng hùng hậu vang lên: “Ninh Nhi, tại Thượng Hải như thế nào đây? Hắc hắc, xa nhà này có nhớ đến lão già này không?”

Nữ hài được gọi là Ninh Nhi khoe miệng có chút cong lên, khí độ kiêu ngạo đến cực điểm gần như biến mất, làm nũng nói: “Nào có. Ly khai Bắc Kinh mới hai ngày, gia gia, Ninh Nhi đều nhớ người.”

Trong điện thoại lão nhân cười ha ha, tông lòng cũng vui mừng nói: “Vậy tranh thủ thời gian làm xong việc, quay về Bắc Kinh, gia gia cho người mời khách từ phương xa đến dùng cơm. Đứng rồi, tìm được cái đứa bé kia rồi chưa?”

Nữ hài khẽ hừ nhẹ, tựa hồ có chút bất mãn, nói lầm bầm: “Thượng Hải lớn như vậy, người muốn ta đi tìm tên đó, từng cái khu vực đều chạy qua một lượt, cục công an cũng bắt chuyện qua, người gọi Vương Phục Hưng, tại Thượng Hải không có một nghìn cũng có tám trăm, hoàn toàn là mò kim đáy biển nha, hần đã chết mới tốt.”

“Nói bậy!”

Lão nhân ngữ khí trầm xuống, nguyên bản hiền lành ngữ khí lập tức nghiêm nghị lại: “Ninh nhi, chúng ta Đường gia tuyệt đối không làm chuyện thất tín với người ta, ta Đường Thiên Diệu không được, người Đường Yên Ninh, cũng không được. Hiện tại không biết có bao nhiêu người đang chờ chê cười Đường Gia chúng ta, nha đầu Hạ gia một mực đối nghịch với người, hiện tại cũng đã đi Thượng Hải, có ý tứ gì, người còn không rõ? Chuyện lần này nhất định phải xử lý cho tốt!”

Đường Yên Ninh mân mê miệng, tựa hồ cũng không quen gia gia luôn cưng chiều mình lại có thể dùng loại này ngữ khí nói chuyện với mình, ủy khuất nói: “Người kia dựa vào cái gì để cho ta tìm nha, ta đều chưa thấy qua hần, gia gia người không phải một mực chú ý bọn hần ư, chính mình đã mất đi tín tức của người ta, chính người không tìm, muốn ta tìm, muốn cũng phải cho ta thêm thời gian chứ.”

Đường Thiên Diệu khẽ cười khổ, bất đắc dĩ nói: “Hào hảo hảo, cho người thêm chút thời gian, Vương lão đầu lúc ấy có ý trốn tránh ta, hần vốn kiêu ngạo, muốn giấu đi không bị ta phát hiện, rất dễ dàng, nhưng có một số việc, trốn tránh không phải biện pháp. Ninh nhi, bất kể thế nào mà nói, người cũng phải tìm ra đứa bé kia, cũng đừng có mà làm cho qua loa đại khái, tại Thượng Hải chỉ có chơi rồi về, chuyện này nếu như không giải quyết, về sau vạn nhất cái đứa bé kia tìm tới tận cửa rồi, Đường gia lúc ấy mặt mũi biết giấu đi đâu được?”

Đường Yên Ninh vẻ mặt tức giận biểu lộ, chăm chú nắm chặt điện thoại, không biểu lộ chút kiêu ngạo lạnh lùng nào, như một tiểu cô nương bị cướp mất kẹo, hừ hừ kháng nghị nói: “Coi như là đã tìm được thì thế nào, gia gia người thật đúng là để cho ta gả cho hần hay sao? Cuộc hôn nhân này, toàn do các người tự ý định đoạt, thiệt thòi lại là ta, ta mới không cần. Vương gia đã trở thành lịch sử, coi như là tình anh em lạc bộ có thể vì Vương Gia giữ lại năm mươi chỗ ngồi, bọn hần còn có thể xông lên sao?”

Đường Thiên Diệu lão nhân trầm mặc không nói, tựa hồ Đường Yên Ninh hai câu này vừa vặn nói trúng vào tâm sự. Thật lâu, mới thờ dãi, nói khẽ: “Bất kể thế nào nói, chúng ta tối thiểu nhất cũng phải đem người tìm được, Vương gia thời điểm huy hoàng, hai nhà chúng ta liên thủ, đem đối thủ ép tới không ngẩng đầu được lên, người cùng tên tiểu tử Vương Phục Hưng, chính là lúc này định ra vợ chồng. Lúc trước bởi vì phân quan hệ này, chúng ta nhận không ít sự giúp đỡ của Vương gia, nếu như không phải như vậy, tình anh em lạc bộ còn có hay không Đường gia cũng không biết. Thời gian qua đi cảnh vật thay đổi, một gia tộc khổng lồ như vậy, không thể tin được lại xuống cấp đến thế? Nha đầu, làm người phải biết đến báo ơn, hơn nữa cuộc hôn nhân trẻ thơ này, không phải vẫn luôn là tâm bệnh của người sao? Tối thiểu nhất, chúng ta cũng phải tìm được người, nếu không chẳng khác gì vọng ân phụ nghĩa cả? Mười năm trước ta đột nhiên mất đi tín tức của Vương lão đầu, cho rằng lão tiểu tử kia cùng ta phân cao thấp, nhưng một mực đợi năm sáu năm, hay vẫn là không có liên hệ, lúc này mới phát động quan hệ tìm đến, hôm nay mới có thể xác định bọn hần ở tại Thượng Hải, người tìm người, đây là nhiệm vụ của người, người cùng cái đứa bé kia, có phải hay không muốn kết hôn, những điều là chuyện sau khi người đã tìm được hần.”

“Ta không thêm gả cho hần!” Đường Yên Ninh cao giọng nói, ngữ khí có chút bén nhọn

Đường Thiên Diệu lần nữa thờ dãi một tiếng, có chút im lặng, nếu như không phải là vì lời hứa năm đó, từ lợi ích góc độ mà nói, hần làm sao lại nguyện ý gả cháu gái bảo bối cho một người bình thường không quen biết, một gia tộc đã suy bại như Vương gia, nếu muốn tái sinh như Phụng hoàng trong lửa hầu như là nằm si nói mộng.

“Trước tìm người a, sau đó có thể từ hôn, Ninh nhi người cũng phải làm cho người ta một cái công đạo, đừng bạc đãi đối phương, bù đắp tổn thất về kinh tế, người có khó khăn cùng với ta nói. Người tìm được người về sau, nếu như Vương lão đầu còn sống, lại để cho hần đến Bắc Kinh tìm ta, ta còn giữ lấy không ít quốc tử Mao Đài năm mươi năm, một người uống không có tư vị.” Đường Thiên Diệu lẳng lặng nói.

Đường Yên Ninh híp con mắt lại, ngọt ngào nói vào trong điện thoại:” Vâng ạ, gia gia nghỉ sớm đi, cũng muộn rồi đó.”

Đường Thiên Diệu ừ một tiếng rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Bách Hi khách sạn trên ban công, Đường Yên Ninh yên tĩnh đứng thẳng, tóc đen theo gió nhẹ nhàng tung bay, nàng cảm di động, thần sắc một lần nữa khôi phục lạnh lùng kiêu ngạo, nhàn nhạt lầm bầm: “Vương Phục Hưng, Vương Phục Hưng?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nghiệt Chương

Tại thành phố Hoa Đình này chỗ nào cũng có quán ăn đêm, phục vụ quán bar luôn là một nghề dễ kiếm nhất, địa vị không bao giờ rung chuyển.

Quản lý, lắp đặt thiết bị, DJ, thậm chí mỗi tối các nữ nhân xinh đẹp đi qua lại đều là điểm sáng của quán bar. Cho nên các khách hàng thường xuyên tới đây chơi đùa phần lớn đối với quán bar trung thành. Quán ba có chút bối cảnh, không có chút nào ly kỳ. Tối thiểu trong mắt Vương Phục Hưng thì lão bản ở chỗ này chỉ cần nói hai ba câu là giải quyết vấn đề. Hồ Tử có thể tìm được việc ở nơi có lão bản có mặt mũi tại thành phố Hoa Đình xem ra là một chuyện không xấu.

Chín giờ đêm, ba người Vương Phục Hưng đã lâu không hành động cùng một chỗ, lười nhác ngồi trên quầy bar, uống mấy chai bia tùy ý nói chuyện phiếm. Tầm hơn 9h sân khấu đã không còn nhiều người, coi như khá thanh tịnh, dù có sai khiến nhân viên phục vụ thì đối phương cũng vui vẻ thái độ chân thành. Vương Phục Hưng ngồi trên quầy bar bóc lạc bỏ vào miệng, híp mắt, lẳng lặng đánh giá, hẳn hiện tại không muốn làm quán bar nên ánh mắt thuần túy không chút hăm dọa.

Hồ Tử từ nhỏ đến lớn đều không tìm không phôi, nói khó nghe một chút chính là có chút khờ khạo nhưng không ngu ngốc. Hắn muốn một cuộc sống đơn giản, có thịt ăn, có rượu uống là đủ, sự kiện trọng đại là lấy vợ cũng chưa từng nghĩ qua cho nên vài chuyện đều là Vương Phục Hưng hoặc Yên Đế làm chủ. Vương Phục Hưng nhìn tên ngốc to con ngồi bên cạnh cười cười dùng sức vỗ bả vai của đối phương, châm lên điếu thuốc bất động thanh sắc (biểu lộ không thay đổi) quan sát hoàn cảnh chung quanh, quán càng lớn càng có khả năng tồn tại các nhân tố không ổn định, buôn lậu thuốc phiện, bán dâm tại đô thị là hoạt động không thể tránh khỏi. Nếu quán dính phải một khi bị đưa ra ánh sáng thì ông chủ có thù đoạn như thế nào cũng không thể làm chủ được. Vương Phục Hưng tự nhận mình là một người lạnh lùng chưa bao giờ quan tâm đến cuộc sống của người khác, không có người yêu, không có tình đồng tâm nhưng đối với huynh đệ của mình thì vĩnh viễn không muốn huynh đệ bị thiệt thòi.

“Ông chủ ở đây không đơn giản. Hắn tối chỗ ta mua biệt thự, khoản tiền lên đến hơn trăm vạn hơn nữa chủ hộ còn không phải đứng tên hắn, chặc chặc, loại cuộc sống này chúng ta còn chưa dám mơ ước. Lúc đó mấy đồng nghiệp nữ đều hận không thể lấy thân báo đáp, cùng là đàn ông chênh lệch quá lớn, có nhiều kẻ thù kỳ thật cũng có chút đạo lý đấy.”

Yên Đế uống một hớp rượu khẽ cười nói, ngữ khí có chút cảm giác chua chát. Hắn đẹp trai đến mức đi đường trăm phần trăm quay đầu lại nhìn, bộ dạng như thế chỉ cần có chút tiền muốn khuê nữ nhà ai liền gây họa cho khuê nữ nhà đó. Vương Phục Hưng tính tình lạnh nhạt cũng có khi ghen tức với cái thẳng có khuôn mặt hại nước hại dân này, như thế đủ nói rõ lực sát thương của Yên Đế với nữ nhân cao tới mức nào.

“Giàu nhiều kẻ thù là đúng đó, nhưng có kẻ thù mà chính mình không biết thì quá mù quáng rồi. Xã hội này coi như ở 10 năm trước hay 10 năm sau tất cả vinh hoa phú quý đều dựa vào chính mình đi chém giết, không có chuyện bánh ở trên trời rơi xuống. Không có tiền ghen ghét kẻ có tiền, có tiền ghen ghét kẻ nhiều tiền, nhiều tiền ghen ghét kẻ có quyền, xã hội này nhân tính là như thế.

Wương Phục Hưng thần nhiên nói, cầm chai rượu bên cạnh uống một hớp. Hắn uống rượu rất ít khi say, ánh mắt thanh minh. Hơn nữa trong túi hắn có mấy trăm khối tiền, vé vào cửa của ba người thì miễn phí, thêm một bàn rượu này nữa thiếu chút nữa lấy hết tiền trong túi hắn. Không dám bình luận cao thấp, cuộc sống không tiền không có biện pháp có thể bớt chút nào hay chút đó.

“Đi chiếm địa bàn, chém giết, kiếm tiền “Yên Đế thì thảo tự nói, bởi vì uống chút rượu khuôn mặt nam nhân lộ ra chút vũ mị làm cho mọi người có chút hàn khí, nhìn Vương Phục Hưng trong ánh mắt đầy thâm ý: “Vậy còn người, không biện không đoạt liền cam nguyện như vậy? Mỗi ngày trong túi có mấy trăm nguyên tiền, tới địa phương này đều muốn điểm lượng số tiền trong túi, loại cuộc sống này là cuộc sống người muốn sao?”

Wương Phục Hưng động tác uống rượu thoáng dừng, ánh mắt càng thêm mê mang. Hắn quay đầu nhìn người bạn có chỉ số thông minh siêu cao nhếch môi lộ ra hàm răng trắng nõn vươn tay dùng sức vuốt tóc Yên Đế nói: “Như vậy không tốt sao? Ưa thích tiền, ưa thích quyền liêu mạng bởi vì nó, còn ta muốn là cái gì? Ta muốn ăn rồi chờ chết.”

Yên Đế hồ hững, nắm chặt chai rượu trong tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng.

“Có đôi khi ngẫm lại, làm tiểu bạch kiếm rất không tệ đó. Nhưng chịu xuất tiền bao nuôi ta nhất định phải ôn nhu xinh đẹp, hướng về phía ta bao tiền phải nhiều, ổn định, cuộc sống kia quá thoải mái rồi. Chỉ có chút đáng tiếc vì tiểu tam (tình nhân) mua xe mua nhà quá ít, phú bà vì tiểu bạch kiếm trả giá thì càng ít hơn, có một số việc chỉ có thể ngẫm lại mà thôi”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói, đem bình rượu đầy ra, móc ra hộp thuốc lá cho Hồ Tử cùng Yên Đế mỗi người lấy ra một điếu cùng thôn vãn thổ vụ(hít mây nhà khói)

Hồ Tử trầm mặc nhận lấy, do dự kẹp ở trên lỗ tai không hút nhìn bình rượu ánh mắt tập trung rỗng không hề tập trung. Vương Phục Hưng cùng Yên Đế để nói chuyện đại đa số hẳn đều nghe không hiểu nhưng không sao, nguyên tắc của hắn là lời nói của Vương Phục Hưng là đủ rồi.

Mười giờ đêm

Trong quán bar , đây là thời gian mà người bắt đầu đông.

Một nhóm người trẻ tuổi dị thường bắt mắt tiến vào quán bar, tại phụ cận nơi vắng người ngồi xuống một bàn lớn, tùy ý gọi một đồng đồ, không khí huyền ảo.

Nhưng Vương Phục Hưng lại giật mình, không chỉ hắn, tại quán bar đại đa số mọi người ánh mắt không hẹn mà cùng rơi vào đám người, ánh mắt phức tạp nhưng giống nhau chính là đều mang theo một tia kinh diễm.

Lập tức thành một nhóm người tiêu điểm của quán bar. Bốn người, ba nữ một nam đều rất trẻ tuổi, khí chất ăn mặc rõ ràng đều hơn người bình thường một cái cấp bậc. Dẫn đầu là một cô gái trẻ, tóc dài, áo T-shirt, quần jean bao quanh một đôi chân dài hoàn mỹ, một khuôn mặt đẹp không thể bắt bẻ tràn đầy vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, coi như là ngồi trong nhóm người cũng cảm giác ưu việt hơn so với chúng bạn.

Thiên sứ hoặc tiên tử mới có thể đánh giá đúng vẻ đẹp này.

Thế giới thật nhỏ.

Vương Phục Hưng phục hồi tinh thần có chút cảm khái, hắn không nghĩ tới sẽ gặp cô bé ngồi xe Lincoln đêm đó tại nơi này.

Mặc dù lúc đó chỉ là nhìn thoáng qua nhưng với đủ để lưu lại một ấn tượng khó quên.

Vương Phục Hưng cười lắc đầu, nhìn đám người có vẻ ngốc trẻ, tiếp tục uống rượu. Trong truyện của Kim Dung , lúc Dương Quá lần thứ nhất gặp Cô Cô hay Đoàn Dự gặp thần tiên tỷ tỷ chính là loại tâm tính này rồi.

Hồ Tử nhìn cô gái tụ tập ánh mắt kia, nhếch môi, đột nhiên trong suy nghĩ Vương Phục Hưng cùng cô bé này rất xứng.

Yên Đế sắc mặt vẫn lạnh lùng như trước từ đầu đến cuối thậm chí không quay đầu lại.

Thật là một quái nhân.

Sau khi cảm giác ngốc trẻ đi qua kế tiếp chính bầu không khí càng thêm nhiệt liệt, đại đa số nam nhân có sắc tâm không có sắc dâm chưa thỏa mãn hướng ra sân nhảy, có chút ngượng ngùng ngồi xuống, biết người biết mình là chuyện tốt nhưng Hoa Đình lớn như thế thì luôn có những kẻ không rõ vị trí của mình. Vô luận tình huống nào đều có những kẻ đuôi mù đến tham gia náo nhiệt, nói thế gian muôn màu thiếu đi những người thế này thế giới sẽ bớt đi không ít việc vui.

Mấy người trẻ tuổi từ tầng hai đi xuống gắt gao nhìn vào cô gái lạnh lùng đó, bọn họ là khách quen của quán coi như là quản lý đều phải cho họ vài phần mặt mũi, trải qua cuộc sống như thế không trách được có chút can rờ. Trong mấy người trẻ tuổi người đi trước nhất ánh mắt nóng rực nhẹ nhàng liếm môi dưới nhìn cô gái trong nơi hẻo lánh lâm bẩm: “Đêm nay ta muốn cô gái này”

“Đông Tử, muốn chơi liền chơi, nơi này là địa bàn của anh ta, không cần sợ. Người nói trước cho người lên trước, mấy huynh đệ phía sau xếp hàng, hặc hặc.” một tên đáng vẻ còn đồ toàn thân đeo dây chuyền hên mọn bi ối cười nói,

Đông Tử cười hi hi, sửa sang lại cà-vạt, khuôn mặt anh tuấn lộ ra vẻ khấn trương bước tới góc tiêu điểm của quán, cố gắng chỉnh cho nụ cười của mình trở nên tự nhiên mỉm cười nói: “Mỹ nữ, ta có thể ngồi đây uống một chén không? Bàn này tính tiền cho ta nhé?”

Một mực ngồi yên tĩnh cô gái cuối cùng ngẩng đầu, đôi mắt liếc qua Đông Tử thần nhiên nói: “không thể, tiên sinh nếu người không có chuyện gì mời người đi chỗ khác.”

Nàng một lần nữa quay đầu, trong lúc vô tình nhìn lướt qua bóng lưng Vương Phục Hưng khẽ run lên tựa hồ có chút quen mắt, nhưng không nhớ gặp được ở chỗ nào.

Đông Tử tự nhận là tay lão luyện trong tình trường , gặp qua nhiều nữ nhân từ lãnh diễm đến trên giường thì đều phong tao, tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Gặp được nữ nhân cực phẩm như này đầu dễ dàng buông tha, hắn cười đùa chuyển cái ghế ngồi xuống nói: “tất cả mọi người đến đây giải trí, càng nhiều người càng náo nhiệt, coi như là kết giao thêm bằng hữu đi. Mỹ nữ, ta là Đông Tử người xưng hô thế nào?”

“Nơi này không chào đón người, người không nhìn ra sao?Bằng hữu, nếu như người rảnh rồi mời người rời đi.”

Nam nhân duy nhất trầm giọng mở miệng, Có phụ thân là bí thư trưởng thành phố, nói chuyện ngay lập tức có lực lượng, Đường Yên Ninh là cô gái được phụ thân giao cho mình chiều đãi cẩn thận cho nên hắn mới kiểm tính tình ương ngạnh thường ngày xuống. Trong hai cô gái còn lại còn có một người là con gái phó thị trưởng thành phố cùng mình không sai biệt.

“Ôi!!!Huỳnh đệ lòi này không đúng rồi. Quán bar cũng không phải của nhà ngươi mở, ta ngồi ở đây còn cần người khác đồng ý qua sao?Nhiều người, chiếm bàn lớn ta không có ý kiến gì a?” Đông Tử nói hướng về phía sau vẫy vẫy tay mấy huỳnh đệ hèn mọn bị ỏi lập tức bu lại.

“Các ngươi cút sang một bên, muốn chiếm bàn sang chỗ khác mà chiếm, ở đây không chào đón ngươi, đừng lại đây chướng mắt. ”

Một cô gái xinh xắn cười lạnh nói, nói chuyện không chút khách khí, duỗi ngón tay chỉ vào mũi Đông Tử, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh miệt.

Bởi biến cố bên này làm cho tất cả người ở phụ cận đều nhìn sang. Nguyên bản đang ngồi yên uống rượu Vương Phục Hưng thờ dài có chút bất đắc dĩ, nói sao cũng là cô gái xinh đẹp mình đã từng gặp qua chẳng lẽ thật muốn diễn một hồi anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Đông Tử ánh mắt âm trầm, nhìn chằm chằm cô gái vừa mở miệng, quái gở cười nói: “Muội tử, ngươi mới nói cái gì thế, ca không nghe rõ, nói lại một lần?”

“Cút”

Một chữ.

Am thanh kỳ ảo dễ nghe như âm thanh của tự nhiên chỉ có điều chữ phát ra không mang tính mỹ hảo.

Đường Yên Ninh cuối cùng mở miệng gọn gàng mà linh hoạt nói.

Đông Tử lập tức biến sắc, thẹn quá hóa giận nhưng cuối cùng không muốn buông tha cô gái xinh đẹp lần đầu tiên nhìn thấy, đột nhiên đứng dậy muốn kéo tay Đường Yên Ninh trầm giọng nói: “Trên lầu có phòng, chúng ta lên lầu nói chuyện”

Cùng Đông Tử đứng dậy còn có Vương Phục Hưng.

Chỉ bất quá có người con nhanh hơn hẳn. Mấy nam nhân khôi ngô nhanh chóng đi tới trước mặt Đường Yên Ninh , đập tay của Đông Tử trở về đồng thời hung hăng tát mạnh lên mặt.

“BA~!”

Khu vực phụ cận nhanh chóng yên tĩnh lại.

Đông Tử thân cao 1m8 lập tức bay lên, đầu đập vào mặt quầy bar máu tươi chảy đầy đất.

Mấy bằng hữu của Đông Tử cuối cùng kịp phản ứng, mắng lên nhưng chưa kịp hành động đã bị mấy nam nhân khác ngăn lại, chưa tới mấy giây cả đám đã mất năng lực hành động.

Mạnh, chuẩn, hung ác.

Mặc đồ tây đen, đầu trơn, giày da đen, lỗ tai đeo tai nghe tùy thời liên lạc xuất hiện trước người Đường Yên Ninh ba người khí thế mãnh liệt.

Ba người giải quyết hết mấy con ruồi cũng không có ngay lập tức ly khai, dù sao đã bại lộ thân phận dứt khoát đứng bên người Đường Yên Ninh , thái độ cung kính.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, giờ phút này cô nàng lạnh lùng kiều ngạo kia sao giống nữ nhân hoặc nữ nhi của lão đại của hắc bang trong phim.

Trong bầu không khí yên tĩnh người duy nhất đứng là Vương Phục Hưng hết sức dễ làm người ta chú ý, coi như là cái đám người Đường Yên Ninh đều hướng ánh mắt tới hắn.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, tâm cảm khái thân thể như thế này mà đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân đúng là tình tiết máu chó a. Đừng nói cứu mỹ nữ chỉ sợ mỹ nữ này xuất hiện liền tỉnh tấn người mất rồi .

Dưới con mắt của mọi người, Vương Phục Hưng hướng Đường Yên Ninh tự nhiên cười một cái, sau đó cười xuống.

Trong nháy mắt như thế Hồ Tử cảm thấy Vương Phục Hưng cười lần nữa trở nên rục rờ.

Đường Yên Ninh nhìn Vương Phục Hưng khoe miệng khê lộ ra đường cong kinh diễm toàn trường rồi quay đầu không nhìn lại Vương Phục Hưng.

Yên Đế thủy chung lạnh lùng cuối cùng quay đầu liếc qua cô gái kiều ngạo trong góc, khoe miệng chậm rãi nhấc lên một nụ cười cay nghiệt bất cận nhân tình, cười lạnh nói:”Nghiệp chướng!” (vì sao là nghiệp chướng đây, theo dõi những chương sau nhé)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ngưỡng Mộ Đã Lâu

Cái gọi là trùng hợp, chính là dưới tình huống bình thường đem hai sự việc không nên xảy ra cùng lúc ở chung.

Màn kịch đêm nay xảy ra có thể nói là bình thường nhất. Đơn giản để mà nói, chính là một số công tử có gia thế trong thành phố đến quán bar, cuối cùng lại bị giam lên sự kiêu ngạo, rất bình thường, nếu để cho những nhân vật bình thường diễn kịch thì chỉ sợ cũng kết thúc vô cùng bình thường, xảy ra chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, rồi tiếp đến trong một khách sạn rẻ tiền nào đó vật lộn đến sáng. Kết thúc chính là ai đi đường nấy.

Vương Phục Hưng vốn cho rằng hôm nay đi chúc mừng Hồ Tử tìm được công tác, sẽ bình bình đạm đạm đi qua, ý đồ anh hùng cứu mỹ nhân không hề nảy sinh trong đầu hắn, một chút cũng không có luôn. Hắn chỉ biết lắc đầu trầm nghĩ lũ ngu ngốc, kẻ mà có thể đi một đội xe xoa hoa với chiếc lincoln như thế tới quán bar, mấy người không có gia cảnh, mấy người không có bảo tiêu chân chính. Vương Phục Hưng cười cười chế nhạo, anh hùng cứu mỹ nhân rồi mỹ nhân lấy thân báo đáp anh hùng, cũng chỉ là một câu chuyện. Xã hội bây giờ, gia đình có tiền đều chăm sóc cho nữ nhi còn quý hơn vàng, đi đâu cũng có người bảo vệ, muốn diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân cũng chỉ là người ta có cho diễn hay không thôi.

Vương Phục Hưng nhìn đồng hồ đeo tay, gần mười một giờ, thở dài, định ly khạc ngay lúc này. Nơi mà mấy chai bia tiêu tốn hơn một trăm đồng này không phải là nơi mà hắn hay lui tới. Vỗ vỗ bả vai Hồ Tử, Vương Phục Hưng cười giỡn nói: “Sau này đi làm tại đây, gặp phải mỹ nữ cô đơn thì đừng có quên cho ta biết nhé. Ta tới thử làm tiểu bạch kiểm, cho dù ta không được, cũng còn có Yên Đế, để cho tiểu tử này đi, đoán chừng cũng không cần làm gì nhiều, cứ phơi cái bộ mặt của hắn ra là đủ cho các bà các cô điên cuồng rồi.”

Yên Đế không phong độ chút nào liếc mắt, cầm chai bia trên bàn một hơi uống cạn, đứng lên, thân nhiên nói: “Trở về?”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, mặt hướng phía cửa, chuẩn bị cùng hai tên này li khai.

“Vương Phục Hưng? !”

Một đạo âm thanh dị thường thanh thúy vang lên. Đường Yên Ninh cũng không ngờ tại nơi này lại có kẻ nhận thức được người quen, giọng nói có chút không tự chủ được, có chút kích động cùng kinh hi, âm điệu bản thân cao hơn một chút.

Đang cùng mấy người bạn cũng chẳng thân quen gì lắm nói chuyện, Đường Yên Ninh ngẩng đầu, gắt gao nhìn Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng một hồi nhúc nhủ, không có quay người, nghe thanh âm có thể đoán được là ai, chính là mỹ nữ chủ nhiệm của lớp đệ đệ ban ngày bị câu chuyện của mình cảm động, Sở Tiền Duyên.

Giày cao gót dẫm lên sàn nhà vang lên những tiếng cộc cộp đều đặn, hướng về phía Vương Phục Hưng đi tới. Chi thoáng chốc, Sở Tiền Duyên đã cùng Vương Phục Hưng đối mặt. Vóc người cao gầy, tóc dài tùy ý rối tung trên vai, trang điểm nhẹ nhàng, khuôn mặt tuyệt mỹ mê người, áo sơ mi trắng, quần jean, giày cao gót, ưu nhã tài trí, thanh tú động lòng đứng cạnh Vương Phục Hưng. Sở Tiền Duyên nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng thở ra, khẽ cười nói: “Ta còn tưởng rằng nhận lầm người, không nghĩ tới thật là ngươi.”

Bị bắt gặp Vương Phục Hưng đồng chí rất lưu manh, khuôn mặt không có nửa điểm lúng túng hay mất tự nhiên thần sắc, mỉm cười gật đầu nói: “Thật là trùng hợp.”

Sở Tiền Duyên cười mỉm đánh giá Vương Phục Hưng, hơi chun mũi lại, hừ hừ nói: “Đêm nay không phải là ngươi có chuyện sao, sao lại tới nơi này vui chơi, hay đây chính là sự tình bận rộn của ngươi? Hôm nay sinh nhật của ta, ta mời ngươi lần đầu tiên như vậy mà ngươi còn cự tuyệt.”

Vương Phục Hưng đầu to như cái đầu, theo bản năng túm lấy Hồ Tử ở phía sau, bình tĩnh nói: “Đây là huynh đệ của ta, chuẩn bị vào quán bar này làm bảo vệ, cho nên đêm nay hẹn đến đây để xem qua một chút.”

Hắn ngừng lại một chút, tựa hồ cũng hiểu được giải thích như thế quá mức khô khan, lại thức thời thêm một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Sở Tiền Duyên lúc này mới đem nhìn hai người ở phía sau Vương Phục Hưng. Chứng kiến vẻ mặt chất phác đáng, tươi cười của Hồ Tử. Lại nhìn vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng không thể tưởng tượng của Yên Đế, có chút chấn động, nam nhân đẹp trai như vậy đích xác không thường gặp. Nàng hít thở sâu một hơi, cùng Hồ Tử và Yên Đế nhẹ gật đầu. Sau đó ánh mắt lại tiếp tục chăm chú nhìn vào Vương Phục Hưng trên người, cười tủm tỉm nói: “Cái kia chuyện của ngươi xong rồi hả?”

Vương Phục Hưng kiên trì gật đầu.

Sở Tiền Duyên khẽ vung tay lên, rất có khí khái chỉ điểm giang sơn, sẵn giọng nói: “Vậy là tốt rồi, tới dự sinh nhật của ta, ta giới thiệu mấy người bằng hữu cho ngươi, ta cũng có một biểu tỷ, chính là siêu cấp mỹ nữ đó nha.”

Nàng nhìn Hồ Tử cùng Yên Đế, thề lười, rất đáng yêu, dí dỏm nói: “Kêu lên bằng hữu của ngươi cùng đi nhé, rượu của ta cũng không thiếu.”

“Không cần. Hồ Tử, chúng ta đi trước, Phục Hưng, ngươi lưu lại chơi vui vẻ, uống ít một chút, về sớm một chút.”

Yên Đế thanh âm lạnh như băng vang lên, cảm giác như băng hàn vạn năm dưới đáy biển. Nói xong cũng mặc kệ Vương Phục Hưng, trực tiếp kéo tay Hồ Tử, nhanh chóng ly khai.

Sở Tiền Duyên há hốc mồm, không biết phải làm sao với tên vô nhân tính lại quá đẹp trai này.

“Tính cách của hắn chính là thế. Khi còn bé thì cứ như vậy, đối với mỹ nữ vẫn kính nhi viễn chi, không cần quan tâm hắn.” Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, giải thích nói. Nói như vậy cũng đúng, coi như là ba người bạn họ tại Thanh Hoa Đại Học, bằng vào điều kiện của Yên Đế, cũng không thiếu mỹ nữ nguyên chất vì hắn, nhưng tại năm học thứ hai, hắn tìm được một người bạn gái vô cùng bình thường, tướng mạo, khí chất, đáng người, gia thế, đều rất phổ thông. Lại để cho một nhóm lớn tỷ muội trong trường thương tâm gần chết. Hai người một mực yêu nhau đến năm thứ tư, rồi sau đó như đại đa số các đôi tình lữ khác, ra trường là chia tay, không hề liên lạc lại.

Sở Tiền Duyên chun chun mũi, cười nói: “Bằng hữu của ngươi thật là một quái nhân. Đi, chúng ta đi, giới thiệu chút ít bằng hữu cho ngươi nhận thức.”

Nàng chủ động kéo tay Vương Phục Hưng, cũng không phải mười ngón đan xen mập mờ tư thê, mà là dặt cổ tay hắn, đi ngang qua Đường Yên Ninh còn đang ngẩn người, trực tiếp đi vào bên trong quán bar.

Đối với người khác động tác rất bình thường, cũng làm cho Sở Tiền Duyên sắc mặt ửng hồng, thậm chí ngay cả hô hấp đều có chút dồn dập.

Xung quanh Sở Tiền Duyên, nếu như luận nhân số, hơn xa phía Đường Yên Ninh, bảy biện tới ba chiếu bàn lớn, cả trai lẫn gái, tầm hơn mười người, trên bàn bày biện vô số rượu vang, trái cây, đồ ăn vặt, rất náo nhiệt. Chứng kiến Sở Tiền Duyên lôi kéo Vương Phục Hưng, nhìn hai người giống như nhìn người ngoài hành tinh, quý dị mà cổ quái. Sở Tiền Duyên thức thời buông tay Vương Phục Hưng, đối với hắn cười nói: “Ngồi xuống đi, đây là những bằng hữu bình thường vẫn giao thiệp với ta, hôm nay đến đây chúc mừng sinh nhật của ta. Ủ, đây là biểu tỷ của ta, từ Kinh Thành đến đó, đại mỹ nữ a?”

Vương Phục Hưng theo Sở Tiền Duyên chỉ tay nhìn sang, hơi ngẩn người. Mỹ nữ, đại mỹ nữ, dùng từ này hình dung có thể nó là quá chuẩn xác rồi. Thậm chí Vương Phục Hưng có cảm giác mình hôm nay đâm nhầm cút chó, tùy tiện đến quán bar một chuyến, có thể được chứng kiến hai đại mỹ nhân một lúc, một cái là cô bé cao ngạo cuồng vọng ngồi kia, cái khác, chính là trước mắt biểu tỷ của Sở Tiền Duyên đây rồi. Vương Phục Hưng theo bản năng quay đầu, nhìn bốn người ngồi cách đó không xa, phát hiện cô bé vốn là trung tâm của bốn người đang nhìn chằm chằm vào mình. Vương Phục Hưng tìm đập nhanh, lặng yên thâm nhủ chắc là ảo giác, rồi mới quay đầu, đối diện với ánh mắt đang nghiền ngẫm mình câu mỹ nữ kinh thành, nhẹ giọng nói: “Người hảo, ta là Vương Phục Hưng.”

Lần nữa nghe được cái tên này biểu tỷ của Sở Tiền Duyên trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc, mỉm cười gật đầu, nhìn như nhiệt tình, nhưng không có ý định tự giới thiệu bản thân. Cùng với mỹ nữ cao ngạo ngồi ở ngoài kia không hề giống nhau. Một người lãnh ngạo đến cực điểm, một người tuy cười nói nhẹ nhàng như hoa hồng trong sớm mai, nhưng cốt bản là ngoài nóng trong lạnh, tính ra mỹ nữ lãnh ngạo kia còn có chút dễ thương hơn nhiều.

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, ngồi xuống, cũng để cho Sở Tiền Duyên chút mặt mũi, hắn mỉm cười với đại bộ phận mọi người đang dự tiệc, nhẹ nhàng mà tinh tế. Vương Phục Hưng cầm lấy một chai bia, mở nắp, cùng với một người mặc Versace cụng ly rồi yên lặng thưởng thức chai bia của mình.

“Tiền Duyên, sinh nhật vui vẻ.”

Biểu tỷ của Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng đẩy sang phía nàng một cái hộp nhỏ tinh xảo, lơ nói phát ra tuy êm ái dễ nghe nhưng Vương Phục Hưng lại cảm thấy không có chút tình cảm nào trong đó.

Người đang ngồi đều thoáng dừng lại, sau đó nhao nhao đưa quà cho Sở Tiền Duyên. Sở Tiền Duyên mỉm cười ứng đối, đem tất cả lễ vật thu lại, cùng cảm ơn một đám người xã giao nói chúc mừng. Vương Phục Hưng ngồi bất động thanh sắc, khôn mặt bình tĩnh điềm nhiên, đợi mọi người tặng quà xong mới hướng Sở Tiền Duyên thẳng thắn mỉm cười nói: “Ngươi cũng biết, ta không có tiền, cũng không mua nổi món quà gì quý giá.”

Yên tĩnh.

Trong đầu mấy người bạn của Sở Tiền Duyên hiện lên ý nghĩ, da mặt câu thẳng này thật phải xứng đáng với tường thành a. Có thể chỉ cần nói gặp người quá bất ngờ chưa kịp chuẩn bị quà mừng mà hắn lại nói thẳng thắn như thế, quả thật là ngu đầu nhân đó nha.

Sở Tiền Duyên nét mặt tươi cười như hoa, không để ý chút nào, vẫy tay, cười hi hi nói: “Không cần khách khí, người người đến thì tốt rồi.”

Tựa hồ cảm thấy lời này nói có chút mập mờ, Sở Tiền Duyên khuôn mặt ửng hồng, nhỏ giọng nói: “Đều là bằng hữu, có tâm ý là được rồi.”

Ngồi ở bên người Sở Tiền Duyên, biểu tỷ của Sở Tiền Duyên cuối cùng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Vương Phục Hưng, bắt đầu chăm chú nhận thức Vương Phục Hưng, hồi lâu, mới đứng người lên, chủ động vươn tay: “Xin chào, Hạ Thẩm Vi.”

Vương Phục Hưng có chút sợ run, rất kịp phản ứng, đứng dậy cầm chặt lấy bàn tay có chút nhu nhược nhỏ bé, cảm giác thật êm ái mềm mại như cầm một khối ngọc vô cùng ôn nhuận suýt nữa khiến cho Vương Phục Hưng quên mở miệng, theo bản năng nói: “Xin chào, Vương Phục Hưng.”

Chỉ thuộc với hai người nhân sinh mới gặp gỡ.

Hai người nắm tay trong nháy mắt, cách đó không xa bốn người Đường Yên Ninh theo bản năng đứng người lên, khẽ nhủ mày.

Kẻ tự xưng là Hạ Thẩm Vi kia rõ ràng là đối thủ ngang tài ngang sức với Đường Yên Ninh ở kinh thành. Hạ Thẩm Vi buông tay ra Vương Phục Hưng, bung chén rượu lên, đối với bốn người Đường Yên Ninh, khẽ nâng cốc lên, có ý tứ rõ ràng là khiêu khích trong ánh mắt.

Đối chọi gay gắt.

Đường Yên Ninh hít thở sâu một hơi, bàn tay trắng tinh buông ly rượu xuống, rồi bàn, đi thẳng tới phương hướng Vương Phục Hưng đang ngồi.

Tất cả mọi người hơi sững sốt.

Hai cái như mộng ảo nữ hài, chẳng nề lại chuẩn bị trình diễn màn PK trong truyền thuyết để tranh giành nam nhân sao?

Cực kỳ ngang tài ngang sức đây, mọi người đều chờ xem náo nhiệt.

Dưới ánh mắt đầy bất ngờ của mọi người, Đường Yên Ninh đạp trên đôi giày cao gót màu trắng, hướng tới chỗ của bọn Sở Tiền Duyên, đứng cạnh Vương Phục Hưng, ánh mắt kiêu ngạo băng lãnh nhìn chằm chằm vào Hạ Thâm Vi, thản nhiên nói: “Ngươi cũng tới?”

Hạ Thâm Vi cười khanh khách, không kiêng nể gì cả, ôm bả vai Sở Tiền Duyên, khẽ cười nói: “Đến Hoa Đình dự sinh nhật của biểu muội ta, bất quá gặp ngươi thì đúng là rất thú vị.”

Ánh mắt nàng không biết vô tình hay cố ý liếc qua Vương Phục Hưng, ánh mắt càng thêm nghiền ngẫm, nói khẽ: “Không biết Đường đại tiểu thư đến Hoa Đình có việc gì a?”

“Tìm người.”

Đường Yên Ninh bình tĩnh nói ra đáp án.

Hạ Thâm Vi vẻ mặt thiên chân vô tà, mang theo nụ cười khỉ nghi hoặc ồ lên một tiếng.

Đường Yên Ninh hít thở sâu một hơi, nhẹ nhàng quay người, đối diện với kẻ đang ngồi uống bia, chính là kẻ mà ngay cả món quà sinh nhật cho nữ hài tử cũng không mua nổi, lẳng lặng nói: “Vương Phục Hưng, ta là đường Yên Ninh, ngươi nhận thức ta sao?”

Toàn trường ngốc trệ!

Không ai nghĩ mục tiêu cuối cùng của Đường Yên Ninh lại là cái tên tiểu tử nghèo nàn này, làm cho mọi người há hốc miệng, vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Sở Tiền Duyên càng là khiếp sợ, rất miễn cảm đem người mà Đường đại tiểu thư tìm cùng với Vương Phục Hưng liên hệ tới, tự nhiên tâm tình lại cảm thấy khản trương.

Khi mà tất cả mọi người đang kinh ngạc, Vương Phục Hưng quay lưng lại phía Đường Yên Ninh hơi cúi đầu xuống che giấu chút kinh ngạc trong ánh mắt, không ngờ rằng cô bé này lại có thể nhận thức ra mình. Hắn xoay người lại, vẻ mặt không biết tốt xấu tươi cười, không có một điểm cảm thấy xấu hổ, cầm lấy bàn tay đang hơi chia ra của Đường Yên Ninh, vờ chạm đã phân, nhàn nhạt nói: “Ngưỡng mộ đã lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Nghĩa Vô Phản Cố

Đường Yên Ninh sắc mặt trầm xuống. Cũng không thể nào nghĩ tới có sự trùng hợp như vậy. Tại quán bar nghe một nữ hài xuất chúng gọi Vương Phục Hưng, nguyên bản có chút không tập trung đang suy nghĩ miên man nàng liền tỉnh táo trở lại. Nàng có trực giác rằng tên Vương Phục Hưng này chính là tên thiếu gia của Vương gia gia tộc suy bại kia, chính là người mà nàng cần tìm, là vị hôn phu từ nhỏ đã được định sẵn của nàng. Vị hôn phu mà trong thời kỳ vài chục năm trước, khi mà Vương gia còn huy hoàng thì có lẽ không bao giờ nàng có thể chối từ được. Một quán bar nhỏ nhỏ, nàng lại có thể chạm mặt cả Hạ Thâm Vi, lại còn trùng hợp gặp cả kẻ mà mình luôn tìm kiếm. Loại may mắn này, nếu đem đi chơi xỏ số có lẽ đã giàu to rồi. Vương Phục Hưng cùng Đường Yên Ninh đều có chút cảm khái. Đường Yên Ninh cùng Hạ Thâm Vi tranh đấu với nhau từ nhỏ, đến bây giờ cũng không có dừng lại, đã đấu với nhau hơn mười năm năm rồi. Ngày thường nếu như gặp mặt, nhất định là tiểu dung tăng đao gặp nhau, đấu đá nhau một trận nảy lửa. Cho nên khi Đường Yên Ninh nhìn thấy Hạ Thâm Vi cùng vị hôn phu hờ của mình bắt tay, tất nhiên nàng không thể chịu được mà đi tới đây.

Nguyên bản Đường đại tiểu thư chỉ muốn thăm dò một câu, ném ra câu nói kia. Mục đích xem biểu hiện của Vương Phục Hưng như thế nào. Nếu hắn u u mê mê không hiểu được chuyện gì xảy ra, Đường Yên Ninh không nói hai lời chắc chắn sẽ xoay người bỏ đi. Thời điểm Vương gia gia tộc suy bại, Vương Phục Hưng chính là một tiểu hài tử, có lẽ không nhớ được chuyện gì, cả chuyện hôn nhân giữa hai người. nàng chỉ cần đem hắn về cho gia gia, bù đắp chút vật chất là xong. Kết hôn thì có thể quên đi luôn. Cục diện đó có thể là nàng thầm mong ước. Vậy Vương Phục Hưng lại bất động thanh sắc, vô cùng bình tĩnh nói ra một câu ngưỡng mộ đã lâu, vậy là có ý gì đây?

Là một nữ tử, cho dù thời điểm hiện đại ít câu nệ tiểu tiết, nhưng đối với chung thân đại sự của mình vẫn luôn luôn vô cùng coi trọng. Theo bản năng, Đường Yên Ninh có chút rối loạn, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, tên này dù không đẹp trai, nhưng tuyệt đối không làm cho người ta chán ghét, theo bản năng mở miệng nói: “Có thể cùng ta nói chuyện riêng một lát được không?”

Hạ Thâm Vi nội tình trong đó, ánh mắt cổ quái, vẻ mặt chờ mong kịch vui diễn ra, nhưng những người khác nhưng đều không rõ. Mọi người trong quán bar đều nhìn lại, Đường Yên Ninh xuất sắc xinh đẹp, lại còn giàu có có thế lực, tiền quyền sắc, ba thứ đều có trên người nàng, coi như là một mỏ vàng đi động đi. Vương Phục Hưng trong mắt mọi người, nhất là mấy nam bằng hữu của Sở Tiền Duyên đứng là mèo mù vớ cá rán. Bọn họ nhìn Vương Phục

Hưng ánh mắt có chút khâm phục nhưng phần lớn là ghen tỵ cùng đố kỵ.

Sở Tiền Duyên muốn nói gì lại thôi, mồm mê miệng, trong lòng tồn tại chút khản trương.

Trước mặt bao người, gặp vận may được Đường đại tiểu thư mời đi nói chuyện riêng là Vương Phục Hưng đồng chí về mặt bình tĩnh, nhìn Đường Yên Ninh, nói khẽ: “Người thấy rồi đó, ta đang cùng bằng hữu hưởng thụ sinh nhật của nàng, xin người thứ lỗi.”

Cự tuyệt? Tại đây gọn gang mà linh hoạt cự tuyệt?

Cái thẳng này thật đúng là trâu bò đó nha, quá trâu bò luôn, rất có phong phạm mà.

Sở Tiền Duyên trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, nhìn Vương Phục Hưng, giờ nâng chén rượu, cười long lanh, phong tình vạn chủng.

Vương Phục Hưng một chút cũng không cho Đường Yên Ninh mặt mũi, lưu cho Đường đại tiểu thư nhìn một cái gáy, nhẹ nhàng cùng Sở Tiền Duyên cạ ly, tư vị không sai.

Đường Yên Ninh lần đầu tiên bị nam nhân cự tuyệt lời mời, cuối cùng cũng có phản ứng, hít sâu một hơi, tu dưỡng cũng khá tốt, không có tức giận, mỉm cười nói: “Ta qua kia chơi, các người cứ vui vẻ.”

Vương Phục Hưng không có quay người, Đường Yên Ninh sắc mặt một lần nữa khôi phục lãnh đạm kiêu ngạo, cùng đối thủ ở kinh thành của mình là Hạ Thâm Vi gật gật đầu, lảng lạng ly khai.

“Bằng hữu, ta phục người, chén này ta mời người, từ nay người là bằng hữu của Đỗ Uy ta, lát chon ta số điện thoại, hôm khác đi uống rượu, ta mời khách.”

Đường Yên Ninh vừa đi, một người ngồi bên cạnh Vương Phục Hưng đột nhiên vỗ vai hân cười nói. Người này tuổi còn trẻ, rất anh tuấn, mang theo kính mắt, có điểm giống với công tử ca trong truyền thuyết, cùng Vương Phục Hưng cụng ly, hân nhìn Vương Phục Hưng, về mặt chân thành.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt nở nụ cười, gật gật đầu, không có nhiều lời, cùng những thứ công tử thiên kim này giao tiếp, tốt nhất là nên im lặng.

“Cất, không phải là cùng một nữ nhân nói mấy câu hay sao, còn cảm thấy mình cao sang quý phái gì cơ chứ, ta cảm thấy nữ nhân kia còn không bằng Thâm Vi tỷ tỷ xinh đẹp, kẻ nghèo hèn chính là kẻ nghèo hèn, sự thật là quả sinh nhật còn không mua nổi, chẳng lẽ vì một hai câu nói của nữ nhân kia mà vật ghè có thể biến thành thiên nga hay sao?”

Một đạo thanh âm chói tai vang lên, nguyên bản rất thanh thúy dễ nghe lại lộ ra vẻ xảo trá. Một tiểu nha đầu buộc tóc đuôi ngựa ngồi cạnh Hạ Thâm Vi bên cạnh, ngậm ống hút ly nước, về mặt khinh thường, học sinh cấp ba bộ dáng, là một hải tử trưởng thành hơi sớm, bộ ngực khá có quy mô, âm thanh cũng như vậy. Nếu như nàng có thể đem nội dung biến thành Vương Phục Hưng ca ca người mạnh khỏe, tuy rằng có chút buồn nôn nhưng mọi người nghe còn chấp nhận được, nàng nói tiếng chói tai vậy nghe tràn ngập mùi nịnh hót với Hạ Thâm Vi, khó có cảm tình được, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không chấp nhận với tiểu hải tử, chỉ mỉm cười mà thôi.

Vương Phục Hưng đối với nàng có chút ấn tượng, vừa rồi nghe nàng tự giới thiệu, hình như cũng hi có nàng là không cho Vương Phục Hưng ấn tượng tốt, nghe nàng gọi là Phượng Nhi, kém mọi người ở đây ít cũng phải năm sáu tuổi, rất tự nhiên, bề ngoài quan hệ cùng Sở Tiền Duyên không tệ. Vừa rồi mỹ nữ lão sư đối với chính mình đặc biệt thân mật biểu hiện, qua ánh mắt của nàng thấy được sự không vừa ý, mở miệng trào phúng Vương Phục Hưng cũng là lẽ đương nhiên.

Vương Phục Hưng không có so đo tiểu nha đầu này, hơn nữa muốn so đo cũng không có cách. Hắn cũng nhận ra mình mới ngồi xuống không lâu, chưa biểu hiện gì để cho những người ở đây có thể có thiện cảm với mình. Vương Phục Hưng nhìn xuống có chút lúng túng hướng Sở Tiền Duyên, mỉm cười nói: “Lần sau ta sẽ tặng quà cho người sau.”

Sở Tiền Duyên sững sờ, sắc mặt ửng lên, nhìn vô cùng kiêu diễm, nghịch ngợm cười nói: “Ta đây nhớ kỹ a.”

“Uống rượu, uống rượu, hôm nay là sinh nhật của Tiền Duyên, Phượng Nhi bớt tranh cãi, mọi người vui vẻ.”

Đỗ Uy hợp thời đứng ra hòa giải cười nói. Một bàn tiệc rượu này, có thể nói Vương Phục Hưng cùng hạ Thâm Vi là hai người lạc lõng nhất. Thế nhưng hai người là hai cái thái cực. Vương phục Hưng thì bị mọi người không quan tâm, còn Hạ Thâm Vi thì không quan tâm mọi người. Cũng đúng, thông qua Đường yên Ninh vừa nói, hạ Thâm Vi đến đây cũng là một sự bất ngờ, nên nàng chỉ nói cùng với Sở Tiền Duyên một hai câu rồi phần lớn thời gian trầm mặc. Mọi người dường như cũng có chút sợ nàng, không dám bắt chuyện gì nhiều.

Vương Phục Hưng yên tĩnh ngồi ở trên mặt ghế, dáng tươi cười cùng ánh mắt trước sau như một bình tĩnh, liên tục uống rượu, rất ít mở miệng, ngẫu nhiên cùng Hạ Thâm Vi đối mặt thoáng một phát, cũng chỉ lộ ra một gương mặt cười cười xã giao. Đường Yên Ninh đến, tựa hồ cũng không làm rung động nội tâm vốn bình lặng như nước trong hồ của hắn.

Vương Phục Hưng tư lượng không tệ, cùng Hồ Tử cùng Yên Đế tới quán bar, ba đại nam nhân mới uống có hai chai bia một người, không phải không thể uống mà là đến nơi này tiêu phí, ăn uống thoải mái ít nhất cũng mất vài ngàn đồng, cả ba tên keo kiệt này đều không muốn lãng phí thể. Hiện tại có người mời khách, tự nhiên ai mời rượu Vương Phục Hưng cũng không cự tuyệt, Đỗ Uy ngồi bên cạnh cùng với hắn làm hơn phân nửa bình rượu đỏ, những người khác cũng tượng trưng nâng chén lên chúc, từ bắt đầu đến cuối cùng nhất, Vương Phục Hưng trừ việc đi vào nhà vệ sinh giả quyết nỗi buồn, thủy chung không có bao nhiêu men say, ngược lại nhân vật chính đêm nay là Sở Tiền Duyên uống không ít, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, trông như một trái táo chín, nhìn kiêu diễm đến mê người. Cũng bởi vì có chút men say, nên ánh mắt nàng nhìn Vương Phục Hưng do xét bắt đầu không hề

kiêng nề.

Gần mười hai giờ.

Tan cuộc.

Cô gái tên Phụng Nhi cùng mấy cái nam nữ trẻ tuổi lần lượt rời đi trước, đi qua bên người Vương Phục Hưng, nhỏ giọng buông một câu kẻ nghèo nàn rồi vênh vào bước đi.

Đỗ Uy trước khi đi quả thật cùng Vương Phục Hưng trao đổi số điện thoại di động, hẹn rồi lần sau uống rượu. Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thâm Vi ngồi nguyên ở vị trí, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, muốn nói lại thôi.

Hai tên bảo vệ mặc âu phục, tai đeo headphone, nhìn trông như đặc công đi về phía sau Vương Phục Hưng, lạnh lùng mở miệng: “Vương tiên sinh, tiểu thư của chúng ta ở bên ngoài đợi ngài, xin ngài ra gặp nàng một chút.”

Vương Phục Hưng sắc mặt một mực bình tĩnh bắt đầu biến hóa, tựa hồ có chút do dự, có chút hoảng hốt. Hạ Thâm Vi chăm chú nhìn nét mặt của hắn, từ đầu đến cuối, không nhìn thấy trên mặt người đàn ông này ngoại trừ chút biến hóa đó, có chút khẩn trương hay sợ hãi nào cả.

Trầm mặc một chút, Vương Phục Hưng đứng lên, gật đầu nói: “Ừ, đi thôi.”

Hắn cùng Sở Tiền Duyên vẫy vẫy tay, cười cười nói câu hẹn gặp lại, trực tiếp quay người ly khai.

Sở Tiền Duyên theo sát lấy Hạ Thâm Vi ly khai, cùng Vương Phục Hưng trước sau đi ra quán bar, nhìn Vương Phục Hưng cùng hai tên bảo vệ đi về hướng cửa quán bar rồi ngừng lại trước Lincoln, ánh mắt phức tạp.

“Bằng hữu này của ngươi, rất có ý tứ.”

Hạ Thâm Vi mỉm cười nói, tựa hồ có chút thôn thức, cũng không rõ ràng.

Sở Tiền Duyên khuôn mặt đỏ hồng, lắc đầu phủ nhận nói: “Chẳng qua là nam bằng hữu, tỷ, ngươi nói ít đi chút nào.”

Hạ Thâm Vi nhin không được cười lên, xoa xoa đầu biểu muội từ nhỏ tới lớn quan hệ không tệ này, thì thảo lắm bầm: “Tùy tiện, nhưng nam nhân tên Vương Phục Hưng này thật sự rất thú vị đó.”

Sở Tiền Duyên khẽ nhủ mày, có chút thấp thỏm nói: “Ý tứ của tỷ là gì ak?”

Hạ Thâm Vi lắc đầu, nhẹ giọng cười nói: “Nha đầu ngốc, chờ ngươi chính thức minh bạch tình anh câu lạc bộ tổ chức có ý nghĩa gì thì ngươi sẽ hiểu được lời ta nói có ý tứ gì. Chúng ta đi thôi, về nhà.”

Sở Tiền Duyên tỉnh tỉnh mê mê đi theo Hạ Thâm Vi ngồi vào một chiếc Audi R8 màu đỏ tươi vô cùng xa hoa, lẳng lặng suy tư.

Audi R8 chậm rãi ly khai, cùng cái kia chiếc Lincoln ngừng lại gặp thoáng qua.

Cái kia một cái kia, Vương Phục Hưng giơ chân lên, tiến vào cái kia chiếc Lincoln sau sắp xếp. Sở Tiền Duyên nhìn xuyên qua cửa sổ xe, đột nhiên tâm tình của Vương Phục Hưng thật sự vẫn bình tĩnh như nước, cảm thấy hắn thật sự rất kỳ quái.

Động dạng cũng hù ý tới nam nhân trẻ tuổi kia có Hạ Thâm Vi, nàng khẽ thờ dài một tiếng, xe thể thao gia tốc, nhanh chóng biến mất tại trong màn đêm.

Sở Tiền Duyên đương nhiên sẽ không biết, nam nhân thoát nhìn vô cùng bình thường kia, tại nơi ban đêm bình thản này, mở cửa chiếc Lincoln lập tức bước vào, bằng lần nữa bước vào hơn hai mươi năm trước quyet sạch đi mưa to gió lớn của phân nửa cái Hoàng Thành.

Làm việc nghĩa không được chùn bước

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phong Ba Đêm Mưa Rào

Coi như mỗi sáng tùy tiện dùng nước rửa mặt, chinh đồn qua trang phục đi ra ngoài cũng có mỹ lực làm cho nam nhân mê luyến.

Đường Yên Ninh không thể nghi ngờ chính là loại người này, tụ tập ngàn vạn sủng ái của ông trời lên một người để hình dung cũng không có chút khoa trương nào. Dù ở nơi ngoại hồ tăng long như Kinh Thành, Đường Yên Ninh cũng là con dâu lý tưởng trong mắt các đại lão chức vị cao. Nàng là một trong hai khối minh châu sáng nhất Kinh Thành, đánh giá của tất cả mọi người là lạnh như băng, kiêu ngạo, trí tuệ. Trọng phụ của nàng về sau có thể

cùng nàng sống tới tuổi già là người phải hào quang vạn trượng mà không thể biết được.

Đây là vấn đề có thể làm cho đại bộ phận giống đực cảm thấy tự ti khi nhớ tới.

Vương Phục Hưng ra khỏi quán bar đến ngồi vào chiếc xe Lincoln, mặc kệ trong lòng thế nào tối thiểu trên mặt luôn hiện lên biểu lộ không để ai nhìn ra sâu cạn. Đường Yên Ninh ngồi ở bên người Vương Phục Hưng khoảng cách không xa không gần, thấy Vương Phục Hưng lên xe cũng chỉ bảo lái xe đi sau đó liền không nói gì, không khí lâm vào trầm mặc.

Thời tiết tháng bảy oi nóng. Tựa như bầu không khí trong xe lúc này, nhìn như bình tĩnh nhưng lại tỏa ra một cảm giác áp chế cơ hồ khiến người ta không thở nổi. Đường Yên Ninh tựa lưng trên mặt ghế, thần thái lười biếng, từ lúc Vương Phục Hưng lên xe không có liếc mắt nhìn hân lân nào, lẳng lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, trong đôi mắt long lanh lộ ra vẻ thâm sâu mà lạnh như băng.

Vương Phục Hưng cũng trầm mặc, muốn hút thuốc lại không dám, sợ bị đuổi xuống xe. Hân cũng không phải hoàn toàn không biết gia tộc một thời huy hoàng của mình, đối với nguyên nhân suy sụp của gia tộc cũng có tính toán rõ ràng, khi còn bé gia gia thường nhắc tới cuộc hôn nhân của trẻ nhỏ nên càng không quên. Chuyện này tại vòng luẩn quẩn ở Kinh Thành cũng không phải chuyện bí mật. Hôm nay dù là Vương Phục Hưng hay Đường Yên Ninh trong nội tâm đều rõ ràng, thậm chí hộ vệ của Đường Yên Ninh đều mang thái độ khinh thường. Cũng đúng, một Đại thiếu gia huy hoàng mà bây giờ không bằng cả một người bình thường thì có tư cách gì cho họ nhìn lên.

Vương Phục Hưng có chút tự giễu nghĩ thông suốt các điểm mấu chốt trong đó, nên cũng không có kiêu ngạo chủ động mở miệng thân nhiên nói: “đi đâu?”

Đường Yên Ninh cuối cùng cũng đem ánh mắt từ cảnh đêm ngoài cửa sổ thu hồi lại, nhìn Vương Phục Hưng ngữ khí bình thản không nóng không lạnh nói: “Thanh Đình hội sở”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, rất thành thật nói: “Chưa nghe nói qua.”

Đường Yên Ninh không có nói tiếp, cười nhạt một tiếng. Ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua cửa sổ xe, trong xe, giai nhân khuyên thành.

Thanh Đình hội sở đặt ở thành phố Hoa Đình to lớn như vậy cũng không tính là thu hút. Bề ngoài thoạt nhìn kiến trúc có chút cũ nát, ban ngày đều không có người hỏi thăm qua, hội viên ít đến thương cảm, càng không nói đến tổ chức qua tụ hội cỡ lớn. Hơn nữa chỉ mạng là nó đặt tại khu Ngân Thành, đây là địa phương nào? Sinh sống ở đây ai ai không biết Khu Ngân thành có một hội sở nổi tiếng, tiếng tăm lừng lẫy Hoàng Gia câu lạc bộ, thuộc về câu lạc bộ tư nhân cao cấp nhất thành phố Hoa Đình, Thanh Đình hội sở cũng ở nơi này thì cũng giống như tự sát, thất bại như thế này cũng phải. Thành lập hai năm trước, giờ đã cũ nát như thế này rồi, Thanh Đình thất bại là một phần để thấy rõ Hoàng Gia câu lạc bộ huy hoàng đến mức nào.

Xe của Đường Yên Ninh tiến vào cửa lớn của Thanh Đình hội sở, dừng lại tại một bãi đỗ xe cũ nát.

Đường Yên Ninh cùng Vương Phục Hưng trước tiên xuống xe, cô gái này vững vàng đi phía trước tựa hồ giải thích cho Vương Phục Hưng nói khẽ: “Hạ gia chiếm cổ phần rất lớn ở Hoàng Gia câu lạc bộ, người nếu biết sự hiện hữu của ta chắc cũng không xa lạ gì Hạ gia, Hạ Thẩm Vi là trưởng nữ của Hạ gia, trong vòng 10 năm nếu không có gì bất ngờ sẽ là nữ hoàng của Hạ gia, một khi có cơ hội bôi xấu ta nàng sẽ không buông tha, không giống như trong Thanh Đình hội sở, mặc dù là Hạ gia chiếm địa bàn phụ cận nhưng bởi vì nơi này hội viên thưa thớt, tính bảo mật cũng tương đối cao. Hạ Thẩm Vi dù thần thông quảng đại như thế nào cũng không có khả năng biết rõ tình huống nơi này, những người khác càng không thể biết được, ta nói những việc này người có thể hiểu ý của ta không?”

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, bước chân không tự giác chậm lại bình tĩnh nói: “Người đang uy hiếp ta?”

Đường Yên Ninh không có quay người bước chân không dừng lại thân nhiên nói: “Người hiểu lầm rồi”

Thực tế tại lúc Đường Yên Ninh nói xong lời nói này thì một cỗ audi R8 màu đỏ tươi lấy tư thế cực kì không văn minh tiến vào Thanh Đình hội Sở, cuối cùng dừng lại, cửa xe mở ra, khí chất hoàn toàn trái ngược với Đường Yên Ninh, giống như tinh linh trong đêm, Hạ Thẩm Vi một thân một mình bước xuống xe, phẩy tay, nghiêng ngả cười nói: “Khá tốt, chưa có tới muộn.”

Nàng từ trong xe lấy ra mũ lưỡi trai mang lên đầu, cầm một cái túi khá bình thường đi vào Thanh Đình hội sở, cùng thủ vệ của Đường Yên Ninh thoáng nhìn qua. Tiến vào hội sở, lên tầng lầu 4, một trung niên nam nhân đã sớm cung kính đợi sẵn trong hành lang. Thấy Hạ Thẩm Vi lập tức khom người, vị Hạ gia đại tiểu thư này hiển nhiên không muốn quan tâm tới những lễ tiết này phát phát tay về mặt chờ mong nói: “Bọn họ ở gian phòng nào? Thiết bị thu hình đã mở chưa? Mang ta tới phòng quan sát.”

Trung niên nhân khúm núm lên tiếng, mang theo vị đại tiểu thư lần đầu tiên xuất hiện từ khi câu lạc bộ thành lập vào phòng quan sát, mở ra máy giám sát và điều khiển trang bị, về mặt bất đắc dĩ đứng trong góc.

Hạ Thẩm Vi ánh mắt khẽ híp nhìn màn ảnh xuất hiện Đường Yên Ninh cùng Vương Phục Hưng, mỉm cười tự nhủ: “Đường đại tiểu thư cũng có thời điểm tính sai a.”

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua nam nhân đứng trong góc lạnh nhạt nói: “Khổng Lâm, cho người ở tại chỗ này vất vả cho người rồi, có muốn chuyển vị trí khác không?”

Bị đại tiểu thư điểm danh Khổng Lâm về mặt được sủng ái mà lo sợ tranh thủ nói: “không cần, ta bình thường ít lộ diện ở chỗ này, câu lạc bộ Ngân Hàng của tiểu tử kia ngày càng phong sinh thủy khởi rồi, dựa theo kế hoạch qua vài năm Thanh Đình sẽ đóng cửa, các hội viên bí mật sẽ tiến vào Hoàng Gia câu lạc bộ, thành toàn cho tiểu tử kia, hân nói thiếu nợ ta một bữa cơm.”

Hạ Thấm Vi gật gật đầu, cười tán thưởng một câu: “Các người hợp tác rất ăn ý đấy. “

Sau đó nàng xoay người, tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình, không lên tiếng nữa.

Ở một phòng khác.

Đây là căn phòng lớn nhất tại Thanh Đình hội sở, theo trực quan của Vương Phục Hưng khi tiến vào là như thế. Hắn chưa từng đi vào Hoàng Gia câu lạc bộ nên không biết nó rộng rãi như thế nào, vào đây Vương Phục Hưng bị không khí bên trong rung động. Có tạo hình như ngự thư phòng trong hoàng cung.

“Hút thuốc không? Nơi này có xì gà chờ từ Cuba tới, không giống trên thị trường, thử xem?”

Đường Yên Ninh ngồi ở trên ghế sa lon, kéo ra một cái hộp gỗ nhỏ, lấy ra một hộp xì gà đóng gói đẹp đẽ, đẩy về hướng Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng lắc đầu, nói hút không quen, từ trong túi tiền móc ra một bao hồng song hỷ nhen nhóm, hít thật sâu một hơi, thoải mái, vẫn là loại bảy khối tiền một bao này hút mới an tâm.

“Người biết ta nghĩ cùng người nói chuyện gì sao?”

Đường Yên Ninh lặng lẽ rót chén nước, nhìn Vương Phục Hưng thôn vãn thổ vụ, cái miệng khẽ uống một ngụm, ánh mắt dần sắc bén lên, nhiều thêm một tia ý tứ dọa người.

Vương Phục Hưng vốn đang hút thuốc trầm mặc đi xuống dần ngừng đầu nhìn Đường Yên Ninh chậm rãi cười.

Thái độ phòng thủ bảo trì từ quán bar chậm rãi tháo xuống, ngữ khí bắt đầu láo xược: “Nói chuyện gì? Người muốn dùng thân phận nào cùng ta nói chuyện? Thân phận người thừa kế thứ nhất của Đường gia hay thân phận vị hôn thê của ta?”

Đường Yên Ninh sững sốt một chút tựa hồ không thích ứng kịp sự biến đổi của Vương Phục Hưng, nàng nguyên bản còn có ý định quanh co vòng vèo nhưng hiện tại xem ra không cần thiết.

“Nếu như người kiên trì hỏi như vậy mà nói, ta đây muốn thân phận thứ nhất cùng người nói đi. Năm đó cuộc bão tố ở Kinh Thành, Vương gia đứng mũi chịu sào, nguyên bản gia tộc huy hoàng, hầu như trong vòng một đêm thành mặt trời sắp lặn, sau đó Vương lão mang theo con cùng năm cháu trai đi tới thành phố Hoa Đình, mấy năm trước đột nhiên cùng Đường gia kết nối liên hệ, về phần hơn hai mươi năm trước cuộc hứa hôn kia, qua nhiều năm như vậy, tựa hồ cũng không có ai đề cập qua, bất quá rất hiển nhiên, không có người đề cập, không có nghĩa là có người sẽ quên, chúng ta đều nghe được tin tức từ trường bối của mình, đối với Vương gia rơi xuống, ta không làm đánh giá, bất quá, Vương Phục Hưng, ta hy vọng người có thể buông tha cho thân phận vị hôn phu ta, chủ động rời khỏi, thậm chí đối với bên ngoài, người có thể nói là người chủ động bỏ qua ta, đều không sao cả, thật có lỗi, ta không muốn đả kích người, nhưng mà đứng ở người trên vị trí này, người thật không có vốn liếng làm nam nhân của ta.”

Đường Yên Ninh bình tĩnh nói, ngữ điệu không mang theo bất cứ ba động gì, chăm chú nhìn biến hóa của Vương Phục Hưng, dùng thoáng qua, mới từ lấy ra một tờ chi phiếu tùy thân mang theo, để lên trước mặt Vương Phục Hưng, thân nhiên nói: “Nơi này là một ức nhân dân tệ, tùy thời cũng có thể đổi. Xem như Đường gia cảm tạ quá khứ Vương gia đối với chúng ta trợ giúp, từ nay về sau, ta không hy vọng người cùng ta có bất kỳ quan hệ nào. Vương Phục Hưng, ta Đường Yên Ninh không phải tiên nữ không ăn thịt người, Đường gia cũng không phải nơi từ thiện, ta rất đẹp, có tư tưởng của mình, tự nhận cũng đầy đủ ưu tú, dựa vào cái gì bị một cái hứa hẹn mấy mươi năm trước, chi phối thanh xuân cùng nửa đời sau của ta? Ta hoàn toàn có thể tìm một cái nam nhân so với người càng ưu tú, nói yêu thương, kết hôn, thậm chí sinh con, những thứ này, cũng sẽ không có quan hệ với người, đơn giản mà nói, thật có lỗi, ta không cảm thấy người xứng với ta.”

Thật đúng là không phải kiêu ngạo cùng tự tin bình thường a.

Vương Phục Hưng mỉm cười, nghe Đường Yên Ninh nói còn có thể tâm lắng như nước, nhất định là giả dối, nói chối bỏ một nữ nhân làm cho mọi nam nhân đều muốn tự ti thì dù có là thánh nhân cũng sẽ có chút mất mát, giờ phút này Vương Phục Hưng nhớ tới đánh giá của Yên Đế đối với nữ hài này vèn vẹn hai chữ: “Nghịch chướng”

Đường Yên Ninh thậm chí không cho Vương Phục Hưng cơ hội nói chuyện, trên khuôn mặt đẹp tràn đầy lạnh lùng, lần nữa đem cái chi phiếu một ức nhân dân tệ đẩy qua, không mang theo chút cảm tình nào nói: “Cầm lấy nó, người có thể rời đi.”

Giọng nói như bố thí.

Vương Phục Hưng trong ánh mắt rút cuộc xuất hiện một tia âm trầm chấn động, không kịch liệt, nhưng rơi vào Đường Yên Ninh trong ánh mắt, lại dị thường khắc sâu.

“Không đủ? Muốn bao nhiêu?”

Đường Yên Ninh theo bản năng mở miệng cay nghiệt nói. Không biết vì cái gì, nàng thực tế không chịu được ánh mắt vừa rồi của Vương Phục Hưng, dường như mình kiêu ngạo ở trước mặt hắn bình thường có thể tùy ý chà đạp, nàng chán ghét loại cảm giác này, rất chán ghét.

“Người là biểu từ (làm gái) sao?”

Vương Phục Hưng đột nhiên mở miệng, ở thời gian không thích hợp, địa điểm không thích hợp, đối mặt người không thích hợp, hỏi một câu mà không liên quan.

Đường Yên Ninh đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, hoàn toàn không phản ứng kịp.

Vương Phục Hưng dáng tươi cười sáng lạn, loại nụ cười này, tại cái lúc cô gái quan trọng nhất rồi đi đã thật lâu chưa từng xuất hiện ở trên mặt của hắn, nhưng hiện tại xuất hiện, lại mang theo một loại làm cho lòng người lạnh ngắt oán khí, hắn đem trước mặt chi phiếu cầm lên, nhẹ nhàng để tại trước mặt Đường Yên Ninh, thân nhiên nói: “Một ức nhân dân tệ mua đêm đầu tiên của ngươi, có đủ hay không?”

“Ngươi ở đây nói lại một lần !”

Đường Yên Ninh rút cuộc kịp phản ứng, sắc mặt băng hàn, lạnh lùng nói, mỹ nữ chính là mỹ nữ, coi như là nổi giận, vẫn như cũ bộ dạng thủy mị có thể làm cho người ta động lòng.

Chỉ tiếc cái gia hỏa không hiểu phong tình không chút nào thương thức, hơi than thở nhẹ, liếc qua một lần nữa chi phiếu ném tới trước mặt Đường Yên Ninh, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Xem ra là không đủ. “

Đường Yên Ninh cố nén ý tưởng gọi hộ vệ tiến đến đem người trước mặt này ném vào sông Hoàng Phố, ánh mắt băng hàn, cùng Vương Phục Hưng đối mặt, không nói một lời.

Vương Phục Hưng chậm rãi đứng người lên, đuổi lưng một cái, thân nhiên nói: ” một ức ta nhận, nhưng trước để chỗ ngươi, xem như đặc cộc, nếu như những số tiền này không đủ mua đêm đầu tiên của ngươi, cái kia chờ ta kiếm đủ tiền rồi tới cầm đồ thuộc về của ta, Đường đại tiểu thư, ta đối với hôn nhân không tình yêu với ngươi không có hứng thú, ngược lại là đối với lần thứ nhất của ngươi thập phần chờ mong, hy vọng ngươi có thể vì ta giữ lại. “

Vương Phục Hưng đi vài bước, quay người lại, nhìn thoáng qua Đường Yên Ninh toàn thân có chút run rẩy, cười nhạt một tiếng, không sao cả nói: “Coi như là cho người khác cũng không sao, đến lúc đó, ta quay về Đường gia lấy là được. “

Vương Phục Hưng một lần nữa châm điếu thuốc, quay người, hơi than thở nhẹ. Hắn một chút cũng không khiếp sợ Đường gia ra tay chính là một ức nhân dân tệ, thời dân quốc tứ đại gia tộc mất đi, sau đó, các phương diện xung đột về lợi ích cùng chính trị cực lớn đi xuống, người sáng lập Vương gia Đường gia hai gia tộc cuối cùng thượng vị, giẫm qua ngàn vạn thi cốt, trở thành nhân vật đại biểu phái bình dân ngay lúc đó, mà lúc đó gần được Vương gia cùng Đường gia đẩy là Hạ gia cùng Tần gia, điển hình tinh anh phái cùng bình dân phái đối lập lẫn nhau, sau đó mấy chục năm chìm nổi, sau giải phóng, hầu như đã thành mới. Tứ đại gia tộc Vương Đường Hạ Tần tứ gia đồng thời tiến vào câu lạc bộ tinh anh, cắm rễ tại Kinh Thành, duy trì mặt ngoài hòa bình đồng thời âm thầm giao phong, cục diện này rút cuộc tại gia chủ tám chín trước là ông nội của Vương Phục Hưng, bởi vì một quyết định sai lầm lớn đánh vỡ, huy hoàng Vương gia hầu như lập tức như mặt trời sắp lặn, kéo dài hơi tàn hai năm sau, rút cuộc sụp đổ, mặt khác ba nhà gia tộc lại như cũ lớn mạnh, xúc tu trải rộng các nơi trong cả nước, dùng phú khả địch quốc để hình dung, không chút nào quá đáng.

Một ức nhân dân tệ tài phú là thiên văn số tự (ý là số tiền quá lớn) tại trong mắt đại đa số người, nhưng ở trong mắt Đường gia, cũng không coi vào đâu, bên cạnh cũng đã chứng minh địa vị Vương gia hậu nhân tại trong lòng người Đường gia, hắn tự nhận là đàn ông tự mình biết mình, nếu như đêm nay Đường Yên Ninh hảo ngôn hảo ngữ thương lượng, mà không phải dùng lời nói miệt thị, bộ dạng hùng hổ dọa người, kết quả cuối cùng rất có thể hoàn toàn bất đồng, tối thiểu nhất, Vương Phục Hưng sẽ không như vậy cay nghiệt tuyên bố muốn mua Đường đại tiểu thư đêm đầu tiên.

“Cuồng vọng!”

Sau lưng, thanh âm Đường Yên Ninh tức giận rút cuộc vang lên.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, kéo cửa ra, thẳng tiếp đi ra ngoài.

Đóng cửa lập tức, Đường Yên Ninh chén nước trong tay đột nhiên nện trên cửa, tiếng vang thanh thúy quanh quẩn tại trong hành lang, hộ vệ đứng ở cửa lớn hầu như đồng thời quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, ánh mắt lạnh như băng.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, đi ra đại môn, nhìn sắc trời một chút, vừa rạng sáng, mới vừa rồi thời tiết còn nóng bức bắt đầu gió nổi lên.

Một tay trực tiếp ngăn tại trước mặt Vương Phục Hưng, tên bề ngoài mặc đồ tây đen, trên mu bàn tay tràn đầy gân xanh, sau đó một giọng nói tại sau lưng Vương Phục Hưng đột nhiên vang lên, dị thường chói tai. “Cút về, nói xin lỗi tiểu thư!”

“Ngươi cho là mình là cái gì? Vương gia Đại thiếu gia? Vương gia lại là cái gì? Tiểu thư gọi ngươi tới nói chuyện là cho ngươi mặt mũi, ngươi còn dám đắc tội tiểu thư? Ngươi so với một con chó Đường gia cũng không bằng!” Cái khác hộ vệ đồng thời mở miệng trào phúng, ngữ điệu dị thường cay nghiệt.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, xoay người, đối mặt cái hắc y hộ vệ bắt hắn cút về xin lỗi, thân nhiên nói: “Nếu như ta không quay về thì sao?”

Theo gió lớn, một đạo thiểm điện đột nhiên hiện lên ở phía chân trời phương xa, ánh sáng chiếu rọi trên mặt Vương Phục Hưng, nguyên bản một khuôn mặt bình tĩnh bình thường, vậy mà nhiều hơn chút ít thần sắc dữ tợn âm lãnh.

Ánh sáng lóe lên rồi biến mất.

Hộ vệ sùng sốt một chút, lập tức cười gằn nói: “Không quay về? Dễ nói, ở chỗ này quỳ xuống hướng tiểu thư cầu xin tha thứ được rồi, đối với ngươi ngay cả con chó cũng không bằng thì ở chỗ này giết chết ngươi, tùy tiện chôn cũng sẽ không không ai biết, như thế nào, muốn thử không?”

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Hộ vệ chung quanh dần dần xúm lại tới đây, sắc mặt bất thiện.

Trong phòng, Đường Yên Ninh tựa hồ còn đang đại phát tức giận, dù sao một thiên kim tiểu thư băng thanh ngọc khiết, có người tuyên bố muốn mua đêm đầu tiên của nàng, ai cũng sẽ không bình tĩnh, tiếng vang đập phá lung tung không ngừng truyền tới, dị thường lộn xộn.

”Mẹ nguoi, còn chưa cắt đi vào xin lỗi? Thật muốn chết?” Người hộ vệ gọi Vương Phục Hưng lại lúc đầu triệt để mất đi tính nhẫn nại, sắc mặt táo bạo, dữ tợn cười một tiếng, hung hăng một cước trực tiếp đá hướng Vương Phục Hưng.

Đối phương lời nói vừa ra khỏi miệng Vương Phục Hưng ánh mắt lập tức trở nên lạnh, dường như thoáng qua mất đi tình cảm mà tất cả mọi người nên có, hơi lui về phía sau một bước, trực tiếp bắt được chân tên hộ vệ là bộ đội đặc chủng xuất ngũ đập tới.

Một loại nguy hiểm khí tức bỗng nhiên bộc phát làm cho tất cả mọi người da đầu tê dại.

Vương Phục Hưng níu lại đối phương một chân, rất bình thường chiêu thức, hai cái cổ tay đột nhiên khẽ vặn một cái.

Tiếng gãy xương vang lên, theo đấy còn có tiếng kêu thê lương thảm của người hộ vệ này.

Sấm sét hiện!

Vương Phục Hưng mặt không biểu tình, nhưng mỗi một động tác đều lộ ra một cỗ dị thường tàn nhẫn dứt khoát, đột nhiên vung tay ném tên hộ vệ kia, một hán tử khôi ngô cao một mét tám trong tay hất lại dường như không có sức nặng, bị ném thành một cái đường cong, hung hăng nện trên mặt đất!

Tiếng kêu thảm thiết im bật, nhưng xương gãy lại vẫn còn vang.

Tất cả hộ vệ theo bản năng phóng tới Vương Phục Hưng.

Bên trong tiếng sấm oanh long long, Vương Phục Hưng ánh mắt gần như trống rỗng, thì thào tự nói một câu: “Là các nguoi ép ta đấy.”

Bộc phát!

Vương Phục Hưng thoát nhìn thân hình cũng không khôi ngô cường tráng lập tức bắt đầu cuồng bạo, đột nhiên bước tới giữa hai người gần mình nhất, một tay nắm lấy thanh mã tấu của đối phương đang đâm tới, hung hăng về phía trước, tiến về phía trước một bước, lập tức lại là một cái động tác như vậy.

Đối phương nhanh chóng buông ra mã tấu trong tay.

Tiếng xương gãy vang lên làm người sờn hết cả gai ốc, rung động nhân tâm.

Một mình đối mặt một đoàn bộ đội đặc chủng xuất ngũ hơn nửa liên tục phế bỏ hai người là Vương Phục Hưng, vẫn như cũ bất động thanh sắc, sắc mặt như nhám thạch vạn năm không đổi, thuận tay ngược lại túm lấy mã tấu dưới người, tay nắm chặt, trực tiếp xông vào đám người.

Dễ như trở bàn tay!

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, tay nắm chặt mã tấu, từ trên xuống dưới đột nhiên vung rồi đi ra ngoài, ổn chuẩn hung ác, lưỡi đao lạnh thấu xương lóe lên rồi biến mất, lập tức xẹt qua trước ngực hai hộ vệ đứng song song, máu tươi tanh hồng đột nhiên bắn ra tại trên mặt Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng động tác trầm ổn, lui về phía sau, lần nữa gần sát phụ cận một gã hộ vệ, một chân đột nhiên một đập mặt đất, toàn bộ người thân thể trực tiếp tiến đến đụng vào trong ngực đối phương.

Bát Cực Quyền(1), Thiếp Sơn Khảo!

Không phải động tác võ thuật đẹp trông thì ngon mà thật là không dùng được, từ xưa có Bát Cực luôn theo loại thuyết pháp này, Bát Cực Quyền sáo lộ không có nửa điểm đẹp dễ, nhưng từng chiêu từng thức, đều dị thường mãnh liệt bá đạo, truy cầu tuyệt đối lực sát thương, cực mạnh công kích, từ nhỏ đến lớn, Vương Phục Hưng bị gia gia gần như bắt cận nhân tình đốc thúc khổ luyện, gần hai mươi năm, chuyên tấn công Bát Cực Quyền, ngẫu nhiên luyện một chút Thái Cực tu thân dưỡng tính, coi như là lão nhân qua đời, Vương Phục Hưng cũng chưa từng dừng qua.

Bị Vương Phục Hưng tiện tay bắt lấy, dùng Thiếp Sơn Khảo đem thân thể hộ vệ bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, liên tiếp dùng Thiếp Sơn Khảo, mấy cái hộ vệ toàn bộ bị đụng ngã lăn trên mặt đất, thân trên không trung hôn mê tại chỗ.

Sức bật rộn cả người, động tác quyết đoán, tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trên thân người tuổi trẻ, công kích Bát Cực Quyền như vậy là vượt qua lẽ thường.

Vương Phục Hưng động tác liên tục, như trái bước ra một bước, trong tay mã tấu không có nửa điểm do dự, trực tiếp hướng tới bả vai đối phương, cuối cùng lại là chiêu thức Tha Thích trong Bát Cực Quyền” lập tức đá vào trên bắp chân đối phương.

Đối phương bắp chân bị đánh trúng vô thức ngay lập tức quỳ xuống, Vương Phục Hưng khước miệng bỗng nhúc nhích, mã tấu đâm vào đối phương bả

vai đột nhiên kéo lên mà chém ra.

Tàn nhẵn mà bạo lực.

Mỗi một cái động tác đều vô cùng có chủ ý, không đến mức chí mạng, nhưng có thể trong thời gian ngắn nhất làm cho đối phương đánh mất toàn bộ sức chiến đấu.

Bát Cực Quyền, đạt tới đỉnh cao?

“Dừng tay!”

Một đạo thanh âm sớ hãi đột nhiên vang lên quanh quần tại trong bóng đêm, có chút run rẩy.

Đường Yên Ninh sắc mặt trắng bệch, đứng ở cửa ra vào, mấy hộ vệ nắm la liệt trước cửa, vẻ mặt không thể tin, tại bên người nàng, không biết khi nào xuất hiện một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi bộ, mặt sắc mặt ngưng trọng, thân thể căng thẳng như lâm đại địch.

Vương Phục Hưng cùng Đường Yên Ninh lẳng lặng đối mặt, hồi lâu, mới nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng nõn, cùng máu tươi trên mặt hình thành đối lập rõ ràng.

Sau đó hất ném mã tấu, quay người, cũng không quay đầu lại rời đi.

Không có giết một người, nhưng tại thời gian cực ngắn phân nửa đội ngũ hộ vệ của Đường Yên Ninh bên người bị hạ gục.

Đường Yên Ninh đứng ở cửa lớn Thanh Đình hội sở, mặt trắng bệch, nhìn hộ vệ trước người nhất định phải dưỡng thương rất lâu, thật lâu, mới giờ lên nắm đấm, hít thở sâu một hơi, lẩm bẩm nói: “Vương Phục Hưng, ngươi không có khả năng phục hưng Vương gia.”

Tầng cao nhất phòng quan sát.

Cũng là mắt thấy toàn bộ cảnh đó, Hạ Thâm Vi tròn mắt há hốc mồm, một đôi con ngươi thanh tịnh thần thái khác thường kịch liệt lập loè, Vương Phục Hưng thân ảnh biến mất, mới phản ứng tới, đột nhiên hướng về phía Không Lâm đứng ở một bên hô: “Còn đứng lấy làm gì, đi, đuổi theo mang hân trở về, ta có trọng dụng!”

Không Lâm như mới tỉnh mộng, muốn khởi hành.

Lại bị Hạ Thâm Vi lần nữa hô dừng lại.

Sau đó Thanh Đình hội sở lão bản Không Lâm liền thấy Hạ đại tiểu thư trong ấn tượng dường như đem ai cũng không để vào mắt đứng người lên, quơ quơ nắm tay nhỏ, kiên định nói: “Không cần, ta tự mình đuổi theo mang hân trở về.”

Trong lúc Không Lâm tròn mắt há hốc mồm, Hạ Thâm Vi lần nữa mang theo mũ lưỡi trai, vội vã ra cửa, đuổi theo.

Phong ba đêm.

Mưa rào!

(1): Bát Cực Quyền là một bộ quyền pháp Trung Quốc

Như có Thái Cực định thiên hạ, cương có Bát Cực định càn khôn.

Bát Cực có nghĩa là phát lực có thể đạt đến bốn phương tám hướng, lấy sáu chiêu thức là nòng cốt, phá vỡ phòng thủ của đối phương. Bát Cực quyền lấy cương kinh, đơn giản, động tác tấn mãnh làm phong cách.

Đặc điểm của Bát Cực Quyền: chiêu thức ngắn nhỏ tinh luyện, động tác nhanh mạnh, kinh lực khỏe, đôi hất ép dựa, hất lắc đột kích, lấy khí thực lực, lấy tiếng giúp thế, khí thế hiếp người. Ra tay nhanh như tên bắn, bước thọc như đục đá, lên mạnh xuống cứng, ngắn, thế hiểm. Khi diễn luyện bắt đầu thì uy mạnh như hổ, bình tĩnh như gấu, mạnh mẽ như ung, xoay chuyển như rắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tốt

Tại Thành Đình hội làm ra một phen uy phong, Vương Phục Hưng đồng chí rời đi rất nhanh, trong nội tâm có lo lắng gì nhiều, nhưng cũng không có bao nhiêu sung sướng, hơn nữa về mặt bình tĩnh trước sau như một của hân cũng không còn. Nghe những lời cay nghiệt cùng kiêu ngạo của Đường Yên Ninh,

hắn thực sự muốn đem mấy tên hộ vệ kia toàn bộ tiêu diệt cho hả giận. Nhưng giết người là phải đền mạng, hắn chỉ là một tên tiểu nhân vật nho nhỏ, có cái gì vốn liếng đi theo người khác chơi trò hung ác hay sao? Ra tay đã thương người, không sao, chỉ cần không xảy ra tai nạn chết người, tất cả đều trong phạm vi có thể không chế, có Đường Yên Ninh, mặc kệ nàng có muốn hay không, cũng phải cắn răng mà thu thập hậu quả cho hắn. Bất quá náo nhiệt chán chê, Vương Phục Hưng cũng tính trở về nhà hưởng thụ không khí ở nhà một chút.

Đại Hoa Đình, mưa to đêm, tiếng sấm vang rền.

Vương Phục Hưng đi dọc theo con đường yên tĩnh chỉ có tiếng mưa. Vết máu trên người đã bị mưa cọ rửa, thật sự là cơn mưa đúng lúc. Nước mưa rơi trên người, cho Vương Phục Hưng có cảm giác tâm linh cũng được gội rửa. Ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời đêm tràn đầy mưa gió, hắn đột nhiên có chút tự giễu, mọi nhà đều đông đủ, ấm áp, nhà của hắn, gia tộc của hắn, hai mươi năm trước cái kia ở kinh thành huy hoàng đến mức tận cùng gia tộc âm âm sụp đổ, vền vẹn lưu lại một dòng họ sa sút Vương gia. Muốn khôi phục lại như cũ, không phải chỉ là một chữ khó mà thôi, trừ phi có nghịch thiên đại khí vận, bằng không thì coi như là thuận buồm xuôi gió xuôi dòng, cũng phải mấy đời người cố gắng mới có thể có chút hi vọng.

Năm năm tuổi, Vương Phục Hưng đi theo gia gia cha mẹ đi vào Hoa Đình, trong ấn tượng đứa bé lúc ấy đang được sinh hoạt trong lầu vàng gác tía, nhưng lụa gấp hoa đột nhiên trở thành nhà nhỏ bê tông, tầng trệt oi bức. Lúc ấy Vương Phục Hưng còn nhỏ, không cảm giác thấy sự chênh lệch quá độ, chỉ có điều rất miễn cảm phát giác đi vắng trong suy nghĩ cho tới bây giờ đều cái eo thắt tập gia gia lưng có chút uốn lượn, tựa hồ già đi không ít. Mười ba tuổi năm đó, mặc dù không có gia thể hiển hách nhưng gia đình vẫn ấm cúng thuận hòa. Bởi vì Vương Phục Ngữ sinh ra, mẫu thân qua đời, phụ thân sau một năm cũng ra đi mãi mãi, thêm một gia gia già nua, ông cháu ba người sinh hoạt cơ cực vô cùng. Cũng chính là một năm kia, bị bạn học trào phúng hắn không cha không mẹ, hải tử họ Vương quyết tâm đổi tên là Vương Phục Hưng. Hải tử mờ mịt không rõ bước tiến trong tương lai, rút cuộc cũng đã tìm được mục tiêu của đời mình. Bắt đầu liều mạng, gian khổ mà kiên trì, cuối cùng đổ vào Hoa Thanh đại học bằng một điểm số khoa trương. Ý nghĩ của hắn thủy chung vô cùng tinh thuần, cho rằng phục hưng gia tộc quá mức xa xôi, chỉ tính toán làm sao để cho gia gia được hạnh phúc lúc tuổi già, đệ đệ được sống tử tế, không phải lo ai bắt nạt hay khinh bỉ. Rồi gia gia hắn từ nhỏ đến lớn cũng bỏ hắn mà đi, chỉ còn lại có hắn và một đệ đệ sáu tuổi, Vương gia cực hạn huy hoàng sau đó suy bại toàn bộ đều đặt ở trên người hắn. Hắn tư cách oán trời trách đất cũng đều không có, cố gắng nhẫn nhịn phần đầu. Rút cuộc hắn cũng gặp được nữ hài của đời hắn, cuộc sống lần nữa có thêm nguồn sống mới. Vậy mà sau khi hắn tốt nghiệp một năm, nữ hài đó cũng rời ra hắn. Gọn gàng mà linh hoạt, thậm chí ngay cả một câu gặp lại cũng không có nói. Loại này dầy vò, không có tự mình trải qua mà nói, ai có thể nhận thức?

Sinh hoạt khổ, nhưng không có rất khổ, chỉ có càng khổ.

Từ một khắc này bắt đầu, Vương Phục Hưng mới tự nói với mình, hắn có khả năng tin ngưỡng đây, đầu có chính mình.

Một người, cũng nên có tín ngưỡng, mới có thể kiên trì sinh tồn, tín ngưỡng không gì phá nổi, người liền đánh đầu trắng đó.

Một người nếu thật cường đại, thường thường là không sợ hết thảy.

Hai đạo ánh sáng chiếu thẳng vào người Vương Phục Hưng, một chiếc Audi R8 trực tiếp dừng ở bên người Vương Phục Hưng, đèn xe mở rộng ra, thân xe màu đỏ tươi trong cơn mưa hình thành một thứ như mờ mờ ảo ảo.

Vương Phục Hưng dừng bước lại, theo bản năng quay đầu lại, ánh mắt bình thản, nhìn chiếc xe thể thao đắt tiền đỗ bên cạnh, ánh mắt bình tĩnh không biểu lộ gì.

Audi R8 cửa sổ xe chậm rãi mở ra, một gương mặt xinh đẹp mới gặp không lâu ở quán bar xuất hiện trước mặt Vương Phục Hưng, Hạ Thẩm Vi nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt cổ quái, khoe miệng lại một chút không vui vẻ, hô lên một tiếng: “Này, lên xe.”

Vương Phục Hưng đồng chí sừng sốt một chút, quả thật liền không chú ý mình một thân nước mưa bò lên xe, nửa điểm phong độ cũng không có. Hiện tại hắn cũng suy nghĩ đủ rồi, dù sao mới vừa rồi bị Đường Yên Ninh làm nhục một lần, hiện tại nếu như cô nàng Hạ Thẩm Vi này cũng muốn làm nhục hắn một lần nữa, bất kể là thân thể hay vẫn là tâm linh, hắn đều sẽ không bùng nổ hừ vừa này.

Hạ Thẩm Vi nhẹ giọng cười yếu ớt, cô gái như vậy, coi như không có trang điểm, cũng là một giai nhân khuynh thành khuynh quốc, tối thiểu cũng có bảy tám phần hại nước hại dân trình độ, khi nàng cười lộ lên, trên gò má có một cái núm đồng tiền như ẩn như hiện, tại nơi gió thổi mưa rào này làm ấm áp lên hắn.

Nàng khéo hiểu lòng người từ trong xe lấy ra một chiếc khăn sạch sẽ, đưa cho Vương Phục Hưng, sau đó phối hợp lái xe.

Vương Phục Hưng nhẹ giọng nói cảm ơn, nhận lấy xoa xoa tóc, không có ngu ngốc hỏi muốn đi đâu, nếu như đã lên xe, đi đâu không phải chuyện quan trọng, chậm rãi đem đầu tóc lau khô. Vương Phục Hưng suy nghĩ một chút, cũng không có ý định trả lại cái khăn cho Hạ Thẩm Vi, nhét vào trong túi áo khoác, mới mở miệng, thân nhiên nói: “Người đều thấy được?”

Hạ Thẩm Vi sững sờ, tựa hồ không nghĩ ra rằng hắn lại có thể trực tiếp như vậy, vừa nói liền đi trực tiếp vào vấn đề, không vòng vo tam quốc. Nàng liếc khẽ Vương Phục Hưng, nhẹ gạt đầu, khoe miệng có chút nhếch lên, mang theo vài phần trêu tức, cũng không làm cho người khác sinh ra ác cảm, biểu lộ nhẹ nhàng, cười nhẹ hỏi một câu: “Bị người ta cường ghê từ hôn cảm giác như thế nào?”

Vương Phục Hưng đồng chí cũng không có giả tạo cười to một câu ới không sao. Nếu như hắn đầy đủ ần nhẫn mà nói, sự kiện lúc trước, quả quyết sẽ không xảy ra xung đột, nam nhân thế giới, tín ngưỡng cùng tôn nghiêm, không thể bị xâm phạm. Hắn nhàn nhạt cười cười, bình tĩnh nói: “Bình thường, suy bụng ta ra bụng người, nếu như ta là Đường Yên Ninh, khẳng định cũng sẽ không lựa chọn một kẻ không có gì như ta làm trượng phu, vô luận đường ở trên lập trường như thế nào, từ hôn dường như là tất nhiên.”

Hạ Thẩm Vi nhếch miệng, hai bên má lại hiện lên cái núm đồng tiền chết người, nàng nắm tay lái, nhẹ giọng cảm khái nói: “Vương gia, đã từng huy hoàng

như thế nào, đã từng là một cái đại thụ che trời như thế nào.”

Vương Phục Hưng con mắt híp híp, cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Hạ Thầm Vi đột nhiên dừng xe ở bên đường, nghiêng đầu, dùng một tay chống cằm, ánh mắt không kiêng nể gì cả nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, suy nghĩ xuất thần. Cũng không hiểu vị thiên chi kiều nữ cùng sánh vai với Đường Yên Ninh này đang suy nghĩ điều gì.

Vương Phục Hưng không muốn phỏng đoán. Lòng dạ nữ nhân sâu không thể đo lường, triệt để hiểu rõ một nữ nhân, tuyệt đối không thể an bình mà sống được. Cho nên Vương Phục Hưng cũng bất động thanh sắc, tùy ý để đối phương nhìn chăm chăm vào mình. Đường đường là một nam nhân, đối với ánh mắt nhìn của nữ nhân mà cũng không thể chịu được, có lẽ là một kẻ nam nhân thất bại. Hắn móc móc túi, lấy ra một bao thuốc rê tiền giả bảy đồng, bởi vì chưa mở ra bao kỳ, cho nên không bị ẩm ướt bởi nước mưa. Vương Phục Hưng xé mở gói thuốc, nhưng lại không hút mà lấy một loại thuốc trong xe của Hạ Thầm Vi mà châm lửa. trong xe sương khói lượn lờ, Vương Phục Hưng quay đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn hạ Thầm Vi.

Không thể không nói, nữ nhân này quá là xinh đẹp, vô luận khuôn mặt hay vẫn là dáng người, đều không có chút tỳ vết, giống như bạch ngọc đã qua mài giũa, hoàn mỹ vô khuyết. Cũng bởi vì nàng hoàn mỹ như vậy, ngược lại không làm cho nam nhân suy nghĩ gì xấu xa với nàng, sợ chà đạp lên một nữ thần mà muốn chinh phục một cách tôn trọng, đường hoàng.

Vương Phục Hưng ánh mắt như là đối đãi tác phẩm nghệ thuật bình thường, từ cặp đùi thon dài của nàng, cho tới bộ ngực sung mãn hay khuôn mặt hoàn mỹ, đều quét một lần. Cho dù hắn có hơi khó tính, nhưng cũng phải cho ra nhận xét là nàng quả thật rất đẹp.

Cái yêu tinh này.

“Vương Phục Hưng, ngươi có nghĩ tới hay không, đứng ở vị trí cao nhất của tòa thành thị này, có thể điều khiển hay nắm giữ vận mệnh của kẻ khác? Một tòa thành thị, vô luận phồn hoa hay vẫn là nghèo khó, chỉ cần ngươi có thể đứng ở chỗ cao nhất, sẽ thấy cùng người khác có sự khác biệt, ngươi có thích không?”

Hạ Thầm Vi thừa dịp Vương Phục Hưng đang ngây người ra, đột nhiên ném ra một vấn đề vô cùng khủng bố, nắm bắt thời cơ vừa đúng, đột nhiên xuất hiện, cho nên làm cho người ta trở tay không kịp.

Vương Phục Hưng khẽ giật mình, tư thái lại vô cùng bình tĩnh, thẳng thắn thành khẩn cười nói: “Nếu như nói không thích, ngay cả chính ta không tin đấy.”

Thăm dò như vậy là đã xong, tiếp tục phía sau chính là lôi kéo cùng với ích lợi đó nha.

Hạ Thầm Vi ánh mắt lưu chuyển, lộ vẻ thần thái khác thường, biểu lộ lại nét mặt tươi cười như hoa, cười khanh khách nói: “Cái kia chớ nói tới, hiện tại ngươi theo tỷ tỷ một thời gian, đảm bảo với ngươi ăn uống không cần lo, rất là có tiền đồ.”

Vương Phục Hưng đột nhiên giật mình, biểu lộ ra ánh mắt hoài niệm. Vương Phục Hưng cho dù có võ công đến đâu, cũng vẫn là con người, làm sao có thể xóa đi thất tình lục dục, hẳn đang nhớ lại câu chuyện xưa của mình. Ban đêm, một nam nhân trẻ tuổi ngồi trong chiếc Audi R8, ánh mắt có chút nghiêm trọng, hoảng hốt thoáng qua, suy nghĩ thay đổi liên tục, dường như lại trở về mấy năm trước thời gian đang đi học đại học. Dưới ánh nắng buổi chiều, có một nữ hài tự tay đưa cho hắn một ly trà sữa, giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán, cười mím nói: “Làm sao mà thê thảm như vậy, ngươi đi cùng tỷ tỷ ta đây, đảm bảo có rượu ngon đồ ăn tốt mà ăn, tỷ tỷ ta rất có tiền đó nha.”

Một thời thanh xuân đã qua, tại trong trí nhớ vẫn như cũ rõ ràng, nhưng hiện tại hắn lại một lần nữa dè ép xuống, lại tựa hồ như trở nên dị thường xa vời.

Sinh hoạt tại như thế nào tàn khốc, có chút thời điểm, cũng sẽ không keo kiệt làm cho người ta một ít đánh bậy đánh bạ ôn nhu.

Vương Phục Hưng ánh mắt nhu hòa, lần thứ nhất trước mặt Hạ Thầm Vi lộ ra chút tính trẻ con, tươi cười, không bình tĩnh, không đau thương, hắn nhắm mắt lại, hoàn toàn vượt quá Hạ Thầm Vi dự kiến nhẹ giọng ní non một câu: “Tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiệu Ứng Hồ Điệp

Thanh Đình hội sở, Đường Yên Ninh nằm một mình trên ghế salon, sắc mặt tái nhợt đã dần dần khôi phục hồng nhuận phon phớt, nhìn bề cá cảnh đặt trong phòng, suy nghĩ xuất thần.

Người phụ trách trong hội sở xuất hiện Đường Yên Ninh, dường như đã biết rõ lai lịch của đối phương, không có trách cứ đối phương làm ra sự tình gì, cũng không kiêu ngạo không xiêm nịnh gì, xuất phát từ lễ tiết thăm hỏi ân cần một tiếng, sau đó cũng không nói thêm gì nữa. Cái gọi là thượng lưu xã hội, ẩn chứa trong đó là cả một cuộc sống mưa máu gió tanh, bước vào vòng xoáy này, cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua, đó là lẽ tất nhiên.

“Lý tổng, chuyện đêm nay, ta hi vọng phía bên hội sở đừng có truyền ra tin tức gì!” Đường Yên Ninh trầm mặc một hồi, mới lẳng lặng mở miệng nói. Ngực khí bình thản, đơn giản một câu, cũng đủ chứng minh sự cường thế của Đường gia. Trên địa bàn của người khác gây sự, chẳng những không có áy

náy, đã vậy còn nói chuyện với giọng điệu ra lệnh không thể nghi ngờ hay làm trái được.

“Đường tiểu thư xin yên tâm, phải biết cái gì, không phải biết cái gì, chúng ta đều minh bạch được hết mà.” Nam nhân gọi là Lý tổng cười nói, mới chừng hơn ba mươi tuổi, Lý Cùng hẳn đã trở thành Thanh Đình hội sở hội trưởng, đủ biết bản lĩnh làm người của hắn. Vừa rồi trước cửa Thanh Đình hội sở xảy ra chuyện gì hắn cũng không biết rõ tình hình, nhưng chỉ hiện trường sau đó, hắn vẫn như cũ có thể cảm thụ ra một tình cảnh khủng bố. Hơn nữa trước khi hắn đến, cực hạn thủ trưởng Không Lâm đã đã phân phó hắn nên làm như thế nào. Nghe nói từ vị Hại Đại tiểu thư đến từ kinh thành đối với nam nhân trẻ tuổi một mình đánh hạ mười mấy tên hộ vệ to lớn này rất có hứng thú. Không có gì bất ngờ xảy ra, thì là muốn lôi kéo hắn, tất nhiên sẽ không đem sự tình làm náo loạn lên. Lý tổng về mặt chân thành vui vẻ, miệng liên tục đáp ứng Đường Yên Ninh.

Đường Yên Ninh gật gật đầu, liền nói câu cảm ơn xã giao, trước sau trước sau vẫn kiêu ngạo như vậy, nàng phát phát tay, thản nhiên nói: “Lý tổng nếu như còn công chuyện, xin mời cứ tự nhiên.”

Lý Cùng khom người cúi chào rất đúng chuẩn mực, rồi đi khỏi căn phòng của Đường Yên Ninh.

Lý Cùng vừa bỏ đi, một loạt tiếng gõ cửa lại vang lên, Đường Yên Ninh cũng không có chút ngoài ý muốn nào, khẽ giọng nói: “Vào đi.”

Cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, mỹ phụ vừa rồi đứng chắn trước mặt Đường Yên Ninh, phòng tuyến cuối cùng của nàng khi Vương Phục Hưng bộc phát đi vào, sắc mặt cứng nhắc, do dự một chút, nhẹ giọng mở miệng nói: “Hai gã vết thương nhẹ, ba gã trọng thương, nếu như không có ngoài ý muốn, kẻ bị thương nhất có thể nằm trên giường cả đời. Tiểu thư, phía ngoài tâm tình câu bọn bảo vệ đều rất kích động, có cần trấn an một chút không?”

Đường Yên Ninh nhẹ nhàng mở miệng, ngón tay đặt ở thái dương như có chuyện đang suy tư, chậm rãi mở miệng không nóng không lạnh nói: “Mỗi người năm mươi vạn coi như tiền an gia phí, tất cả tiền thuốc men Đường gia một mình gánh chịu, những hộ vệ bị thương nhẹ thì thêm mười vạn, kẻ bị thương nặng thêm hai mươi vạn, Tên có thể liệt kia cho hắn thêm năm mươi vạn. Tất cả người bị thương lập tức đưa đến bệnh viện, càng nhanh càng tốt.”

Thiếu phụ thành thực mê người gật gật đầu, dạ một tiếng, quay người muốn rời đi.

“Tổng tỷ, nếu như là người xuất thủ, có thể hay không giống như Vương Phục Hưng vừa rồi?”

Bàn tay chống cằm, tay còn lại gõ gõ thái dương, Đường Yên Ninh theo bản năng hỏi một câu.

Thiếu phụ tên Tống Thanh Ngự dừng chân, rất thành thật trả lời một câu: “Không thể.”

Đường Yên Ninh trong mắt ẩn hiện một tia phức tạp, thản nhiên nói: “Người trước làm việc a.”

Tống Thanh Ngự trực tiếp rời đi.

Đường Yên Ninh từ trên ghế salon đứng lên, đi tới phía bên cá cực lớn trong phòng, ngược mắt nhìn ánh phản chiếu của mình qua tấm kính, ánh mắt bình tĩnh. Ba búi tóc đen như thác nước, khuôn mặt xuất trần, bộ ngực cao vun vút, vòng eo vô cùng mảnh khảnh lại thêm bờ mông cong quyến rũ, phối hợp thêm một cặp chân dài miên man. Đây cơ hồ là một cái tiêu chuẩn hoàn mỹ hình chữ S. Trong kinh thành một bộ phận gia tộc cả ngày nguyên rủa Đường gia sớm muộn theo bước Vương gia mà suy bại, nhưng đều không ngoại lệ, không ai có thể phủ nhận Đường đại tiểu thư là một mỹ nhân số một số hai ở kinh thành này. Nếu như một mỹ nhân như vậy sinh ra trong một gia đình bình thường, có thể nói đó là mootjtaams bị kịch, thế nhưng đối với Đường Yên Ninh, bị kịch hay hài kịch ai cũng hiểu rõ. Gần như chỉ có nàng thừa thừa bốn người khác chứ khi Đường gia còn trên đời, ai là người có thể dám khi dễ nàng, tất nhiên là trừ Vương Phục Hưng đồng chí của chúng ta.

Đường Yên Ninh cũng không cảm thấy đêm nay đối với Vương Phục Hưng hành động như thế có gì quá phận. Như cách nghĩ của nàng, một người nam nhân, nếu như cần để cho nữ nhân đi chiếu cố tự ái của hắn mà nói, thật sự quá là đáng buồn, nhớ tới vừa rồi người nào đó ở chỗ này tiêu sái vung ra một ức chi phiếu tuyên bố muốn lần đầu tiên của mình, Đường Yên Ninh khẽ cười lạnh, quay người, thuận tay đem chi phiếu trên bàn xé nát, bước đi khỏi hội sở.

Thủ hạ của Đường Yên Ninh bị thương, toàn bộ được Tống Thanh Ngự phân phó đưa tới bệnh viện. Hơn ba mươi tuổi, thân thủ í tai bằng, lại có nhan sắc như vậy, ở Đường gia cũng vô cùng hiếm, nàng hầu như đắm chìm hết các vị trí bên cạnh Đường Yên Ninh, hộ vệ, lái xe kiêm trợ lý tất cả nghiệp vụ, hơn nữa đem tất cả mọi việc xử lý gọn gàng, sạch sẽ. Vừa mới đem đám hộ vệ an bài, trấn an, đã thấy Đường Yên Ninh bước ra, nhẹ nhàng hô lên: “Tiểu thư.”

Đường Yên Ninh gật gật đầu, hướng về phía chiếc Lincoln rào bước, ngữ khí bình thản nói: “Chúng ta trở về.”

Đội hình xe sang trọng rời khỏi Thanh Đình hội sở, tuy rằng thiếu đi vài tên hộ vệ, nhưng đội hình vẫn như cũ rất có trật tự, Đường Yên Ninh ngồi ở ghế sau, lấy điện thoại di động ra, do dự xuống, cũng bấm số gọi cho Đường lão gia tử.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, Đường Thiên Diệu ở kinh thành rõ ràng không ngủ, tinh thần khí mừi phần, tiếp điện thoại cười nói: “Làm sao vậy nha đầu, rời khỏi Bắc Kinh vài ngày, chẳng lẽ lại đổi tính rồi, khoái nghe gia gia cảm râm há?”

Đường Yên Ninh ngọt ngào nở nụ cười, dỡ xuống cái mặt nạ lạnh như băng, nịnh nọt nói: “Gia gia, sự tình người giao cho ta, đã làm đâu ra đấy rồi, người định thưởng cho ta cái gì đây?”

Trong điện thoại đã trầm mặc xuống, Đường Thiên Diệu rõ ràng đối với lần này hiệu suất của cháu gái mình hoàn toàn ngoài ý muốn, bất quá cũng không hoài nghi cái gì, ồ một tiếng, hứng thú nói: “Vương gia tiểu tử, cái đứa bé kia thế nào, có nói gì với người không?”

“Không có a, hần nói nguyện ý buông tha hôn ước giữ ta và hần, tiền cũng nhận, tất cả đều vui vẻ.” Đường Yên Ninh ánh mắt trốn tránh, lại đối đáp trôi chảy, xa cách điện thoại, coi như vị Đường gia gia chủ ở kinh thành có khôn khéo cỡ nào, cũng không có khả năng đọc được tâm lý của nàng lúc này.

Đường Thiên Diệu thanh âm có chút mong đợi, hỏi: “Vương lão đầu đầu rồi, nhìn thấy chưa?”

“Chết rồi.”

Đường Yên Ninh cầm lấy điện thoại, ngón tay lại run nhẹ. Lần thứ nhất nói dối trước mặt gia gia mà mình vẫn hàng tôn kính, nàng vô cùng cẩn thận từng ly từng tý một. Cùng với Vương Phục Hưng náo loạn đến như thế, nếu để cho gia gia trọng thanh danh còn hơn tính mạng biết được, hậu quả thế nào, chính nàng cũng không thể tưởng tượng ra được.

Đường Thiên Diệu trầm mặc xuống, tựa hồ đối với Đường Yên Ninh đáp án này có chút ngoài ý muốn, người chết đèn tắt, thế sự vô thường, nói sao cũng không thể cứu vãn lại được! Đường Thiên Diệu suy nghĩ xuất thần, thật lâu, mới thở dài một tiếng, cảm khái nói: “Đáng tiếc cho hảo tửu cất giữ nhiều năm của ta rồi.”

“Gia gia, ta bồi người uống là được.” Đường Yên Ninh lập tức nhu thuận nói.

Đường Thiên Diệu cười mở cười to, nói liên tục ba từ hảo hảo, cười nói: “Không có chuyện gì, ngay tại Hoa Đình ngay góc mấy ngày này, bên kia tàu điện ngầm tuyến số mười chính bắt đầu đầu thầu. Người qua đó xem xét một chút, tốt nhất là đem về trở thành sản nghiệp của Đường gia ta. Đây chính là một miếng bánh ngon ngọt, có không ít doanh nghiệp nhà nước cũng muốn chia phần đó. Ha gia nha đầu chạy tới Hoa Đình có lẽ cũng vì chuyện này. Người cố gắng, đem về lợi nhuận cho gia tộc đi nhé.”

Đường Yên Ninh lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, dáng tươi cười cũng hoạt bát rất nhiều, dạ một tiếng.

Đường Thiên Diệu trước tiên cúp điện thoại.

Đường Yên Ninh cầm lấy điện thoại, quay kiếng xe xuống, hơi than thở nhẹ, trong nội tâm nghĩ tới cái kẻ đường hoàng dùng tiền của mình muốn mua đêm đầu tiên của mình, không khỏi có chút tự giễu. Nàng không hỏi hận cùng gia gia nói dối, trong tiềm thức, Đường Yên Ninh cũng không cho rằng Vương Phục Hưng thật sự còn có cơ hội đem Vương gia phát triển đến trình độ như Đường gia bây giờ. Tối thiểu vài thập niên nữa không có khả năng, hơn nữa coi hần tính cách cao ngạo, giống như nàng theo như lời giống nhau, thanh xuân hạnh phúc, chắc chắn sẽ không bị một cái hứa hẹn mấy mươi năm chi phối, cái kia rất mình có hôn ước nam nhân, lời đính ra tay ở Thanh Đình hội sở, có lẽ từ đây hòn đá trong thâm tâm người của Đường gia được bỏ xuống. Đường Yên Ninh cảm di động, nhẹ nhàng xung đột, khóe miệng chậm rãi cong lên một cách kiêu ngạo, kiên định lắm lắm: “Ta không sai.”

Hạ Thẩm Vi tự mình lái xe, mang theo Vương Phục Hưng, hầu như đi qua mọi địa điểm xa hoa của thành phố Hoa Đình, đáng tiếc mưa to mấy ngày liền, phá hủy một tia bầu không khí. Bất quá đối với Vương Phục Hưng mà nói, ngồi trong một chiếc xe thể thao siêu cấp, ngồi cạnh một mỹ nữ khuyển quốc khuyển thành thế này, đủ để đền bù mọi loại tiếc nuối. Kỳ thật loại xe thể thao này chủ yếu vẫn theo đuổi niềm vui thú khi lái xe, trong nội tâm Vương Phục Hưng cũng có chút hư vinh cảm giác. Có người nói rằng muốn hần đứng ở trên cao Hoa Đình vô cùng đẹp, nhưng Vương Phục Hưng đồng chí đồ nhà quê một cái, coi như là lúc trước ở trong gia đình có chút gia thế, từ nhỏ tới lớn cũng chỉ biết sinh hoạt trong nghèo khó, chẳng muốn hi vọng quan sát Hoa Đình từ trên cao. Có thể ngồi ở trong xe đi dạo một vòng không có mục đích gì là đủ để thỏa mãn rồi

Có dã tâm là chuyện tốt, nhưng có dã tâm lại không vốn liếng, chính là bị kịch.

Audi R8 cuối cùng dừng ở trước một chỗ biệt thự xa hoa mà tĩnh lặng, Vương Phục Hưng nhìn kỹ một chút, mới đột nhiên phát hiện nơi này cách cách trụ sở của mình cũng không tính quá xa, cười xe đạp đại khái là nửa giờ lộ trình. Hạ Thẩm Vi chủ động giải thích nói: “Nơi này chính là nhà của Tiên Duyên, Sở gia là một cái chi nhánh của Hạ gia, chủ yếu sinh ý đều tại Hoa Đình, trước mắt đều là do cha của Tiên Duyên đang xử lý sinh ý của gia tộc. Hơn nữa nha đầu còn có một thức thức vô cùng tài giỏi. Thế nào, có phải hay không rất lợi hại? Coi như là so ra kém Đường gia, nhưng tại Hoa Đình vậy cũng là danh môn rồi a.”

Vương Phục Hưng cũng không có tâm tình khiếp sợ, cẩn thận tưởng tượng, cũng liền thoải mái, gia thế bình thường, quả quyết bồi dưỡng không ra Sở Tiên Duyên, nữ tử không quan tâm danh lợi hay tiền tài. Huống chi có thể cùng Hạ gia ở kinh thành quan hệ không tệ, coi như là gà chó cũng có thể thành tiên được.

Hạ Thẩm Vi đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, một trong đôi mắt tràn đầy ý vị thâm trường sắc thái, nghiêng ngả nói: “Nam nhân mà chỉ có tâm tư thượng vị, nếu chỉ biết tưởng tượng thì rất đáng xấu hổ, phải có hành động thực tế. Bất đắc dĩ nhất, là muốn đi đường tắt, cuối cùng lại không có đường tắt để đi. Đáng hận nhất đấy, là những có công thành danh toa sau đó trở thành bạch nhãn lang. Vương Phục Hưng, kẻ có tiền tuy rằng không thể nhiều bằng người bình thường, nhưng chung quy cũng là một quần thể. Hoa Đình rất lớn, Bắc Kinh cũng rất lớn. ngoại trừ một số kẻ gọi là nhân sỹ đám được vào cửt cho mà thành công, mỗi một kẻ muốn thành công, đều phải đi lên con đường đạp lên thi cốt của người khác mới được. Muốn thượng vị, muốn giãy giụa leo lên, đạo lý này rất đơn giản. Cái thế giới này có rất nhiều người một đem thanh danh, nhưng phần lớn là phù dung sớm nở tối tàn, không phải những người này không đủ thông minh, mà là quá thông minh, ngược lại mất đi cái nên có của người đại trí tuệ, cuối cùng nhìn như quang vinh vô hạn nhưng lại sớm bước lên con đường chết non. Nam nhân muốn thượng vị, đi đường tắt, dựa vào nữ nhân, không từ thủ đoạn, đều không đáng xấu hổ, sau khi thành công vong ân phụ nghĩa, mới là hành vi đáng khinh bỉ nhất, cuối cùng trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, cũng không thể trách ai được. Lòng mang oán niệm nghĩ rằng mình phải dựa vào người khác để đi lên, ta đã thấy rất nhiều, nhưng có kết cục tốt đấy, không có mấy cái.

Vương Phục Hưng trong khoảng thời gian ngắn không có minh bạch ý tứ của cô nàng này. Những lời này, như thế nào cũng là chỉ trích những kẻ dựa hơi nữ nhân mà đi lên, về phần cuối cùng luận điệu, càng giống là đối với cảnh cáo của mình, vừa đâm vừa xoa. Hần châm một dideus thuốc, rất thông minh chọn trầm mặc.

Hạ Thầm Vi cười cười, tiếp tục nói: “Nhà của chúng ta có một lão nhân đã từng nói qua, làm người, có thể âm hiểm hèn hạ bằng mặt không bằng lòng, nhưng chỉ cần đối với đã từng trợ giúp qua người của mình ôm lấy thiện ý, có lương tâm, coi như là người tốt.”

“Rất sâu sắc.”

Vương Phục Hưng cười bình luận.

Hạ Thầm Vi tức giận trắng mặt nhìn Vương Phục Hưng, mở cửa, xuống xe, cười nói: “Xe người cứ lái đi, buổi sáng ngày mai tới đón ta, Tiền Duyên đối với người rất có hảo cảm a, có muốn hay không ta làm bà mối cho, nói thế nào gia thế của nàng cũng làm cho người có thể giảm phần đầu đi hai mươi năm, vóc người cũng xinh đẹp dịu dàng, rất biết điều, động tâm không?”

Vương Phục Hưng rút cuộc mình bạch cô nàng này nói đi đường tắt là có ý gì. Nói đến nói đi nói cả buổi, cái đường tắt nàng nói đến không phải ám chỉ chính nàng mà là nói Sở Tiền Duyên, hơn nữa là thay Sở Tiền Duyên cho mình chút cảnh cáo. Chắc chắn, quanh co vòng vèo chiến thuật, cũng hơi quá là lộn xộn rồi. Vương Phục Hưng dở khóc dở cười nói: “Không phải là mới cảnh báo cho ta sao, như thế nào, mới mấy giờ, liền định để cho ta làm tiểu bạch kiểm của Sở Tiền Duyên?”

Hạ Thầm Vi hơi híp lại con mắt, cảnh ban đêm làm nổi bật xuống, vô cùng quyến rũ, nàng cười nói: “Nói cũng không chính xác a, nếu người biểu hiện tốt, không biết chừng tỷ tỷ động tâm, có thể cho người làm tiểu bạch kiểm của chính ta đó.”

Vương Phục Hưng không dám nói tiếp, nói câu hẹn gặp lại rồi leo đến vị trí ghế lái còn vương lại mùi hương cơ thể của Hạ Thầm Vi, dầm ga lái xe đi.

Chỉ có điều đi không bao xa, liền nhận được điện thoại của Hạ Thầm Vi. Nàng tựa hồ vẫn chưa đi đến biệt thự, trong loa mơ hồ truyền đến một tia còn trùng kêu vang thanh âm, cười nhẹ hỏi một câu: “Này, ta sẽ tại Hoa Đình đợi một thời gian ngắn, sau đó người có nguyện ý hay không cùng ta quay về Bắc Kinh? Làm cận vệ kiêm lái xe của ta, có cơ hội sẽ làm tiểu bạch kiểm đó?”

Vương Phục Hưng không chút do dự cự tuyệt.

Hạ Thầm Vi hừ một tiếng, cũng không có cưỡng cầu, chẳng qua là trêu ghẹo nói: “Quên đi, người biểu hiện không tốt, ta thu hồi vừa rồi lời nói của ta.”

Vương Phục Hưng có chút im lặng cúp điện thoại, lái xe trực tiếp về nhà, con đường phía trước gió to mưa lớn, giống như tương lai của hắn, mơ hồ mà mờ lung.

Có thể nói, ngồi vào chiếc Audi R8 một khắc này, Vương Phục Hưng nhân sinh liền bắt đầu dùng hiệu ứng hồ điệp, tư thái từng giọt từng giọt triển khai, nhưng hắn có thể đi thật xa, có thể bỏ rất cao, đều quyết định là ở bản thân của hắn.

Đi Kinh Thành?

Vương Phục Hưng châm thêm điều thuốc,捏o mắt lại, một tay không chế được tay lái, đột nhiên nắm chặt.

Coi như là trở về cái tòa thành thị này, mình cũng tuyệt đối sẽ không dùng bây giờ thân phận bây giờ trở về.

Họ Vương. Tên Phục Hưng.

Phục hưng gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Người Dựa Vào Ăn Mặc

Vương Phục Hưng mở ra chiếc Audi R8 trở lại nhà, tại quán bar sau khi tách ra Yên Đế đã nằm xuống nghỉ ngơi, mà Hồ Từ thì thần thái sáng láng, thân thể cao lớn ngồi xôm ở phòng khách, đang tại chơi một loại trò chơi: xếp hình Domino. Cái trò chơi này nếu dựa vào hứng thú chèo chống mà nói, giây vò hai lần là chán nản không muốn chơi, nhưng nếu như từ nhỏ đến lớn chỉ chơi trò này, không khỏi cũng có chút kinh khủng. Hồ Từ chính là như thế, mấy vạn khối Domino, ở những người chuyên nghiệp thì đây không xem là gì, nhưng đây là tất cả gia sản của Hồ Từ, chứa ở bên trong một cái rương lớn, mỗi lần lấy ra đều tốn sức, từng khối từng khối chống chất lên, càng là tra tấn tính nhẫn nại của con người, ở phương diện này, tính tình bình thản như Vương Phục Hưng đều cam bái hạ phong(chịu thua), không phục không được đấy.

Hắn lặng lẽ đóng cửa lại, đứng ở sau lưng Hồ Từ, yên tĩnh quan sát. Coi như bạn bè là từ nhỏ đến lớn đều mặc chung quần, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không cách nào đánh giá Hồ Từ một người có chỉ số thông minh rất cao này là đại trí nhược ngu (người có trí khôn, nhìn xa trông rộng), phải đánh giá là chất phác khờ khạo mới đúng, nhưng trên người Hồ Từ có một cái ưu điểm, chính là vô luận hắn làm chuyện gì, đều dị thường chăm chú, người xưa có nói cần cù bù thông minh, chính là đạo lý này, một nhân vật dám liều mạng cùng bất kỳ khó khăn nào, coi như là ngọc, cũng có thể sáng tạo ra những thành tựu không tầm thường, nếu như không phải là như vậy, hắn làm sao có điểm cao không thua gì với Vương Phục Hưng và Yên Đế Hoa đậu đại học Thanh Hoa.

Từng khối từng khối, ghép thành các hình vế bất quy tắc nhưng rất có mỹ cảm, nhìn người đang làm một việc mà mình không làm được, con người sẽ có hơn một nửa hai loại phản ứng, hoặc là hâm mộ, hoặc là chính là ghen ghét, Vương Phục Hưng thuộc về người trước, yên tĩnh quan sát, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ.

Cầm lấy, xây, làm nhiều lần như vậy, tay Hồ Từ không có run dù là một tý nào, trầm ổn không thể tưởng tượng, một đôi tay như vậy, nếu như chơi đao hoặc là cầm súng mà nói, hơn phân nửa cũng là có thể phát huy ra sức chiến đấu không giống bình thường.

Vương Phục Hưng nhẹ cười khê, ở bên người Hồ Từ cho mình rót chén nước, cười nói: “Hồ Từ, ta tìm được công tác, hộ vệ kiêm lái xe, ngu ru không ngu ru (ý là ghê gớm không)?”

Tay Hồ Từ rút cuộc run lên một cái, tích lũy gần nghìn khối Domino sụp đổ, nhưng lông mày hắn cũng không nhíu một cái, ngẩng đầu, chất phác cười nói: “Ngu ru.”

Vương Phục Hưng cười hắc hắc, uống xong một chén nước, định trở về phòng nghỉ ngơi, Hồ Từ làm việc ở quán ba, ban ngày rất nhiều thời gian ngủ, hắn liền không giống nhau.

Gian phòng Vương Phục Hưng bố trí cùng phòng khách khác biệt nhiều, không có tỉ mỉ xa hoa như phòng khách, gian phòng to như vậy, đơn giản lại ấm áp, một cái giường lớn đủ để cho năm sáu người nằm, đoán chừng chính là đồ quý giá nhất trong phòng, màu hồng phấn trên vách tường, dán một chữ hỷ, tuy rằng không đẹp như lúc mới, nhưng rõ ràng thường xuyên bị người cẩn thận lau, cho nên rất sạch sẽ.

Vương Phục Hưng nằm ở trên giường, quần áo cũng không có cởi, châm điếu thuốc, suy nghĩ xuất thần. Đêm nay phát sinh một chuyện không tính là quá lớn, nhưng trong nội tâm Vương Phục Hưng nếu nói không có chút rung động, cũng có chút không đúng. Đường Yên Ninh lạnh lùng khinh thường, Hạ Thẩm Vi nhiệt tình lôi kéo, thậm chí còn có Sở Tiền Duyên, từng cô gái hiện lên trong đầu Vương Phục Hưng, cuối cùng dừng lại một hình ảnh cô gái ở một năm trước, Vương Phục Hưng nhìn chăm chăm vào chữ hỷ, trầm mặc thật lâu, mới thở dài, kéo ra tủ đầu giường, từ bên trong cẩn thận từng li từng tí lấy ra một thanh đao hồ điệp, nhẹ nhàng nhìn.

Thanh đao đen nhánh, tinh xảo dị thường, lạnh như băng lưỡi dao, lạnh lùng sắc bén. Đây là gia gia của Vương Phục Hưng trước khi qua đời lưu lại cho Vương Phục Hưng, tuy rằng không phải là thần binh lợi khí như trong tiểu thuyết, nhưng cũng là vũ khí mà Vương gia lúc còn là đại gia tộc bỏ ra một số tiền rất lớn để làm, lưu lại cho con cháu đời sau, chưa từng dính máu.

Vương Phục Hưng suy nghĩ xuất thần, kéo ra chuôi đao, đại lưỡi dao tầm mười cm, đen kịt, thâm trầm mà sắc bén, nó có một cái tên rất cổ quái: Hoa Ban. Gia gia nói đao hồ điệp vốn là một đôi, còn có một thanh, tên là Phụng vĩ, độ cứng tương phản với Hoa Ban, nhưng lão nhân lại thủy chung chưa nói tung tích của Phụng vĩ, chẳng qua nếu như đoán chừng không sai, bây giờ Vương Phục Hưng đã đại khái biết được.

Trên internet có không ít kỹ năng chơi đao hồ điệp sắc, nhưng hiện tại cầm Hoa Ban trong tay, Vương Phục Hưng đồng chí lại đang nghịch đao, hắn chơi đao, giống như Bát Cực Quyền, ngắn gọn đơn giản tới cực điểm, chỉ muốn phát huy lực sát thương mạnh nhất, còn lại không để ý cái gì.

Vương Phục Hưng cầm Hoa Ban, cuối cùng cũng không có bỏ vào tủ đầu giường, mà là bình thân cất vào ống tay áo, nằm ở trên giường, nhớ lại, một đoạn hội thoại, dị thường ngắn gọn.

“Gia gia, cây đao này nổi danh sao?”

“Ừ, gọi Hoa Ban.”

“Thật cổ quái, chẳng lẽ còn có tác dụng đặc thù?”

“Dùng để giết người.”

Trong bóng tối, Vương Phục Hưng cười nhạo, nhớ lại chuyện đánh nhau với hộ vệ ở Thanh Đình hội sở, ánh mắt đột nhiên lóe qua một tia quỷ dị gần như thâm trầm, nói khẽ: “Gia gia, giết người, nhưng là phải đền mạng đó a.”

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn nhận được điện thoại của Hạ Thẩm Vi, để cho hắn đến nhà của Sở Tiền Duyên nhận nàng, Vương Phục Hưng tuân lệnh sau đó hết buồn ngủ, quơ quơ đầu, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hơn tám giờ, xác thực không còn sớm, mặc quần áo rời giường sau đó rửa mặt, liền điễm tâm cũng không có ăn, lái chiếc Audi R8 theo trí nhớ đi vào cửa ra vào khu biệt thự, Vương Phục Hưng đem xe dừng hẳn sau đó mới nhìn đến khu biệt thự tên là Mây Xanh, bên trong đoán chừng càng là không tầm thường, từ cửa ra vào nhìn sang, đều là cây xanh tươi tốt um sùm, cây xanh rậm rạp, một chỗ có nhiều cây như vậy, rất khó làm cho người ta tưởng tượng đây là đang ở thành phố đó.

Chưa tới năm phút, một chiếc xe màu đen Audi A6L liền lao ra cửa biệt thự, dừng ở trước mặt Vương Phục Hưng, cửa xe mở ra, Hạ Thẩm Vi về mặt vui vẻ, hướng về phía Vương Phục Hưng phát phát tay cười nói: “Đôi xe, ba người mới rộng rãi một tý.”

Ngay trước mặt Hạ Thẩm Vi, Vương Phục Hưng ngênh ngang ngồi ở bên trong R8 hút thuốc rồi đẩy cửa xe ra, nội tâm có chút không muốn, xác thực, với tính cách khó chịu của hắn, hắn thích R8 loại xe có vẻ đường hoàng nhưng trong ngành, nhưng xe thể thao thì không gian không đủ để ngồi ba người a. Hắn ném đi tàn thuốc, chủ động ngồi chỗ điều khiển xe, nhìn thoáng qua, rõ ràng thấy Sở Tiền Duyên lúc đầu kinh ngạc sau đó có chút vui mừng bởi vì Vương Phục Hưng xuất hiện, rất lễ phép cười cười, nói Sở lão sư.

“Biểu tỳ, đây là hộ vệ mới của ngu ru à?”

Sở Tiền Duyên thì thảo tự nói một tiếng, tựa hồ có chút không thể tin, nhưng trong giọng nói hay vẫn là để lộ ra đến một tâm tình vui sướng vốn không nên xuất hiện, tối hôm qua ở quán bar xuất hiện Đường Yên Ninh lại để cho Sở Tiền Duyên rất vô vãn cảm nhận được áp lực, hơn nữa bởi vì loại áp lực này, lại để cho trong nội tâm nàng đối với Vương Phục Hưng hảo cảm không tự giác tăng lên một chút, rất vi diệu, bản thân nàng cũng không có phát hiện, nhưng nàng không biết cũng không có nghĩa là Hạ Thẩm Vi đã từng cùng một ít lão hồ ly đàm phán nhìn không ra, cho nên tối hôm qua tận lực không nhắc tới, chính là vì mang đến kinh hi cho Sở Tiền Duyên.

Hạ Thẩm Vi cười mà không nói, không có trả lời, cùng Vương Phục Hưng nói đi Hằng Long quảng trường, sau đó cùng Sở Tiền Duyên nói chuyện phiếm, nội dung đủ loại, đều là chủ đề về nữ công gia chánh, đồ nhà quê như Vương Phục Hưng đồng chí nghe không hiểu, chuyên tâm lái xe, ngẫu nhiên xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn hai mỹ nữ.

Phong cảnh đẹp mắt a.

Sở Tiền Duyên sau khi kinh hi lại khôi phục rụt rè, tự nhiên hào phóng, ngẫu nhiên cùng Vương Phục Hưng liếc nhau, bên trong con ngươi sáng ngời.

Đi vào Hằng Long quảng trường, ba người thẳng đến cửa hàng Versace, trên đường đi Vương Phục Hưng đại khái hiểu mục đích của hai cô gái này, đêm nay tại khách sạn Khải Duyệt có một buổi lễ của dân buôn bán, người chủ sự là người rất có máu mặt ở Thượng Hải, trên trăm tỷ, cho nên ai cũng phải tôn trọng mà tham gia, Hạ Thẩm Vi mang theo Sở Tiền Duyên tới đây, chính là chọn lễ phục để tối dự tiệc.

Chọn lựa, mặc thử, quét thẻ tính tiền, toàn bộ đều dị thường lưu loát, Sở Tiền Duyên chọn chính là một bộ lễ phục màu lam nhạt, kiểu dáng rất hàm súc, bất quá màu sắc tương đối đẹp, nhưng cùng khí chất của nàng phối hợp lại cảm giác như công chúa, Vương Phục Hưng đứng ở một bên, nhìn Sở Tiền Duyên đã mặc lễ phục, nghĩ đến câu chuyện công chúa ngủ trong rừng.

Vương Phục Hưng đồng chí tương đối khẳng định, coi như là Hạ Thẩm Vi mặc vào bộ lễ phục này, đoán chừng cũng sẽ không đẹp hơn so với Sở Tiền Duyên.

Versace là cửa hàng lớn, xa xỉ, Trung Quốc lớn như vậy, cũng đã xếp vào thứ năm, mặc ở trên người Sở Tiền Duyên, so với trang phục nàng mặc ở ngày thường thì đẹp mắt hơn rất nhiều.

Ba người ra cửa hàng Versace, Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên hầu như đồng thời quay đầu lại, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, Sở Tiền Duyên do dự xuống, cố lấy dũng khí, còn chưa nói, khuôn mặt rất tinh xảo nhỏ nhắn đã hiện ra ửng hồng, lệch ra cái đầu nhỏ giọng nói: “Người thích y phục gì, giúp người cũng mua một bộ a, đêm nay trên lễ hội chỉ sợ có người kiếm chuyện với người đó.”

Vương Phục Hưng xấu hổ, vừa định nói không cần, Hạ Thẩm Vi đã nói tiếp, ăn cười nói: “Biểu muội, hần hiện tại có thể là hộ vệ kiêm lái xe của ta a, người muốn đào góc tường của ta à

“

Sở Tiền Duyên sắc mặt càng thêm hồng nhuận phơn phớt, tim đập như hươu chạy, nói câu ta không có.

Vương Phục Hưng từ chối, nói mình mặc không quen, bất quá với tính cách cường thế Hạ đại tiểu thư, tự nhiên bị không để ý tới, lôi kéo Vương Phục Hưng đi vào BOSS, cùng Sở Tiền Duyên cùng một chỗ, giúp đỡ đồ nhà quê Vương Phục Hưng đồng chí chọn một thân âu phục, thậm chí ngay cả dây lưng giày da đều chuẩn bị xong, Sở Tiền Duyên còn có ý định mua cho Vương Phục Hưng một cái cà vạt, lại bị Hạ đại tiểu thư ngăn cản, nói không mang theo cà vạt nam nhân trông ngẫu hơn, mỗi lần thấy nam nhân mang cà vạt, đều sẽ nghĩ tới một con chó đang bị xích lại, lời này nghe không chỉ phúc phục vụ đang âm thầm hâm Vương Phục Hưng nghe, ngay cả Sở Tiền Duyên đều rất bất đắc dĩ, bỏ đi ý tưởng đó.

Phật dựa vào kim, người dựa vào ăn mặc.

Lời này quả nhiên không giả.

Lúc Vương Phục Hưng từ phòng thử áo đi ra, không chỉ nhân viên bán hàng, ngay cả Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi mắt cao hơn đầu, vô thức che miệng lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Giống như là một khối phi thủy, gọt rửa nhúng tạp chất, rút cuộc lộ rõ vẻ đẹp.

Vương Phục Hưng khuôn mặt xác thực không đẹp trai, nhưng ngày qua ngày khổ luyện Bát Cực Quyền, dáng người chắc chắn sẽ không chênh lệch đi nơi nào, thân cao 1m75, hoàn toàn phù hợp đại bộ phận người tiêu chuẩn, mặc lên một bộ âu phục giá trị xa xỉ, tinh thần hay vẫn là khí chất, đều nhảy lên một độ cao mới.

Tự tin mà tùy ý.

Giờ khắc này, Sở Tiền Duyên rút cuộc tin tưởng người này chính là người tình trong mộng của bao nhiêu cô gái ở đại học Thanh Hoa, cũng là loại người đã có bạn gái thì không bao giờ nghĩ đến cô gái khác

Hình dáng rõ ràng, mũi nhọn như đao!

Sở Tiền Duyên đột nhiên cảm thấy tim mình đập mạnh.

Kinh diễm trong tầm mắt ở mọi người, Vương Phục Hưng đưa lưng về phía Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi, nhìn người trong gương lạ lẫm mà lại quen

thuộc, sắc mặt bình tĩnh, cánh tay lại vô tình nắm chặt lấy hồ điệp đào Hoa Ban, , bởi vì dùng sức quá mạnh, cả cánh tay đều run nhẹ nhẽ mà người khác không biết được.

Hắn hít thở sâu một hơi, trong giây lát lộ ra một nụ cười hoảng hốt, thì thảo lắm bảm “Lần thứ hai mặc y phục xa xỉ như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Kẻ Có Tiền

Hon tám giờ, Tại khách sạn Khai Duyệt tổ chức tiệc, nghe nói ngư long hỗn tạp, hạng người nào cũng có. Hạ Thầm Vi cố ý lại mang theo hai gã hộ vệ, hết thầy cũng là vì lý do an toàn, dù sao Vương Phục Hưng đồng chí có thần thông quảng đại như thế nào, cũng không phải là vạn năng có thể ứng phó đối với mọi cục diện. Chỉ mang theo hai người, đối với Vương Phục Hưng đã là tin tưởng tuyệt đối rồi. Sự an nguy của Hạ Thầm Vi, tuyệt đối đáng tiền. Trên thực tế nàng từ Kinh Thành tới đây, Hạ gia gia tộc cũng trang bị một đội hộ vệ có tố chất không thua kém gì Đường gia hộ vệ cả. Nhưng đêm nay trong trường hợp này, Hạ Thầm Vi lại chỉ đem tới hai người đội trưởng và đội phó trong đội ngũ hộ vệ, vốn là hai người có võ công cao cường cùng trung thành nhất đối với Hạ gia. Vẫn là Vương Phục Hưng đồng chí lái chiếc Audi R8, mặt khác hai hộ vệ kia lái chiếc Passat rất bình thường, bất động thanh sắc theo ở phía sau.

Vương Phục Hưng đối với chuyện này không có một chút dị nghị. Hộ vệ, nhất là làm hộ vệ kẻ có tiền, chính là treo đầu trên lưng quần mà kiếm sống, tính nguy hiểm cực kỳ cao. Nếu như làm hộ vệ cho kẻ có tiền, lại còn là mỹ nữ, tính nguy hiểm càng cao hơn, dù sao cũng là mỹ nữ, ngoại trừ công tác bảo vệ thông thường còn phải đối mặt với vô số kẻ có tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt, mà trong số đó có không ít kẻ có tiền, có quyền, hoặc có cả hai thứ. Không cần thận đắc tội thì chết lúc nào cũng không thể biết được. Vương Phục Hưng còn thăm ước, giá mà Hạ Thầm Vi cũng giống như Đường Yên Ninh phô trương một đoàn xe siêu cấp, dùng mấy chục tên bộ đội đặc chủng xuất ngũ làm hộ vệ, từng lớp bảo vệ trùng điệp, mình thì yên phận làm lái xe, chuyện gì cũng không cần phải quan tâm thì thật tốt.

Hạ Thầm Vi đang ngồi ở ghế sau chiếc Audi R8 cùng Sở Tiền Duyên bàn luận về nội dung buổi yến tiệc tối nay, thanh âm không lớn không nhỏ. Đoán chừng là muốn nói cho Vương Phục Hưng nghe, về cơ bản cũng chỉ có bốn chữ là lời kéo nhân tâm. Hoa Đình xác thực rất lớn, nhưng những năm gần đây thế cục tương đối ổn định, có xảy ra việc gì làm người khác đổ mắt vì lợi nhuận, cũng đều bị mấy tập đoàn lớn thế như mặt trời ban trưa chia đều, rất ít khi lao ra được một cái hắc mã. Cho nên một đám nhân sỹ thành công tụ hội, ngoại trừ một số ích lợi nhỏ bên ngoài, nam nhân trò chuyện cùng nữ nhân, nữ nhân trò chuyện cùng nam nhân chính là việc tối cơ sở trong bữa tiệc tối nay.

Chủ sự của bữa tiệc tối nay tên gọi là Hàn Quốc Mạnh. Cách đây mấy năm, lúc mấy vị giàu nhất hoa Đình sụp đổ do một sự việc không tốt của chính trị, một số thế lực khác lại có thể nói là như điều gặp gió, bùng lên một cách mạn mẽ. Hàn Quốc Mạnh chính là một trong những nhân vật xuất sắc nhất.. Tài sản của hắn hiện tại có thể lên đến mấy trăm ức. cũng coi như là một nhà đại tài phú ở Hoa Đình, tuy không thể so sánh với phú hào ở Bắc Kinh, nhưng cũng đủ để có được một mảng lớn giang sơn rồi. Nói một cách khác, nếu như một tiểu nhân vật mà bày tiệc, thì sao có thể mời được gót sen của hạ Thầm Vi đến dự tiệc cơ chứ.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc lái xe, âm thầm bĩu môi, hắn đối với bản thân của mình luôn luôn rõ ràng. Hiện tại hắn không có khả năng đem Hoa Đình khuấy lên long trời lở đất, vì vậy nên trung thực làm trong trách nhiệm lái xe hộ vệ của mình. Hắn đối với lời nói của Hạ Thầm Vi không có nhiều hứng thú. Sự an toàn của hai nữ nhân sau lưng mới là mối quan tâm lớn nhất của hắn lúc này.

Khai Việt khách sạn, tầng chín, thương vụ đại sảnh.

Tuyệt đối kinh diễm xuất hiện!

Một cỗ lễ phục màu đen làm hiện rõ dáng người lung linh của hạ Thầm Vi, cùng một thân lễ phục màu lam nhạt thanh lịch của Sở Tiền Duyên đứng ở cửa thương vụ đại sảnh.

Sáng rọi chói mắt, quá chói mắt.

Hạ Thầm Vi đến rõ ràng rất oanh động, đầu tiên bởi vì dung mạo vô cùng động nhân của nàng, về phần thứ hai, gần đây Hoa Đình vẫn luôn lưu truyền về hai vị thiên chi kiều nữ luôn tranh đấu với nhau. Hoa Đình đến Bắc Kinh khoảng cách địa lý cũng không tính là gần, nhưng chính trị và tiền tài khoảng cách cũng rất gần, Đường gia Hạ gia đại tiểu thư, có ít người tự nhiên sẽ không lạ lẫm. Hạ Thầm Vi mới vừa gia nhập yến hội đại sảnh, chung quanh bầu không khí liền lập tức có biến hoá kỳ lạ, vậy mà xuất hiện ngắn ngủi yên tĩnh.

Vương Phục Hưng đồng chí không kịp cảm khái, có chút neho mắt lại, quét mắt qua toàn bộ đại sảnh một vòng, không có phát hiện Đường Yên Ninh bóng dáng, hơi nhủu mày, biểu lộ bình thản.

Một người trung niên đang nói chuyện với một đám người liền đi tới, mặt mũi chân thành không có nửa điểm sơ hở, hào sảng cười nói: “Nguyên bản không nghĩ Hạ tiểu thư có thời gian rảnh rỗi, cái kia thiếp mời, cũng chỉ mang một điểm hi vọng mà thôi, không nghĩ tới Hạ tiểu thư thật sự sẽ đại giá quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh, nếu chiều đãi có gì không chu toàn, mong Hạ tiểu thư bỏ quá cho.”

Hạ Thầm Vi ánh mắt hơi có chút phản cảm, bất động thanh sắc nhìn vị này đang đi tới gần mình. Người này tại Hoa Đình giới kinh doanh có tên gọi là “

Sài lang”. Nàng chậm rãi lộ ra nụ mỉm, đưa tay ra bắt tay với hắn, nhàn nhạt cười nói: “Hàn tiên sinh khách khí, ngài ở kinh thành có hai lần đại thủ bút, ta sớm đã nghe danh nay mới có dịp gặp mặt.”

Nàng kéo Sở Tiền Duyên qua, sau đó chỉ chỉ Vương Phục Hưng, tiếp tục nói: “Đây là biểu muội của, về phần vị này, Vương Phục Hưng.”

Không có lộ ra thân phận của Vương Phục Hưng, vẻn vẹn chỉ báo ra một cái tên, cũng vì nghĩ cho Vương Phục Hưng, Hàn Quốc Mạnh khuôn mặt tươi cười cứng đờ, cảm thấy người đi cùng Hạ Thâm Vi có thể có bối cảnh không bình thường, vươn tay, cùng Vương Phục Hưng bắt tay, tự giới thiệu mình: “Hàn Quốc Mạnh, người sáng lập quy đầu tư Thiên Sứ ngân sách.”

Vương Phục Hưng từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên cùng nhiều nhân vật phong vân đứng chung một chỗ, đồ nhà quê không có nửa điểm kiêu ngạo, cùng Hàn Quốc Mạnh mẽ bắt tay, cảm giác đầu tiên chính là tay của người đàn ông này rất mềm, dường như không có chút xương cốt nào, cảm giác như cầm tay đàn bà. Hắn cho rằng nhân sĩ thành công thì quanh người sẽ có không ít đặc điểm nhận dạng, nhưng từ khi thấy Hàn Quốc Mạnh, triệt để cái biến ý tưởng, aai có thể nghĩ một đại thúc tướng mạo xấu xí lại là một trong những người ở Hoa Đình có tiếng là tàn nhẫn với đối thủ trên thương trường?

Người thực không nhìn tướng mạo a.

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, vô thức rút ra một điều thuốc châm lửa, lại đưa cho Hàn Quốc Mạnh một điều.

Sống đến bây giờ đã hơn năm mươi năm trên cuộc đời, Hàn Quốc Mạnh sớm đã rèn được bản lĩnh như hồ ly tinh. Vội vàng thoáng nhìn, chỉ nhớ rõ người trẻ tuổi kia cũng không có chút nào là giả bộ. Thấy cái thằng này đưa tới thuốc lá, lại càng sửng sốt, là loại thuốc lá song hỷ bày đồng một bao rẻ mạt nhất?

Chắc chắn, quả là người trẻ tuổi thẳng thắn. Mang loại thuốc này tới bữa tiệc xa hoa của mình tổ chức, khó hiểu quá? Minh bao lâu chưa từng thấy loại người cực phẩm như thế này?

Hàn Quốc Mạnh cười tùm tùm nhận lấy, dùng cái bật lửa Zippo có giá trị gấp cả ngàn lần gói thuốc của Vương Phục Hưng để châm lửa, hít sâu một cái, cũng không có nửa điểm cảm giác khó chịu, cùng Vương Phục Hưng gật gật đầu, lại cùng Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên hai người hàn huyên vài câu, lúc này mới xin lỗi rồi đi.

Thậm chí đến cuối cùng, lúc hắn rời đi, trên ngón tay vẫn còn kẹp một điều song hỷ giá bảy đồng bán ngoài chợ.

“Thế nào, những người ở đây không phải so với kiến thức người học trong đại học còn cao hơn một ít, cảm thấy bị uy hiếp a?” Sở Tiền Duyên đi bên cạnh Vương Phục Hưng, không để ý đến mùi thuốc lá, cười trừ ghẹo nói. Lúc nàng cười đôi mắt không tự chủ được hí thành hình trăng lưỡi liềm, bên má giống như hạ Thâm Vi hiện lên một núm đồng tiền, vô cùng quyến rũ. Vương Phục Hưng âm thầm so sánh, than thầm:” quả là mỹ nữ, nhìn thôi cũng đã thấy xung quanh đẹp lên không ít.”

Hắn cười khỏ, cũng không phải lúng túng, hít một hơi thuốc lá, gạt gạt đầu, ăn ngay nói thật nói: “Đến trường ta đã biết, ta tiếp xúc đều là những người trẻ tuổi tinh anh, mà ở đây một đám đại thúc, đã sớm đều công thành danh toại rồi, kỳ thật hai loại người này, cũng không có gì khác biệt, chẳng qua là chỉ chênh lệch về thời gian mà thôi.”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng ừ một tiếng, theo bản năng thốt lên: “Người cùng bọn họ cũng chỉ là chênh lệch về thời gian mà thôi, người hãy cố lên.”

Vương Phục Hưng đồng chí vô liêm sỉ gật đầu chấp nhận.

“Tiền Duyên, chúng ta qua bên kia, loại yến hội này tuy rằng không có ý nghĩa gì to lớn lắm, nhưng quen biết thêm một số người, chung quy lại vẫn tốt.” Hạ Thâm Vi mở miệng cười nói, chỉ chỉ vào một góc đại sảnh, tuy rằng vẫn có vài tên nam nhân lãng vãng, nhưng chủ yếu là nữ nhân.

Vương Phục Hưng sờ sờ mũi, bất đắc dĩ nói: “Ta làm sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, người sẽ không cô đơn lạnh lẽo đâu, tìm một chỗ ngồi xuống, tự nhiên sẽ có người đến tìm người nói chuyện.” Hạ Thâm Vi tự tin cười nói, cùng Sở Tiền Duyên chớp chớp con mắt, lôi kéo nàng đi.

Vương Phục Hưng do dự ngồi xuống, chung quy là vẫn không đuổi theo hai nàng, hai họ vệ của Hạ Thâm Vi mang đến sớm đã trà trộn vào trong đám người dự tiệc, có thêm mình ở đây chắc sự an toàn của các nàng không thành vấn đề.

Quả nhiên, Hạ Thâm Vi nói cũng không sai, các nàng vừa mới rời đi, đã có người chủ động đi tới cùng Vương Phục Hưng khách sáo hàn huyên, nam nữ đều có. Qua cách nói chuyện, đều mang theo một hương vị như quen thuộc đã lâu. Trong số này không thiếu những tiểu phú bà, nhưng phần lớn là những kẻ thành đạt muốn lôi kéo chút quan hệ với Hạ Thâm Vi mà đến nói chuyện với Vương Phục Hưng. Hỏi thăm câu ba điều không tránh khỏi lại tìm đến hạ Thâm Vi sự tình, quanh quanh cũng chỉ là muốn nhận biết hay nhờ vả chút chuyện. Vương Phục Hưng cũng không nói gì, chỉ cười cười nâng chén lên.

Rút cuộc ý thức được tám biển hiệu vàng mang tên hạ Thâm Vi chính là thứ mang lại phiền phức cho bản thân mình, Vương Phục Hưng cũng chỉ biết thầm cười khỏ, dnah thiếp đã cầm đầy trong hai bàn tay. Trong đó lại có vài phú bà ánh mắt khiêu khích hắn, nhưng chỉ điểm tới là dừng. YY trong tiểu thuyết có tình huống nữ nhân gặp nam nhân chỉ cần nói vài câu đã có thể lên giường, thế nhưng đây là thế giới hiện thực. Càng có tiền lại càng cao quý, cao quý đại biểu cái gì? Không thể không tôn trọng quá, rất đơn giản định nghĩa, chuyện kia sẽ không thể xảy ra. Vương Phục Hưng đồng chí tự nhận cũng không có cái kia vận khí gặp gỡ.

Tìm được một khe hở, Vương Phục Hưng vội vàng đứng lên hướng quầy bar đi tới, từ bên cạnh nhân viên phục vụ cầm một ly vang trắng lên, nhấp một hớp thăm thăm cổ họng, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Lần đầu tiên lâm vào tình cảnh này thật sự là có chút không thể thích ứng. Hắn liền lúc uống hết

ba ly rượu vang, quay qua nhìn nhân viên phục vụ cười vô cùng tươi, lời cảm ơn xuất phát từ tận đáy lòng.

Nhân viên phục vụ nam có tướng mạo khí chất khá là tốt, chỉ nhẹ gật đầu rồi chạy trốn chết, đi ra rất xa mới thì thầm nói một câu: “Nhân yêu ư, đáng sợ quá!”

Vương Phục Hưng tìm một nơi không có ai chú ý ngồi xuống, nhìn vòng người đang vây quanh Hạ Thẩm Vi và Sở Tiền Duyên, thấy hai nàng vẫn vô tư cười nói, tông lông có chút thần phục, có chút hâm mộ, giao tiếp xã giao loại này, ngoại trừ bản thân có đủ thực lực ra, còn phải vô cùng khéo léo. Hạ Thẩm Vi là một nhân tài kiệt xuất, bất luận trong tình huống nào nói chuyện cũng làm cho người ta như được tắm mát trong gió xuân, đối lập với sự lãnh ngạo vô cùng của Đường Yên Ninh.

Thật sự là băng hỏa lưỡng trọng thiên hay sao?

Vương Phục Hưng cảm thấy suy nghĩ hơi xa, dùng sức lắc đầu, đem hình ảnh vừa hình thành trong đầu xua đi, từ ơ lạnh nhạt nhìn mọi người trong yến hội.

Hạ Thẩm Vi đã từng nói qua, kẻ có tiền dù cho có ít, cũng là một quần thể, mà quần thể này lại không ngừng lớn mạnh, cho dù một số kẻ có sẩy chân một chút, vẫn có vô số người phấn đấu liều mạng đi lên.

Đó chính là thế giới hiện nay, cho nên con người mới không ngừng được sinh ra, càng về sau lại càng đối trá, giả tạo hơn trước.

Rất phức tạp suy nghĩ, nhưng thực ra đạo lý trong đó lại rất đơn giản. Đôi khi chỉ là vì ta có tiền mà thôi.

Vương Phục Hưng từ trong túi tiền sờ ra một quả nhát nguyên tiền xu, khẽ búng nó lên không trung, đợi một chút nó rơi vào lòng bàn tay. Hắn nắm chặt lấy nó, cười tự giễu: “Gia cũng là có tiền người a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cướp Sắc Giật Tiền

Cái gọi là ngoài ý muốn, có thể nói là, sự tình không mong muốn xảy ra, ngoài ý liệu sự kiện vô cùng đặc thù.

Vương Phục Hưng đồng chí đối với lần này dự tiệc coi như thoả mãn. Hắn hiện tại coi như cùng với Hạ Thẩm Vi và Sở Tiền Duyên đi cùng một chỗ. Vương Phục Hưng liền cảm thấy đêm nay thu hoạch một ít danh thiếp có có hữu dụng lớn. Hắn tùy ý tìm một chỗ hẻo lánh ngồi xuống đếm, mười bảy tấm danh thiếp. Không phải nam vàng chạm bạc hay dùng vật liệu quý báu gì tạo nên, cũng chỉ là dùng lụa giấy cao cấp một chút, nhưng nội dung phía trên thì không phải bình thường rồi. Bất động sản, ngành giải trí, ngành an uống, ngành mỹ phẩm, thậm chí còn có cả tổng giám đốc công ty bảo an, thân phận không đồng nhất, quả thật là tam giáo cửu lưu tề tụ. Không nói mấy cái bạch phú bà danh thiếp đưa cho Vương Phục Hưng, những thứ này danh thiếp tùy tiện vớt ra một cái, đều là cho hắn một cảm giác có mặt mũi. Vương Phục Hưng yên lặng ngậm lấy điều thuốc, thô sơ gằn lược đem tất cả danh thiếp nhìn qua một lần, Sau đó bỏ lại túi, ý định về nhà tìm Laptop toàn bộ ghi chép lại.

Hắn bụng chén rượu, theo bản năng nhìn toàn bộ đại sảnh một vòng, đột nhiên hai hộ vệ mà Hạ Thẩm Vi mang đến đã biến mất không tung tích, Vương Phục Hưng vội vàng quay người quay người, nhìn về phía Hạ Thẩm Vi phương hướng.

Cách hắn tầm năm mươi mét là những người đang vây lấy Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên. Có hai nam nhân ánh mắt bất thiện, gương mặt có thể gọi là xấu xí đang hướng về phía Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên rảo bước tới.

Bề ngoài vô cùng không tự nhiên, mang theo một loại khí tức âm lãnh hung hiểm làm cho Vương Phục Hưng cảm giác không thích.

Hai nam nhân đó cuối cùng phân biệt đứng ở phía sau hai người Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi, Vương Phục Hưng nhìn sang đột nhiên thân thể hơi cứng lại.

Nguyên lai một đám người đang hàn huyên để lời kéo tình cảm với Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên đột nhiên hơi có chút im lặng. Vương Phục Hưng cách các nàng chừng hơn hai mươi mét, không nghe rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ánh mắt lại thấy các nàng rồi đi có bản rượu, trực tiếp hướng cửa lớn đi tới, bước chân lại có chút mất tự nhiên.

Hai nam nhân xấu xí theo sát bước chân hai người Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên.

Vương Phục Hưng đột nhiên cảm thấy có chút bức bối, vừa rồi đối với bữa tiệc này đang cảm thấy có chút vui vẻ, đột nhiên cảm giác mình bị phá đám, tâm trạng không vui cho lắm.

Hắn hít thở sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh đi theo ra ngoài, đứng ở cửa vào đại sảnh, đem một nhân viên phục vụ ẻo ra, thân thể dán sát vào chỗ rẽ, nhìn lướt qua.

Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thâm Vi lẳng lẳng bước đi trên đường, hai nam nhân kia trên tay vắt một kiện âu phục, một người một cái, nhanh chóng theo sát ở phía sau.

Cái khung cảnh kia là một bộ an tĩnh dị thường.

Vương Phục Hưng sắc mặt coi như trấn định, không có vội vã hiện thân, yên lặng chờ đợi.

Bị Vương Phục Hưng đoạt mất vị trí đứng đẹp nhất, nữ nhân viên có chút không muốn, nhưng cũng không dám nổi giận, khó xử nói: “Tiền sinh, không thích hợp, nếu như hai vị phu nhân vừa ra ngoài mà ngài quen biết, có thể trực tiếp qua.”

Vương Phục Hưng nhìn Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thâm Vi chuyển qua góc, thân ảnh biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới đứng ra, nhìn nhân viên phục vụ, nhân nhạ nói một tiếng thật có lỗi, thẳng rời đi.

Nhân viên phục vụ nhìn thoáng qua bóng lưng của Vương Phục Hưng, tựa hồ nghĩ hần là kẻ chuyên theo đuổi các bà các cô xinh đẹp, là một tên đào mỏ chính gốc. Chờ hần đi xa mới nhỏ giọng mắng một câu: “Đồ biến thái.”

Thời buổi bây giờ, cũng không thiếu những kẻ vì tiền bất chấp tất cả. Cho nên chức vị tiền tài càng nhiều, lại càng thích thuê một ít hộ vệ thực lực cường đại bảo hộ an toàn cho mình, sợ bị cừu gia báo thù. Vương Phục Hưng không nghĩ tới mình vừa mới làm hộ vệ cho Hạ Thâm Vi không tới hai ngày, lại có thể gặp được chuyện bất cắc như thế này. Mấu chốt ở đây là hai tên đội trưởng và đội phó của Hạ Thâm Vi có thể đã bị xử rồi, như thế rất tốt, trực tiếp tạo thành cạnh tượng Vương Phục Hưng đồng chí của chúng ta một mình làm anh hùng cứu hai mỹ nhân. Vương Phục Hưng suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu. Hần cũng không muốn như thế, mình vốn lười a, lại phía dính vào chuyện như thế này.

Hần đứng trước thang máy, không những nhìn vào các con số đag sáng lên.

Tầng mười. Tầng mười lăm. Tầng mười bảy.

Không ngừng lên cao, cuối cùng ở tầng cao nhất số ba mươi.

Vương Phục Hưng cười lạnh một tiếng. Máy người kia ngược lại có chút thông minh, nếu như không có nhớ lầm, tầng cao nhất chính là một cái sân thượng, là nơi rất trống trải để làm việc không muốn người chú ý đây mà.

Hần lui về phía sau hai bước, xoay người, cũng không chờ thang máy nữa, xông vào cầu thang bộ, trực tiếp chạy lên tầng cao nhất.

Trong hành lang của tầng cao nhất, hai nam nhân xấu xí bắt đi Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên một cách gọn lẹ cũng rất cảnh giác, nhìn khắp xung quanh, xác định không có người theo dõi sau đó, mới đẩy hai nàng đi về phía cuối hành lang. Nơi cuối cùng nhìn không thích hợp với một khách sạn năm sao chút nào, nhìn như một đại môn cổ kính. Mở cửa ra chính là sân thượng. Hai nam nhân này vô cùng nhanh nhẹn phá hư hết tất cả camera giám thị, rút cuộc lấy ra áo khoác trên tay. Ẩn hiện dưới áo khoác là hai thanh chủy thủy sáng lấp lánh, đang uy hiếp phía eo lưng hai nàng. Hai nam nhân cùng mở miệng, giọng nói khàn khàn mà lạnh lùng: “Đi vào.”

Đem hai mục tiêu này lên tới sân thượng, hai nam nhân rút cuộc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra được, liếc mắt nhìn nhau, như trút được gánh nặng. Đêm nay hành động tuy rằng ra ngoài ý định thuận lợi, nhưng bất cắc dù sao cũng là kinh thành Hạ gia đại tiểu thư, cái này mà lộ ra, có thể gây ra mưa máu gió tanh một hồi. Bọn hần tổ chức tuy cường đại, nhưng do dự lắm mới dám nhận đơn đặt hàng này.

“Đại gia tộc quả nhiên sinh ra nữ nhân xinh đẹp. Nhìn quả thật cũng muốn cắn một cái a. Nhị ca, vừa rồi ta còn nghĩ, nếu có thể được hai nàng này phục vụ cả đêm, có chết cũng thỏa mãn ấy.”

Nam nhân gầy gầy cầm dao bức bách Hạ Thâm Vi vô sỉ nói, ** lấy dao găm trong tay, bịp bợm chồng chất.

Nam nhân được hần gọi là nhị ca có dáng người thấp bé, chỉ cao khoảng một mét sau nhưng tàn mác ra khí tức âm lãnh trầm mặc như độc xa. Hần nhìn qua nam nhân cao gầy, ngữ điệu bình tĩnh: “Đại ca đang ở bên trong cùng các nàng đàm phán, nếu như cho hần biết ý nghĩ của người, lão Tam, người đoán thử coi hậu quả?”

Lão Tam ngược ngược cười cười, từ trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá, móc ra một điếu ném cho đối phương, hai huynh đệ phân biệt canh giữ ở cửa hai đầu, trầm mặc hút thuốc không nói gì nữa.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc đi đến tầng cao nhất, nép người trong góc khuất. Trong ánh mắt lập lòe dị sắc, qua cái cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi hần kết luận được vài vấn đề: Thứ nhất cái tổ chức chỉ có ba người, tối thiểu tham dự hành động chính là ba cái. Thứ hai bên trong lão Đại đang cùng Hạ Thâm Vi đàm phán, trong thời gian ngắn, hai người không có nguy hiểm. Thứ ba, vừa rồi Vương Phục Hưng quan sát kỹ, hai người canh cửa không mang theo vũ khí nóng, chỉ có hai thanh chủy thủ mà thôi.

Tình huống còn không tính quá xấu.

Vương Phục Hưng dán sát vào tường, nhắm mắt lại, bắt buộc mình tĩnh táo lại, hần tự tin có thể trong thời gian ngắn nhất giải quyết hai người đứng ở cửa. Nói là thời gian ngắn nhất, thế nhưng cũng là tốn thời gian. Hai người nếu như la lên, kẻ ở trong phòng biết được có thể sẽ gây nguy hiểm cho hai đại mỹ nhân kia mất. Vương Phục Hưng đầu to như cái đầu, hần tự tin thực lực của mình chống lại vài chục người cũng không sao, thế nhưng còn hai nữ nhân yếu đuối kia. Quả thật giống với phim trường của Hollywood quá. Chỉ đáng tiếc không phải là đóng phim, sợ sảy một chút là nguy hiểm đến hai nữ nhân kia.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng hô hấp, lại để cho toàn thân mình trầm tĩnh lại, hai tay vô tình sờ đến bao thuốc trong túi quần như một thói quen. Linh quang chợt lóe, nhắm mắt lại, do dự một hồi, cuối cùng khẽ cắn môi, từ trong túi quần móc ra một điều thuốc, kẹp trong tay, ngênh ngang đi ra ngoài.

Hai người canh giữ cửa đột nhiên thấy một thân ảnh tiến về phía bọn hắn, bọn chúng lập tức cảnh giác, nhưng cũng không có động thủ trước, thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh cười cười, nhìn thoáng qua hai gã tội phạm đang mặc đồng phục bảo vệ của khách sạn, trong nội tâm cảm khái một câu đối phương xác thực chuẩn bị sung túc. Hắn quơ quơ tay thuốc lá trong tay, mờ mờ nói nói: “Ồ dưới lầu tham gia yến hội thật ngọt ngào, trốn lên đây hút điều thuốc, tiện thể ngắm nhìn phong cảnh, hít thở chút không khí trong lành.”

Hắn ngừng lại một chút, làm ra một bộ dáng nghi hoặc, thần nhiên nói: “Khách sạn các người quả thật có trách nhiệm, đến cả sân thượng cũng phải người canh gác ư?”

Bà danh lão nhị, nam nhân thấp bé ánh mắt kịch liệt lập loè, tựa hồ đang do dự có muốn hay không ra tay, cuối cùng cũng không ra tay, cung kính trầm giọng nói: “Tiên sinh, bên trong đang tại sửa chữa lại, rất là bẩn, chúng ta đứng đây để hướng dẫn mọi người không thể đi lối này. Mong ngày quay lại cho.”

Không thể không nói, một thân đồng phục của khách sạn Khai Việt, lại nói ra những lời như vậy, đích xác là vô cùng giống với bảo vệ.

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, tựa hồ có chút thất vọng, xoay người, lại đột nhiên quay tới, chìa tay ra, thiếu chút nữa làm cho thần kinh căng thẳng đến cực hạn của lão nhị trực tiếp ra tay đối với Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng ngậm điều thuốc trong mồm, cười hề hề nói: “Mượn cái hộp quẹt.”

Khoảng cách Vương Phục Hưng gần nhất lão Tam thần sắc cảnh giác, móc ra một cái bật lửa, tiến đến giúp cho Vương Phục Hưng châm lửa.

Dị biến nổi lên!

Vương Phục Hưng vốn biểu hiện hiền lành đột nhiên phát tác. Cái bật lửa vừa đưa lại gần người, Vương Phục Hưng nắm lấy cánh tay của tên lão tam, kéo mạnh về phía mình. Một cước nâng lên, căn bản không cho đối phương kịp phản ứng, liên tiếp tổng ra hai đòn vào bụng hắn.

Thế lớn lực trầm.

Một kích đắc thủ sau Vương Phục Hưng nhìn cũng không nhìn kết quả, thừa dịp lão nhị đang ngây người, dậm mạnh nhảy lên một bước, hướng tới tên còn lại ra tay.

Hết thấy đều xảy ra trong nháy mắt, lão nhị chưa kịp phản ứng, không kịp báo cho lão đại của hắn bên trong, mà là theo bản năng chém ra một dao.

Vương Phục Hưng cũng hi chờ mong có thể, nhẹ nhàng gạt con dao găm ra, tay còn lại nắm lấy gáy của đối phương, cũng không cần phong phạm cao thủ gì, dùng trán của mình đập thẳng vào trán đối phương.

Một tiếng trầm đục đi qua, tên nam nhân thấp bé cũng không chịu được, gục ngã xuống cùng huynh đệ của hắn mà không phát nổi một tiếng kêu.

Vương Phục Hưng thở dài ra một hơi, đầu có chút choáng váng, dứt khoát ngồi dưới đất cho tĩnh táo lại đã. Dung trạng thái bây giờ xông vào đối mặt với lão đại không rõ vũ lực bên trong, lại còn nắm giữ hai cái con tin quan trọng nữa thì quả thật là thất sách.

“Hạ tiểu thư, giang hồ có giang hồ quy củ, không ai có thể phá vỡ. Chúng ta nếu như đã tiếp nhận đơn hàng, sẽ không có bán đứng cố chủ. Hạ tiểu thư thân phận tôn quý, cũng biết chúng ta với loại trộm cướp thiếu tiền không giống nhau, lần này đắc tội, cũng chỉ là bởi vì có người muốn cùng người nói chuyện, hy vọng người đừng để cho ta khó xử.”

Một giọng nói trầm ổn mang theo hương vị thông dong truyền vào tai Vương Phục Hưng.

“Làm khó dễ người thì như thế nào? Rắn Hồ Mang Phương Bắc? Tên tuổi thật lớn a.”

Hạ Thâm Vi lạnh lùng nói. Ngữ điệu lạnh lùng không thêm che giấu. nàng từ nhỏ tới lớn cũng tiếp xúc với nhiều hoàn cảnh nhưng lưu lạc tới hoàn cảnh như thế này, thì có thể nói là lần đầu tiên. Rắn Hồ Mang tổ chức này nàng sớm có đã nghe danh, tương truyền thủy chung có ba người, nhưng đều là tội phạm bị truy nã cao nhất. Cùng hung cực ác, chỉ cần có tiền, không gì không dám làm, hơn nữa lại giữ được bảo mật của người thuê. Coi như là tại phương Bắc, ba người cũng coi như là đầu bảng của giới sát thủ. Vì vậy khi đối phương giới thiệu xong, Hạ Thâm Vi cũng có chút vô lực.

“Hạ tiểu thư hay là gọi điện cho Hàn Quốc Mạnh đi, liền nói các người có công việc cần phải đi trước, tránh cho người khác đi tìm. Sau đó liền yên tĩnh cùng chúng ta với chúng ta ở chốn này, đợi yến hội kết thúc rồi chúng ta sẽ rời đi. Người không gọi điện thoại, ta cũng không chắc vị tiểu thư xinh đẹp bên cạnh người có thể xảy ra chuyện gì đâu à!” Rắn Hồ Mang nhẹ giọng cười nói, đứng trước hai đại mỹ nữ, dùng thực lực của hắn cũng không phải lo hai nàng có thể làm ra được trò trống gì. Hơn nữa hiện tại đối mặt là hạ gia đại tiểu thư có tiếng tại kinh thành, làm nội tâm của hắn thêm hưng phấn dị thường.

Sở Tiền Duyên đứng bên cạnh Hạ Thâm Vi, sắc mặt tái nhợt nhưng không nói câu nào.

“Có người đều muốn chinh phục người, nhưng không hẳn là đối với vị Sở tiểu thư này có hứng thú. Hạ tiểu thư, ta cũng không dám động tới người,

nhưng biểu muội bên cạnh người thì khác đó. Ba người chúng ta thường ngày làm việc cũng không kiêng nể gì lắm. Cho nàng đêm nay được hưởng thụ cảm giác của cuộc sống hoan lạc, thật là quá tốt phải không.

Rắn Hồ Mang kiêu ngạo cười to nói, không kiêng nể gì cả, đưa điện thoại di động ném cho Hạ Thẩm Vi, thu liễm tiếng cười, buông một câu:” Điện thoại đi.”

Vương Phục Hưng rút cuộc minh bạch sự tình chân tướng, rất trực quan đấy, đoán chừng đây là cướp sắc của tiểu nữ hài rồi. Cây cao bóng cả như Hạ gia, không ngờ lại có thể sử dụng một cái cách như vậy. Dòm ngó sắc đẹp Hạ Thẩm Vi cùng Hạ gia sản nghiệp, có vô khối kẻ sẵn sàng luôn.

Thế nhưng dùng cách này để chinh phục một người con gái ư?

Kẻ đứng sau này quả thực là một kẻ vô cùng tự tin về bản thân hắn.

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, sau lưng cái thằng kia mưu đồ không nhỏ nha.

Hắn hít thở sâu một hơi, đứng người lên, đột nhiên gõ gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Anh Hùng Khổ Cực

“Chuyện gì? !”

Vương Phục Hưng vừa gõ cửa. Trên sân thượng, thanh âm của Rắn Hồ Mang trực tiếp vang lên, trầm thấp mà lạnh như băng.

“Lão Đại, chúng ta bị phát hiện rồi, đi mau.”

Vương Phục Hưng lên tiếng nói. Tuy rằng không giống với tiếng của lão nhị Rắn Hồ Mang, nhưng đem nội dung trong đó mà nghĩ tới, đối phương còn đang suy nghĩ tới nội dung sẽ không thể đề ý tới thanh âm hơi khác một chút.

Rắn Hồ Mang hung hăng nống một tiếng vô dụng, lạnh lùng lườm Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên đang có sắc mặt hơi cổ quái, cũng không quản các nàng, trực tiếp đi mở cửa. Hắn tuyệt đối tự tin, hai nàng cũng không làm làm ra được chuyện gì gây bất lợi cho hắn.

Hắn đứng ở cửa ra vào, dừng thoáng qua, đột nhiên kéo mạnh cửa phòng.

Xuất hiện trước mặt hắn không phải là gương mặt của hai vị huynh đệ quen thuộc mà là một gương mặt trẻ tuổi lạ lẫm.

Rắn Hồ Mang quả nhiên không hổ là tên tội phạm có thể chạy trốn khắp nam bắc. Hắn không có vài phần bản lĩnh thật sự, cũng không thể tạo dựng lên tên tuổi được. Tội thiếu tốc độ phản ứng, liền so với huynh đệ của hắn nhanh hơn nhiều lắm. Thấy Vương Phục Hưng trong nháy mắt, hắn không nói hai lời, tay phải vốn đặt ở sau lưng lập tức đưa ra trước người.

Một khẩu K54 nhắm ngay giữa đầu Vương Phục Hưng.

Bất quá hắn có nhanh, Vương Phục Hưng còn nhanh hơn, tay phải đột nhiên giơ lên, một thanh hồ điệp đao đen xì như mực giống như người ta làm ảo thuật, xuất hiện trên tay hắn. Hai bên chuôi đao sớm đã hợp lại một chỗ.

Hắn mang lóe lên.

Từ một góc độ dị thường, hơn nữa lại vô cùng quá quyết, lưỡi đao Hoa Ban lạnh như băng đâm thẳng vào họng súng.

Khẩu K54 chế tác rất hoàn mỹ bỗng chốc chia năm xẻ bảy.

Một bộ động tác đặt trong phim có thể khiến cho vô số nữ nhân điều đứng vì vẻ đẹp của nó.

Thế như chẻ tre!

Hoa Ban vung lên vô cùng quý dị. Rắn Hồ Mang không kịp bóp cò súng, càng không kịp lui lại. Hoa Ban sau khi phá nát nòng súng hướng về phía cổ tay đối phương trực tiếp đâm tới.

Nhảy lên.

Máu tươi ào ào.

Toàn bộ quá trình nhìn dễ dàng như trở bàn tay.

Đem sự tinh mỹ, chuẩn xác triển khai đến cực hạn.

Hai nữ nhân đứng trên sân thượng, biết được Rắn Hồ Mang có thể một mình đánh bại ba tới năm bộ đội đặc chủng tinh anh, cảm giác trước mắt hình như không đúng. Nam nhân trẻ tuổi, thần sắc bình tĩnh đứng đó. Rắn Hồ Mang cánh tay đầy máu đang nằm trên mặt đất. Hai nàng hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt dọa khiếp, ánh mắt bị thay thế bằng vẻ sợ hãi cùng kinh hãi.

Vương Phục Hưng nhớ tới gia gia khi còn sống trong lúc vô tình đã từng nói qua một câu: “Dao găm quân đội, hồ điệp đao, sử dụng chủy thủy đến cảnh giới đỉnh phong, thiếp thân cận chiến chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung. Vô địch!

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua Rắn Hồ Mang còn muốn giãy giụa, hơi hột vút bỏ một câu: “Đừng nhúc nhích, ta đã giết người.”

Nếu là ngày bình thường, câu nói này chỉ làm cho Rắn Hồ Mang xì mũi coi thường, nhưng đặt ở vị trí hiện tại, lại dị thường rung động nhân tâm.

Cái đồ biến thái!

Rắn Hồ Mang chán nản buông tha cho ý niệm liều mạng trong đầu, tay trái che vết thương ở tay phải, trầm mặc hồi lâu, đột nhiên cười nhạo nói: “Tính sai. Hôm nay hành động đối với Hạ đại tiểu thư, đã từ hai tên đội trưởng đội phó đội hộ vệ của nàng biết được tin tức nàng không mang theo tất cả hộ vệ mà chỉ mang theo hai người bọn hắn. Những tưởng thành công dễ dàng ai ngờ lại mọc ra một siêu cấp cao thủ như ngươi. Đúng là người tính không bằng trời tính!”

“Ngươi đã mua chuộc hai tên hộ vệ kia?” Vương Phục Hưng cau mày nói. Trong nội tâm suy nghĩ một chút đã minh bạch. Chức trách của hộ vệ là phải bảo vệ cho chủ nhân an toàn, dù có phải hi sinh bản thân đi chăng nữa, cho nên việc hai tên hộ vệ biến mất quả là không xác đáng. Vương Phục Hưng vốn cho là hai tên hộ vệ đó trở thành chiến sỹ hi sinh vì nhiệm vụ vinh quang, không ngờ lại là phản đồ.

Rắn Hồ Mang bình tĩnh nói: “Trên cái thế giới này tiền có thể không mua được tình cảm nhưng tiền hoàn toàn có thể mua được lòng trung thành của con người. Lấy tiền của người, thay người trừ họa, ta tiếp nhận nhiệm vụ bắt cóc Hạ đại tiểu thư, sớm đã lấy ba mươi phần trăm tiền thuê, chính là sáu trăm vạn nhân dân tệ, mua lấy sự trung thành của hai người hộ vệ bên cạnh nàng. Hai người bọn hắn giá như vậy cũng là quá cao rồi.”

Hạ Thẩm Vi được Vương Phục Hưng giải vây, vốn tâm trạng đang vô cùng tốt, định nói đùa với Vương Phục Hưng vài câu lại chợt chuyển biến mạnh mẽ. Bị hộ vệ dưới tay mình phản bội, hơn nữa còn là hộ vệ đội trưởng cùng đội phó, tư vị này không dễ chịu, hơn nữa chuyện này đã xảy ra một lần, biết đâu còn lần thứ hai. Hộ vệ đội kia có tin tưởng được không?

Vương Phục Hưng không phản đối Rắn Hồ Mang cảm khái trình bày. Vẫn là ngữ điệu bình tĩnh không nhấp nhô chút nào, quả nhiên là thắng không kiêu, bại không nản. Vương Phục Hưng thần nhiên nói: “Ai bảo ngươi làm chuyện này?”

Rắn Hồ Mang sáng lạn cười cười, tựa hồ đã chuẩn bị sẵn tâm trạng khi mọi chuyện thất bại, nói khẽ: “Đừng hỏi nữa, bằng hữu, chúng ta rơi vào trên tay ngươi, ngươi có thể giết chúng ta, cho dù dẫn chúng ta trở về Hạ gia, nghiêm hình tra tấn, nhiều nhất chỉ là ba huynh đệ chúng ta chịu đau khổ. Nhưng nói ra khách hàng thuê bọn ta thì lại khác, đó là ba gia đình sẽ cùng phải chịu tội đó. Ngươi nói nên hay không nên khai ra.”

Vương Phục Hưng trầm mặc nhìn Hạ Thẩm Vi. Nàng dường như cũng hiểu ý hắn, nhẹ nhàng ôm lấy bà vai Sở Tiền Duyên, ánh mắt như muốn nói do hắn làm chủ hết. Cái này quả thật làm khó Vương Phục Hưng đồng chí của chúng ta rồi. Hắn suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên móc ra bao thuốc, ném cho Rắn Hồ Mang một điếu, chính mình cũng châm lửa hút một điếu.

Rắn Hồ Mang tiếp được điếu thuốc, cũng mặc kệ trên cổ tay máu tươi đầm đìa, móc ra một cái bật lửa châm thuốc, từng ngậm từng ngậm nuốt vào nhả ra khói trắng. Trầm mặc một hồi, mới nhìn rồi Hạ Thẩm Vi, nhẹ giọng cười nói: “Hạ đại tiểu thư, hẳn hy vọng ngươi có thể buông tha cho hạng mục tàu điện ngầm số mười chín ở Thượng Hải sắp khởi công, đây là thứ nhất. Thứ hai, ta vừa rồi đã nói qua, hẳn hy vọng ta đem ngươi mang về, rồi chậm rãi dạy dỗ, cuối cùng biến ngươi thành một tiểu tình nhân ngoan ngoãn phục tùng.”

Hạ Thẩm Vi trong ánh mắt trí tuệ hào quang không ngừng lập lòe, không có lộ ra tâm tính tức giận, chẳng qua là cười lạnh một tiếng, hỏi một câu: “Là ai?”

Rắn Hồ Mang yên lặng lắc đầu, dựa vào sân thượng vách tường đứng lên, nhìn lên bầu trời đêm, lầm bầm lầu bầu một câu: “Đã có chút cảm tình, thì không nên cùng với lợi ích có xung đột, thật là đáng tiếc.”

Hắn nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, nhếch môi, cười nói: “Ta rất ít khi thiếu người khác đồ vật, nhưng điếu thuốc này, đoán chừng là phía thiếu người rồi.”

Vương Phục Hưng ánh mắt ngưng tụ.

Rắn Hồ Mang tay trái còn hoàn hảo chống lên vách tường, thả người nhảy lên, từ trên sân thượng, trực tiếp rơi xuống.

Đã muốn chết, liền đứt khoát như vậy?

Không có như trong phim mở ra một chiếc dù rồi hoa lệ bay đi mất, Rắn Hồ Mang rơi trên mặt đất, huyết nhục mơ hồ, thịt nát xương tan.

Thành phố Hoa Đình, trước cửa Khai Duyệt khách sạn, lập tức đại loạn.

Vương Phục Hưng vọt tới chỗ Rắn Hồ mang nhảy xuống, hướng phía dưới nhìn xuống, suy nghĩ xuất thần.

Hắn lần đầu tiên mơ hồ thấy được thế giới mà Hạ Thầm Vi đang sống. Phản bội, tiền tài, lợi ích, máu tanh, tựa hồ toàn bộ đều có thể diễn ra, lạnh như băng, không có nửa điểm ôn nhu.

Vương Phục Hưng khòe miệng giật giật, nói khê: “Điều này chẳng lẽ coi như là chết ở hồng kỳ roi xuống?”

“Này.”

Sau lưng một giọng nói vang lên.

Vương Phục Hưng quay người, trơ mắt nhìn Hạ Thầm Vi đi đến trước người, giúp hắn xoa xoa mồ hôi trên mặt, biểu lộ dịu dàng, ôn nhu cười nói: “Khỏe cực, anh hùng.”

Vương Phục Hưng ho khan một tiếng, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên đang lặng lẽ đứng cách xa hai người gần mười mét, lại thấy vị lão sư xinh đẹp này nước mắt còn rung rung, đang định mở miệng ra nói câu gì đó.

Hắn còn chưa kịp nói cái gì.

Một cổ nguy cơ cực lớn đột nhiên xuất hiện trong lòng Vương Phục Hưng, không hề dấu hiệu báo trước, làm cho lỗ chân lông của Vương Phục Hưng cơ hồ nở tung, mồ hôi lạnh trực tiếp trải rộng toàn thân. Hắn theo bản năng ôm cô Hạ Thầm Vi, trước khi hai nữ nhân kịp phản ứng gì, trực tiếp đem nàng áp dưới thân mình, thật vừa đúng lúc, hai người bờ môi còn vừa vận dụng chạm lại với nhau.

Cùng lúc đó, một tiếng súng nặng nề vang lên, xuyên qua vị trí Vương Phục Hưng vừa đứng, bắn thẳng lên sàn cầu Khai Duyệt khách sạn sân thượng.

Thật đúng là đủ biến đổi bất ngờ đấy.

Vương Phục Hưng lập tức lôi kéo Hạ Thầm Vi lao tới góc khuất của bức tường, ngăn không cho tên sát thủ bắn thêm, thủy chung đều bảo trì đầu óc tỉnh táo, buông tha ý định qua cao ốc bên kia truy kích hung thủ. Thờ phào ra một hơi.

“Các người có sao không?”

Sở Tiền Duyên đã chạy tới ngồi xổm trước mặt hai người, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, không có chút huyết sắc nào. Nàng từ nhỏ không gặp phải hoàn cảnh như thế bao giờ, đêm nay lại bị hai lần nguy hiểm, còn bảo trì được thanh tỉnh là tốt lắm rồi.

“Rời khỏi sân thượng.”

Vương Phục Hưng trầm giọng nói, hai tay dang rộng, dùng một loại tư thái như lửa gà con bảo vệ hai nữ nhân, hướng về phía cửa ra vào chạy trốn.

Cả trong cả quá trình, hắn chỉ nghĩ tới một vấn đề: Vừa rồi một súng, đến tột cùng là muốn giết mình, hay là muốn giết Hạ Thầm Vi?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Vương Tiên Sinh

Từ chỗ Vương Phục Hưng đứng cách lối ra vào ước chừng hơn hai mươi mét, nhưng trong quá trình Vương Phục Hưng bảo hộ hai nàng đi tới lại dĩ thường khẩn trương. Một sát thủ bình thường, luôn tuân theo pháp tắc, “một kích không trúng, lập tức chạy xa”, nhưng hắn lại không thể xác định tên sát thủ ở cao ốc phía trên có phải tên biến thái hay không. Giả sử hắn vẫn còn ở đó, bồi thêm vài viên đạn nữa thì không biết Vương Phục Hưng có thể bảo hộ hai nữ nhân này chu toàn hay không. Thế nhưng không lý khai lại càng không được, ở lại sân thượng này, không ai nói trước được chuyện gì có thể xảy ra. Hắn bảo vệ hai nữ nhân, bước chân nhanh chóng, ba người chạy bộ hướng về cầu thang, cũng không có phát sinh thêm chuyện gì. Xem ra tên sát thủ sau khi thất bại đã âm thầm bỏ đi, sự việc đêm nay nếu không có gì ngoài ý muốn coi như đã kết thúc.

Ngắn ngủn bảy tám giây, di chuyển có hơn hai mươi mét, Vương Phục Hưng phía sau lưng đã hoàn toàn bị ướt đầm mồ hôi. Cho dù tâm hắn luôn luôn bình lặng như nước cũng vẫn là phạm phu tục tử, nào có phải kẻ không sợ chết. Đứng ở trong hành lang, châm một điếu thuốc, Vương Phục Hưng có chút nhũn mảy, nhìn Hạ Thầm Vi, ngữ điệu đã khôi phục bình thường, nói khê: “Lát nữa an bài người của người tiến tới, đem đầu đạn lấy ra sẽ biết đối phương sử dụng loại súng ngắm nào. Ta tin với tình báo của Hạ gia, có thể tìm được kẻ mua súng.”

Hạ Thầm Vi ừ một tiếng, đại khái trấn định lại, chỉ có điều trong nội tâm đối với Sở Tiền Duyên lại có chút áy náy. Dù sao là bởi vì chính mình mới gây ra phong ba, tai bay vạ gió nên dính đến nhà đầu kia, xem ra cần phải hảo hảo an ủi nàng một chút.

Vương Phục Hưng miệng hút thuốc lá, liếc mắt sang nhìn Rắn Hồ Mang lão nhị và lão tam, bây giờ còn đang trong hôn mê, nhất thời nửa khắc cũng tỉnh không được. Đêm nay trong lúc vô tình đã trình diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân, trong thâm tâm hai thiếu nữ đã lưu lại một bóng hình của hắn khó có thể phai nhòa. Vương Phục Hưng lẳng lẳng nói: “Đi xuống trước rồi hãy nói, tra xét hai người đang bất tỉnh kia, để cho người của người làm đi.”

Hạ Thầm Vi gật gật đầu, ôm bả vai Sở Tiền Duyên, đi phía trước Vương Phục Hưng về phía thang máy.

Trong nội tâm Vương Phục Hưng cũng không cảm thấy có cái gì gọi là thành tựu, đem tàn thuốc vứt bên cạnh lão nhị Rắn Hồ Mang, bữu môi, vỗ vỗ túi. Những cái danh thiếp đối với giai đoạn hiện nay của Vương Phục Hưng rất trọng yếu vẫn yên vị trong túi, Vương Phục Hưng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Lúc này mới đuổi theo Hạ Thầm Vi cùng Sở Tiền Duyên đi xuống lầu.

Hàn Quốc Mạnh trực giác rất nhạy cảm, với tư cách đêm nay Khải Duyệt khách sạn chủ nhà, dưới lầu án mạng hầu như trước tiên truyền vào trong lỗ tai của hắn. Nam nhân trung niên quật khởi trong mấy năm gần đây gần như theo bản năng, quét mắt một vòng trong đại sảnh tìm kiếm thân ảnh của người quan trọng nhất buổi tiệc hôm nay, Hạ Thầm Vi. Cuối cùng từ miệng một người biết được hướng đi của Hạ Thầm Vi, liền tưởng tới tình cảnh trước khách sạn, Hàn Quốc Mạnh một thân mồ hôi lại tuôn ra, hung hăng bạt tai mấy thủ hạ liền, phát động mọi người trong khách sạn Khải Duyệt đi tìm người. Từng tầng một, lầu trên lầu dưới bắt đầu tìm người, Hạ gia đại tiểu thư đến dự yến hội của hắn nếu như có chuyện gì không may xảy ra, hắn làm sao chịu nổi cơn giận dữ của Hạ gia. Phải biết hắn so với Hạ gia chỉ như con kiến so với con voi, nhẹ nhàng thổi một hơi là có thể khiến cho gia sản bao năm gây dựng của hắn cùng tính mạng cả gia đình hắn biến mất.

Vương Phục Hưng ba người gặp được Hàn Quốc Mạnh đúng lúc cửa thang máy mở ra. Một trong số những thương nhân lợi hại nhất của Hoa Đình dẫn theo hai hộ vệ, đầu đầy mồ hôi, trên mặt tràn đầy lo lắng và sợ hãi. Thấy Hạ Thầm Vi, vô thức sững sờ, sau đó là cuồng hỉ, vẻ mặt như trút được gánh nặng, nhễ nhễ thở phào, không có nửa điểm nguy trang. Xem chừng loại biến hóa này thật sự phát ra từ phế phủ rồi, dù sao sau khi hoang mang lo sợ đến tột cùng lại phát hiện đại kinh hỉ, nếu còn có thể nguy trang, trực tiếp đem giải Oscar cấp cho hắn luôn đi là được rồi.

“Hạ đại tiểu thư, các người không có sao chứ?”

Hàn Quốc Mạnh khản trương nói, nhìn chằm chằm vào sắc mặt của Hạ Thầm Vi, khá tốt, nhìn không ra cái gì tức giận hay khó chịu, điều này làm cho hắn triệt để yên lòng.

Hạ Thầm Vi lắc đầu, chỉ chỉ Vương Phục Hưng, nhàn nhạt cười nói: “Không có việc gì, hắn ra tay rất kịp thời, Hàn tiên sinh, chỗ cửa ra vào của sân thượng có hai người, dường như chưa chết, người bảo người của người cứu tình bạn hắn, ta còn có chuyện muốn hỏi bạn hắn.”

Hàn Quốc Mạnh liên tục gật đầu, ánh mắt đảo qua Vương Phục Hưng, trong nội tâm đại khái đã có chút so sánh, bất quá bây giờ không phải lúc làm ra lời kéo, phân phó sau lưng hai cái hộ vệ dựa theo Hạ Thầm Vi vừa nói, đem hai tên bất tỉnh ở cửa sân thượng vào phòng thẩm vấn. Bản thân hắn đi theo ba người Hạ Thầm Vi, trở lại đại sảnh yến hội.

“Vương huynh đệ, đêm nay nếu như không phải người kịp thời ra tay, hậu quả không ai có thể đoán trước. Nếu như Hạ tiểu thư thực đã xảy ra chuyện gì, ta lão Hàn khẳng định áy náy chết. Lão ca ta thiếu nợ người một cái nhân tình, về sau có phải việc nhớ tới tìm ta, cứ việc nói, ta sẽ giúp hết sức mình.”

Trong thang máy, Hàn Quốc Mạnh vỗ bộ ngực cười nói, Hạ Thầm Vi nguy cơ giải trừ, cũng có nghĩa hắn không phải lo tới cơn giận giữ của Hạ gia đổ xuống, triệt để nhẹ nhàng tâm trạng, nhìn Vương Phục Hưng, tự nhiên là càng xem càng thuận mắt.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt nở nụ cười thoáng qua, gật gật đầu, cũng không tỏ thái độ gì.

Hạ Thầm Vi đứng ở phía trước nhất, trầm mặc không nói, nàng đối với Vương Phục Hưng có một cảm giác rất quý dị. Nàng cảm giác Vương Phục Hưng vô cùng không đơn giản, không hẳn chỉ là một cái thiếu gia của một gia tộc đã lụn bại đến tận cùng. Hắn là đại thiếu gia của Vương gia, một gia tộc nếu lúc đỉnh phong gần như một mình chống đỡ hai ba gia tộc như Hạ gia cùng công kích. Nàng vô cùng chờ mong Vương Phục Hưng có thể làm ra sự nghiệp gì. Ban đầu nàng muốn đem Vương Phục Hưng tới kinh thành, bồi dưỡng hắn trở thành kẻ tâm phúc, cho đi đối phó với Đường gia. Thế nhưng suy nghĩ đó giờ đã tan biến, coi như nàng cũng chỉ muốn xem, Vương Phục Hưng con người này để cho tự hắn phát triển, có thể đi từ thấp tới cao, trên con đường phụng hưng gia tộc đi tới đâu.

Sở Tiền Duyên đứng cạnh biểu tỷ của nàng, đồng dạng không nói gì. Đêm nay loại chuyện này, đối với nàng mà nói, không thể nghi ngờ là vượt qua cực hạn của nàng. Mỹ nữ chủ nhiệm lớp nà từ nhỏ tới lớn đều là nữ hài vô cùng nhu thuận, hầu như không có chút đối nghịch nào với ai. Thế nhưng đối với sự việc tối nay, tuy có làm nàng sợ hãi, nhưng lại làm cho trong tính cách của nàng có một sự thay đổi nhỏ. Nàng khát vọng sinh mệnh của nàng sẽ có một hoàng tử cười bạch mã, đến rước nàng đi trong muôn vàn ánh sáng.

Bề ngoài giống như cũng không cần phải đi thích ứng.

Sở Tiền Duyên chun chun cái mũi nhỏ, ánh mắt mê ly, nhìn trộm Vương Phục Hưng, trong đầu đột nhiên toát ra một cái hoang đường ý tưởng.

Người nam nhân này, trong cuộc sống sau này, có thể hay không chính là bạch mã vương tử của nàng?

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng nắm chặt nắm tay nhỏ, trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ ánh lên từng áng mây hồng.

Khải Duyệt khách sạn dưới lầu xảy ra án mạng, cảnh sát hành động tốc độ tương đối nhanh. Đầu tiên chính là vì nơi đây gần với trụ sở của thị trường, thứ hai chính là đêm nay yến hội, Hàn Quốc Mạnh đã nhờ cục trị an thành phố để ý trước đó. Hiện tại xảy ra sự tình, đám cảnh sát chạy tới nhanh như vậy nào đâu có phải vì nhân dân đóng thuế đầy đủ.

Trong đại sảnh tổ chức yến hội, cảnh sát đã đi lên, ghi một chút khẩu cung, trấn an mọi người tham gia bữa tiệc. Thấy Hàn Quốc Mạnh, một cảnh sát

trung niên nhanh chóng đi tới, cười khổ nói: “Hàn tổng, đây là có chuyện gì?”

Hàn Quốc Mạnh không có bảy bộ dáng kiêu ngạo của người thành công, móc ra một gói thuốc lá, cũng không phải hàng sản xuất trong nước, luận giá cả, xem chừng cũng là có thể làm cho Vương Phục Hưng đồng chí mua được vài chục gói song hỷ hân vãn dùng. Trước tiên đưa cho Vương Phục Hưng một điếu, sau đó mới đưa cho viên cảnh sát, cười tủm tỉm nói: “Đội trưởng Lý, là nhảy lầu tự sát à, Hoa Đình thành phố mỗi ngày đều có xảy ra, chỉ là không ngờ hôm nay rơi đúng vào khách sạn của ta. Chuyện nhỏ, trở về trên báo cáo như vậy ghi thì tốt rồi. Đội cảnh sát hình sự cũng tới ư? Người đi nói với bọn họ một chút đi, hôm khác sẽ mời đội trưởng Lý cùng các anh em dùng cơm.”

Cảnh sát do dự một chút, rút mạnh điếu thuốc Hàn Quốc Mạnh đưa cho hắn, tự động đem người chết ngoài kia bỏ qua, gạt gạt đầu, lặng lẽ nói: “Cái kia Hàn tổng, chúng ta còn có việc, xin phép đi trước.”

Hàn Quốc Mạnh về mặt tươi cười vươn tay cùng đội trưởng Lý bắt tay, cười cười nói một câu không tiến.

Bốn năm tên cảnh sát ăn ý rồi đi khờ đại sảnh, lúc gần đi, còn không quên dọn dẹp xác chết trước cửa. Dù sao kẻ chết cũng là tội phạm bị truy nã, điều tra ra cũng không làm hắn sống lại được. Nếu đã như vậy, còn không bằng bán cho Hàn Quốc Mạnh một cái nhân tình.

Chỉ có điều xảy ra sự việc như vậy, yến hội vốn đã qua thời gian cao trào cũng đi đến khâu cuối cùng. Không ít người đã bắt đầu rời tiệc, Hàn Quốc Mạnh đạt đến mục đích của mình cũng không còn tiếc nuối gì nữa, nhìn đám người dần dần giảm bớt, nhẹ nhàng nheo mắt lại, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ như thế nào cùng Hạ Thầm Vi hay thậm chí Vương Phục Hưng kéo gần hơn quan hệ.

Một vị khách cuối cùng cũng đã rời đi, Hàn Quốc Mạnh vừa định mời Vương Phục Hưng ba người đi ăn khuya, cửa đại sảnh đã đóng lại đội nhiên bị đá văng ra.

Nổ mạnh.

Mấy người cùng một chỗ quay đầu, nhưng phản ứng của mọi người là không giống nhau.

Đại khái có gần ba mươi người vây quanh một nam tử, ầm ầm lao vào đại sảnh.

Đồ Tây đen, đầu trơn, bước chân nhanh gọn, dị thường ương ngạnh, thanh thế kinh người.

“Thành Võ, người mà tới sớm mười phút, ta đều tưởng rằng có người dám xông tới đập phá địa bàn của ta. Yên tâm, chất nữ của người không có việc gì, trên địa bàn của ta, nếu như ngay cả người trong nhà đều không bảo vệ được, sao còn có thể diện với bằng hữu như người.” Hàn Quốc Mạnh cười khò đang hai tay ra, hướng về phía nam tử trung niên kia, về mặt bất đắc dĩ nói.

Nam tử gọi là Thành Võ, làm cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là hắc bang lão Đại hừ hừ rồi hai tiếng, không có phản ứng với Hàn Quốc Mạnh. Thấy Sở Tiền Duyên ngoan ngoãn đứng cạnh Vương Phục Hưng cùng Hạ Thầm Vi, mới nhẹ nhàng thở ra, về mặt âm trầm thần sắc chậm rãi biến mất. Tại Hoa Đình có tiếng ương ngạnh tàn nhẫn trung niên nam nhân qua trong giây lát liền thay đổi một bộ chậm rãi đáng tươi cười, theo thói quen chà xát hai tay, cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi, lúc này ta cùng bằng hữu ở phụ cận uống trà, trong đó có cả phân cục trưởng quản lý khu vực này. Nghe nói nơi đây xảy ra chút chuyện, tranh thủ thời gian liền đã tới. Người chết là lai lịch gì, với các người có quan hệ không? Yên tâm, cứ nói ra với thúc thúc, kẻ nào chọc tới người, ta lập tức phái người đi nhà tang lễ, thừa dịp hân chưa được hoá táng đem hân băm vằm thành mười tám mảnh.”

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, đại thúc của Sở Tiền Duyên xuất thế ngang trời, quả là bá đạo. Dù nói người chết thì thôi, hân lại còn nói ngược, bảo chọc tới chất nữ của hân, người chết cũng không buông tha. Hạ Thầm Vi nói Sở Tiền Duyên tại Hoa Đình có một đại thúc trong giới giang hồ có tiếng nói vô cùng, quả là không sai.

Sở Tiền Duyên cảm thấy vô lực, thúc thúc của nàng tuy rằng không được lòng người trong nhà. Nhưng ở nàng ánh mắt nàng, lại cảm thấy thúc thúc chính là người vô cùng tốt. Nói trắng ra là thúc thúc của nàng là cái loại kia thẳng như ruột ngựa, không thể chịu nổi trong thương trường dối lừa, cho nên hân mới chạy ra khỏi gia tộc đi làm một tên xã hội đen. Nhiều năm như vậy cũng công thành danh toại, đồng thời thu nhận thủ hạ đều là những kẻ như hân, thẳng thắn tâm huyết hân tử. Ngày thường Sở Tiền Duyên cảm thấy thúc thúc của nàng vô cùng đáng yêu, nhưng ở tình huống hiện tại, xuất phát từ góc độ lợi ích, nên cùng với Hạ Thầm Vi nói vài câu thăm hỏi. Nhưng kết quả đầu rồi, vừa tới đã tuôn ra một đồng lời nhảm nhí với mình, giống như vị biểu tỷ của mình không tồn tại vậy.

“Ta không sao, vừa rồi có người muốn bắt cóc ta cùng biểu tỷ, bắt quá được Phục Hưng cứu ra rồi.” Sở Tiền Duyên nhỏ giọng nói một câu, bước chân lại không hoạt động nửa điểm, vẫn như cũ cùng Vương Phục Hưng đứng chung một chỗ. Nhìn qua, dưới ánh đèn mờ mờ, hai người cũng có chút xứng đôi trai tài gái sắc.

Sở Thành Võ khẽ à một tiếng, được chất nữ hữu ý nhắc nhở, lúc này mới đem ánh mắt đặt ở trên người Hạ Thầm Vi, gạt đầu nói: “Thầm VI, có biết hay không là người nào? Yên tâm, ngày mai ta phái chút ít huynh đệ đi theo các người, ai chọc giận người, trực tiếp chém hân.”

Quả là nam tử thiết huyết, khí phách vô cùng.

Vương Phục Hưng âm thầm cảm khái một câu, Sở Thành Võ tính cách như thế này, chung quy so sánh với tên cáo già Hàn Quốc Mạnh thì chiếm được cảm tình hơn nhiều.

Hạ Thầm Vi dờ khóc dờ cười, nàng đem Vương Phục Hưng kéo qua, lắc đầu nói: “Không cần đâu Sở thúc thúc, có hân bảo hộ là được rồi, hân nhìn vậy thôi nhưng rất là lợi hại đó nha.”

Đứng ở một bên Hàn Quốc Mạnh rút cuộc tìm được cơ hội nói chen vào, tận dụng mọi thứ, cười nói: “Thành Võ, Phục Hưng tiểu huynh đệ quả thật không tệ, làm việc trầm ổn lão luyện, hôm khác nhất định phải lôi hắn tới nói chuyện, đã nói rồi đấy, ta thiếu nợ hắn một bữa cơm, người ta cứu được chất nữ của ngươi, bữa cơm này ngươi có chạy cũng không được, đến lúc đó cùng nhau tụ tập.”

Sở Thành Võ nheo mắt lại, ánh mắt lập loè, nhìn Vương Phục Hưng, hắn mặc dù lỗ mãng phóng khoáng, thế nhưng nhìn Sở Tiền Duyên nhu thuận đứng bên cạnh một nam nhân, hắn không thể không suy nghĩ. Từ lúc Sở Tiền Duyên còn nhỏ, Sở Thành Võ đối đãi với nàng còn hơn con ruột, việc liên quan tới tình cảm của cháu gái, hắn tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, thản nhiên cùng Sở Thành Võ đối mặt, nhẹ nhàng gạt đầu, do dự một chút, cũng không dám gọi nam nhân này một tiếng Sở thúc thúc, mà hơi có vẻ khách sáo xưng hô: “Sở tiên sinh.”

Sở Thành Võ khẽ gạt đầu, ôn hoà nói một câu: “Hôm khác cùng ăn cơm, ta cảm ơn ngươi đã cứu Tiền Duyên.”

Câu này lời vừa nói ra, đại biểu cho Vương Phục Hưng đã được Sở Thành Võ tiếp nhận một phần, nếu như chịu đựng được khảo nghiệm mà nói, triệt để tiếp nhận, cũng không phải là không được.

Tổng thể mà nói, đêm nay không có toi công bận rộn.

Vương Phục Hưng cười gật gật đầu, cố nén không đem bao thuốc song hỷ giá bảy đồng ra mời Sở Thành Võ, ho khan một tiếng.

“Thẩm Vi, đây là thù hạ của ngươi? Không sai.”

Sở Thành Võ nhìn như vô tình ý hỏi một câu.

Hàn Quốc Mạnh vểnh tai lên nghe ngóng, bất động thanh sắc.

Hạ Thẩm Vi hơi sững sốt, lập tức hồi phục lại tinh thần, không có nửa điểm do dự, nàng quay đầu, con mắt tươi đẹp nhìn Vương Phục Hưng, cười nói: “Hắn là bằng hữu của ta.”

Một khắc này, Vương Phục Hưng trong nội tâm lạnh như băng lại có một chút ấm áp.

Hàn Quốc Mạnh cùng Sở Thành Võ nội tâm đồng thời chấn động.

Bằng hữu, cái từ này, trong thâm tâm một số người, có lẽ dứt chóc cũng không bằng. Nhưng ở trong Hạ Thẩm Vi nội tâm, lại hoàn toàn trái lại.

Không nói Sở Thành Võ đối với Hạ Thẩm Vi có chút quen thuộc, Hàn Quốc Mạnh vốn đi lại ở kinh thành cũng nhiều, từng sờ hắc hốc miệng.

Kinh Thành Hạ gia đệ nhất người kế vị, cái thân phận này, đến cùng có bao nhiêu đáng giá, nếu không biết Hạ gia cùng Hạ Thẩm Vi, sẽ không hiểu đâu.

Hạ Thẩm Vi bằng hữu, Kinh Thành phồn hoa cùng nhiễu loạn, hơn ở Hoa Đình nhiều lắm. Kinh thành Hạ đại tiểu thư danh tiếng như thế nào, có thể miễn cưỡng được nàng gọi là bằng hữu, nam nhân tựa hồ chỉ có một thôi. Khẳng định không phải Vương Phục Hưng, bởi vì người trẻ tuổi đang đứng trước mặt họ là họ Vương, họ Vương chứ không phải họ khác.

Hàn Quốc Mạnh nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, trong mắt ẩn hiện một chút giảo hoạt, lắc đầu, thờ dài một tiếng, nội tâm cảm khái: Xem ra sau này nhìn thấy người trẻ tuổi này, không thể thân thiết xưng hô Phục Hưng huynh đệ rồi, có lẽ gọi là Vương tiên sinh mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Có Thể, Không Thể

Hạ Thẩm Vi bằng hữu.

Đơn giản một câu, nhưng ẩn chứa trong đó không hề đơn giản. Đây tuyệt đối không phải một thân phận bình thường, thậm chí không chút nào khoa trương nói, tại kinh thành, câu nói kia chính là đại biểu cho hai chữ vinh quang. Cầm rể Kinh Thành thâm căn cố đế tùy thời đều có thể thành đệ nhất gia tộc, năm năm sau, mười năm sau đó, lúc Hạ Thẩm Vi chương quản cái Hạ gia mà không phải dùng tiền có thể cân đo đong đếm được, Hạ gia nữ gia chủ bằng hữu, đại biểu cho cái gì?

Thật đúng là làm cho người ta cảm thấy ý vị thâm trường.

Toàn bộ buổi tối, Hàn Quốc Mạnh nhìn Vương Phục Hưng ánh mắt có chút quỷ dị, xem chừng trong nội tâm đã bắt đầu tính toán, về sau muốn cùng người trẻ tuổi lạ lẫm này kéo gần mối quan hệ, tuyệt đối không chỉ là một bữa cơm đơn giản như vậy.

Sở Tiền Duyên cuối cùng bị Sở Thành Võ mang đi, như cũ đi theo là một đám hắc y hộ vệ vô cùng dũng mãnh, khí điểm kinh người. Sở gia không lưu hành loại hình chỉ một người chấp chương cả gia tộc. Cùng các gia đình phú hộ khác nhau, ít có sự lục đục phân tranh quyền lực trong gia đình mà luôn có mười phần nhân tình, từ các Sở Thành Võ đối xử với Sở Tiền Duyên có thể nhìn ra, quan hệ giữa hắn và nàng rất tốt, cũng như quan hệ giữa Sở Thành Võ và cha của Sở Tiền Duyên vậy. Nếu như không có đoán sai, Sở Tiền Duyên về sau chấp chương Sở gia khả năng không lớn, kết hợp với công việc hiện tại và sự quen biết Hạ Thấm Vi, nhà đầu kia hẳn là đi lên một con đường khác, đi lên bằng con đường giáo dục. Nhà người khác có tiền hơn Sở gia, nhưng quan hệ thì tuyệt đối không bằng. Có Hạ đại tiểu thư Hạ Thấm Vi chiếu cố, sau này Sở Tiền Duyên ngồi lên vị trí nào to lớn trong bộ giáo dục cũng không phải là không thể. Tiền đồ của nàng tuyệt đối là sáng lạng, có thể hình dung trước.

Hạ Thấm Vi cùng Vương Phục Hưng hai người muộn hơn một chút mới rời đi. Đợi đến lúc Hàn Quốc Mạnh báo rằng Rắn Hồ Mang hai cái huynh đệ đã đưa đến Thanh Đình hội sở, hai người mới cùng nhau ra về.

Hàn Quốc Mạnh cũng là thông minh, biết rõ cùng Hạ Thấm Vi khó có khả năng kéo gần quan hệ, vì vậy rất quyết đoán đem tiền công lộ tuyến tập trung vào Vương Phục Hưng, như hai con hồ ly biết phải dùng cách nào để tiếp cận, trước khi đi tự mình tiễn đưa hai người xuống lầu, tại cửa khách sạn Khải Việt, hai tay đưa qua một tấm danh thiếp của mình, về mặt thành khẩn nói: “Vương tiên sinh, về sau có việc, một cuộc điện thoại, tùy thời tìm ta, cần giúp gì ta sẽ cố hết sức, khẳng định nghiêm túc.”

Vương tiên sinh.

Đặc biệt là từ miệng Hàn Quốc Mạnh nói ra, sẽ là cảm giác gì?

Nội tâm Vương Phục Hưng nổi lên một con sóng lớn, hai tay tiếp nhận danh thiếp, không có cảm thấy nhiều trầm trọng, dùng sức cùng Hàn Quốc Mạnh bắt tay, đem danh thiếp bỏ vào túi. Lần này tư thái, nghiêm nhiên chính là cùng Hàn Quốc Mạnh vị thế tương đồng, càng có quái là đối phương hình như cũng coi mình là một kẻ ngang hàng, thậm chí còn mang theo điểm vui vẻ khi nói chuyện với mình giống như từ đáy lòng.

Thật là cùng một độ cao sao?

Vương Phục Hưng không biết, nhưng nếu từ độ cao này mà hung hăng té xuống, khẳng định là sẽ rất đau đó nha!

Hắn khoé mắt liếc qua Hạ Thấm Vi đang mỉm cười, không khỏi có tồn tại một chút ý nghĩ: “Nếu như nữ nhân này triệt để rời đi khỏi cuộc sống của mình, trung niên nam tử có tài sản mấy trăm ức này đối với mình có còn ân cần chu đáo như vậy không? Đáp án hiển nhiên không thể rồi.” Vương Phục Hưng vô thức lặng lẽ nắm chặt nắm tay lại, nội tâm tự giễu.

Hai người tại bãi đỗ xe khách sạn Khải Việt cùng Hàn Quốc Mạnh cáo từ, mở ra chiếc Audi A6L của Hạ Thấm Vi, nghênh ngang rời đi. Vui vẻ mà âm áp Hàn Quốc Mạnh một mực vậy tay, thẳng đến khi chiếc Audi biến mất khỏi tầm mắt, mới chậm rãi quay người, đi đến bên cạnh chiếc EIC đặc chế thành Tân Lợi, mở cửa xe ngồi vào. Tự mình lái xe, gọi một cuộc điện thoại, chậm rãi nói: “Giúp ta điều tra một kẻ tên là Vương Phục Hưng, càng kỹ càng càng tốt, ra kết quả sau lập tức cho ta biết.”

Vương Phục Hưng cùng Hạ Thấm Vi lái xe thẳng đến Thanh Đình hội sở. Tại Khải Việt khách sạn về mặt của Hạ Thấm Vi còn thông dong nụ cười, vừa lên xe, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức âm trầm xuống, biến hóa nhanh chóng. Vương Phục Hưng đại khái có thể hiểu được tâm tình của vị tiểu thư này. Bị hai gã tâm phúc hộ vệ phản bội, suýt chút nữa thì xảy ra chuyện lớn, ai cũng sẽ không dễ chịu, nàng có thể nhịn đến bây giờ cũng không có phát tác, đã đúng là không dễ. Xem chừng Hạ Thấm Vi lần này tới Hoa Đình, tất cả hộ vệ đội bên người nàng đều phải chịu tai bay vạ gió, cũng không nhất định có thể đầy đủ trở về kinh thành được, mà có trở về được, một trận hành hạ thân xác là không tránh khỏi. Hạ gia chủ quản vừa biết tin, lập tức phải tới một đội nhân mã khác bảo vệ cho Hạ Thấm Vi.

Vương Phục Hưng không tự tìm mất mặt mà mở lời, muốn mở một chút ca nhạc cho vui vẻ, kết quả ở trong xe tìm một lúc, đều không tìm được nút mở nhạc trên CD. Đồ nhà quê Vương Phục Hưng đồng chí cũng chính tại lúc trước thi bằng lái xe, không bao giờ nghiên cứu tới thứ này, kết quả hiện tại lúng túng, lần mò hết cái này đến cái kia, thủy chung không có tìm đúng vị trí, chỉ có thể ngượng ngùng thu tay lại. Hạ Thấm Vi ngồi phía sau, nhìn Vương Phục Hưng loay hoay, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ trên tức, cũng khá vui vẻ.

Xe lái vào Thanh Đình hội sở, phía sau màn lão bản Khổng Lâm không sợ bại lộ thân phận sẽ nguy hiểm, tự mình đứng ở cửa lớn nghênh đón, gương mặt anh tuấn nhìn vô cùng tức giận, mẹ kiếp, không biết kẻ nào dám đánh chủ y đại tiểu thư? Càng không nghĩ thủ vệ do gia tộc bồi dưỡng ra lại có thể ăn cây táo, rào cây sung. Nếu như không phải Hạ Thấm Vi lui lại tính mạng hai huynh đệ nhà Rắn Hồ Mang, đoán chừng hai kẻ này sau khi bị thủ hạ của Hàn Quốc Mạnh đưa tới nơi này đã bị Khổng Lâm chặt ra làm tám mảnh rồi. Sau khi hiểu rõ tình hình, Khổng lão bản trực tiếp đưa 2 kẻ đó xuống tầng hầm, dùng nước lạnh gội tỉnh, không nói hai lời phế bỏ hai cánh tay của hai người, sau khi bình tĩnh lại liền đi ra chờ đại tiểu thư trở về. Cho nên khi Vương Phục Hưng hai người xuống xe, trên người vị lão bản này vẫn còn lấm tấm vết máu.

Khổng Lâm là người dễ nói chuyện sao?

Ai quen biết hắn khẳng định đều có đáp án, mặt mũi càng hiền lành, nổi giận lên, càng làm cho người ta sợ hãi đến rét run lên.

Hạ Thấm Vi đi ở phía trước, Vương Phục Hưng theo sát phía sau, sau cùng là Khổng Lâm và cao tăng của Thanh Đình hội sở. Điều này làm cho Vương Phục Hưng đồng chí trong nội tâm khó tránh khỏi có chút thổn thức, tối hôm qua mới từ nơi này đi ra ngoài, hôm nay quay trở lại, nhưng thân phận đãi ngộ, lại hoàn toàn bất đồng. Vận cứt chó kỳ ngộ của hắn quả là vô thường một chút.

Càng thổn thức chính là Khổng Lâm, vị này vô luận đều là một vị đại thúc trung hậu, nhìn người trẻ tuổi trước mắt, ánh mắt thâm sâu, nhưng không có nhiều biểu hiện ra khách sáo, chỉ nhẹ nhàng gật đầu. Dù sao bây giờ chuyện quan trọng nhất là hầu hạ đại tiểu thư nhà mình, so sánh đánh giá thường thức người trẻ tuổi trước mắt để sau thôi.

“Tra. Tra lần này hạng mục tàu điện ngầm số mười chín của Hoa Đình, tất cả những người tham gia, Khổng Lâm, đêm nay người lưu lại, sửa sang tư liệu, ta cùng Vương Phục Hưng đều ở tại chỗ này, nghỉ ngơi một chút, sửa sang tư liệu cho tốt rồi mang cho chúng ta.”

Tiến vào phòng, Hạ Thầm Vi tâm tình rút cuộc không che giấu, lạnh lùng mở miệng, độ ấm của thanh âm làm cho tất cả mọi người, chỉ trừ Vương Phục Hưng da đầu phải run lên.

Khổng Lâm không chút do dự gật đầu, quay người đi làm.

Hạ Thầm Vi gọi hắn lại, ánh mắt lạnh như băng nói: “Mặt khác hai tên bắt cóc ta, giam lại, phái ra một số kẻ quen thuộc thăm vấn đi, nhìn xem có thể moi ra chút tin tức đi, hơn nữa toàn lực tìm ra hai kẻ phản bội kia nữa! Ta ngồi chờ người tin tức đem về.”

Khổng Lâm thần sắc nghiêm nghị, rất trịnh trọng nói: “Vâng thưa đại tiểu thư.”

Hạ Thầm Vi ngày bình thường thuộc về loại người có thể vô tư cười nói với mọi người, bất kể là thù hạ hay người khác, nhưng khi thực sự nổi giận lên, núi lửa chính là biến thành hầm băng đó. Khổng Lâm với tư cách là người tâm phúc của Hạ Thầm Vi, chương quản một hội quán không lớn không nhỏ tại đây, thế nhưng cũng là người quan trọng nhất ở thành phố Hoa Đình này, tự nhiên sẽ không lạ lẫm tính nết của vị Hạ đại tiểu thư này.

Hắn đi ra khỏi phòng, trực tiếp xuống lầu, tại một góc khuất nhất sau chỗ lầu một, nơi mà không ai để ý tới khẽ kéo ra một cánh cửa bí mật. Phía sau cửa, ẩn nấp một cái thang máy. Khổng Lâm sắc mặt bình tĩnh, đi vào, thủ pháp thành thạo, nhập vào một đoạn mật mã phức tạp, sau đó thang máy bắt đầu hướng phía dưới.

Nhìn Hội sở Thanh Đình không còn hào nhoáng, ai ngờ tới dưới lòng đất của nó vẫn còn là năm tầng. Chỉ sợ nó phải tiêu tốn bao nhiêu nhân lực vật lực để kiến thiết mà không ai biết. Chỉ cần phí tổn hàng năm để duy trì nó đã cảm thấy rợn người rồi. Tầng một và năm tầng dưới mặt đất không phải là một cấp bậc, giống như chênh lệch khi bạn xây nhà một tầng và một tòa nhà năm mươi tầng trên mặt đất vậy.

Rất rõ ràng, Thanh Đình hội sở của Hạ gia tại Hoa Đình là nơi vô cùng trọng yếu, hơn cả các chi nhánh ngân hàng hay nơi giao dịch công khai.

Đi thẳng xuống tới tầng năm, thang máy mở ra, Khổng Lâm mặt không biểu tình đi ra ngoài, đi xuống dưới đất gần hai mươi mét, cho dù ánh sáng cùng không khí vẫn tốt nhưng mấy chục người đi lại bên trong sắc mặt đều âm trầm, biểu lộ vô cùng khản trương. Họ vừa nhận được phân phó của hạ Thầm Vi, sao có thể không tận tâm tận lực được.

Đồ trang điểm? Bìa đồ uống đậu phộng?

Những thứ này ở bên ngoài không tính là gì, nhưng đối với những người quanh năm suốt tháng không đc nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ làm việc ở đây thì đó chính là xa xỉ phẩm.

Địa phương che giấu sâu như thế này thật là biến thái, khó trách lúc trước liên Đường Yên Ninh không có thăm dò được.

“Hạng mục số mười chín của tàu điện ngầm Hoa Đình, trước mắt ai đang phụ trách?”

Khổng Lâm đứng giữa căn phòng, neho mắt lại, thanh âm lạnh lạnh, xuyên thấu qua chung quanh tường kim loại truyền tới, mang theo một loại cứng nhắc băng hàn.

“Ba tổ số hai đang phụ trách theo, cùng thu thập tư liệu.”

Một nữ nhân chừng bốn mươi tuổi xuất hiện trước mặt Khổng Lâm, khóe mắt mặc dù có chút nếp nhăn, nhưng ngũ quan lại như cũ rất tinh xảo. Nàng là người nơi đây duy nhất có thể tính là không quá bận rộn, nhưng âm thanh của nàng, cảm giác làm cho người nghe thấy vô cùng khô khan, không quan tâm tới mọi thứ.

Khổng Lâm con mắt híp híp, thần nhiên nói: “Mau chóng sưu tập tư liệu về hạng mục số mười chín của tàu điện ngầm Hoa Đình, càng nhiều càng tốt.”

Nữ nhân gật đầu, lập tức đi qua phân phó.

Thường ngày đều là vẻ mặt như có như không, ầm ầm đáng tươi cười của Khổng Lâm tựa hồ cũng bị lây nhiễm bởi bầu không khí nơi đây, mặt không biểu tình, đi qua đi lại rồi nắm ly nước trong tay, yên lặng chờ đợi.

Trong phòng VIP

Hạ Thầm Vi tính cách tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Khổng Lâm mới vừa đi ra ghé lô, cô nàng này bộ mặt biểu lộ liền dần dần nhu hòa xuống, hít thở sâu một hơi, cuối cùng xoay người, nhìn Vương Phục Hưng, đã là vẻ mặt mềm mại vui vẻ nói: “Anh hùng, đói bụng không, ăn một chút gì nhé, nơi đây tuy rằng cũ nát, nhưng không ít rượu đều là hàng xách tay mang về từ nước ngoài, trên thị trường cũng không có, lấy ra chiêu đãi người, cũng không có gì cả.”

Vương Phục Hưng trực tiếp lắc đầu, thần nhiên nói: “Uống nước thôi.”

Hạ Thầm Vi có chút ngạc nhiên, nhìn Vương Phục Hưng, có chút sững sờ, nam nhân đối với rượu, nhất là rượu ngon, bình thường đều có một chút ham muốn nhất định, cái này cùng nam nhân ưa thích mỹ nữ là một cái đạo lý. Thanh Đình hội sở hội viên không nhiều lắm, nhưng những người hiểu rõ về hội

sở này, đều thêm muốn tăng thất trừ rượu. Vương Phục Hưng chính là người đầu tiên từ chối khoản này của Thanh Đình hội sở.

Hắn không thích uống rượu? Hạ Thâm Vi tự động bài trừ mất ý nghĩ này.

Không thể không nói, Hạ đại tiểu thư tính cách xác thực có đủ nhiều mặt, mềm mại, lạnh lùng, bình thản, đến bây giờ có chút kinh ngạc ngây thơ, từng cái biểu lộ, đều có thể nói tuyệt mỹ, hoàn toàn xứng đáng mỹ nhân số một số hai kinh thành. Sức hấp dẫn to lớn, Vương Phục Hưng tuy tự nhận định lực kinh người cũng có chút không chịu được, bất đắc dĩ cười giải thích nói: “Để cho người thiếu ta một nhân tình thì tốt hơn, hơn nữa ta cũng không muốn đem thứ quý hơn cả hoàng kim rót vào trong bụng, thật lãng phí, lát nữa ta đi tiểu ra mất thì quá đáng tiếc.”

Lời nói này quả là thành thật đi a!

Hạ Thâm Vi cười khúc khích, khuôn mặt kiều diễm giống như hoa đào nở rộ, không kiêng nể gì cả, nàng xem Vương Phục Hưng, ánh mắt trên tức, tựa hồ mang theo chút huyền cơ không ai hiểu, ra về bất đắc dĩ hình dáng thờ dài một tiếng, nói: “Vậy rút cuộc người muốn gì?”

Vương Phục Hưng cũng thành thật diễn kịch đến cùng, ho khan âm thanh vượt cái mũi nói: “Còn chưa nghĩ ra.”

Hạ Thâm Vi thần thái sáng láng, ánh mắt dường như mang theo ma lực, nàng đi tới trước mặt Vương Phục Hưng, tùy ý cầm lấy một quyển tạp chí trên bàn trà, lật hai trang sau đó ôm ở trước ngực, nhìn chăm chăm vào mặt hắn, nói khẽ: “Thật sự chưa nghĩ ra?”

Vương Phục Hưng một hồi da đầu run lên. Siêu cấp mỹ nữ mị lực, mẹ nó quả là quá kinh tâm động phách rồi, làm cho mình lảo đảo ông ý chí kiên định như vậy đều có chút gánh không được a. Nhất là cô nàng này nhìn như tùy ý một cái ôm sách, đem bộ ngực không có 36D cũng có 34D vươn lên, hình như có ý giống như vô tình ý dè ép đã thành một cái lăm cho người ta mơ màng. Vương Phục Hưng đều hận không thể biến thân thành cái cuốn tạp chí kia, cảm thấy kiếp sống của mình quá sức uổng phí rồi.

Vì vậy Vương Phục Hưng ánh mắt có chút hạ lưu liếc qua cuốn tạp chí một lần nữa, giọng nói có hơi chút lạc đi.” Đã nghĩ kỹ rồi!”

Hạ Thâm Vi trong con mắt tràn đầy vui vẻ cùng ấm áp, nhưng không hiểu sao lại có chút hơi cổ quái, cười duyên nói: “Nói!”

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, nghĩ thầm rằng cùng lắm mười tám năm sau ca lại là một trang hảo hán, sợ cái dèch gì nhỉ. Chỉ chỉ bờ môi của mình, có chút nheo mắt lại, vẫn là rất thuần túy sạch sẽ khí chất, chỉ có điều trong mắt lại mang theo một chút chờ mong.

Hạ Thâm Vi sừng sốt một chút, tựa hồ nghĩ tới trước đây không lâu hai người tại Khải Duyệt khách sạn trên sân thượng trong nháy mắt có đụng chạm, ánh mắt cổ quái, sắc mặt đỏ bừng, lần đầu tiên có chút nhẩn nha đứng lên.

Không biết nội tâm nàng như thế nào, nhưng nhìn Vương Phục Hưng đang chờ mong mỹ nữ báo ân, cảm giác hình như mình đang bị lợi dụng.

Hạ Thâm Vi đợi thật lâu, cũng không phát hiện người nam nhân kia có chút ý tứ thu hồi yêu cầu, âm thầm cắn răng, hít sâu, hướng về phía hắn vẫy vẫy tay.

Ngay tại Vương Phục Hưng đồng chí cho là gian kế của mình tựa hồ sắp được thực hiện, Hạ Thâm Vi lại lần nữa tiến về phía trước một bước, hai người tiếp xúc với nhau lần gần nhất, Hạ đại tiểu thư ghé vào lỗ tai hắn nói một câu: “Trên sân thượng, đó là nụ hôn đầu tiên của ta, cảm giác như thế nào đây?”

Vương Phục Hưng vẻ mặt khiếp sợ, đại não trống không, trực tiếp lâm vào trạng thái chết lâm sàng, vô thức hồi tưởng lại cảm giác lúc đụng chạm, mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng cũng đủ làm cho người dư vị vô cùng a, Vương Phục Hưng cười hắc hắc, đặc biệt ngu ngốc hồi đáp: “Thật là thơm.”

Dường như tại khẳng định mình lời nói bình thường, cái thằng này lại còn gật gật đầu, ừ một tiếng, bề ngoài giống như vẫn còn nhớ thương?

Hạ Thâm Vi sắc mặt càng thêm hồng nhuận phơn phớt, một đôi mắt trong sáng vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, mị nhãn như tơ nói: “Vậy người muốn thêm một lần nữa ư, xem như trả lại người nhân tình.”

Một khắc này, Vương Phục Hưng rất khẳng định, trên thế giới này tuyệt đối không có ai có thể so sánh về đẹp với nữ nhân mặc này lúc mặc y phục dạ hội.

“Có thể chứ?”

Vương Phục Hưng đồng chí lắp bắp nói, cảm giác như đi trên đường bị tiền roi trúng đầu mà thần kinh trở nên không ổn định a.

“Bành.”

Hạ Thâm Vi trực tiếp đem cuốn tạp chí dày cộm trong tay nện vào đầu Vương Phục Hưng

Vương Phục Hưng lập tức phục hồi tinh thần lại, sau đó liền thấy cô nàng có thể bảo trì về bình tĩnh trước tất cả mọi người thuộc tầng lớp thượng lưu của Hoa Đình đang nhìn chăm chăm vào mình, mặt mũi ửng đỏ như một trái cà chua chín mọng, ánh mắt vừa hung dữ vừa thẹn thùng ôm cuốn tạp chí nói: “Đương nhiên không thể!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Tàn Gia Thiên Kiêu

Không Lâm động tác rất nhanh. Thời gian không đến một phút đồng hồ lại lần nữa gõ cửa phòng, hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình gây ra đến động tĩnh rất lớn, nhiều nhà cạnh tranh, khắp nơi Tập Đoàn lớn nhỏ nghĩ vỡ đầu đều ý định phân chia đến một chén canh, nhưng Hoa Đình chính thức cuối cùng lại chỉ chọn lựa so sánh Bát gia xí nghiệp có sức cạnh tranh lớn nhất, trong đó không thiếu những xí nghiệp đứng đầu như Trọng Thiết cùng Trọng Giao, hai đại xí nghiệp cự đầu của nhà nước. Lập tức xã hội, kẻ dân cũng biết, có thể kiếm đến một hạng mục, mặc kệ là nhỏ hay lớn, cũng là một miếng thịt mỡ béo bở, mà hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình, càng là một cái gần như công trình trọng điểm của nhà nước, tiền ki vốn đầu tư đưa vào liền mấy chục ức, nhưng một khi hạng mục làm xong đưa vào hoạt động, vị thế công trình trọng điểm liền hiện ra, cái lợi ích đem lại vượt đầu tư ban đầu rất nhiều lần, dưới loại ích thật lớn này điều khiển, đủ để cho đại bộ phận người bí quá hoá liều một lần, làm một điểm bất cóc Hạ gia Đại tiểu thư, tựa hồ cũng không phải không làm ra được. Dù sao cô nàng này thân phận tuy rằng tôn quý, nhưng sau đó chỉ cần không nguy hiểm đến tính mạng, Hạ gia cũng sẽ không thực sự liều cả gia tộc đuổi bắt thủ phạm, tổn thất một cái hạng mục đầu tư béo bở, cùng tổn thất người thừa kế tương lai Hạ gia, đem ra so sánh, cái gì nặng cái gì nhẹ, vừa nhìn liền biết.

Không Lâm đem một xấp tài liệu đặt lên bàn, chồng giấy A4 rậm rạp chẳng chịt, bối cảnh Bát gia xí nghiệp hầu như bày ra, tuy rằng cũng không phải rõ ràng, nhưng tối thiểu có thể cho người ta mơ hồ ra một góc năng lực, bất quá Hạ Thẩm Vi lại hồ hồ như như rất không hài lòng, khẽ cau mày nói: “Chi vậy sao?”

Không Lâm sắc mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: “Đã phân phó xuống dưới, ban bố từ lệnh, hiện tại ở phía dưới đang toàn lực sưu tập hết thảy tư liệu có liên quan, nhiều nhất là một giờ, Bát gia xí nghiệp, đại bộ phận người phụ trách mấy ngày gần đây nhất cùng người nào từng có tiếp xúc, đều nhìn thấy tận mắt.”

Ngữ khí tự tin hạng gì a.

Hạ Thẩm Vi hơi gật đầu nếu không chú ý cũng không thể nhận ra, thần nhiên nói: “Người đi ra ngoài trước a.”

Không Lâm dạ, bước nhanh rời đi. Trung niên nhân này giữa chừng đi vào Hạ gia đại thế giới này bất quá chỉ mới năm năm, lại có thể nhanh như vậy trở thành nhân vật tâm phúc của Hạ Thẩm Vi, ngoại trừ năng lực làm việc xuất sắc, lòng trung thành càng là đã kiểm chứng qua, không thể bắt bẻ.

Hạ Thẩm Vi tùy ý tựa ở trên ghế salon, cũng không có đi xem những tài liệu đang đặt ở trên cái bàn kia, chớp con mắt, yên tĩnh suy nghĩ, một bộ linh lung hấp dẫn, đường cong thân thể không hề hết hiện ra trước mặt Vương Phục Hưng đang ngồi cách đó không xa. Chỉ có điều Vương Phục Hưng đồng chí lại không có nhiều tâm tư thưởng thức, chẳng qua là phối hợp đánh giá bố trí trong phòng, cùng gian phòng Đường Yên Ninh dẫn hắn đến tuy rằng chi tiết có chút ít không giống nhau, nhưng trên cơ bản là giống nhau, cả cái gian phòng đều chú ý một loại trong lúc lơ đãng lộ ra phong cách xa hoa, ghế sofa, hay là ghế bài NATUZZI, đều là thủ công chế tạo đắt, đại khí thoải mái dễ chịu, đèn treo cùng với bàn trà, đồng dạng xuất sắc. Lần thứ hai đặt chân vào nơi xa hoa như vậy Vương Phục Hưng tùy ý hơn rất nhiều, hắn vẫn luôn là cái ưa thích, chú trọng đến chi tiết, nói thí dụ như bức tranh treo trên vách tường, cái bàn bày đặt ở kia, thậm chí cái khăn trên bàn trà cùng với thảm trải sàn, trình độ sạch sẽ, đều ghi ở trong lòng, quá nghiêm khắc gần như hà khắc, tùy ý dò xét một phen về sau, Vương Phục Hưng đồng chí rút cuộc cho ra một cái kết luận: Nơi này đại khí là đại khí, nhưng thiết tình không thoải mái dễ chịu hay ám áp bằng cái tiêu ố của mình. Nghĩ vậy, hắn vô thức ngáp một cái, do dự xuống, hay vẫn là chọn điều thuốc ngâm lên môi.

Tựa hồ đối với thuốc lá hương vị cũng không ghét, Hạ Thẩm Vi cũng đang đánh giá Vương Phục Hưng, thấy hắn ngáp, rõ ràng không muốn làm cho hắn sớm như vậy liền rời đi cô nàng lập tức đỡ xuống mặt nạ nghiêm túc, đem một xấp tài liệu trước bàn đưa tới một nửa, cười hi hi nói: “Giúp đỡ ta một ít, thuận tiện người cũng có thể làm cho mình đỡ buồn ngủ?”

Vương Phục Hưng cũng không khách khí, cầm qua tư liệu, nhìn thoáng qua, lần đầu tiên tiến vào tư liệu của thế lực khiến cho hắn một hồi đau đầu, dĩ nhiên là Thiên Thánh Tập Đoàn. Xem ra Diệt Thiên Thánh tới Hoa Đình, ngoại trừ tham gia cái Hội Nghị Đình Cao với tư cách Tập Đoàn Tài chính, lần này đầu thầu hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình cũng là một trong Bát gia xí nghiệp, được rồi, nếu như tư liệu Thiên Thánh Tập Đoàn đã đặt ở nơi đây, chuyện kể tiếp, Vương Phục Hưng đã nghĩ tới.

Quả nhiên, bốn mươi phút sau, tại thời điểm Vương Phục Hưng cùng Hạ Thẩm Vi đem những tài liệu này đều tiêu hóa bảy tám phần, Không Lâm lần nữa đi tới, thần sắc tuy rằng vẫn nghiêm túc như trước, nhưng ánh mắt cổ quái, trừng mắt Vương Phục Hưng, thấy hắn ngằn ngang cầm lấy tư liệu đọc, thần sắc càng là quý dị, cuối cùng đi vào bên cạnh Hạ Thẩm Vi, cầm trong tay rõ ràng lại không ít tư liệu hai tay giao cho Hạ Thẩm Vi, nói khẽ: “Đại tiểu thư, tư liệu toàn bộ đều đã ở nơi này.”

Hạ Thẩm Vi tùy ý vẩy vẩy tay, chỉ chỉ Vương Phục Hưng nói: “Cho hắn cầm điểm bớt thời gian nhàn rồi.”

Không Lâm lộ ra một nụ cười khổ, không thể làm gì, loại đồ vật cơ mật này, lại muốn đưa cho ngoại nhân mới đi theo bên người Đại tiểu thư không bao lâu? Bất quá hắn cũng không dám nghịch ý của Đại tiểu thư, gật gật đầu, bất động thanh sắc đem một bộ phận phía dưới rút ra đi ra, đưa cho Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng mỉm cười một giọng nói cảm ơn, tiếp nhận tư liệu, để ở một bên, hút thuốc có chút xuất thần. Trong đầu hắn đang tại tiêu hóa đồng tư liệu vừa rồi, nói cái gì tư liệu văn bản gặp gỡ. Đối với Vương Phục Hưng cái đồ nhà quê mà nói, vừa rồi xem những tài liệu kia, nếu như không tỉ mỉ đi suy nghĩ mà nói, người bình thường quả quyết sẽ không đi hiểu được gì. Sinh mệnh của hắn xuất hiện Diệt Vũ Yên trong sáng chói lòa rồi lại theo làn khói bay mất làm cho hắn tinh thần sa sút hơn một năm thời gian, mà Đường Yên Ninh ngẫu nhiên xuất hiện dường như hung hăng cho hắn một cái bạt tai thật đau, đau nhức mà si nịch, kể tiếp muốn làm cái gì? Đương nhiên là hung hăng trả lại đi, hắn cuối cùng không có khả năng một mực tinh thần sa sút, ngồi ăn rồi chờ chết đấy. ‘Vương Phục Hưng’, gGia gia cho mình đổi lấy cái tên như vậy, không phải là có ý ủng hộ hắn phục hưng gia tộc sao? Cho nên

đường như sáng tỏ thông suốt Vương Phục Hưng bắt đầu theo bản năng chiến đấu, đi hấp thu mấy cái tư liệu khó nhai, ví dụ như vừa rồi phần tài liệu kia, như hiện tại tiến đưa tới tay tư liệu cơ mật tính cao hơn mấy tầm A4.

Hạ Thâm Vi nhấp một hộp cà phê, đem tư liệu lấy tới, nhìn lần đầu tiên, chính là sững sờ.

Là về Thiên Thỉnh, chủ tịch Tập Đoàn Diệt Thiên Thỉnh mấy ngày gần đây nhất, cùng người nào tiếp xúc qua, có cái gì động tác, đều kỹ càng liệt kê đi ra, trong đó cùng thời gian gặp mặt Vương Phục Hưng, bề ngoài giống như bị Không Lâm cố ý dùng bút đỏ vẽ một vòng tròn, sắc thái rất nặng, cho nên dĩ thường dễ làm người khác chú ý, Hạ Thâm Vi ngẩng đầu, ánh mắt cô quái, nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh của Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Người quen biết Diệt Thiên Thỉnh?”

Wương Phục Hưng gật gật đầu ừ một tiếng, cho ra một cái đáp áp hoàn toàn vượt quá đối phương phán đoán, thản nhiên nói: “Cha ta.”

Hạ Thâm Vi mở lớn cái miệng nhỏ nhắn, kinh ngạc nói: “Ồ Kinh Thành rất nhiều người đều nghe truyền lưu Diệt Thiên Thỉnh có vẻ là có một con nuôi, mà bản thân hẳn càng là tự mình ra mặt khẳng định qua, người kia, là người?”

Wương Phục Hưng đồng chí vẫn như cũ không ngẩng đầu, chính thức tâm lặng như nước, điệu bộ này, rất có phong phạm. Hắn thản nhiên nói: ” Bề ngoài giống như cùng sự kiện lần này không có bất cứ quan hệ nào, Thiên Thỉnh Tập Đoàn cũng không có khả năng bắt cóc người, có thể bài trừ ra đây.”

“Vi cái gì?”

Hạ Thâm Vi nhú lông mày, nàng hiện tại xác thực tin tưởng Vương Phục Hưng, nhưng khẳng định không tới mức mù quáng, nếu như bởi vì Vương Phục Hưng đơn giản câu nói đầu tiên mà bài trừ hiềm nghi Thiên Thỉnh Tập Đoàn, cái kia, Hạ Thâm Vi cũng không phải là Hạ gia đệ nhất người thừa kế, mà là đại si mê rồi.

Wương Phục Hưng rút cuộc ngẩng đầu, ánh mắt thanh tịnh, trực tiếp nhìn vào con mắt đối phương, bình tĩnh nói: “Bởi vì nếu như ta muốn, Thiên Thỉnh Tập Đoàn mấy trăm ức đều là của ta, hẳn sẽ không bởi vì mười mấy ức mà không quan tâm đến tính mạng của ta, như vậy đủ chưa?”

Một màn nổ súng trên sân thượng kia, tựa hồ bị Vương Phục Hưng theo bản năng đem nói lại, rất bình thường tâm lý, hẳn tự nhận là một tiểu nhân vật không quyền không thế cũng uy hiếp không được người khác, có bao nhiêu người sẽ rảnh rỗi như cả dải chuyên môn phái Sniper đến lấy cái mạng nhỏ của hắn đấy?

Hạ Thâm Vi nội tâm khiếp sợ, bên ngoài lại bĩu môi, cười duyên nói một tiếng khoác lác, tựa hồ sợ Vương Phục Hưng sinh khí bình thường, do dự xuống, đem Thiên Thỉnh Tập Đoàn tư liệu để ở một bên, cười nói: “Tốt rồi, ta tin tưởng người là được.”

Wương Phục Hưng nhún vai, tiếp tục xem tư liệu trong tay, trên tay hắn chính là hai đại xí nghiệp nhà nước: Trọng Thiết cùng Trọng Giao. Hai cái xí nghiệp mạnh mẽ Tập Đoàn nhà nước này rõ ràng đối với hạng mục tàu điện ngầm lần này xem trọng như vậy, phân biệt phái ra Phó Tổng Giám Đốc tự mình đầu thầu. Vương Phục Hưng vốn cho là đầu thầu chính là ngồi ở bên trên bàn họp, xuất ra bản kế hoạch cùng dự toán sau đó cho chủ đầu tư đánh giá lựa chọn đơn giản như vậy, nhìn phần tư liệu này mới mở rộng tầm mắt, trong này môn đạo cũng quá nhiều, trên tư liệu tuy rằng không có kỹ càng giải thích đối phương trong lúc gặp gỡ nói chuyện với nhau những gì, nhưng nhìn qua một loạt thân phận, Vương Phục Hưng không ngạc, cũng có thể nhìn ra một hai đấy, không tính là kinh tâm động phách, nhưng nếu như nói cho người trong cuộc, cũng đủ làm cho bọn hắn trợn mắt há mồm.

“Người giết qua người có phải hay không?”

Vừa mới cúi đầu xuống Hạ Thâm Vi tựa hồ đem lực chú ý triệt để tập trung ở trên người Vương Phục Hưng, lần nữa ngẩng đầu, có chút hăng hái mà hỏi: “Năm trước Hoa Đình có một tên gọi là Hàn Bác Văn, địa đầu xà cùng Diệt Thiên Thỉnh náo loạn rất lớn, thiếu chút nữa sinh tử đối đầu. Kết quả không quá ba ngày thời gian, hắn liền chết yếu ở trong nhà tình nhân, mười ba tầng lầu, trong hành lang CCTV giám sát đều không có dị thường, suy luận duy nhất liên là hung thủ từ cửa sổ mà vào, nhưng quý dĩ là đã liên trên cửa sổ đều không có để lại bất luận dấu vết gì, Hàn Bác Văn giống như là đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, không lý do. Bởi vì sự tình liên lụy đến Diệt Thiên, ở kinh thành, trong hội cũng có không ít lời đồn, ta nghĩ cùng Diệt Thiên quen thuộc, hơn nữa có thực lực làm như vậy, chỉ có người một người, sự kiện kia là người làm đấy, người giết Hàn Bác Văn có phải hay không?”

Wương Phục Hưng không có trực tiếp trả lời vấn đề này, mà là thật yên lặng nói một tiếng: “Mỹ nữ, ta là thành viên đoàn thanh niên cộng sản.”

Hạ Thâm Vi ngạc nhiên, lập tức đột nhiên cười to, cúi người, phong tình chập chờn.

Wương Phục Hưng trầm mặc không nói, đoạn thời gian ở Đại học Hoa Thanh kia, hắn vốn có thể nhập Đảng, nhưng thủy chung không có làm thủ tục, một mực bảo lưu lấy thân phận thành viên đoàn thanh niên cộng sản, hôm nay nói ra, ngữ khí nghiêm túc thậm chí có loại không để cho người xâm phạm thần thánh.

Hạ Thâm Vi cả buổi mới dừng cười, thậm chí Vương Phục Hưng cũng không có hiểu nàng đang cười cái gì, chỉ có thể tiếp tục xem tư liệu.

Hạ Thâm Vi một lần nữa ngồi thẳng thân thể, cầm lấy chén cà phê uống một ngụm, cười nói: “Được rồi, khổ cực người, đồng chí, đã trở thể như vậy còn theo giúp ta thức đêm.”

Wương Phục Hưng lắc đầu, lẳng lặng nói: “Không cần khách khí, vì nhân dân phục vụ.”

Hạ Thâm Vi vừa muốn cười rồi, lại sinh sôi nhin xuống, tiếp tục vui đầu nghiên cứu tư liệu.

Bên trong phòng lần nữa lâm vào yên tĩnh, hai người vẫn bận tối mắt đến sau nửa đêm, mới đưa tất cả tư liệu hoàn toàn tiêu hóa, cầm trong tay hai phần tư liệu xí nghiệp nhà nước lật qua lật lại nhìn nhiều lần Vương Phục Hưng không có tra ra đầu mối gì, ngẩng đầu, nhìn thoáng qua thấy Hạ Thầm Vi đang đuổi người, ánh mắt không tự chủ được lại bị hai luồng vĩ đại trước ngực của nàng hấp dẫn, rất nam nhân, hần ho khan thanh âm, lẳng lặng nói: “Có manh mối rồi hả?”

Hạ Thầm Vi cầm lấy một cái bút máy, bàn tay nhỏ bé trắng nõn ngăn chặn quai hàm, như có điều suy nghĩ. Động tác này, thần thái, khí chất này, nếu như để cho nàng thay đổi một bộ quần áo học sinh đặt ở trước camera mà nói, tuyệt đối có thể lập tức làm nổ cả nước, dự vọng trời dậy a, trong lúc vô hình tựa hồ tư tưởng lại ở bên trên đại mỹ nhân tiết độc mấy lần, Vương Phục Hưng mới tranh thủ thời gian hoàn hồn, lại thấy Hạ Thầm Vi nhẹ nhàng nhún mày nói: ” Manh mối không quá xác thực, hai nhà đều có hiềm nghi, Không Lâm làm việc hay vẫn là không tốt, nếu như biết rõ nội dung đối thoại của bọn họ, tự dễ làm hơn nhiều.”

Vương Phục Hưng dở khóc dở cười, hần đối với cái này có chút không nói nên lời, người thường cũng biết trong thời gian ngắn như vậy muốn biết đối phương trong lúc gấp gáp nói cái chuyện gì với nhau là không dễ dàng cỡ nào, đoán chừng Không Lâm nghe nói như thế, lại chẳng trợn mắt học mẩu mồm mà cáo lỗi về quê.

“Còn hai cái? Tiến thêm một bước điều tra là được.”

Hần nói khẽ.

Hạ Thầm Vi vuốt vuốt cái mũi thanh tú, suy tư xuống, mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Kỳ thật còn có một.”

Vương Phục Hưng có chút im lặng, lựa chọn không lên tiếng, vừa đứng tỏ vẻ nghi hoặc.

Hạ Thầm Vi vẫn như cũ cúi đầu, Vương Phục Hưng không phát hiện đối phương nghĩ thế nào, chẳng qua là ngữ điệu trầm thấp xuống, mang theo một loại thanh âm để cho Vương Phục Hưng nghĩ như thế nào cũng thấy tâm tình không thoải mái nói: “Tần gia, Tần Thiên Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiêm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Hạt Giống

Khi chúng ta đi ở trên đường, hầu như đều sẽ thấy một ít cô gái có khuôn mặt, dáng người, khí chất đều hợp khẩu vị với mình lại nét mặt tươi cười như hoa đi theo bên cạnh một nam nhân khác, khi đó, đại đa số người coi như là ngoài miệng không nói, trong nội tâm phần lớn lại sẽ nghĩ là hoa nhài cấm bãi cứt trâu, không cần suy nghĩ chút nào mà đi đổ kị, chưa nói tới ưa thích hoặc là ái mộ, dùng cảm xúc tự nhiên để hình dung, không chút nào quá đáng.

Vương Phục Hưng đồng chí hiện tại đại khái chính là trạng thái này, hần không biết trong miệng Hạ Thầm Vi - Tần Thiên Kiều rút cuộc là thần thánh phương nào, nhưng thông qua dòng họ đối phương cùng với ngữ khí Hạ Thầm Vi hơi ngưng trọng, đại khái có thể đoán ra được, Vương Đường Hạ Tần, hiện tại chẳng phải còn thừa lại ba nhà sao? Hần không phải rất để ý thân phận của đối phương, nhưng thiết tình ngữ khí Hạ Thầm Vi có chút không thoải mái, ngưng trọng không nói chuyện, còn mang theo nhẹ nhẹ mê ly cùng mềm mại, rồi lại khoảng cách ái mộ kém hơn một đường, Vương Phục Hưng không thể hiểu rõ nguyên tắc cảm tình của nữ nhân, chỉ có thể bâng vơ trực quan phán đoán dứt khoát giải quyết, nghe được Hạ Thầm Vi nói ra cái tên này, theo bản năng nhún lông mày, ngữ khí không hề biến hóa, thần nhiên nói: “Người ưa thích hần?”

Hạ Thầm Vi sừng sốt xuống, lập tức mang theo thâm ý nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt này, vẻ mặt này, thần thái giống như cười mà không phải cười, lại để cho một vị đồng chí từ trước đến nay rất bình tĩnh đều có điểm xấu hổ vô cùng rồi .

“Không tính là ưa thích, hảo cảm mà thôi, người thừa kế Tần gia, thêm một cái thực lực không tầm thường, quang sáng chói mắt, thả ở kinh thành, chỉ sợ sẽ không có người không thương thức hần, trong kinh thành tin đồn về ta cùng hần một mực không ngừng, hơn nữa hần và Đường Yên Ninh chuyện xấu cũng không ngừng nghỉ, so với ta còn nghiêm trọng hơn, nghe nói hai người quan hệ vô cùng mập mờ.”

Hạ Thầm Vi nhẹ giọng cười nói, ngữ điệu nước chảy mây trôi, xem ra bề ngoài giống như thật sự không nhúc nhích phạm tâm, tinh táo như là tại tự thuật một cái sự thực quá đơn giản, trong đó thậm chí không bao hàm ý đồ giải thích cùng Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng sắc mặt thoáng cứng lại, không nói một lời, nội tâm của hần mặc dù cường đại như thế nào, cũng không phải chân chính là Kim Cương bất hoại, đương nhiên cũng sẽ có tâm tình của người bình thường nên có, nhân loại Thất Tông Tội: Tham ăn, tham lam, lười biếng, ghen ghét, kiêu ngạo, dâm, phần nộ. Đừng nói Vương Phục Hưng loại nhân vật này, coi như là tại tín đồ các tôn giáo, cũng không có khả năng hoàn toàn thoát ly, có thể không chút nào dính vào người đấy, chỉ có thể là Thánh Nhân. Cho nên Đường Yên Ninh vốn là vị hôn thê của mình đột ngột xuất hiện ở trong sinh hoạt Vương Phục Hưng, dùng một loại tư thái dị thường kiêu ngạo lạnh lùng phân biệt rõ ràng giới tuyến giữa hai người, Vương Phục Hưng đồng dạng sẽ cảm thấy phần nộ nhục nhã, tính mạng của hần xuất hiện Diệp Vũ Yên trong sáng chói lóa vội vàng mà đi có lẽ là tâm ma của Vương Phục Hưng, nhưng Đường gia, Đường Yên Ninh, lại đã thành một cây kim trong lòng của hần, nếu như nhỏ không được, liền thầm nghĩ đi phá hủy cái không tôn trọng đó, ở phương diện này, Vương Phục Hưng muốn chiếm làm của riêng cường liệt đến mức gần như không thể nói lý.

Đem biểu lộ trong nháy mắt của Vương Phục Hưng thu nhập được, Hạ Thầm Vi sắc mặt bình tĩnh, trong nội tâm cũng không có gì ghen các loại tâm tình, nàng cuối cùng không phải là tiểu nha đầu kinh nghiệm sống chưa nhiều, càng không khả năng bởi vì Vương Phục Hưng đêm nay đùa bốn hai tay đao hồ

điệp thật hưng phấn hận không thể đối với hân lầy thân báo đáp, kể cả cảm tình ở bên trong, nàng xử lý bất cứ chuyện gì đều rất rõ ràng, thường thức, hảo cảm, cảm động, ái mộ, phân biệt rõ ràng, thời khắc gắng giữ ý nghĩ tỉnh táo, sẽ không lẫn lộn bất cứ chuyện gì.

Nàng cười cười, chớp chớp con mắt, tiếp tục nói: “Đương nhiên, chẳng qua là nghe nói mà thôi. Hiện tại người nhàm chán rất nhiều, người đã từng là vị hôn thê Đường đại tiểu thư thế nhưng là so với ta còn kiêu ngạo, được xưng Kinh Thành đệ nhất lãnh mỹ nhân. Muốn bắt lại nàng, quá khó khăn, người không cần đề ở trong lòng đấy, bất quá Tần Thiên Kiều thích Đường Yên Ninh ngược lại thật sự, ở kinh thành, ta cùng Đường đại tiểu thư đều có vòng riêng của mình, Vương gia cực thịnh mà suy về sau, còn dư lại ba đại gia tộc không khả năng tồn tại không so đo lợi ích tình hữu nghị rồi, thực tế Hạ gia Đường gia, càng là oán hận chất chứa đã lâu, không chỉ ta cùng Đường Yên Ninh, thậm chí ngay cả đời cha của chúng ta, cũng là sẽ ở trước mặt nhau thì cười cười bắt tay, trong tối thì liền hận không thể giết chết đối phương cái loại này, đến đời chúng ta, dĩ nhiên là sẽ không sinh ra quan hệ quá thân mật. Mà Tần Thiên Kiều thủy chung bảo trì trung lập, hân tiến vào những cái vòng của ta cùng Đường Yên Ninh, đối phương đều thực lực tăng nhiều, cho nên tại nơi công cộng, mặc kệ nội tâm như thế nào, ta cùng Đường Yên Ninh đều cùng hân cũng có chút giao tình. Loại tình huống này không nhiều lắm, vèn vèn mấy lần mà thôi, nhưng chính là như vậy, cũng truyền ra chúng ta tin đồn cuộc tình tay ba. A, buồn cười a, hạ lưu thượng lưu xã hội, một ít thành công nhân sĩ xác thực nhàm chán không biết nên làm cái gì, am hiểu nhất cho mình tìm chút ít việc vui đấy, bất quá không sao cả, lời đồn dừng ở trí giả.”

Vương Phục Hưng một hồi đau đầu, hân một cái tiểu nhân vật liền ở Hoa Đình cũng không có tiếng nói gì, nếu đi Kinh Thành đối với xã hội cấp trên, xác thực làm khó khăn, Hạ Thẩm Vi dự tiệc sau mọc lan tràn khó khăn trắc trở, đối với Vương Phục Hưng biểu hiện có chút thương thức, chứng minh cái gì? Hầu như chẳng khác nào Hạ Thẩm Vi tại độ cao trên kia lôi kéo Vương Phục Hưng lên được một đoạn, trên không chạm trời, dưới không chạm đất, vì vậy vị trí của hân, liền biến thành xinh đẹp nhất thực sự nguy hiểm nhất là đang ở không trung, nhảy không đi lên, còn lo lắng té xuống ngã chết mình. Đại học thời đại Vương Phục Hưng xem qua một vài tiểu thuyết trên Internet, bên trong không thiếu từ phạm phu tục tử lập tức vượt qua N cái bậc thang đến Đại Thành kỳ hoặc là Độ Kiếp kỳ nhân vật chính là thiên tài, nhưng người ta những cái kia đều mẹ nó là có quang sáng của nhân vật chính đó a, mình có cái gì? càng quang minh lại càng hắc ám xã hội, một thanh đao hồ điệp đã nghĩ lưu lạc hành tẩu giang hồ, vậy đơn giản chính là người si nói mộng.

Vương Phục Hưng thoáng cái bị Hạ Thẩm Vi nâng lên, tốc độ cùng thế đều rất mạnh, nhưng đáng hận nhất hay vẫn là cô nàng này không có dùng nhiều lực, vì vậy mặc cho do Vương Phục Hưng bị treo lơ lửng như vậy, cùng hân xưng huynh gọi đệ Hàn Quốc Mạnh mặt dù rất thân thiết ám áp, nhưng sau lưng là cái gì? Khi hân xem ra không khác là một thanh đao nhọn sắc bén tùy thời đều hướng về tự mình ra tay, loại tình huống này, về phần Đường Yên Ninh mỹ hảo đêm đầu tiên, rất xa vời, Vương Phục Hưng đồng chí ngoại trừ bản năng tâm lý chấn động bên ngoài, ngày bình thường liền nhân hạ thời gian đi ý dâm thoáng qua dục vọng đều không có.

“Có rảnh rồi ta đi trước.”

Vương Phục Hưng không nhẹ không nặng nói, triệt để đánh nát Hạ Thẩm Vi đem Đường Yên Ninh nói ra thăm dò phản ứng ý tưởng của hân.

Hạ Thẩm Vi khó tránh khỏi có chút thất vọng, nhưng không có càn quấy, suy nghĩ một chút, tất cả tư liệu toàn bộ chỉnh lý xong, mặc dù không có tìm được thủ phạm, nhưng những vật này gấp không đến, cần có thời gian mới có thể chờ đợi cho bọn họ lộ ra giấu đầu lòi đuôi, hiện tại đêm khuya ba giờ hơn, bên ngoài giống như thật đúng là không có gì lấy cớ tại lưu lại hân, vì vậy gật gật đầu, cười hi hi tự mình đứng dậy, đem Vương Phục Hưng đưa ra cửa, lúc gần đi vẫn không quên nói một câu gấp lại.

Nhiều hiểu lễ phép tiểu thư khuê các a.

Xem ra Hạ Thẩm Vi coi như là tâm lặng như nước, trải qua tối nay một màn về sau, sẽ không để ý tại có chút thời điểm cho Vương Phục Hưng một ít đãi ngộ mà người khác sẽ không có phúc hưởng

Vương Phục Hưng điều khiển xe rời đi.

Không có chút nào trở về ý tứ, Hạ Thẩm Vi một lần nữa trở lại ghé lỗ, đem ly cà phê đã nguội rửa qua, rót nước trắng cái miệng nhỏ uống một ngụm.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên, cái đầu nhỏ từ nhỏ đến lớn cũng rất thông minh Hạ Thẩm Vi đã biết là ai, thậm chí đã biết đối phương muốn nói gì, lại sẽ không để ý, nhân nhạ một giọng nói vào đi, một lần nữa đi trở về trên ghế sa lon ngồi xuống, trên mặt hoạt bát thần sắc trong khoảnh khắc biến mất, thay vào đó chính là bình thản tỉnh táo.

Không Lâm hai tay trống trơn đi tới, hiển nhiên không phải lần nữa tới đây đưa tư liệu, hân nhìn thoáng qua Hạ Thẩm Vi, muốn nói lại thôi.

Đã mình bạch hân mục đích là Hạ Thẩm Vi, sắc mặt giềng nước yên tĩnh, trong lịch sử bất kỳ một anh minh thần võ, bên người đều không thể thiếu một ít trung thần không sợ chết dám ở thời khắc mấu chốt đưa ra lời khuyên, cảnh báo thậm chí dám thà ngoan thoại, hiện tại đặt ở đại gia tộc trên người, cũng giống như vậy, gia tộc phát triển càng lớn, lại càng không cần mọi thứ chỉ biết khúm núm không chút nào đưa ra phản đối ý kiến.

“Là cảm thấy ta quá mức tín nhiệm Vương Phục Hưng rồi hả?”

Hạ Thẩm Vi chủ động mở miệng nói. Đi thẳng vào vấn đề, dĩ thường trực tiếp, nhiều khi, loại này thẳng thắn, cũng đại biểu cho phong cách làm việc Hạ đại tiểu thư không chút nào dây dưa dài dòng.

Không Lâm gặp đại tiểu thư không có không chút nào vui mừng, nhẹ nhàng thở ra, gật gật đầu, thẳng thắn một giọng nói là, cười khổ nói: “Đại tiểu thư, ta không phải hoài nghi hân cái gì, nhưng mà tiến vào Hạ gia, thực tế đứng ở đại tiểu thư bên người, càng là muốn cực kỳ thận trọng, nói một cách khác, hân coi như là thật sự đối với đại tiểu thư ngài không có gì ý xấu, ngài như vậy bảo bọc lấy hân, lại để cho hân thượng vị sau đó, mà nếu hân là người không hiểu quý trọng hay không biết báo ân là gì. Một khi như vậy, ngài hôm nay đầu tư làm những thứ này, liền làm không công.”

Hạ Thẩm Vi cười cười, một đôi con ngươi óng ánh trong, tràn đầy giảo hoạt hào quang, khẽ lắc đầu nói: “Người không hiểu. Có ít người trong mắt bóp

không được hạt cát, coi như là bức bách tại tình thế, sẽ tạm thời tính mượn nhờ người khác thực lực, nhưng thực chất ở bên trong vẫn là kiêu ngạo nhất đấy, a, ta kiêu ngạo, Đường Yên Ninh kiêu ngạo, nhưng kiêu ngạo nhất đấy, hay vẫn là đã sớm chán nản Vương gia Đại Thiếu Gia, Diệp Thiên con nuôi, chỉ là cái thân phận này, cũng đủ để ở kinh thành đặt chân rồi, nhưng hấn vẫn thủy chung ở lại Hoa Đình mà không phải đi Kinh Thành kế thừa Thiên Thính tập đoàn, nói rõ cái gì, nói rõ hấn không muốn đi thương nghiệp hóa con đường này, tối thiểu hiện tại hấn không muốn, phục hưng gia tộc, con đường này, chính quy buôn bán con đường rất khó thành công, chỉ có kiếm tẩu thiên phong, mới có thể.”

Hạ Thầm Vi ngừng lời nói, hồi lâu, mới tự giễu nói: “Ta không phải mù quáng tin nhiệm hấn, nhưng hấn loại người này, đều muốn xuất đầu, là chuyện sớm hay muộn, mà ta chẳng qua là kéo hấn một thanh, làm nhìn qua như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi ,kỳ thật so với dẹt hoa trên gấm không mạnh hơn bao nhiêu, không phải là Hạ gia am hiểu hay sao? .”

Không Lâm trầm mặc xuống.

Nhiều khi, hấn muốn làm chẳng qua là nhắc nhở mà thôi, không có quyền lợi đi quyết định Hạ Thầm Vi làm cái gì, Kinh Thành to như vậy cùng Hoa Đình, có bao nhiêu có ưu tú vốn liếng thành công nữ tính cuối cùng lại bị đồ phá hoại tình yêu chinh phục? Bởi vì một lần cảm động hoặc là rất máu chó vừa thấy đã yêu, sau đó rơi vào người khác tí mĩ âm mưu, vài ngày, mấy tháng chốt kết hôn lại dùng một năm hoặc là vài năm thời gian bị tiện nghi trượng phu của mình nuốt hết sản nghiệp, cuối cùng lưu lạc đầu đường hoặc là chịu không được tự sát, thật không ít. Nhưng loại này ngoại nhân thoát nhìn hoang đường buồn cười người trong cuộc lại thích thú trắng trảm hầu như hàng năm đều có, những cái nữ nhân thành công kia ngốc? Vô nghĩa, chỉ có thể nói rõ tình yêu cái đồ chơi này có chút thời điểm thật sự có thể cho nữ nhân đầu nóng lên. Mà Không Lâm lo lắng chính là như vậy, bây giờ nghe trong lời nói đại tiểu thư bề ngoài giống như có tính toán của mình, cũng liền không can thiệp nữa

Hạ Thầm Vi thò tay vén tóc, thân nhiên nói: “Sau khi ta rời đi Hoa Đình, người âm thầm chiếu cố hấn.”

Không Lâm dạ, bất động thanh sắc, trong nội tâm đã bắt đầu kế hoạch như thế nào cùng Vương Phục Hưng kéo gần khoảng cách.

Hạ Thầm Vi hai tay nâng...lên đặt ở trước bàn óng ánh sáng long lanh xuất sắc chén nước, uống một hớp, rồi xuống kết luận cuối cùng nhất, mang theo thâm ý, lẳng lặng lẩm bẩm: “Hấn là khối hạt giống.”

Đại thúc lại như cũ anh tuấn phi phạm Không Lâm sắc mặt quái dị, có chút khó hiểu.

Chỉ có điều Hạ Thầm Vi tựa hồ không có ý giải thích, trong đầu nhớ tới vừa rồi hai người ở nơi này nói chuyện, gương mặt tinh xảo dần dần hiện lên vẻ mỉm cười, dùng ngữ điệu càng nhu hòa nói một câu: “Hơn nữa còn là một hạt giống ngang bướng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mới Không Phải

Hạ Thầm Vi sau khi chia tay với Vương Phục Hưng tại Thanh Đình hội sở, cũng lên xe trở về Sở gia đại biệt thự. Đi cùng nàng chính là Không Lâm, hiện tại hấn kiên trì lái xe, thật cũng không thể biết nói gì về vị Hạ đại tiểu thư này nữa, không phải ánh mắt thiên cận thì chính là nàng có lá gan quá lớn, đặc biệt tự tin vào Không Lâm giống như tin tưởng Vương Phục Hưng. Người bình thường vừa mới trải qua sự kiện bị bắt cóc, phải tinh thần thất thường ăn nói bậy bạ đã là may, nàng không như vậy, thậm chí một bộ dáng tùy ý, không quan trọng vấn đề an toàn. Không Lâm cũng không phản đối chút nào, một mình chịu trách nhiệm tiền đại tiểu thư về. Chiếc xe hấn đang lái thoạt nhìn không có gì là đặc biệt, nhưng chất liệu lại hầu như toàn bộ đồ mới một lần, lớp xe, động cơ, cửa sổ xe, thậm chí phanh cùng chân ga, đều thông qua con đường đặc thù mới có được, giá trị xa xỉ. Cái đồ chơi này chạy trên đường, chẳng may gặp phải chút sự tình gì ngoài ý muốn, có thể nói chạy trốn rất nhanh, độ an toàn cũng rất cao. , không chút nào khoa trương mà nói, động mấy trăm vạn nhập khẩu xe thể thao, nếu như không có trải qua cái trang mà nói, đều không nhất định có thể chạy qua đại thúc Không Lâm.

Hạ Thầm Vi yên lặng ngồi ở ghế sau xe, đã miễn cưỡng coi như thời gian sáng sớm, nàng lại thần thái sáng láng, không có nửa điểm khốn đốn. Bắt đầu còn có thể cùng Không Lâm trò chuyện một hai câu, nhưng trông thấy vị đại thúc nói chuyện với mình mà cẩn thận từng ly từng tý, cảm thấy không hứng thú cho nên mới trầm mặc xuống. Nhìn ra ngoài cửa sổ đèn đuốc sáng trưng nhưng nàng lại âm thầm thờ dài. Không Lâm là tâm phúc, đối xử với mình còn cẩn thận như vậy, đủ để nhìn ra Hạ đại tiểu thư ở kinh thành vô hạn vinh quang sau lưng cô đơn lạnh lẽo đến nhường nào. Cho nên nàng mới có thể đặc biệt quý trọng Sở Tiên Duyên vị biểu muội này, bởi lẽ Sở Tiên Duyên là một nữ hài tốt, không so đo toan tính lợi ích khi ở cùng nàng, làm cho nàng có chút cảm giác bằng hữu.

Kẻ khác phái duy nhất ở trước mặt nàng có thể có được tâm trạng bình lặng như nước, ngoại trừ phụ thân cùng gia gia bên ngoài, chỉ sợ cũng chỉ có Vương Phục Hưng thôi? Hạ Thầm Vi neho neho mắt, sờ lên cằm, nguyên bản một động tác vô cùng bình thường, đặt ở trên người nàng lại hiển thị rõ hàm súc thú vị, Hạ Thầm Vi đột nhiên mở miệng nói: “Không Lâm, người cảm thấy Vương Phục Hưng người này như thế nào đây?”

Không Lâm theo bản năng nhủ này, rất mệt mỏi, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất, lập tức rất nghiêm túc suy nghĩ, có chút mơ hồ. Một kẻ hấn mới chỉ gặp có một hai lần, còn không có tiếp xúc gì quá thân mật, đại tiểu thư cho là mình có hóa nhân kim tính của Tôn Ngộ Không hay sao, sao có thể đánh giá được con người người ta như thế nào? Vị đại thúc này suy tư cả buổi, cuối cùng cho ra một cái đáp án vô thường vô phạt, cũng vì chính hấn mà lưu lại một cái đường lùi: “Rất ổn.”

Hạ Thầm Vi khẽ à một tiếng, tựa hồ vấn đề này chẳng qua là tùy ý ném đi ra chủ đề, không có tiếp tục hỏi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Khổng Lâm trong thâm tâm có chút bất ổn yên lặng lái xe, cũng không lẩm miệng, vị này Thanh Đình hội sở là một ông trùm giấu mặt, cùng Thanh Đình hội sở bề ngoài rách nát bên trong lại vàng son lộng lẫy lấp đặt thiết bị trang trí giống nhau, đều không đơn giản. Tại Hạ gia thân phận càng là miễn cưỡng, Thanh Đình với tư cách là nơi trung tâm của Hạ gia ở Hoa Đình, chỉ có rải rác mấy người biết rõ dưới mặt đất còn có tầng thứ năm, một mực tồn tại vô số tin tức, từ tin tức nhỏ như các mối quan hệ cho tới lớn như định hướng của các tập đoàn. Thậm chí đến hắc đạo cũng nắm rõ, một số hội viên của Thanh Đình hội sở coi như bị Hạ gia nắm trong bàn tay, chạy không thoát trời nắng. Tổng thể mà nói, Thanh Đình hội sở cũng giống như Khổng Lâm bình thường, tại toàn bộ Hạ gia, đều có một vị trí vô cùng miễn cưỡng, thậm chí tiếng nói của Khổng Lâm tức là đại diện cho Hoa Đình hội sở, so với bộ trưởng của Hoàng Gia câu lạc bộ ở thành phố Hoa Đình này còn lớn hơn khá nhiều.

Khổng Lâm đưa Hạ Thầm Vi đến cửa khu biệt thự này liền quay về, Hạ Thầm Vi một mình đi vào khu biệt thự, quen thuộc đi vào đại sảnh của Sở gia, gõ cửa, lại phát hiện bên trong vẫn là đèn đuốc sáng trưng. Gần năm giờ sáng, trong đại sảnh, Sở Tiền Duyên, Sở Thành Võ, còn có một lão nhân tóc trắng đang ngồi trên ghế salon, hiển nhiên là đang chờ Hạ Thầm Vi trở về.

Sở gia với Hạ gia quan hệ thân thích, nói khó nghe một chút, Sở gia chính là một chi nhỏ của Hạ Gia tại Hoa Đình. Hạ Thầm Vi tại Hoa Đình bị bắt cóc, về tình về lý, đều được toàn bộ Sở gia chú ý. Tuy bày ra cái việc cả đêm ngồi chờ Hạ Thầm Vi quay về có hơi quan trọng hóa, nhưng tình cảm của Sở gia trong đó hoàn toàn có thể hiểu được.

Sở Tiền Duyên thân thể nghiêng về phía trước, hai đùi thon dài vắt chéo, cánh tay chống cằm, đang xuất thần. Sở Thành Võ ngồi bên cạnh hơi cúi đầu xuống, thỉnh thoảng lại ngẩng lên liếc nhìn chất nữ của mình, ánh mắt nghiêng ngả mà tinh tế tỉ mỉ. Hắn ở đây cùng với kẻ lỗ mãng phóng khoáng trong Khải Duyệt khách sạn hoàn toàn khác nhau. Đơn thuần nhất là Sở lão gia tử, tuy rằng tóc đã hoa râm, nhưng tinh thần lại mười phần sung mãn, ngồi ở trung tâm nhất, ngón tay nhẹ nhàng gõ quả trứng, tiết tấu vô cùng có cảm giác.

Hạ Thầm Vi đi tới, thấy loại này tình cảnh, dáng tươi cười âm áp, thề lưỡi, rất đáng yêu nói: “Sở gia gia, lớn tuổi rồi cần phải nghỉ ngơi sớm chút a, thức đêm không tốt.”

Sở Hiếu Sở lão gia tử còn không có mở miệng nói chuyện, ở đây tuổi nhỏ nhất cũng là kẻ được sủng ái nhất Sở Tiền Duyên đã nhanh chóng hoàn hồn, thấy Hạ Thầm Vi đầu tiên, mở miệng liền hỏi một câu: “Vương Phục Hưng đâu?”

Ở đây ba người khác đồng loạt sững sờ.

Sở Hiếu còn có chút không hiểu, Hạ Thầm Vi cùng Sở Thành Võ thì lại hiểu rõ chút nội tình, tức thì sắc mặt cổ quái, nhìn chằm chằm vào Sở Tiền Duyên, trong ánh mắt hàm chứa ý nghĩa phong phú.

Ý thức được mình tựa hồ biểu hiện quá không bình thường, Sở Tiền Duyên xấu hổ đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích nói: “Nói như thế nào hắn cũng đã cứu ta cùng Thầm Vi biểu tỷ, ta còn chưa kịp hào hào cảm ơn người ta.”

Kết quả nói chưa dứt lời, một chuyện giải thích, không duyên cớ gia tăng lên chút ít ý tứ giấu đầu hở đuôi.

Hạ Thầm Vi tâm tư tinh xảo đặc sắc, không có hỏi nhiều, khẽ cười nói: “Ta đã để cho hắn trở về, bằng không thì còn lại để cho hắn tới nơi này qua đêm hay sao?”

Sở Tiền Duyên ồ một tiếng, bề ngoài giống như biết rõ vừa rồi theo bản năng câu hỏi làm cho mình lâm vào bị động, nói nhiều tất nói hớ, dứt khoát không lên tiếng nữa.

“Điều tra ra kết quả chưa, tiểu nha đầu, tất cả mọi người là người trong nhà, cần thiết cái gì, chớ cùng Sở gia gia khách khí, ta biết rõ người đang ở đây Hoa Đình có lá bài tẩy của mình, nhưng ở đây Sở gia nhiều người, chung quy lại có thêm vẫn tốt hơn.”

Sở Hiếu tóc hoa râm mở miệng tỷ mỉ nói, ngữ điệu trầm thấp, vô thức nắm chặt quả trứng trong tay. Bắt cóc Hạ Thầm Vi đã khiến cho Sở gia có thể gây chiến, lại tăng thêm đêm nay rõ ràng có thêm Sở Tiền Duyên liên quan vào, điều này càng làm cho Sở lão gia tử bạo nộ rồi. Sở gia không người nào không biết, đối với cháu gái nhỏ, lão gia tử yêu thương đến gần như tính mạng, nhận được tin tức trước tiên, hắn liền phản phó xuống dưới, lại để cho Sở Thành Võ cũng bắt đầu toàn lực điều tra, cả đêm đều không có đầu mối, chỉ có thể tìm Hạ Thầm Vi hỏi thoáng qua kết quả.

“Đối phương rất cẩn thận, tựa hồ chỉ cùng lão đại của Rắn Hồ Mang tiếp xúc qua, hôm nay hắn vừa chết, liền không có đối chứng. Ta trước khi đến đã phái người thẩm vấn qua hai tên huynh đệ của hắn, tựa hồ thật sự cũng không biết rõ tình hình. Đối phương trăm phương ngàn kế mua chuộc hai tên hộ vệ của ta, sau đó lại đang trên yên hội động thủ với ta, thậm chí ngay cả đường lui cũng chuẩn bị rõ ràng, nhất cử nhất động, đều mang theo rõ ràng mục đích, nghĩ đến hành động trước, hắn là chu đáo chặt chẽ kế hoạch. Mà Vương Phục Hưng lại là một biến số bất ngờ, nếu như không phải thực lực của hắn mạnh qua tên đầu sỏ dự kiến, đêm nay nhìn như đơn giản kế hoạch, rất có thể đã bị bọn hắn đắc thủ rồi.”

Hạ Thầm Vi ngồi cạnh Sở Tiền Duyên tinh táo nói.

Đây là lần thứ hai trong đêm Sở lão gia tử nghe thấy cái tên Vương Phục Hưng, lại còn từ miệng của cháu gái bảo bối cùng với Hạ Thầm Vi, vô thức đem cái tên này nhớ kỹ, bất động thanh sắc gật đầu nói: “Người này lên hào hào đối xử, càng là người có thực lực, nội tâm đều càng mềm mại, muốn cho người như vậy khẳng khẳng một mực trung thành và tận tâm, khó, nhưng mà không khó.”

Hạ Thầm Vi gật đầu nói: “Ta có chút nắm chắc.” Nàng lườm Sở Tiền Duyên, cười nói: “Sở gia gia nếu như cam lòng mà nói, chỉ sợ có người đều không thể chờ đợi được ý định lấy thân báo đáp rồi.”

Sở Tiền Duyên đứng là vẫn còn mới từ ngà voi trong tháp đi ra tiểu nha đầu, muốn nói xã hội lịch duyệt cùng lòng dạ, tự nhiên không phải là đối thủ của

Hạ Thâm Vi lão luyện, vô thức mở miệng phản bác: “Ta không có.”

Cái này liền Sở lão gia từ cũng nhìn không được rồi, nhìn cháu gái phản ứng, tại Hoa Đình con người có thể coi là số một số hai này trong đầu có ý tưởng muốn gặp Vương Phục Hưng người trẻ tuổi.

Thúc Thúc của Sở Tiền Duyên có chút nhú mày.

Hạ Thâm Vi cười khanh khách nói: “Muội muội ngốc, ta còn chưa nói người, người ngược lại là không đánh đã khai rồi.”

Sở Tiền Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, phồng miệng hờn dỗi một bên không nói gì nữa.

Sở Hiếu nội tâm tuy rằng hơi có chấn động, nhưng biểu hiện ra khi thấy cháu ngoại phản ứng cũng không có gì, đứng lên nói: “Quay về đi ngủ thôi, Thâm Vi, người cũng sớm chút nghỉ ngơi.”

Hạ Thâm Vi dạ, nhìn Sở Tiền Duyên trêu tức một chút, lập tức lên lầu.

Sắc mặt vẫn như cũ đỏ bừng là Sở Tiền Duyên cũng ý định chuẩn bị đi, lại bị Sở Thành Võ gọi lại, đành phải nhẫn nại tính tình ngồi ở trên ghế salon, ánh mắt trốn tránh, có chút chột dạ.

Sở Thành Võ quả thật không hổ là kẻ thẳng thắn, còn nữa đây là chất nữ mà mình coi không khác gì con gái, cũng không có gì quanh co lòng vòng, gọn gàng dứt khoát nói: “Tiểu nha đầu, người ưa thích Vương Phục Hưng tiểu tử kia?”

Bị thúc thúc hỏi một cách trực tiếp như thế, Sở Tiền Duyên sắc mặt càng thêm hồng nhuận phơn phớt, như là một cây hoa lan vô cùng mảnh mai, mềm mại mà rụt rè, nâng lên đầu, nhỏ giọng nói: “Ta không có a.”

Sở Thành Võ một hồi vô lực, nha đầu chết tiệt kia, nói ra những lời này, chỉ sợ chính nàng cũng đều không tin a?

Bình thường trước mặt cha của hắn, hắn sẽ không bao giờ hút thuốc, hôm nay phá lệ một lần, châm điếu thuốc, rít mạnh một hơi, trầm mặc nói: “Kỳ thật người có thể gặp người để ưa thích, âu cũng là chuyện tốt. Nhưng Vương Phục Hưng, hắn quá ổn rồi, để cho chúng ta sinh ra một cổ cảm giác không thể nhìn thấu. Người như vậy, khó lòng mà khống chế. Sở gia tại Hoa Đình không tính là danh môn vọng tộc, nhưng thúc thúc ta tự phụ nói một câu, chúng ta so với đại đa số thế lực hắc bạch đều có thể áp chế, điểm này, tối thiểu tại Hoa Đình, không ai dám phản bác. Mặc dù nói các thế lực đều cần người tài giỏi, nhưng nếu như Vương Phục Hưng tiến vào Sở gia ta, đối với chúng ta mà nói cơ hồ là một thanh gươm hai lưỡi. Hoa Đình rất lớn, những kẻ có tiền, có quyền sống bên trên người bình thường, cũng vô cùng đặc sắc, mỗi ngày ở trên sân khấu diện ra vô số vở kịch. Ta thấy nhiều kẻ trẻ tuổi cơ hồ lấy việc làm Bạch Nhân Lang làm mục tiêu, chỉ lo cưới được những vị tiểu thư giàu có. Tiền Duyên, lòng người khó dò, có một số việc, chính người suy nghĩ, chúng ta Sở gia không có trọng nam khinh nữ, cho nên đối với người cũng rất coi trọng, thúc thúc cho người một lời khuyên. Kẻ mà không thể khống chế hay quản lý, tốt nhất là không nên động vào.”

Sở Tiền Duyên cắn chặt môi, hai bàn tay nắm chặt lại, gân xanh nổi rõ ràng.

“Theo ta thấy, Tề gia tiểu tử kia liền không tệ, hơn nữa cũng một mực thích người, vẫn là có thể cân nhắc thoáng qua đấy. Người cùng muội muội của hắn, cái nha đầu gọi là Phụng Loan quan hệ không phải cũng không tệ sao, nha đầu kia tuy điều ngoa chút ít, nhưng mà ca ca của nàng, ta cũng có chút xem trọng.”

Sở Thành Võ hình như có ý giống như vô tình tại cuối cùng lại thêm một câu.

Sở Tiền Duyên vẫn không nói chuyện, suy nghĩ xuất thần. Nàng là một cái nữ hài tử nhỏ tới lớn không trải qua khó khăn gì, sinh ra ở gia đình giàu sang, lại không có nhiệm cái tính tiểu thư ngang ngược. Đêm nay trải qua nhiều chuyện như vậy, có thể coi là kịch tính hơn cả nửa cuộc đời trước đó của nàng. Lúc đầu nàng đối với Vương Phục Hưng không có cái gì gọi là ấn tượng. Có lẽ có thì chỉ là hắn có một cái đệ đệ vô cùng quý giá. Cho dù giữa trưa oi bức, nghe hắn kể một câu chuyện kinh tâm động phách giữa hắn và Diệp Vũ Yên, lấy đi của nàng không ít nước mắt, cũng chỉ làm nàng tăng thêm một chút sự đồng cảm, có thể nói là trở thành một băng hữu bình thường để tâm sự. Sau đó chính là đêm nay, Vương Phục Hưng đột nhiên xông đến sân thượng một khắc này, Sở Tiền Duyên trong đầu, chỉ có bốn chữ có thể hình dung một màn kia: Ngang trời xuất thế. Nàng lần thứ nhất biết rõ ràng, nguyên một người nam nhân tâm thái luôn bình lặng như nước, cũng có thể biểu lộ ra cổ khí chất sát phạt quyết đoán lạnh lẽo đến như vậy.

Lại sau đó, sẽ không có sau đó rồi.

Sở lão sư, Sở Tiền Duyên, bắt đầu thử muốn, nếu như người nam nhân này là thuộc về mình đấy, cái kia phải là thật đẹp hay sự tình? Ý nghĩ này một khi xuất hiện, vậy mà trong khoảnh khắc có một loại ý tứ không thể văn hồi, tại nội tâm của mình càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng hạt giống này sinh nhanh chóng phát triển. Sự thật chứng minh, không hiểu thấu hảo cảm cùng ưa thích thường thường đều là đột nhiên xuất hiện, thế nên Sở lão sư một điểm cũng không có chuẩn bị, cho dù có thì như thế nào? Chuẩn bị cái gì? Nàng là một nữ hài đơn giản không có lòng tham, vì một người đàn ông sáng chói mà nở rộ, sao lại không thể.

Sở Tiền Duyên nhìn thoáng chỗ ngồi bên người, Sở Thành Võ trong lúc nàng nghĩ ngợi lung tung đã đi lên lầu, rất không chịu trách nhiệm đem chính nàng ở tại chỗ này đắm chìm trong suy nghĩ.

Đến bây giờ còn không có chút nào buồn ngủ, Sở Tiền Duyên rót cho mình rót chén nước, nâng trong tay, đột nhiên nhớ tới gia gia của mình đã từng nói qua một câu: “Có một số việc, biết rõ làm không được, không chiếm được, tại như thế nào không cam lòng, giấu lại một chút.”

Ngẫm lại?

Thật sự là thế này phải không?

Sở Tiền Duyên dùng sức lắc đầu, đem nước trong chén một hơi uống cạn, rất kiên định làm bầm lẫu bầu một câu: “Mới không phải.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sáng Sớm Tốt Lành

Vốn cho rằng chỉ là một bữa tiệc tối vô cùng bình thường, kết quả lại làm hắn có một phen anh hùng cứu mỹ nhân, Vương Phục Hưng đồng chí trở lại tiểu ô của mình. Gần nhất mấy ngày nay sinh hoạt xác thực có quy luật hơn trước nhiều, nhưng thức đêm như vậy, đây còn là lần đầu tiên. Hồ Tử thời điểm này vẫn còn đang làm việc, Quán bar Phục Sinh không giống với chỗ khác đến giờ giới nghiêm liền đóng cửa, nơi này bây giờ tối bắt đầu, mãi cho đến sáng ngày hôm sau bảy giờ mới đóng cửa. Vương Phục Hưng vốn tưởng rằng không có Hồ Tử, cái nhà này những người khác có lẽ cũng đã nghỉ ngơi mới đúng. Kết quả mở cửa mới phát hiện, từ nhỏ đến lớn một mực gần như hà khắc tuân thủ đồng hồ sinh học, rất ít khi phóng túng mình, Yên Đế vậy mà ngồi ở trên ghế sa lon, thần sắc thanh tĩnh. Ở trước mặt hắn, rậm rạp chằng chịt chồng chất rồi một đồng lớn đồng tiền, mà ngày bình thường tính táo bất cận nhân tình Yên Đế, lúc này đối diện với cái đồ chơi trước mắt này, sắc mặt hiện lên một loại đủ để cho đại bộ phận sĩ mê tiền tài, cảm thấy là mình còn đang tỉnh táo chán đấy.

Cùng với Vương Phục Hưng lớn lên từ nhỏ, mặt mày thanh tú đã có chút ít biểu cảm mà bạn bè không tưởng tượng nổi, là do yêu thích tương đối đặc thù, đối với chân kim bạch ngân cái tên này đều không hứng thú, thậm chí ngay cả một ít ngọc phi thủy đất giá đều là lười liếc mắt nhìn, nói cái gì là những cái kia đều là mấy tên có tiền học đòi văn vẻ, chơi trội, hắn, vẫn chỉ có yêu thích ‘tiền đồng’ a. Ít nhiều biết được, không ít lần lôi kéo Vương Phục Hưng cùng Hồ Tử đi tới thị trường đồ cổ đồ vàng. Vận khí tốt một chút mà nói, vẫn là có thể gặp được điểm thứ tốt đấy. Tăng thêm, hắn có gia gia đã mất, ở phương diện này tuyệt đối có tạo nghệ. Nhiều năm như vậy, cất chứa không ít thứ tốt: Khai Nguyên, lộng lẫy thông báo, Thập Đế tiền, đại định đang long, Tuyên Hòa, chữ to tròn vô sò, hầu như từng cái triều đại, đều cất chứa mấy miếng, từ nhỏ đã cùng mạng. Vương Phục Hưng đã từng tò mò xem qua một lần, chín chín tám mươi mốt miếng, không nhiều không ít, cũng không thấy có thứ gì đặc biệt. Hắn đối với Cổ Ngọc tiền cổ những đồ chơi này thật sự không có hứng thú, mỗi lần thấy Yên Đế về mặt tâm tình giống như là ‘hầu hạ’, hắn có cảm giác sờn hết cả gai ốc. Hồ Tử Domino cốt bài, Yên Đế mê tiền cổ, xem chừng tại trong lòng hai người địa vị đều không kém bao nhiêu, là trong tưởng tượng cần phải đánh để hai tên này bình thường lại.

“Hôm nay muộn như vậy? Thường ngày ta nhớ được trễ nhất cũng là ba giờ sáng a, đều nhanh trời đã sáng.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, liếc qua đệ đệ cửa phòng, bên trong tối đen, nhóc con đã nghỉ ngơi.

“Tiểu Vũ đợi người một đêm, đoán chừng là muốn hỏi người chiếc xe buổi sáng là có chuyện gì xảy ra, đợi không được người, liền quần quít lấy ta lái nhái. Cái gì mà bài tập nghỉ hè muốn xong phải vật lộn cả tháng, lão sư lại còn chiếu cố hắn nhiều hơn trong khoản này, gầy vò đến gần ba giờ mới đi ngủ, ta lại ngủ không được, dứt khoát đem những đồng tiền này soát một lần.”

Yên Đế cũng không ngắt đầu lên nói. Động tác tinh tế tỉ mỉ, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng. Hắn luôn luôn cũng không phải là nhân tài kể chuyện xưa, bất luận cái gì chuyện gì có thể kinh thiên động địa làm cho người ta cười cả ngày, đã đến trong miệng hắn, đều có thể rất thần kỳ trở nên buồn tẻ không thú vị, thật sự có đại bản lĩnh.

Vương Phục Hưng đối với cái này tập mãi thành thói quen, rót ra một cốc nước ấm, không vội không chậm uống vào, quay đầu nhìn Yên Đế dùng một chiếc khăn lót kính mắt muốn đi qua chùi đồng tiền. Hai nam nhân lẳng lặng trầm mặc, tuy nhiên lại mang theo một loại ẩn ý không nói lên lời.

Coi như là Vương Phục Hưng hiểu rất rõ Yên Đế, cũng không nhiều lắm dục vọng ở thời điểm này cùng Yên Đế nói chuyện. Uống xong nước, trở lại gian phòng của mình, sau đó tắm rửa một cái, gần sáu giờ sáng, mặt trời đã mọc, quang cảnh, sắc trời đã sáng rõ. Một đêm gần gũi quá thực Vương Phục Hưng có chút buồn ngủ, đem bức màn kéo lên, ngồi ở bên giường, lấy điều thuốc, trong đầu nghĩ đến mình vừa mới tại Thanh Đình hội sở tiếp xúc tư liệu, đang do dự có nên hay không gọi điện thoại cho Diệp Thiên. Suy tư đến khi điều thuốc cháy hết, vẫn là buông tha cho ý nghĩ này. Trung niên nam nhân thật sự đem mình làm con ruot đang ở kinh thành kia, trước nay đối đãi với Vương Phục Hưng, đều là ôm ý tưởng truyền lại cái Thiên Thính tập đoàn cho hắn. Hạng mục tàu điện ngầm số mười chín của Hoa Đình, có lẽ nên để cho tập đoàn Thiên Thính một chút điểm, nhưng tuyệt đối không lỗ vốn, cái này đầy đủ.

Ném đi tàn thuốc, Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, nằm ở trên giường làm một hơi trăm cái chống đẩy. Sau khi hoạt động giãn gân cốt làm xong, hắn mới dọn phòng một chút. Từ đây giường lòi ra một cái rương nhỏ màu lam, mở ra, bên trong chỉ có một ít đồ vật, hầu như là những kỷ vật kỷ niệm rất tốt đẹp thời trẻ trung của Vương Phục Hưng. Một bộ áo cưới trắng tinh nhưng lại có không ít vết máu trên đó, một chiếc điện thoại cũ nát với màn hình rạn vỡ, một đôi nhẫn cưới.

Vương Phục Hưng thần sắc không còn bình tĩnh, đối với những vật này, chỉ cần nhìn thấy là hắn lại có thể nhớ đến người con gái bên cạnh hắn bốn năm. Ở trước bộ áo cưới ngăn người, cơ hồ là mỗi ngày, thói quen trước khi đi ngủ, tựa hồ chỉ có nhìn những thứ này, có thể bắt được hơi thở của Yên Vũ. Hắn mới an tâm ngủ được.

Nhà này hơn một trăm năm mươi mét vuông, tại trong mắt những người đã quen ở biệt thự, hay thậm chí có được trang viên đều là rất nhỏ. Nhưng ở trong mắt hắn, lại là rất lớn, rất rộng rãi, một cái lớn màu đỏ, phủ lên màu đỏ chói thêu uyên ương nghịch nước, đến tấm đệm gối đầu, ở chỗ này, rộng rãi

đến mức làm cho hắn cảm thấy rét lạnh. Hắn nhẹ nhàng vươn bàn tay nhu hòa, nắm áo cưới trong rương, như là bắt được một tia sinh mệnh ấm áp.

Vương Phục Hưng có chút hoàn hồn, đem bộ áo cưới được gấp chỉnh tề kia, cẩn thận từng li từng tí mở ra, bên trong gói một cuốn bút ký. Rất đơn giản, phong bì màu lam, nhưng độ dày cũng tương đối khả quan, vừa nhìn đã biết trải qua rất nhiều năm, phong bì mặc dù không có cái gì hư hao, nhưng nội bộ trang giấy cũng đã có chút ố vàng, hắn bung lấy nó, tại nơi này sáng sớm, biểu lộ rất kỳ quái, lại lâm vào rồi trầm tư.

Đây là thứ trước khi gia gia qua đời lưu lại cho hắn, cùng với thanh đao Hồ Điệp kia. Từ nhỏ tới lớn hắn rất ít khi thấy gia gia lấy ra thứ này. Còn trẻ con Vương Phục Hưng đã từng hỏi một lần, chỉ có điều lão nhân gia ngay lúc đó trả lời rất mơ hồ, hắn chẳng qua là sờ lên đầu của mình, cười nói một câu: “Gia gia già rồi, lật không được.”

Đến cùng có bao nhiêu trầm trọng nội dung, mới có thể để cho gia gia đã thừa nhận cả đời vinh quang chìm nổi liền dung khí mở ra cũng không có?

Lão nhân gia trước khi chết, giọng chống lấy một hơi nhìn thấy Vương Phục Hưng, đem cái bút ký này đặt ở trên tay hắn, nói một câu: “Đời người có thể hoàn toàn buông bỏ tâm da mặt của mình, đem bút ký mở ra, nhưng chờ đến thời điểm người cho rằng có thể hoàn toàn vứt bỏ bút ký, nhất định tự cắt ta đem da mặt người buông ra nhặt lên”

Khi đó vừa mới lên đại học Vương Phục Hưng không hiểu, hiện tại giống nhau không hiểu.

Hắn chẳng qua là lơ mơ cảm thấy, lúc trước gia gia, không phải lật không ra vớ, nói cho cùng, hay vẫn là không bỏ xuống được kiêu ngạo của chính hắn.

Buông, nói đơn giản, nhưng tôn nghiêm sức nặng, từ xưa đến nay đã giết chết bao nhiêu nhân vật vốn có thể lưu danh sử sách?

Vương Phục Hưng chưa bao giờ cho rằng tôn nghiêm cùng thể diện là thứ đáng giá, nhưng thủy chung cố chấp cho rằng, đứng thẳng cái eo lên làm người, coi như là có nghèo hèn, cũng so với khom người làm con chó mạnh mẽ, mạnh hơn nhiều.

Vương Phục Hưng ánh mắt có chút mê mang, thật lâu, mới thờ dãi, lại một lần nữa đem tập bút ký chưa từng có mở ra đặt lại trong rương, sau đó đem bộ kia áo cưới bày ra đứng lên, thả tại giường của mình, bên cạnh, nhẹ nhàng bắt lấy ống tay áo cưới, ôn nhu tự nói một câu: “Sáng sớm tốt lành.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thành Thật Với Nhau

Vương Phục Hưng đồng chí từ trước đến nay cùng người bình thường đều có chênh lệch rất lớn, với những sinh vật khác đã sớm từ trong mộng tỉnh lại, hắn ngược lại. Sáu giờ sáng ngủ thiếp đi, đến bốn giờ chiều mới thanh tỉnh lại, mở mắt ra chuyện thứ nhất chính là nhìn thoáng qua điện thoại, không có phát hiện tin nhắn hay cuộc gọi đến từ Sở Tiền Duyên hoặc là Hạ Thẩm Vi, nhẹ nhàng thở ra, khá tốt, xem ra hai tiểu nương tử cũng hiểu lắm vừa vặn vắn dán hai chữ tâm lý, hôm nay ước chừng là có thể nghỉ ngơi một chút, đáng quý a.

Vương Phục Hưng nằm ở trên giường, tuy rằng đã tỉnh, nhưng bây giờ là chẳng muốn động, thức hắn một đêm sau đó thường xuyên sẽ xuất hiện cảm giác mỗi một đẩy, ban ngày ngủ khó sâu giấc, đây là lời nói thật, một cái tay của hắn vẫn như cũ chăm chú nắm lấy ống tay áo cưới, tay kia lấy điều thuốc, ý đồ làm cho mình chậm rãi thanh tỉnh.

Bên ngoài gian phòng, một mảnh im ắng. Tiểu tử Vương Phục Ngữ đoán chừng đã sớm đi chơi, đám tiểu đệ kia của hắn không phải là trung thành và tận tâm bình thường, ở trường học như thế, đến nghỉ hè, vẫn như cũ sẽ hấp tấp lắng nghe Ngựa dạy bảo, cả ngày cùng một chỗ bày trò. Đối với cái này, Vương Phục Hưng nhìn ở trong mắt, nhưng còn chưa có không nói thêm cái gì, tùy ý cái thằng ranh con tự mình điên đi, chỉ cần không thiếu cánh tay thiếu chân là tốt rồi, thiếu niên thời đại kéo bè kết phái, thường thường để cho gia đình lo lắng, nhưng nếu như quản chế thật nghiêm mà nói, phương hướng phát triển của hài tử khó tránh khỏi sẽ triệt để rời đi quỹ đạo. Nhân chi sơ tính bản thiện, hài tử tiểu học, coi như là đánh nhau ẩu đả, cũng là tiểu đả tiểu nháo, rất hiếm khi xảy ra chuyện nghiêm trọng đấy, chỉ cần có thể cam đoan điểm này, Vương Phục Hưng đối với đệ đệ mình hầu như không hề có ước gì đáng nói.

Trên giường rút một điều thuốc, xuống giường, bên giường liền bày biện một cái giá sách nhỏ rất hợp với căn phòng, trên đó có thể bày đặt mấy chục quyển sách, nhưng là như thế này, giá sách vẫn không có bị bày đầy, chẳng qua là rất rải rác để đó tám mười bản, cái này thấy rõ Vương Phục Hưng đồng chí, người này dù là thành viên đoàn thanh niên cộng sản nhưng không phải chỉ là con một sách, hắn không thích thời thượng giải trí, những món xa xỉ gì, đối với một ít sách vở, vẫn xuôi có trợ giúp để cao học thức cho người trẻ tuổi cũng không yêu, chẳng qua là ngẫu nhiên đọc qua một ít tạp chí tài chính, kinh tế, đối với trong đó tình hình chính trị đương thời mới là phương diện yêu nhất, cổ quái, đừng nói chất phác đơn thuần như Hồ Tử, hay là chỉ số thông minh kinh người như Yên Đế cũng không giải thích được, chẳng qua là ngẫu nhiên nhìn thấy Vương Phục Hưng đem một ít tin tức tình hình chính trị đương thời cẩn thận từng li từng tí cất xuống cất chứa đi, cuối cùng đóng sách thành sách, một cái liền đặt ở giá sách bên giường, cuối cùng hình thành giống như hôm nay, chất đầy non nửa cái giá sách, quy mô dọa người.

Yên Đế đã từng đau khổ suy tư qua ý tứ Vương Phục Hưng là gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ phân loại sở thích ‘quái sở’. Khi hắn xem ra, những cái kia phần lớn là tại giảng thuật Hoa Hạ, thậm chí thể cục nước ngoài, đối với bọn hắn cái loại sinh hoạt tại dưới tầng chót của xã hội mà nói, không có cái tác dụng gì, cái này như là một cái tiểu thư thân thể gầy yếu, trong lúc vô tình đã nhận được một bộ Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong Cửu Âm Chân Kinh. Bức a, chỉ có chiều thức, không có hướng dẫn tu luyện nội lực, giống nhau, chẳng có cái thành tựu gì.

Vương Phục Hưng ngồi ở bên giường tiện tay từ trong giá sách rút ra một quyển, yên tĩnh đọc qua, có thể bị hán phân loại đến trong giá sách ‘ Sách’ đều là từ mấy quyển tạp chí hán chưa từng đọc hết, ở phía trên đỡ xuống bộ phận tinh hoa nhất, tin tức trong nước chiếm một nửa, tin tức quốc tế chiếm cứ một nửa khác, những năm gần đây trong nước, quốc tế ra các loại chính sách, mỗi một lần tiến hành hội nghị, nội dung tinh yếu bên trên đều là đỡ xuống. Thậm chí tất cả người lãnh đạo quốc gia tại tổng tuyển cử ra, sau đó phản kích diễn thuyết, toàn bộ bị ghi chép trong sách, cuối cùng đóng sách thành từng quyển độ dày đại khái giống như sách vở lớn, tổng cộng mười lăm bản, hơn chín nghìn cái tin tức, hầu như bao gồm từng cái phương diện, kỹ càng đến làm cho người ta tức lộn ruột, số lượng tin tức khổng lồ, lấy cái thời còn học sinh mỗi lần thi học kỳ đều so với năm đến mười lăm phần này Vương Phục Hưng còn làm Yên Đế cảm thấy dễ nuốt hơn, cũng khó trách hán lại đem cái sở thích này của Vương Phục Hưng thành ‘quái sở’, người bình thường, có thể từ bên trong những vật này, nhìn ra được cái gì đây? Củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, dưa, trà, phòng ỡ, xe, hải tử, nữ tử, mới là đồ vật rất nên chú ý nha.

Chạng vạng tối, bây giờ, rất khó được hưởng thụ loại yên lặng này, Vương Phục Hưng đang suy nghĩ bị một tràng gõ cửa cắt ngang, đứng dậy mở cửa, khoẻ mạnh kháu khỉnh, Vương Phục Ngữ đứng ở trước cửa, sau lưng còn đứng lấy mấy cái thiếu niên tương tự cùng tuổi của hán, thấy Vương Phục Hưng về sau, toàn bộ đều là vẻ mặt vẻ kính sợ.

Thằng ranh con làm cho các tiểu đệ tẩy não hết kết quả thực đáng mừng a.

Vương Phục Hưng trong nội tâm tự giấu một câu, tức giận nói: “Chuyện gì?”

“Ca, buổi tối ta cùng các huynh đệ họp mặt, không ở nhà ăn cơm đi.”

Vương Phục Ngữ cười mĩa nói, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, tự hồ sợ Vương Phục Hưng không đáp ứng như bình thường, lập tức cam đoan nói: “Trước chín giờ khẳng định trở về.”

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua một đám tiểu đệ bị đệ đệ kéo qua, do dự chút, gật gật đầu, thân nhiên nói: “Đi sớm về sớm.”

Vương Phục Ngữ nhẹ nhàng thờ ra, cười nói một câu nhất định, xoay người, mặt đối với huynh đệ mình, lại là một bộ hùng hùng hổ hổ, khí phách hiên ngang, phát phát tay, nét mặt toả sáng nói: “Chúng tiểu nhân, đi tới.”

Vương Phục Hưng dở khóc dở cười, đội bọn nhóc con xuất môn sau đó mới lấy điều thuốc, đi vào phòng bếp, tùy tiện làm bát mì nhét đầy cái bao tử, ý định điều chỉnh thoáng qua đồng hồ sinh học, liền một mạch ngủ tiếp đến sáng ngày mai.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, là một đầu 《 dốc hết thiên hạ 》, khúc nhạc rất quen tai, Vương Phục Hưng đưa lấy di động tới, nhìn lướt qua, là một cái số xa lạ, không phải Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi, hán sừng sốt, đề xuống nút trả lời, cho ‘ ăn’... Một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại ngữ điệu trầm ổn dị thường, đi thẳng vào vấn đề: ” Phục Hưng huynh đệ, ta là Không Lâm.”

Vương Phục Hưng neho mắt lại, ánh mắt lập loè.

Đối với cái này vị tại Thanh Đình cùng mình có gặp qua một lần, Thanh Đình lão bản, Vương Phục Hưng không có khắc sâu hiểu rõ, chỉ có đánh giá thô thiển nhất, trầm ổn, trấn định, tinh táo. Tối hôm qua tại Thanh Đình, cái tốc độ sưu tập tin tức, hán lại để cho đại đa số mọi người trợn mắt há hốc mồm, Vương Phục Hưng coi như là có ngọc cũng có thể minh bạch Thanh Đình tuyệt đối không phải hội sở bình thường biểu hiện ra tan hoang như vậy đây, lại để cho Đường Yên Ninh điều tra không được chút chi tiết nào trong hội sở, Vương Phục Hưng cũng tự mình biết rõ, dùng vốn liếng hiện tại của chính mình, căn bản cũng không khả năng lay động được.

Vương Phục Hưng rất nhanh suy tư xuống, trong đầu đảo một lượt, bình tĩnh nói: “Không ca, có chuyện gì muốn ta làm?”

“Không có việc gì, Đại tiểu thư rất yêu thích ngươi. Về phần ta, một cái tục nhân, tuy rằng không có tuệ nhân gì, nhưng đối với giá trị vũ lực của huynh đệ ngươi, lại bội phục, nếu như có rảnh rồi, chúng ta đụng cái mặt uống hai chén?” Không Lâm trong điện thoại nhẹ lời cười nói.

Vương Phục Hưng không có bất cứ chút do dự nào, cười nói một chữ tốt.

Không Lâm cũng dứt khoát, chọn cái địa chỉ, không có ở cách chỗ ở của Vương Phục Hưng rất xa như Thanh Đình hội sở, cũng không có cách chỗ ở của Vương Phục Hưng rất gần như quán bar Phục Sinh, mà là quyết định tại nội thành quán bar Armani. Vương Phục Hưng biết rõ cái chỗ này, tại trung tâm chợ, cùng quán bar Phục Sinh giống nhau, đều là tiếng tăm lừng lẫy tụ điểm vui chơi buổi tối, nơi này chỉ một chai bia có thể bán giá gấp mấy chục lần ngoại giới, giá cả đúng là cắt cổ nông dân, bất quá Không Lâm mời hán uống rượu, cũng liền có nghĩa là Vương Phục Hưng đồng chí, trong ví tiền chưa đủ năm trăm đồng đây không cần phải tính tiền rồi, cũng không tệ, Vương Phục Hưng một lời nói lập tức đi tới, cúp điện thoại, đem bộ âu phục hôm quan mới ăn chùa mặc lên, tùy ý sửa sang lại liền xuống lầu, trèo lên cái Audi A6 rồi đi cư xá.

Cầu vòng.

Biểu hiện không nóng không lạnh, Không Lâm cúp điện thoại, mở cửa cái xe Buick độ lại kia, nếu liều mạng chạy trốn liền có thể để đại phận siêu xe hít khói, có chút neho mắt lại, tự nhủ: “Xem ra lần này thật đúng là muốn xuất phát từ nội tâm đặt quan hệ một lần rồi.”

Có thể trở thành tâm phúc của Hạ Thẩm Vi, Không Lâm khẳng định là đối nhân xử thế có trí tuệ, nếu như Đại tiểu thư đối với Vương Phục Hưng đã đề tâm như thế, thậm chí phân phó mình ở lúc nàng rời khỏi Thượng Hải, nên chiếu cố người trẻ tuổi này một hai, hán tự nhiên không dám lãnh đạm, lừa nhỏ chậm chậm hãm cách thủy, hiện tại trước tiên lôi kéo cảm tình, coi như là đầu tư tình cảm, về sau mặc kệ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi hay vẫn là dẹt hoa trên gấm, đều tính cái bước đệm, bằng không nếu quá mức đột ngột hỗ trợ, đối với Vương Phục Hưng, nhìn như lười nhác nhưng trên

thực tế lại có lòng tự trọng cùng sự cảnh giác tương đối mãnh liệt này mà nói, có thể là phản tác dụng.

Hai cái từ phương hướng khác nhau đi đến, mọi người biết thời gian đáng quý, tiến vào bãi đỗ xe dưới mặt đất quán bar Armani, Vương Phục Hưng lái chiếc Audi A6 vừa mới dừng hẳn, một cái Buick hầm hố liền đỗ xích ở bên cạnh, nếu như không phải trùng hợp mà nói, cũng chỉ có thể nói rõ Vương Phục Hưng cùng Khổng Lâm tại phương diện khác quả thật có chút ít ăn ý.

Hai người trong cuộc cũng không có cảm thấy đột ngột, Khổng Lâm như quen thuộc từ trước, kéo qua bả vai Vương Phục Hưng, cười nói: “Nơi này, ta ngày bình thường rất ít tới, không khí bên trong, đều rất thích hợp với người trẻ tuổi, huynh đệ, nói tiếng khó nghe, lão ca ta có tuổi không đến nơi này nhiều, là chuyện tốt, nhưng người là có tai hại. Trẻ tuổi nha, không có chút sức sống?”

Đây là muốn cùng mình thành thật với nhau rồi hả?

Vương Phục Hưng dáng tươi cười không thay đổi, trong nội tâm lại mang theo gần như theo bản năng cảnh giác cùng tâm tính phòng bị, cười phụ họa một câu.

Hai người cùng đi vào quán bar, vai kề vai sát cánh.

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, cùng vị trung niên đại thúc, cái loại vượt xa hẳn hiện tại này, giao tiếp nên phòng bị một chút, bằng không thì sơ xảy một cái, thật đúng là sẽ bị nuốt liền đến xương cốt cũng không còn mẩu nào đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Câu Chuyện

Vương Phục Hưng rất miễn cảm, từ lời nói nhìn như quở trách của Khổng Lâm nghe được chút ít mạnh mẽ, giọng điệu này, sao có thể nhìn ra giữa hai người có nửa điểm xa lạ? Vương Phục Hưng sờ lên mũi, không thể không thừa nhận, nguyên bản rất đột ngột lời kéo cảm tình do loại người Khổng Lâm này nói ra, phối hợp với vị đại thúc này biểu lộ bộ dáng tươi cười, thật đúng là làm cho người ta không cảm giác ra nửa phần giả dối.

Quán bar Armani số ba.

Buổi tối thời gian gần chín giờ, trong quán rượu kín hết chỗ. Ngon đèn lập lòe, sân nhảy trung ương nhất, là hình ảnh một đám thanh niên theo âm nhạc đem sức lực vận vào thân thể sống động, quần ma loạn vũ, Khổng Lâm đặt một vị trí tại lầu hai, lần lượt vòng bảo hộ, hơi chút quay đầu có thể xem tới được cảnh tượng dưới lầu cuồng loạn, vị trung niên đại thúc này không thể nghĩ ngờ là rất thông minh đấy, chẳng qua là hai người uống rượu, gọi một ít rượu đĩa trái cây, cũng đều là rất bình thường đồ vật, thực phải ở chỗ này tiêu tiền như nước phở trương lăng phí mà nói, vậy biểu hiện không ra quân tử chi giao nhạt như nước rồi phải không?

Vương Phục Hưng liền ăn một bộ, trước bàn một chai bia, tuy rằng so với bên ngoài mắc hơn không ít, nhưng nói cho cùng vẫn là so với uống trên ngàn trăm một ly rượu tây cao cấp thoải mái hơn.

Khổng Lâm ngồi ở đối diện Vương Phục Hưng, có hương vị một nhân sĩ thành công chỉ có mê người, rất hấp dẫn con mắt. Quán ăn đêm quán bar, hai mươi tuổi trở xuống thiếu nữ, hai mươi lăm tuổi trở lên thiếu phụ, ba mươi lăm tuổi trở lên thành thực tiền nhiều hữu tình tìm nam nhân, vĩnh viễn đều là nhân vật được hoan nghênh nhất, chân lý a chân lý.

Vừa mới ngồi xuống liền hấp dẫn không ít ánh mắt nữ nhân Khổng đại thúc nhìn Vương Phục Hưng, cười nói: “Armani sở dĩ đắt đỏ, trừ đi một tí phương tiện phần cứng, địa phương khác cũng khác người, nơi đây khả năng cái gì đều thiếu, nhưng tuyệt đối không thiếu nữ nhân, huynh đệ, có muốn hay không giúp người an bài một cái? Một cái không đủ, hai cái cũng có thể, loại địa phương này, thực tìm không thấy đồ vật so với tiền đắt hơn rồi.”

Vương Phục Hưng lắc đầu, mở ra một chai bia, tư thái thuần thực, một điểm đồ mặt cũng không đem trong túi áo một bao hồng song hỷ móc ra, ném trên bàn, sau khi thăm dò rõ ràng ý đồ Khổng Lâm, cũng liền không lại cố kỵ, nửa nói giỡn nửa chân thành nói: ” Phương diện này Khổng ca có lẽ so với ta càng được hoan nghênh mới đúng, nhìn bên cạnh, hai nữ nhân kia, thế nhưng là từ Khổng ca người vừa lên đến sẽ đem ánh mắt đặt ở trên người của người rồi.”

Khổng Lâm nhìn sang phương hướng Vương Phục Hưng chỉ, quả nhiên, hai nữ nhân một bàn phụ cận còn đang ngó chừng Khổng Lâm. Thấy ánh mắt của hắn, cũng không né tránh, ngược lại có chút khiêu khích ý tứ vút ra cái mị nhân, hai cái tỷ tỷ tuy rằng khuôn mặt không tính xuất chúng, nhưng dáng người thể nhưng là nhất đẳng, Vương Phục Hưng lẳng lặng lấy điều thuốc, nhìn phản ứng của Khổng Lâm, con mắt đưa tới cửa, mỹ nhân vậy tay là có thể yêu thương nhưng nhớ, là nam nhân, còn có đạo lý không thu?

Chỉ có điều Khổng Lâm lại không như hán đoán, đối với hai nữ nhân rõ rệt đối với hắn vút mị nhân, sắc mặt không chút thay đổi, chậm rãi quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Ta không thích nữ nhân.”

Vương Phục Hưng nao nao.

Khổng Lâm nhưng không có tiếp tục giải thích, cầm lấy một chai bia trước mặt, cười nói: “Trước uống một chai, mừng người đem đồ ngay trước mặt Đường đại tiểu thư tuyệt địa phản kích.”

Vương Phục Hưng tự giễu cười cười, tuyệt địa phản kích? Từ ngữ dùng có chút khoa trương, cùng vị đại thúc trước mặt này uống hết một chai, hẳn ném cho đối phương một điều thuốc, mình cũng lấy một cây, mới chậm rãi mở miệng nói: “Chuyện đêm đó, người cùng Hạ Thẩm Vi đều thấy được?”

Khổng Lâm phối hợp cầm trong tay điều hồng song hỷ chậm lên, lẳng lẳng gật đầu.

“Nếu như đêm hôm đó ta không có xuất thủ, đoán chừng chúng ta đêm nay cũng sẽ không ngồi ở chỗ này rồi, Khổng ca, lại uống một chai.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh cười nói, nhìn không ra buồn vui, đem trong tay vỏ chai bia ở một bên, lại giơ lên một chai, uống như trâu uống, một ít bình có thể bán đi năm mươi khối, không cần dùng tiền mình, uống vào chính là mãn nguyện.

“Rất bình thường đấy, huynh đệ, người khó chịu vì cái này cũng không lạ, địa phương có người sẽ có giang hồ, giang hồ là cái gì? Dùng tình hình bây giờ mà nói, giang hồ chính là chính trị, giữa người với người, cho tới bây giờ đều không có cảm tình tuyệt đối thuần khiết, người có giá trị của mình, ta cũng có, cho nên hiện tại chúng ta mới có thể ở lại bên người Hạ đại tiểu thư, nếu thật là bị ai phản nộ khi mình bị lợi dụng, chút ít giá trị lợi dụng đều không có, có thể xấu hổ đến tự sát đấy?”

Khổng Lâm nhẹ giọng cười nói, cầm điều thuốc, tư thái tiêu sái.

”Không có gì khó chịu, chẳng qua là cảm khái thôn thức thoáng qua, nếu như đêm đó ta không có xuất thủ, kết quả rất có thể hoàn toàn khác nhau rồi, kỳ ngộ vô thường, lời này nói có lý.”

Vương Phục Hưng lẳng lẳng nói, hai tay có chút ma sát chai bia, theo bản năng nheo mắt lại, vừa rồi hai chai bia uống quá nhanh, bụng đã bắt đầu kháng nghị rồi.

“Kỳ ngộ?” Khổng Lâm cười cười, trong ánh mắt lại mang theo thần sắc giễu cợt cũng không phải là nhắm vào Vương Phục Hưng, hắn đột nhiên uống một miệng lớn bia, nắm chặt chai bia, lầm bầm: “Nói cũng đúng, thay đổi rất nhanh, ai nói rõ ràng? Ta Khổng Lâm hơn nửa đời người đi qua, đối với lên xuống hai chữ cảm thụ rõ ràng bất quá, không sợ người chê cười, nếu như không phải gặp được đại tiểu thư, ta hiện tại không chừng liền không bằng con chó, cho nên ta may mắn ta còn có giá trị lợi dụng, hơn nữa gặp chuyện sẽ không lừa chủ tử, giằng co nhiều năm như vậy, an tâm làm việc cảm giác thực tốt.”

Hắn lần nữa cầm lấy chai bia cùng Vương Phục Hưng đụng phải, một hơi uống xong hơn phân nửa chai, tư thái phóng khoáng, tiếp tục nói: “Ta sinh ra ở Tây Bắc một cái sơn thôn buồn tẻ, dùng buồn tẻ hình dung quê hương của mình, thực không đáng khoe khoang, nhưng sự thật chính là như thế. Ta lúc đi học, từ tiểu học đến sơ trung, mỗi ngày đi tới đi lui trường học, đi hai mươi km đường núi, từ tiểu học đến cao trung, một đường cần cù gắng gượng qua, hài tử cùng tuổi ta, đại bộ phận đều tại tiểu học hoặc là sơ trung liền bỏ học, không có biện pháp, thiên hạ cha mẹ, cái nào là kẻ dân? Người nào không biết để cho hài tử đọc nhiều sách mới có đường ra? Nhưng trong nhà nghèo rách dãi a, đập nồi bán sắt đều gom góp chưa đủ học phí, lại để cho hài tử tiếp tục học, thật có thể người cả nhà chết đói, ta xem như may mắn, trong nhà điều kiện không tốt, nhưng phụ thân lại nổi danh là cố chấp, nuôi mẫu thân ta nửa người dưới tàn phế, tình nguyện đi nội thành bán máu cũng cho ta nộp đủ học phí, sự tình bao nhiêu năm trước rồi hả? Biết được mỗi một phân tiền thực xen lẫn mồ hôi và máu đấy. Loại hoàn cảnh này trong, ai dám lười biếng? Bưng lấy sách đều hận không thể đem sách vờ ăn hết.”

Khổng Lâm chậm rãi uống rượu, tựa hồ mở ra máy hát, không có chút ý tứ nào dừng lại, hơn nữa hôm nay vốn chính là cùng Vương Phục Hưng lôi kéo cảm tình đấy, nói một chút câu chuyện mình từng trải, thật không có cái gì, hắn ở cái tuổi này, kinh nghiệm thâm như vậy đau đều đã trải qua, hôm nay đang huy hoàng, tự nhiên sẽ không cảm thấy có cái gì nhận không ra, tay hắn chỉ cầm điều thuốc, tiếp tục nói: “Tốt nghiệp cấp ba năm đó, tâm thần bất định đợi đến lúc thư thông báo Tây Bắc đại học, toàn bộ người trong thôn đều hâm mộ ghen ghét, cũng thế, ta một cái hài tử so với bình thường còn bình thường hơn, phụ thân là nông dân mặt hướng đất vàng, mẫu thân còn quanh năm bại liệt trên giường, bằng cái gì ta liền biến thành sinh viên đại học duy nhất trong thôn? Người biết hạnh diện cảm giác là cái gì không? Cái kia đoán chừng là một lần chúng ta rất hạnh diện rồi, cảm thấy thật sự sáng khoái. Học ba năm, bất được trúng tuyển thư thông báo một khắc này, đối mặt hơn ba trăm khối học phí, lúc ấy ta liền thế muốn tại ngày nghỉ vào thành làm công, vô luận như thế nào cũng phải đem những học phí này gom đủ, vì cha ta lúc trước hầu như cầu người vay tiền cả thôn, khi đó hơn ba trăm khối, không phải số lượng nhỏ, sao có thể gom góp được đủ? Cuối cùng liền một nửa cũng không gom đủ, nhưng không sao cả, dù sao ta nghĩ hè là muốn đi nội thành làm công đấy, làm nhiều một ít, cũng có thể đem học phí gom đủ đấy, người nói đúng hay không?”

Khổng Lâm đột nhiên hỏi Vương Phục Hưng một câu, một chút cũng không khách khí đem hộp hồng song hỷ trước mặt lấy tới, rút ra một cây đốt, miệng lớn phun ra nuốt vào.

Yên tĩnh nghe câu chuyện của Khổng Lâm, Vương Phục Hưng khẽ gật đầu, không nói một lời.

Khổng Lâm khỏe miệng giật giật, đem điều thuốc hút nửa bỏ vào trong cái gạt tàn thuốc, lạnh nhạt nói: “Nhưng mà ngay tại ta lấy đến thư thông báo trúng tuyển sau đó vài ngày, mẹ của ta tự chết rồi. Tự sát. Bởi vì một cái lý do để cho người trong thành nghe đều cảm thấy buồn cười: Nàng sợ bởi vì thân thể của mình, liên lụy con trai thi lên đại học. Ha ha, ta là vật gì? Có tư cách gì giận nàng hay trách nàng là làm sai? Nhưng phần này cảm tình, ta nhớ kỹ, bất quá chỉ sợ đời này là không có biện pháp trả, lúc kia, ta hai mươi tuổi, đưa tang trong ngày hôm ấy, phụ thân thì luôn trầm mặc, đem một trăm khối nhét vào túi của ta, một bên khóc, một bên dùng sức đem ta chết sống cũng không chịu đi đưa ra khỏi nhà, tám chín km đường núi a, biết được ta thật không có cảm thấy đau, chỉ là muốn lão nhân gia người đưa ta một đường, có thể hay không một mồi? Tiền đưa ta lên xe, trên đường đi đều không nói chuyện phụ thân khàn khàn cuống họng đỡ ta bả vai, nói với ta, để cho ta đừng thực xin lỗi mẹ ta. Sau đó liền xoay người rời đi, biết được ta liền thế đợi sau này ta thật sự có rồi tiền đồ, liên vung rất nhiều rất nhiều tiền, cho lão nhân gia một phần mộ ngăn nắp thể diện.

Gần hai tháng, ta kiếm đủ học phí, sau đó ba năm, ta đều là chính mình nuôi sống mình, đại học năm 4 dùng tất cả tích góp gây dựng sự nghiệp, từ nhỏ sinh ý càng làm càng lớn, tám chín năm được món tiền đầu tiên, năm chín mươi ba thì kết hôn, huynh đệ, người đoán ta có bao nhiêu tiền?”

Khổng Lâm có chút nheo mắt lại, nhẹ giọng hỏi, chỉ có điều không đợi đối diện Vương Phục Hưng cho ra đáp án, hần liền phát phát tay, chữ chữ âm vang, mang theo không che giấu kiêu ngạo nói: “Hơn một ngàn ba trăm vạn, có phải hay không rất lợi hại?”

Vương Phục Hưng khoe miệng có chút nhấc lên, lại cảm thấy miệng đầy đắng chát, câu chuyện của Khổng Lâm, xác thực không là câu chuyện tốt, hần yên lặng gặt đầu, trong nội tâm thờ dài, năm chín mươi ba vạn nguyên còn chú ý, thân gia hơn một nghìn vạn, xác thực rất lợi hại rồi.

“Nồi liên sau đó chính là đi xuống, định luật Tuyên Cổ không thay đổi. Ngay tại thời điểm ta vừa mới thông qua hơn một trăm vạn tài chính phái người đi xây cho mẹ ta một tòa phần mộ ngăn nắp, lại bị phản bội lần thứ nhất trong đời, kết hôn năm thứ hai, lão bà ta tại đại học thời đại thăm mền đã nhiều năm đã cùng người khác nội ứng ngoại hợp, rất chu đáo chặt chẽ làm một cái bẫy, một mực bao lấy ta, trong vòng một đêm hầu như lấy hết tài sản của ta. Thật sự, thành công rất ngẫu nhiên, thất bại cũng đồng dạng đột ngột, ta ba mươi mốt tuổi, muốn vô số lần tự sát, cuối cùng lại nhịn xuống.” Khổng Lâm nói khẽ, trước bàn bìa đã bị chính hần làm mất sáu bảy bình, sắc mặt trung niên đại thúc này đỏ bừng, lại ngừng không được chuyện xưa của mình, nhìn Vương Phục Hưng, đột nhiên thần thần bí bí nói: “Biết rõ ta vì cái gì không cần nữ nhân không?”

Vương Phục Hưng rất thành thật lắc đầu.

“Bởi vì ta là người tàn tật, chỉ có một thân, thân hư a.” Khổng Lâm cười hắc hắc cho ra đáp án, sau đó trong giây lát cười ha ha, mang theo một loại tâm tình điên cuồng phát tiết, làm cho người ghé mắt.

“Lúc kia, bán thân, là ta có thể nghĩ đến biện pháp duy nhất Đông Sơn tái khởi rồi, nhiều buồn cười? Nhưng ta muốn trả thù! Cái này là cắt chó nhân tính a, một viên thân, đổi hai mươi vạn, đáng giá. Ta chính là dùng hai mươi vạn bắt đầu lại từ đầu, hơn nữa ta rất may mắn, tám chín năm sau, ta chính thức Đông Sơn tái khởi hơn nửa thời điểm tại Bắc Bình tìm được nữ nhân phản bội của ta, lập tức đã bắt đầu không chút do dự trả thù, sau đó kết quả người khẳng định không thể tưởng được, vẫn là thảm bại, có đủ bị kịch hay không? Cho nên nói nhớ tình bạn cũ là chuyện tốt, nhưng là không hoàn toàn là chuyện tốt. Cũng chính là tại khi đó, ta gặp đại tiểu thư chỉ có mười mấy tuổi, tại nàng phản phó xuống, đòi cầu nam nữ kia tất cả sản nghiệp chỉ trong nháy mắt liền hai bàn tay trắng, thực thông khoái. Mà ta cũng là tại lúc kia lên tiến vào Hạ gia, đi tới vị trí này cảm hôm nay, con đường mới bắt đầu bằng phẳng.

Phục Hưng huynh đệ, kỳ thật ta rất hâm mộ ngươi, ta biết rõ Vương gia, đại khái cũng có thể cảm nhận được áp lực của người bây giờ, nhưng mà người tối thiểu cùng ta không giống là sớm gặp được đại tiểu thư, cũng không ai đi bức người bán thân, khoảng cách thành công với người rất gần, gần đến chỉ kém một cơ hội mà thôi.”

Vương Phục Hưng trầm mặc không nói sinh tồn cùng còn sống, có thể bình an cũng đã không dễ, muốn trở thành công, muốn thượng vị, ngoại trừ đối với người khác hung ác, đối với mình, còn phải hung ác hơn, hần ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Khổng Lâm đang hút thuốc, do dự cầm lấy trước mặt một chai bìa, nói khẽ: “Khổng ca, uống tiếp, ta mời bá mẫu, mặc kệ đúng sai, năng là nẫu thân tốt.”

Uống một hơi cạn sạch.

Lấy thêm lên một chai, Vương Phục Hưng sắc mặt đã có chút phiếm hồng đập vào rượu nắc, lẳng lặng nói: ” một chai, kính Khổng ca người!”

Hai chai vào trong bụng, Khổng Lâm sắc mặt đỏ bừng liền thực đi theo hần uống chung rồi hai chai, quan hệ của hai người trong lúc vô hình kéo gần lại không ít, hơn nữa trải qua câu chuyện đàn ông nhiều như vậy, tối thiểu tại Vương Phục Hưng xem ra, đáng giá thiệt tình kết giao.

Đêm nay, hai người đem trước bàn chậm rãi chồng chất hơn hai mươi chai bìa toàn bộ uống xong, một bên trò chuyện một bên uống, Vương Phục Hưng không có tâm tính lợi ích, chẳng qua là cảm thấy rất đơn thuần, cùng nam nhân trước mặt thân thể, lòng chua xót quá trình trèo lên càng là nhấp nhô uống chút rượu, tâm sự, thật sự rất thoải mái.

Rạng sáng hơn mười hai giờ.

Khổng Lâm Lung la lung lay người đã tám phần men say đứng lên, rút điếu thuốc cuối cùng trong hộp thuốc lá của Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Hoa Đình rất lớn, nhưng lão ca ta tự phụ nói một câu, cái thành phố này, chuyện ta giải quyết không được không nhiều lắm. Về sau có việc, nói cho Khổng ca, đây cũng là ý tứ của tiểu thư.”

Vương Phục Hưng uống rượu động tác thoáng ngừng, mặt mày ử rử, cười khỏ nói: “Ta đây coi như là tiểu bạch kiểm của Hạ đại tiểu thư?”

Khổng Lâm châm một điếu thuốc, thôn vãn thổ vụ, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, giống như cười mà không phải cười nói: “Tiểu tử ngươi mặt lại không trắng.”

Vương Phục Hưng đáng tươi cười sáng lạn, hướng về phía Khổng Lâm vẫy vẫy tay, xem như tạm biệt.

Cực ít đối với người khác nói lên chuyện xưa của mình Khổng Lâm trong nội tâm nhẹ nhõm rồi không ít, tính tiền sau đó trực tiếp rời đi, phản hồi thành đình hội sở.

Vương Phục Hưng đem trước mặt mâm đựng trái cây ăn hết tất cả, sắc mặt bình tĩnh.

Tám nghìn dặm đường vân nguyệt, một đường hướng lên, ven đường kiêu diễm hoặc bao la hùng vĩ, sau lưng che giấu đều là từng chồng bạch cốt cùng chua xót kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Bẽ Mặt

Không Lâm đi rồi, Vương Phục Hưng ngồi tại nguyên chỗ, đem hai chai bia cùng mâm trái cây trước mặt giải quyết nốt, lúc này một thân từ khí đứng lên, chuẩn bị về nhà. Một đời người dài như vậy, luận thiên coi là, hết mấy vạn thiên, có bao nhiêu người vận may đã tới thì có thể thay đổi được a? Không Lâm cũng có thể làm đến mây trời nước chảy, Vương Phục Hưng đồng chí cũng lười không muốn quản làm gì, cầm chìa khóa chiếc Audi A6L đi xuống lầu, Vương Phục Hưng do dự xuống, ý định tìm đời giá (Người lái xe thuê lúc say rượu). Hoa Đình lái xe lúc say rượu tra quá nghiêm, tuy nói Hạ Thầm Vi một câu là có thể giải quyết, nhưng luôn có chút phiền toái. Cũng không phải Vương Phục Hưng phong cách, còn nữa, hẳn đã vượt qua suy nghĩ của người cùng tuổi khá nhiều rồi, làm bất cứ cái gì cũng phải đặt sự an toàn tính mạng của mình lên hàng đầu.

Quán bar luôn luôn có đời giá, một thân BOSS âu phục nhìn trông cũng gọi là được, Vương Phục Hưng hỏi thăm giá cả, lại càng hoảng sợ, giá mở cửa xe bắt đầu chạy đã là một trăm đồng, sau đó lộ trình theo như km tính tiền, tiêu phí như vậy chính là lừa bỏ mầy đó nha. Đừng hy vọng toàn thân gia sản Vương Phục Hưng chỉ còn có năm trăm đồng hẳn lại có thể bỏ ra được. Vương Phục Hưng nhủ mầy, liền muốn cự tuyệt, cùng lắm thì không đi xe, chậm rãi đi bộ trở về là được.

“Tiên sinh, chúng ta đã vì ngài chuẩn bị xong đời giá lái xe, bằng hữu của ngài trước khi đi đã đặc biệt căn dặn, hơn nữa còn thanh toán luôn rồi.”

Vương Phục Hưng vừa định quay người rời đi, đã bị một nhân viên phục vụ tướng mạo cũng có chút xinh đẹp giữ lại. Một thân đồng phục nhà hàng, đáng cười cũng rất ngọt ngào, lời nó ra lại vô cùng hợp tai Vương Phục Hưng. Xem ra Không Lâm làm người xử sự vô cùng chu đáo, coi như là uống nhiều quá, cũng không quên được người khác. Vương Phục Hưng cười cười, đi theo nữ phục vụ tướng mạo nhìn không tẻ ra xe. Vốn tưởng rằng do nàng an bài đời giá, kết quả đã đến bên cạnh xe, Vương Phục Hưng tỉnh ngộ. Nguyên lai cái gọi là say rượu đời giá, chính là tiểu nương tử bên người này. Nàng nhìn hấn mị nhãn như tơ, xem chừng Không Lâm lúc rời đi cũng để lại không ít thứ. Vương Phục Hưng vuốt vuốt cái trán, theo bản năng muốn hút thuốc, sờ sờ túi, mới phát hiện điều thuốc song hỷ cuối cùng đã bị Không Lâm ngấm trong mồm đi mất, chỉ có thể kiên trì lên xe, hơn nữa còn rất lễ phép như kẻ da mặt mỏng, ngồi ở vị trí tay lái phụ.

Hoàn toàn bị bó tiền lớn Không Lâm để lại đầu độc, mầy nữ lái xe lại không nói cái gì. Không ít khách nhân ưa thích uống rượu xong tìm nữ đời giá, khuôn mặt không có vấn đề gì, nhưng đáng người nhất định phải bóc lừa, phải thật tốt. Cá biệt khách hàng còn có thể bỏ tiền ra yêu cầu đối phương mặc lên các loại váy đen, váy ren đỏ chơi thú tính, vì sao? Còn không phải là vì ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thời gian chờ đèn đỏ tìm kiếm chút ông nhu nơi gần chỗ cần sổ chân ga hay sao?

Vị nữ phục vụ xinh đẹp này cũng không hề sợ hãi gì Vương Phục Hưng, lách lư tiến vào chỗ vị trí lái xe, lái xe rời đi. Chỉ có điều khách nhân bên người lại thủy chung không có bất kỳ động tĩnh gì, làm cho nàng gợn sôi lên khi cứ phải ngồi mong chờ cử động. Hẳn thành thành thật thật, ngoại trừ yêu cầu nàng dừng xe bên đường để mua gói thuốc lá, hơn nữa còn là tự mình xuống xe đi mua, hết thầy đều quy củ. Có lẽ nàng gặp phải chánh nhân quân tử trong truyền thuyết rồi! Nàng nắm tay lái, nghiêng đầu, nhìn thoáng qua nam nhân trẻ tuổi bên cạnh, lại thấy hắn đang ủ rũ nhìn bao thuốc trong tay, Song Hỷ thuốc lá giá bảy tiền, bởi vì là tại quán bar phụ cận, thống nhất nâng giá lên thành chín đồng, đắt hơn hai đồng. Người nam nhân này, không phải là vì tiếc hai đồng mua thuốc đó chứ?

Audi A6L tại nội thành đèn đuốc sáng trưng trong không ngừng xuyên thẳng qua, tốc độ xe không tính là nhanh, nhưng rất ổn, đúng lúc tiến vào cư xá của Vương Phục Hưng, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên. Vương Phục Hưng nhìn xuống dây số, tinh thần chấn động, quả nhiên, hai tiểu nương tử kia yên tĩnh cả ngày lại bắt đầu gây chuyện rồi, chính là Sở Tiên Duyên số điện thoại, bất mầy thì lại nghe thấy tiếng của Hạ Thầm Vi. Hạ đại tiểu thư trong điện thoại cười cười nói nói thản nhiên, có chút trêu ghẹo, khinh như nói: “Đến đi anh hùng, Phục Sinh quán bar, ta cùng Tiên Duyên, còn có một đám bằng hữu của nàng, đều muốn nhìn bộ mặt của anh hùng đã cứu hai mỹ nhân đây.”

Hạ đại tiểu thư về mặt này, đừng nói đang ở Phục Sinh quán bar có vài bàn lớn nam nhân trẻ tuổi liều mạng vây lấy nàng, nghe giọng điệu này, Vương Phục Hưng cảm thấy rất khó cự tuyệt, ồ một tiếng, cúp điện thoại, hấn nhủ nhủ mầy, tựa hồ có chút do dự.

Audi A6L dừng ở dưới sân nhà của Vương Phục Hưng, trên đường đi không có chuyện gì xảy ra, có lẽ lương tâm nghề nghiệp của nữ phục vụ có chút áy náy, hay nói đúng hơn là áy náy với nhân dân tệ của Không Lâm, rút cuộc cố lấy dũng khí, âm thanh vang lên cắt ngang suy nghĩ của nam nhân ngồi bên cạnh: “Tiên sinh, ta còn có thể phục vụ chuyện khác nữa, Ngài có cần không?”

Vương Phục Hưng ý nghĩ rất ngắn ngủi, quay đầu, nhìn thoáng qua nữ nhân này, tuy rằng không tính chói mắt nhưng cũng tuyệt đối không thiếu người theo đuổi nàng, theo bản năng hỏi một câu: “Không Lâm cho người bao nhiêu tiền?”

Nữ nhân viên nội tâm khẩn trương nhưng lại biểu hiện không ra ngoài, nàng mở từng hai mắt, nàng tự nhiên không biết Không Lâm, nhưng đối với vị trung niên đại thúc nện hai khối tiền vào người nàng lại có ấn tượng vô cùng sâu, nói khẽ: “Hai vạn khối.”

“Người là biểu tử à”

Vương Phục Hưng về mặt khiếp sợ.

Muội tử hiển nhiên cũng sững sốt xuống, lập tức mở miệng nói: “Ồi!!! Giá đều rõ ràng như vậy, tiên sinh, ngài thực thành thạo.”

Hoàn toàn là thốt ra rồi một câu nói như vậy Vương Phục Hưng hận không thể kiểm miếng đầu phụ đập đầu chết, dờ khóc dờ cười chằm một điều thuốc. Hắn cũng không có ý định cùng với vị muội tử có chút nhan sắc giả hai vạn đồng này hiển dâng ra trình tiết của bản thân, giọng có chút ngượng ngịu nói: “Không cần, đưa ta tới phụ cận Phục Sinh quán bar, ta có bằng hữu đang đợi ta.”

Vị nữ nhân viên tận tụy này nhẹ nhàng ah một tiếng, mở ra bản đồ hướng dẫn, đem xe một lần nữa rời cư xá của Vương Phục Hưng, nhìn không ra tâm tình chán động.

Chỉ mười phút đồng hồ đường xe, Vương Phục Hưng cùng cô gái bên cạnh trẻ tuổi tùy ý hàn huyên hai câu, kết quả tại Phục Sinh quán bar, trước khi xuống xe, nàng lại hỏi xác định thoáng qua, vẫn đạt được câu trả lời không cần thêm phục vụ gì. Cơ hồ là dùng sức mạnh ôm lấy đầu Vương Phục Hưng, hưng hăng hôn một cái, lúc này mới xuống xe, nghĩ đến mình không phải là cảm không hai vạn đồng kia, mới không cảm thấy lương tâm cắn rứt, chuyên nghiệp tinh thần, nên khen một cái.

Vương Phục Hưng một mình ngồi ở vị trí kế bên tài xế, từ trong xe lấy ra một chiếc khăn giấy, chậm rãi xoa xoa mặt, có chút cảm khái. Hai vạn đồng đều có thể mua một cái thượng đẳng muội tử đêm đầu tiên rồi, cuộc sống này, cuối cùng là thế nào? Nhớ tới vừa rồi đối phương trong xe nói một câu lời thô tục: “Tình yêu đều biến mẹ nó thành xa xỉ phẩm dành cho kẻ có tiền rồi.” Vương Phục Hưng khẽ lắc đầu, tự cười nhạo cười, ý tưởng, cực đoan rồi.

Đi vào phục sinh quán bar, bên trong vẫn là cảnh tượng quen thuộc cùng lạ lẫm, quần ma loạn vũ. Đối với quán bar loại địa phương này, Vương Phục Hưng trước kia đều là rất không thích, đại học bốn năm, là một cuốn sổ có thể tiêu xài hoang phí thời gian, nhưng một đồng chí tại Thanh Hoa dù thế nào cũng là có danh tiếng lớn, cực ít đặt chân tới địa phương này. Diệp Vũ Yên tính tình yêu thích yên tĩnh, Vương Phục Hưng cũng như thế, nếu có thời gian đi tới quán bar ồn ào, không bằng cùng Diệp Vũ Yên tìm một khách sạn yên tĩnh vuốt ve an ủi nhau, thật là thoải mái. Khi Vũ Yên từ nước ngoài về, đột ngột rời xa hắn một cách yên tĩnh. Vương Phục Hưng tính thoáng mới ngẫu nhiên lôi kéo Hồ Tử cùng Yên Đế hai bằng hữu từ nhỏ của hắn thỉnh thoảng đến nơi như vậy, chẳng qua cũng chỉ để uống rượu.

Dù cho với tư cách là quán ba nổi tiếng Hoa Đình, Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi một bàn này làm cho người khác vô cùng chú ý, thứ nhất là bởi vì bọn hắn xác thực nhiều người, hơn mười người vây tại một chỗ, mục tiêu lớn hơn, thứ hai chính là trong truyền thuyết mỹ nữ hảo quang, Vương Phục Hưng hương phía bọn hắn đi qua, đại khái còn cách chỗ bọn họ hai mươi mét, Sở Tiền Duyên ánh mắt cũng đã tập trung vào Vương Phục Hưng, chẳng quan tâm rụt rè, dùng sức vẫy tay, thần thái sáng láng.

Theo Sở Tiền Duyên vẫy tay, cả người toàn bộ quay đầu, nhìn về Vương Phục Hưng chậm rãi đi tới, sắc mặt quái dị, rất khó có thể không mang theo thần sắc khinh thường. Coi như là phú nhị đại quan nhị đại, cả đời tao ngộ việc bất cóc vơ vét tài sản đấy, cũng chỉ là số ít mà thôi, Sở lão sư Anh ngữ nói được lưu loát, Hán ngữ càng không cần bàn cãi, đang lúc mọi người ồn ào đem sự kiện tới qua nói một lần, sinh động như thật, tương đối có đủ lập thể cảm giác, vô cùng kích thích. Mà nhân vật chính Vương Phục Hưng trong miệng của Hạ Thẩm Vi vụ vật kia chính là anh hùng, chắc chắn, khó lường a. Nhớ rõ lần trước ở chỗ này gặp phải cái nam nhân trẻ tuổi, vốn là Sở Tiền Duyên nhiệt tình, sau đó là Hạ Thẩm Vi chủ động lấy lòng, cuối cùng thậm chí còn có nữ nhân lạnh như băng kiêu ngạo đến mời đi, để cho rất nhiều người đều tự ti mặc cảm. Lúc này mới vài ngày, cái thắng này liền chơi một màn anh hùng cứu mỹ nhân, quá hưng tàn rồi, tất cả mọi người biểu lộ phức tạp, nhất là lần trước ở chỗ này, cùng Vương Phục Hưng ngồi cùng một chỗ, lúc gần đi song phương còn trao đổi số điện thoại Đỗ Uy, vẫy tay so với Sở Tiền Duyên còn hăng hái hơn, nở nụ cười, nói khoa trương một chút, cũng có sắc thái sùng bái rồi.

Trong nội tâm tố chất cường đại Vương Phục Hưng đồng chí sắc mặt không hề biến hóa, bước chân trầm ổn đi vào một bàn người trước mặt, cười cười, nói câu mọi người khỏe.

Sở Tiền Duyên còn không có động thủ, một bên tự nhận cùng Vương Phục Hưng xem như quen biết đã lâu Đỗ Uy liền kéo hắn quan, ngồi ở bên cạnh mình, lần trước Phục Sinh quán bar từ biệt sau đó, hắn không giống những người khác, chủ động phát qua Vương Phục Hưng mấy cái tin nhắn, Vương Phục Hưng cũng không giấu giếm gì nhiều lắm, trừ mô phỏng chuyện không nên nói, lạo trường hợp gặp mặt này, dĩ nhiên cũng chỉ đề cập tới mối quan hệ giữ hắn với Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên.

“Huynh đệ thực sự trâu bò đó nha, cái kia đao hồ điệp mang theo không? Ngày mai ta cũng gọi là người cho ta làm cho một thanh, đến lúc đó điện thoại cho người, dạy ta chơi đao nhé, nghe thật khí phách.” Đỗ Uy về mặt hưng phấn nói, chủ động rót cho Vương Phục Hưng ly rượu.

Vương Phục Hưng vẫy vẫy tay, cười nói: “Vừa rồi tại địa phương khác uống không ít, đầu cũng có chút váng vất, ta uống chút đồ uống nhẹ nhàng thôi a, một hồi muốn tự mình lái xe.”

Đỗ Uy một chút cũng không để ý, đặc biệt hào sảng gọi phục vụ đưa lên một cốc nước chanh lớn.

“Hừ.”

Một đạo âm thanh vang lên, Vương Phục Hưng quay đầu, nhìn thoáng qua, một hồi nhúc nhích.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, ngồi cách hắn vài người, đại khái lên cấp ba, mép bàn bên trên bộ ngực cũng đã phát sinh dục thành thực, nhìn qua có vẻ rất mê người, mẫu chốt chính là tiểu nha đầu này, lần trước tại Phục Sinh quán bar gặp mặt, đối với mình càng không ngừng chăm chọc khiêu khích, hình như Vương Phục Hưng có thiếu tiền năng không bằng, Sở Tiền Duyên đều rất bất đắc dĩ.

Vương Phục Hưng nhớ rõ người khác cũng gọi nàng là Tiểu Phượng, ngẫu nhiên rất Sở Tiền Duyên nhắc tới qua một lần, tên thật gọi là Phượng Loan, một cái tên xinh đẹp, chỉ có điều phối hợp tính cách này, con mẹ nó, mù t mắt.

Vương Phục Hưng quay đầu đi, không có cùng vị Tiểu Phượng này so đo.

“Này.”

Hạ Thầm Vi thanh âm vang lên, cô nàng này mỗi lần gọi mình đều vô cùng tiết kiệm chữ, hơn nữa, đặt ở trên miệng người khác nói vậy quả là không hề lễ phép, qua miệng nàng lại có thể vô cùng mềm mại đáng yêu hương vị.

Vương Phục Hưng quay đầu nhìn lướt qua, lại hơi sững sờ.

Hạ Thầm Vi, Sở Tiền Duyên, cùng nhau đứng lên, tựa hồ muốn tỏ vẻ thành ý bình thường, cố ý đem trong ly đồ uống đổi thành rồi bia, khẽ cười nói: “Biểu muội nói cần phải cảm tạ người a, anh hùng, nhắc lên đi, cùng chúng ta cạn chén này?”

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua ánh mắt trong sáng của Sở Tiền Duyên, hít thở sâu một hơi, chột dạ nói: “Ta uống nước chanh được rồi?”

“Được a, nơi đây có chai nước chanh lớn, uống một lần nữa chai, đừng do dự, đã làm nó.”

Sở Tiền Duyên nói, tựa hồ cảm thấy lời này có chút bỏ đá xuống giếng, lườm Vương Phục Hưng, nhỏ giọng nói: “Uống rượu a, uống rượu say ta tiễn đưa người trở về.”

“Đôi rượu.”

“Đôi rượu!”

Một đám người theo sát ồn ào, bầu không khí rất sung sướng, tất cả mọi người không có chú ý tới chính là, Vương Phục Hưng bên người, ngoại hiệu tiểu Phượng Hoàng Phượng Loan khuôn mặt nhỏ nhắn đã càng lạnh như băng, một bộ tùy thời đều có thể phát tác.

Vương Phục Hưng cũng là tinh thần chấn động, mỹ nhân lời này nói hết ra rồi, đang tiếp tục giả bộ kinh sợ, vậy cũng quá không nể mặt người ta, ly đầy, đây thì uống đầy a, ai sợ ai!

Hắn từ bên người Đỗ Uy cầm qua bình rượu, không phải bia, là là rượu vang đỏ, ngấm lâu say lâu, tên rượu cũng không có nhìn liền đồ đầy ly, cười nói: “Cạn ly.”

Hạ Thầm Vi tửu lượng không tầm thường, một ly bia vào trong bụng, mặt không đổi sắc, ngược lại là Sở Tiền Duyên uống một ly rượu, tửu lượng không thể coi là tạm được, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt, ánh mắt chớp, quả nhiên là xinh đẹp vô cùng. Vương Phục Hưng tinh thoáng liếc qua nàng, phần lớn thời gian, đều nhắm mắt uống rượu, chỉ còn chờ Sở Tiền Duyên tiễn đưa mình về nhà.

Vương Phục Hưng một bên, tựa hồ từ hắn đã tận lực bỏ qua tiểu Phượng Hoàng bên cạnh, Phượng Loan rút cuộc nhìn không được hắn cùng Sở Tiền Duyên mất đi mây lại, hừ lạnh một tiếng, dùng sức huyếch cánh tay của hắn.

Vương Phục Hưng không có phản ứng.

Tiểu nha đầu cổ chấp a, tăng thêm lực đạo, lại thúc mạnh hơn.

Vương Phục Hưng rút cuộc quay đầu lại, Phượng Loan trong tầm mắt, đó là một khuôn mặt đỏ bừng do uống rượu nhưng ánh mắt lại dị thường bình tĩnh.

Phượng Loan nheo nheo mắt, khóa miệng giờ lên, âm dương quái khí mà nói: “Uống nhiều quá?”

Nàng mới mở miệng, đầy bàn người lập tức an tĩnh lại, nơi đây mười mấy người, ngoại trừ Hạ Thầm Vi cùng Vương Phục Hưng, những người khác, đối với lẫn nhau đều được cho hiểu rõ, Sở Tiền Duyên cùng Đỗ Uy đồng thời nhủ thầm, tiểu Phượng Hoàng mỗi lần đem nụ cười này phô ra, tựa hồ sẽ có người không may.

Vương Phục Hưng không biết nha đầu không vừa mắt mình này muốn làm gì, chỉ có thể ăn ngay nói thật, thản nhiên nói: “Có chút.”

Hay vẫn là bộ dạng này chết không sống không vội không nhanh ngừng khí!

Phượng Loan ánh mắt lập loè, cầm qua bình rượu bên cạnh, đem mình ly rót đầy, ngay tại thời điểm tất cả mọi người cho rằng tiểu nha đầu này sẽ rót đầy ly của Vương Phục Hưng để mời, nàng lại cười lạnh, đột nhiên đứng lên, bung ly rượu, đem trọn ly rượu hung hăng hất vào mặt Vương Phục Hưng.

“Cái thứ không biết xấu hổ, uống nhiều quá đúng không, lúc này thanh tỉnh chưa? Người chính là một cái nô tài, cho người tới đây đều là nâng cao người, làm con chó cho người khác, trung tâm cứu chủ, không phải là việc phải làm hay sao? Đặc ý cái gì không biết.” Phượng Loan cười lạnh, nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, trong ánh mắt giống như con người nhìn một con chó, cao cao tại thượng, không ai bì nổi, nam hiểm mà cay nghiệt.

Ngồi ở tại chỗ đưa từ đầu đến cuối đều không làm ra động tác tránh né gì, Vương Phục Hưng dưới đáy bàn một tay đột nhiên cử động, Hoa Ban chuỗi đao lạnh buốt dưới gầm bàn lóe lên, bất quá cuối cùng hắn cũng không ra tay, thu lại đao. Một tay hắn vươn ra, xoa xoa mặt, khôn mặt không lộ ra nửa điểm oán giận mà tươi cười, nói khẽ: “Đáng tiếc bộ quần áo này rồi.”

“Không sao, người ưa thích, ta lại mua cho người.”

Một đạo âm thanh dị thường ôn nhu vang lên, thanh thúy ngọt ngào. Thanh âm, dường như đang đè nén một cái gì đó muốn bùng nổ thật mạnh.

Trước mắt bao người, Sở Tiền Duyên sắc mặt cứng ngắc đứng lên, lần nữa rót đầy ly rượu, đi đến bên người Vương Phục Hưng, dịu dàng cười cười, sau đó đột nhiên quay người, giơ lên tay, chất lỏng tùy ý bay ra, một giọt cũng không sót, bao trùm lên khuôn mặt đang đắc ý của Phụng Loan.

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm.

Sở Tiền Duyên âm điệu bình tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có nửa điểm ôn nhu như vừa rồi, nàng nhìn chăm chăm vào gương mặt đang ngốc trẻ của Phụng Loan, lạnh lùng nói: “Ta nhắc lại một lần nữa, Vương Phục Hưng là bằng hữu của ta và biểu tỷ, không phải là cái gì nô tài, bằng hữu của ta, lúc nào đến phiên ngươi tới vũ nhục?”

“Tiền Duyên tỷ, ngươi vì một cái nô tài, dùng rượu hắt vào ta?”

Phụng Loan ngốc trẻ hồi lâu, rút cuộc kịp phản ứng, không dám tin, trừng lớn xinh đẹp con mắt, nhìn Sở Tiền Duyên, đột nhiên hét lên một tiếng, bộ ngực phát sinh thành thực nhấp nhô, tựa hồ không rõ ngày bình thường luôn luôn giúp mọi người làm điều tốt, không màng danh lợi Tiền Duyên tỷ lại vì một kẻ nô tài mà chĩa mũi nhọn về phía mình.

“Xoát.”

Sở Tiền Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng, không nói hai lời cầm cả bình rượu, hắt vào khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Phụng Loan, lạnh lùng như băng nói: “Cút.”

Mỹ nữ lão sư thật sự tức giận rồi!

Lúc này mọi người đang triệt để sững sờ mới thanh tỉnh lại một chút, lập tức hơn mười người đều đứng lên, nhao nhao khuyên bảo, Vương Phục Hưng nheo mắt lại, ánh mắt chớp động, lại thủy chung không có mớ miệng.

Sở Tiền Duyên bất vì sở động, nhìn Phụng Loan, lại nhìn một chút cửa ra vào.

Tuổi trẻ Phụng Loan với lòng tự trọng mãnh liệt, thét to: “Để cho ta cút, ta cút là được, Tiền Duyên tỷ, ngươi vĩnh viễn đều đừng tới tìm ta.”

Đêm nay hoàn toàn bị bề mặt, hơn nữa còn bị hai lần, Phụng Loan tức giận rồi đi.

Nguyên bản hào hào tự hội lập tức an tĩnh lại.

Thẳng đến khi Phụng Loan thân ảnh triệt để biến mất trong mắt mọi người, Sở Tiền Duyên sắc mặt chậm rãi bình tĩnh lại, nàng xoay người, nhìn Vương Phục Hưng, cuối cùng một tia lạnh như băng triệt để biến mất không thấy gì nữa, tại tất cả mọi người đã gặp quỷ giống nhau trong ánh mắt, ngồi xổm người xuống, cầm một chiếc khăn giấy, ôn nhu nói: “Để ta lau qua cho ngươi.”

Chỉ có điều mỹ nữ chủ nhiệm với bàn tay nhỏ bé ôn nhu lại bị một bàn tay thô ráp, to lớn nắm lại.

Sở Tiền Duyên sắc mặt đỏ lên, chớp chớp con mắt, nhìn Vương Phục Hưng, lại không có nửa điểm ý tứ giấy tay ra.

Vương Phục Hưng mỉm cười, vẫn như cũ bình tĩnh, nói khẽ: “Để ta tự mình làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 27: Tôn Nghiêm Cùng Đa Mặt

‘Có tiền’ hai chữ này nói ra, đều làm cho người nói có một cảm giác ưu việt hơn người khác, hoàn toàn chính là không quan hệ gì tới tình cảm cá nhân. Kinh tế xã hội, trong tay có tiền bạc lớn một đám người, luôn đặc biệt hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hoặc là hâm mộ hoặc là ghen ghét, sinh ra trong gia đình không thiếu tiền tài lẫn quyền lực, được cung chiều như hoàng tử, công chúa, ngoại trừ một số kẻ có thể coi là quái thai, vững vàng bên ngoài cuội sống, đa số đều là ánh mắt cao hơn đầu, luôn coi thường những kẻ không nhiều tiền bằng mình. Tự cao tự đại, đó là bệnh chung, không phải kẻ nào cũng có thể chịu được nửa điểm ủy khuất. Phụng Loan bị hắt hai ly rượu lên mặt sẽ có cảm giác gì, ai cũng hiểu, nàng cảm thấy mình phải chịu những khuất nhục mà từ bé tới giờ chưa bao giờ trải qua.

Phụng Loan gắt gao cắn răng đi ra khỏi quán bar, đối với những ánh mắt kinh ngạc trên đường đi coi như không thấy. Đi ra phía cửa lớn, hung hăng đem rượu trên mặt xoa đi, quay đầu lại, vậy mà phát hiện không có ai đuổi theo phía sau, lửa giận trong lòng càng ủy khuất càng ngày càng nghiêm trọng, dậm chân, đi về hướng bãi đỗ xe. Nàng không giống với Sở Tiền Duyên, xuất môn còn phải có người lái xe hay gọi taxi, cuối cấp hai nàng đã có một cỗ Porsche Panamera, ngoại hình khá giống với xe thể thao. Nhưng nàng cái tuổi này, mở ra một cỗ cái đồ chơi này, không hề nghi ngờ phong cách hay cá tính của nàng. Từ nhỏ đến lớn sinh hoạt đều hơn người khác rất nhiều, Phụng Loan mở cửa xe bước vào, khởi động chiếc Porsche, nhanh như tên bắn rời khỏi quán bar, càng nghĩ càng thêm uất ức. Trong lòng nàng, tên nam nhân kia cũng là dựa vào Sở Tiền Duyên mới có thể tiến nhập vào cái vòng tròn của bọn nàng, có cường đại đến đâu, cũng chỉ là một tên nô tài mà thôi, dựa vào cái gì mà khiến cho Tiền Duyên tỷ tỷ trở mặt với mình? Phụng Loan nghiêng răng nghiêng lợi, chiếc xe chạy như bay trên đường lớn, nàng đột nhiên đập mạnh tay lái, thét to: “Hỗn đản đáng chết, ta chán ghét ngươi, ta chán

ghét người!”

Phát tiết hoàn tất, tại nơi này dễ dàng tư tưởng cực đoan phát sinh, Phương Loan miệng thở dốc, ánh mắt oán độc, do dự xuống, lấy chiếc điện thoại trong túi áo khoác ra, bấm số điện thoại, đợi điện thoại bên kia đầu dây bắt máy, gọn gàng dứt khoát nói: “Ca, không phải người ưa thích Tiền Duyên tỷ tỷ sao, ta muốn người giúp ta làm một việc, cũng là giúp đỡ chính người.”

Tự hội bắt đầu vô cùng náo nhiệt, tan cuộc lại dị thường quý dị.

Nếu như nói lần trước Vương Phục Hưng lộ mặt trong hội, theo Đường Yên Ninh xuất hiện cho mọi người một lần rung động mà nói, vậy lần này Vương Phục Hưng đồng chí xem như chính thức có danh tiếng rồi, bắt đầu được mọi người vô cùng coi trọng. Tuy rằng bị hất cho ly rượu không được đẹp cho lắm, nhưng vốn là Đường Yên Ninh, lại thêm Sở Tiền Duyên biểu hiện, đủ để hù tất cả mọi người một trận rồi. Một ít kẻ nhìn Vương Phục Hưng, lập tức có cảm giác nhìn ngọn núi cao mà ngưỡng mộ, cảm thấy vị nhân huynh này chính là một cao nhân, rõ ràng không đẹp trai, nhưng nhất cử nhất động, tựa hồ có gan làm tiểu bạch kiểm nhưng lại có khí phách rất đàn ông, cảm giác tương đối mâu thuẫn phức tạp.

Tự nhận cùng Vương Phục Hưng quan hệ không tệ Đỗ Uy giống như có chút vẫn chưa thỏa mãn, nhưng nhìn Sở Tiền Duyên trừng mắt, hay hấn lập tức ngừng lại ý tưởng lôi kéo Vương Phục Hưng, một đám người cáo từ đi. Thậm chí biểu tỷ có nàng là Hạ Thẩm Vi, vốn có thể coi như đương sự trong vụ việc này cũng tìm lý do là Sở lão gia từ tìm nàng mà chuồn đi. Quán bar Phục Sinh nguyên bản vô cùng náo nhiệt, trong chớp mắt chỉ còn lại Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên hai người nhìn nhau đối mặt.

“Ta tiễn người về nhà a.”

Sở Tiền Duyên nói khẽ. Sở lão sư một nữ hải tử rất tự nhiên hào phóng, mặc dù sẽ rụt rè, nhưng cách đối xử giữa người với người cũng không phải là chuyện lớn với nàng, thế nhưng trải qua một hồi náo nhiệt như vậy, hiện tại một mình đối mặt Vương Phục Hưng, lập tức cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Vương Phục Hưng lắc đầu, móc ra một điều thuốc, châm lửa hít một hơi thật sâu, cười thoảng qua nói: “Ta lái xe là được, nơi đây cách nhà các người cũng gần, hơn nữa đường lúc này cũng không nhiều xe, yên tâm, cam đoan an toàn.”

Hai người đi vào bãi đỗ xe, lấy ra chiếc A6L, Vương Phục Hưng phát động ô tô, nhìn thoảng qua Sở Tiền Duyên chọn ngồi không phải ghế sau mà là ghế phụ lái, theo bản năng ném đi tàn thuốc, tự giễu nói: “Lần này ta xem như nổi danh trong đám bằng hữu của người rồi a, đường đường Sở đại mỹ nữ lại thay ta xuất đầu, không tiếc cùng bạn tốt trở mặt, câu chuyện truyền ra, cuối cùng khó tránh khỏi truyền ra ta là tiểu bạch kiểm, ảnh hưởng tới người không ít đâu.”

“Người đề ý sao?”

Sở Tiền Duyên cẩn thận từng li từng tí nói. Tự ti tự tôn, hai cái từ ngữ chênh lệch chỉ một chút, trên thực tế khoảng cách cũng không xa xôi, cực độ tự ti sẽ có thể diễn biến thành tự tôn, không cho phép bất luận kẻ nào tổn thương hoặc là đụng vào, là chuyện rất bình thường. Sở Tiền Duyên chính mình cũng không biết ý nghĩ của mình, nhưng trong tiềm thức, lại không muốn vì chuyện tới nay mà phá hư quan hệ giữ nàng và Vương Phục Hưng.

“Yên tâm đi, ta da mặt dày, thật ra khiến Sở đại tiểu thư danh dự bị hao tổn, cảm thấy có chút áy náy.”

Vương Phục Hưng hắc hắc nói. Đóng điều hòa trong xe lại, mở cửa sổ ra, để cho gió trời thổi qua trên mặt, tuy rằng còn có chút chói mắt, nhưng tại đoạn đường yên tĩnh nơi này, lại cũng không ảnh hưởng cái gì.

“Ta không đề ý nha.”

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng nói một câu, tựa hồ cảm thấy mình nói quá mức mập mờ, đồ mặt, cố gắng tự trấn định, chớp chớp con mắt, cười nói: “Lời đồn dùng ở trí giả nha.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, trong đầu lại nhớ tới Đường Yên Ninh đem một ức chi phiếu đẩy cho mình về mặt vô cùng lạnh lùng, sau đó dần dần biến hóa thành Phương Loan đem ly rượu hất vào mặt mình. Vương Phục Hưng tính tình lạnh nhạt, nhưng chung quy không phải là Bò Tát hay phạt sống, tự nhiên sẽ cảm thấy phẫn nộ, sẽ cảm thấy khuất nhục. Thế gian có vô số chuyện bất bình, mỗi người đều có tỷ lệ bất gặp, tuy không lớn nhưng nhiều người vẫn gặp phải, khó tránh khỏi trong nội tâm không thoải mái. Vương Phục Hưng hít sâu vào để bình hòa lại tâm tình, an tĩnh lại, âm điệu bình tĩnh nói: “Gia gia ta tại ta khi còn bé liền cho ta quán thâm một ít đạo lý lớn của những người như hấn. Ví dụ như hấn nói tôn nghiêm loại này, đối với những người xuất thân gia đình bình thường mà nói, trước hết học được buông tôn nghiêm, mới có thể đạt được nó, rất phức tạp và đối nghịch nhau. Ta suy nghĩ thật lâu cũng không có suy nghĩ cẩn thận, tại sơ trung, tại cao trung, tại Hoa Thanh, thậm chí tốt nghiệp đến bây giờ, ta đều không ủng hộ câu nói kia của lão nhân gia người, luôn cho rằng mình làm người phải thẳng tắp cái lưng mà sống, có thể không thẹn với lương tâm, coi như là không có tiền không có quyền, cũng có thể sống được thoải mái. Chỉ có điều đêm nay mới đột nhiên suy nghĩ cẩn thận, cái suy nghĩ kia gần như là chỉ tự sướng trong lòng mà thôi, lòng tự trọng dù cường đại thế nào, không đi cố gắng, cuối cùng cũng chỉ có thể sống ở trong thế giới tinh thần của mình mà xưng vương xưng bá, trong mắt những người cao cao tại thượng kia, tự ái của ta, cũng chỉ là đồ bỏ đi, muốn giẫm lên là giẫm nát bét được ngay. Bản thân không có thực lực, nhưng lại có quá mức mãnh liệt lòng tự trọng, chính là một loại tự ti với bản thân tới cực điểm. Lão nhân gia người qua đời gần năm năm, nhưng bây giờ đang ở nhớ tới lời hấn nói, mới phát giác được rất có đạo lý, đều muốn mặt mũi, nhất định phải hiểu được cách xoay người như thế nào, còn không chỉ có thể sống trong thế giới của chính mình mà tự an ủi bản thân.”

Sở Tiền Duyên há hốc mồm, tựa hồ rất không thích ứng Vương Phục Hưng nói nhiều như vậy, cái đầu nhỏ tiêu hóa không được, giờ phút này rất muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng cũng chỉ đơn giản kiên định nói một câu: “Ta ủng hộ người.”

Vương Phục Hưng móc ra một điều thuốc, ngậm lên miệng, lại không châm lửa, lắc đầu nói: “Tùy tiện cảm khái một phen, không bị chửi là tốt rồi.”

Sở Tiền Duyên trầm mặc một hồi, bất động thanh sắc đem cái bật lửa bày ở trên xe, tự tay đem điều thuốc trong miệng Vương Phục Hưng châm lửa, nói khẽ: “Nhà các người, lúc trước rất lợi hại phải không?”

Nàng dù nói thế nào cũng là một cô gái, sẽ có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, đặc biệt là đối với nam nhân mà mình có hứng thú mấy ngày hôm nay, Sở lão sư hầu như không làm gì liền quần quít lấy biểu tỷ Hạ Thâm Vi, dùng đủ mọi thủ đoạn, từ những nhều đến cứng rắn, thiếu mỗi nước tuyên bố tuyệt giao nửa thời, cuối cùng mới đã nhận được một ít tin tức rất phiền diện, kết hợp lại mà nói, chính là gia đình của người đàn ông này, vốn vô cùng lợi hại, nhưng bây giờ có lẽ đã suy bại mất rồi.

Nhìn như đơn giản một sự kiện, nhưng sau lưng vinh quang cũng không cam lòng, xung đột mãnh liệt bao nhiêu, Sở Tiền Duyên tự nhận mình có khôn khéo thế nào cũng không đủ lịch duyệt mà nói ra, cũng không có đến hồi biểu tỷ, biến cố đã xảy ra vài chục năm, nàng không cho rằng Hạ Thâm Vi có thể hiểu rõ bao nhiêu.

Vương Phục Hưng dừng lại một chút, gật gật đầu, cảm giác như mây trời nước chảy, cười nói: “Là rất lợi hại, bất quá đều là quá khứ mất rồi.”

Sở Tiền Duyên à một tiếng, tay cuộn cuộn mấy sợi tóc mai, ngậm miệng, đột nhiên ngừng đầu, trong hoàn cảnh hơi hôn ám, nàng tựa hồ lấy hết dũng khí, một đôi mắt dị thường sáng ngời, nhìn lái xe nam nhân, nói khẽ: “Phục Hưng, người không nên đứng ở vị trí này!”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, xe đã đi tới Sở gia khu biệt thự cửa ra vào, hắn đem xe dừng lại, quay đầu, cùng nữ lão sư xinh đẹp đối mặt, cười nói: “Vậy hẳn là tại vị trí này?”

Sở Tiền Duyên duỗi ra bàn tay nhỏ bé, từ trên xuống dưới giờ lên, trong xe vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, tựa hồ động đến đã tâm đang yên lặng chưa có bộc phát của người nào đó, ngón tay trắng nõn của nàng chỉ chỉ ra bầu trời đêm đen kịt, ánh mắt mê ly nói: “Có lẽ tại rất cao rất cao địa phương, cùng biểu tỷ giống nhau, thậm chí so với biểu tỷ còn muốn xuất sắc.”

Vương Phục Hưng hào hứng, tựa hồ trong lúc vô hình cùng cái cô gái trẻ tuổi kéo gần lại không ít khoảng cách, cười giỡn nói: “Đây là trực giác của người sao?”

Sở Tiền Duyên gật gật đầu, dạ một tiếng, ngừng lại một chút, mới nửa hay nói giỡn đỏ mặt cười nói: “Nếu như người cần mà nói, ta có thể giúp cho người a.”

Đối với một nam nhân mới quen thuộc có vài ngày, nói ra những lời này, chỉ sợ Sở Tiền Duyên đã phải lấy hết tất cả dũng khí của nàng ra để thi triển.

Vương Phục Hưng lắc đầu, bật cười nói: “Người coi ta là tiểu bạch kiểm của người?”

Sở Tiền Duyên không nói chuyện, cười mím xuống xe, hướng về phía Vương Phục Hưng phát phát tay, đi về cửa biệt thự, rồi đi hai bước, lại đột nhiên dừng lại, quay người, nhìn Vương Phục Hưng còn chưa có rời đi, học Hạ Thâm Vi ngữ khí, cười nói một câu dị thường mà có thâm ý: “Này, cái kia, nếu như người không để ý mà nói, ta cũng sẽ không để ý đâu.”

Một câu tựa hồ tiêu hao cầu Sở đại mỹ nhân chút da mặt cuối cùng, một chữ cuối cùng nói ra xong, sắc mặt của nàng đã hồng nhuận như máu, cũng không đợi câu trả lời thuyết phục của Vương Phục Hưng vội vàng chạy vào nhà giống như Vương Phục Hưng đang đe dọa gì nàng.

Dưới ánh trăng, váy áo dài thướt tha cùng làn tóc tung bay trong gió, mỹ nhân lung linh như ngọc, giống như tinh linh.

Vương Phục Hưng xuất thần rồi một hồi, yên lặng suy tư về hàm nghĩa những lời này của Sở Tiền Duyên, chẳng nhẽ chỉ là muốn hắn làm tiểu bạch kiểm?

Hắn lại châm một điều thuốc, lái xe về nhà, bắt cháp cùng trong phòng khách Yên Đế đang ngồi xem ti vi dận dò, thẳng đến phòng ngủ của mình. Khóa trái cửa lại, Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, nhẹ nhàng kéo ra áo cưới phủ dưới tấm chăn, sau đó từ dưới giường lôi ra chiếc rương sắt, mở ra, cẩn thận từng li từng tí từ bên trong xuất ra kia đôi nhẫn cưới, cuối cùng, đem chiếc nhẫn cho nam đeo vào ngón áp út của mình.

Nhẫn cưới đeo tại ngón tay thon dài sạch sẽ của Vương Phục Hưng, cảm giác như rất thích hợp cho việc chơi đàn hay làm những chuyện tương tự. Nóc nhà đèn thủy tinh chiếu rọi xuống, ẩn hiện chút hào quang.

Hắn mang theo nhẫn cưới nhẹ tay đỡ lấy áo cưới màu trắng tinh, đá đá dưới chân cái rương màu lam, nhìn trong rương lẳng lẳng để một chiếc bút ký màu lam, nắm bắt mặt của mình, thì thào lầm bầm: “Khuôn mặt mà thôi, tạm thời không được thì đã có sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tình Lữ Giả Bộ

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm trời mới vừa tờ mờ sáng, Vương Phục Hưng đã bị một hồi điện thoại kêu đánh thức, vốn tưởng rằng cô nàng Hạ Thâm Vi kia, kết quả thấy điện báo, biểu hiện nhưng là sững sờ, dĩ nhiên là mỹ nữ chủ nhiệm lớp của oắt con. Đường Yên Ninh từ hôm sự kiện kia qua

đi, mặc kệ Vương Phục Hưng nguyện ý hay là không muốn, bởi vì quan hệ với Hạ Thâm Vi, Vương Phục Hưng đều tại từng bước một hướng phía nơi người ngoài cuộc gọi là cao cao tại thượng, trong vòng luẩn quẩn cất bước, càng chạy càng gần, tối hôm qua Sở Tiền Duyên vì hấn mà gọi lên đầu Tề Phụng Loan hai ly rượu, ở trong mắt người khác, hầu như chẳng khác gì là Sở Tiền Duyên tự mình ra mặt lôi kéo Vương Phục Hưng, hướng về phía nàng chạy gần thêm một đoạn lớn, sau đó tại quán bar, hồi tưởng lại một màn hai người vui đùa cùng mập mờ nói chuyện, tính tình bình thản như Vương Phục Hưng cũng không có suy nghĩ nhiều, nhưng sáng sớm lại nhận được điện thoại của Sở Tiền Duyên, có lẽ là người vừa mới tỉnh ngủ có chút mơ hồ, tốc độ phản ứng cũng chậm hơn, hấn phản ứng đầu tiên không phải nghe, mà là sinh ra một ý niệm hoang đường trong đầu, cô nàng này đối với mình tấn công mãnh liệt vậy a. Lập tức tỉnh táo lại, xoa bóp cái thái dương, đôi phương tựa hồ cũng rất trùng hợp ngắt máy, ngay tại thời điểm Vương Phục Hưng do dự có muốn hay không gọi lại xem, ở đầu bên kia điện thoại, tiểu nương tử cố chấp lần nữa gọi tới, cái này.... Vương Phục Hưng không có tiếp tục thất thần nữa, nhanh chóng ấn nghe, trong điện thoại truyền đến thanh âm rất thanh thúy, rất mềm mại của Sở Tiền Duyên, không có nửa phần buồn ngủ, trong giọng nói mang theo một điểm lả nhẽn hiếm thấy, giống như hương vị ngày thơ, khẽ cười nói: “Rời giường chưa?”

Vương Phục Hưng nhìn ra bên ngoài, sáng sớm, năm giờ mười, nhếch môi, nếu đổi lại người khác, lúc này bị tố cáo quấy rối, thật đúng là gánh không được, nhưng Vương Phục Hưng không dám phản nản, thản nhiên nói: “Lập tức rời giường, có việc?”

“Àn, một giờ nữa đón ta, cùng một chỗ ăn điểm tâm, sau đó chúng ta đi Hằng Long, chọn cho người hai bộ quần áo, người tối hôm qua bộ kia dính toàn mùi rượu, rất chán ghét đấy.”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng cười nói, tựa hồ tâm tình không tệ, lúc sáng sớm này, ngữ khí đặc biệt mềm mại.

Vương Phục Hưng theo bản năng lắc đầu, đột nhiên ý thức được đối phương nhìn không thấy, cười nói: “Không cần phiền toái như vậy, giặt một chút là được rồi.”

”Không được, không có thời gian. Heo, cái loại âu phục này là muốn đưa đến tiệm giặt quần áo đấy, người một hồi tới đón ta, buổi tối còn có hoạt động.”

Sở Tiền Duyên sau khi nói xong cũng không cho Vương Phục Hưng cơ hội mở miệng, trực tiếp cúp điện thoại. Vương Phục Hưng trầm mặc một hồi, tựa hồ không nghĩ tới, Sở Tiền Duyên bình thường vẫn luôn yên lặng không màng danh lợi cũng có quyết đoán làm việc như thế, mặc quần áo xuống giường, lúc này, Hồ Tử mới tan tầm không bao lâu, Yên Đế cũng tại gian phòng của mình ôm lấy mộng đẹp. Trong phòng khách một mảnh im ắng, Yên Đế, ‘Ngủ’ đối với hấn mà nói, vẫn luôn làm cho người ta tức lộn ruột, buổi tối ngủ không nói, ban ngày đi làm nếu như không có khách, cũng sẽ lười biếng híp mắt một hồi, nhưng mỗi lần hấn làm việc, đều bị đồng nghiệp đả kích là biến thái, công trạng lúc nào cũng là tốt nhất công ty, nhưng cũng là lười nhất đấy, rất có tính cách. Vương Phục Hưng vẫn cảm thấy cái thằng này thân là một nam nhân, lại mọc ra một trương ra cái mặt hại nước hại dân, lẽ nào là việc hấn từ nhỏ đến bây giờ đều bảo trì giấc ngủ sung túc có quan hệ rất lớn, Vương Phục Hưng đồng chí không phải thần tiên, cũng có thất tình lục dục, đương nhiên cũng sẽ ghen ghét với tên đẹp trai gia súc này, nhưng rất bất đắc dĩ, ‘mặt đẹp’ cảm giác cái đồ chơi này, phải bồi dưỡng từ nhỏ, hơn hai mươi tuổi, hấn ở đây muốn làm chuyện mất bò mới lo làm chuồng, coi như là suốt ngày, hai mươi bốn tiếng đồng hồ buồn bực ngủ ở trong chăn cũng sẽ không có cái hiệu quả gì lớn đấy.

Ra cửa, Vương Phục Hưng vòng quanh cư xá chạy tập thể dục hai vòng, cư xá quy mô không coi là nhỏ, chiếm diện tích hơn hai trăm mẫu, chạy hai vòng, đủ để cho người bình thường vận đầu gối thở hồng hộc, nhưng hấn vẫn mặt không đổi sắc, vốn dựa theo thói quen, hấn còn có thể đi dạo trong công viên phụ cận hoạt động thoáng qua gân cốt, ‘công phu võ thuật’ cái đồ chơi này, là đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi, nếu không phải hơn mười năm qua thủy chung tích lũy hàng ngày, chưa từng thư giãn, Vương Phục Hưng đồng chí quả quyết không có đăng cấp vũ lực biến thái hiện tại, nhưng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, khoảng cách thời gian cùng Sở Tiền Duyên ước định không đủ nửa giờ, dứt khoát trực tiếp về nhà, cái bộ âu phục tối hôm qua lúc trở lại, là đã ném vào trong máy giặt quần áo, bây giờ chỉ có thể xuất ra một bộ trang phục bình thường mặc lên, hàng sản xuất trong nước cũng có danh tiếng nhỏ, mặc lên không tính là xấu hổ chết người, nhưng đối mặt những thương hiệu quốc tế lớn kia, Vương Phục Hưng vẫn là không tính là gì. Mặc xong xuôi, đi vào phòng khách, Yên Đế đã rời giường, đang từ từ nhai chậm chậm nuốt ăn bánh quẩy mà Vương Phục Hưng mang về, Vương Phục Vũ cũng ở đây, Vương Phục Hưng sờ lên mặt của mình, nhìn thoáng qua hai người, cười nói: “Hai người các người nói một chút, mặt của ta trắng hay không?”

Đã sớm đối với lão ca hai ngày này biểu hiện không bình thường, nhóc con đặc biệt lưu tâm, lập tức nhảy dựng lên, nằm ở trên bệ cửa sổ mắt nhìn dưới lầu, cái chiếc A6L kia vẫn còn, Vương Phục Vũ nhẹ nhàng thở ra, rút cuộc xác định không phải đang nằm mơ, quay đầu lại, về mặt nét mặt toả sáng, nhếch môi, về mặt khâm phục cười nói: “Thật trắng.”

Yên Đế càng là nói trúng tim đen, u lãnh lạnh yên từ trước đến nay đều là năng khiếu của hấn, bình tĩnh nói: “Trước mặt nam nhân mà nói bản mặt là rất lâu chưa có được ăn đòn, nhưng ở trước mặt nữ nhân, vẫn có chút hấp dẫn, có cơ hội, cũng đừng làm quân tử.”

Vương Phục Hưng gật đầu, vô liêm sỉ nói: “Àn, ta cũng cảm thấy như vậy.”

Hấn quay người ra cửa, đi xuống dưới lầu, đem chiếc A6L mở ra, nhìn thời gian, thẳng đến khu biệt thự Sở gia.

Cửa ra vào khu biệt thự, Hạ Thâm Vi và Sở Tiền Duyên đã đứng ở cửa lớn, hai nữ nhân đứng đó lúc sáng sớm thậm chí so với ánh mặt trời còn muốn tươi đẹp chói mắt, hai cô gái xinh đẹp mặc quần áo phong cách vẫn luôn là giống nhau, đồng dạng quần jean phối hợp T-shirt màu trắng, nhưng bởi vì bất đồng khí chất, làm cho người ta cảm thụ liền hoàn toàn bất đồng. Vương Phục Hưng ánh mắt híp híp, bất động thanh sắc từ bốn cái đùi thon dài bên trên nhìn lướt qua, quay kiếng xe xuống, cũng không nói nhảm, ngắn gọn nói: “Lên xe.”

Gần đây, hấn chỉ dùng sữa đậu nành đến đối phó bữa sáng, ba người thẳng đến quảng trường Hằng Long, địa phương này làm cho người bình thường đều chùn bước, Vương Phục Hưng loại này... liên công việc cơ bản cũng không có, tiểu nhân vật, lại là tại thời gian mấy ngày gần đây đến hai lần, người so với người gần gũi người, lời này có đạo lý.

Sở Tiền Duyên ở trong điện thoại nói tối có hoạt động nhưng thật ra là một cái yến hội nhỏ. Không giống với lần trước, người đến rất ít, chỉ khoảng mười

mấy hai mươi mấy người người, trên cơ bản đều biết rõ nhau, phần lớn người đối Hạ Thâm Vi còn có giá trị kết giao mà nói, tôi thiếu cũng là từ ba mươi tuổi trở lên, người trẻ tuổi có thể bị Hạ Đại tiểu thư nhìn vào mắt, ở tại Hoa Đình này, ngoại trừ bản thân vận khí cứ chớ nghịch thiên ra, trên cơ bản đều là một đường công tử ca của cái thành phố này rồi, tổng thể trình độ cũng muốn cao hơn Sở Tiền Duyên một cái cấp bậc.

Vương Phục Hưng lẳng lẳng lái xe, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn đằng sau hai cái nữ nhân chói mắt cười cười nói nói, có chút bất đắc dĩ, mình là thân phận gì? Như thế nào lại hoàn toàn không có mình bạch lập trường cùng vị trí của bản thân, đã bị Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên nài ép lôi kéo vào trong hội bắt đầu tả xung hữu đột rồi hả?

Quảng trường Hằng Long, lần này là do Sở lão sư quẹt thẻ tính tiền, tự mình chọn lấy một bộ Versace bình thường cho nam nhân trẻ tuổi bên người, tiểu tụ hội buổi tối, thân phận đẳng cấp tuy rằng cũng không thấp, nhưng cuối cùng không tính là chính thức, tùy tiện một bộ lễ phục mặc qua, cũng cần có điểm trang sức.

Bên trong cửa hàng, bảy tám cái hướng dẫn mua hàng, đều ánh mắt cổ quái, Hoa Đình chưa bao giờ khuyết sự kiện ly kỳ hoang đường, mà ở cửa hàng Hằng Long Versace làm nhân viên bán hàng, mỗi ngày trừ mang ra khuôn mặt tươi cười gặp nhân sĩ thành công lui tới khẳng định không ít, miễn cưỡng cũng coi là kiến thức rộng rãi, thường xuyên thấy phú bà mang theo Tiểu Bạch Kiểm đến mua quần áo đây, nhưng như hôm nay loại tổ hợp này cũng rất cổ quái một chút, thoát nhìn nam nhân không tính là anh tuấn, làm Tiểu Bạch Kiểm cũng quá có khí thế rồi, đối với hai bạch Phú Mỹ(phú bà, phụ nữ giàu có) bên người chẳng những không có khúm núm, ngược lại một bộ tâm lạng như nước, tư thái bình tĩnh, ngược lại là nữ nhân tự mình xuất tiền quét thẻ thanh toán kia, đối mặt nam nhân, vẻ mặt vui vẻ, ôn nhu như nước.

Lại là một vụ án thành công tập kích bạch Phú Mỹ tỷ tỷ kinh điển đây sao?

“Đúng vậy, mặc ở trên người của người, rất tuấn tú a.” Sở Tiền Duyên nhẹ giọng cười nói, không biết chuyện gì xảy ra, sắc mặt lại có một chút đỏ lên, mà Hạ Thâm Vi đứng ở một bên cười mà không nói trong ánh mắt cũng mang theo vẻ thâm ý, có chút không hiểu thấu, lại nhặt được một bộ quần áo hàng hiệu, Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, xoay người, nhìn mình trong gương, hồi lâu, mới giật giật khóe miệng, một thân trang phục màu xanh nhạt bình thường, xác thực rất xứng với dáng người hoàn mỹ của mình a.

Hắn vươn tay, chỉ chỉ mình trong gương, có chút nheo mắt lại, vẻ mặt lẩm nhẩm như lúc nhìn thấy người đẹp trai, ý tứ sợ hãi thần phục, tự kỷ nói: “Chắc chắc, đẹp trai ngây người.”

Một mực đến thời điểm buổi tối muốn bắt đầu đi dự tiệc, Vương Phục Hưng đồng chí mới hiểu được Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên tại cửa hàng Versace tại sao lại có biểu hiện cổ quái như vậy, chẳng vạng tối 6:30, lái xe trở lại biệt thự Sở gia, sau đó hai người đi vào thay quần áo, thời gian rất ngắn, vô luận là mỹ nữ chủ nhiệm lớp, hay vẫn là Hạ Đại tiểu thư, đều không dám chỉ tay lên trời nói ‘ta không cần trang điểm’ a, đại khái mười chừng năm phút, hai người cũng một lần nữa lên xe, chỉ có điều, thời điểm Vương Phục Hưng thấy Sở Tiền Duyên, trong nội tâm mãnh liệt nhảy dựng lên.

Hắn một thân trang phục màu xanh nhạt bình thường không cần nhiều lời, lại để cho hắn không bình tĩnh là, Sở lão sư vậy mà không có mặc lấy bộ lễ phục màu lam nhạt kia, mà là cam đảm dị thường mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, trang nhã mà dịu dàng, đem đường con toản thân quyến rũ của nàng buộc vòng quanh, một phương khác liền, là thân sườn xám, cùng Vương Phục Hưng đứng chung một chỗ, cũng quá mẹ nó có chút ý tứ tình lữ giả bộ(áo đôi cho tình nhân) rồi. Quả nhiên, hai người tới trước xe, Hạ Thâm Vi theo thường lệ ngồi ở hàng ghế sau, Sở lão sư cũng không bị cản trở mà kéo ra cửa xe, cạnh chỗ tài xế, ngồi xuống.

Còn có ám chỉ gì so với đây rõ ràng hơn sao?

Giờ khắc này, Vương Phục Hưng thật sự rất muốn cười, cười ngây ngô

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: “Chê Cười Rồi”

Tại phòng ngủ mình, do dự một hồi thật lâu mới cố lấy dũng khí thay đổi một bộ màu xanh nhạt sườn xám, Sở Tiền Duyên bất động thanh sắc liếc qua Vương Phục Hưng tay trái có chiếc nhẫn, lại không nói ra, chẳng qua là ánh mắt từ trên tay của hắn chuyển đến trên mặt hắn, lại trông thấy ánh mắt đối phương đang rơi trên đùi mình bởi vì mặc sườn xám mà lộ ra một mảnh tuyết trắng, lập tức hừ một tiếng, nắm nắm tay nhỏ quơ quơ, nói: “Xuất phát.”

Rất khiêm tốn, yến hội không tổ chức ở hội sở hoặc là trong quán rượu, mà là tổ chức ở trong nhà của nữ nhân trẻ tuổi Lưu Mộng Hàm, địa điểm là khu biệt thự bờ sông Hoàng Phố, một trình độ nào đó mà nói, những người này đều là coi như là dùng Hạ Thâm Vi thân phận, tại Hoa Đình cũng có được những quan hệ nhất định. Cá nhân thành tựu có lẽ bình thường, nhưng bậc cha chú thành tựu lại không thể lường được ở Hoa Đình, ở cái thành phố này tuyệt đối cực hạn công tử ca, hoặc là có tiền, hoặc là có quyền, cũng không phải người bình thường.

Trên đường đi Hạ Thâm Vi đơn giản giới thiệu vài câu, nhưng cứ như vậy mấy câu, cũng làm cho Vương Phục Hưng một hồi hoảng hốt. Hàn Quốc Mạnh trên yến hội, những cái kia chủ động hướng phía hắn đưa danh thiếp nhân vật, Vương Phục Hưng đại khái đều nhớ trong đầu, hiện tại so với, chênh lệch rõ ràng rồi: Hoa Đình thị ủy phó thư kí công tử, tài sản đến gần ngàn tỷ hào môn thiên kim, thậm chí còn có một đã dựa vào quan hệ trong nhà tại Hoa Đình canh gác khu vùng vàng bay lên thiếu tá, những người này, vô luận đi ở đâu, đều có thể dựa vào bậc cha chú hiển hách đơn giản bắt được một cái tiền đồ giống như gấm, khi Vương Phục Hưng đem xe đứng khu biệt thự ở bờ sông Hoàng Phố, còn đang suy nghĩ muốn như thế nào cùng

đám này cực hạn công tử ca giao tiếp.

Đêm nay tiểu quân thể, mỗi người đối với Hạ Thầm Vi mà nói đều có ý định lôi kéo, mặt khác mà nói, Hạ Thầm Vi đối với mỗi người nơi này, đồng dạng đều là nhất định cần thận ứng phó cao quý đại tiểu thư. Mấy người vừa đi vào cửa biệt thự, một đám người lập tức liền chạy ra đón chào, không có ai bày ra bản mặt như ai mất nợ mình, toàn bộ đều là vẻ mặt tươi cười. Xã hội này, những phú nhị đại (kẻ giàu) không có đầu óc bất kể hậu quả, không cần nhìn mặt của đối phương mà cần rõ, dù sao vẫn là số rất ít, những người trước mặt này, mặc kệ nội tâm nghĩ như thế nào, tối thiểu biểu hiện ra đáng tươi cười, làm cho người ta nhìn liền trong nội tâm thoải mái.

Một thân trang phục màu xanh nhạt bình thường cùng Sở Tiền Duyên đứng chung một chỗ đặc biệt là tự xưng mình đoàn thanh niên cộng sản thành viên ánh mắt lảng lệ ác liệt, nhanh chóng quét một vòng, không có phát hiện muội tử xuất sắc có thể cùng Hạ Thầm Vi Sở Tiền Duyên so sánh, cũng sẽ không ở chú ý, càng không có muốn dung nhập vào cái vòng này, trước mắt một điểm trụ cột đều không có, còn còn dựa vào Hạ Thầm Vi điều vô dương oai, thực muốn đi vào cái vòng này, không phải là chuyện tốt, điểm ấy hẳn còn tự mình biết rõ.

Vương Phục Hưng có chút quay đầu, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên hình như có ý giống như vô tình ý hướng về mình dựa sát vào, biểu lộ bình tĩnh, ngón đeo chiếc nhẫn ngón áp út, lại lảng lệ giật giật.

Chỉ có điều đêm nay Hạ Thầm Vi tựa hồ cũng không tính để cho Vương Phục Hưng thanh nhàn, xuất phát từ một loại tâm lý rất kỳ quái, lại muốn kéo hẳn vào đây, tối thiểu cũng phải làm quen mặt, nằng nặc cười cùng nữ nhân phía trước nhất một ôm thoáng qua, chỉ chỉ Vương Phục Hưng, nhẹ giọng cười nói: “Mộng Hàm, đây là ta em kết nghĩa, Vương Phục Hưng, rất tuần tú a? Đây là biểu muội ta, Sở Tiền Duyên, người có lẽ không xa lạ gì đây.”

Nguyên bản bầu không khí thân thiện của đám người lập tức xuất hiện chút yên tĩnh, em kết nghĩa Hạ Thầm Vi? !

Ở đây vô luận nam nữ, thậm chí ngay cả Sở Tiền Duyên đều có chút kinh ngạc, bị Hạ Thầm Vi đột nhiên giới thiệu thân phận có chút không thích ứng.

Người trong cuộc Vương Phục Hưng càng là bộ mặt cơ bắp kịch liệt run rẩy, dờ khóc dờ cười. Thật muốn định đứng lên mà nói, mình tuy rằng cùng Hạ Thầm Vi cùng tuổi, nhưng tóm lại là lớn hơn nàng mấy tháng mới là, kết quả vừa tới nơi này, tại trước đó không cùng mình thương lượng, hiện tại biến thành em kết nghĩa của nàng rồi hả?

Đây là muốn làm gì?

Lần này người đề xuất liên hoan là Lưu Mộng Hàm là cô gái khuôn mặt cũng không xuất sắc nhưng khí chất rất ôn nhuận, phản ứng cực nhanh, mạnh mẽ đề xuống lòng nghi hoặc đối với thân phận Vương Phục Hưng, mỉm cười cùng Vương Phục Hưng nắm tay, bàn tay nhỏ bé rất nhu nhược không có xương, căn bản không cho người nào đó thời gian hưởng thụ, liền rút đi về, nhạt cười nhạt nói: “Mọi người qua ngồi, ăn trước một chút gì, chậm rãi trò chuyện.”

Mọi người cùng đi đến đại sảnh, trên cái bàn tròn ở trung tâm, đã bày ra nhiều đồ ăn, bị mọi người vây quanh Hạ Thầm Vi ba người rất lưu loát đương nhiên hướng về phía bàn ăn chủ vị, nhưng không có ngồi xuống, mà là kéo Vương Phục Hưng một thanh, đưa hẳn đặt tại chủ vị, mà Hạ đại tiểu thư mình, cùng Sở Tiền Duyên một trái một phải ngồi ở bên người Vương Phục Hưng.

Làm một đám công tử thiên kim đang nói chuyện ánh mắt lập tức quỳ dị.

Vương Phục Hưng khẽ nhủ mày, không vui biểu lộ lóe lên rồi biến mất, hẳn tự nhiên hiểu chuyện gì xảy ra, hít thở sâu một hơi, thần nhiên nói: “Ta là hộ vệ Hạ tiểu thư, nàng là lão bản của ta, nàng muốn ta ngồi ở chỗ này, ta ngồi là được.”

Hạ Thầm Vi khuôn mặt tươi cười như hoa cứng ngắc lại xuống, có trong nháy mắt rất ngăn ngừa xuất thần, lập tức kịp phản ứng, trong ánh mắt thần sắc ụt khuất lóe lên rồi biến mất, thực sự không có giải thích giữa tiểu hữu lâm hai người, cười cười, nói khẽ: “Ta sợ người không có ý tứ, ngồi ở chỗ này, gặp món ăn cũng dễ dàng chút a.”

Chắc chắn, ngữ khí kiêu mị.

Lưu Mộng Hàm ánh mắt chuyển động, thanh âm cười khẽ, nói: “Ồ!!!, Phục Hưng, chị nuôi người đối với người rất tốt a, người có thích nàng hay không?”

Vấn đề này đến vô cùng đột nhiên.

Hạ Thầm Vi đều có chút kinh ngạc, Sở Tiền Duyên càng là lảng lẽ dựng lên lỗ tai.

Ngày bình thường chẳng muốn giao tiếp người khác nhưng độ dày da mặt lại không thua gì bất luận kẻ nào Vương Phục Hưng đồng chí nhìn thoáng qua ánh mắt cổ quái Hạ Thầm Vi, khỏe miệng đột nhiên giờ lên một tia trêu tức vui vẻ, cười nhẹ mở miệng nói: “Đương nhiên, Hạ tỷ tỷ đối với ta tốt như vậy, ta đương nhiên cũng thích “kiền” tỷ tỷ, chỉ cần nàng vui vẻ là được rồi.”

Toàn trường yên tĩnh.

Không biết cái thẳng này là có ý hay vẫn là vô tình, đem chị nuôi làm chữ đặc biệt trọng, vốn là một câu nói lại làm cho người ta suy nghĩ miên man.

Đây coi như là đùa giỡn trắng trợn sao?

Quá mãnh.

Những lời này, em gái nuôi cùng với kiên em gái, con gái nuôi cùng với kiên con gái quả thực khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu nha, chính là chữ “kiên”(phát âm chữ kiên với chữ nuôi giống nhau, nhưng chữ kiên lại mang ý nghĩa khác như là chơi) ấy

Cái thằng này có gan báo a.

Tất cả mọi người muốn cười cũng không dám cười, nhìn Hạ Thầm Vi, sắc mặt kìm nén đến mức đỏ bừng.

Hạ đại tiểu thư đã lớn như vậy , từ trước đến nay, chỉ sợ còn là lần đầu tiên có người dám ngồi ở bên người nàng, trắng trợn “kiên” nàng a? Quá thú vị.

Tất cả mọi người hầu như muốn kìm nén đến nội thương, Hạ Thầm Vi trong ánh mắt nổi giận lóe lên rồi biến mất, rất mặt mờ lạng lẽ trông Vương Phục Hưng sắc mặt đang bình tĩnh, ngữ điệu bình tĩnh, thần nhiên nói: “Ta đây cái em kết nghĩa là người bên ngoài, tiếng phổ thông không phải rất tiêu chuẩn, mọi người chê cười.”

Vương Phục Hưng không có phản bác, duỗi ra chiếc đũa, gấp một khối thịt gà bỏ vào trong chén trước mặt của Sở Tiền Duyên, cầm lấy một cái tiếng phổ thông rõ ràng rất tiêu chuẩn nhưng đơn giản bị cái tiểu nương tử nào đó nói thành không tiêu chuẩn, tự nói một câu: “Đừng vậy a, chê cười rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thổ Lộ

Vương Phục Hưng vốn cho rằng thứ này công tử thiên kim này thân là phú nhị đại, quan nhị đại ở Hoa Đình trong vòng lẩn quẩn sẽ rất khó đối phó, nhưng rượu qua ba tuần sau đó mới có hơi tự giễu phát hiện, mình tựa hồ hay vẫn là quá coi trọng mình rồi. Liên hoan kiểu này, quả nhiên cùng lần trước tiệc tối trong tửu điểm Khai Duyệt không giống với, mỗi người đều có được mình kiêu ngạo, không có tận lực bỏ qua Vương Phục Hưng, nhưng là không có gì người nhiệt tình đưa danh thiếp cho hắn, chính thức sơ giao, đại bộ phận người vẫn là xúm lại bên người Hạ Thầm Vi, trò chuyện tình hình chính trị đương thời, trò chuyện kinh tế, thao thao bất tuyệt lại có lý có cứ. Trách không được những thứ này quan nhị đại phú nhị đại mất cao hơn đầu, chỉ có điều đầu năm nay, một cái Hạ đại tiểu thư em kết nghĩa, thực sự quá làm cho người ta bắt đoán không ra, giữa hai người mập mờ đối thoại cũng khiến người này có chút thần bí, trước khi chuyện chưa sáng tỏ, nhất định phải bình tĩnh, hơn nữa thủy chung nghiêm khắc chấp hành lấy, mỗi người đều cùng Vương Phục Hưng giữ một khoảng cách đồng thời lại không xa lạ, khoảng cách nắm chắc vừa đúng, bởi vì bất kể thế nào , Vương Phục Hưng đồng chí em kết nghĩa, đã rất thẳng thắn nói rõ rồi hẳn chính là một hộ vệ, hộ vệ hàm nghĩa là cái gì? Vậy nếu không thể để cho bọn họ kính nể, một cái thần thể tựa hồ cũng không phức tạp cùng lứa tuổi, coi như là em kết nghĩa Hạ Thầm Vi, cũng không đủ để cho bọn họ buông ngạo khí đến chủ động kết giao.

“Rất nhàm chán ư, chúng ta qua ngồi một chút.”

Một mực ngồi ở bên người Vương Phục Hưng, cùng hắn mặc một thân “tình lữ già bộ”, Sở Tiền Duyên chủ động mở miệng, mỉm cười cười nói. Bởi vì uống chút ít rượu, một khuôn mặt trái xoan càng kiều diễm, nhưng không mất thanh lệ, nàng xem Vương Phục Hưng, tựa hồ đối với nội dung người chung quanh nói chuyện phiếm không có hứng thú.

Vương Phục Hưng gật gật đầu, đứng người lên, do dự xuống, cuối cùng vẫn còn buông tha cho rút rè, thân làm một cái đàn ông kéo tay Sở lão sư, đi về hướng một bên ghế sofa.

Sở Tiền Duyên sắc mặt hồng nhuận phon phớt tựa hồ không có thay đổi gì, nhưng trong con ngươi hào quang lại lạng lẽ mềm mại đi một tí, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Vương Phục Hưng.

Động tác đơn giản hai người, lại làm cho bốn năm cái nam nhân trẻ tuổi ánh mắt lập loè dưới chú ý, nhưng lại không qua lâu, Hoa Đình Sở gia, tại nơi đại đô thị ngoạ hồ tăng long này, xác thực không có trào lên đỉnh, nhưng là xuống dốc đến mức khiến cho công tử thiên kim sao lãng thế lực của họ. Với tư cách Hạ gia bà con, hơn nữa Sở gia lão gia tử Sở Hiếu còn có thân phận mẫn cảm là người đứng đầu bộ giáo dục Hoa Đình, tăng thêm Sở gia ở lĩnh vực kinh doanh cùng với uy vọng của Sở Thành Võ ở hắc đạo, tuyệt đối nói được là có thể ở những tầng lớp thượng lưu lẫn lộn, thủy chung trôi nổi lại cố định ở một vị trí, không tiến thêm một bước, nhưng tuyệt không lui về phía sau, trung dung mà khiêm tốn.

Sở gia trường nữ Sở Tiền Duyên, càng là như vậy, không tranh quyền thế không tính là, nhưng giúp mọi người làm điều tốt, không tranh phong mang, lại là người có ít lòng tham, tối thiểu có rất nhiều công tử ca ở Hoa Đình ái mộ nàng. Tại trong mắt người thế hệ trước, Sở lão sư càng là con ngoan, cười vào gia môn làm con dâu, có lẽ không làm được một nữ cường nhân, nhưng có thể an phận làm nội trợ, giúp chồng dạy con, chuẩn bị bữa ăn.

Hơn nữa máu chốt nhất chính là Sở Tiền Duyên còn là một mỹ nữ, đại mỹ nữ. Cô gái như vậy, một cái nhãn mày một nụ cười, hoặc nhu nhược hoặc kiên cường hoặc ngượng ngùng mị lực, coi như là những hào phú Đại thiếu gia, cũng giống nhau gánh không được oa, chỉ có điều rõ ràng đây không phải là nơi có thể tranh giành tình nhân, người ở chỗ này đều hiểu được khắc chế, cũng không có lập tức phát tác.

Hạ Thầm Vi bị mọi người vây quanh nhìn thoáng qua bóng lưng Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên, một đôi mị hoặc trong con ngươi lạng lẽ hiện lên một tia dị sắc, nhìn như vô tình ý nói một câu: “Bọn hắn rất xứng đấy, không phải sao?”

Trong đám người tự nhiên lại là một hồi phụ họa.

Đây là khu hào trạch ở một bên sông Hoàng Phố, trong cư xá mỗi một nhà biệt thự, đều đại khí ung dung. Mấy trăm mét vuông diện tích, cao thấp ba tầng, từ bề ngoài xếp đặt thiết kế liền nhìn ra được nhà thiết kế đường nét độc đáo, bên trong lắp đặt thiết bị càng là chú ý, đồ nhà què Vương Phục Hưng xác thực không có đại kiến thức, nhưng như thế nào cũng là Thanh Hoa Đại Học đi ra, còn đã làm bạn trai chính thức thiên kim tiểu thư, đối với trong phòng lắp đặt thiết bị ánh mắt coi như sắc bén, liếc có thể nhìn ra vô luận đèn treo hay vẫn là ghế sofa, hoặc là TV, thậm chí ngay cả thảm đều là xa xỉ phẩm trong mắt dân chúng. Chắc chắn, lắp đặt thiết bị thành như vậy, ở đâu như là cái nhà, đoán chừng tiền lắp đặt thiết bị liền không ít hơn so với giá mua biệt thự tại đây, ngủ ở nơi này, rõ ràng chính là nằm ngủ ở trên một đồng tiền, thật sự ngủ được an ổn? Khi hân có ý tưởng, chỉ cần có một cái giường đủ rộng rãi thoải mái, nằm trên giường là nữ nhân của mình, vô luận là nhà tranh hay vẫn là biệt thự, nửa đêm cũng sẽ không làm ác mộng đấy.

Tâm niệm, Vương Phục Hưng theo bản năng đem lời cũng liền nói ra. Mặc dù là thi thảo tự nói âm điệu không cao, nhưng Sở Tiền Duyên đi theo sau lưng của hân cũng không phải là kẻ điếc, nghe được rành mạch, một đồng chí hoàn toàn là mở miệng theo quán tính vừa dứt lời liền bắt đầu hỏi hân, quay đầu, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, lại phát hiện đối phương trên mặt đẹp tràn đầy thần sắc cổ quái, tựa hồ tại biểu đạt là nàng đang không hiểu, ngược lại là Vương Phục Hưng một hồi khần trương cảnh giác, sợ vị nữ hiệp này nhất thời xúc động liền mở miệng nói một câu ta nguyện ý ngủ với người ở nhà tranh.

Nhưng Sở lão sư dù sao vẫn là nữ hài tử nha, rụt rè khẳng định không thể nói, hai người đều có tâm tư nhìn nhau một hồi, lẫn nhau nắm tay lại không buông ra, cuối cùng vẫn là Vương Phục Hưng lấy lại tinh thần, lôi kéo nàng ngồi ở mấy ghế sa lon bằng da thật ở bên cạnh, lạnh nhạt mở miệng nói: “Người cùng bọn họ có lẽ có thể tìm những chủ đề chung để nói chuyện, vì sao không cùng họ nói chuyện?”

“Không có ý nghĩa a, bọn hân nói những cái kia đều là liên quan đến lợi ích của bọn hân, ta cảm thấy hay vẫn là dạy học đỡ một ít, tuy rằng lớp học có Vương Phục Ngữ cái loại gây sự quý, nhưng cũng có không ít học sinh tốt a, cùng những hài tử kia cùng một chỗ, mặc dù tức giận, nhưng vẫn là vui vẻ càng nhiều một chút.”

Sở Tiền Duyên cười nói, cùng Vương Phục Hưng ngồi rất gần, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay chống cằm, con mắt nhìn Vương Phục Hưng, tuy rằng không phải về mặt si mê, nhưng ban đêm, vừa mới uống chút ít rượu Vương Phục Hưng đồng chí xem ra, cô nàng này trong ánh mắt hay vẫn là mang theo một ít khiêu khích.

“Ân, giáo sư, Sở lão sư công đức vô lượng, sớm muộn gì có một ngày sẽ trải đầy thiên hạ a.”

Vương Phục Hưng cười giỡn nói, cầm lấy ấm nước tinh xảo phía trước, đã đến chén nước, đưa cho Sở Tiền Duyên giống như có lẽ đã có chút men say cho nên đặc biệt can đảm.

Sở Tiền Duyên tiếp nhận chén nước nhẹ nhàng nhấp một hớp, cười nói: “Ngược lại là người, hiện tại có lẽ cùng những người này làm quan hệ mới đúng. Thúc thúc nói, Hoa Đình là một tòa thành thị không thiếu tiền tài cùng quyền lợi, tuy rằng không bỏ cục thâm nghiêm bằng Kinh Thành, nhưng ở đây một phần tự do, mới có thể để cho cái thành phố này ở những năm gần đây càng ngày càng huy hoàng. Có thể đứng ở phía trên nhất đấy, vinh viễn đều chỉ có số ít một nhóm người, ừ, đêm nay nơi đây xuất hiện những nhân vật này, tuy rằng không là tất cả hào phú của Hoa Đình, có thể hai mươi năm về sau, những người này cũng sẽ ở trong cái thành phố này hô phong hoán vũ, hiện tại có biểu tỵ cho người nói câu, người muốn tiến vào vòng tròn, rất dễ dàng a.”

Vương Phục Hưng lắc đầu, bật cười nói: “Tham thi thâm, từng bước đi trên đất bằng mới tốt, lên quá mức, trào lên tốc độ là nhanh, nhưng trong nội tâm luôn không nở, hiện tại có hai cái mỹ nữ cả ngày ở bên cạnh ta, ta cũng không có triệt để hiểu rõ, muốn thò tay đi bắt mạng lưới quan hệ từ trên người nàng, quá không thực tế rồi.”

Sở Tiền Duyên có chút sợ run lên, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, người bình thường nếu như đạt được loại kỳ ngộ này, thời điểm này hơn phân nửa sẽ mừng rỡ như điên, có thể bảo trì lý trí, cực nhỏ, nàng nhớ tới người nam nhân này đã từng đối với nàng nhắc qua tự chủ, sau đó lại nghĩ tới thúc thúc đối với hân đánh giá, càng nghĩ càng nhiều, càng nhiều càng loạn, Sở Tiền Duyên làm người xử sự thủy chung rất đơn thuần một hồi đầu đầu, tăng thêm uống chút rượu, càng là có chút cảm giác mê muội, dứt khoát không thêm nghĩ nữa vấn đề này, ngẩng đầu lên đem trong chén nước trắng uống một hơi cạn sạch, nói khẽ: “Người nghĩ muốn hiểu rõ ta cái gì?”

“Cảm tình.”

Vương Phục Hưng hầu như không chút do dự nói ra một đáp án, trả lời quyết đoán, đừng nói Sở Tiền Duyên, liền Vương Phục Hưng mình cũng có chút kinh ngạc, hân nguyên cho là mình sẽ nói ra phải hiểu gia đình Sở gia, dính đến sản nghiệp, cùng với mạng lưới sau lưng vấn đề rườm rà, thế cho sau khi có được đáp án nhờ Sở Tiền Duyên hào hào quy hoạch thoáng qua tương lai của mình, có thể lời nói đến bên miệng, lại nói ra một đáp án khác.

Sở Tiền Duyên cũng có chút sợ run, trả lời, ở bên trong ý nghĩ của nàng, tựa hồ có chút đáng giả nghĩ sâu xa, nàng theo bản năng đứng dậy, ngồi khoảng cách Vương Phục Hưng thêm gần một ít, câu nói đầu tiên thì lại để cho Vương Phục Hưng ngốc trẻ.

“Ta bị người bỏ rơi một lần.”

Sở Tiền Duyên nói khẽ, rất bình tĩnh, cảm giác không thống khổ không bị thương.

Loại ngu nữ a?

Vương Phục Hưng trợn mắt há hốc mồm, đem bạn gái có tiền cũng không xinh đẹp hoặc là xinh đẹp lại không tiền đá bỏ rồi, loại chuyện này tuy rằng khôn kiếp chút ít, nhưng chung quy không phải không thể lý giải, có Sở Tiền Duyên như vậy, đặt ở đâu đều có thể làm cho nam nhân đánh vỡ đầu đều muốn cướp đến tay mềm mại đoá hoa, vậy mà, con mẹ nó lại bị quăng?

“Đây là chuyện lúc còn học đại học, hẳn hơn ta một tuổi, từ ta mới vừa vào trường học biết được liền bắt đầu đuổi theo ta. Cùng người trái lại, hẳn cũng không phải cái loại người dùng một cái nữ nhân nào đó làm động lực đi phấn đấu, nhập học ngày đầu tiên, ta liền đã nghe được tên của hắn. Tại Phục Sáng, hẳn thật sự rất chói mắt, sống được cũng rất đặc sắc, người muốn nha, một người rất tuấn tú, sẽ đánh đàn dương cầm, sẽ chơi bóng rổ, thành tích xuất chúng, gia thế xuất chúng, còn có một đôi mắt rất mê người, tại thời còn học sinh, là đại bộ phận nữ sinh đều không thể cự tuyệt đấy. Ta cũng không ngoại lệ, đau khổ chờ đợi đến năm thứ hai thì đáp ứng làm bạn gái của hắn, a, lúc ấy chuyện này tại Phục Sáng, thế nhưng là rất oanh động a, mãi cho đến hắn sắp là sinh viên năm 4, đều đối với ta rất tốt rất tốt, chỉ có điều không biết vì cái gì, hẳn cho tới bây giờ cũng không mang theo ta đi gặp người nhà của hắn, bất quá đều không sao cả a, ta có thể đợi đấy.”

Nhớ rõ bọn hắn sắp tốt nghiệp đại khái trước một tháng, trong trường học muốn tổ chức một cái vũ hội, hẳn làm chủ cầm, nhõng nhẽo cứng rắn muốn ta đi cô động, biết được ta nhiều góc? Thậm chí đã quyết định đêm đó đem lần thứ nhất giao cho hắn mà hẳn đây dựa ta thật lâu cũng không có được, chỉ cần hắn rất tốt với ta, cái gì cũng có thể đấy, nhưng hắn tựa hồ không có kiên nhẫn, người biết lúc kết thúc vũ hội, hẳn ngay trước mặt gần nghìn sinh viên Phục Sáng, nói với ta cái gì sao?

Hắn nói, Sở Tiền Duyên, chúng ta chia tay a, người không xứng với ta, đáng tiếc duy nhất đúng là không có lấy đi thân thể của người, nhưng ta hiếm. Sau đó hắn ôm cái bạn cùng phòng của ta đi đến trước mặt của ta, cười vứt bỏ một câu gặp lại, trực tiếp nghênh ngang rời đi. Ta lúc ấy cho rằng cả đời đều không quên được ánh mắt khi đó của hắn, khinh miệt, quả quyết, còn có loại khoái cảm sau khi trả thù, ta thậm chí cũng không biết ta đã làm sai điều gì, khiến cho hắn không quan tâm ta rồi, khóc về đến nhà, cùng thúc thúc nói lên chuyện này, thúc thúc đại phát lôi đình, phái người đã điều tra tư liệu của hắn sau đó mới biết được, bạn trai hai năm của ta, phụ thân của hắn, năm đó bị thúc thúc ta đã cắt đứt một chân một tay đuổi ra khỏi Hoa Đình, cuối cùng cũng cảm rở tại Kim Lăng, Đồng Sơn tái khởi, hẳn đi vào Phục Sáng, đối với ta truy đuổi cùng nhục nhã, bất quá là vì trả thù ta cùng Sở gia, ha ha, nhiều buồn cười. Càng buồn cười còn ở phía sau, hẳn tốt nghiệp chưa tới nửa năm thời gian, liền xuất hiện lần nữa ở trước mặt ta, nói hẳn yêu là ta, đề cho ta tha thứ hắn, nhưng ta đâu rồi, không đến một năm thời gian, liền đem cái nam nhân này hung hăng làm thương tổn ta một lần cho quên lãng rồi, uy, ta rất lợi hại, đúng hay không?”

Sở Tiền Duyên ngữ điệu bình tĩnh nói, không phải tâm như tro tàn loại bình thường, mà là rất triệt để mây trôi nước chảy, mang theo chút ít tự giễu, nhẹ giọng cười nói: “Ta duy nhất may mắn đúng là, lúc trước ta không có cùng hắn trên giường, cho nên hiện tại ta vẫn sạch sẽ.”

“Từ khi đó, ta cũng rất vững tin, không có gì là có thể nhớ mãi không quên đấy, có chút chuyện lúc trước chúng ta đều sẽ cảm giác rất ủy khuất rất thống khổ, có lẽ sẽ nhớ rõ cả đời, nhưng loại tâm tình này lúc trước, lại không tồn tại nữa.”

“Người xem, ta hiện tại rất tốt nha, không cần nam nhân chiếu cố, mình liền có thể chiếu cố mình đấy, ta thế nhưng là nhân dân giáo sư a.”

Sở Tiền Duyên ánh mắt mê ly, bất tri bất giác tựa ở Vương Phục Hưng trên bờ vai, có chút hô hấp, mang theo một chút mùi rượu, nói khẽ: “Ta uống nhiều quá.”

Vương Phục Hưng nhớ tới một câu.

“Nam nhân đào rỗng rồi tâm tư muốn thương vị, rất đáng xấu hổ chính là chỉ biết mơ tưởng, cũng không dám có nửa điểm hành động thực tế, bắt đầu đi nhất, là muốn đi đường tắt, cuối cùng lại phát hiện không đường tắt có thể đi, đáng hận nhất đấy, chính là công thành danh toại sau đó bạch nhãn lang (kiểu người xấu xa, không biết báo ân), đi đường tắt, dựa vào nữ nhân, không từ thủ đoạn, đều không đáng xấu hổ.”

Không biết có phải hay không lúc ấy Hạ Thẩm Vi lời tâm huyết, nhưng hiện tại ôm lấy trong ngực mỹ nhân, Vương Phục Hưng cũng rất có cảm xúc, trừ phi đàn bà cực kỳ kiều ngạo như Đường Yên Ninh, bằng không thì trẻ trung lại không lo không nghĩ ở đại học, có thể có bao nhiêu nữ sinh cự tuyệt hấp dẫn tình yêu? Quá ít.

Cái kia hầu như nhìn không tới bất luận cái gì con đường quang minh phía trước trong đêm mưa rào, trong xe thể thao, Hạ Thẩm Vi nói câu này lúc ấy lại để cho Vương Phục Hưng có chút sờ không nghĩ ra, hiện tại nhớ tới, tựa hồ sáng tỏ thông suốt, phía trước, tựa hồ thật sự xuất hiện một cái đường tắt quang minh rồi.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, vô thức ôm Sở Tiền Duyên nhỏ bé và yếu ớt vai, rút cuộc mở miệng, lẳng lặng nói: “Để cho ta tới thay thế hắn chiếu cố người, có thể sao?”

Sở Tiền Duyên không nói chuyện, tựa ở trong ngực của hắn, hô hấp đều đều, Vương Phục Hưng cúi đầu nhìn thoáng qua, trong ngực cô nàng tựa hồ đối với mình không đề phòng, nhắm mắt lại, khuôn mặt không mang danh lợi mà bình tĩnh, có chút tính trẻ con.

Ngủ rồi?

Vương Phục Hưng cười giễu, khá tốt, nếu không mình không tính thô lộ, chủ động yêu cầu làm tiểu bạch kiểm mà làm cho đối phương nghe được, vạn nhất bị cự tuyệt, cũng có chút khó thu tràng (xử lý hậu quả).

Xúc động cái đồ chơi này, quả thật không được.

Vương Phục Hưng ngẩng đầu ngồi thẳng thân thể trong nháy mắt, Sở Tiền Duyên bình tĩnh tựa ở trong lòng ngực của hắn lẳng yên mở ra con mắt, không để lại dấu vết liếc qua cái nhẫn trên tay trái Vương Phục Hưng, non mịn ngón tay chọt động đấy, lẳng yên nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Ta Là Đoàn Viên

Lần này liên hoan đối với Hạ Thẩm Vi có được hiệu quả trong dự đoán, cho nên sau đó khi 10h30 mọi người tan cuộc, Hạ đại tiểu thư tâm tình rất không tồi, giống như cảm thấy không thể nào đã ghiền, muốn đi bar . Vị nữ hiệp này dám can đảm đại ngôn bắt tầm cùng vương phục hưng đồng chí nói sau này đi theo nàng cất hương hất lạt(ăn ngon uống sướng) mấy ngày nay quả thật không có bạc đãi vương phục hưng, được miếng lớn ăn thịt miếng lớn uống rượu, nhưng chính thức trên ý nghĩa dẫn đường, ngoại trừ Vương Phục Hưng nhận thức trung niên đại thúc Không Lâm cái thân phận này , trước mặt bên ngoài vẫn còn tương đối mơ hồ, Hạ Thẩm Vi còn không có cho hắn bắt luận trợ giúp gì, ăn uống chơi đùa chiếm hơn nửa, Vương Phục Hưng đối với cái này cũng không thể tránh được, ra bao nhiêu khí lực cảm bao nhiêu thù lao, chuyện rất bình thường. Hắn cũng không cho rằng hắn cứu được hai nữ nhân bên người một lần có thể đạt được Hạ đại tiểu thư chính thức tín nhiệm, nàng chung quy là cùng Sở Tiền Duyên đồng dạng đàn bà như vậy, xuất thế nhập thế, đều là trong tiểu thuyết thiên chi kiêu nữ có thể làm ra một oanh động rất lớn, mang theo quang sáng của nhân vật chính , cần thận tâm lý, đều có tiêu chuẩn của mình, tùy tiện liên phạm hoa si không chút cất giữ nào tin tưởng một người đàn ông, sản nghiệp Hạ gia lớn như vậy, bởi đường được một người thừa kế như vậy, liền rất nguy hiểm rồi.

Hay vẫn là chỗ cũ, Phục Sinh quán bar.

Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên một tổ hợp đáng chú ý, mấy ngày nay thường xuyên vào nơi đây, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, tối thiểu quản lý nơi đây thấy hai người sau đó đi tới, không nói hai lời liền phái người an bài một cái vị trí tốt, tặng kèm mấy cái mâm đựng trái cây, cũng không phải có cái gì ý xấu, đối với nữ khách hàng gia thế bất phàm bề ngoài khí tràng giống nhau cường đại, quán bar vẫn là không keo kiệt thiện ý, quản lý Phục Sinh quán bar không dám làm ra hành động hoang đường bôi rượu cho Hạ Thẩm Vi, mục đích rất đơn thuần, chỉ hy vọng hai cái đại nỷ nữ này có thể thường xuyên đến chơi, một quán bar, vị trí địa lý cho dù tốt, dù không gian có đẹp đến mấy thì lực hấp dẫn cũng không cao, điểm này, là nam nhân đều hiểu.

Sở Tiền Duyên biểu hiện rất cổ quái, loại biểu hiện này rất nhỏ, điều đó để cho Vương Phục Hưng đều cảm thấy là ảo giác. Cô nàng này từ bờ sông Hoàng Phố sau khi đi ra vẫn như cũ hay vẫn là ngồi ở vị trí phía trên kế bên tài xế, nhưng sau khi xong yến hội, khí điểm tăng vọt không ít, hành động rõ ràng nhất chính là khi Vương Phục Hưng lần nữa nhen nhóm một điếu thuốc, nàng sẽ trực tiếp vươn tay về mặt nghiêm túc yêu cầu một đồng chí hút ít thôi, ngữ khí mềm mại, là một cái đàn ông đều cự tuyệt không được. Tổng thể mà nói, tựa hồ Sở lão sư đối với Vương Phục Hưng thân mật không ít, từ sau khi kết thúc đoạn tình cảm với Diệp VũYên sau thì Vương Phục Hưng chưa bao giờ chủ động tìm tình yêu mới, cuối cùng vẫn còn lựa chọn yên lặng theo dõi kỳ biến.

“Uống chút gì không, đêm nay chúng ta gọi rượu đỏ được không, bất quá người muốn uống ít một chút, một lát lái xe, chú ý an toàn.” Sở Tiền Duyên cười nói. Nhìn điệu bộ này, tại thời điểm vừa ngồi xuống, bề ngoài giống như thiếu chút nữa xúc động nhất thời muốn ngồi ở bên người Vương Phục Hưng, bất quá cuối cùng rút rè chiến thắng xúc động, cùng Hạ Thẩm Vi cùng ngồi ở đối diện hắn.

“Ta không sao cả.” Vương Phục Hưng cười nhạt nói, đem menu rượu Sở Tiền Duyên đẩy đi tới đẩy trở về, nói: “Người chọn đi.”

Sở Tiền Duyên từ mâm đựng trái cây trong cầm một miếng quýt, bỏ vào trong miệng, khẽ nhấm nháp, á thanh âm, thần thái dị thường ngây thơ đáng yêu, nàng mắt có chút thâm ý nhìn Hạ Thẩm Vi, sắc mặt đỏ hồng, nâng menu rượu tới trước mặt Hạ Thẩm Vi, cười nói: “Biểu tỷ người tới chọn xong rồi, muốn chọn rượu ngon a, hôm nay người mời khách, ta đi toilet.”

Hạ Thẩm Vi dở khóc dở cười, hướng về phía biểu muội phát phát tay, cũng không nhìn tờ menu trước mặt, rất thành thạo báo ra tên hai loại rượu đỏ, coi như là rộng lượng, đơn giản hai câu nói chính là mấy vạn khối , chỉ có điều nàng lại rõ ràng không quan tâm, nhân viên phục vụ sau khi rời đi, Hạ đại tiểu thư mới nhìn Vương Phục Hưng, chớp chớp con mắt, về mặt u oán, nửa thật nửa giả nói: “Thực sự muốn theo đuổi biểu muội ta rồi hả? Các người cùng một chỗ rất xứng a.”

Che đây vẫn luôn là phản ứng bản năng của nhân loại, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không ngoại lệ, tự nhiên sẽ không nói sự kiện trong yến hội không tính là thô lỗ nhưng không được đến đáp lại cho Hạ Thẩm Vi. Nhưng không nói cho Hạ Thẩm Vi, không có nghĩa là hắn thực có thể làm được tâm lạnh như nước, tình trường thủy chung đều là như thế, từ chủ động mở miệng theo đuổi một khắc này đã nói lên lập trường của mình liền sẽ biến thành bị động, hiện tượng rất dễ hiểu, cho nên hiện tại Sở Tiền Duyên đối với hắn đưa ra yêu cầu ít hút thuốc uống ít rượu, xuất phát từ một loại tâm lý rất kỳ quái, hắn thật sự tìm không ra lý do cự tuyệt.

Vương Phục Hưng tùy ý ăn một chút hoa quả, nói khẽ: “Tán gái cần không chỉ là vốn liếng, suy nghĩ cũng là thứ quan trọng, thiên thời địa lợi nhân hoà, hiểu được sáng tạo điều kiện mới là cao thủ, đi một bước nhìn một bước tốt rồi.”

“Nàng đơn thuần như vậy, còn cần nhiều lời nói ong bướm mới theo đuổi sao? Kỳ thật, mang nàng xem hai bộ phim, cho ăn chút bắp rang, sờ sờ đầu, nàng cũng liền ngoan, khi đó còn không phải nghe người chỉ đạo? Hi hi, mang đến cái khách sạn nào đều tùy tiện.” Hạ Thẩm Vi cười tùm tùm nói. Cô nàng này lúc cười lộ ra má lúm đồng tiền dị ở đôi má phía bên phải thường rõ ràng, phối hợp với nàng ngũ quan xinh xắn, tại trong hoàn cảnh hơi ám lợ ra có chút mỉa mai, rất câu người.

Vương Phục Hưng triệt để im lặng lẳng lẳng uống rượu, không phải không thừa nhận cô nàng trước người tìm từ quả thật có điểm sắc bén, nói mình cũng có chút động tâm, dù sao Sở lão sư đáng người khuôn mặt đều là hàng thật giá thật, không có nửa điểm làm giả, toàn thân ti lệ hoàng kim tự nhiên mới dụ người nhất nha. Thánh Nhân phải có tính dâm, Vương Phục Hưng đồng chí tự nhiên cũng không đạt được cảnh giới ngồi trong lòng mà vẫn bất loạn, đối mặt nỷ nữ, nhất định sẽ động tâm, về phần mang đến cái nào nhà hàng đều tùy tiện, từ trước đến nay Vương Phục Hưng tự mình biết rõ trong nội tâm sẽ không cho rằng như vậy, nhưng âm thầm phán đoán thoáng qua, vẫn là có thể đấy.

Hắn quay đầu, nhìn thoáng qua cảnh tượng quần ma loạn vũ ở sân nhảy một, ánh mắt mê mang, trong tiềm thức, hắn tựa hồ còn không có làm tốt chuẩn bị bắt đầu một đoạn cảm tình khác, thậm chí vừa rồi tại trong yến hội thốt ra câu nói kia cũng hơn phân nửa là dưới kết quả do xúc động, ý nghĩ của hắn rất đơn giản, đầu là không muốn lại để cho nữ hài tính cách cùng Diệp Yên Vũ có bấy phần tương tự bị thương tổn, muốn tận khả năng bảo hộ tốt một chút mà thôi.

Nhu nhược, điềm đạm, thiện lương, linh động dí dỏm, không tranh phong mang.

Như vậy cô gái, coi như là nam nhân không có trí tuệ cũng có thể điên cuồng, tiểu kiều ngạo, cũng đủ làm cho người theo đuổi nàng người trước ngã xuống, người sau tiến lên như cá diếc sang sông rồi.

Hắn không có trả lời vấn đề nghe qua là rất vô lý, từ trong tay nhân viên phục vụ cầm hai bình rượu đỏ đất tiền, tự mình mở ra, rót một chén cho Hạ Thẩm Vi cùng mình, lẳng lặng nói: “Nói như thế nào?”

“Uống xong về nhà.” Hạ Thẩm Vi vung tay lên hào sảng nói. Cùng Vương Phục Hưng đụng đụng chén, quả thật sẽ đem ly rượu đỏ trong tay uống một hơi cạn sạch, Vương Phục Hưng loại này đồ nhà quê cũng biết rượu đỏ là muốn bình phẩm đây, điều này cũng tốt, nửa chén rượu thoáng qua đã bị uống cạn sạch, nếu như đôi thành nhân dân tệ mà nói, Hạ Thẩm Vi uống một cái hết ít nhất cũng có hơn một nghìn khối nhân dân

Phá của a.

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua nàng, bình tĩnh nói: “Cùng rượu có cừu oán sao?”

Hạ Thẩm Vi vẻ mặt buồn khổ, biểu lộ giống như đức, trong ánh mắt lại mang theo nồng đậm vui vẻ không khó xem thấu, giả bộ thờ dài, nói khẽ: “Ài, tỷ tỷ ta tốt xấu coi như là một đại mỹ nữ a, luận gia thế, luận dung mạo, từng cái phương diện, ta có lẽ so với biểu muội ngốc kia của ta có ưu thế một ít mới đúng, có thể nam nhân trước mặt ta mắt bị mù, tình nguyện chọn người khác cũng không chọn ta, ta chỉ biết mượn rượu giải sầu!”

Vương Phục Hưng một hồi nhức đầu.

Lời vui đùa thật không có thể tùy tiện nói a mỹ nữ, đối với một cái nam nhân nội tâm cường đại dị thường chưa bao giờ sẽ tận lực đi đối với mọi người cúi đầu mà nói, coi như là hiện tại hắn là hộ vệ của Hạ Thẩm Vi, cũng rất khó xem nàng trở thành chủ tử, cho nên chẳng qua là sùng sốt một chút liền cười giong nói: “Ôi!!!, thật là đồ kị, phục vụ viên, mang tới một thùng giấm chua, thùng lớn đây.”

Hạ Thẩm Vi cười nắc nẻ một câu đi tìm chết, đột nhiên đưa ra một cái vấn đề có thể làm cho đại đa số nam người đau đầu muốn nứt: “Này, người nói ta cùng Tiền Duyên ai xinh đẹp hơn?”

“Đều xinh đẹp.”

“Vậy người cảm thấy ta cùng Tiền Duyên cùng Đường Yên Ninh so ra ai xinh đẹp?”

“Đều xinh đẹp.”

“Dám trả lời không?”

“Không dám.”

“Người đi chết đi.”

Vương Phục Hưng có chút bất đắc dĩ, cúi đầu uống một hớp rượu, xoay người, nhìn thoáng qua phương hướng cửa toilet quán bar, cau mày nói: “Như thế nào còn chưa có trở lại?”

“Không chừng tại trong toilet trang điểm a, một khi ra ngoài cho người cái kinh hi sâu sắc.”

Hạ Thẩm Vi cười giong nói. Không biết nguyên nhân gì, đột nhiên cảm thấy rượu nơi này khó uống chết rồi, nơi đây hoa quả khó ăn chết rồi, nơi đây bầu không khí cũng kém chết rồi.

Cảm giác nguy cơ từ trước đến nay đều rất nghiêm trọng Vương Phục Hưng ánh mắt hí hí, vô thức chọn điều thuốc, hút một hơi, nhẫn nại tính tình đợi năm phút đồng hồ, kết quả còn không có Thấy Sở Tiền Duyên trở về.

“Người đi toilet nhìn một chút.”

Vương Phục Hưng nhìn Hạ Thẩm Vi nói khẽ.

Hạ đại tiểu thư chút nào không thực nữ liếc mắt, lái xe hộ vệ thật sự là vênh váo ngút trời kêu gào, trực tiếp mệnh lệnh mình làm ngừng khí bắt đầu lên chính hắn là lão bản.

Nàng hừ hừ đứng người lên, đi về hướng toilet, Vương Phục Hưng do dự xuống, đứng người lên theo ở phía sau.

Hạ Thẩm Vi đi vào nhanh, đi ra nhanh hơn, không có hai phút liền đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn âm trầm, thần sắc đã ẩn tàng vô cùng tốt hiện lên một tia lo lắng, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, thản nhiên nói: “Bên trong không ai.”

Vương Phục Hưng trong nội tâm trầm xuống, không có tồn tại thậm chí có chút ít hoảng hốt, hần hít thở sâu một hơi, bắt buộc mình tỉnh táo lại, nói: “Có hay không dấu vết đánh nhau?”

“Không có, Tiền Duyên thuật phòng thân cơ bản nhất cũng sẽ không biết, nếu như gặp được cái gì chuyện không tốt, trên cơ bản liền đánh trả đều không có.”

Hạ Thâm Vi chau mày cùng một chỗ, tựa hồ nghĩ tới điều gì không tốt kết quả, ngữ khí cũng lạnh xuống.

Vương Phục Hưng không có chút gì do dự, xoay người rời đi, thản nhiên nói: “Tính tiền, chúng ta đi.”

Hạ Thâm Vi không có hỏi cái gì, lập tức làm theo.

Hai người tới cửa quán bar, Vương Phục Hưng tận lực giữ vững bình tĩnh ngữ điệu, hỏi đứng ở cửa bảo vệ, có lẽ là câu hỏi nội dung trong liên quan đến nữ tử quá mức nổi tiếng, hộ vệ có chút suy nghĩ một chút, vô cùng lưu loát khẳng định nói: “Mới vừa rồi bị hai nam nhân mang đi, tiền sinh, đây là quán bar, thường xuyên phát sinh loại chuyện này, cho nên chúng ta cũng không có ngăn cản.”

Đã có thể xác định Sở Tiền Duyên là bị người cưỡng ép mang đi Vương Phục Hưng vẫn không có rối loạn tâm tính, nheo mắt lại hít thở sâu một hơi, trong đầu chuyển động nhanh, cuối cùng bình tĩnh nói: “Bảo vệ đại ca, còn nhớ rõ bộ dạng hai cái nam nhân kia, mặc trang phục, ta cần trả lời kỹ càng.”

Hần từ trong túi quần móc bóp ra, mở ra, đếm, tổng cộng còn năm trăm khối nhân dân tệ, không nhiều không ít, dứt khoát một tia ý thức lấy ra, đem trước mặt toàn bộ của cải đều nhét tại hai cái bảo an trong tay, nói khẽ: “Mời hai vị hút thuốc uống rượu.”

Nhìn tại tiền trên tay, bảo an đại khái hình dung rồi thoáng qua, tuy rằng không phải rất kỹ càng, nhưng ăn mặc khí chất, đã xem như rõ ràng.

“Là hộ vệ, hoặc là chính là tay chân chuyên nghiệp.”

Hạ Thâm Vi dĩ thường khẳng định nói, trong ánh mắt hàn quang lập loè, không thêm che giấu.

Vương Phục Hưng mở ra sổ truyền tin, tìm ra dãy số ngẫu nhiên có liên hệ Đỗ Uy, trực tiếp gọi tới.

Đỗ Uy trong vòng luân quần tính là trung đẳng cấp độ phú nhị đại nhận được điện thoại Vương Phục Hưng, ngữ khí kích động, thậm chí có cảm giác thoải mái phát ra từ phế phủ, cười to nói: “Làm sao vậy huynh đệ, muốn uống rượu? Vừa vặn ta không sao, Phục Sinh quán bar, ta làm ông chủ.”

Vương Phục Hưng không có rảnh cùng hắn khách sáo, nói khẽ: “Đỗ Uy, người có hay không điện thoại của Tề Phụng Loan, gửi cho ta?”

Đỗ Uy mang theo ngữ khí nghi hoặc ừ một tiếng, nhưng cảm giác lấy Vương Phục Hưng tựa hồ không muốn nhiều lời, liền rất thông minh không có hỏi nhiều, cười nói: “Chờ một chút, trước cúp, ta gửi tin nhắn cho người.”

Vương Phục Hưng gạt gao cầm di động, đợi khoảng hai phút, rút cuộc đợi đến lúc tin nhắn Đỗ Uy tới, liền cảm ơn cũng không kịp nói, trực tiếp chiếu vào dãy số gọi qua.

Đối phương rất nhanh chuyển được, Tề Phụng Loan ngữ khí vẫn như cũ thanh thúy dễ nghe, cho ăn... Một tiếng, mang theo điểm quý dị.

Vương Phục Hưng bình tĩnh mở miệng nói: “Thả người.”

Đối phương sững sốt một chút, lập tức kịp phản ứng gọi điện thoại là thần thánh phương nào, nguyên bản chột dạ triệt để không thấy. Chung quy là nữ hài lên cấp ba còn không có tốt nghiệp, có thể có bao nhiêu lòng dạ? Trực tiếp quai gờ không đánh đã khai nói: “Ồi!!!, nóng lòng như thế? Kẻ nghèo hèn, người tính cái thứ gì, dựa vào cái gì cùng ta nói như vậy?”

Vương Phục Hưng nhanh cầm di động nói: “Người muốn thế nào?”

Tề Phụng Loan không có trả lời, ngữ điệu oán độc hỏi cái chút nào không thể làm chung vấn đề: “Người ưa thích Tiền Duyên tỷ tỷ có phải hay không?”

Vấn đề đến vô cùng đột ngột, cho nên làm cho người ta trở tay không kịp.

Vương Phục Hưng do dự xuống.

Đối phương đã không thể chờ đợi được mở miệng nói: “Không sao. Loại người kẻ nghèo hèn như người liền quà sinh nhật cũng mua không nổi, bảo người con cóc cũng không xứng, nhiều nhất chính là một cái xú trùng mà thôi, bại hoại xã hội! Người cần bản là không có tư cách cùng một chỗ trước mặt Tiền Duyên tỷ tỷ, hôm nay ta làm chủ, tìm cho hắn ý lang quân tốt so với người còn mạnh hơn hoàn mỹ hơn nghìn lần rồi.”

Làm chủ?

Vương Phục Hưng ánh mắt lập loè, độc sức liều mạng áp chế cơn tức giận nội tâm, nói một câu tại nàng xem đến tựa hồ không có bất kỳ tác dụng nói nhảm: “Nói cho ta biết vị trí của người.”

Tề Phụng Loan tại trong điện thoại hung hăng cắt một tiếng, khinh thường nói: “Phế vật, người còn muốn anh hùng cứu mỹ nhân, ta cho người biết vị trí,

ngươi dám tới sao?”

Vương Phục Hưng vẫn là nghe không ra chút nào lời nói khí dao động ngữ điệu, bình tĩnh đến mức tận cùng, không có chậm trễ nửa chút thời gian, thân nhiên nói: “Nói.”

Đối phương có chút do dự, tựa hồ đối với Vương Phục Hưng đồng chí trải qua người khác miêu tả vũ lực giá trị có chút cổ ky, nhưng tựa hồ lập tức nghĩ tới điều gì, lực lượng mười phần, oán độc mắng Vương Phục Hưng một câu trang bức, nói: ” khu biệt thự Xà Sơn, kẻ nghèo hàn, phế vật, đồ bỏ đi, có gan ngươi cứ tới đây, sau khi tới ta tự cấp ngươi địa chỉ xác thực, dám mang nhiều một người, ta muốn ngươi hối hận!”

Vương Phục Hưng khoe miệng giật giật, rút cuộc cười lạnh một cái, nói câu ngươi yên tâm, sau đó cúp điện thoại, quay đầu, nhìn thoáng qua Hạ Thẩm Vi con mắt đã nhắm lại, thân nhiên nói: “Giúp ta tra một chút vị trí Tề Phụng Loan tại khu biệt thự Xà Sơn, ta bây giờ đi qua, đối phương muốn ta một người, ngươi thông tri Sở gia, dùng phòng ngừa vạn nhất, dưới tình huống không làm cho người nhìn chăm chú phải chút ít lạ mặt tiếp ứng, nhưng khoảng cách không được gần quá, nếu như nằng bướng ta một người đi, ta đây liền sẽ đi gặp bọn hắn, gây ra rui ro, người tiếp ứng đi vào cứu chúng ta.”

Hạ Thẩm Vi không chút do dự gật đầu.

Vương Phục Hưng vặn chìa khóa xe chiếc Audi A6L, xoay người rời đi.

“Này, . . . ,”

Sau lưng Hạ Thẩm Vi thanh âm vang tới.

Nhẹ nhàng dễ nghe, bình tĩnh tỉnh táo.

Biểu hiện ra bình tĩnh nhưng trên thực tế giống như có lẽ đã lâm vào một loại trạng thái rất kỳ diệu Vương Phục Hưng có chút quay đầu.

“Trước xe trong tủ chứa đồ có súng, tận lực đừng giết người.”

Hạ Thẩm Vi do dự xuống, nhẹ giọng mở miệng.

Vương Phục Hưng một lần nữa quay người, lần thứ hai tại Hạ Thẩm Vi trước mặt lập lại một câu, cũng không quay đầu lại nói: “Ta là thành viên đoàn thanh niên cộng sản.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhu Nhược Cùng Cương Liệt

Vương Phục Hưng lên chiếc Audi A6L, lập tức đạp ga phóng khỏi quán bar. Trên xe hắn mở ra bản đồ hướng dẫn, tìm đường đi vào Xà Sơn biệt thự, nghiêng ngàng rời đi. Trên đường đi không tính là vô cùng lo lắng, nhưng từ khi Hạ Thẩm Vi lái xe đến nay, vận tốc cao nhất cũng không quá sáu mươi km một giờ, hắn lại đem xe chạy lên tới hơn tám mươi km/h. Hắn không lo lắng về an toàn sinh mệnh của Sở Tiền Duyên, Tề Phụng Loan dù sao cũng không phải là không có đầu óc, cũng không có thù hận gì với Sở Tiền Duyên mà phải hạ sát thủ, nhưng nữ nhân chung quy không phải là nam nhân, người sau tử vong là lớn nhất chướng ngại, người phía trước tại tử vong trước lại muốn đối mặt trình tiết đạo này thâm nghiêm cánh cửa. Nếu như đối phương thực sự làm ra cái gì để trả thù cho sự kiện tối hôm trước, Vương Phục Hưng không dễ dàng xúc động nhưng vọng động càng không dễ dàng bảo trì lý trí, nên không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì. Có trời mới biết.

Audi A6L tốc độ càng lúc càng nhanh, trên đường đi Vương Phục Hưng hít thở sâu, khôi phục lại tâm tình cho thật bình tĩnh, châm một điếu thuốc, trong đầu nhưng vẫn là không tự giác đem Diệp Vũ Yên cùng Sở Tiền Duyên hai thân ảnh hợp lại, đơn thuần khí chất mà nói, thật sự rất giống nhau. Trước kia bị hắn xem nhẹ hoặc là nói tận lực xem nhẹ sự thật, tại trong hoàn cảnh này, đã thấy rõ, hắn vẫn bình tĩnh, con mắt hơi híp lại, ném đi tàn thuốc, đột nhiên đem chân ga dẫm mạnh hơn.

Xà Sơn biệt thự, đây là đối với Hoa Đình một khu nhà vô cùng cao cấp, toàn bộ khu vực Xà Sơn hơn sáu mươi ki-lô-mét vuông, bên trong từ viên, đình viện ổng ánh, Xà Sơn ngân hồ nằm sáu cái khu biệt thự, toàn bộ tập trung ở cùng một chỗ. Đừng nói đi đường, coi như là lái xe lượn quanh một vòng, đều có thể tiêu phí không ít thời gian, nếu như ở chỗ này giấu người, không có các tổ chức tình báo năng lực tốt thu nạp các phương diện dấu vết để lại manh mối mà nói, muốn đem người tìm ra, không thể nghĩ ngờ là mò kim đáy biển, đem nơi đây từng nhà lục soát một lần? Nói giỡn, xem đây là nhà chứa à? Buổi tối gần mười hai giờ đêm, nếu đem từng nhà mà phá cửa, đoán chừng có thể đem tương đối lớn một bộ phận quần thể thượng lưu của cái thành phố này đều đắc tội, ai cũng đảm đương không nổi.

Cho nên nói hiện tại Tề Phụng Loan cho dù nội tâm có chút bất định, nhưng trong lòng đối với người nam nhân vừa nói chuyện với mình lại là vô cùng khinh thường. Cái chỗ này, coi như hắn có thể đến thì như thế nào, đem cái vẻ mặt nghèo rớt mùng tơi bày ra, chỉ sợ bảo vệ cũng không thể cho hắn qua cửa à? Chỉ cần qua đêm nay, sau sự tình đã thành kết cục đã định, coi như là Sở gia sẽ tức giận, nhưng chỉ cần đem mấy chuyện an bài tốt một chút, cũng sẽ không thể xuất hiện chuyện gì lớn. Về phần Tiền Duyên tỷ tỷ tỷ mấy hôm trước hết mực bảo vệ Vương Phục Hưng, đến lúc đó đem tay chân hắn cắt hết đi, ném vào sông Hoàng Phố, ai mà thèm quan hắn chết sống?

Loại thâm độc tâm tư như thế này, có nên xuất hiện ở trong đầu một nữ hài trung học phổ thông hay không?

Tề Phụng Loan xác thực không phải bình thường nữ hài tử, lúc trước không để ý mọi người trong nhà nói gì, năn nỉ ba ba mua cho một căn phòng ở khu biệt thự Xà Sơn này, bây giờ đúng là có chỗ để dừng rồi. Đứng trong phòng trên tầng hai của căn biệt thự, Tề Phụng Loan hai con mắt hít lại, nhìn Sở Tiền Duyên bị một sợi dây thừng trói chặt lại, trong miệng còn nhét giấy đang khe khẽ cựa quậy, trong ánh mắt mang theo một loại đặc biệt phức tạp tâm tình.

Bên người nàng là hai gã mặc đồ đen có thể hình đặc biệt dọa người, tay chân đều to lớn cơ bắp cuộn cuộn đã mang Sở Tiền Duyên về đây. Cả hai đứng chấp tay sau lưng im lặng, đợi Tề Phụng Loan phân phó thêm công việc.

“Cút xuống lầu, chờ ta ca đã đến thì đưa huynh ấy lên đây.” Tề Phụng Loan âm thanh lạnh lùng nói, con ngươi băng lãnh ẩn hiện một tia chờ mong.

Hai gã tay chân vâng một tiếng trầm thấp, đi xuống lầu, trong mắt khó tránh khỏi có chút thất vọng, mặc dù hẳn biết đêm nay mang mỹ nhân về nhưng sẽ không có chút nào hi vọng, tuy nhiên bây giờ nghe thấy trực tiếp như vậy cũng không tránh khỏi thất vọng.

“Chờ một chút, dưới lầu hiện tại có bao nhiêu người?”

Tề Phụng Loan hỏi.

“Tính cả hai người chúng ta, tổng cộng mười ba người.” Một gã tay chân dừng bước lại, ngữ khí ngừng lại một chút, trầm giọng nói: “Đều có đao.”

Tề Phụng Loan phát phát tay, lãnh ngạo: “Một hồi ca của ta còn có thể mang thêm khá nhiều người tới đây, các ngươi cùng một chỗ thủ dưới lầu, không cho phép bất luận kẻ nào tiến đến, chỉ cần có người xông vào, bất kể là ai, chém hẳn! Nhưng đừng giết chết, biết rõ chưa?”

Hai gã tay chân hô ứng vâng dạ, vội vàng xuống lầu.

Tuy trong điện thoại nói là khi Vương Phục Hưng đến sẽ điện thoại cho hắn để tìm được vị trí cụ thể, nhưng Phụng Loan nào có ý định như vậy. Tề Phụng Loan đem điện thoại trong tay tắt máy, ném xuống sàn, cười lạnh lạnh bầm: “Chậm rãi tìm đi, ngu ngốc, đợi ngày mai, người trong lòng của ngươi liền biến thành nữ nhân của Tề gia chúng ta.”

Sở Tiền Duyên rõ ràng ý thức vẫn thanh tỉnh mà chỉ bị trói chặt lại, nghe thấy câu nói này đột nhiên kịch liệt giãy giụa.

Tề Phụng Loan ánh mắt rút cuộc không thêm che giấu một tia nóng bỏng, đi đến bên giường, đem băng dính dán ở miệng Sở Tiền Duyên cẩn thận từng ly từng tý một gỡ ra, ngữ điệu dị thường cô quái nói: “Tiền Duyên tỷ tỷ, không nên cử động, băng không bị thương thì ta cũng mặc kệ a.”

“Ngươi muốn làm gì?”

Sở Tiền Duyên giãy giụa nói, trong vòng vài ngày bị người bắt cóc hai lần, Sở đại tiểu thư cuộc sống thanh xuân cũng nhấp nhô không ít rồi, hơn nữa không thể tha thứ hơn, hôm nay còn là người mà nàng coi là bằng hữu bắt cóc nàng.

“Ta thích Tiền Duyên tỷ tỷ tỷ nha, để cho ta thưởng thức tỷ tỷ đi được không?”

Tề Phụng Loan lạnh lạnh nói. Trong con mắt to lại hiện lên một chút dâm tiện không nên có, khôn vặt vốn trắng bóc, theo hơi thở hỗn hển, vậy mà cũng nhiễm lên những tia ánh hồng. Nàng hôm nay mặc một bộ T-shirt màu vàng đất, một cái váy ngắn chỉ đủ để che khuất bờ mông, ngồi ở trên giường, đem cặp đùi dài mượt hơn phân nửa lộ ra, phối hợp với nàng nét mặt bây giờ, bên trong cả gian phòng bỗng nhiên tràn ngập một bầu không khí dâm mị.

Ngoại trừ tính cách, chỉ nói bên ngoài cùng đáng người, tính cả bên trên đang diễn một cái tư thế động lòng người, dĩ nhiên là con mẹ nó là hoa bách hợp cùng tính luyến(less)?

Sở Tiền Duyên đều là vẻ mặt không thể tưởng tượng liền kịch liệt giãy giụa, cùng Tề Phụng Loan tiếp xúc không ít, áp áp ôm một cái, thậm chí ngẫu nhiên hôn nhẹ lên mặt các loại, nàng đều cảm thấy là chuyện rất bình thường, chỉ giới hạn ở vui đùa. Hai nam nhân kẻ vai sát cánh cũng sẽ bị người lên án, nhưng hai nữ nhân, nhất là rất đẹp nữ hài tử, biểu hiện hơi thân mật một chút, lại chính là cảnh đẹp ý vui tâm trạng. Sở Tiền Duyên như thế nào cũng không nghĩ tới, cùng mình làm thật lâu bằng hữu Tề Phụng Loan, vậy mà giới tính là không có bình thường.

“Ngươi đừng đụng ta!”

Sở Tiền Duyên thét to, thanh âm vẫn như cũ thanh thúy, nhưng bén nhọn ngữ điệu ở bên trong, lại tràn đầy sợ hãi cùng khó có thể tin.

“Không có chuyện gì đâu a, Tiền Duyên tỷ tỷ, ngươi sẽ rất thoải mái đấy, ngươi có biết gian phòng này không? Mỗi cái chủ nhật, đều là thiên đường của những nữ hài tử chúng ta, hi, trường học của chúng ta nữ sinh xinh đẹp trên cơ bản cũng không có có bạn trai, bởi vì các nàng đều là của ta. Tiền Duyên tỷ tỷ, nữ hài tử cùng nữ hài tử, cũng có thể rất ướt át đấy, như vậy một hồi ca ca ta có đến, ngươi cũng không cần phải quá đau thương tiếp nhận hẳn làm gì, ta đều thay ngươi nghĩ kỹ, về sau ta vẫn gọi ngươi là chị dâu tốt là được rồi.”

Tề Phụng Loan hô hấp càng thêm dồn dập, toàn bộ thanh tú trên mặt, đều mang theo sắc màu hưng phấn không thêm che giấu. Nàng cúi người, tựa hồ muốn hôn lên miệng Sở Tiền Duyên, kết quả lại bị đối phương né tránh qua mức. Tề Phụng Loan mặc dù đối phương không phối hợp, cũng không tức giận, duỗi ra bàn tay nhỏ bé trắng nõn, thanh âm bởi vì kích động, hơi có chút run rẩy nói: “Chị dâu, thân thể ngươi thơm quá a, cởi quần áo được không?”

Sở Tiền Duyên theo phản xạ bản năng hét lên một câu không được, kịch liệt giãy giụa trên giường, cùng với dây thừng càng giãy càng siết chặt gây đau nhức, cho nên sắc mặt tái nhợt cùng vẻ mặt hồng rực của Tề Phụng Loan hình thành đối lập rõ ràng.

Tề Phụng Loan nhú nhú mày, nhìn đồng hồ treo trên tường, trên khuôn mặt thanh tú lóe lên chút tức giận rồi nhanh chóng biến mất, hừ một tiếng, lại đề thân thể Sở Tiền Duyên ra, cưỡng ép trên mặt nàng hôn một cái, lúc này mới đứng lên, cười nói: “Chị dâu, ca ca của ta có lẽ sẽ rất mau tới, người lập tức sẽ biến thành nữ nhân của hắn rồi, có cái gì muốn nói hay sao?”

Sở Tiền Duyên nước mắt chảy dài, cuộn chặt thân thể lại, thì thào lầm bầm: “Thả ta.”

Tề Phụng Loan bĩu môi, cũng không nói chuyện, từ đầu giường lấy ra một cái ly, rót đầy nước vào, từ trong túi quần lại lấy ra một gói thuốc bột nhỏ, hòa tan trong ly nước, vồ vồ tay, vẻ mặt nhảy nhót nói: “Cho ca ca trợ hứng.”

Nàng nhìn Sở Tiền Duyên, cũng không miễn cưỡng, đi ra khỏi cửa phòng xuống lầu, đợi đại khái chừng mười phút đồng hồ, một nam nhân hai năm hai sáu tuổi đi tới, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng. Thấy Tề Phụng Loan, không nói hai lời đi qua, giờ lên tay muốn tắt nạng.

Tề Phụng Loan ngửa mặt lên, nhắm mắt lại, cũng không phản kháng, yên lặng chờ lấy bàn tay roi trên khuôn mặt của chính mình.

Chỉ có điều đợi hồi lâu, cũng không có cảm thấy đau đớn, Tề Phụng Loan vụng trộm mở mắt ra, nhìn thoáng qua ca ca, thấy hắn tuy rằng tay còn giờ lên, ánh mắt nhìn vô cùng phần nộ nhưng lại có chút thần sắc không nổi, bàn tay đã giờ cao cũng mãi không đánh xuống.

Tề Phụng Loan nhẹ nhàng thở ra, cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói: “Ca, chẳng nhẽ người không thích Tiền Duyên tỷ tỷ hay sao?”

Nam nhân trẻ tuổi khuôn mặt không tính là anh tuấn, nhưng toàn thân khí chất cũng rất chói mắt, tiêu chuẩn bậc lộ tài năng, làm cho nữ nhân có một cảm giác đây là nam nhân rất an toàn. Hắn trừng mắt nhìn Tề Phụng Loan, cả giận nói: “Ta thích thì thế nào, người sao lại làm như vậy, khí phách quá, trực tiếp đem người ta bắt cóc tới đây? Sở gia tại Hoa Đình là vị trí nào, người dù ngu ngốc thì trong thâm tâm cũng phải hiểu biết một chút chứ, đêm nay thoáng qua một cái đi, ngày mai Sở gia sẽ cùng nhà chúng ta đốc sức liều mạng, người điên rồi?”

Rõ ràng không là lần đầu tiên bị chửi Tề Phụng Loan một chút cũng không khản trương, thậm chí còn có tâm tư cười ra tiếng, cười đùa nói: “Sẽ không ai biết đâu ca ca, ta cam đoan.”

“Cam đoan?” Người trẻ tuổi lông mày nhướng lên, ngữ khí lại không hề buông lỏng, cười lạnh nói: “Như thế nào cam đoan? Giết người diệt khẩu sao?”

“Ca, người trước chiếm hữu nàng, sau đó dùng miệng lưỡi mà chinh phục nàng, lời ngon tiếng ngọt, đàn ông các người am hiểu nhất rồi. Chúng ta muốn nàng ở chỗ này ngày một ngày kia, người mỗi ngày đều tới đây bồi tiếp nàng nhiều một chút. Ta không tin người như vậy trong thời gian dài mà không đánh động được nàng, tốt nhất có thể làm cho Tiền Duyên tỷ tỷ mang thai con của người, đợi nàng tâm tình ổn định sau đó tự mình đưa về Sở gia, chịu đòn nhận tội, đến lúc đó chúng ta Tề gia đại lực tuyên dương người cùng Tiền Duyên tỷ tỷ lưỡng tình tương duyệt, đã có baby dưới tình huống, Sở gia tại như thế nào bắt đắc dĩ cũng không khỏi không tiếp nhận sự thật. Chủ yếu nhất là, chỉ cần sau khi kết hôn người đối với Tiền Duyên tỷ tỷ phải thật tốt là được rồi.”

Tề Phụng Loan ánh mắt chớp động, đã tính trước, nàng tuổi mặc dù nhỏ, nhưng lại cũng không ngốc, làm thượng vị giả cũng không ít, tự nhiên lý giải trình tiết của Sở Tiền Duyên cùng mặt mũi của Sở gia, chuyện có lộ ra thì Sở gia cũng không làm to chuyện. Quá trình có lẽ vô sỉ một chút, nhưng nàng vừa nghĩ tới tên Vương Phục Hưng nghèo hèn kia, khi hắn biết nữ nhân của hắn ở nơi đây biến thành nữ nhân của người khác, liền một hồi khoái ý, đây không phải là một phương thức trả thù sáng khoái nhất sao?

Nam nhân trẻ tuổi bàn tay nắm lại thật chặt, mơ hồ thấy những đường gân hiện lên trên mu bàn tay, như trước cau mày, bất quá ngữ điệu lại trầm tĩnh lại, khiển trách một câu: “Hồ đồ!”

Tề Phụng Loan nhú mày, nguyên bản thanh tú ngũ quan đột nhiên trở nên cay nghiệt bén nhọn, ngay trước trong biệt thự hơn mười tay chân mặt, âm thanh kêu lên: “Tề Phụng Vũ! Đừng cho là ta không biết người muốn cái gì, ta là muội muội của người, cùng ta giả bộ quân tử có ý tứ sao? Nữ nhân kia liền trên lầu, người chỉ cần đi lên, coi sạch nàng quần áo liền có thể hưởng dụng, không dám sao?”

Ở gia tộc che chở hôm nay nghiêm nhiên nắm trong tay một bộ phận quyền lực của thành phố này, Tề Phụng Vũ ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm thân sinh muội muội, thật lâu đối mặt, cuối cùng vẫn là Tề Phụng Vũ bại trận, trong ánh mắt ánh lên dục vọng ngày càng lớn, gật gật đầu, nói: “Tốt.”

Tề Phụng Loan lập tức cười cười, thanh âm rất đột ngột trở nên có chút dâm đãng. Lay động, liếm liếm bờ môi của mình, mềm mại đáng yêu nói: “Ca ca, chúng ta đây đi lên.”

Tề Phụng Vũ đối với muội muội của mình vô cùng hiểu rõ, cũng biết nàng là con người như thế nào, trầm giọng nói: “Nàng là chị dâu người, đừng có làm loạn lên.”

“Ta chỉ là nhìn xem trong suy nghĩ Tiền Duyên tỷ tỷ thuần khiết rụt rè có phải hay không khi ở cùng nam nhân trên giường cũng vì sung sướng mà giãy giụa hoan lạc không?”

Tề Phụng Loan cười tùm tùm nói.

Một câu nói của Tề Phụng Loan làm ngọn lửa dục trong tâm của Tề Phụng Vũ bùng cháy lên. Vị lão đại mới nổi của giới xã hội đen Hoa Đình này hô hấp có chút gấp gáp, đi tới cửa, đem hơn mười tên tâm phúc của mình toàn bộ gọi tới, phân phó bọn hắn phòng thủ tại chỗ này, đi theo muội muội trực

tiếp lên lầu.

Trên lầu, mỹ nhân đang chờ hán trên phòng ngủ, mặc cho người ta khinh bạc, động phòng hoa chúc, trong tâm Tề Phụng Vũ, tối nay là một ngày đáng băng của hán.

Dưới lầu, gần ba mươi tên hộ vệ cao lớn, vì dùng phòng ngừa vạn nhất, phân bố tại các nơi, thần sắc nghiêm túc, như lâm đại địch. Tay cầm trường đao sáng loáng.

Nhiều hoang đường một bức tranh mặt.

Tề Phụng Loan đi vào phòng, thời điểm ấy nàng nhìn thoáng qua dưới lầu, khóe miệng tồn tại ý như cười như không, cho tới bây giờ, nàng không cho rằng Vương Phục Hưng còn có thể tìm tới nơi này, cái kia nô tài, hiện tại có lẽ cùng con chó giống nhau, đang tại vùng núi này chạy quanh quẩn! Hơn nữa, coi như hán có thể thần thông quảng đại tìm tới nơi này, chờ đợi hán là quang cảnh nữ nhân của hán bị nam nhân khác làm ô nhục sao? Dưới lầu, chính là ba mươi tên hộ vệ có đeo đao đó nha.

Ha ha, quá thú vị.

Tề Phụng Loan đẩy mạnh một cái vào ca ca đang đi trước mắt, hai huynh muội cùng nhau tiến vào phòng ngủ.

“Tiền Duyên tỷ tỷ, tân lang đêm nay của ngươi đã đến đây rồi.”

Tề Phụng Loan cười tủm tỉm nói, thấy thân ca ca của mình khi nhìn thấy Sở Tiền Duyên, trong ánh mắt dâng lên một cỗ tà hỏa rõ rệt.

“Tề Phụng Vũ? Các ngươi thả ta.”

Sở Tiền Duyên giãy giụa nói, mặt sắc càng thêm tái nhợt, nằm ở trên giường, nhìn qua lại càng thấy đáng yêu hơn.

Tề Phụng Vũ dùng sức nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy lấy miệng đắng lưỡi khô, nhìn thấy một ly nước để bên cạnh bàn, không quan tâm, uống một hớp hết phân nửa ly, đột nhiên hướng tới phía trước nhảy tới một bước. Nhìn nữ nhân mình thích thật lâu nhưng lại thủy chung không được đáp lại, trầm giọng nói một câu thực xin lỗi.

Sở Tiền Duyên nhắm mắt lại, nước mắt mãnh liệt.

Tong lòng tất cả mọi người từ trước tới nay, nàng vẫn là đều là một hình tượng mềm mại nhu nhược, luôn nhẫn nhịn chịu đựng mọi thứ, không có vũ lực giá trị, thậm chí trí lực phía trên, ngoại trừ nói một cái lưu loát Anh văn bên ngoài, nàng có chút thời điểm đều lộ ra ngây ngốc đấy, ngây ngốc đấy, rất đáng yêu, nhưng là chân chân chính chính con gái yếu ớt, loại tình huống này, nàng có thể làm cái gì, làm được rồi cái gì?

Trình tiết cánh cửa này, đúng là quá cao rồi!

Sở Tiền Duyên tự giễu cười cười, có chút thâm đạm, rơi vào Tề Phụng Vũ trong mắt, lại càng kích phát dục vọng đang bùng cháy trong lòng hán, chỉ có điều vô luận là hán, hay là Tề Phụng Loan, tựa hồ đều quên một câu.

Con thỏ nóng này còn có thể cắn người đấy.

Mà bị bọn hán bắt cóc tới nữ nhân, vừa vặn chính là con thỏ.

Nhưng nàng không có cắn người, mà là quyết định cắn mình.

Cắn lưỡi tự sát, sẽ rất đau đấy sao?

Cái chết cũng có thể rất thê thảm a? Đó là khẳng định, đầu lưỡi cũng không có á.

Sở Tiền Duyên đáng tươi cười dần dần mở rộng, trở nên kiên quyết, nàng tính tình nhu thuận, nhưng tuyệt đối không cho bất kỳ ai không tôn trọng mình hay xâm phạm mình.

Tình nguyện chết.

Nàng hít thở sâu một hơi, trong đầu nghĩ đến, không phải là hình ảnh của người nhà, ngược lại là trước đây không lâu, Khai Việt khách sạn trên sân thượng, nam nhân kia đột nhiên xuất hiện, nét mặt bình tĩnh của hán, cánh tay cầm hồ điệp đao đâm vào họng súng của Rắn Hồ Mang lão đại.

Hán là anh hùng, nhưng đáng tiếc, không phải là của mình.

Sở Tiền Duyên rất nhanh quyết định, đem đầu lưỡi của mình đặt ở giữa hai hàm răng vừa trắng lại vừa đều, đang chuẩn bị có ý định chấm dứt sinh mạng của mình tại thời điểm này.

Dưới lầu, một tiếng nổ có thể nói là bạo ngược vang lên, xuyên thấu qua hai vách tường cách âm, tiếng gầm xông lên lầu hai thời điểm, thanh âm tuy rằng đã không lớn, nhưng dị thường rung động nhân tâm.

Chạy tới Sở Tiền Duyên trước mặt Tề Phụng Vũ, nơi tay sắp va chạm vào Sở Tiền Duyên thân thể thời điểm, bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ta Nguyên Ý

Rất nhiều phim ảnh anh hùng luôn luôn cứu mỹ nhân đúng lúc, đặt ở trong hiện thực kỳ thật cũng không thích hợp, đây nhất định không phải nguyên nhân do nữ hiệp cần cứu không đủ xinh đẹp hoặc là nói cao nhân quá ít. Sự thật thế giới, vĩnh viễn không thiếu khuyết cái gọi là mỹ nữ cùng cao nhân này, duy nhất có thể giải thích vấn đề này là trong phim ảnh thế giới rất nhỏ, cao nhân cùng nữ hiệp lại không ít, cho nên bọn hắn ở thế giới rất nhỏ gặp được vô số lần trùng hợp. Nhưng sự thật thế giới rất lớn, mỹ nữ mặc dù nhiều, nhưng cũng không phải là đều cần anh hùng cứu, một ít ‘Cao nhân’ lại căn bản là không gặp được cơ hội làm anh hùng để cứu mỹ nhân.

Nhưng đối với Vương Phục Hưng đồng chí mà nói.

Hiện tại.

Cơ hội tới.

Ngược lại Tề Phụng Vũ cùng Tề Phụng Loan hai người, cho dù là kẻ gây án hay kẻ đồng lõa, không tránh khỏi trong thâm tâm có chút hoảng hốt. Hai huynh muội tại biết rõ Sở gia khả năng, dưới tình huống vẫn như cũ ý định đánh cuộc một lần, mạnh mẽ cưỡng gian Sở Tiền Duyên, đây rõ ràng là hành động cực kỳ mạo hiểm. Cho nên khi dưới lầu vang lên tiếng nổ, vô luận là Tề Phụng Vũ hay là Tề Phụng Loan, đều lập tức biến sắc, nguyên bản vốn đã vươn tay ra tính làm chuyện đòi bại Tề Phụng Vũ đột nhiên đứng thẳng thân thể, thậm chí không cần suy nghĩ hay chuẩn bị một nửa điểm thời gian, trực tiếp mở hôi lạnh đổ toàn thân, vô thức phóng tới cửa phòng.

Tề Phụng Loan ngờ ngác sững sờ, cuối cùng cũng chạy ra ngoài, loại này thời điểm, lưu lại Sở Tiền Duyên làm con tin căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, trừ phi Tề gia dám cùng Sở gia không chết không ngừng, bằng không thì dùng Sở Tiền Duyên uy hiếp người Sở gia, chỉ làm cho mâu thuẫn giữa hai nhà thêm gay gắt.

Tề Phụng Loan chạy ra ngay phía sau lưng ca ca của nàng, khuôn mặt thanh tú của nàng hơi tái nhợt, chỉ có điều chờ đợi nàng phía gần lan can là ca ca của nàng, ánh mắt đang vô cùng khiếp sợ nhìn xuống.

Một người.

Đơn thương độc mã!

Trên lầu hai chính là nơi có tầm nhìn tốt nhất, Tề Phụng Loan trong tầm mắt, biệt thực đại môn đã bị vỡ tan tành thành mấy mảnh, vừa rồi nổ mạnh mười phần, rất khó tưởng tượng đến cùng có bao nhiêu lực lượng có thể làm cho đại môn cao gần ba mét toàn gổ lim chắc chắn vỡ tung.

Tề Phụng Loan neho neho mắt lại, tâm trạng đang bối rối dần dần bình tĩnh lại, một tên Vương Phục Hưng nay xác thực vô cùng lợi hại, nhưng dưới lầu gần ba mươi tên hộ vệ có đao không phải là kẻ ăn chay!

Dân gian có câu rằng mãnh hổ gian nan địch quần hồ, Vương Phục Hưng có giỏi đến đâu cũng không thể vượt qua ba mươi kẻ vai u thịt bắp này. Tề Phụng Loan dần dần chấn định lại, cười nhẹ nhàng, nhìn thoáng qua, bước xuống lầu nhìn hướng Vương Phục Hưng, cao ngạo nói: “Thật đúng là một cái chó ngoan a.”

Dưới lầu nam nhân đang bị gần ba mươi tên hộ vệ cầm đao bao vây, sắc mặt vô cùng bình tĩnh. Vương Phục Hưng đột nhiên ngẩng đầu, cùng Tề Phụng Loan đối mặt, trong nháy mắt, đột nhiên hiện ra một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Một khắc này, chưa từng nhìn thấy người nam nhân này có biểu lộ như vậy, Tề Phụng Loan trong nội tâm đột nhiên vô cùng hoảng hốt, nhưng không có sợ hãi, ngược lại lại kích động hơn bình thường rất nhiều, thét to: “Chém chết hắn! Chém chết con chó này cho ta!”

Nguyên bản gần ba mươi tên hộ vệ đáng người to lớn đang thể hiện như lâm đại địch đột nhiên xong lên, biểu lộ dữ tợn, những kẻ này không phải là những tên chỉ dám nói mà không dám làm như sinh viên, mà là hàng thật đao thật, một đao chém trên người là có máu a, không gây tay gây chân thì cũng đứt đi vài miếng thịt.

Vương Phục Hưng đáng tươi cười càng sáng lạn, trong con mắt nhưng là một mảnh bình tĩnh, cùng dĩ vãng yên tĩnh như mặt nước phẳng lặng như một đầm nước thật sâu.

Ông tay áo nhẹ bỏ.

Vương gia trong lịch sử vô cùng nổi tiếng thanh hồ điệp đao Hoa Ban lập tức rơi vào trong tay Vương Phục Hưng.

Cầm chặt Hoa Ban, trong nháy mắt, Vương Phục Hưng chỗ trống trong ánh mắt bỗng nhiên bộc phát ra một tia có thể nói là sáng chói.

Giống như một thanh đao rời khỏi vỏ, trong thời khắc rời khỏi vỏ này, vô cùng lạnh lẽo và bén nhọn.

Nhảy vào đám người.

Một người một mình đấu mấy chục người bên trong căn biệt thự, một tiếng kêu thê lương thấm thiết trực tiếp vang lên, xuyên thấu qua vỡ tan đại môn, quanh quẩn trong đêm sắc đen như mực.

Trên lầu, Tề Phụng Vũ cùng muội muội đứng chung một chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh dưới lầu, dùng sức nắm chặt lan can, đè nén xuống tất cả tâm tình, tận lực bình tĩnh nói: “Hắn là ai?”

“Hạ Thẩm Vi gần nhất mới thu dưỡng một cái chó điên mà thôi, ca, một lát nữa chờ hắn thể lực không còn, người giết hắn, Sở Tiền Duyên sẽ là của người!”

Tề Phụng Loan nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt oán độc, nhìn chăm chăm vào bóng người đang linh hoạt di chuyển dưới lầu

Hoa Ban nhẹ nhàng bay múa, trực tiếp cầm vào bả vai một tên hộ vệ, dừng lại thoáng chốc rồi hung hãn quấy một cái, đem cánh tay của tên này phế bỏ. Vương Phục Hưng mặt không chút biểu tình, nhanh nhẹn tránh thoát lưỡi đao chém tới sau lưng, hoàn lại cho chủ nhân đòn này một nhát, hung hăng cắt đi của khổ chủ một miếng thịt lớn trên đùi.

Vừa mới ra tay đã làm cho đại sảnh bên dưới vô vùng hỗn loạn, không ngừng có máu tươi văng lên khắp nơi, nhìn thấy mà giật mình.

Đứng ở trên lầu Tề Phụng Vũ mím môi thật chặt, khóa miệng cố gắng vẽ ra một cái đường cong, lại tràn đầy đắng chát, thì thào lẩm bẩm: “Đã gây họa.”

Trận này từ nhân số bên trên tuyệt đối không có công bằng mà nói, hỗn chiến vẫn như cũ đang tiếp tục, nói khí phách một điểm chính là khảm đao chặt củi, còn hoa mỹ hơn thì là lưỡi đao sáng như ánh trăng trong tuyết, ánh đao loang lảng lên. Nhưng thủy chung lại bị nam nhân trẻ tuổi này tránh né hết, sau đó càng thêm lăng lệ hiểm ác trả đòn. Rõ ràng là trong tình thế này, lưỡi đao ngắn của thanh Hồ Điệp đao rất bất lợi, đối phó với đông người cũng khó, thế nhưng mỗi lần Vương Phục Hưng vung đao lên, là có máu tung ra.

Bốn phút!

Vén vén bốn phút thời gian, ba mươi tên hộ vệ cao lớn dùng đao được hai huynh muội Tề Phụng Loan kỳ vọng trực tiếp nằm sàn hết, có tên trực tiếp hôn mê, số ít lý trí thanh tỉnh đều vô cùng thống khổ rên rì.

Không một người tử vong, lại thương binh khắp nơi.

Chắc chắn, cái này có lẽ chính là phong cách hành sự của đoàn thanh niên cộng sản thành viên hay sao?

Toàn thân đều lấy dính máu tươi, một thân Versace trang phục bình thường đã sớm nhàu nhĩ sau trận chiến vừa rồi, Vương Phục Hưng đi đến bàn trà bên cạnh, chậm rãi kéo ra một khăn giấy khăn, xoa xoa trên tay, trên mặt máu tươi, đáng tuổi cười thu liễm, một lần nữa quy về bình tĩnh.

Thanh Hoa Ban màu đen nước sơn vô cùng đặc thù, không dính máu, huyết châu từng giọt từng giọt nhỏ xuống mặt thảm, màu đỏ tươi từng vòng từng vòng, Vương Phục Hưng gỡ gỡ lưỡi đao, trong nội tâm mặc niệm một câu: “Hảo đao.”

Bầu không khí trong biệt thự dường như bị đông kết lại.

Dưới lầu Vương Phục Hưng trầm mặc.

Trên lầu hai huynh muội miệng mở rộng, nhưng không thể nói ra lời.

Cuối cùng, Vương Phục Hưng đem khăn tay ném ở một bên, tiến về hướng cầu thang, từng bậc từng bậc một đi lên, vẻ mặt kiên định.

Mặc dù chậm chạp, cũng không có thể ngăn cản.

Thừa dịp đối phương lên lầu mấy mươi giây đồng hồ thủy chung còn đang do dự giây giũa, suy tính xem có muốn hay không đem Sở Tiền Duyên còn nằm trong phòng ngủ làm con tin, hai huynh muội sắc mặt biến ảo bất định, cuối cùng vẫn là đứng tại nguyên chỗ, gắt gao nhìn chăm chăm vào kẻ đang đi tới trước mặt, toàn thân dính đầy máu tươi Vương Phục Hưng.

“Người muốn thế nào? Chúng ta cũng chưa có cưỡng ép Sở Tiền Duyên làm cái gì.”

Tề Phụng Loan mở miệng nói, sắc mặt bởi vì này loại vô hình khuất nhục, đỏ lên. Ánh mắt nhìn Vương Phục Hưng vô cùng oán độc, vốn cho là dưới gần ba mươi tên hộ vệ to lớn còn có đao có thể chém chết con chó này, kết quả là một lũ vô dụng, chẳng những không làm hắn bị một vết thương, lại còn để cho con chó điên này cắn tới đây. Hiện tại càng là dùng người thẳng tư thái đứng ở trước mặt mình, điều này làm cho từ nhỏ đến lớn đều được sủng ái Tề Phụng Loan như thế nào chịu được? Hiện tại tuy rằng lực lượng chưa đủ, nhưng tiếng nói vẫn còn có chút bén nhọn.

“Bất cóc Sở Tiền Duyên là chủ ý của người?” Vương Phục Hưng thản nhiên nói, một thân máu tươi ướt sũng quần áo, chói mắt màu đỏ tươi, làm lời nói

của hắn có thêm vài phần sát khí. “Là ta thì như thế nào? Sở Tiền Duyên chỉ có thể là nữ nhân của ca ca ta, là chị dâu của ta, người tính toán con cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga hay sao?”

Tề Phụng Loan giọng the thé nói, đây là lần thứ nhất nàng nằm trong hoàn cảnh này, có thể nói từ nhỏ tới lớn luôn luôn đứng cao hơn người khác, bây giờ vận mệnh lại bị người khác nắm lấy, làm cho nàng hầu như đánh mất lý trí.

“Thật đúng là khi con người có tiền thì sẽ có cảm giác ưu việt, luôn lớn tiếng kêu gào.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cảm khái một câu, khóe môi hơi nhếch lên, chăm chăm lên trước mặt tiểu nha đầu trước mặt, hai con mắt híp lại, rút cuộc lộ ra hân kiêu ngạo một mặt, hắn vươn tay, chỉ chỉ Tề Phụng Loan, ngữ khí đậm tổn hại trình độ hoàn toàn không thua gì đối phương, nhàn nhạt nói một câu: “Thiếu nợ. Bắt người đi làm kỹ nữ?”

Tề Phụng Loan lập tức biến sắc, hét lên một tiếng người nói ai, gương mặt mưa gió, vẻ mặt nhăn nhó muốn cùng Vương Phục Hưng dốc sức liều mạng.

“BA~!”

Vương Phục Hưng không chút do dự, một cái tát hung hăng quất vào khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương, non nớt mềm mại của nàng. Thương hoa tiếc ngọc? Hắn từ trước đến nay cũng không phải là loại đàn ông có bụng lượng lớn, chính là một kẻ có cừu oán liên nhớ kỹ, đêm nay chuyện vừa xảy ra, nếu như không phải hắn bản thân vốn liếng chưa đủ mà nói, Vương Phục Hưng hẳn cũng không chắc mình có thể làm ra được chuyện gì.

Tề Phụng Loan thân thể đã phát dục thành thực, khá là cao lớn, tuy nhiên cũng không chịu được một tát của Vương Phục Hưng, thân thể cao xấp xỉ một mét sáu năm bay đi, cuối cùng trùng trùng điệp điệp mạnh mẽ đập vào tường, khiến cho nữ hài cao cao tại thượng này khóe miệng tràn máu, thân thể co quắp hai cái, trực tiếp nằm bất động.

“Chúc mừng người, ta còn là lần đầu tiên đánh nữ nhân.”

Vương Phục Hưng thản nhiên nói.

Sau lưng kinh phong nổi lên.

Thấy muội muội mình ăn một tát không hề nhẹ, Tề Phụng Vũ vô thức ra tay, cương mãnh, dứt khoát!

Cũng không có gì khoái ý Vương Phục Hưng từ đầu đến cuối đều bảo trì tỉnh táo, thân thể nhìn như vô tình ý về phía trước bước một bước, linh hoạt tránh đi Tề Phụng Vũ nắm đấm, đột nhiên uốn éo xoay người, thò tay, một thanh nữu lại rồi Tề Phụng Vũ còn chưa kịp thu trở về cánh tay.

Ồn chuẩn hung ác.

Nhưng thiên hạ võ công, hay vẫn là chỉ có nhanh là không phá được?

Tề Phụng Vũ biểu lộ có chút kinh ngạc, nhưng Vương Phục Hưng lại không cho đối phương nửa điểm thời gian phản ứng, một cái bước dài tới đây, gần sát thân thể của đối phương, đầu gối nâng lên, trực tiếp đâm vào rồi đối phương phần bụng.

Tại Hoa Đình trong xã hội dưới mặt đất rất chói mắt trẻ tuổi tuần kiệt kêu lên một tiếng buồn bực, tại chỗ xoay người.

Vương Phục Hưng đột nhiên giơ hai tay lên, trực tiếp nện ở đối phương nơi bả vai, đồng thời bạo hét lên một tiếng: “Quý xuống!”

Khí phách như mảnh hổ!

Tề gia đệ nhất người thừa kế rút cuộc không thể tiếp nhận được cú nện trên hai vai của mình, xương cốt cảm giác như vỡ nát, vì bảo toàn thân thể, trùng trùng điệp điệp quỳ trên mặt đất.

Quý gối trước mặt Vương Phục Hưng!

Nam nhi dưới gối là hoàng kim?

Vương Phục Hưng một mực dùng một tay đè trên đầu Tề Phụng Vũ, tay kia ngăn chặn bờ vai của hắn, cười lạnh nói: “Hoàng kim đâu?”

Tề Phụng Vũ vẻ mặt khuất nhục, khuôn mặt anh tuấn triệt để vận vẹo, dữ tợn đáng sợ, liều mạng giãy giụa, nhưng hai đầu gối lại như là mọc rễ cắm xuống đất, không thể nào nâng lên nổi.

Vương Phục Hưng trên mặt lạnh lùng triệt để thay thế bình thân, nhớ tới Tề Phụng Loan vừa rồi đã nói, cười lạnh nói: “Khá tốt các người không động chạm đến nàng, cho nên ta không giết các người, Tề thiếu gia, đêm nay đặc tội.”

Tề Phụng Vũ triệt để giãy giụa, gương mặt phần nộ đến vận vẹo ngẩng lên, dùng một loại để cho hắn cực độ nhục nhã tư thái ngẩng đầu nhìn Vương Phục Hưng, cả giận nói: “Người tính toán nhẹ nhàng như vậy sao, ta coi như là động phòng với Sở Tiền Duyên, thì như thế nào?”

Vương Phục Hưng Thần sắc bình thản, ánh mắt lại hơi chút hoảng hốt dưới, trong đầu nhớ tới Sở Tiền Duyên, tiếp theo nhớ tới Diệp Vũ Yên, hai cái xinh

đẹp thân ảnh trong đầu không ngừng chuyển đổi, cuối cùng hợp nhất thành một đạo thân ảnh, trong đầu hình dáng cũng càng rõ ràng.

“Ta sẽ giết người, ngọc nát đá tan!”

Vương Phục Hưng nói khẽ, nhẹ nhàng chậm chạp ngữ điệu trong lại tràn đầy kiên định.

Vương Phục Hưng sau lưng, mở cửa trong phòng ngủ. Từ khi cái tiếng nổ kinh thiên động địa dưới nhà vang lên, Sở Tiền Duyên cũng không có xuất hiện qua đang nằm trên giường, thân thể run lên bần bật, lệ rơi đầy mặt.

Vương Phục Hưng trực tiếp đánh bất tỉnh Tề Phượng Vũ, đứng thẳng thân thể, nhìn thoáng qua mình một thân máu tươi, nhú nhú mảy, hướng phía trong phòng ngủ đi đến.

Sở Tiền Duyên nằm ở cuối giường, tay chân bị trói chặt hẳn đồ lên, ôn nhu yếu ớt như một đoá hoa lan trong sương sớm.

Một thân y phục nhiễm máu tươi đỏ chói, Vương Phục Hưng đi qua, ngồi xổm xuống ngay bên cạnh nàng, nhẹ nhàng cời bỏ dây thừng đang siết chặt lấy thân thể mong manh của nàng, nhìn nước mắt mãnh liệt trong phút chốc không thể vãn hồi của Sở Tiền Duyên, âm áp nói: “Ta tới chậm.”

Sở Tiền Duyên đột nhiên lên tiếng khóc lớn, từ trên giường đứng lên, không để ý Vương Phục Hưng một thân máu tươi, nhào vào trong lòng ngực của hắn, càng không ngừng nói qua ba chữ.

“Ta nguyện ý.”

Mấy giờ trước kia, tại bờ sông Hoàng Phố, trong biệt thự, Vương Phục Hưng hỏi nàng: “Để cho ta tới thay thế hán chiếu cổ người, người nguyện ý sao?”

Rất xúc động, tâm thần có chút bất định.

Giờ này khắc này, Xà Sơn biệt thự, Sở Tiền Duyên ôm thật chặt nam nhân toàn thân nhuốm máu nói: “Ta nguyện ý.”

Rất kích động nhưng tuyệt không phải do tâm tình xúc động.

Thì ra một cô gái, muốn nàng nói ra nhưng từ này, chỉ có cha sự trong thánh đường, hiền lành mà trang nghiêm mới có thể khiến nàng nói ra ba chữ ta nguyện ý. Trong hoàn cảnh như thế này có thể nói ra ba chữ ta nguyện ý, so với ba chữ trong thánh đường kia còn có giá trị hơn nhiều.

Nhưng Vương Phục Hưng làm được.

Sở Tiền Duyên tuyệt không hối hận nói ra ba chữ kia. Tuyệt không hối hận nửa đời sau của mình giao cho nam nhân mới quen thuộc không lâu.

Hơn nữa còn là nam nhân đã đeo nhân ở ngón áp út, một nam nhân vô cùng trọng tình trọng nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kiếm Lớn

Không thể nói Tề gia công tử ca cùng với đám nanh vuốt của hắn có thực lực không mạnh, chỉ có thể nói Vương Phục Hưng đồng chí công phu vượt quá xa mọi người có thể đoán trước được. Một thanh đao hồ điệp đùa nghịch được mọi người tôn sùng một khí phách bức người. Đường Yên Ninh, Hạ Thâm Vi hai nữ hải đẳng cấp vô cùng kiêu ngạo này cũng bị Vương Phục Hưng vũ lực giá trị chấn nhiếp, việc này nghe không có gì, nhưng đừng quên Hạ gia cùng Đường gia có địa vị như thế nào trong cả nước, không thể là mình chủ vô lâm nhưng chênh lệch cũng không nhiều. Các nàng từ nhỏ tiếp xúc hoàn cảnh, tự nhiên có không ít thể ngoại cao nhân, Hạ Thâm Vi đơn giản là một người ở đẳng cấp cao mà tự mình buông tư thái lôi kéo hắn đến bên người, có bao nhiêu hung mãnh, có thể nghĩ rồi.

Đem trong nội tâm tất cả ủy khuất tâm tình đều phát tiết ra Sở Tiền Duyên vẫn như cũ tại có chút ghen ngào, bàn tay nhỏ bé nắm chặt Vương Phục Hưng góc áo, không chịu buông ra, thủy chung kề cận Vương Phục Hưng. Lần này bị bắt cóc cùng với cảm tình bạo phát thật đúng lúc, dù sao Sở Tiền Duyên nữ hải như vậy, coi như là dù thế nào thanh thuần, muốn tán đổ nàng, không có mấy pha kích thích, cũng quả quyết không có khả năng, đánh bậy đánh bạ kiếm tẩu thiên phong đúng là pháp bảo chiến thắng trên tình trường, nhưng biết rõ nguy hiểm lại như cũ đem mình đặt mình trong hiểm cảnh dừng cảm tiến tới hảo hán, giằng nhau được nữ nhân ưu ái.

Vương Phục Hưng ở dưới lầu dừng mảnh nhưng bây giờ suy nghĩ có hơi hoảng hốt, ngơ ngẩn nhìn Sở Tiền Duyên khóc như lê hoa đài vũ, tựa hồ còn không có đem nàng cùng trong đầu Diệp Vũ Yên chia lìa ra. Sở lão sư tự nhiên không biết hắn hiện tại trong lòng muốn cái gì, tình tình mê mê, nàng khóc tuy rằng lợi hại, nhưng không đến mức đem con mắt khóc tới sưng húp lên, bị nước mắt thấm ướt đôi mắt, càng thêm long lanh, cùng Vương Phục Hưng đối mặt, bàn tay nhỏ bé thủy chung nắm chặt lấy y phục của hắn, đáng thương, như một con mèo nhỏ bị ném bỏ được nhặt trở về.

Vương Phục Hưng ánh mắt dần dần mềm mại, quay đầu lại, nhìn thoáng qua nơi cửa ra vào, Tề Phượng Vũ đang nằm bất tỉnh, không nói hai lời, xoay

người liền đem Sở Tiền Duyên bế ngang lên, tại đặc thù tình cảnh đặt ra ý tứ chân thật nhất: “Ta nguyện ý” Sở Tiền Duyên không có giấy giữa kính hồ, ngoan ngoan ôm cổ Vương Phục Hưng, đôi mắt do khóc nhiều mà hơi hồng lên cũng chớp chớp, không nói chuyện, thủy chung nhìn chăm chăm vào nam nhân đang ôm mình.

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, bế Sở Tiền Duyên xuống lầu, đại sảnh lầu một, vẫn là một mảnh hỗn độn. Gần ba mươi tên hộ vệ nằm ngổn ngang trên mặt đất, rên rĩ không ngừng, thê thê thảm thảm. Vương Phục Hưng đối với bọn chúng không có nửa điểm đồng tình, thậm chí ngay cả việc gọi 911 cũng không có ý tưởng, ôm mỹ nhân trong ngực, đi ra cửa biệt thự, nói khẽ: “Gọi điện thoại cho người trong nhà của người chưa? Có lẽ người nhà của người đã xuất hiện ở phụ cận nơi này rồi, ta chỉ đến sớm hơn họ một chút thôi.”

Sở Tiền Duyên đỏ mặt, nhưng lần này không có né tránh ánh mắt, cùng Vương Phục Hưng đối mặt, ôn nhu yếu ớt nói: “Điện thoại bị bọn hắc lấy mất rồi.”

Vương Phục Hưng ah một tiếng, ôm trong ngực một mảng nhu hương nhuyễn ngọc, bước nhanh đi đến chiếc Audi A6L bên cạnh, mở cửa xe, đem Sở Tiền Duyên đặt vào, rồi mới từ trong túi áo lấy điện thoại đi động ra.

Hơn mười cuộc gọi nhờ.

Hai cái đến từ Không Lâm, còn lại toàn bộ đều là Hạ Thẩm Vi một người dây số.

Vương Phục Hưng ngăn ngừa sững sờ một chút, đưa đi động đưa cho Sở Tiền Duyên, phát động ô tô, lẳng lặng nói: “Gọi điện thoại cho người biểu tỳ, bảo nàng cho người tới mà thu dọn tàn cuộc đi, làm thế nào, không cần ta phải bảo nàng đâu.”

Đã dần dần khôi phục trấn định Sở Tiền Duyên tiếp nhận điện thoại, nhìn một loạt cuộc gọi trước đó, hơi chấn động một chút, gọi tới số máy của Hạ Thẩm Vi, bắt đầu nói chuyện.

Vương Phục Hưng yên tĩnh lái xe, nghe nữ nhân phía sau ngồi nói chuyện với Hạ Thẩm Vi, vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng, tâm tình không thể nói là hưng phấn hoặc là bất định. Cứ như vậy nói ra ta nguyện ý ba chữ đã đến? Quá là nhanh thời điểm, lời nói ra còn không có sự chuẩn bị, hẳn phần thứ hai cảm tình tựa hồ cũng đã hàng lâm, như thế nào đi tổ chức bảo vệ, những vấn đề này, hẳn thậm chí còn không có cân nhắc.

Sinh hoạt chính là vô số ngẫu nhiên cuối cùng thúc đẩy tất nhiên.

Vương Phục Hưng thở dài, từ trong xe móc ra một gói thuốc lá, châm lửa một điếu, ánh mắt xéo qua thấy Sở Tiền Duyên cúp điện thoại, nói khẽ: “Tình hình thế nào?”

“Cư xá ngoài cửa lớn, quẹo trái chừng ba trăm thước, biểu tỳ bọn hắc ở đằng kia, thúc thúc cũng tới.”

Sở Tiền Duyên cảm đi động, cúi đầu nói. Nhớ kỹ loại điện thoại của Vương Phục Hưng mà không cho hắc biết, sau đó trả lại cho hắc.

Sở Thành Võ nhận được Hạ Thẩm Vi điện thoại, biết được chất nữ mà mình thương yêu nhất bị bắt cóc, lập tức buông xuống mọi chuyện cho dù là trọng yếu, tự mình khởi hành. Sở Tiền Duyên phụ thân bây giờ còn đang ở Anh quốc bàn luận làm ăn với một công ty lớn, vô cùng quan trọng, cho nên chuyện lần này, Sở Thành Võ thậm chí cũng không có dám nói cho chị dâu, lén lút hành động. Căn cứ Hạ Thẩm Vi phân phó, phải tới mấy tên đàn em tâm phúc nhưng rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, tận lực không kinh động các thế lực khác. Mấy chục người cùng đi đến Xà Sơn khu biệt thự, trên đường đi nghe xong Hạ Thẩm Vi miêu tả Sở Thành Võ trong nội tâm hung hăng thẳm thẳm Vương Phục Hưng là ngu xuẩn. Nhưng mà cuối cùng Sở Thành Võ cũng không dám coi thường mà vọng động, kiềm chế ở trong nội tâm bức bối tâm tình, yên lặng theo dõi kỳ biến, tùy thời chuẩn bị phái người tiếp ứng.

Ngay khi Sở Thành Võ kiên nhẫn sắp đạt tới điểm cực hạn, nội tâm lo nghĩ có thể so sánh với Sở Thành Võ kém hơn bao nhiêu Hạ Thẩm Vi rút cuộc nhận được điện thoại của Sở Tiền Duyên, cúp điện thoại chưa đủ mười phút thời gian, một chiếc xe lao tới rất nhanh như muốn rạch phá màn đêm, cuối cùng dừng lại trước mặt mọi người.

Cửa xe mở ra, toàn thân máu tươi Vương Phục Hưng sắc mặt bình thản xuống xe, dưới ánh mắt của tất cả mọi người, không có vội vã khoe thành tích, lại trực tiếp đem cửa ghế sau mở ra, cúi người, đem trong xe Sở Tiền Duyên ôm đi ra.

Hạ Thẩm Vi về mặt mừng rỡ đang muốn nghênh đón hai người, đột nhiên ngừng bước chân, giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Sở Thành Võ nhìn Sở Tiền Duyên đang vô cùng hạnh phúc ôm cổ nam nhân trẻ tuổi kia, nhú nhú mày, trong lúc vô hình bàn tay nắm chặt lại.

Trong sáng ngoài tối thù hạ của Sở Thành Võ đang mai phục các nơi cũng há hốc mồm nhìn nhau.

Cái này là anh hùng cứu mỹ nhân sau đó lấy thân báo đáp sao?

Cò, chuyện tốt như thế nào không để cho chúng ta gặp gỡ.

Đón nhận ánh mắt mọi người, Vương Phục Hưng ôm Sở Tiền Duyên chết sống không chịu buông tay đi tới, đi vào một đám người trước mặt, cùng Hạ Thẩm Vi gật gật đầu về sau, yên tĩnh cùng Sở Thành Võ đối mặt, nhàn nhạt hô một câu: “Sở tiên sinh.”

Sở Thành Võ có chút buông lỏng nắm tay, cơ trên mặt có chút giật giật, tiến lên hai bước, vươn tay, dùng sức néo néo Sở Tiền Duyên cái mũi, triệt để nhẹ nhàng thờ ra, cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi, nha đầu ngọc, còn không qua đây với ta? Tiểu Vương cứu người hai lần rồi a, phải hảo hảo cảm

on người ta.”

Vốn trong nhà luôn luôn một mực làm con gái ngoan hiền, Sở Tiền Duyên lần này lại không hề nghe lời thúc thúc, ôm cổ Vương Phục Hưng, lắc đầu, ừ ừ rồi thoáng qua, hai cái chữ, lại trầm bổng du dương, cũng thật mê người, nhưng ý đồ cự tuyệt lại lộ ra rõ ràng.

Sở Thành Võ nheo mắt lại, bất động thanh sắc quét mắt nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt lảng lệ ác liệt.

“Xác định là Tề Phụng Vũ làm chuyện này?”

Sở Thành Võ thản nhiên nói. Trước mặt nhiều người như vậy, không có phát tác, nhưng theo Sở Tiền Duyên vừa rồi biểu hiện, hẳn nguyên bản coi như hiện lãnh biểu lộ cũng lặng lẽ thu liễm.

“Tề Phụng Vũ, Tề Phụng Loan. Còn có gần ba mươi tên hộ vệ có trang bị đao. Toàn bộ nằm ở nơi đó, hiện tại có thể thu dọn tàn cuộc rồi.” Vương Phục Hưng không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, hẳn ngừng tạm, nhìn Hạ Thẩm Vi, lại thêm một câu: “Sẽ không chết người.”

Hạ Thẩm Vi ánh mắt trốn tránh, giả bộ như không có chuyện gì có thể đánh động tâm tình của nàng.

“A Thụy. Dẫn người đi xử lý thoáng qua những cái kia đao thủ đi.” Sở Thành Võ nheo mắt lại, âm thanh âm lãnh nói. Từ bên ngoài nhìn vào bộ dáng cũng không phải là xuất chúng trung niên đại thúc, tại Hoa Đình trong giới xã hội đen, tuyệt đối không phải chỉ là nói chuyện đoạt huy chương, nổi danh lòng dạ độc ác, làm việc lại dứt khoát vô cùng, Vương Phục Hưng muốn làm lại không dám làm, không có nghĩa là Sở Thành Võ không dám làm, hẳn hít sâu một hơi, cười lạnh nói: “Đem Tề gia đôi huynh muội kia mang về, báo cho Tề gia, sáng mai tám giờ, để cho bọn họ lão gia tử tự mình cắt qua đây. Cho bọn chúng loại không biết xấu hổ này biết rõ vị trí của mình, để cho cho bọn họ trả giá thật lớn.”

Một thanh niên sắc mặt cứng đờ luôn đứng cạnh bên người Sở Thành Võ dạ một tiếng, không có nói câu thứ hai đã đi khuất tầm mắt.

“Tề gia tiểu tử kia, thật không thể ngờ hẳn lại có thể làm ra cái chuyện như thế này, trước kia ta mắt mù rồi hả?”

Sở Thành Võ thì thảo tự nói một tiếng, nhìn thoáng qua chất nữ bảo bối còn bám chặt cổ Vương Phục Hưng, một hồi đầu đầu, bắt đắc dĩ nói: “Bà cô nhỏ, xuống đây không được sao?”

Sở Tiền Duyên lấy hết dũng khí, mặt đỏ như quả cà chua chín mọng, một giọng nói không.

Sở Thành Võ bốp bốp trán, triệt để không có cách nào, tâm tình đặc biệt bi thương bài trừ đi ra một cái dáng tươi cười. Hắn trợ mắt nhìn chất nữ đơn giản chỉ cần muốn cùng đầu heo ở cùng một chỗ, mình lại bất lực không làm gì được. Vốn nên là phần nợ Vương Phục Hưng đều thay hẳn đáng thương. Sở Thành Võ thở dài thanh âm, cười nói: “Nha đầu ngươi yên tâm, chuyện lần này, thúc thúc thay ngươi lấy lại công đạo. Tề gia trong khoảng thời gian này tại Hoa Đình cũng vô cùng káo, nên để cho bọn họ trung thực một đoạn thời gian.”

Sở Tiền Duyên được Vương Phục Hưng ôm trong ngực, cũng không nói gì!

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, đây là sự kiện náo nhiệt gì xảy ra đây? Nguyên bản quan hệ hai nhà coi như vui vẻ, bởi vì này sự kiện tan vỡ, Tề Phụng Loan, Tề Phụng Vũ, hai huynh muội nhà này làm bày một chuyện tạo ra hậu quả lớn rồi!”

Sở Thành Võ thủ hạ động tác rất nhanh, không đến nửa giờ, liền từ trong biệt thự đem ra Tề gia huynh muội cùng với hơn ba mươi tên hộ vệ, thanh âm rên rỉ vang lên không dứt. Sở Thành Võ nội tâm khiếp sợ Vương Phục Hưng vũ lực giá trị, biểu hiện ra lại là bất động thanh sắc, phân phó người đem Tề Phụng Vũ mang ra, nhìn Tề gia Thiếu gia, Sở Thành Võ rút cuộc kim nén không được, hung hăng trút hai cái bạt tai lên mặt hắn, cũng không làm tỉnh được hắn, Sở Thành Võ cũng không bắt buộc, lạnh lùng nói: “Tùy tiện nhét vào rương phía sau, mang đi.”

Hắn xoay người, đối mặt Sở Tiền Duyên, đã lại lần nữa đối lại một bộ khuôn mặt tươi cười, cười tủm tỉm nói: “Nha đầu, thúc về trước đây, thay ngươi xả giận”

Sở Tiền Duyên khẽ một tiếng, mặt càng đỏ hơn.

Nội tâm không ngừng khuyên bảo mình muốn đem Vương Phục Hưng trở thành không khí chính là Sở Thành Võ vẫn không thể thành công, trước khi đi, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, sắc mặt khẽ biến thành hơi âm trầm, không nặn không nhặt nói: “Hôm khác cùng một chỗ ăn một bữa cơm?”

Vương Phục Hưng không có nửa điểm giống như thụ sùng nhược kinh, ông chất nữ bảo bối của trung niên nam tử này trong ngực, gạt đầu đáp ứng, biểu lộ bình tĩnh.

Hữu kinh vô hiểm giải quyết chuyện đêm nay, Sở Thành Võ lập tức mang theo thủ hạ rời đi.

Đồng dạng chưa cùng trở về Hạ Thẩm Vi đứng tại nguyên chỗ, ánh mắt phức tạp. Cái kia gần ba mươi tên hộ vệ lại còn có đao, nếu quả thật kéo ra ngoài đấu, sức chiến đấu khẳng định không bằng những tên hộ vệ xuất thân từ bộ đội đặc chủng của Đường Yên Ninh. Nhưng hoàn cảnh tác chiến hôm nay vô cùng khác biệt, mấy chục người cùng xông tới một chỗ, người nam nhân này sau khi hạ tất cả mà lông tóc vẫn không tổn thương, có thể nhìn ra máu trên người hẳn toàn là máu của địch nhân.

Hạ Thẩm Vi trong nội tâm chưa bao giờ tồn tại một người đơn thương độc mã có thể cứu vớt thế giới anh hùng, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không muốn có một bờ vai thật sự vững chắc để cho mình tựa vào. Đúng là vẫn còn là nữ nhân, thô tục điểm nói, chính là loại đàn bà nào, cuối cùng cũng bị những người đàn ông bình thường hay sáng chói ôm đặt dưới thân thể?

Đều là định mệnh.

Cho nên ban đêm, nguyên vốn hẳn nên cao cao tại thượng chờ cái nam nhân xuất chúng nào đó cưỡi con ngựa trắng treo đeo lợi vuốt, qua chín chín tám mươi mốt khó khăn sau đó cùng mình dắt tay Hạ Thầm Vi, nhìn người nam nhân trước mắt đang biểu lộ một cách tình lặng lẽ thường, ánh mắt nhu hòa, dường như đang tìm xem hẳn cùng nam nhân cười bạch mã của mình có gì giống nhau không, ăn, coi như là không giống tuyệt đối, nhưng tối thiểu cũng giống con ngựa trắng đó nha.

Nàng nhẹ nhàng mở miệng, cười cười, dùng một câu rất kinh điển lời kịch, chớp con mắt nói khẽ: “Thần Tiên?”

Vương Phục Hưng lắc đầu, về mặt này, bất kể là giả bộ hay là thật, đều có thể so sánh với Chí Tôn Bảo cùng năm đó trong lúc vô tình xuyên qua đến năm trăm năm trước.

“Yêu quái?”

Thân thể như nhũn ra được Vương Phục Hưng ôm vào trong ngực, Sở Tiền Duyên cố lấy dũng khí đón tiếp nói theo một câu.

Vương Phục Hưng sững sốt xuống, đối mặt với cô nàng đang nằm trong ngực mình, bởi vì nàng vừa rồi tại biệt thự nói câu kia ta nguyện ý, lại để cho người nào đó lực lượng không ít, khỏe miệng của hẳn có chút nhắc lên, một tay hướng phía dưới, đột nhiên vỗ vỗ bên trên cặp mông Sở Tiền Duyên, cười nói: “Người đoán?”

Sở Tiền Duyên sắc mặt lập tức ửng hồng, giống như một bông hoa đào nở rộ không hề kiêng nể, mặc dù không khuynh thành, lại đặc biệt say mê lòng người, nàng vươn tay túm thoảng qua tóc Vương Phục Hưng, gắt giọng: “Đi tìm chết.”

Hạ Thầm Vi cũng là nữ nhân, biểu lộ quái dị, tựa hồ cái tát kia không phải rơi vào mông biểu muội, mà là rơi vào chính bản thân của mình.

Vương Phục Hưng có chút nheo mắt lại, vẫn cảm giác được chỗ vừa chạm tay vào mười phần co dãn, có chút cảm khái, nam nhân cả đời truy cầu cái gì? Quyền lợi tiền tài thanh danh? Trong lịch sử cái nào Đế Vương tướng lĩnh một phương chư hầu, hoặc là bây giờ cái gọi là thành công nhân sĩ, phần đầu cả đời đánh xuống một mảng giang sơn, cuối cùng không phải vì sắc đẹp phục vụ?

Vương Phục Hưng đồng chí tự nhận không sao cả phần đầu ả nhân, hai lần kỳ thật không có phí bao nhiêu lực làm anh hùng cứu mỹ nhân, cũng đã gạt hái được trong lòng ngực mềm mại động lòng người tiểu nương tử, nói rõ cái gì?

Đặc biệt kiếm lớn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Đặc Sắc

Dưới con mắt trời tức của Hạ Thầm Vi, Vương Phục Hưng đồng chí da mặt tại dày như tường thành này, cũng không buông Sở Tiền Duyên như ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực ra, mà ôm Sở Tiền Duyên đi đến bên cạnh xe, thời điểm đem nàng sắp xếp vào ghế sau, cảm giác được như là một cái buồn vô cớ, tiếc nuối, nếu như có thể mà nói, hẳn thật đúng là không để ý nữ lão sư xinh đẹp tiếp tục tại trên người hẳn dựa vào lâu một chút, lại lâu một chút.

Sở Tiền Duyên tuy rằng đã khôi phục lại bình tĩnh, nhưng ở sâu trong nội tâm, còn là ở vào một loại trạng thái rất kỳ lạ, một là hai ngày này xảy ra sự tình bừa bãi lộn xộn xác thực hơi nhiều đối với nàng, nhưng nguyên nhân lớn nhất chỉ sợ vẫn còn là xoắn xuyết quan hệ của nàng cùng Vương Phục Hưng, như vậy cũng tốt, so với một đôi bình thường tại cùng nhau nói ‘ I love you ’ sau đó không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào, là muốn thân mật hơn một ít, rồi mình lại muốn bảo lưu lấy rụt rè, trong nội tâm xoắn xuyết, cảm giác lại rất tốt đẹp.

Cho nên ở trên đường trở về, trước đây cùng với Vương Phục Hưng tựa hồ cũng không thiếu hụt chủ đề, lần này nữ lão sư xinh đẹp thần kỳ an tĩnh lại, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, có chút ngẩn ngơ, càng làm cho Vương Phục Hưng không đoán được ý nghĩ chính là, Sở Tiền Duyên như vậy không nói, đã liên Hạ Thầm Vi đều có chút không tập trung, không biết đang suy nghĩ gì. Vương Phục Hưng rất thức thời, hẳn luôn luôn cũng không phải cái người nói nhiều, hơi có chút áp chế không khí nặng nề, mở CD, nghe âm nhạc, tiễn đưa hai cái nữ nhân sau lưng về nhà.

Một lần nữa trở lại khu biệt thự Sở gia, đã là trời vừa rạng sang, chuông đêm khuya, cảnh ban đêm thâm trầm dày đặc, rất yên tĩnh, nhưng trong không khí lại tràn đầy khô nóng, cũng không khí giống nhau đấy, là tâm tình, trong ngày thường tiễn đưa hai người tới cửa sau, Vương Phục Hưng hầu như chưa bao giờ xuống xe, lần này thần kỳ tiêu sái xuống xe, sờ lên cái mũi, nhìn thoảng qua đứng tại trước người mình hai cái nữ nhân, một hồi không nói gì.

Tuy rằng đã đến cửa nhà, nhưng Sở Tiền Duyên tựa hồ vẫn không có ý tứ muốn về nhà, cùng Vương Phục Hưng mặt đối mặt đứng đấy, tựa hồ đang do dự trừ trừ cái gì, nương theo nỗi lòng nhấp nhô của nàng, là một trương mặt đẹp đỏ ửng cũng càng rõ ràng, ngay tại lúc nàng lấy hết dũng khí ý định chủ động cho Vương Phục Hưng đến cáo biệt bằng cách ‘ hôn nhau ’, chính thức xác lập quan hệ giữa hai người, thì Hạ Thầm Vi ở một bên thật vừa đúng lúc bắt đầu hừ ‘ ca ’, không có từ, chỉ có âm điệu uyển chuyển thanh dương, đúng là một bài hát của ‘ Ca thần ’ Trương Học Hữu《 vẫn biệt 》. Dũng khí

Sở Tiền Duyên thật vất vả mới tích lũy được trong khoảnh khắc biến mất vô tung, khuôn mặt lại càng hồng nhuận phon phớt mê người, chớp con mắt, nhìn Vương Phục Hưng nói khẽ: “Chúng ta đi về trước.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu.

Sở Tiền Duyên nói: ” Buổi sáng ngày mai tới đón ta được không, ta muốn người dẫn ta đi một chỗ.”

Nàng xoay người, tựa hồ rất không hài lòng với biểu tỷ đang phối hợp ‘hư ca’, tức giận trừng nàng liếc, bữu môi mọng nói: “Đon độc.”

Vương Phục Hưng lần nữa gật đầu, có chút bất đắc dĩ, tựa hồ cũng hiểu được ở giữa ba người bầu không khí quả thực có điểm quỷ dị, tay che giấu giống như lấy điều thuốc, cười nói: “Sớm chút nghỉ ngơi.”

Sở Tiền Duyên gật gật đầu, lôi kéo Hạ Thâm Vi đi về hướng cửa lớn biệt thự, thời điểm tới gần cửa lớn quay đầu lại nhìn Vương Phục Hưng, ‘liếc’, dùng sức khoát tay áo.

Vương Phục Hưng nhìn thân ảnh của các nàng biến mất, lúc này mới ném đi tàn thuốc, một lần nữa trở lại trong xe, lái xe rời đi.

Tồn tại trong cái luật pháp xã hội, kỳ thật kém xa so với thời Cổ Đại đạo quang kiếm ảnh, nữ hiệp hảo hán đi lại khắp nơi, giang hồ xông pha phấn khích đây, đạo đức nếu như có thể xem như ở trong suy nghĩ của mọi người là một cái cân, cái kia... liên tục hướng hai bên nghiêng, chính là Hắc Bạch, đơn giản rồi lại đối lập, sắc thái rõ ràng, một tòa thành thị càng là phồn hoa, sắc thái sẽ càng dày đặc.

Hoa Đình là một cái thành phố lớn.

Vượt qua năm nghìn vạn nhân khẩu mỗi ngày ở chỗ này ra ra vào vào, vô luận là hắc, hay vẫn là bạch, đều không thể nghi ngờ tồn tại từng đạo cánh cửa rõ ràng sâm nghiêm, từ nhỏ đến lớn, từ thấp đến cao, rất ít có mãnh nhân có thể trong một đêm vượt qua các loại cánh cửa, đã có cánh cửa, sẽ có quy củ, bất luận kẻ nào hư mất quy củ, đều muốn trả giá thật nhiều.

Tại Sở Thành Võ xem ra, dám bắt cóc chất nứa của mình, chất nữ Tề gia Đại thiếu gia, rõ ràng chính là phá hư mất quy củ đấy.

Khoảng sáu giờ sáng.

Hồng Nguyệt câu lạc bộ.

Một cỗ Audi A8 đen kịt lẳng lẳng đứng ở cửa ra vào, một cái trung niên nam nhân đi xuống xe, nhìn qua cũng rất trầm ổn, tự mình ra kéo cửa sau xe, thái độ cung kính.

Sở Thành Võ chậm rì rì xuống xe, thói quen híp mắt, sửa sang lại quần áo một chút, thần nhiên nói: “Hẩn tính?”

“Mối tình không bao lâu, bắt đầu huyền ảo rất lợi hại, lại để cho các huynh đệ dạy dỗ thoáng qua, trung thực hơn nhiều.” Đi theo bên người Sở Thành Võ, trung niên nam nhân cung kính nói.

Sở Thành Võ gật gật đầu, bước vào đại môn câu lạc bộ, đối với trung niên nam nhân tâm phúc của mình nói ra: “Người đi an bài thoáng qua, một hồi cùng Tề gia lão đầu tử gặp mặt liên định ở chỗ này, ta ngược lại muốn nhìn, Tề gia sẽ mang theo nhiều da mặt dày đến tìm ta đòi người.”

Trung niên nam nhân bước nhanh rời đi, Hồng Nguyệt câu lạc bộ xem như là đại bản doanh của Sở Thành Võ, hẳn tuy rằng không tính là nhân vật số một số hai trong giới hắc đạo ở Hoa Đình, nhưng tối thiểu cũng là một phương thế lực không để cho bất luận kẻ nào bỏ qua, nhất là ở chỗ này, đối mặt Tề gia, hoàn toàn có thể nói được là sân nhà tác chiến.

Sở Thành Võ sắc mặt lãnh đạm, trực tiếp đi vào lầu ba câu lạc bộ, đẩy ra một cái đại môn, đi vào.

Trong rạp, hai bóng người không ngừng giãy giụa bị gắt gao buộc cùng một chỗ, một nam một nữ, Thấy Sở Thành Võ tiến đến, giãy giụa càng thêm kịch liệt.

Ở ngoài cửa, Sở Thành Võ sắc mặt âm trầm sau khi đi vào lập tức thay đổi một bộ cười tủm tỉm đáng tươi cười, nhưng u ám, càng thêm làm cho người ta không rét mà run.

“Xin lỗi, lại để cho Tề gia Thiếu gia, Thiên Kim tiểu thư hạ mình tại địa phương nhỏ bé của ta đợi một đêm, thủ hạ không hiểu chuyện, hai vị có cái gì ủy khuất đấy, cứ nói với ta?”

Sở Thành Võ cười tủm tỉm nói, đi qua, đem băng dính ngoài miệng hai người bóc ra, sợi dây trên người lại không động, hẳn ngồi ở một bên, móc ra một điều thuốc đốt, gõ chân bắt chéo, gắt gao chăm chăm lên hai huyệt mội trước mặt vừa chịu khổ chịu khổ cả đêm, ánh mắt lẳng lẹ ác liệt.

“Sở bá bá, chuyện lần này, là ta nhất thời xúc động, ta giải thích với người, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa.”

Băng dính ngoài miệng vừa lấy xuống, Tề Phượng Vũ liền lập tức mở miệng trầm giọng nói, theo có chút thờ hào hển, lời nói nhanh chóng rất nhanh. Vị Tề gia Đại thiếu gia này, toàn bộ người, trên mặt lúc này đều bày biện ra một cỗ bệnh trạng màu đỏ, ánh mắt trôi nổi, nhưng lý trí lại miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh, há miệng cũng không có lại để cho Sở Thành Võ thả hân, mà là trước xin lỗi.

“Để nói, để nói. Các ngươi Tề gia đại nghiệp đại đấy, Tề gia Đại thiếu gia làm sai chuyện, còn cần xin lỗi? Chúng ta Sở gia quá nhỏ, trong nhà con cái bị người khi dễ cũng không dám nói cái gì, còn không phải là xem sắc mặt Tề gia các ngươi làm việc?” Sở Thành Võ cười tủm tỉm giễu cợt nói. Ánh mắt càng lạnh lạnh, câu nói sau cùng rơi xuống, đột nhiên gờ tay lên, đem tàn thuốc trong tay hung hăng ngã ở Tề Phụng Vũ trên mặt, tàn thuốc chảy xuống, thuận thế rút tại chân Tề Phụng Vũ, quần tây giá trị xa xỉ lập tức bị khoét ra một cái động lớn, cái đau thấu xương đột nhiên truyền khắp thân thể, Tề Phụng Vũ gất gao cắn răng, khuôn mặt do hồng thay đổi trắng, lại thay đổi hồng, vô thức run bồng nhúc nhích đuôi, kết quả tàn thuốc còn đang thiêu đốt trực tiếp lăn đến chính giữa hai chân, một cái quần lập tức báo hỏng, khuôn mặt Tề Phụng Vũ cũng trực tiếp biến thành sắc đỏ tím, gất gao đem nữ nhân hạ thấp xuống, nhìn xuống thống khổ, cuối cùng nhìn đến lúc tàn thuốc dập tắt.

“Ca của ta tối hôm qua uống trợn lẫn lấy ‘nữ nhân thủy’ (xuân dược), Sở bá bá, có thể hay không tha chúng ta, chúng ta lập tức tìm Tiền Duyên tỷ xin lỗi.”

Trên khuôn mặt thanh tú Tề Phụng Loan rõ ràng sưng đỏ mang theo tiếng khóc nức nở mở miệng nói. Rút cuộc cũng biết không nên ở đây kiêu ngạo, rơi vào trên tay Sở Thành Võ lòng dạ độc ác nổi danh này, nội tâm tràn đầy sợ hãi.

Trong hôn mê không có cảm giác, sau khi tỉnh lại toàn thân đều là dục vọng khô nóng Tề Phụng Vũ lập tức biến sắc, cắn răng, thấp hét lên một tiếng cảm niệm.

Lần này chính thức là tiền mất tật mang rồi, Sở Tiền Duyên không tới tay không nói, ngược lại đem Sở gia to như vậy rồi cùng gia tộc của chính mình đổ lên vị trí đối lập, oán ải? Tề Phụng Vũ nội tâm đắng chát, gất gao chịu đựng lấy dục vọng sắp thôn phệ lý trí của hắn, nhìn Sở Thành Võ, cắn răng trầm giọng nói: “Sở bá bá, nhìn tại hai nhà chúng ta dĩ vãng giao tình không tệ, hy vọng ngươi có thể tha thứ hai người chúng ta tiểu bối xúc động, Tề gia vô cùng cảm kích!”

“Giao tình?”

Sở Thành Võ ngữ khí lãnh đạm nói: “Tề gia cùng Sở gia, từ giờ trở đi, không có giao tình.”

Hắn đứng người lên, đi đến Tề Phụng Loan bên người, xoay người, nhìn nàng khóc sưng đỏ con mắt, thần nhiên nói: “Tiểu nha đầu, biết rõ nam nhân ăn ‘nữ nhân thủy’ không giải quyết hậu quả sao?”

Tề Phụng Loan khóc gât đầu, từng lần một tái diễn câu thực xin lỗi, lại không có bất kỳ hiệu quả, ‘nữ nhân thủy’ là chính nàng rót vào trong chén nhai ca ca uống hết đấy, phát tác chậm, nhưng hiệu quả mãnh liệt, nếu như không kịp giải quyết, thậm chí sẽ ảnh hưởng sinh dục về sau, vốn là định dùng trên người Sở Tiền Duyên, nhưng thay đổi quá bất ngờ, biến thành hiện tại không có bất kỳ con đường nào phát tiết, có tính không là tự ăn quả đắng?

“Ngươi lớn bao nhiêu?”

Sở Thành Võ đột ngột hỏi, trong ánh mắt tràn đầy hàn ý làm cho lòng rét run.

“17 tuổi.”

Tề Phụng Loan có chút nức nở nói.

“Đều là đại a đầu nữa a.” Sở Thành Võ cảm khái một câu, đột nhiên cười to nói: “Tốt, ta đây liền giúp các ngươi một lần.”

Vị trung niên nam nhân này tại Hoa Đình có thể hô phong hoán vũ thủy chung tâm tình bị đè nén rút cuộc không che giấu nữa, có chút dữ tợn. Khi hắn đi trên con đường này bỏ lần đánh bại leo đến nhất định vị trí đấy, cái nào không có chút huyết tính? Người nhà, vĩnh viễn là nghịch lân của loại người này, không thể đụng vào, Tề gia hai huynh muội làm cử động lần này trực tiếp khiêu chiến điểm mấu chốt của Sở Thành Võ, nếu như không phải trở ngại Tề gia gia nghiệp, hai huynh muội này cho dù có chết một trăm lần cũng không đủ, mình đang lo không có biện pháp đối phó bọn hắn, tiểu nha đầu này ngược lại là cho mình một cái chủ ý.

Giúp các ngươi một lần.

Các ngươi?!

Tề Phụng Vũ lập tức hiểu được, mặt đỏ bừng sắc bỗng nhiên trắng bệch, cổ hết sức quay đầu lại, nhìn sắc mặt dữ tợn của Sở Thành Võ, triệt để buông xuống Tề gia Đại Thiếu Gia tôn nghiêm, cầu khẩn nói: “Sở bá bá, không được, ta nhận sai, cầu ngươi buông tha chúng ta một lần.”

Sở Thành Võ hừ lạnh một tiếng, vươn tay, nâng thoáng qua khuôn mặt xinh đẹp của Tề Phụng Loan, thần nhiên nói: “Tiểu nha đầu rất đẹp, nhưng tâm tư lại ác độc quá phận, lần này tính cho các ngươi một bài học.”

Hắn không để ý tới Tề Phụng Vũ cầu khẩn, đi ra khỏi cửa, nhìn thoáng qua đứng ở bên ngoài một tiểu đệ, ngữ khí không mặn không nhạt nói: “Đi chuẩn bị chút ‘nữ nhân thủy’, cho hai huynh muội bên trong uống hết, càng nhiều càng tốt. Sau đó cời bỏ đám sợi dây trên người.”

Tên tiểu đệ cung kính lên tiếng, toàn thân rét run.

Sở Thành Võ nhìn xuống bề ngoài, khoảng cách người Tề gia tới thời gian còn có đại khái hơn một giờ, đi đến dưới lầu ăn một chút điểm tâm chút về sau, dứt khoát đi vào phòng quan sát, tại một đám tâm phúc thủ hạ cung kính mời đến ở bên trong, ngồi xuống, phóng lớn hình ảnh hai huynh muội tại trong rạp.

Thủ hạ lấy được ‘nữ nhân thủy’ thấp kém bề ngoài giống như đã bắt đầu phát tác, cỡi bỏ trói buộc trên người hai huynh muội toàn bộ sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt trong mê ly mang theo dục vọng, Tề Phụng Vũ mấy lần ý định lao ra khỏi phòng, kết quả lại bị đám tiểu đệ ngoài cửa đánh cho trở về, gát gao ngăn ở trong rạp.

Trong Hồng Nguyệt câu lạc bộ, hình ảnh hai huynh muội rõ ràng nương theo lấy hô hấp ồ ồ, cùng một chỗ hiện ra trước mắt Sở Thành Vô cùng với một đám tâm phúc thủ hạ của hắn.

Dục vọng cuối cùng chiến thắng lý trí.

Tề Phụng Loan rõ ràng trong mê ly lại từng lần một kêu lên ‘ca ca’, hai người khoảng cách càng ngày càng gần.

Ôm lại với nhau.

Xé rách. Thờ đốc.

Mãng lớn xuân quang chợt tiết ở bên trong, hai huynh muội còn dư lại chỉ có nguyên thủy nhất, ‘thú tính’.

Liều chết triền miên.

Nữ nhân thanh âm, tiếng cầu xin tha thứ, tiếng thờ đốc, nhiều tiếng lọt vào tai.

Phía sau lưng thức, nằm ngửa thức, nằm nghiêng thức, thức thức tỉnh thông.

Đại chiến không ngớt, từng màn có thể nói mãnh lớn phấn khích thị giác rung động.

Nữ nhân chân thủy linh a.

Nam nhân thực nữ nhân a.

Một đám thanh niên nam nhân đứng ở phòng quan sát, ánh mắt đăm đăm.

Ai có thể tưởng tượng đạt được, trong rạp vui vẻ dùng qua ‘nữ nhân thủy’, lại là một đôi huynh muội? Hay vẫn là thân sinh đấy.

Từ đầu đến cuối, Sở Thành Vô đều ánh mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào huynh muội đang triền miên trong rạp, trên khóe miệng treo dáng tươi cười thân sắc trần đầy khinh bỉ, coi thường.

Không có so với còn ‘Vui vẻ’ trừng phạt.

Sở Thành Vô ánh mắt hí hí, liếc qua thủ hạ của mình, đột nhiên cầm lấy cái gạt tàn thuốc, đập vào màn ảnh trước mặt phía trên.

Màn hình tinh thể lỏng ầm ầm nổ.

Tia lửa lập loè, hương diễm tình cảnh trực tiếp biến mất.

Biết rõ lão đại của mình tính cách hi nộ vô thường một đám thủ hạ ‘cảm nhọc hàn huyền’ (im lặng là vàng), giờ này là không dám biểu đạt biểu cảm gì đấy.

Sở Thành Vô mặt không biểu tình đi ra khỏi phòng quan sát, thì thầm một câu: “Thực mẹ nó đặc sắc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Nhấn

Sáng sớm ngày hôm sau, trên dưới tám giờ, đã ở công viên dưới lầu hoạt động gần hết gân cốt Vương Phục Hưng vừa mới đi vào nhà, đem áo cưỡi bên giường sửa sang lại tốt bỏ vào rương màu lam dưới giường về sau, liền nhận được điện thoại của Sở Tiền Duyên, nữ lão sư xinh đẹp tại đầu bên kia điện thoại kia, ngữ khí quả nhiên đã không hề như trước, tuy rằng hay vẫn là âm giọng mềm giọng, nhưng nghe như thế nào đều mang theo một loại thân mật đầm mật, ngọt ngào tư thái, ôn nhu hư không tưởng nổi. Một đồng chí đối với cái này thân nhiên được chi, hắn hiện tại trên danh nghĩa xem như là hộ vệ kiêm chức lái xe của Hạ Thẩm Vi, nhưng vị trí cụ thể hầu như chính là ở vào giữa hai người Sở Tiền Duyên cùng Hạ đại tiểu thư, một sự kiện rất quý giá, mỗi ngày mặt trời lên mặt trăng lặn, sống thoải mái gia đình tạm ổn trôi qua thời gian dài, đã liên tục đối với mình định vị rõ ràng, Vương Phục Hưng đều có điểm mơ hồ, chắc hẳn hai nữ nhân này đồng dạng không muốn lo lắng vấn đề này, Vương Phục Hưng đối với cái này chẳng muốn suy nghĩ sâu xa, nên như thế nào giống như gì, người cũng không phải Thần Tiên, làm việc trước giờ không có khả năng đoán định kết quả cùng với cuối cùng mình sẽ được cái gì, chỉ cầu không thẹn với lương tâm là tốt rồi.

“Ta ở nhà một mình a, tới đón ta được không?”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng cười nói, qua một đêm thời gian, nàng cũng đã điều chỉnh tốt tâm tính, triệt để bình tĩnh trở lại.

Vương Phục Hưng suy tư xuống, không có bệnh ‘lâu không bị ăn đòn’ đến hỏi Hạ Thầm Vi hành tung, một giọng nói tốt, cứng bước khỏi cửa nhà liền lại đi tới, thẳng đến Sở gia chỗ khu biệt thự Vân Lam, lộ trình năm km tả hữu, thời điểm A6L đến Vân Lam, Sở Tiền Duyên như cũ đã đứng ở cửa lớn khu biệt thự, hai tay chấp sau lưng, dáng tươi cười dào dạt tại trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lộ ra vài phần chờ mong.

Vương Phục Hưng không có tồn tại có chút xuất thần, tình cảnh, thấy thế nào như thế nào như là bình thường tiểu nữ sinh đang chờ nam nhân yêu mến tới đón mình đi hẹn hò, đã liến hẩn cái loại này, ở sâu trong nội tâm sớm thành thói quen lạnh như băng, không thừa nhận cũng không được, bộ dạng này hình ảnh thật âm áp, rất tốt đẹp.

Sở lão sư hôm nay trước khi xuất môn rõ ràng tỉ mỉ phục trang, giẫm trên một đôi giày cao gót đan dây màu trắng, váy liền áo hồng nhạt, không dài, vừa mới tại trên đầu gối, lộ ra một đoạn bắp chân thon dài, tinh xảo mảnh khảnh, bắm chặt bờ eo thon bé bỏng có chút hướng lên váy liền áo ở bên trong, đem nguyên bản cũng không như Hạ Thầm Vi, Đường Yên Ninh xuất sắc đồ sộ, nhưng bộ ngực bị đè ép cũng đã thành hai ngọn núi bao la hùng vĩ, càng cao ngất. Chân, phần eo, bộ ngực, ba điểm trên một đường thẳng, lập tức tạo thành một loại có thể nói là đường cong hoàn mỹ, mị lực cực kỳ, tùy ý đứng ở cửa lớn khu biệt thự, liền hiển thị rõ nữ nhân tài trí vũ mị, lại không mất đi dóm.

Vương Phục Hưng đem xe đứng ở bên người Sở Tiền Duyên, kéo xuống cửa sổ xe, sở lên cái mũi.

Hạ Thầm Vi, Đường Yên Ninh, Sở Tiền Duyên.

Mùa hè, ba nữ nhân không thể nghi ngờ là phong cảnh rất kinh diễm trong thế giới của Vương Phục Hưng, trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo nhìn như không thể tiết độ Đường Yên Ninh giống như có lẽ đã thành khách qua đường, tâm tư linh lung nhưng không mất phong phạm cường thế của Hạ Thầm Vi cuối cùng cũng sẽ trở lại Bắc Bình cái vòng tròn quen thuộc kia của nàng, cuối cùng ở bên cạnh hẩn nhẹ nhàng nhảy múa đấy, tựa hồ chỉ có Sở lão sư rồi, nhu nhược dịu dàng, không có nửa điểm mũi nhọn, rất có hương vị nữ nhân. Vương Phục Hưng ưa thích loại này, giống như là Hồ Tử, ngày bình thường khờ ngốc, nhưng thời khắc máu chốt tổng có thể nói trúng tim đen kia, từng nói một câu: “Cùng loại nữ nhân này cùng một chỗ, không mệt, thích hợp nhất kết hôn sinh em bé.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, nói khẽ: “Lên xe, người đã nói hôm nay muốn ta đưa đi một chỗ đấy, đi đâu, hiện tại có thể nói a?”

Sở Tiền Duyên ngồi vào trong xe, vuốt lên rồi lán váy, chớp con mắt, về mặt chờ mong cười nói: “Mang ta đi nhà của người a.”

Đạt được một cái đáp án hoàn toàn ra ngoài ý định, Vương Phục Hưng sững sốt xuống, khởi động ô tô, một giọng nói tốt, mình lại trước bật cười.

“Người cười cái gì?”

Cái đầu Sở Tiền Duyên có chút lệch ra kỳ quái nói. Nàng hôm nay không ngừng ăn mặc xuất sắc, đã liền ngày bình thường ăn vận tùy tiện chỉ lên trời liền đã là tuyệt mỹ, trên mặt trái xoan đều hơi thi phấn trang điểm, lông mi rất dài, hiện tại loại tư thái này, giống như là hiếu kỳ Bảo Bảo, về tình xảo đáng yêu không nói ra hết được.

“Ta vốn cho là, người lần thứ nhất đến nhà của ta, có phải là vì Tiểu Vũ, dùng thân phận lão sư đi làm đi thăm hỏi các gia đình đấy.”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói. Quay kiếng xe xuống nhen nhóm một điếu thuốc, ánh mắt nhu hòa, ‘thể sự khó liệu’ có phải hay không là chuyện này? Vô số trùng hợp cuối cùng sẽ thúc đẩy tất nhiên, cái kia do vô số tất nhiên liên hệ cùng một chỗ đấy, chính là duyên phận rồi, cuộc sống vốn dĩ tốt đẹp, liền nguyên nhân ở chỗ này.

Sở Tiền Duyên khuôn mặt ứng đỏ, tựa hồ có chút thẹn thùng, nhưng trải qua chuyện tối ngày hôm qua về sau, nàng lực lượng rõ ràng đủ không ít, trừng Vương Phục Hưng liếc hỏi: “Ta đây hiện tại là lấy thân phận gì đi nhà của người?”

Vương Phục Hưng mắt xem mũi mũi nhìn tâm, trầm mặc không nói, có mấy lời sớm là như vậy, nói nhiều không có ý nghĩa? Mông lung mới là rất tốt đẹp.

Một lần nữa trở lại cư xá, Vương Phục Hưng mang theo Sở lão sư thân phận rõ ràng rồi lại mơ hồ theo thang máy lên lầu, mở ra cửa chống trộm, một hồi tiếng ồn ào liền không kiêng nể gì cả vang lên, nghe được câu nói đầu tiên thì tương đối phù hợp lão Vương gia nghiêm túc Vương Phục Vũ phong cách: “Móa, ta không nên a, năm sáu năm trước một cái chín tháng số một, lão tử hoa chân múa tay vui sướng mặt mày hơn hờ đeo bọc sách, hấp tấp đi vào trường học, mệ nó từ nay về sau liền bước lên một cái không đường về a. Các sư phụ rất không phải là một món đồ rồi, cả ngày sẽ cầm cái gì mà ‘thông tri gia trưởng’ đến uy hiếp chúng ta, thủ đoạn vậy tính là cái gì anh hùng hảo hán a. Chúng ta đều là anh không ra anh, em không ra em, đến, dùng nước trắng đổi rượu, đi một cái.”

Vừa mới ý định đập vào cửa phòng Vương Phục Hưng sắc mặt cứng ngắc, quay đầu lại, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên đang không thể tưởng tượng nổi to con mắt, về mặt lúng túng cười mĩa, muốn giải thích cũng không biết từ đâu nói lên, nhóc con thường xuyên sẽ mang theo một đám tiêu đệ của hẩn tới nhà họp, mỗi lần đều tránh không được một thông thuyết giáo, còn lấy kỳ danh nói đây là vì vững chắc hơn địa vị giang hồ trong trường học của hẩn, thuận tiện tăng thêm độ trung thành của đám Cao tiêu đệ, đơn thuần vô nghĩa công phu, Vương Phục Vũ nếu so với Vương Phục Hưng làm ca ca tuyệt đối thuộc loại trâu bò hơn, rồi sau đó người trong thường ngày lại là chỉ quản thành tích học tập của đệ đệ, cho nên đối với loại sự tình này, vẫn luôn là một mắt nhắm một mắt mở, được chẳng hay chứ, ai biết hôm nay vừa về đến liền gặp được chuyện như vậy?

Sở Tiền Duyên nhủ lại cái mũi nhỏ hờ lạnh một tiếng, tựa hồ bắt đầu nổi lên tiểu tính cách đùa nghịch, có chút mất hứng, cũng đứng, đoán chừng bắt luận kẻ nào nghe được đệ đệ của bạn trai nói mình không phải là thứ đồ vật, trong nội tâm cũng cảm thụ không được tốt cho lắm.

Đối với phương diện đồ dành nữ hài một mực so sánh là tri độ, Vương Phục Hưng một hồi khó xử, đối với đệ đệ mình âm thầm cắn răng đồng thời, do dự xuống, vươn tay, tại Sở Tiền Duyên có chút bối rối trong thần sắc, đem bàn tay ôn nhuận nhỏ bé của nàng nắm ở lòng bàn tay, đi vào cửa chống trộm.

Sở lão sư khuôn mặt hồng thắm, tùy ý ‘móng vuốt’ Vương Phục Hưng bao trùm tại trên tay mình, ánh mắt lưu chuyển, lộ vẻ ngượng ngùng vũ mị.

Trong phòng tình cảnh dị thường khoa trương.

Với tư cách dẫn đầu một đám oắt con, Đại ca Vương Phục Vũ tư thái phóng khoáng, có thể là võ hiệp kịch bù lại hơi quá, lúc này một chân đạp tại trên bàn trà, thân thể hướng về phía trước nghiêng nghiêng, trong tay bưng một cái bát ăn cơm bằng sứ, ngửa đầu chèn chén, uống xong tựa hồ muốn học lấy đại hiệp trên TV, bình thường hay uống xong cầm chén ngả trên mặt đất, nhưng suy nghĩ một chút, có chút đau lòng, hay vẫn là nhẹ chân nhẹ tay đặt ở trước mặt, kể từ đó, hẳn vốn là không có nhiều cảm giác lằng lệ ác liệt, khí thế tức thì bị vô hạn suy yếu, nhưng nhìn ở trong mắt một đám tiểu đệ, vẫn là vênh váo hồ hết Vũ ca, là đủ rồi. Vương Phục Vũ ưa thích loại cảm giác này, hẳn nhếch môi, cũng muốn tiếp tục đối với các tiểu đệ tiến hành ‘Giáo dục’ ‘khóe mắt liếc qua lại đột nhiên thấy chỗ cửa đứng đầy một nam một nữ.

Tay cầm tay?

Vương Phục Vũ trừng to mắt, xác định không sai sau đó, lập tức ở trong nội tâm cảm khái một câu: “Thực mẹ nó là trai tài gái sắc a, lão ca mang theo cái xuất sắc điểm nữ, tùy tiện vừa đứng, quả thật càng dừng mãnh phi thường rồi.”

Ồ? Tựa hồ có chút không đúng?

Vương Phục Vũ cứng ngắc quay đầu, rút cuộc thấy rõ khuôn mặt nữ nhân đứng ở bên cạnh lão ca, phản ứng đầu tiên cũng không phải hoảng sợ khôi phục nghiêm tư thái, quả thật là lão Vương gia đi ra con bê, tâm lý tổ chất không có mà nói, lập tức quay đầu rống to một tiếng: “Móa, trường học lão sư đều không phải thứ gì, các người nói đúng hay không?”

Một đám tiểu thí hài đưa lưng về phía Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên âm âm xác xác nhận, bầu không khí nhiệt liệt.

Trên ót đã chảy ra mồ hôi lạnh, Vương Phục Vũ lời nói xoay chuyển, bất động thanh sắc đem một chân giẫm ở trên bàn trà thu hồi lại, cười nói: “Nhưng Sở lão sư là người tốt kêu gào, sáu sắc người tốt, chính thức ưu tú giáo sư nhân dân, cần cù chăm chỉ, cần trọng, hòa ái dễ gần, chịu một nhọc, ta có thể làm học sinh của nàng, thực, thực mẹ nó vinh hạnh.”

Trong phòng khách xuất hiện một tia ngẩn ngui yên tĩnh, tựa hồ tất cả tiểu đệ đều không rõ vì cái gì trong ngày thường Vũ ca cùng Sở lão sư oán hận chất chứa sâu nhất lại đột nhiên nói như vậy, ‘cần cù chăm chỉ chịu một nhọc’ còn chưa tính, có thể cần trọng rút cuộc là cái ý gì? Hòa ái dễ gần? Sở lão sư xác thực xinh đẹp, có thể khi đi học, bề ngoài giống như không có lộ ra qua khuôn mặt tươi cười a?

Một đám hài thật sự không có gì đại trí tuệ, đại tâm cơ đã trầm mặc xuống, tựa hồ bị trong suy nghĩ có thể quyền đánh đồng học, dưới mặt nhắc lên váy nữ sinh còn không có bị khai trừ đến nay, nhưng trong trường học nhảy về phía trước Vũ ca cho triệt để tẩy não, ngay sau đó phù hợp lại, đầu bắt quá lần này thanh âm nhỏ đi rất nhiều, cũng giả rất nhiều.

Sở Tiền Duyên rút cuộc chịu không được loại tình cảnh buồn cười này, bị Vương Phục Hưng lôi kéo tay, trên mặt hồng nhuận phon phớt còn chưa biến mất, lại trước cười ra tiếng, tiếng cười thanh thúy.

Đặt ở cái đó đều tính kẻ dở hơi Vương Phục Vũ rút cuộc thuận thể quay đầu lại, chuyển động đã cứng ngắc cổ, ánh mắt rơi vào trên người lão ca cùng nữ lão sư xinh đẹp, ra vẻ kinh ngạc, nói: “Ca, Sở lão sư!”

Nhóc con một đám tiểu đệ lập tức sồn hết cả gai ốc, phản xạ có điều kiện bình thường đứng lên, thấy chủ nhiệm lớn trên mặt còn treo móc dáng tươi cười, căn bản không kịp cảm khái suy nghĩ cái kia... dáng tươi cười như hoa, đứng nguyên tại chỗ, không biết làm sao.

“Nghiêm!”

Vương Phục Vũ đột nhiên hô một tiếng cuồng hống, sau đó rất có làm quái dị thiên phú tiểu thí hài có chút xoay người, kéo lấy năm sáu tên tiểu đệ, trầm miệng một lời hô một câu: “Lão sư tốt!”

Sở Tiền Duyên đến nay vẫn đang bị Vương Phục Hưng lôi kéo cái tay sắc mặt có chút mất tự nhiên, nói câu các học sinh tốt, lại tựa hồ cảm thấy như vậy quá mức chính thức, dắt lấy Vương Phục Hưng, thẳng đến phòng ngủ chính phòng, đó là Vương Phục Hưng gian phòng.

Vương Phục Hưng do dự một chút, cuối cùng vẫn còn không có ngăn cản.

“Bành.”

Cửa phòng bị trực tiếp đóng lại.

Chỉ để lại trong phòng khách mấy cái học sinh tiểu học hai mắt nhìn nhau.

Sở lão sư cùng Vũ ca anh ruột tay cầm tay rồi hả?

Học sinh tiểu học tư tưởng đều đơn giản, thấy một màn như vậy, phản xạ có điều kiện giống như liền nghĩ đến một vấn đề: “Lão sư muốn kết hôn.”

Trong nội tâm niên kỷ tuyệt đối trưởng thành sớm, Vương Phục Vũ tựa hồ hiểu không ít, trong nội tâm tuy rằng trong bụng nở hoa, nhưng biểu hiện ra vẫn như cũ ra vẻ uy nghiêm, vừa trừng mắt, cười mắng: “Nhìn cái gì vậy? Đều đi ra ngoài, đừng chậm trễ lão sư cùng ca ca ta bàn nhân sinh đại sự!”

Lôi kéo Vương Phục Hưng sau khi vào phòng cũng rất đáng yêu đem lỗ tai dán trên cửa nghe động tĩnh Sở Tiền Duyên sắc mặt càng thêm hồng nhuận phon phớt, khóc không ra nước mắt, quay đầu lại hung hăng trừng Vương Phục Hưng liếc, u oán mà kiêu mị.

Một đám học sinh tiểu học cười toe toét xuất môn, đi ra lâu, đi ra cư xá, trên đường đi đều tại khê nhủu mây Vương Phục Vũ rút cuộc kịp phản ứng, vỗ trán một cái, mặt mũi tràn đầy ảo não tiếc nuối, mắng to: “Ài, vừa rồi đã quên hô chị dâu rồi.”

Trong phòng Vương Phục Hưng.

Nghe mình một đám đệ tử xuất môn Sở Tiền Duyên rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, đánh giá xác thực gian phòng tràn đầy mùi vị phòng cưới, ấm áp, ánh mắt đảo qua trên tường sâu sắc hai chữ hỷ, đệm chăn màu đỏ chót thêu uyên ương nghịch nước, bức màn vàng nhạt khí tức rất nữ nhân, bất động thanh sắc. Nàng tính tình tuy rằng nhu nhược, nhưng là nữ hài rất thông minh, trước mắt cùng Vương Phục Hưng nắm tay nàng đều muốn xấu hổ, chỉ có thể tận lực tránh đi Diệp Vũ Yên chỉ sợ muốn ở lại trong nội tâm của Vương Phục Hưng cả đời, không muốn nhắc tới, cũng không dám nhắc tới. Nàng cũng không cho là mình một phần tình cảm vừa mới bắt đầu sẽ bởi vì Diệp Vũ Yên tồn tại mà có khuyết điểm, trái lại, đang là vì đã có nàng, cho nên Vương Phục Hưng về sau mới có thể càng thêm quý trọng lòng mình, sủng ái mình, điều kiện tiên quyết là mình có năng lực lại để cho hắn chính thức mở rộng cửa lòng.

Sở Tiền Duyên ánh mắt mê ly, không có tồn tại nhớ tới một câu rất văn thanh mà nói.

Nếu như ta xuất hiện sớm một chút, có lẽ người tự cũng không cùng một người khác mười ngón đan chặt, nếu như chúng ta gặp nhau chậm một chút nữa, đến chậm hai người có riêng phần mình kinh nghiệm trong tình yêu chậm rãi học xong bao dung cùng thông cảm, đối xử từ tế cùng thỏa hiệp, có lẽ đi đến cùng một chỗ thời điểm, tự cũng không như vậy mà đơn giản buông tha cho, tùy hứng xoay người, để cho tình yêu chạy.

Hiện tại có thể không phải là không còn sớm không muộn, tại đúng thời gian gặp đúng người sao?

Có cái gì tốt tiếc nuối hay sao?

Từ người nam nhân này tại khu biệt thự Xà Sơn Ngăn Hồ khu nói ra câu kia, chịu vì nàng giết người, hơn nữa ngọc nát đá tan thời điểm, Sở Tiền Duyên cũng rất sĩ diện cãi láo, đã cho rằng, người nam nhân này, chính là anh hùng trong nội tâm mình.

Khỏe miệng nàng đáng tuổi cười dần dần mở rộng, vươn tay, chủ động đem tay trái Vương Phục Hưng lấy tới, kỹ càng vuốt vuốt nhấn trên ngón áp út của hắn, nhưng không có mở miệng nói chuyện.

Vương Phục Hưng tâm tư chuyển động, thân thể dùng thoáng qua, cuối cùng lôi kéo Sở Tiền Duyên đi vào bên giường, xoay người, đem cái lưng nhỏ màu lam kia lôi ra, mở ra.

Trong lưng, một quả tình xảo khéo léo, nhắn nữ, yên tĩnh đặt ở phía trên cái áo cưới nhuộm máu, sáng chói chói mắt.

Vương Phục Hưng ánh mắt nhu hòa, nói khẽ: “Rất đẹp, đúng hay không?”

Sở Tiền Duyên yên lặng gật đầu.

“Bản thân nàng rất hấp dẫn đấy, so với nhấn phải đẹp hơn vô số lần.” Vương Phục Hưng thì thảo lảm bảm.

Sở Tiền Duyên lẳng lặng nhìn chăm chăm vào bên trên áo cưới, xác thực là rất phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng, nhấn kim cương bạch kim, do dự xuống, không biết xấu hổ, không đỏ mặt, yên tĩnh tựa đầu tựa ở trên bờ vai Vương Phục Hưng, mỉm cười nói: “Ta cũng rất đẹp nha.”

Vương Phục Hưng cười cười, ừ một tiếng.

Từ đầu đến cuối, Sở Tiền Duyên đều không có chủ động mở miệng muốn qua cái nhấn kia vốn cùng nhấn trên tay Vương Phục Hưng là một đôi giới chỉ phu thê.

Vương Phục Hưng cũng không nói cho.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Từng Bước Một Hướng Lên

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên quan hệ tựa hồ lại tới gần hơn một bước, rõ ràng, lại cũng không phải rất rõ ràng. Hai người các cặp nam nữ quen nhau một ngày, hai ngày lên giường, ba ngày kết hôn rồi bốn ngày ly hôn hoàn toàn không giống nhau, quả thực tiến độ phát triển không thể so được. Nhưng đối với tính tình rụt rè Sở Tiền Duyên mà nói, tay cầm tay rồi, đầu cũng dám ngả vào ngực Vương Phục Hưng luôn rồi, đây là tiêu chuẩn của một bước dài, hai người tính cách đã định trước bọn hắn sẽ không bốc lên ngọn lửa tình yêu cao ngút, mà đều theo bản năng bảo trì mỏng lung giai đoạn như thế này, ý đồ cẩn thận từng li từng tí che chở phần cảm tình đã nảy sinh này, lẳng lặng mong đợi nó phát triển.

Tám giờ tối.

Hoa Đình chợ trung tâm, một nhà hàng có thể nói là cao cấp nhất khu, hai trung niên khí chất hoàn toàn bất đồng đang ngồi trò chuyện với nhau, hai người nói chuyện rất vui, đều ăn mặc gần như nhau là đồ tây màu đen, nhưng khoắc ở trên hai người, cũng vô cùng trực quan tạo cho người ta cảm giác ấn tượng về hai người. Trung niên nam tử ngồi cạnh cửa sổ hai con mắt đang híp lại, nhìn ngọn đèn đường ngoài đường, căn bản không lý gì tới tấm bảng No Smoking treo gần đó, kẹp lấy một điều xì gà, khói trắng lượn lờ, một khuôn mặt không tính là anh tuấn, không có nửa điểm biểu lộ, toàn thân lại tràn ngập khí tức ung phong bá đạo, hoàn toàn không thêm che giấu.

Trung niên nam tử còn lại tương đối hòa hoãn hơn nhiều, luận tướng mạo, hẳn so với nam nhân ung phong hơn một cấp bậc, hơn nữa trên mặt thời khắc nào cũng treo dáng điệu tươi cười, nửa thật nửa giả, nhìn như thân thiết, rồi lại xảo diệu cùng bất luận kẻ nào bảo trì một cái khoảng cách thích hợp, không xa không gần, rất vi diệu. Khí chất khí thế như người này, bản thân liền rất mờ hồ, nhưng thực không thể nói không có, quanh năm đồ tể dụng đao cùng thư sinh trời gà không chặt, hoàn toàn chính là hai loại cực đoan, nhưng lại cũng có cảm giác xuất hiện trên người hắn. Một người khí chất như thế, trải qua nhiều thế hệ đều chứng tỏ có thành tựu rất sâu.

“Thành Võ, chất nữ của ngươi không có sao chứ? Cả ngày hôm nay trong giới thượng lưu đều loan truyền rằng, tiểu tử Tề gia đang như mặt trời ban trưa, vững vàng bước tiến, lại trực tiếp lưu lại một cánh tay rồi khỏi Sở gia đại bản doanh? Chắc chắn, mà hình như nghe nói là Tề lão đầu tự mình chặt đứt cánh tay của cháu đích tôn, lão gia hỏa này thật là độc ác.”

Nam nhân luôn treo nụ cười trên khuôn mặt nhìn Sở Thành Võ cười nói. Rót một ly trà bình thường, đẩy qua, ánh mắt nghiền ngẫm.

Sở Thành Võ đem ly trà lấy tới, uống một ngụm, không đếm xỉa tới nói: “Diễn trò mà thôi. Nếu thật là đại nghĩa diệt thân, phải giết chết hai tên tiểu súc sinh kia mới đúng, dám bắt cóc chất nữ của ta, hơn nữa còn bày ra mấy trò bi ối, muốn hắn một cái cánh tay, cũng coi như cho Tề gia mặt mũi rồi, Hàn Quốc Mạnh, chẳng lẽ lại ngại cũng muốn xin tha cho Tề gia tiểu tử kia sao?”

Tại Hoa Đình con người có tài sản vài trăm ức, Thiên Sứ ngân quỹ, người sáng lập Hàn Quốc tập đoàn cười lớn, vẻ mặt không quan tâm tới nói: “Cái đó mà nói. Ta cùng Tề gia quan hệ vô cùng bình thường, nhưng với ngươi lại là người một nhà, điểm ấy mà còn không phân rõ ràng, còn thế nào làm ăn buôn bán? Lần này vẫn là Vương Phục Hưng cứu chất nữ ngươi? Hắc, lúc này mới vài ngày, liên tục hai lần anh hùng cứu mỹ nhân, nếu ta là nữ nhân thì cũng muốn lấy thân mà báo đáp rồi. Ta dùng thân phận người ngoài cuộc nói câu công đạo, người tuổi trẻ kia ta cảm thấy không tệ, tối thiểu so với Tề gia tiểu tử khốn kiếp kia mạnh hơn nhiều, lát nữa bọn hắn tới, ngươi cũng đừng bày biện ra cái vẻ mặt thối tha ấy, Vương Phục Hưng cái loại này tính cách, có lẽ cũng chẳng sợ sệt gì ngươi đâu.”

Lão đại của Hoa đình thế giới ngầm nhân vật Sở Thành Võ vẻ mặt phiến muộn, thờ dài nói: “Tiểu tử kia năng lực làm việc ta đều không lo lắng, nhưng hẳn quá trầm ổn rồi, loại nhân vật như vậy, không ai có thể nắm trong tay được đâu, đem Tiền Duyên giao cho hắn, ta lo lắng một chút, về sau bị khi dễ thì ai có thể trách được? Sở gia có thành tựu hôm nay, cùng Hạ gia đời trước có chút quan hệ, nhưng cũng là hai thế hệ của chúng ta che chở, chiến đấu không ngừng mới có chút vinh hoa. Nếu như để ngoại nhân tiến vào, vậy khẳng định cần phải cẩn thận từng ly từng tý một, không thể có nửa điểm sai sót, ta xem việc này cần phải xét lại.”

Hàn Quốc Mạnh vẻ mặt khinh thường, hắn cùng Sở Thành Võ quan hệ không tệ, cũng coi như là huynh đệ ở bàn nhậu có thể thổ lộ với nhau tâm tình, nói chuyện với nhau cũng không cần phải quá cô kỵ, cười giỡn nói: “Tham lam Sở gia sản nghiệp? Vương Phục Hưng lại không ngốc, nếu thật sự có cái tâm tư ấy, vì cái gì không đi tham lam Hạ gia? Ngươi cũng nên biết Hạ gia so với Sở gia chính là con voi với con kiến a.”

“Hắn có lá gan ấy hay sao?”

Sở Thành Võ cười lạnh nói, nâng chung trà lên uống một ngụm, ánh mắt quét về phía ngoài cửa sổ, vừa hay nhìn thấy dưới lầu một chiếc Audi A6L chậm rãi dừng ở cửa ra vào.

Sở Thành Võ ánh mắt ngưng tụ, thần nhiên nói: “Đã đến.”

Gần mười năm giao tình Hàn Quốc Mạnh ngồi ở một bên, giả vờ giả vịt thờ dài nói: “Bữa cơm này ta không nên tới a, muốn xử lý như thế nào là do nhà các ngươi, ta ngồi đây chính là một người thừa a.”

Sở Thành Võ từ chối cho ý kiến, rút ra một điều xì gà châm hút.

Hai phút sau.

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên dưới sự hướng dẫn của phục vụ đi vào lầu ba nhà hàng ngồi xuống, đúng vào tám giờ ba mươi phút, đến không sớm không muộn một phút.

Sở Thành Võ lần này coi như là đối mặt Sở Tiền Duyên, cũng phải nghiêm mặt, không có biện pháp, hôm nay bất kể như thế nào, đều muốn hạ mã uy

tên tiểu tử này, bằng không bọn chúng xem là không khí tồi, hần khoát tay áo, từ một bên nhân viên phục vụ tiếp nhận thực đơn, cũng không thèm nhìn, thuận tay đưa cho Vương Phục Hưng, thần nhiên nói: “Thích ăn cái gì, tùy tiện chọn, ăn uống mà, những thứ này cũng không rẻ.”

Tựa hồ hoàn toàn không có nghe được Sở ý tứ Thành Võ, Vương Phục Hưng không chút do dự, đem thực đơn đưa cho Sở Tiền Duyên, nói khẽ: “Ngươi chọn đi.”

Rất nhỏ bé một động tác.

Không phải là nam nhân ôn nhu sao?

Sở Thành Võ ánh mắt có chút nheo lại, khinh nhu nói: “Tiểu Vương, Tiền Duyên thích gì, ngươi liền thích gì sao? Hắc, cũng đúng, phải.”

Sở Tiền Duyên căng thẳng bắt lấy thực đơn, lặng lẽ nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, thấy hắn không có lộ ra chút nào tức giận, nhẹ nhàng thở ra, lông mày lại lặng lẽ nhú lại.

Nào biết được tên mới nhìn qua rất có hiềm nghi ở rể Sở gia chẳng qua là gãi gãi đầu,, thành thật trả lời: “Ta chỉ là xem không hiểu những món ăn ở đây, sợ chọn đồ ăn lại để cho Sở tiên sinh chê cười.”

Sở Thành Võ có chút tức cười.

Vương Phục Hưng đồng chí quả nhiên là con người chân thật, quay đầu, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, nói khẽ: “Ta thích ăn cay đấy.”

“Vậy ăn cay tốt rồi.”

Sở Tiền Duyên ôn nhu cười nói, tựa tiếp quyết định, rất khéo léo như người thích gì thì ta cũng thích.

Nữ đại bất trung lưu (Con gái lớn không thể giữ trong nhà).

Sở Thành Võ biểu lộ cứng ngắc, yên lặng cảm khái một câu.

Hàn Quốc Mạnh ngồi ở một bên, cố nén cười, bất động thanh sắc, cái gì là bất ty bất kháng? Cái gì là vô lại? Khi hắn xem ra, Vương Phục Hưng chơi chiêu này đẹp, càng hay chính là Sở Tiền Duyên cũng đang diễn với hắn, Hàn Quốc Mạnh cũng biết Sở Thành Võ bằng hữu cũ từ trước đến nay đối với đồ ăn cay không ưa, không đến mức không thể ăn được, nhưng cũng không thích ăn, Sở nha đầu một câu nói kia, không thể nghi ngờ là thay Vương Phục Hưng tìm về mặt mũi.

Quả nhiên, Sở Tiền Duyên không chút nào hàm hồ chọn bảy tám món ăn, mỗi một lần tên đồ ăn được xướng lên, Sở Thành Võ sắc mặt liền đen hơn một chút, cảm thấy nha đầu bình thường vô cùng nhu thuận hôm nay gọi mọi ăn lại đặc biệt mang đậm. Bảy tám món đồ ăn được gọi lên, cũng không nghe thấy một món mình thích, Sở Thành Võ rút cuộc nhìn không được, hơi cười cười nói: “Nha đầu, có thể gọi cho thúc thúc món hấp la phi ngư được không? Thúc thúc rất hợp khẩu vị món đó.”

Sở Tiền Duyên chăm chú nhìn chăm chăm vào thực đơn, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, trả lời dị thường ngắn gọn, cứng rắn nói: “Không có.”

Ăn rồi đau khổ, lại không nỡ đối với chất nữ nổi giận, chỉ có thể đem toàn bộ tức giận trút lên Vương Phục Hưng trên người, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, một lần nữa châm lửa cây xì gà đã tắt kia, than thở.

“Đừng để ý tới gia hỏa này, Vương tiên sinh, ta xem ngươi cùng Sở diệt nữ liền rất xứng đôi, trai tài gái sắc, đi đến đâu cũng đều là giai thoại, nào, ta mời ngươi một ly.”

Hàn Quốc Mạnh cười lớn nói, hắn cũng không có can đảm hô lên với Vương Phục Hưng một tiếng tiểu Vương, thủy chung bảo trì kính ngữ, hô lên Vương tiên sinh đến tương đối trôi chảy, trong tươi cười cũng đầy vẻ chân thành.

Thò tay không đánh khuôn mặt tươi cười, hướng chi câu lấy lòng này nói song, làm cho Sở Tiền Duyên mặt mày hớn hớn, khuôn mặt đỏ ửng nhưng mang theo thần sắc tự hào, cùng Vương Phục Hưng nâng chén lên.

“Hàn tiên sinh vẫn nên gọi ta là tiểu Vương là tốt rồi, hoặc là Vương Phục Hưng, cũng có thể, xưng hô tiên sinh, nghe xa lạ quá.”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói, gần như dõc ngược ly, cùng Hàn Quốc Mạnh cộng ly, uống một hơi cạn sạch.

Hàn Quốc Mạnh giờ ngón tay cái lên, vỗ mông ngựa, về mặt lấy lòng nói: “Phục Hưng huynh đệ làm người chính là thành thật, đến, cạn thêm chén nữa.”

Vương Phục Hưng một hồi nhức cả đầu, đặc biệt chính là tiếp xúc không quá năm câu nói, đã có thể nhìn ra bản thân hắn thành thật rồi hả? Lời này nói có chút không có tài nghệ, hai người lại cạn một chén, Vương Phục Hưng gấp lên một khối thịt bò bỏ lò nướng cay, bỏ vào trong miệng, nhai từ từ chậm nuốt, nhìn thoáng qua ngồi ở bên cạnh Sở Tiền Duyên, cười nói: “Mùi vị không tệ, ném thử không?”

Sở Tiền Duyên chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn trên mặt bàn hầu hết đều là những món ăn cay, thầm nhủ: “Biết vậy lúc trước cho thúc thúc chút mặt mũi, mình cũng có được món ăn ngon a.” Sở Tiền Duyên có chút khó xử, nàng từ nhỏ không ăn những món cay nóng, người trong nhà nói nữ hài tử không nên ăn cay, nếu không trên mặt dễ dàng nổi mụn. Lúc ấy còn tuổi nhỏ Sở lão sư tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ, không ăn cay thành thói quen, thủy chung bảo trì cho tới bây giờ.

Nàng cẩn thận từng li từng tí gấp khối thịt bò, bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phon phớt, chăm rãi nhai, thưởng thức kỹ càng hương vị của nó, lông mày nhũn lại cùng dần dần giãn ra.

“Ăn ngon không?”

Vương Phục Hưng cười nói, cố ý bỏ qua Sở Thành Vô bây giờ sắc mặt, một bộ không coi ai ra gì thản nhiên tự thế.

Sở Tiền Duyên gật gật đầu.

Vương Phục Hưng cười nói: “Vây ăn nhiều một chút, không có gì đáng ngại.”

Một bước sai, thua cả bàn cờ.

Ngay từ đầu đã bị Vương Phục Hưng cùng chất nữ liên hợp lại ra đòn phủ đầu, Sở Thành Vô nội tâm buồn khổ, đối mặt với một bàn này đồ ăn, trên cơ bản không muốn động đũa, ngược lại mặt khác ba người nói chuyện tương đối sung sướng, chất nữ quả nhiên trưởng thành, đã có nam nhân, hiện tại liên thúc thúc đều không để ý.

Sở Thành Vô dở khóc dở cười, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vương Phục Hưng lại cùng Hàn Quốc Mạnh cạn một chén, rút ra một trang giấy khăn, chủ động cho Sở Tiền Duyên lau đi khóe miệng đầy mỡ, động tác cẩn thận.

Sở Tiền Duyên đang cười tươi như hoa chợt sững sờ một chút, khuôn mặt ửng đỏ, lại ngây ngốc ngồi nguyên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, con mắt như nước hồ mùa thu, ôn nhuận vũ nhị.

Bất quá đây chỉ là vấn đề thứ nhất, chiếc nhẫn đeo ở ngón tay vô danh của Vương Phục Hưng gần như phô trương hoàn toàn trước mắt Sở Thành Vô, ở ẩn cả đêm Sở đại thúc rút cuộc tìm được cơ hội, nheo mắt lại, nói khẽ: “Chiếc nhẫn là của Tiền Duyên tặng người hay sao? Rất đẹp, không tệ, quay đầu lại ta đem Tiền Duyên sở thích nói cho người biết, về sau mặc kệ làm cái gì, đều không đến mức cho người không có chút nào chuẩn bị.”

Trên bàn cơm náo nhiệt bầu không khí lập tức lâm vào trầm mặc.

Sở Tiền Duyên quay đầu, trên khuôn mặt vốn tràn đầy hạnh phúc đột nhiên trắng xanh bất định, hiển nhiên đang tại cổ nén trong nội khí trong nội tâm Nguyên bản đối với việc lãnh lạc thúc thúc trên bàn cơm có chút áy náy, giấu dử trừng mắt nhìn Sở Thành Vô.

Bị Sở Thành Vô cho là mình được chất nữ của hần bao nuôi, Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, không có nửa điểm phát tác dấu hiệu, bình tĩnh nói: “Không phải là của Tiền Duyên tặng.”

Sở Tiền Duyên thần sắc khảm trương, cắn môi, không nói gì.

“Có ý gì?”

Sở Thành Vô nheo mắt lại nói, nhẫn vàng đeo tại cái nào trên ngón tay, đều tương đối có chú ý, ngón áp út, đó là nhẫn cưới. Hiện tại không ít người trẻ tuổi đều thói quen thanh tú ân ái, sớm đeo chiếc nhẫn vào trên ngón áp út, Sở Thành Vô đối với cái này một mắt nhắm một mắt mở, nhưng hiện tại xem ra, chiếc nhẫn này của Vương Phục Hưng, tựa hồ có ẩn tình khác hay sao?

Không phải là của Tiền Duyên đưa cho.

Sở Thành Vô ánh mắt chuyển động, rất nhanh liếc mắt qua hai bàn tay của chất nữ, quả nhiên không có phát hiện đeo cái gì là nhẫn cưới, ánh mắt lạnh lẽo.

Những lời này là muốn nói, chiếc nhẫn không phải của Tiền Duyên tặng, là của ai tặng?

Vốn chỉ là không cam lòng bị hai cái tiểu bối bày bố làm không ăn được bữa cơm, Sở Thành Vô rút cuộc nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng con mắt, trầm mặc mà trịnh trọng.

Hơn hai mươi năm hắc đạo kiếp sống, có thể sống đến nay không tổn hao gì, vẫn còn nguyên vẹn, cuộc sống cũng đã chứng minh người nam nhân này tâm trí phải vô cùng tàn nhẫn, lẫn vào hắc đạo, không phải chuyện dễ dàng? Thật đúng là chỉ vui chơi hay sao? Đông Bắc biên cảnh súng ống đạn được buôn lậu, Tam Giác Vàng thuốc phiện sinh ý, Sở Thành Vô tự mình trải qua bao nhiêu lần? Lại cùng bên kia hoàng đế miệt vườn(vua một vùng) bảo trì như thế nào quan hệ? Chỉ sợ Sở gia cũng không hề biết rõ, hơn hai mươi năm thời gian, cuối cùng đứng trên vị trí cao của Hoa Đình, gió to mưa lớn, liều mạng đoạt lấy sinh ý, bị bạn phản bội, thậm chí phản bội bạn bè, cầm đao nổ súng, lần lượt người lừa ta gạt sau lưng thật đúng là chính là qua loa vài câu rồi hả? Vây cũng là muốn thấy máu chảy, Sở Thành Vô tuyệt đối không phải là nhân vật hiền lành gì, bao che, cực độ bao che, nếu quả thật có người dám khi dễ cháu gái của mình, hần tuyệt đối sẽ không tiếc bất cứ giá nào đi diệt trừ đối phương, coi như là bị Tiền Duyên hận cả đời cũng không sao cả.

“Thúc thúc, trở về ta cho người biết nguyên nhân được không?”

Sở Tiền Duyên nói khẽ, có chút ủy khuất, có chút cầu khẩn, dưới gầm bàn bàn tay lại gặt gao nắm lấy tay Vương Phục Hưng, ám chỉ hần không được mở miệng.

Sở Thành Võ đã trầm mặc xuống, nhàn nhạt ừ một tiếng, ôn hòa hơn một chút nhìn Vương Phục Hưng.

“Sau khi Thẩm Vi rời đi, nếu như người không muốn đi Kinh Thành, hãy cùng ta làm việc a.”

Sở Thành Võ thản nhiên nói.

Hàn Quốc Mạnh về mặt kinh ngạc, lại không nói chuyện.

Vương Phục Hưng cực kỳ ngắn ngủi do dự một chút, trầm giọng nói: “Tốt!”

Sở Thành Võ gật gù đầu, lạnh nhạt nói: “Người đi về trước đi, Tiền Duyên lưu lại, cùng thúc thúc tâm sự.”

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, nhìn thấy đôi phương gật gù đầu, đứng người lên, chủ động cùng Hàn Quốc Mạnh bắt tay từ biệt, quay người rời đi.

Từ chỗ ngồi của bọn hắn đến cầu thang xuống lầu đại khái ba mươi mét khoảng cách, từ đầu đến cuối, Vương Phục Hưng đều bộ pháp kiên định, không có mảy may hỗn loạn.

Sở Thành Võ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của hắn, ánh mắt kịch liệt lập lòe, ngay tại Vương Phục Hưng thân ảnh sắp xuống lầu, mới nhẹ giọng nói một câu: “Thấy được chưa?”

Tự nhận đã hiểu rõ người bằng hữu cũ bên người, Hàn Quốc Mạnh dùng nghi vấn ngữ khí ừ một tiếng, có chút không sờ tới ý nghĩ.

Sở Tiền Duyên càng là mơ mơ màng màng.

Sở Thành Võ đã híp con mắt lại càng híp mắt nhanh, nhìn Vương Phục Hưng bóng lưng biến mất, mới quay đầu, thì thầm tự nói một câu: “Từng bước một, hướng lên a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Lấn Vào Hắc Đạo

Vương Phục Hưng, không chút nào ngừng lại, trực tiếp rời đi, đối với hắn cùng Sở Tiền Duyên mà nói, đêm nay một bữa cơm chưa nói tới cái gì tiến triển, chỉ có thể nói Sở lão sư đủ thông minh, lúc trước khi bắt đầu cùng hắn trình diễn một màn song ca, triệt tiêu thoáng qua nhuệ khí Sở Thành Võ, xem như bắt đầu tốt. Nhưng cho dù là làm như thế này, đối mặt Sở Thành Võ, cũng không phải Vương Phục Hưng hoàn toàn nắm được thể chủ động trong bữa tiệc này, chỉ có thể nói lần này giao phong, hắn còn không có bị Sở Thành Võ nháy mắt áp đảo, so với việc luôn luôn đứng ở thế bất bại còn kém xa lắm.

Vương Phục Hưng cũng không thấy phần nộ hay khuất nhục, lời thật lòng, hắn tự nhận tâm trí tuy vượt trội hơn bạn cùng lứa tuổi không ít, nhưng đêm nay đối mặt là ai? Có thể ở Hoa Đình thế giới ngầm hồ phong hoán vũ đại ca cấp độ, máu chốt mình còn cướp đi chất nữ của hắn, còn chưa tính, chí mạng nhất là của đã tới tay, nhưng vẫn không có gì tính là thực chất phát triển, mới chỉ có kéo kéo tay, cái miệng nhỏ nhắn của Sở Tiền Duyên cũng không có hôn qua. Sở Thành Võ nếu như hiện tại muốn đối với mình động thủ, đúng là không hề có điểm gì có kỵ. Dù sao chất nữ của hắn vẫn còn bằng thanh ngọc khiết, nên nếu hắn chường mất tên cháu rể này, còn không phải là muốn đánh muốn giết đều tùy tiện hay sao?

Dứt khoát cuối cùng cũng không có phát triển đến một bước này, Vương Phục Hưng mang theo Sở Tiền Duyên đến tác phong cũng nhẹ nhàng, rời đi tuy chỉ có một người, nhưng vẫn như cũ không tính chặt vật. Sở Thành Võ mặc dù không có rõ ràng đáp ứng cái gì, nhưng tối thiểu cũng không có công khai phản đối. Vương Phục Hưng nổi tâm có chút may mắn đem xe dừng ở dưới lầu nhà mình, hút liền lúc hai điếu thuốc, mới có thể bình tĩnh lại được.

Yên Đế đang ngồi ở trên ghế sa lon xem tin tức Hoa Đình buổi chiều, thần thái nhàn nhã, trên bàn còn bày biện mấy lon bia. Thấy Vương Phục Hưng tiến đến, chỉ chỉ trên mặt bàn, nói: “Hồ Từ mang về, hôm nay hắn có ý đi muộn một chút, vốn ý định uống với người một chút, kết quả là vẫn không đợi được người.”

Vương Phục Hưng cười cười, đi vào trong nhà vệ sinh rửa mặt, trở lại phòng khách, cầm lấy một lon bia nắm ở trong tay, nói khẽ: “Hồ Từ tại quán bar đi làm, chúng ta gần như sai khác giờ giấc, không gặp được nhau nhiều. Mấy ngày tới có chút thời gian, chúng ta đi Phục Sinh quán bar ngồi một chút, nhìn xem Hồ Từ làm việc như thế nào, kỳ thật mấy ngày nay ta đi qua chỗ kia mấy lần, nhưng không có gặp Hồ Từ.”

Yên Đế nhàn nhạt ừ, ánh mắt trong trẻo, đối mặt với bạn bè của mình, hắn coi như là tại như thế nào bất cận nhân tình, ánh mắt ở chỗ sâu bên trong cũng đều cất giấu chút âm áp không dễ nhận thấy, hắn nhìn Vương Phục Hưng, bình tĩnh nói: “Mấy ngày nay như thế nào? Chẳng lẽ người thực muốn đi theo nữ nhân kia làm cả đời hộ vệ hay sao?”

Vương Phục Hưng trầm mặc xuống, mở ra lon bia trong tay, ngửa cổ uống một hơi hết phần nửa lon, thở dài ra một hơi, cười nói: “Tạm thời sự tình, đợi

vị kia tiểu thư kia trở lại nơi mà nàng nên đi, ta sẽ giúp Sở Thành Võ làm việc, Hạ gia đại tiểu thư, ách, người bình thường thật đúng là trào cao không nổi a.”

Yên Đế nghe thấy cái tên Sở Thành Võ, lông mày hơi nhíu lại, rất nhỏ, cuối cùng không xác định hỏi một câu: “Lăn vào hắc đạo?”

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, trầm mặc không nói.

Yên Đế muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói. Xã hội này tại vô luận như thế nào tàn khốc, cũng không có hoàn toàn phá hỏng người bình thường giữa hướng lên con đường, chỉ có điều đường đi hơi chút hẹp hòi khúc chiết một chút mà thôi, từ chính trị từ thương trường, lăn vào hắc đạo, dù thế nào thoải mái nhấp nhô, lòng mang cẩn thận kính sợ, mệt mỏi một chút, khổ một chút, cũng không sợ đánh không ra tiền đồ bằng phẳng. Yên Đế không sợ Vương Phục Hưng làm một ít giết người phóng hỏa nham hiểm hoạt động, chỉ sợ hắn tiếp tục đắm chìm xuống, hắn, mình, còn có Hồ Tử, ba người lúc trước cùng rời khỏi Kinh Thành, buông tha cho công việc tiềm lực vô hạn là phát triển công ty phần mềm, trở lại Hoa Đình, hay vẫn là ba người, một năm nay sa sút tinh thần nhiều nhất là Vương Phục Hưng. Yên Đế không cảm thấy có cái gì, nếu như Vương Phục Hưng quyết định được đường đi của chính mình, hắn có thể nói cái gì? Duy nhất có thể làm đấy, đó chính là cùng hắn đi xuống.

“Thực quyết định?”

Yên Đế nói khẽ, theo bản năng vuốt ve miếng tiền đồng treo trên cổ tay, một khuôn mặt có thể làm cho vô số nữ nhân điên cuồng, khoe miệng hơi kéo giãn ra, cười vô cùng nhu hòa.

Vương Phục Hưng khẽ gật đầu, đứng người lên, do dự một chút, bình tĩnh cười nói: “Chúng ta chính là người bình thường, nào có cơ hội lựa chọn quyền lợi? Ta không muốn kinh thương, từ chính? Bên người cũng không có gì đại lão dẫn đường, Sở Thành Võ nếu như vượn cảnh ô-liu(đưa ra cánh tay trợ giúp), ta có lý do gì không nắm chắc? Lăn vào hắc đạo thoát nhìn rất nguy hiểm, nhưng cơ hội này, mặc kệ đúng sai, ta đều phải bắt được.”

Yên Đế ngón tay theo bản nắm càng thêm chặt cái kia miếng đồng tiền, trầm mặc không nói.

Vương Phục Hưng dáng tươi cười dần dần mở rộng, tựa hồ nghĩ tới điều gì rất vui vẻ sự tình bình thường, cười nói: “Ta đi dạo điện thoại cho tên Hạo Nhiên, năm đó ở Kinh Thành tách rời, hắn nói phải về nhà chăn heo, đã hơn một năm qua, cũng không biết hiện tại thế nào.”

Yên Đế nghe thấy cái tên này, hiểu ý cười cười, ngữ điệu lại không lạnh băng như bình thường, nhu hòa nói: “Thay ta hỏi thăm hắn một chút.”

Hạo Nhiên, tên đầy đủ Phương Hạo Nhiên, Vương Phục Hưng tại Hoa Thanh đến trường trong bốn năm, một cái phòng ngủ bốn cái huynh đệ, ngoại trừ hiện cùng một chỗ tại Hoa Đình đang gãy giữa ba người bên ngoài, Phương Hạo Nhiên là một người duy nhất không ở cùng bọn hắn hiện tại, bốn người ở cùng một chỗ phòng 213 ký túc xá, đến nay vẫn là Hoa Thanh đệ nhất phong vân phòng ngủ. Nguyên nhân rất đơn giản, Vương Phục Hưng lên đại học mới biết được, trong phòng ngủ của bọn hắn có bốn người, đều là hiếm thấy. Đòi tiền không có tiền muốn quyền không có quyền, gương mặt cũng không anh tuấn quá mức Vương Phục Hưng thành công bắt lại hoa hậu giảng đường Diệp Yên Vũ, trong thời gian ngắn nhất sáng tạo ra học phù hải kịch lớn nhất, đã không cần nhiều lời. Anh tuấn âm nhu hấp dẫn nhất si mê ánh mắt nữ nhân Yên Đế, cuối cùng lại tìm một cái bình thường nữ hài, càng là nhận hết lời nói của học tỷ học muội là không có mất. Thoạt nhìn khờ ngốc nhưng trong bốn năm học đại học, mỗi lần đánh nhau đều xông lên phía trước nhất, Hồ Tử đại khí phách a, hình thể, coi như là đặt trong đội bóng rổ cũng không có mấy ngời như hắn, tiêu chuẩn cười ngây ngô, tức thì bị người khác âm thầm gọi là ngu si. Ba người đều là thanh danh bên ngoài, về phần một cái khác thoát nhìn không hiển sơn lộ thủy Phương Hạo Nhiên, càng thêm khoa trương, theo bản thân hắn chính miệng giảng giải, Hạo Nhiên cái tên này có một đại lai lịch, xuất từ 《 Mạnh tử 》—— ta thiện nuôi ta hạo nhiên khí, kỳ vi khí cũng, tới đại chí, lấy trực mà vô hại, là tắc với giữa thiên địa..

Nhìn một cái, có thể so sánh Vương Phục Hưng, Yên Đế, Hồ Tử cái tên này khí phách hơn nhiều. Lúc trước cái thằng này khai giảng ngày đầu tiên bước vào 213 phòng ngủ, tự giới thiệu tên nhưng lại mang ra một đoạn đại cổ văn, làm cho bất cận nhân tình lạnh như băng hàn vạn năm Yên Đế sững sờ, sau đó bật cười. Càng buồn cười chính là cái tên có đại khí phách Phương Hạo Nhiên này chính là tổng kết của vô số bi hài kịch trong bốn năm học đại học. Nhân duyên lăn vào không kém, hầu như các hoạt động, đều gọi hắn cổ động, bởi vì phát sinh ở cái thằng này trên người các loại bi kịch hài kịch thật sự quá nhiều một chút. Tùy tiện kéo ra hai cái hèn mọn bi ối tiết mục ngắn, đều là trêu chọc muội từ hài hước, đại học trong bốn năm, Phương Hạo Nhiên chính mình cũng không biết đến cùng có bao nhiêu học trường niên đệ dùng dùng hắn làm tiết mục cười để dắt tay những nữ nhân. Hắn cũng không quan tâm, không có để ý chút nào mình trở thành đối tượng cho người giễu cợt, thậm chí còn có tâm tư đi theo mò mẫm vui cười a, đã thành Hoa Thanh đại học công nhận kẻ tiểu nhân cấp nhân vật. Có những lúc, Vương Phục Hưng liền suy nghĩ, loại người này, nếu như không phải thật khờ mà nói, nội tâm cường đại đến thế nào mới có thể mặc kệ ánh mắt người đời để mà thông dong?

Đã hơn một năm không gặp, cái tên mang đại chính khí lại làm việc hèn mọn bi ối làm cho người ta không nói được lời nào huynh đệ, vẫn tốt sao?

Vương Phục Hưng lấy điện thoại di động ra, không do dự, mò ra danh bạ, tìm được dãy số rất lâu không chạm tới, ấn nút gọi đi.

Điện thoại vang lên hai tiếng, rất nhanh được bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại, một cái hầu như vền vẹn thông qua thanh âm liền có thể truyền lại ra vô hạn hèn mọn bi ối ý tứ hàm xúc tiếng nói vang lên, không xác định hỏi một câu: “Phục Hưng lão Đại?”

Vương Phục Hưng dáng tươi cười ảm áp, nói khẽ: “Lão Tứ, gần đây thế nào?”

Bên kia lập tức trầm mặc lại, tựa hồ kinh hi đến quá đột ngột, thế cho nên quá kích động có chút phản ứng không kịp, qua nửa phút sau, Phương Hạo Nhiên bản thân mới nãy to một tiếng, cười ha ha nói: “Tiểu tử ngươi rút cuộc cam lòng gọi điện thoại cho ta rồi, bây giờ đang ở đâu? Hoa Đình? Ta tìm cái thời gian, mọi người cùng nhau gặp mặt?”

Vương Phục Hưng nhẹ híp mắt, nằm ở trên giường, cười nói: “Phân biệt biết được người nói về nhà nuôi heo, thiệt hay giả?”

Phương Hạo Nhiên một quyền chân kinh nói một câu thật sự, cười hắc hắc nói: “Bình thường, nhưng tổng so sánh với lớp tốt hơn nhiều, từ Bắc Bình trở lại Tân Châu, tìm được hai phần công tác, nhưng lại chịu không được mấy tên lão bản, nên ta quyết đoán đuổi việc bọn chúng luôn. Mấy tên ấy quả là đại phá hoại, trong công ty đến gần cái mấy nữ đồng nghiệp liền cho là ta gây khó dễ cho các nàng, cái gì đồ chơi, còn không bằng chăn heo thoải mái. Sống lâu như vậy vẫn là sau khi tốt nghiệp cùng Phục Hưng lão đại người làm cái công ty kia, thích nhất, mặc dù một một chút, nhưng cùng thư ký nói được thêm mấy câu, người còn không đến mức ghen cùng cấp dưới đấy chứ nhỉ?”

Vương Phục Hưng một hồi lạnh người, tốt nghiệp đại học xong gầy vò hần chính là cái công ty kia, từ hai trăm vạn tiền vốn phát triển lên, cần phải tiết kiệm, cái gì không cần đều không thuê, còn cho chính Yên Đế làm mấy việc kế toán thủ quỹ luôn. Cả công ty không có một nữ nhân nào, hần nói vậy là nói ai đây?

Hần cười cười, nắm điện thoại, nói khẽ: “Vậy bây giờ cho người đến Hoa Đình, giúp ta, người tới hay không?”

Phương Hạo Nhiên tựa hồ không nghe rõ, vô thức ừ thoảng qua, lại hơi đề cao ngữ điệu, nghi nghi vấn vấn, âm điệu nhấp nhô, đủ để đại biểu hần bây giờ nổi lòng, cuối cùng mới không xác định nói: “Thật sự?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói: “Thật sự, lăn vào hắc đạo, giết người phóng hỏa, ăn ngon uống sướng.”

Phương Hạo Nhiên cười ha ha, không để ý Vương Phục Hưng nói những lời này tính là chân thật, gợn gàng dứt khoát nói: “Thành, lão đại triệu hoán, như thế nào cũng phải cho cái mặt mũi, Hoa Đình muối từ đều rất xinh đẹp a, trong thôn ta có tiểu nha đầu nào, đều chạy ra đi làm công rồi, lưu lại tất cả đều là bác gái a di. Hơn một năm, thiếu chút nữa kìm nén đến chết ta rồi, chắc chắn, Phục Hưng lão đại, ta đã nói với người, ta đây nuôi dưỡng heo nái trắng nõn a, mỗi ngày đều cho chúng tắm giặt trắng trẻo, thế nào đây, nếu không chọn hai con nhé, mang đến Hoa Đình cho người hưởng dụng nha?”

Vương Phục Hưng nắm thật chặt điện thoại, bắt buộc mình thích ứng vị này hèn mọn bi ối hão hần ngôn ngữ phong cách, tức giận mắng: “Cút, heo là của người, người có yêu thích, có thể mình hưởng dụng. Đừng kêu ta.”

Phương Hạo Nhiên cười toe toét không có nghiêm trang nói: “Ta cùng người chính là huynh đệ, của ta chính là của người, quyết định vậy nha, chọn hai con trắng nõn.”

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, có cảm xúc muốn cúp điện thoại ngay lập tức, nói sang chuyện khác: “Lúc nào đến Hoa Đình? Đến lúc đó người cùng Yên Đế ở một cái phòng, điều kiện không được tốt lắm, chịu khó một chút.”

Xem chừng này sẽ Phương Hạo Nhiên đã tại chảy nước miếng, hèn mọn bi ối nói: “Ta ở cùng ký túc xá nhất đại mỹ nhân Yên Đế? Lão Đại, điều kiện này không sai a, bất quá Yên Đế tuy rằng xinh đẹp, nhưng ta nuôi dưỡng tiểu heo mẹ cũng rất động lòng người a.”

Vương Phục Hưng dứt khoát đem điện thoại ném ở một bên, thoát khỏi cái tên biến thái không quá ba câu lại nhắc đến tiểu heo mẹ của hần, ngồi ở trên giường rút một điếu thuốc châm lửa, mới một lần nữa cảm qua điện thoại. Vương Phục Hưng dờ khóc dờ cười phát hiện Phương Hạo Nhiên vẫn còn đang lải nhải một mình, Vương Phục Hưng đồng triệt để thất bại, không đủ kiên nhẫn nữa, ngắt lời nói: “Câm miệng, nói thẳng, lúc nào tới đây, ta đi tiếp người.”

Phương Hạo Nhiên ngữ khí ngừng tạm, rút cuộc nghiêm chỉnh điểm, nói khẽ: “Đợi hai ngày a, ta trước tiên đem tiểu heo mẹ đều bán đi, lão Đại nhất định phải chờ ta a, Hoa Đình thiếu ta không có màu sắc, các người thiếu đi ta cũng ảm đạm đi nhiều a.”

Vương Phục Hưng tức giận mắng to: “Chơi muối muối người, mới vừa rồi còn nói heo là của ta.”

Phương Hạo Nhiên cười toe toét, một cuộc điện thoại, ngoại trừ nghe hần nói hần nuôi dưỡng tiểu heo mẹ như thế nào mê người bên ngoài, không có biểu lộ ra nửa điểm lòng dạ.

Vương Phục Hưng ưa thích loại người này, đối với ngoại nhân tàn nhẫn, đối với người mình thành thật, lúc này mới xứng làm hần huynh đệ.

Hần cúp điện thoại, đứng lên, đem đệm rương vấy cười dưới gầm giường lấy ra, đặt ở trên giường.

Giờ khắc này đang nhìn một bộ áo cưới nhuộm máu, Vương Phục Hưng không có tinh thần sa sút, đem mấy chuyện gần đây trải qua kể hết ra, nhìn bộ áo cưới, cảm giác nhệ khí tranh đấu từ rất lâu không có xuất hiện trên người hần lại phát tán ra.

Vương Phục Hưng nắm chặt bàn tay lại thành nắm đấm, hít thở sâu một hơi, tại bên trong phòng của mình, bàn tay đột nhiên giờ lên, đề cao ngữ điệu, nói một câu: “Lăn vào hắc đạo!”

Ngữ điệu kiên định.

Trong phòng khách, Vương Phục Hưng đi đâu về không biết, đang tính chuẩn vào phòng ngủ của mình tránh mặt ca ca, nghe thấy thanh âm của ca ca hần, toàn thân nổi hết gai ốc lên.

Đã chuẩn bị nghỉ ngơi Yên Đế trong ánh mắt đột nhiên bộc phát ra ánh sáng làm người ta cảm thấy chói mắt, thần thái sáng láng.

Từ chính làm chính trị.

Kính thương làm thương nhân.

Lấn vào hắc đạo.

Nếu như không làm được một đại kiều hung hắc bạch thông ăn, có phải là có điểm đáng tiếc không? Có thể hay không không có chút tiếc nuối?

Yên Đế lẳng lẳng đứng dậy, đi trở về gian phòng của mình, nhàn nhạt nói một câu: “Ta tin ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đánh

Vương Phục Hưng cúp điện thoại, nằm xuống giường nhìn ra bầu trời đêm, đã gần mười giờ, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, bởi vì dựa theo mấy ngày nay định luật, buổi sáng ngày mai sáu giờ đồng hồ, Hạ Thẩm Vi hoặc là Sở Tiên Duyên nhất định sẽ gọi điện tiếp tục triệu hoán. Nữ nhân loại sinh vật này, có thể nói là tính lực vô tận, liên tục vài ngày tham gia yến hội, sự tình liên tiếp xảy ra không ngừng, không dứt, đều là phiền toái. Vương Phục Hưng nằm trên giường, thở phào một cái, không khỏi nhớ tới bây giờ còn đang Sơn Tây chăn heo Phương Hạo Nhiên một lần nào đó say rượu sau nói lên một câu: “Thế giới này nếu như không có nữ nhân, loại đồ chơi thần kỳ này, nhất định con mẹ nó hòa bình hơn rất nhiều”.

Lời nói tháo để ý không tháo oa.

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, vừa định nhắm mắt lại, cửa phòng liền đột nhiên bị một cổ đại lực phá khai, từ ngoài vào trong, theo sát là Yên Đế thanh âm, trong trẻo nhưng lạnh lùng, xen lẫn phận nợ không che giấu: “Hồ Tử tại quán bar xảy ra chút sự cố, bây giờ lập tức qua.”

Muốn nghỉ ngơi một chút nhưng Vương Phục Hưng lập tức đứng lên, không nói hai lời liền đi theo Yên Đế ra khỏi nhà. Ba người bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ở chung được hơn mười năm, đối với lẫn nhau đều hiểu rõ, cùng một chỗ tại Hoa Thanh đại học biết được. Bốn năm thời gian, ba người bọn họ có thêm một cái tử đệ Phương Hạo Nhiên, đánh nhau vô số lần, nổi danh phong vân phòng ngủ 213, tên còn đồ xuất hiện lớp lớp. Vũ lực giá trị cao nhất cũng không hiển lộ thủy Vương Phục Hưng, đấu tranh anh dũng cho tới bây giờ cũng không một chút nhủu mảy Hồ Tử, sức chiến đấu rất cận kề nhưng động thủ chuyên chọn chỗ hiểm hèn mọn bí ối của người khác ‘Hảo Hán Phương Hạo’ Nhưng, thậm chí ngay cả nhìn qua so với vương tử còn vương tử hơn là Yên Đế đều là dám mang theo bình rượu, cục gạch liều mạng với người khác. Cái kia một đoạn hết sức lông bông của tuổi trẻ, mỗi lần đánh nhau, trên cơ bản đều là vì tướng mạo có sức sát thương quá mạnh với nữ nhân là Yên Đế, để cho người bớt lo đúng là Hồ Tử cùng Phương Hạo Nhiên. Nhưng mặc dù là như vậy, Hồ Tử vẫn như cũ đã dẫn phát mấy trận đại quy mô xung đột, nói hấn ngốc, nói hấn ngốc cũng không có cái gì, nhưng Hồ Tử thuộc về một loại người, chính là không bao giờ chủ động gây chuyện, một khi gây chuyện khẳng định chính là đại sự, đã có nhiều lần vết xe đổ làm ví dụ, vô luận Vương Phục Hưng hay là Yên Đế, đều không dám khinh thường chút nào.

Hai người chạy như bay xuống lầu, lên xe, dứt khoát hướng tới Phục Sinh quán bar cách đó không xa, hai người đến cũng không tính quá mức khẩn trương.

“Đoán chừng lần này Hồ Tử công việc lại giữ không được, đi làm còn không có một tháng, chỉ sợ tiền lương cũng không có được trả.”

Yên Đế ngồi ở vị trí kế bên tài xế đầu đầu nói, khuôn mặt mê người tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, trong ánh mắt lại mang theo vui vẻ, mặc kệ từng cái phương diện đều xem như nổi tiếng, nam nhân này khuyết điểm duy nhất lại là không biết lái xe. Đại học trong bốn năm đã từng sáng tạo ra truyền kỳ về thi bằng lái xe, liên tiếp khảo thí trong hai năm cũng không có qua, cảm giác phương hướng cực kỳ chênh lệch, nói một cách khác, về sau cái thẳng này vô luận cỡ nào cũng sẽ rất trâu bò. Không quan tâm ai ở cùng một chỗ với hắn, muốn sống thì cũng chỉ có làm lái xe cho hắn.

“Ném đi liền ném đi, đoán chừng mấy ngày nay qua đi, có lẽ Sở Thành Vô liền tới tìm ta, về sau sự tình không thể thiếu, chúng ta cũng sẽ không rảnh rồi.” Vương Phục Hưng lái xe lẳng lẳng nói. Hắn đi theo Sở Thành Vô lấn vào hắc đạo, trước mắt có thể leo đến cái độ cao gì hay vẫn là không biết, nhưng duy nhất có thể xác định một điểm liền là lúc sau tối thiểu sẽ không thiếu tiền tiêu, coi như không nhiều, tiền mua mua rượu hút thuốc cũng đủ rồi.

Yên Đế mở cửa sổ xe, không nói thêm lời.

Phục Sinh quán bar, bầu không khí biến hoá kỳ lạ.

Chính giữa trong sàn nhảy, cảnh tượng quần ma loạn vũ đã biến mất, tất cả khách hàng đều ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh ở một cái góc nhỏ, tiếng người huyền ảo, xem nào nhiệt chính là thiên tính của mỗi người, mọi người tại nơi đây truy cầu sa đọa, khoái cảm, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Đám người trung ương nhất, đang giằng co nhau khá quyết liệt.

Ba tên công tử ca quần áo ngắn nắp đang ngồi trên ghế, vô luận thần thái hay vẫn là động tác, đều mang theo một loại không thèm che giấu cảm giác về sự ưu việt, chính giữa một người tuổi còn trẻ đáng tuổi cười sáng lạn, một thân y phục trắng như tuyết khoác trên người hắn, hoàn toàn chính xác có thể thể hiện ra hai chữ ‘tiêu sái’. So sánh với cùng hắn, ở bên cạnh hắn hai bên trái phải nam nhân liền tương đối muốn buông thả hơn rất nhiều, một kẻ còn ôm một cô gái trẻ ăn mặc hở hang, nghiêng khóe miệng, ánh mắt khinh miệt, tay còn thỉnh thoảng du tấu trong ngực của cô gái trẻ, về mặt ngả nón.

Cô gái có bờ mông đầy đặn đang ngồi trên đùi vị công tử ca bên trái, lúc này có chút nghẹn ngào, khuôn mặt nhỏ nhắn dính thêm trang sức rất trang nhã, tràn đầy vẻ đầm đìa đáng yêu, giống như đút, nam nhân trẻ tuổi đang ôm nàng về mặt không nhanh không chậm thần sắc, ánh mắt cùng hai người đồng bạn bên người không có sai biệt, nhìn chăm chăm vào kẻ đang đứng cách bọn hắn chưa đủ năm mét, “Kẻ đàn” đang ánh mắt nghiền ngẫm.

Bên cạnh kẻ đàn kia, một trung niên nhân mặc vết đen, đứng ở một bên, về mặt lúng túng liên tục xin lỗi ba vị công tử ca kia, dựng lên một bức tranh rất thú vị.

Câu chuyện nhắc tới thì vô cùng đơn giản, hôm nay Đại Ngốc tử Hồ Tử đi làm như thường lệ. Công việc của hắn luôn vô cùng nhẹ nhàng, đi vào quán bar, sau đó là đứng tại vị trí của mình. Chỉ cần cảm thấy xung quanh nếu có xung đột, liền qua kéo ra. Thế nhưng đêm nay tựa hồ có chút ngoại lệ.

Vốn là một cô gái trẻ tuổi vô luận đặt ở chỗ trường cao đẳng nào đều tính xinh đẹp động lòng người đi tới gần hắn, hắn cũng không có quá chú ý. Thế nhưng nữ nhân kia mị nhãn như tơ, lại cảm thấy tên ngốc tử này không hiểu phong tình, nằng đi qua đi lại phóng điện, hắn chính là không phản ứng gì. Cuối cùng tựa hồ nữ nhân này thật quá hóa giận, liền lĩnh ôm lấy thân thể của hắn, hô to lên sàm sỡ.

Sự tình buồn cười dễ dàng phát sinh nhất tại quán bar a.

Không có sự tình còn so với muốn máu chó hơn rồi.

Hồ Tử vô thức đẩy nữ nhân ra, không biết là nữ nhân yếu đuối, hay là hắn quá mạnh mẽ, thoáng qua một cái mà làm cho nàng ngã bò ra trên mặt đất, vừa lúc bị bạn trai của nàng nhìn thấy.

Vì vậy việc vui liền lớn hơn, đối phương ba đến năm cái hộ vệ hầu như đồng thời tiến lên, lại bị kẻ thoát nhìn có chút cao to khờ ngốc lật ngã sóng xoài trên mặt đất, thuận thực, dễ dàng, vừa vặn quản lý quán bar đi tới, hiểu được tình huống vừa xảy ra, lại nhìn nữ nhân ăn mặc hoa lệ đang khóc sụt sùi kia cùng ba vị công tử ca, lại nhìn một chút Hồ Tử, tuy chưa hiểu được hết sự tình bên trong, nhưng hơn phân nửa cũng có thể đoán ra cái gọi là ‘Nữ nhân’ có chút bối rối ý tứ.

Nhưng tốt xấu chẳng nhẽ không phải khách? Quản lý liền lôi kéo Hồ Tử, ý định nói lời xin lỗi, dàn xếp ổn thỏa, đám công tử ca này, nhìn không ra thân thế, một khi khinh thường, dàn xếp không ổn thỏa sẽ không biết dẫn phát sự tình nhiễu loạn gì nữa, lựa chọn cúi đầu thoáng qua, là chính xác nhất. Nhưng có thể trong ngày thường đều là về mặt cười ngây ngô Hồ Tử lần này lại dị thường cố chấp, đánh chết cũng không nhả ra, thái độ rất cứng, gặp được loại sự tình này vốn là có chút bức bối quản lý tại chỗ bỏ cho hắn ba trăm đồng tiền lương, trực tiếp đem hắn khai trừ ra khỏi Phục Sinh quán bar, cùng với mấy tên công tử một câu, muốn đoạn tay hay vẫn là chân, cứ tùy tiện.

Quản lý bỏ mặc vậy, tất cả mọi người cho rằng Hồ Tử muốn chịu thua, nhưng không nghĩ tới Đại Ngốc Tử này không hề sợ hãi, ngược lại bày ra ngang ngược tư thế, muốn gọi người.

Làm cho người?

Gọi chứ sao.

Ba tên công tử ca thân phận không hề tầm thường đều lộ ra vẻ trào phúng, người trẻ tuổi áo trắng ngồi giữa sau khi nghe Hồ Tử gọi điện thoại, cũng không nhiều lời, rõ ràng ý tưởng muốn kéo ra trận thế cứng đối cứng một lần.

Cho nên mới tạo thành cục diện hôm nay.

Vị công tử ca một thân áo trắng tương đối ngọc thụ lâm phong, híp mắt, nhìn thoáng qua ánh mắt dường như có chút tan rã Đại Ngốc Tử, ánh mắt dừng lại trong cái tay đang nắm gắt gao ba trăm đồng của Hồ Tử, nhân nhật mở miệng nói: “Có chút ý tứ, nhìn một thân cơ bắp, chúng ta ba người thực sự khinh xuất đi lên, kết cục không nhất định so với mấy tên hộ vệ kia tốt bao nhiêu a, Thiếu Dương, không sai biệt lắm là được rồi, thăm dò chơi lấy không có ý nghĩa, tìm lợn người, không sai biệt lắm liền kết thúc công việc.”

Nhìn như an ủi trên đùi nữ tử trẻ tuổi, một tay cũng đã tiến vào đối phương trong váy ngắn phóng đảng, người trẻ tuổi về mặt cười tủm tỉm, thanh âm đều lộ ra một chút âm nhu, nói khẽ: “Không vội, đang đợi đợi.”

“Tu Kiệt, người còn không biết Thiếu Dương cái kia đức hạnh? Lần này thật vất vả mới có thể ngồi cùng vị kia, còn không phải sử dụng ra toàn bộ sức mạnh nịnh bợ? Hi sinh mình một chút nữ nhân, bất quá là việc nhỏ mà thôi.” Tên còn lại cười hắc hắc nói.

Ba người tiếng nói nhỏ nhất, tự nhiên sẽ không để cho vài mét bên ngoài ngốc đại ca tử nghe thấy, bảnh từ trên trời rớt xuống loại sự tình này, không có khả năng cho tất cả mọi người trong xã hội biết. Cái kia đặt ở trong quán bar, liền càng sẽ không gặp được, ai tại quán bar làm bảo an liền cho rằng có thể làm cho xinh đẹp nữ nhân nữ tử đến gần lân nữ nhân mà nói, vậy nhất định là sắc. Tình tiểu thuyết đã thấy nhiều, tối thiểu liền một màn này mà nói, sự kiện lần này sau lưng vẫn có ẩn tình đấy.

Bị gọi là Tu Kiệt, tên áo trắng trong ánh mắt mịt mờ thần thái lóe lên rồi biến mất, nhưng không có mở miệng lên tiếng, thăm dò, nịnh bợ, cùng một tuyến, nhiều như vậy nữ nhân từ ngữ, đủ để nói rõ chuyện lần này không đơn giản.

“Này, Đại Ngốc Tử, người người gọi có tới hay không hả? Nếu không hôm nay bản thiếu gia cho người học một khóa, lại để cho người biết cái gì gọi là đạo lý đối nhân xử thế? Cái người gọi là bằng hữu, hơn phân nửa nghĩ người đùa nghịch đấy, thật đúng là có thể vì người đến giải vây hay sao?”

Bạn gái bị người sàm sỡ vẫn còn nhẩn nại ở chỗ này chờ, Đình Thiếu Dương về mặt trêu tức cười nói, trong ánh mắt lại mang theo vài tia chờ mong như có như không.

Chỉ bất quá hấn vừa dứt lời, đám người chung quanh phía sau liền đột nhiên một hồi ầm ỹ, cuối cùng đám người tự động tách ra, hai đạo nhân ảnh trực tiếp xuyên qua rậm rạp chằng chịt đám người, đi tới vị trí trung ương, đứng ở bên cạnh thẳng Đại Ngốc Tử kia.

Đình Thiệu Dương có chút nheo mắt lại, ánh mắt âm lãnh, như một con độc xà nhìn thẳng vào con mồi, ánh mắt gắt gao rơi trên người nam nhân xinh đẹp còn hơn nữ nhân vừa tới.

Chỉ có điều lại để cho hấn ngoài ý muốn chính là, mở miệng nói chuyện cũng không phải là kẻ nhìn còn xinh đẹp hơn nữ nhân kia, mà là người nhìn bình thường nhất trong ba người, trong qua vô cùng bình thản

“Nói như thế nào?”

Hồn nhiên không có bất kỳ ương ngạnh chút nào, nam nhân bình thường nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, ngữ khí bình tĩnh, con mắt đều không có nhìn Đình Thiệu Dương, ánh mắt trực tiếp đã rơi vào ba cái công tử ca áo trắng đang ngồi kia.

Liền sự tình nguyên nhân cũng không hỏi, đi lên muốn đấu võ rồi hay sao?

Thật lớn phái đoàn, thật coi mình là Thiên Vương lão tử rồi hả?

Bị triệt để bỏ qua Đình Thiệu Dương cười lạnh một tiếng, đột nhiên đẩy ra nữ nhân đang nghẹn ngào trên người, thần thái can rở nói: “Bằng hữu ngươi muốn nữ nhân. Ta XXX con mẹ nó, đi, xem ra hấn đợi người chính là các ngươi, ta cũng không làm khó dễ các ngươi, đều quý xuống cho ta, nói một tiếng xin lỗi, ta XXX con mẹ nó chịu nhận lỗi cho ta, việc này coi như là đi qua, như thế nào?”

Nhận lỗi chưa đủ, còn muốn bọn hấn quý xuống.

Vương Phục Hưng sắc mặt lạnh nhạt, nhìn thoáng qua ngồi ở chính giữa áo trắng nam, trực tiếp hỏi: “Ngươi là đầu?”

Áo trắng nam tử sừng sốt một chút, mở ra hai tay, cười chỉ chỉ bên cạnh hai cái nam nhân trẻ tuổi, cười nói: “Đều là bằng hữu của ta, huynh đệ ngươi ý định động vào nữ nhân của bằng hữu ta, nói lời xin lỗi, có lẽ không coi vào đâu a?”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, xoay người, nhìn thoáng qua trong tay nắm chặt ba trăm đồng, thủy chung không có phản bác một câu Hồ Tử, ôn hòa cười cười, nói khẽ: “Bị oan uống?”

Hồ Tử trầm mặc gắt gát đầu, ngẩng đầu, tan rã đồng tử đột nhiên ngưng tụ, toàn bộ người khờ ngốc tư thái trong khoảnh khắc biến mất vô ảnh vô tung, bu hấn mà âm trầm

Ba cái nguyên bản lực lượng mười phần công tử ca có chút sừng sốt xuống, đưa mắt nhìn nhau.

Ba cái mao đầu tiểu tử, thực có can đảm đối với mình động thủ hay sao? Mặc dù là ba đối ba, nhưng ở viện binh chưa có tới, thực sự động thủ, cũng không quá hay a.

Hoa Thanh đại học bốn năm thời gian đánh qua vô số lần Vương Phục Hưng chưa từng nói hai lời, trực tiếp xoay người, đối mặt với tên cầm đầu trong ba tên công tử ca này.

Nữ nhân?

Vương Phục Hưng cũng không phải nhược trí, tự nhiên sẽ không tin tưởng loại lý do vô nghĩa này, Hồ Tử nói bị oan uống, cái kia chính là bị oan uống, bởi vì hấn là hấn huynh đệ.

Lý do này là đủ rồi.

Vương Phục Hưng mặt không biểu tình, lườm ba cái sắc mặt đã có chút biến hóa công tử ca liếc, nhàn nhạt nói một chữ: “Đánh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Âu Đả

Dùng Vương Phục Vũ để hình dung ca ca của hấn mà nói, cái lão ca kia chính là ‘Thiên Hạ Vô Song’, tuy rằng trầm ổn, nhưng nội tâm cũng là không thiếu máu nóng đàn ông.

Những lời này nhiều khi cùng Vương Phục Hưng biểu hiện ra không ăn nhập rất lớn, bất quá đến bây giờ, cũng quá chuẩn xác, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không phải đàn ông ưa thích gây chuyện, nhưng cũng không sợ phiền toái, hấn có thói quen trước làm bất cứ chuyện gì đều trước hết nghĩ đến

kết cục xấu nhất, sau đó dùng những gì mình có phá đi cục diện đối với mình bất lợi, đối diện ba cái Công tử ca xác thực ương ngạnh này, nhưng nếu như Hồ Tử không sai, mình dựa vào cái gì mà không giúp huynh đệ lấy lại danh dự?

Vương Phục Hưng trong thời gian cực ngắn đem hết thầy lợi và hại đều suy nghĩ kỹ càng, đối phương làm như vậy, rất hiển nhiên là một cái âm mưu, nhưng Vương Phục Hưng nghĩ mãi mà không rõ tại sao phải phát sinh trên người Hồ Tử, thậm chí không rõ cái điểm xuất phát nhìn như chuyện tức cười này, nhưng không có nghĩa là hẳn có thể chủ quan, sinh hoạt dùng vô số lần ví dụ đã chứng minh một cái chân lý, bất luận cái sự kiện gì thoát nhìn rất không liên quan, tại cuối cùng thời điểm kết thúc lại có thể trở thành điểm mấu chốt, thậm chí phá vỡ cục diện trước đó, đối với bọn hắn mà nói, chú ý cẩn thận, là chuyện duy nhất có thể làm.

Vô cùng đơn giản một chữ ‘Đánh’, hô thật là đặc biệt sao? Uy vũ, khí phách a, không chỉ ba cái Công tử ca nguyên bản lực lượng sung túc, đã liền quần chúng vây xem đều tinh thần chấn động theo, tất cả mọi người nguyên bản thấy cái chữ này nói ra khỏi miệng về sau, sau lưng Vương Phục Hưng, Đại ngọc tử là cái thứ nhất lao ra, nhưng kết quả lại là trước hết nhất, cái người ra lệnh lại làm gương cho binh sĩ, một cái bước lớn, tốc độ cực nhanh, lập tức đi tới trước mặt tên Đinh Thiếu Dương vẫn còn đang kinh ngạc, con mắt cũng không có nhìn cô gái trẻ trong lòng ngực của hắn đã sợ đến có chút ngốc trệ, một cái bàn tay trực tiếp vỗ tại trên cái mặt chữ điền.

Không kịp phản ứng a.

Nguyên bản vừa rồi kêu gào rất hung, Đinh Thiếu Dương tại chỗ bay ra ngoài, tính cả cô gái trẻ hắn mang trong lòng ngực, cùng một chỗ bay lên không, cuối cùng thân thể hai người nện lật ra một cái bàn trong quán, trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, thống khổ rên rì.

Động tác chất phác, tạo thành lực sát thương lại một chút cũng không chất phác.

Trong quán bar bầu không khí yên tĩnh, lập tức tiếng động lớn rầm rĩ đứng lên.

Quần chúng ở chỗ này vây xem cũng không không cần biết người là cái gì Công tử Đại thiếu gia, Hào phú Thiên kim, loại địa phương này, cạy mạnh đầu hung ác, tiết mục tranh giành tình nhân hầu như mỗi ngày đều diễn qua diễn lại đấy, mà tiếng vỗ tay của mọi người cũng chỉ dành cho người thắng, đây là định luật duy nhất của quán bar.

Quản lý sắc mặt ngốc trệ thủy chung đứng ở một bên, tại lúc trước đã đem Hồ Tử khai trừ ra khỏi quán bar, lập tức âm trầm xuống, tựa hồ không nghĩ tới ba cái thanh niên sức trâu thật đúng là dám động thủ, càng không có nghĩ tới ba cái Công tử ca nhìn qua bối cảnh thật tốt vậy mà không biết tránh né, trực tiếp tạo thành nhiễu loạn lớn, hắn phát phát tay, hô một cái, bảo an quán bar đã chạy tới nơi này lập tức một bước mà lên, đánh về phía Vương Phục Hưng.

Tên bảo an chạy trước tiên mang theo gây cảnh sát mắt thấy muốn tiếp cận Vương Phục Hưng, lại bị một cái hình thể dị thường cường tráng ngăn lại, bảo an sững sờ xuống, phát hiện đối phương cùng mình giống nhau, cùng mặc đồng phục bảo an, ngẩng đầu nhìn sắc mặt đối phương, hé miệng, vừa muốn hô một tiếng Hồ Tử, lại thấy đối phương đã đưa ra cánh tay.

Nguyên bản khờ ngốc, Hồ Tử lúc này giống như chiến thần phụ thể, toàn thân, đều mang theo một loại công kích cực kỳ hiếm thấy, không âm lãnh, lại thanh thế kinh người, một tay ghim chặt cổ đối phương, nhẹ nhàng nâng tay, tên bảo an thân cao tới thiểu nhất cũng có 1m75 lập tức bay ra ngoài, đập vỡ bình bình lọ lọ đầy đất sau chính là rơi trên mặt đất, hôn mê tại chỗ.

Hồ Tử mặt không biểu tình, trực tiếp phóng tới tên tiếp.

Thanh âm trầm trầm khen ngợi liên tiếp vang lên.

Một khi động thủ, liền có nghĩa là sự tình đã không có khả năng dừng lại, Vương Phục Hưng cũng không muốn dừng, bị người khi dễ đến trên đầu, không có thực lực, khúm núm một lần ần ần xuống, cái gì mà gọi là quân tử báo thù mười năm không muộn? Bây giờ Vương Phục Hưng đồng chí không có thực lực sao?

Hắn xác thực không có thực lực.

Nhưng tối thiểu hiện tại, đánh nhau ầu ẩu, loại chuyện nhỏ nhất này, vô luận là Hạ Thẩm Vi hay vẫn là Sở Tiền Duyên, đều không để ý giúp hắn che chắn thoắt qua, thân phận Tiểu Bạch Kiềm đã sớm tại thời điểm Sở lão sư đổ rượu lên đầu Tề Phụng Loan liền đã định trước, dựa theo phong cách Vương Phục Hưng làm việc cho tới bây giờ đều lười để ý trong lòng người khác thấy thế nào, tài nguyên trên tay, tự nhiên sẽ không lãng phí.

Đinh Thiếu Dương, tính cả cô gái trẻ vu oan Hồ Tử ở trong lòng ngực của hắn, lập tức bị một cái tát nằm bẹp trên mặt đất, Nam tử áo trắng cùng một tên khác nhìn qua rất có dáng vẻ nhả nhặn Công tử ca, liền đột nhiên đứng người lên, thần sắc âm trầm.

Hết thầy đều phát sinh trong tích tắc ngắn ngủn.

Vương Phục Hưng cùng Hồ Tử, trực tiếp liền hấp dẫn đại bộ phận ánh mắt của mọi người, thật đúng là một lời không hợp nói đánh liền không nương tay, hảo hán, tác phong, quá khí phách rồi.

“Các người con mẹ nó...”

Ở phía bên phải nam nhân áo trắng, một nam nhân trẻ tuổi sắc mặt táo bạo, có lẽ là tại địa bàn của mình ngang ngược đã quen, thật sự chịu không được bị mấy cái tiểu lâu la khi dễ, vô thức mở miệng mắng.

Nhất đạo thân ảnh thon dài chậm rãi di động đến gần, trong tay mang theo một chai rượu còn chưa mở, tại nháy mắt đối phương vừa mở miệng, chai rượu trong tay đột nhiên rơi lên.

“Bành.”

Toàn bộ thế giới an tĩnh.

Chai rượu trầm trọng tại trên ót vị quần là áo lụa này vỡ tan, rượu cùng máu tươi đồng thời nở hoa, thanh âm linh kinh của mảnh thủy tinh rất nhỏ rơi xuống đất, lập tức quán bar yên tĩnh xuống, đặc biệt nhìn thấy mà giật mình.

Thấy máu.

Rõ ràng có thể không đếm xỉa đến lại hết lần này tới lần khác đã chạy tới bên cạnh bức Công tử ca chỉ còn cảm thấy trời đất quay cuồng, vô thức che đầu vỡ tan miệng vết thương, không biết là đau hay vẫn là sợ tới mức, một đại nam nhân, không có hôn mê, ngược lại ngồi xổm trên mặt đất ghen ngào.

Cái này là trong truyền thuyết một bình rượu định thắng bại?

Nhân vật ra tay đánh lên tùy ý ném một đoạn nhỏ bình rượu còn lại đi, xoay người, là một khuôn mặt xinh đẹp đến diêm dúa lẳng lơ, giờ phút này lại không có nửa điểm biểu lộ, chỉ chỉ tên nam nhân áo trắng, nhìn Vương Phục Hưng nói: ” Nói như thế nào?”

Yên Đế.

Từ lúc xuất hiện trước tiên đã bị người vô thức cho rằng đẹp trai, siêu cấp yếu đuối, lực chiến đấu của hắn xác thực không kinh diễm, nhưng mới rồi mặt không biểu tình vùng mạnh chai rượu nện đầu người, động tác có thể quá sức tưởng tượng rồi, ai có thể nghĩ đến, nhân vật này lại hung ác như vậy vừa động thủ là thấy máu?

Ba người, như thế nào đều mẹ nó đều hung tàn?

Trong trận người duy nhất hoàn hảo chỉ còn lại nam nhân áo trắng ở giữa, càng đáng quý chính là, cái thằng này bây giờ lại còn có thể vững vàng ngồi ở trên ghế sa lon, dáng tươi cười tuy rằng cứng ngắc lại một chút, nhưng thủy chung cố gắng bảo trì.

Vương Phục Hưng đi về phía trước một bước, nhìn thoáng qua nam nhân áo trắng, lại lặp lại một câu lời nói mới rồi: “Người là thủ lĩnh?”

Nam nhân áo trắng quả nhiên là cái nhân vật không giảng nghĩa khí chút nào, cười nói: ” Ta theo chân bọn họ đều là bằng hữu, lần này tới Hoa Đình, chẳng qua là vì mang đi nữ nhân của ta, chuyện này không liên quan gì tới ta.”

Trong con người lạnh lùng của Yên Đế tràn đầy xem thường, không nói một lời, loại chuyện này, hắn từ trước đến nay đều thói quen để cho Vương Phục Hưng làm quyết định, nếu không đánh, hắn cùng Hồ Tử lập tức sẽ đi, muốn đánh, chỉ cần Vương Phục Hưng một câu, hắn cam đoan sẽ đem nam nhân áo trắng trước mặt này đùa rất thâm.

Bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa, liền loại người này cũng tới Hoa Đình mang đi nữ nhân của hắn? Nữ nhân mất mù nào sẽ cùng hắn đi?

Vương Phục Hưng rất ngăn ngại do dự xuống, không đợi hắn mở miệng, đám người bên ngoài lập tức truyền đến một hồi so với động tĩnh vừa rồi còn muốn rối loạn lớn hơn, tiếng chửi tục truyền đến, đại khái hai mươi người ngang ngược đột phá đám người, trong tay lăm lăm lưỡi đao sáng như tuyết lạnh lạnh lập loè, khí diễm mười phần.

Nguyên bản một đám người xem náo nhiệt trầm trồ khen ngợi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được biến mất, phía sau tiếp trước, không đến năm phút đồng hồ thời gian, toàn bộ trong quán rượu cũng chỉ còn lại có ba người Vương Phục Hưng, quản lý quán bar, Nam tử áo trắng cùng với hai cái bằng hữu của hắn, còn có một bầy bảo an đã bị Hồ Tử lật trên mặt đất.

Thế cục trong sáng.

Nam tử áo trắng ánh mắt sáng ngời, nhưng không có lộ ra thần sắc quá mức đắc ý, cười mà không nói.

Những thứ này là chính thức tại Hoa Đình, đám xã hội dưới mặt đất bỏ lần đánh lộn, cùng đám bảo an phế vật trong nháy mắt đã bị thẳng ngóc lật bảy tám cái kia, tự nhiên không thể đánh đồng, xách đao thấy máu, đối với bọn họ mà nói đều là chuyện thường ngày, trên ý nghĩa mà nói, những thứ này mới miễn cưỡng xem như có năng lực bỏ mạng.

“Đương thiếu gia, không có sao chứ?”

Đột nhiên xông tới hơn hai mươi tên đeo đao, dẫn đầu một tên đầu trọc nhìn thoáng qua Nam tử áo trắng, khấn trương nói, biểu lộ không có chút nào làm giả.

Triệt để thông dong xuống, Dương Tu Kiệt có chút xoay người, mang đồng bạn đầu rách tóc máu chảy đầm đìa, còn có Đinh Thiếu Dương cùng một chỗ nâng dậy, cười nói: “Ta không sao, nhưng hai bằng hữu của ta có việc, việc này xử lý như thế nào, còn phải nhìn ý của bọn hắn.”

” Con mẹ nó, đều chém chết cho ta, ba cái tên chó má, động đến ta ta giết cả nhà ngươi. Phế vật, lão tử tùy tiện một câu nói đều có thể chơi chết mười cái tám cái mặt hàng như các ngươi.”

Đinh Thiếu Dương bùm gò má đã triệt để sưng to, đứng lên, tựa hồ có chút mất lý trí, thần thái dữ tợn rít gào nói.

Mang theo một đám huynh đệ tới đây cứu trận, đầu trục nhìn thoáng qua Dương Tu Kiệt, thấy đối phương không có ý tứ gì phản đối, lập tức hiểu ý, giờ liêm đao trong tay lên, nhìn Vương Phục Hưng, dữ tợn cười một tiếng, khua tay nói: “Các huynh đệ, lên.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ta Nhớ Người Lắm

Đạo phi ngày bình thường thói quen hung ác cầm đao dọa người, không sợ nhất chính là chảy máu, huống chi lúc này còn có chỗ dựa là thiếu gia nhà giàu, thì càng không để ý cái gọi là lấy mạng hiếp yếu, lấy nhiều thắng ít, đám đàn em nghe được đại ca của mình lên tiếng không nói hai lời liền đồng loạt mà lên.

Vương Phục Hưng đứng ở phía trước nhất thần sắc bình tĩnh, vẫn là một câu, một chữ, không có nửa điểm bối rối nói: “Đánh.”

Dương Tu Kiệt, Đinh Thiếu Dương cùng với một công tử ca trên đầu đã không may trúng một bình rượu đồng thời nhảy dựng lên.

Chỉ có điều không có chờ bọn hắn kịp phản ứng, cái người nhìn như ngốc tử kia đột nhiên bộc phát, thân thể cao lớn lao thẳng vào đám người, giống như một thanh kiếm rộng lớn trầm trọng tuy chưa thể phá vỡ đội hình đối phương nhưng mang khí khái một anh hùng.

Hoàn toàn là đơn thương độc mã.

Xông vào đám đông, hơn hai mươi tên đồng thời đem giờ lên đao còn chưa kịp bỏ xuống, đã bị Hồ Tử tiện tay rút ra gây cảnh sát trên lưng bảo an, quát lên một tiếng lớn, trong tay gây cảnh sát đột nhiên vung mạnh thành một cái vòng tròn.

Hoành tảo thiên quân.

Tiếng va chạm chói tai bỗng nhiên vang lên.

Sau một khắc, cảnh tượng khiến cho ba người Dương Tu Kiệt lập tức biến sắc.

Quản lý chân mềm nhũn, có chút hối hận khi đã không theo lời Hồ Tử.

Gây cảnh sát trong tay Hồ Tử vung mạnh thành một hình vòng tròn, trong nháy mắt va chạm cùng một mảng lớn lưỡi dao, hàn quang lập lòe, quá nửa lưỡi dao vậy mà toàn bộ thoát ly chủ nhân không chế, bị đập bay lên không trung, lập tức xoay tròn rơi xuống đất, hình thành một cảnh tượng khoa trương hoa mỹ.

“Khá lắm, thật ngu bức.”

Dương Tu Kiệt hít mát, cảm thán nói.

Ở bên cạnh hắn, công tử bị Yên Đế đập một bình rượu vào đầu lại cố nén không có bất tỉnh đã sớm không thể nói thêm gì, ngược lại bị Đinh Thiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi tát một cái trên mặt, lấy điện thoại di động ra, tựa hồ đang còn muốn gọi thêm người.

“Coi như là người có thể gọi thêm viện binh, bọn hắn cũng có thể trước khi cứu binh của người tới giết người, người còn không nhìn ra?”

Dương Tu Kiệt lườm Đinh Thiếu Dương, cười lạnh nói, đối với đồng bạn đã từng nghe lệnh mình làm việc nay treo được cành cao, Dương Tu Kiệt ăn nhằn đã lâu nay được dịp lúc này tự nhiên sẽ không lưu tình.

“Vậy làm sao bây giờ?” Đinh Thiếu Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói. Biểu lộ không cam lòng hơn phân nửa là giả bộ, thực ra nội tâm lo sợ không thể báo cáo kết quả với vị kia, xã hội cá lớn nuốt cá bé hiểu được ăn nhằn để leo lên tổ chức không chỉ có Phụng Hoàng Nam coi như là phú nhị đại quan nhị đại cũng muốn kéo quan hệ, nếu như thông qua chuyện này mà cùng vị kia kéo được quan hệ, đủ để mình tăng thêm một bậc trong các gia tộc ở Kim Lăng, khi đó cần gì quan tâm kiêng kỵ gì Dương Tu Kiệt nữa.

“Rút lui a. Có thể lọt vào mắt của vị đại nhân vật thông thiên kia, chúng ta có thể gây khó khăn cho họ sao, nếu người không đi, chờ bị đánh hay sao? Ta đến Hoa Đình chỉ là vì tìm về nữ nhân của ta mà thôi, cũng không muốn theo người gây ra tai họa.”

Dương Tu Kiệt lạnh lùng nói, cũng không nhiều lời, lôi kéo đồng bạn bên người đầu đầy máu tươi thân thể chống đỡ không nổi, quay người muốn rời đi.

Đinh Thiếu Dương do dự xuống, vừa mới quay người ý định đuổi theo.

Sau lưng lại kính phong nổi lên.

Hàng ghế dài bên người Vương Phục lập tức bay lên, kính phong gào thét, trực tiếp đập vào trước mặt Dương Tu Kiệt đang có ý định chạy đi.

Tiếng vang cực lớn.

Đưa lưng về phía Vương Phục Hưng ba cái công tử ca ánh mắt mờ mịt, có chút sững sờ, đứng ở một bên quản lý quán bar thiếu chút nữa đem con mắt trừng lòi ra, vốn cho là Hồ Tử đã là người mạnh nhất trong ba người, lại không nghĩ rằng người trẻ tuổi luôn bình lặng kia còn đáng sợ hơn. Vừa rồi đối phương một cước chỉ khẽ thoáng qua hắn còn không thấy rõ ràng liền thấy ghế dài bay lên chuẩn xác cản đường đi ba công tử ca

“Mẹ nó!! ba người đều là quái vật hay sao?”

Quản lý khẽ nuốt nước miếng rồi chợt nhớ ra người trẻ tuổi nhìn quen mắt này. Hai ngày nay trong quán rượu xuất hiện hai tuyệt sắc đại mỹ nữ mỗi lần đều ra tay cực kỳ xa xỉ, gọi qua là rượu vang giả hơn vạn, hắn là người đi bên cạnh hai đại mỹ nhân. Nhìn hai vị tiểu thư không giống thiên kim tiểu thư nhà bình thường vậy mà sự kiện trong quán rượu kia giống như diễn biến thành thần tiên đánh nhau?

Hiểu được các mấu chốt trong đó quản lý quán bar nhanh chóng lui về phía sau, rồi đi mảnh đất thị phi này, dứt khoát trốn đằng sau quầy bar, thò tay ngăn trở cử động muốn gọi điện thoại báo động của nhân viên pha chế rượu, ý định yên lặng theo dõi kỳ biến.

Vương Phục Hưng thấy Hồ Tử cùng hơn hai mươi tên tay chân cầm dao đánh nhau, xác định hắn có thể xử lý được, trực tiếp đi tới trước mặt ba người Dương Tu Kiệt, trên mặt bình thản rút cuộc xuất hiện vẻ tươi cười, lại càng thêm lại để cho ba cái công tử da mịn thịt mềm sồn hết cả gai ốc.

“Ba vị, gặp cái gì? Chẳng lẽ nói trò đùa các người một tay đạo diễn không đủ đặc sắc? Thời điểm này đi, ngay cả mình bạn gái đều đã quên mang theo, nhìn xem, hai cái mỹ nữ.”

Vương Phục Hưng thân nhiên nói, ngón tay chỉ hai cái nữ nhân cuộn mình trong góc.

“Bằng hữu, làm người nên lưu một đường sống.”

Dương Tu Kiệt trầm giọng nói. Đêm nay hắn cảm giác tất cả đều bị người khác dặt mũi rất biệt khuất, bởi vì Đinh Thiếu Dương tựa hồ bị người sai khiến, chạy tới nơi này gây phiền toái với một bảo vệ, chuyện này khiến cho hắn như lọt vào trong sương mù, hiện tại ném hậu quả, coi như là Dương Tu Kiệt đều có cảm giác muốn phát điên.

Vương Phục Hưng không có quan tâm đến hắn, ánh mắt rơi vào trên người Đinh Thiếu Dương, khí thế dần dần lạnh lẽo ác liệt.

Đinh Thiếu Dương che khuôn mặt của mình tự trấn tĩnh, sợ đối phương nhìn ra cái gì, hơn nữa thuận thế hỏi đến, tự làm khó mình.

Bất quá coi như là đến cuối cùng, đối diện tựa hồ chỉ có vũ lực cái gì cũng không có hỏi, ngay tại thời điểm Đinh Thiếu Dương trầm tĩnh lại, lại đột nhiên thấy đối phương lần nữa giơ tay lên.

“BA~.”

Một cái tát lại hung hăng vào má trái của mình.

Nhân vật coi như cũng có số có má tại Kim Lăng vậy mà thân thể lần nữa bay ra ngoài ngã cái thất điên bát đảo, hai bên khuôn mặt đã triệt để sưng vù, như một đầu heo.

Dương Tu Kiệt sắc mặt bình tĩnh, trong nội tâm lại một hồi khoái ý, đối với lần hành động thần thần bí bí của Đinh Thiếu Dương, hắn lộ ra rất tin tức trọng yếu chính là muốn tới nơi này thăm dò một cái an ninh, nghe nói còn là chuyện tình được một nhân vật rất lớn phản phó. Từ nhỏ Dương Tu Kiệt thủy chung đem Đinh Thiếu Dương coi như tiểu đệ của mình, đối với lần này bọ đỡ được người khác, đã sớm lòng mang bất mãn, đánh thật thống khoái.

Nhưng Vương Phục Hưng tựa hồ vẫn chưa xong, nhìn thoáng qua Dương Tu Kiệt, lại một lần nữa đã giơ tay lên.

Dương Tu Kiệt ánh mắt âm lãnh, không nói chuyện, nhắm mắt lại, chỉ là một cái tát nữa, tạm thời nhịn, chỉ là có chút tiếc áu phục thuần một màu trắng nặc trên người không bao lâu.

Hắn đợi hơn mười giây, vẫn là không có cảm thấy cảm giác đau đớn trên gương mặt truyền đến, nghi hoặc mở mắt ra, lại thấy đối phương đang chậm rãi móc ra một điều thuốc, khẽ châm, ngậm lên miệng, hít một hơi rồi mới thân nhiên nói: “Cút đi. một bạt tai trước ghi nhớ, lại không thành thật sớm muộn gì cho người trả trở về.”

Dương Tu Kiệt ánh mắt bình tĩnh, mang theo hai người đồng bạn cùng bọn họ nữ nhân, trực tiếp rời đi quán bar, ở lại thêm chút nữa hắn thật sợ mình bị tức chết.

Sau lưng, một hồi kêu rên.

Hơn hai mươi tay chân bị một mình Hồ Tử đơn thương độc mã đánh ngã trên mặt đất.

Cái này là số mệnh của tay chân.

Gặp được kẻ có tiền liền thành con chó đẻ sai khiến, có thể cắn người, khen thưởng chút xương, cắn không đến người, ai quản người chết sống a.

“Thật thực tế.”

Vương Phục Hưng trào phúng một câu, vô thức lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, vô thức quay người, nhìn qua sau lưng trống không, khuôn mặt tươi cười dần dần cứng ngắc lại.

Tại đoạn thời gian Hoa Thanh đại học kia, tựa hồ sau mỗi lần ẩu đả lấy ít thắng nhiều phía sau mình chắc chắn sẽ có một cái nữ hài vẽ mặt hưng phấn, vỗ tay, hô hào lão công uy vũ.

Hiện tại quay đầu.

Nàng đâu?

Con mẹ nó người đâu?

Tại nơi này ngọn đèn vẫn như cũ lập loè, trong quán rượu không có khách hàng, ban đêm, nam nhân trẻ tuổi vẫn cho rằng mình rất kiên cường không cho người khác thấy mất mình đồ, đào ra điện thoại di động của mình, gọi một cú điện thoại.

Đối phương rất nhanh nghe máy.

Vương Phục Hưng ngừng điệu khàn khàn, nhẹ giọng nói một câu: “Ta nhớ người lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Điện Thoại

Từ trước đến nay không có đi ngủ muộn quá mười một giờ, hôm nay cũng không phải ngoại lệ, Sở Tiền Duyên đang say giấc nồng, đột nhiên bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại, mở mắt ra có một chút mê mang ngán ngủ, lập tức hiểu ra, có một chút bức bối, mý nữ nha, rời giường khi lớn một chút, bình thường. Nàng duỗi ra bàn tay nhỏ bé sờ đến điện thoại, mở ra nhìn thoáng qua, ngoài ý định nhận thấy là số điện thoại của Vương Phục Hưng hiện lên. Lúc trước có chút mất hứng Sở lão sư trong nội tâm cảm thấy vui vẻ, lập tức triệt để tỉnh táo lại, ấn nút trả lời, ngừng khí nhu hòa alo một tiếng ầm ập.

Sau đó chợt nghe đến đầu bên kia điện thoại, nam nhân luôn bình tĩnh không có biểu lộ tình cảm dường như đang có chút gì đó bất thường, giọng nói khàn khàn đi rất nhiều, nói một câu ta nhớ người.

Sở Tiền Duyên hơi hơi sững sốt, phản ứng đầu tiên nghĩ là mình nghe lầm, thứ hai phản ứng liền cho rằng người khác gọi nhầm số, lấy điện thoại di động ra nhìn đi nhìn lại, rút cuộc xác định vừa rồi mình không có nghe sai, hơn nữa đúng là bạn trai trên danh nghĩa bây giờ của mình đang gọi tới, Sở Tiền Duyên khòe miệng thoáng nhếch lên, ngừng khí càng mềm mại, nói khẽ: “Người ở đâu?”

“Phục Sinh quán bar.”

Sở Tiền Duyên ừ một tiếng, hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ gì, bật thốt lên: “Người chờ ta.”

Nàng cúp điện thoại, lập tức đứng dậy xuống giường, gần nửa đêm thời gian, cũng nhìn không ra khi rời giường có chút nào lưu luyến giấc ngủ, ngậm nga bài hát chạy vào toilet rửa mặt, sau đó đơn giản mặc chiếc quần Jean cùng với một chiếc áo T-Shirt màu hồng nhạt, tùy ý sửa sang lại mái tóc một chút, trực tiếp ra khỏi phòng.

Mấy ngày nay đang vô cùng bận rộn vì công việc thu tóm thế lực của Tề Phụng Vũ, Sở Thành Võ bây giờ mới trở về nhà, nhìn thoáng qua chất nữ bước chân nhẹ nhàng đang định xuất môn, sững sốt một chút, cười tủm tỉm nói: “Vui vẻ như vậy, định đi đâu?”

Sở Tiền Duyên thấy thúc thúc, không có nửa điểm nhăn nhó thần sắc, ngược lại hai mắt tỏa sáng, ngăn trở Sở Thành Võ đôi đôi dép lê để đi vào nhà, ôm chặt lấy cánh tay của thúc thúc lôi lôi kéo kéo hướng ra khỏi cửa, cảm thấy giờ này có thúc thúc về thật may mắn, lại có lái xe miễn phí rồi. Sở Tiền Duyên cười nịnh nọt nói: “Thúc thúc, đưa ta qua Phục Sinh quán bar, nhanh, chúng ta bây giờ liền đi.”

Một hồi nhưc đầu Sở Thành Võ đối mặt với chất nữ, hoàn toàn không có chút nào lộ ra ương ngạnh khí tức, yếu ớt hỏi một câu: “Là đi gặp Vương Phục Hưng?”

Sở Tiền Duyên đáng tươi cười vui sướng, ừ một tiếng còn chưa đủ, lại ừ một tiếng, về mặt không thèm che giấu thần sắc chờ mong chút nào.

Sở Thành Võ nội tâm bị phản đến cực hạn, triệt để hết cách, chất nữ của mình không hiểu ăn phải cái gì rồi, nói như thế nào cũng đều vô dụng, quyết

tâm cùng tiểu tử Vương Phục Hưng kia dính lấy nhau hay sao? Sở đại thúc sắc mặt đen xì, không nói một lời, muốn quay người đi vào biệt thự, lại bị Sở Tiền Duyên sinh sinh kéo đi, Sở đại tiểu thư nhân vật thế nào? Đối mặt Hoa Đình thế giới ngầm ông chủ, cũng là thúc thúc của nàng, thật không có cái gì gọi là kính sợ chi tâm, kéo lấy hân hướng về chiếc xe màu đen hân vừa dừng trong sân, đưa hân đẩy mạnh vào vị trí điều khiển xe, mình thì chạy tới ghế tay lái phụ, thắt chặt dây an toàn, cười cười nói: “Xuất phát.”

Giống như có lẽ đã bị Vương Phục Hưng giày vò ra khúc mắc, Sở Thành Võ cười khò lái xe, không chịu nổi chất nữ bên cạnh liên tục thúc giục, liên tục tăng nhanh tốc độ, không tới mười phút đã tới cửa quán bar Phục Sinh. Trên đường đi tới tâm tình vô cùng tốt Sở Tiền Duyên bước chân nhẹ nhàng, sau khi xuống xe lập tức rảo bước về phía đại môn quán bar, còn chưa tiến vào, đã cùng Vương Phục Hưng đụng mặt ngay tại cửa.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, tựa hồ không nghĩ tới tiểu nương tử này sẽ đến nhanh như vậy.

Sở Tiền Duyên dừng bước, nhìn thoáng qua biểu hiện của Vương Phục Hưng, không phát hiện ra điều gì dị thường, nhỏ giọng nói: “Làm sao vậy, không đi vào chơi sao?”

“Huynh đệ bị quán bar đuổi ra khỏi cửa rồi, đi vào cũng không có ý tứ lắm, chúng ta có ý định tìm một quán ăn vỉa hè tụ họp lại, cùng một chỗ?”

Vương Phục Hưng cười nói. Cảm tính trong nháy mắt chiến thắng lý tính, ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi điện thoại cho Sở Tiền Duyên, hân thật đúng là không mục đích gì cả, thế cho nên khi Sở Tiền Duyên tới đây, Vương Phục Hưng đứng đối mặt với nàng cũng không biết phải làm gì cả.

“Quán vỉa hè?”

Sở Tiền Duyên hơi hơi nghiêng đầu, chớp chớp con mắt nghi ngờ nói. Nàng từ nhỏ đến lớn, nơi mà tồi tàn nhất nàng từng ngồi ăn qua, đoán chừng cũng chính là quán cơm nhỏ lần trước Vương Phục Hưng mang nàng đi ăn. Đều nói làm cho nữ nhân càng nhiều thứ tốt đẹp mới chính là người đàn ông tốt nha, như thế nào Sở đại tiểu thư đã trở thành bạn gái của cái thằng Vương Phục Hưng này, trình độ lập đi lập lại càng nhiều lần gặp mặt, địa điểm lại càng ngày càng thấp a?

“Àn, huynh đệ mời khách.”

Vương Phục Hưng cười nói, tựa hồ rất vui vẻ, hân một thân sạch sẽ thuần túy khí chất, cười rộ lên tuy rằng không có ngọc thụ lâm phong như Yên Đế ngồi bên cạnh, nhưng lại không phải không thừa nhận, nhìn rất đẹp.

Sở Tiền Duyên nhìn thoáng qua Hồ Từ cùng Yên Đế mặt lạnh như băng đang đứng cạnh Vương Phục Hưng, ánh mắt bất động thanh sắc lướt qua ba trăm nhân dân tệ mà Tô Từ vẫn nắm chặt, không có ý tứ nửa điểm ghét bỏ, thanh âm ôn nhu vui sướng, cười nói: “Tốt thôi, đi đâu cũng được, ta muốn uống bia.”

Đơn giản một câu, vô luận là Yên Đế, hay là thoát nhìn kờ góc Hồ Từ, thần sắc đều rất nghiêm trọng hoảng hốt rồi thoáng qua.

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, gật gật đầu, lại chủ động lôi kéo tay của nàng, nói khẽ: “Tốt.”

Mấy người hướng tới chiếc Audi A6L đang đỗ trong bãi đỗ xe, còn chưa kịp ngồi vào, một chiếc xe màu đen tuyền đã lao tới, dừng ở bên cạnh mấy người, cửa sổ xe mở ra. Trước mặt chất nữ không bao giờ có nổi một chút ngạo khí của người đứng đầu thế giới ngầm Hoa Đình, Sở Thành Võ lộ đầu ra, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, cảnh giác nói: “Tiểu tử, ngươi muốn mang Tiền Duyên đi đâu?”

“Đi tới phụ cần tìm một nơi ăn khuya. Sở tiên sinh muốn cùng đi một chỗ sao?”

Vương Phục Hưng thần nhiên nói, móc ra hộp thuốc lá, ném cho Yên Đế Hồ Từ một người một điếu, đưa cho Sở Thành Võ một điếu, cuối cùng mới châm lửa đốt một điếu thuốc cho chính mình.

Từ khi phong sinh thủy khởi, sau đó luôn luôn cùng người khác ở trong những nơi cao cấp đàm phán hặc gặp mặt Sở Thành Võ bắt lấy điếu thuốc Song Hỷ bảy đồng một bao, nhìn thoáng qua chất nữ như một con chim non đang cười tím tím, nép mình vào ngực Vương Phục Hưng. Sở Thành Võ khẽ cắn môi, nhận thức một điểm vô cùng quan trọng, Sở gia Sở Tiền Duyên chính là một nữ hải bảo bối, Sở Thành Võ nhất định cẩn thận che chở lấy, vạn nhất quả thực bị Vương Phục Hưng hỗn đản này tiểu tử rót chút rượu rồi dẫn đi khách sạn, nhìn thái độ của nha đầu Tiền Duyên đối với hân, tám chín phần mười khẳng định sẽ bị hân ăn sạch sẽ. Đây chính là đem Sở gia khuấy động lên sự tình, tuyệt đối không thể để xảy ra được.

Vương Phục Hưng không để ý, gật gật đầu, đem Hồ Từ Yên Đế thu xếp ngồi ở ghế sau, ôn nhu đưa Sở Tiền Duyên ngồi vào phía tay lái phụ, khởi động chiếc Audi A6L chậm rãi rời đi. Tại Hoa Đình cũng coi như là đại nhân vật Sở Thành Võ đại thúc rất khó sở, một mình lái xe chạy đi, nghiêng răng nghiêng lợi theo ở phía sau, một hồi vô lực.

Nếu như nói Sở Tiền Duyên vừa ý chỉ là một kẻ không biết làm gì, chỉ có lời ngon tiếng ngọt dỗ dành phụ nữ, Sở Thành Võ còn không đến mức như vậy, cháu gái của mình vô cùng thông minh, thời gian dài, sẽ phát hiện được ra bản chất, đến lúc đó mình cho người làm tiểu tử vô dụng kia phế đi hai tay hai chân, hoàn toàn là đương nhiên, thuận lý thành chương sự tình.

Nhưng Vương Phục Hưng không giống vậy.

Coi như là dùng Sở Thành Võ ánh mắt, cũng không khỏi không khen ngợi một câu, tiểu tử này, cho dù là thân thù, tâm trí, hay cách làm người đều tìm không ra một cái tật xấu. Một nhân tài như vậy, Sở Thành Võ cũng không muốn buông tay một chút nào, có thể thu vào dưới trướng, chính là một đại tướng a. Chỉ có điều hân sợ hãi đồng ý chuyện của cháu gái, sau này Sở gia lại rơi vào kết cục đưa sói vào nhà, cho nên hân một mực do dự xoắn xuýt.

Sở Thành Võ neho neho mắt, nhìn về phía trước Audi A6L quả dừng lại ở một quán ăn khuya via hè, mình cũng dừng xe lại phía sau, không tự giác châm thuốc Vương Phục Hưng vừa đưa cho, nhẹ giọng lầm bầm “Có lẽ cho tiểu tử này một chút khảo nghiệm.”

Mấy món đồ ăn. Hai két bia.

Đều là những đồ ăn vô cùng bình thường, đây chính là nơi ăn uống dân dã nhất của người bình thường, tự nhiên không thể có mấy món bảo ngư tổ yến được. Sở Tiền Duyên vô cùng chú trọng dáng người của mình, không dám đụng đũa vào mấy món toàn dầu mỡ kia, chẳng qua nếm nếm chút bì heo. Vừa rồi lời nói ra khỏi miệng, quả nhiên theo Vương Phục Hưng uống hết phân nửa chai bia, chính là nữ hiệp nói được làm được a. Sở Thành Võ được mời đến mặc dù không có vui vẻ cho lắm, nhưng vẫn bình tĩnh dùng bữa, chỉ là trong đầu hơi buồn bực, vừa ăn vừa lầm bầm không ai nghe rõ cả.

Cái quần thể vô cùng kỳ quái, giàu nghèo vô cùng chênh lệch, hoàn toàn dựa vào Vương Phục Hưng một người tại duy trì, từ đầu tới đuôi, bầu không khí không thể gọi là êm ấm như một gia đình, nhưng cũng có chút hòa hợp.

Hồ Tử là thật tâm vui cười a, mặc dù mới tại quán bar đã làm vài ngày, nhưng tốt xấu hay vẫn là có tiền lương, trong nội tâm hẳn thật sự không có hy vọng gì quá xa vời, có thể cùng hai huynh đệ từ nhỏ tới lớn ở chung cùng nhau uống rượu ăn thịt, nhìn thấy Vương Phục Hưng cùng Yên Đế đều cười vợ, sinh ra oắt con, gọi mình cha nuôi, cuộc sống như thế, đã rất tốt đẹp rồi. Thật sự.

Cuối cùng một bữa cơm ăn xong, không sai biệt lắm đều no nê tất cả.

Một hồi chuông điện thoại di động dễ nghe đột nhiên vang lên.

Sở Tiền Duyên nhú mày, lấy ra điện thoại di động của mình, nhìn xuống, một số điện thoại hoàn toàn xa lạ, nàng có chút nghi hoặc, ấn nút trả lời, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai, nhẹ giọng alo một tiếng.

Ngồi ngay bên cạnh nàng là Vương Phục Hưng tựa hồ đã nghe được trong điện thoại di động truyền tới một giọng nam, tiếng nói rất ôn thuận, rất trẻ tuổi.

Sắc mặt đang vui vẻ cười nói của Sở Tiền Duyên đột nhiên đông cứng lại, trở lên dị thường khó coi.

Một cuộc điện thoại khá là ngắn, không biết đối phương nói gì đó, Sở Tiền Duyên cầm lấy điện thoại, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, cuối cùng nói cho đối phương biết vị trí của mình, sau đó cúp điện thoại.

Sở Thành Võ ngẩng đầu, ánh mắt yên tĩnh, toàn thân khí chất cũng tại lặng yên chuyển biến, thậm chí so với hẳn vừa rồi nghiêng rằng nghiêng lợi cùng Vương Phục Hưng chạm cốc uống bia âm trầm hơn cả vạn lần.

Có thể khiến cho chất nữ của mình sau khi nhận điện thoại, lại chỉ cần nghe qua thanh âm đã lộ ra vẻ phiền toái bất đắc dĩ này, nếu là nam nhân, tựa hồ chỉ có một.

Hoàn toàn không biết rõ tình hình, Vương Phục Hưng nhìn Sở Tiền Duyên, để đũa xuống, nói khẽ: “Làm sao vậy?”

Sở Tiền Duyên khẽ lắc đầu, chủ động nắm lấy tay Vương Phục Hưng, ôn nhu nói: “Chúng ta trước không đi, một hồi ta dẫn người đi nơi này gặp một người, có được không?”

Vương Phục Hưng trong nội tâm khẽ động, biểu hiện ra lại bất động thanh sắc, vươn tay, lần thứ nhất gần như lớn mật lão xược ngay trước mặt Sở Thành Võ, sờ lên mái tóc mềm mại của Sở Tiền Duyên, gật gật đầu, nói khẽ: “Àn, không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Dám Giết Người Không

Sở Tiền Duyên tâm tình biến hóa rất nhanh, tựa hồ hoàn toàn là theo bản năng phản ứng, sau khi cúp điện thoại, đối với nhân vật thần bí trong điện thoại đều không nhắc tới nửa lời, nhanh chóng khôi phục tư thái mây trời nước chảy, cười cười nói nói thần nhiên. Đối với nàng mà nói, tựa hồ bên người chỉ cần có Vương Phục Hưng, trong một ngày dù cho có nhận được bao nhiêu cú điện thoại phiền toái đáng ghét đi chăng nữa thì cũng không có làm sao. Sở Thành Võ bất động thanh sắc đem biến hóa của cháu gái bảo bối nhìn hết trong mắt, không khỏi tồn tại chút thổn thức, tựa hồ suy nghĩ mình bạch ra một ít đạo lý. Có nhiều thứ, sở dĩ không bỏ xuống được, cũng không phải là bởi vì quá mức quý trọng, mà là không gặp được người hay thứ gì đó đáng giá để mình triệt để buông bỏ, Sở Thành Võ khẽ cười cười, nhìn Vương Phục Hưng thần sắc bình thản, tựa hồ cảm thấy thuận mắt đi một tí, bụng ly bia lên, cùng Vương Phục Hưng đụng một cái, uống một ngụm.

Vương Phục Hưng đồng chí có chút thời điểm thoát nhìn xác thực rất kiêu ngạo, ví dụ như hiện tại, biết rõ Sở Thành Võ nhìn mình không vừa mắt, liền tuyệt đối sẽ không đi tự tìm mất mặt, đôi khi ngẫu nhiên lễ phép nói một hai câu khách sáo, cũng không có nửa phần mây may thân thiện, một chút giác ngộ phải vượt mong ngửa vị Sở thúc thúc này cũng không có, phần lớn thời gian đều cùng hai vị huynh đệ của mình nói chuyện. Đây là thành quả của Hồ Tử sau vài ngày đi làm ca đêm về, ba trăm nhân dân tệ, một bữa cơm này tuy là ăn hết bảy tám phần, nhưng vô luận là ăn thịt uống rượu, đều an tâm.

“Hạo Nhiên mấy ngày tới sẽ đến Hoa Đình, để cho tiểu tử ấy ở nhà chăn heo, thuần túy là chà đạp động vật rồi, khi còn ở trường học, hắn cũng không ít lần giúp các người chịu tiếng xấu thay cho người khác, mời khách từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần sự tình, Hồ Tử lực bất tòng tâm, Yên Đế người phụ trách.”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói, nhìn thoáng qua Sở Tiên Duyên nghi hoặc ánh mắt, giải thích nói: “Hạo Nhiên là huynh đệ cùng phòng với chúng ta thời đại học, họ Phương, là một người rất có ý tứ, chờ hắn đến ta sẽ giới thiệu cho người quen thoáng qua.”

Sở Tiên Duyên thần sắc bình tĩnh, cầm lấy một chai bia, đem cái ly trước mặt Vương Phục Hưng rót đầy, nói khẽ: “Tốt.”

Yên Đế ngồi ở bên trái Vương Phục Hưng, bởi vì uống nhiều rượu, sắc mặt đỏ bừng, một khuôn mặt vô cùng đẹp đẽ, vô cùng anh tuấn mà vũ mị, thường ngày lạnh lùng tư thái trong lúc vô hình làm giảm bớt không ít, làm cho người ta kinh diễm. Nghe Vương Phục Hưng nói, hắn vô thức vươn tay, khẽ chà chà động tiền cổ xưa đeo ở cổ tay, thanh thanh đậm đậm cười nói: “Vậy người có thể chuyển cáo cho hắn mau chóng tới đây, đừng có lại đến muộn vài ngày, đến đây ta sẽ tiếp đón hắn chu đáo.”

Hồ Tử nhếch môi cười ngây ngô một hồi, bình thường trạng thái xuống, nam nhân cường tráng mà khôi ngô này không ai có thể tưởng tượng nổi hắn cả ngày vô cùng vô hại, nói hắn ngốc đại cá tử, một điểm đều không quá phận, đi theo Vương Phục Hưng bên người thời điểm, càng phải như vậy.

Vương Phục Hưng hơi khẽ cúi đầu, trầm mặc không nói.

Sở lão sư hôm nay tựa hồ càng ngày càng thích ứng với thân phận bạn gái Vương Phục Hưng, hiện tại mặc dù không có phát triển đến trình độ muốn hôn thoáng qua cái miệng nhỏ nhắn hay sờ thoáng qua bộ ngực, nhưng trước mặt người khác, là tuyệt đối hiền lành dịu dàng. Nàng gấp một khối lông heo xào bỏ vào trong bát Vương Phục Hưng, vừa định rút về chiếc đĩa, lại bị chiếc đĩa của Vương Phục Hưng đè lại. Sở Tiên Duyên sững sốt một chút, ngay sau đó đặc biệt vui sướng cùng Vương Phục Hưng chơi trò lấy chiếc đĩa đánh nhau, một khuôn mặt đẹp rực rỡ, tràn đầy vui vẻ cùng hạnh phúc, không có nửa điểm âm u.

“Tăng thêm Hạo Nhiên, chúng ta bốn người, đi theo Sở tiên sinh làm việc, vậy là đủ rồi.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, buông ra Sở Tiên Duyên chiếc đĩa, hình như có ý giống như vô tình ý nhìn một chút Sở Thành Vô.

Sở đại thúc không nói một lời, cúi đầu dùng bữa, đều nói lẫn vào hắc đạo đại ca là trái Thanh Long phải Bạch Hồ lão Ngưu tại bên hông sư tử tại ngực hảo hán, có thể ăn miếng thịt lớn, uống bát rượu to, nhưng đặt ở Sở Thành Vô trên người, rõ ràng không thích hợp. Ăn một bữa cơm, hắn nâng chén số lần không tính ít, nhưng một chai bia, bây giờ vẫn còn lưu lại gần một nửa, ăn cơm uống rượu, đều là nhai chậm từ từ nuốt, tựa hồ hương vị rất phù hợp với khẩu vị của hắn.

Sở Thành Vô thần sắc nhìn không ra tâm trạng, cúi đầu, có chút nheo mắt lại, trong ánh mắt lại tràn đầy vẻ nghiền ngẫm. Hắn có thể đi tới một bước như ngày hôm nay, tuyệt đối không phải dựa vào trong nhà tiền tài quyền thế đi thu nạp tiểu đệ một cách đơn giản như thế, hơn hai mươi năm lăn lộn, chính thức từ thấp đến cao, mỗi một bước đi đều làm gì chắc chuyện đó, sinh tử cũng đã kinh qua, phần đầu quên mình, chơi đùa mạng sống, cũng từng bị cừu gia đuổi giết đến chạy thực mạng chặt vật, nhiều năm như vậy mưa gió thoải mái, lúc trước cùng hắn đánh lên mạng giang sơn này có bốn huynh đệ, một kẻ đã chết tại Myanmar, một kẻ đã chết tại sông Du – Tứ Xuyên, người cuối cùng bị hắn tự mình đã cắt đứt hai chân đuổi ra khỏi Hoa Đình, tại Kim Lăng Đông Sơn tái khởi. Sở Thành Vô lẫn vào hắc đạo kiếp sống, không thể nghỉ ngơi là đặc sắc đấy, nhưng ở chỗ cao không khỏi rét vì lạnh, đi lên phía trước, cũng đã nhìn thấy nhiều chuyện, đã từng là huynh đệ vì nhau mà vào sinh ra tử, lại có thể bị ích lợi tiền tài đánh bại, có một câu nói vô cùng đúng! Làm người không vì mình, trời tru đất diệt, không thể trách ai được.

Sở Thành Vô đem miếng đồ ăn cuối cùng trong bát bỏ vào miệng, rút cuộc ngừng đầu, quan sát ba nam nhân trẻ tuổi ngồi ở trước mặt mình. Không kiêu ngạo không siểm nịnh nhưng thực chất bên trong ẩn chứa kiêu ngạo cùng oán khí vô cùng lớn Vương Phục Hưng, lần đầu tiên nhìn qua đã khiến cho hắn kinh diễm, về sau hơn phân nửa sẽ đảm đương quân sư nhân vật Yên Đế, khờ ngốc nhưng dễ dàng không chế nhất Hồ Tử, còn có một chưa gặp mặt nhưng bị đánh giá là rất có ý tứ Phương Hạo Nhưng.

Sở Thành Vô có chút thẫn thức.

Đây cũng là bốn người huynh đệ.

Mười năm, hai mươi năm về sau, có thể hay không lần nữa diễn biến thành mưa máu gió tanh câu chuyện quật khởi?

Sở Thành Vô đem trước mặt hơn phân nửa cốc bia uống một hơi cạn sạch, nhìn không ra bất luận cái gì tâm tình chấn động, thản nhiên nói: “Bốn người có đủ hay không?”

Vương Phục Hưng đang chỉ huy chiếc đĩa của mình chạy theo chiếc đĩa của Sở Tiên Duyên ngây thơ trong sáng lập tức tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “Vậy là đủ rồi.”

Thanh âm động cơ ô tô đột nhiên gầm thét vang lên từ xa, phá đi bầu không khí yên tĩnh nơi đây.

Từ xa mà đến gần.

Trong quán ăn còn sót mấy người thần sắc kinh diễm đứng lên, một cỗ xe thể thao thuần túy là màu trắng phóng như bay tới, cuối cùng vững vàng đỗ tại chiếc Audi A6L của Vương Phục Hưng.

Sở Tiền Duyên nhú mày, trầm mặc không nói.

Sở Thành Võ vốn bình tĩnh, bỗng nhiên nhú chặt mày lại, thần sắc lạnh lạnh.

Cửa xe mở ra.

Một nam nhân trẻ tuổi tiêu sái đi xuống khỏi chiếc xe thể thao, một thân y phục trắng tinh không tỳ vết kết hợp với chiếc xe màu trắng, ngọc thụ lâm phong, không phia tiêu sái như bình thường, chính là bạch mã hoàng tử trong mộng của nhiều cô gái.

Vương Phục Hưng ánh mắt cổ quái, thể giới này, thật nhỏ.

Vừa rồi tại trong quán rượu mới xung đột một lần, nam nhân áo trắng Dương Tu Kiệt, vậy mà sẽ xuất hiện lần nữa ở chỗ này, dùng một cái thân phận tựa hồ bất đồng với khi nãy.

Dương Tu Kiệt cũng không nghĩ tới lại ở chỗ này lần nữa gặp phải Vương Phục Hưng ba người, hơn nữa lại là người mà mình muốn gặp gỡ ngồi cùng một chỗ, rõ ràng sừng sốt một chút, bất quá rất nhanh chóng khôi phục lại bình thường, không có toát ra nửa điểm tức giận, mỉm cười cùng Sở Thành Võ thần sắc âm trầm lên tiếng chào hỏi, sau đó mới đối mặt với Sở Tiền Duyên đang vô cùng vui vẻ chơi chò đánh nhau với hai chiếc đũa cùng Vương Phục Hưng, ôn nhu nói: “Tiền Duyên, gần đây vẫn tốt đó chứ?”

“Rất tốt a.”

Sở Tiền Duyên cũng không ngần ngại lên nói, quả thật một chút mặt mũi cũng không lưu lại cho Dương Tu Kiệt, nàng cười đùa đem chiếc đũa của Vương Phục Hưng ngăn chặn, thần sắc tự nhiên, vẫn không có ngần ngại, nói khẽ: “Người có thể thấy được, đây là bạn trai của ta, Vương Phục Hưng. Người nhà ta cũng đã có nhận thức rồi.”

Dương Tu Kiệt không biết hàm dưỡng kinh người hay vẫn là lòng dạ quả thực thâm hậu, chút nào không tức giận, bảo trì mỉm cười, nói khẽ: “Tiền Duyên, ta nhớ người lắm.”

Đây tựa hồ là lời nói của Vương Phục Hưng vừa nói với Sở Tiền Duyên mấy giờ trước, hiện tại Dương Tu Kiệt lặp lại, cảm thụ một chút cũng không giống nhau, Sở Tiền Duyên không có nửa điểm cảm động mừng rỡ, nói khẽ: “Chuyện đó thì có gì liên quan tới ta?”

Nàng để đũa xuống, chủ động cầm chặt bàn tay to lớn của Vương Phục Hưng, bình tĩnh cười nói: “Giới thiệu với người, đây chính là người mà ta đã từng nói với người, bạn trai cũ của ta, Dương Tu Kiệt, lúc trước Phục Sáng nhân vật phong vân a, rất tuần tú phải không?”

Hoàn toàn lạ lẫm ngữ khí.

Triệt để bình tĩnh biểu lộ.

Hết lần này tới lần khác còn không có nửa điểm giả bộ.

Dương Tu Kiệt về mỉm cười dần dần thu liễm, Sở Tiền Duyên đậm mặt thái độ, thậm chí so với trước đó lần đầu tiên gặp mặt tỏ ra về chán ghét còn khiến hắn khó chịu hơn nhiều.

Dương Tu Kiệt hít thở sâu một hơi, tận lực làm cho mình bình tĩnh lại nói: “Tiền Duyên, cùng ta quay về Kim Lăng, ta cam đoan về sau sẽ hảo hảo đối với người, Sở thúc thúc cùng cha ta năm đó là cùng một chỗ huynh đệ vào sinh ra tử, mặc dù có chút đụng chạm, nhưng chỉ cần chúng ta có thể cùng một chỗ, hai lão nhân gia người hoàn toàn có thể buông ra a.”

“Buông? Dương Đông Hồ thật lớn độ lượng.”

Sở Thành Võ thủy chung từ khi Dương Tu Kiệt tới còn không có mở miệng, cười lạnh nói: “Hắn có thể buông, người có hay không hỏi qua ý của ta? Tiểu tử, thay ta mang cho cha người một câu nói, ta Sở Thành Võ không muốn cùng hắn buông qua đoạn ân oán kia, hắn muốn cảm thấy có bản lĩnh, đến Hoa Đình tìm ta, ta có thể phế hắn một lần, có thể phế hắn lần thứ hai, các người coi chính mình là đại nhân vật rồi sao?”

Ương ngành.

Tại Hoa Đình, hai chữ này mới là Sở Thành Võ rất chuẩn xác tính cách.

Dương Tu Kiệt nắm chặt bàn tay lại, hắn ở đây như thế nào tuổi trẻ khinh cuồng, cũng không có can đảm tại trước mặt Sở Thành Võ chơi hung ác, sinh sôi nhện xuống khẩu khí này, quay đầu, nhìn Sở Tiền Duyên, ngữ khí không tránh khỏi có chút đông cứng: “Tiền Duyên, ta hy vọng chúng ta có thể một mình nói chuyện.”

“Hỏi bạn trai ta.”

Sở Tiền Duyên gọn gàng dứt khoát nói.

Dương Tu Kiệt rút cuộc vẫn phải muốn đối mặt nhân vật mà hắn không hề muốn gặp lại nhất ở đây, dùng tâm trí của hắn, xảy ra chuyện này cũng khó tránh khỏi mất tự nhiên, kiên trì nhìn Vương Phục Hưng, nói: “Thật là trùng hợp.”

“Các người quen biết?”

Sở Tiền Duyên có chút kinh ngạc. Nghe vậy Sở Thành Võ đang có chút trầm tư cũng ngẩng đầu lên.

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, cười nói: “Hắn trước đây không lâu ở quán bar Phục Sinh có thiếu ta một cái bạt tai, có muốn hay không hiện giờ ta cho hắn trả nợ, giúp người hả giận?”

Sở Tiền Duyên cái đầu nhỏ trống rỗng, tựa hồ không để ý rõ ràng nhân quả quan hệ trong đó, nhưng nghe Vương Phục Hưng mà nói, lúc này lắc đầu, nói khẽ: “Không cần, ta cũng không có nhiều khí lực, đánh hắn làm gì.”

Vương Phục Hưng trong ánh mắt vui vẻ nồng đậm.

Lần đầu tiên trong đời cảm giác được mình bị một cái nữ nhân nào đó triệt để buông bỏ, còn có thể làm được tâm lặng như nước Dương Tu Kiệt đột nhiên cảm thấy có chút khuất nhục, lần này đi vào Hoa Đình hắn đã chuẩn bị vô cùng sung túc, vốn ý định một lần hành động vẫn hỏi nữ nhân này, nhưng một ít chuẩn bị cũng không có chỗ dùng, dĩ nhiên cũng làm đã nhận được kết quả này, nội tâm tràn đầy không cam lòng Dương Tu Kiệt gất gao nắm chặt bàn tay lại, cắn răng nói: “Người là bạn gái của ta, cũng chỉ có thể là nữ nhân của ta!”

“Đã từng là, bây giờ không phải là rồi.”

Sở Tiền Duyên mỉm cười nói.

Dương Tu Kiệt vừa muốn nói chuyện, bên tai đột nhiên nghe được một âm thanh làm hắn biến sắc:” Hô Tử, đánh.”

Rất đơn giản một câu, lại giống như câu nói hắn vừa gặp cách đây không lâu.

Đơn giản một chữ đánh, tựa tiếp đưa một bằng hữu của mình nhập việc vì chấn động não, lại khiến cho Đình Thiệu Dương mất hết thể diện, hai bên má sung vù, đến nay chưa tiêu sung.

Hiện tại một từ đánh này phát ra, sẽ mang lại cho mình hậu quả như thế nào đây?

Dương Tu Kiệt sắc mặt âm trầm bất định, cũng chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, khóa mắt liếc qua đã thấy thẳng to xác ngu ngốc kia đứng lên.

Hắn vô thức lui về sau một bước, tác phong mất hết, không để ý Sở Thành Võ ở đây, giận quá hóa cười, chỉ vào Sở Tiền Duyên cùng Vương Phục Hưng, cười lạnh nói: “Tốt, cầu nam cầu nữ.”

Dương Tu Kiệt cuối cùng quét mắt qua Vương Phục Hưng, ngữ khí cay nghiệt nham hiểm nói: “Một cái hàng đã xài rồi mà thôi, người thật coi thành bảo bối rồi hả?”

Sở Thành Võ ánh mắt ngưng tụ, sát cơ ngưng tụ, không thêm che giấu.

“BA~.”

Dương Tu Kiệt vừa dứt lời, trước mắt đột nhiên bị nhất đạo khô ngô thân hình chiếm cứ, khuôn mặt bùng lên một hồi đau đớn kịch liệt, còn không có kịp phản ứng tình huống chút nào, đã bị người rắn rắn chắc chắc tặng cho một cái tát, té lộn trên đất.

Dương Tu Kiệt trong thời gian ngắn cảm giác mình chịu khuất nhục to lớn, lại cũng bất chấp cái gì thể diện tác phong, nhìn chăm chăm Sở Tiền Duyên, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng cùng tham lam, hắn đứng lên, bất chấp mình toàn thân bụi đất, chạy trốn vào trong chiếc xe thể thao màu trắng, vội vã rời đi.

Vương Phục Hưng đỡ đầu nhìn đèn chiếu hậu của chiếc xe xa dần, làm cho người ta không đoán biết được bây giờ hắn đang nghĩ gì.

Vẫn còn băng thanh ngọc khiết Sở Tiền Duyên cắn môi, muốn giải thích thoáng qua, cuối cùng lại không mở miệng.

Cuối cùng, Vương Phục Hưng quay đầu, nắm lấy tay của nàng, khẽ cười nói: “Chớ để ở trong lòng.”

Ngắn ngủn một câu, lại làm cho Sở Tiền Duyên lập tức bỏ đi tất cả tâm thần bất định, dùng sức gật gật đầu.

Từ trước đến nay đều đem người nhà của mình trở thành là nghịch lân Sở Thành Võ chăm chú nắm chặt cái ly trong tay, sát cơ lộ ra, lẫn vào hắc đạo không phải chính trị, không phải kinh thương, có quá nhiều chuyện hoàn toàn có thể không cần tuân theo có chút khuôn phép, Sở Thành Võ có một câu tại Hoa Đình dưới mặt đất trong xã hội lưu truyền rộng rãi: “Ta cảm thấy người đáng chết, người thì phải chết.”

Khí phách lộ ra ngoài.

Hắn nhìn thoáng qua tiểu tử sắp giúp hắn làm việc Vương Phục Hưng, tâm tư khẽ động, lẳng lặng mở miệng nói: “Tiểu tử, dám giết người sao?”

Rất đột ngột thanh âm, nói ra đồng dạng đột ngột.

Vương Phục Hưng động tác dừng thoáng qua, ngẩng đầu, nhìn thẳng trung niên nam nhân tựa hồ muốn giao cho mình công việc đầu tiên, bình tĩnh nói:

“Giết người đó?”

Sở Thành Võ nhìn qua phương hướng Dương Tu Kiệt biến mất, thân nhiên nói: “Dương Tu Kiệt, Kim Lăng có thể xếp thượng đẳng trong đám đòi thứ hai của hắc đạo, có dám không?”

“Lý do?”

Vương Phục Hưng cau mày nói, một lời không hợp liền giết người thì quá giết mình, có cơ hội, hẳn nhất định sẽ cho Dương Tu Kiệt một cái giáo huấn suốt đời khó quên, nhưng giết hẳn đi, Vương Phục Hưng còn không nghĩ tới.

“Không dám?”

Sở Thành Võ khiêu khích nói.

“Lý do.”

Vương Phục Hưng mặt không đổi sắc, lời nói đơn giản mà cố chấp.

Sở Thành Võ nheo mắt lại, ánh mắt lập lòe, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng không mừng không sợ, lẳng lẳng cùng hắn đối mặt, không né không tránh.

Đối chọi gay gắt.

“Tiền Duyên là cháu gái của ta, khi dễ nàng, đáng chết, đáng chết! Lý do này có đủ hay không?”

Sở Thành Võ trầm mặc một hồi sau mới thân nhiên nói ra, ngữ khí vẫn như cũ lạnh như băng.

Thật là khó tìm được một cái gia tộc lớn vẫn có tình thân chí thượng a!

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, cái trung niên nam nhân, hung ác một điểm, sắc bén một điểm, nhưng không thể không nói, hẳn đúng là một thúc thúc vô cùng tốt..

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng cầm lấy tay Sở Tiền Duyên, nhẹ nhàng hôn lên một cái.

Trong ánh mắt đang nhìn hắn chăm chú của mỹ nữ lão sư xinh đẹp, Vương Phục Hưng cầm lấy một chai bia, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, tư thái phóng đảng, ngữ khí cũng rất lạnh nhạt nói: “Tiền Duyên là nữ nhân của ta, nếu như thế, liền giết.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thấy Rõ

Nhiều khi, chuyện tình cảm, buông bỏ so với nổi lại còn dễ dàng hơn nhiều.

Cho nên Sở Thành Võ ném ra ngoài một cái lý do lại để cho Vương Phục Hưng đi giết Dương Tu Kiệt, Vương Phục Hưng gợn gợn mà linh hoạt cho ra trả lời thuyết phục, Sở Tiền Duyên chỉ cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc cùng cảm động, nửa điểm không đánh lòng tâm tư đều không có, nàng rất thiện lương, nhưng không có nghĩa là nàng đồng tình một cách ngu ngốc. Sở Thành Võ con đường này, rộng lớn bao nhiêu, có bao nhiêu hắc ám, chất nữ Sở Tiền Duyên, khẳng định hiểu rõ hơn so với người bình thường rất nhiều. Sự thật trong cái thế giới chỉ cần tồn tại một lời không hợp liền có thể xảy ra đầu rơi máu chảy, nhưng đại Hoa Đình từng vòng tròn lẩn quẩn, mỗi ngày đều sẽ phát sinh đủ loại xung đột, không có ai sẽ cho rằng trăm thi sông Hoàng Phô là câu nói vui đùa. Đối với thúc thúc của mình mà nói, người khác chết đi, có lẽ thật không phải là cái đại sự gì, nàng như là đã đem Dương Tu Kiệt trở thành bình thường người xa lạ, dĩ nhiên sẽ không quan tâm tới sống chết của hắn như thế nào.

Để cho Sở Tiền Duyên cảm động ngoài ý muốn nhất chính là, nam nhân bên người thoạt nhìn vô cùng thiện lương, chỉ hơi lạnh lùng một chút lại tiếp nhận nhiệm vụ này, mà hơn nữa lại là vì nàng. Sở Tiền Duyên lo lắng một chút, rất đáng yêu thì thào một câu: “Giết người là muốn đền mạng đấy.”

“Hắn dám tiếp, xảy ra chuyện, ta liền có biện pháp giúp hắn áp xuống tới.”

Sở Thành Võ nhẹ giọng cười nói, khoe miệng đường cong tuy rằng không phải rất rõ ràng, nhưng so với vừa rồi, đã chân thành hơn rất nhiều, thế cho nên hẳn bắt đầu có sự thương thức nhất định đối với người nam nhân trẻ tuổi này. Vừa rồi một câu nói kia, thật sự là không hề giống kẻ sau này có thể làm bạch nhãn lang nói ra được, Sở Thành Võ nội tâm hơi chút buông lỏng rồi một tia, lại không biểu hiện ra ngoài, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái,

đứng lên nói: “Vậy ta chờ tin tức của ngươi, thời gian không còn sớm, Tiền Duyên, chúng ta về trước đi.”

Sở Tiền Duyên ồ một tiếng, vẫn chưa thỏa mãn.

Vương Phục Hưng dáng tươi cười sáng lạn, nhéo nhéo tay nhỏ bé của nàng nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Sở Tiền Duyên cùng Sở Thành Vô rời đi trước, quán ăn tuy rằng hòa hợp nhưng thủy chung tồn tại một tia quỷ dị lập tức biến mất vô ảnh vô tung, rất rõ ràng thấy, Vương Phục Hưng huynh đệ ba người đều buông lỏng không ít.

Hồ Từ người cho Dương Tu Kiệt một cái tát, nhìn thoáng qua tiền lương của mình mấy hôm, đặc biệt vui vẻ nhếch môi, lại hướng phía lão bản đã muốn một két bia. Vốn khoảng thời gian này có lẽ lão bản đã thu dọn hàng nhưng lòng mang chút sợ hãi, đơn giản nếu hấn tiền khách, chỉ sợ một màn ban này lại diễn ra, hơn nữa nạn nhân lại có thể là hấn. Cho nên hấn cho rằng ba người là ba vị công tử ca có bối cảnh, thăm nghĩ mình phải cẩn thận hầu hạ từng ly từng tý một.

Vương Phục Hưng rút ra một chai bia, lần này liền ly đều không cần rồi, giơ cao chai bia lên, cười nói: “Uống.”

Ban đêm, nội tâm có hơi khó khăn trắc trở Sở Tiền Duyên ngồi vào chiếc xe cấp độ S của thúc thúc nàng, trực tiếp chạy nhanh hướng Thanh Vân khu biệt thự, đến thời điểm thật cao hứng Sở Tiền Duyên thần kỳ trầm mặc xuống, mắt to nhìn chăm chăm vào phía trước con đường được đèn xe chiếu sáng, suy nghĩ xuất thần.

“Đang suy nghĩ gì? Nha đầu, ngươi kỳ thật không cần để ý những thứ này, xã hội này, vô luận như thế nào phát triển, kẻ tiểu nhân đều giống nhau, cũng không thể nào triệt để ngăn chặn, có ít kẻ không biết xấu hổ là gì, so với bảo trì rụt rè còn muốn yên tâm thoải mái, không đáng vì bọn họ tức giận.”

Sở Thành Vô lái xe cười nói, hấn đối mặt Sở Tiền Duyên, thậm chí so với Vương Phục Hưng còn có thể khắc chế, muốn hút thuốc, thậm chí đã lấy ra một bao thuốc lá để bên cạnh, nhưng hiện tại chất nữ đang ngồi trong xe, chỉ có thể nhịn hạ ý nghĩ này. Nha đầu kia trong nhà là tuyệt đối công chúa, từ lão gia tử cho đến đồng lứa các huynh đệ của Sở Thành Vô, mỗi người đều sùng ái che chở lấy, bằng không thì dựa theo vị đại thúc này lòng dạ, quả quyết sẽ không bởi vì Dương Tu Kiệt xúc phạm cháu gái hấn hai câu mà động sát cơ, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để chứng minh hấn đối với Sở Tiền Duyên sùng ái đến mức nào.

“Thúc thúc, nếu như hấn thật sự xảy ra chuyện, ngươi có thể bảo trụ hấn sao?”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng hỏi, có chút nghi hoặc, nói cho cùng, vẫn còn là lo lắng Vương Phục Hưng sau khi giết người sẽ dẫn phát ra hậu quả gì. Dương Tu Kiệt gia tộc tại Kim Lăng tuyệt đối không phải là cửa nhỏ nhà nghèo, nam nhân năm đó bị Sở Thành Vô cắt đứt hai chân đuổi ra khỏi Hoa Đình, coi như là có mấy năm đã có thể đông sơn tái khởi, phương diện tâm kế coi như không chế vào đâu được, hôm nay tuyệt đối là một trong những thế lực Kim Lăng thế giới ngầm khó chơi nhất, mà người Vương Phục Hưng muốn giết là nhi tử của hấn, sự tình một khi gây ra, nhất định có thể xung đột ra tương đối gay gắt, đến lúc đó Vương Phục Hưng kẹt ở giữa, thật sự có thể toàn thân trở ra rồi hả?

“Yên tâm đi, Dương Đông Hồ những năm này cầm rảnh tại Kim Lăng, nhìn tuy phong quang, nhưng cũng không phải một nhà độc đại, bằng không thì dựa theo tính tình của hấn, Đông Sơn tái khởi sau đó nhất định sẽ trả thù ta, nhưng hấn ẩn nhẫn rồi nhiều năm như vậy là vì cái gì? Nhớ kỹ năm đó chúng ta cùng một chỗ vào sinh ra tử mấy huynh đệ với nhau? Lời này nói ra, chính hấn đều xấu hổ, nói cho cùng, vẫn bị Kim Lăng mấy người kiềm chế chặt chẽ, con của hấn chết rồi, ta ngược lại là ước gì hấn cùng ta dốc sức liều mạng, đến lúc đó vừa vặn cùng Kim Lăng mấy cái lão hồ ly nội ứng ngoại hợp đem hấn phế đi, chỉ sợ hấn không dám thôi. Về phần Vương Phục Hưng, tiểu tử này là người thông minh, hấn làm việc ta yên tâm, không để lại đầu mối gì đâu.”

Sở Thành Vô âm giọng cười nói, quay đầu Thấy Sở Tiền Duyên vẫn là một bộ mặt không tin tưởng biểu lộ, một hồi đau đầu, vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của chất nữ, bắt đắc dĩ nói: “Thúc cho ngươi lập quân lệnh trạng, cam đoan hấn không có việc gì, cái này hài lòng chưa?”

Sở Tiền Duyên một chút cũng không thực nữ liếc mắt, biểu lộ nhẹ nhõm đi rất nhiều.

“Vương Phục Hưng năng lực làm việc xác thực rất tốt, nha đầu, ngươi bây giờ cùng hấn cùng một chỗ, ta nói cái gì ngươi đoán chừng đều nghe không vào, nhưng có mấy lời, ta còn là hy vọng ngươi nhớ kỹ, nữ nhân cả đời muốn trải qua sự tình rất nhiều, nhưng khó khăn nhất, không phải lớn lên, cũng không phải làm cho mình trở nên xinh đẹp có khí chất, dùng nhà của chúng ta điều kiện mà nói, ngươi càng không cần lo lắng các loại vấn đề áp lực của công việc kiếm tiền, khó khăn nhất là cái gì, còn không phải lựa chọn hạnh phúc của mình sao? Hạnh phúc cùng vui vẻ là hai cái có thể xa rời, ngươi muốn vui vẻ, thúc thúc có thể có một trăm loại biện pháp đến dỗ dành ngươi trêu chọc ngươi, nhưng sau này ngươi có thể hay không hạnh phúc an ổn, đây đều là lựa chọn của chính ngươi, chỉ dựa vào chính ngươi mà thôi. Vương Phục Hưng đúng là một người trẻ tuổi rất không tệ, nhưng thật sự thích hợp ngươi sao? Ngươi nói không chính xác, ta cũng nói không chính xác, các ngươi có thể chậm rãi tiếp xúc, nhưng có một số việc, nhất định phải thận trọng, ngươi minh bạch ý của ta sao?”

Sở Thành Vô ý vị thâm trường nói, tận lực lại để cho chính mình nói chuyện uyển chuyển một ít, hấn là thực không thể trêu vào bà cô nhỏ bên cạnh này, mấy ngày nay mỗi lần nói tới Vương Phục Hưng, chỉ cần vừa nói hấn không tốt, nha đầu kia giống như con mèo bị dẫm lên đuôi, gương mặt múa vuốt, Sở Thành Vô đã triệt để không có cách.

Lần này Sở Tiền Duyên biểu hiện tương đối bình tĩnh, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Trong nội tâm của ta sẽ có chừng mực mà.”

Sở Thành Vô không nói thêm lời nào, tới gần Máy Xanh biệt thự, tốc độ xe càng thêm chậm chạp.

Sở Tiền Duyên nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói, bên tai hai câu nói qua lại luân chuyển.

“Ta sẽ giết người, ngọc đá cùng tan.”

“Tiền Duyên là nữ nhân của ta, như thế, giết liền giết.”

Sở Tiền Duyên rất khẳng định, hai câu này, xa xa so với câu nói mà nam nhân nào cũng teo ở cửa miệng I love you đáng giá hơn nhiều lần, tối thiểu nàng sẽ không quên.

“Cùng Dương Tu Kiệt, đó là mắt ta bị mù, nhưng lúc này đây, ta phân biệt được rất rõ ràng, thật sự!”

Sở Tiền Duyên thì thảo lắm bả, ngữ khí kiên định.

Sở Thành Võ trầm mặc trong im lặng, lái ô tô thẳng vào đại môn Mây Xanh biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Lão Đầu, Ểo Lả

Dương Tu Kiệt tương đối biệt khuất, phiền muộn đến tình trạng hầu như muốn giết người, hẳn trước đây ở Phục Sáng làm nhân vật phong vân bốn năm, tốt nghiệp thời điểm, càng là vì quảng hoa hậu giảng đường Sở Tiền Duyên, mà phong quang đại phóng một lần, với hẳn mà nói, lúc trước những tên đem cha mình đuổi ra Hoa Đình Sở gia, mỗi người đều là đối tượng hẳn phải trả thù, cái đêm lúc sắp tốt nghiệp, Dương Tu Kiệt trong ngực ôm bạn cùng phòng của Sở Tiền Duyên, nhìn bộ dáng Sở Tiền Duyên lê hoa đại vũ (đau khổ), chắc chắn, kêu gào thật đúng là đáng thương, càng như vậy, Dương Tu Kiệt lại càng thấy được thoải mái, về đến nhà, hào hứng bùng bùng cùng lão đầu từ nhà mình kể lại chuyện này, vốn cho rằng sẽ được phụ thân khích lệ, lại không nghĩ rằng phụ thân tại giới hắc đạo Kim Lăng tuy rằng hai chân cả nhấc, nhưng trong đầu đầy âm độc quỷ kế không nói hai lời liền đem mình hung hăng đập một trận, Dương Tu Kiệt bắt đầu cảm thấy ủy khuất phần nọ, nghĩ lại sau đó liền thoải mái, mình tựa hồ hay vẫn là quá mức xúc động, nếu như lúc ấy có thể vỗ về Sở Tiền Duyên, thậm chí cưới nàng, chiếm đoạt sản nghiệp Sở gia, đây mới là trả thù rất nhẹ nhàng vui vẻ a, phụ thân cũng là cái tâm tư này, đến lúc đó mình bá chiếm sản nghiệp Sở gia, đùa bốn nữ nhân Sở gia, còn có sự tình so với đây càng sáng khoái hơn?

Hầu như lập tức tỉnh ngộ, Dương Tu Kiệt cảm thấy bây giờ còn không muộn, nhẫn nại, tính đợi nửa năm sau, cảm thấy Sở Tiền Duyên có lẽ có thể đã bình tĩnh trở lại, lập tức chạy tới Hoa Đình, ý định một lần nữa vấn hồi đoạn cảm tình này vô luận từ lúc bắt đầu hay còn là lúc sau đều động cơ không rõ, Dương Tu Kiệt tin tưởng địa vị của mình ở trong nội tâm Sở Tiền Duyên, chỉ cần mình xuất hiện ở trước mặt nàng, tùy ý hai câu nói, có thể làm cho nàng một lần nữa trở lại bên cạnh của mình, nhưng sự thật lại hung hăng cho hẳn một cái bạt tai, hẳn hấp tấp chạy tới lại hấp tấp chạy đi, dĩ nhiên là đối lấy đối phương triệt để coi thường.

Hắn từ nhỏ đến lớn hầu như không có bị nữ nhân cự tuyệt qua, Dương Tu Kiệt đương nhiên không cam lòng, hơn một năm thời gian, hầu như có một thời gian dây dưa với Sở Tiền Duyên, lần này tới Hoa Đình, càng là chuẩn bị đầy đủ, chỉ cần đêm nay kiếm chút hiệu quả vào tay, sau đó lập tức chính là thể công lăng mạn liên miên không dứt, khi hẳn xem ra, thủ đoạn nữ nhân không kháng cự được đúng là lăng mạn, chỉ cần tổn chút tâm tư, thì có thể làm cho các nàng ngoan ngoãn coi quản mãn mê bờ mộng, Sở Tiền Duyên cũng chưa có đi mất, mình lúc trước không có được thân thể của nàng? Không sao a, lần này bỏ sung là được, còn có thể thử xem vài loại tư thế mình mới học được.

Ngay tại hẳn rất do dự, ý định một lần hành động bắt lại Sở Tiền Duyên, lại đột nhiên nhảy ra một cái Vương Phục Hưng.

Đôi má sung đỏ, Dương Tu Kiệt gắt gao nắm tay lái, tốc độ xe nhanh chóng, ánh mắt âm lãnh lấy điện thoại cầm tay ra gọi, lạnh lùng nói: “Thiếu Dương, người ở đâu? Đừng mẹ nó cùng ta giả bộ, hôm nay tại quán bar cái kia chuyện quan trọng, đoán chừng ngay cả có người sai khiến người dẫn xuất Vương Phục Hưng thăm dò hẳn phải hay không phải? Chúng ta liên thủ, cùng một chỗ giết chết hẳn, về sau hay vẫn là huynh đệ.”

Đình Thiếu Dương tựa hồ không có kịp phản ứng, sừng sốt một hồi lâu, mới báo ra một cái địa chỉ, tựa hồ bởi vì đã trúng hai cái tát của Vương Phục Hưng, thanh âm là có chút hàm hồ.

Dương Tu Kiệt hỏi được địa chỉ, ném đi điện thoại, đột nhiên đem chiếc bảo mã (BMW) mới mua tăng tới tốc độ cao nhất, thẳng đến chỗ Đình Thiếu Dương.

Khách sạn Shangri-La.

Dương Tu Kiệt đem xe đứng ở trước cửa khách sạn, phui phui bụi bặm trên bộ âu phục trắng nõn, gương mặt anh tuấn bên trên tràn đầy thần sắc âm lãnh, không nói một lời đi vào thang máy, đi thẳng tới trước cửa một cái phòng ở tầng cao nhất, xác rõ số phòng về sau, gõ cửa.

Cửa phòng rất mau mở ra, mở cửa là người trẻ tuổi, toàn thân tà khí, không đếm xỉa tới Dương Tu Kiệt, liếc mắt một cái, trực tiếp để hẳn tiến vào.

Dương Tu Kiệt đi vào trong phòng, lập tức thấy Đình Thiếu Dương, thần sắc âm lãnh lập tức có chút kinh ngạc.

Đồng bạn tại Kim Lăng cùng mình một chỗ ngang ngược vô pháp vô thiên, lúc này vậy mà như là học sinh tiểu học bình thường, đứng ở trước mặt bàn trà, thấp nghiêm mặt gò má sung vù, thần sắc kính sợ, như là bình thường học sinh tiểu học tại đối mặt nghiêm lệ lão sư.

Ở trước mặt hắn, một người mặc ‘đường trang lão nhân’ (trang phục người già thời nhà Đường) tựa ở trên ghế sa lon, trong tay kẹp lấy một điếu xì gà, trầm mặc không nói.

Lão nhân không có cái thượng vị giả khí chất, thậm chí nói bên trên là bình thần, từ quần áo đến đầu tóc, đều cẩn thận tỉ mỉ, rõ ràng cho thấy là nhân vật có thái độ sinh hoạt rất nghiêm túc, thân thể của hắn hăm sâu ở ghế sofa, cầm lấy xì gà thôn vôn thổ vụ, sương mù lượn lờ ở bên trong, khuôn mặt cũng có chút mơ hồ không rõ.

Dương Tu Kiệt nhưng là tinh thần chấn động, cố nén lại ý tưởng lập tức quay đầu rồi đi, kiên trì, đi vào bên người Đinh Thiệu Dương, không kìm lòng được cúi đầu xuống, nhẹ giọng hô một câu: “Nghiêm lão.”

Nếu như nói đại Hoa Đình thậm chí toàn bộ vùng tam giác Trường Giang, trong giới hắc đạo, thật sự tồn tại thuyết pháp Long Đầu Đại ca, trong xã hội này lẫn lộn gần bốn mươi năm ‘Nghiêm lão đầu’, không hề nghi ngờ chính là nhân vật danh vọng cao nhất, hắn âm thầm, thậm chí lại để cho cha mình đứng trước mặt, đều về mặc cảm kính sợ, với tư cách nhi tử, Dương Tu Kiệt hiện tại đứng ở chỗ này, có lý do gì tư thái không thấp đi một ít? Chỉ có điều lại để cho Dương Tu Kiệt nghĩ mãi mà không rõ chính là, nhìn mới sơ nhập chưa căn cơ là đi theo làm Sở Thành Võ thủ hạ tay sai, Vương Phục Hưng làm sao lại lọt vào pháp nhãn đại nhân vật như vậy?

“Dương Tu Kiệt, nhi tử Dương Đông Hồ, phụ thân ngươi năm đó bị Sở Thành Võ đuổi ra Hoa Đình, bây giờ đang ở Kim Lăng làm ăn cũng không tệ.”

Nghiêm Thủy Trường mở mắt ra, nguyên bản khí chất bình thần bỗng đột biến, thậm chí có loại uy nghiêm phảng phất thực chất, hắn nhìn lướt qua Dương Tu Kiệt, không mặn không nhạt nói.

Dương Tu Kiệt cúi đầu, trên ót chậm rãi chảy ra mồ hôi lạnh, cũng không dám chà lau, trầm mặc không nói.

“Nói một chút cách nhìn của ngươi đối với Vương Phục Hưng, vừa rồi hỏi qua Thiệu Dương rồi, ngươi cũng tới nói chuyện.”

Nghiêm Thủy Trường thần nhiên nói.

Trong nội tâm dâng lên cái loại cảm giác này càng quý dị, Dương Tu Kiệt không dám có chút chủ quan, xúc động đi lầm vào cái chỗ này, đối mặt với người hắn tuyệt đối không muốn gặp, căn bản cũng không có cơ hội hồi hận, hắn chăm chú suy tư một hồi, càng cảm thấy cái tên kia, trong vòng một đêm cùng mình từng có hai lần duyên phận, hắn có chút đoán không ra, nhưng xuất phát từ tâm lý không muốn chịu thua, hắn hay vẫn là cần răng, hung hăng nói: “Nếu như không phải Sở Thành Võ bảo kê hắn, muốn lộng chết Vương Phục Hưng, đơn giản.”

“Giết chết Vương Phục Hưng?”

Nghiêm Thủy Trường đáng tuổi cười dần dần lạnh lẽo, thần nhiên nói: “Ta nói rồi muốn cho ngươi giết chết hắn?”

Dương Tu Kiệt trong nội tâm càng không có rõ ngọn nguồn, mím môi trầm mặc, cũng không dám nói nhiều một câu.

“Hai người các ngươi gần nhất không được rời đi Hoa Đình, trước cùng ta một đoạn thời gian, bất quá quan hệ của chúng ta, ta không hy vọng lại để cho người thứ tư biết rõ.”

Nghiêm Thủy Trường âm thanh lạnh lùng nói, đối mặt hai cái tiểu bối, hoàn toàn chính là khí thế bề trên áp bách, hắn nâng chung trà lên rót một chén nước trà, uống một ngụm, lặng lẽ nói: “Ra cái cửa này, các ngươi liền chưa thấy qua ta, có biết hay không? Tu Kiệt, còn có Thiệu Dương, các ngươi muốn đối phó Vương Phục Hưng, dễ nói, về sau ta sẽ cho ngươi cơ hội, nhưng nếu như các ngươi dám tiết lộ một câu đây là ta cho các ngươi làm đây, hậu quả các ngươi có lẽ tự mình rõ ràng.”

Dương Tu Kiệt, Đinh Thiệu Dương đây là loại anh không ra anh, em không ra em nom nớp lo sợ gật đầu, cúi đầu, không dám phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Nghiêm Thủy Trường ánh mắt càng thêm thất vọng khinh thường, phát phát tay, không nhịn được nói: “Cút a.”

Tới đây không có vài phút, lại tựa hồ như bị kéo lên cùng một cái thuyền hải tặc Dương Tu Kiệt nội tâm buồn khổ gần như phát điên, nhưng cũng không dám toát ra, đi theo Đinh Thiệu Dương cùng một chỗ lui ra khỏi phòng.

Khách sạn xa hoa, bên trong phòng, lần nữa còn lại Nghiêm Thủy Trường còn có nam nhân trẻ tuổi vẻ mặt tà khí lại dị thường trầm mặc.

Nghiêm Thủy Trường không nhanh không chậm uống xong chén trà kia, lúc này mới lấy điện thoại cầm tay ra, gọi điện thoại, đợi đối phương nhận được về sau, chậm rãi mở miệng nói: “Tạm thời vẫn không thể xác định chi tiết tiểu tử kia, ta còn cần một ít thời gian.”

Mặc dù là ngữ điệu rất bình thản, nhưng rõ ràng người trẻ tuổi tà khí tâm phúc của Nghiêm Thủy Trường kia, vậy mà là lần đầu tiên từ trong giọng nói của chủ tử nghe được một phần cung kính hương vị.

Trong điện thoại là cái thanh âm trung niên nam nhân, không nóng không lạnh, lại tích chữ như vàng, vút bỏ một câu: “Mau chóng.”

Sau đó không đợi Nghiêm Thủy Trường đáp lại, liền trước tiên cúp điện thoại.

Không cho Hắc Lão Đại tại vùng tam giác Trường Giang mây mưa thất thường này mây mưa mặt mũi?

Người này lai lịch gì?

Toàn thân tà khí hoàn toàn không thêm che giấu nam nhân trẻ tuổi mở to hai mắt, không thể tưởng tượng.

Nghiêm Thủy Trường yên lặng cúp điện thoại, trầm mặc một hồi, đột nhiên đem điện thoại ném ở trên thảm trải sàn, tựa hồ nhớ tới biểu hiện của Đinh Thiệu Dương cùng Dương Tu Kiệt, lạnh lùng nói: “Phế vật!”

Người trẻ tuổi không nói một lời, chẳng qua là híp mắt, Tà Khí Lẫm Nhiên.

“Cảnh Ngọc, người đi dò xét thoáng qua, đừng quá vội vàng, chú ý che giấu tung tích.”

Nghiêm Thủy Trường ném mất điện thoại, một lần nữa tựa ở trên ghế sa lon, lạnh nhạt nói.

Một cái lão đại tại vùng châu thổ có thể hô phong hoán vũ, cần như vậy kiêng kị một người trẻ tuổi biểu hiện ra cũng không có bối cảnh phức tạp sao?

Nam nhân tà khí bị gọi là Cảnh Ngọc một hồi nghi hoặc, thật sự không rõ chủ từ là kiêng kị cái gì, nhưng thói quen không có hỏi nhiều, gật gật đầu, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Tốt.”

Dĩ nhiên là thanh âm một bộ rất ôn nhu thậm chí có thể nói là kiêu mị.

Chỉ có điều thanh âm ôn nhu ẻo là kiêu mị lại lẫn trong đó âm lãnh sát ý, đã liền cả đời đều kinh nghiệm đao quang kiếm ảnh như Nghiêm Thủy Trường đều có chút không thoải mái.

Hắn mở to mắt, từ trên ghế salon ngồi thẳng lên, trầm giọng nói: “Đi ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Tại Ngươi Dưới Chân

Vương Phục Hưng ba người uống đến gần rạng sáng mới tận hứng, Hồ Tử từ từ lượng cao một mình còn uống nhiều hơn Vương Phục Hưng Yên Đế hai người cộng lại, xã hội này nếu quả thật tồn tại mãnh nhân nghìn chén không say, Hồ Tử khẳng định là một trong số đó, đến cuối cùng sắc mặt tuy rằng đỏ bừng nhưng lại vẫn như cũ bảo trì nụ cười ngây ngô mang tính chiêu bài, không có nửa điểm cứng ngắc, đều là huynh đệ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Vương Phục Hưng Yên Đế đã sớm nhận rõ một việc, Hồ Tử chỉ cần còn có thể cười vậy chứng minh hắn hay vẫn còn thanh tỉnh chưa say đâu.

Nơi đây cách cư xá của Vương Phục Hưng không xa. Đêm, là giai đoạn nội thành yên lặng, xe cộ thưa thớt, trong ba người Vương Phục Hưng là người duy nhất biết lái xe cũng đã uống khá nhiều, vận tốc hai mươi, so với bò trên đường không sai biệt lắm, rất khó tin tưởng dám đơn thương độc mã chống lại tổ chức rắn hổ mang phương Bắc, chống lại gần ba mươi đao thủ biến thái khu biệt thự ngân hồ xà núi sẽ có thái độ sinh hoạt cẩn thận như vậy.

“Thích lão sư kia rồi hả? biểu hiện của ngươi đêm nay, không giống tính cách của ngươi.”

Yên Đế ngồi ở ghế sau cười nhạt nói, vốn bởi vì uống rượu nên hiện lên một tia vũ mị khuôn mặt khề nhu hòa, biểu lộ rất say lòng người, hắn vươn tay, rất nhanh ma sát đồng tiền trên cổ tay treo, lực đạo rất nặng, đây là động tác tiêu chí của Yên Đế, thời điểm này là lúc hắn đang tự hỏi chút vấn đề, chiều sâu vấn đề cùng lực đạo hắn dùng lên đồng tiền có quan hệ trực tiếp, không có thể giới siêu nhân, dù có là hảo hán sinh ra đã mãnh liệt, uống rượu quá nhiều thân thể tốc độ phản ứng cũng sẽ trì độ, Yên Đế cũng không ngoại lệ, hắn coi như là uống nhiều hơn nữa đầu óc cũng thủy chung có thể trước sau như một bảo trì thanh tỉnh, cái này là việc hiếm có rồi.

Vương Phục Hưng không có trả lời vấn đề này, lái xe, khề nhủ mảy, trầm mặc một hồi, mới nói khẽ: “Ngươi nói đêm nay ba cái công tử ca ở quán bar phục sinh đến cùng là có ý gì?”

“Rõ ràng bị người sai khiến, Đinh Thiệu Dương là hiềm nghi lớn nhất, hơn nữa mục tiêu của bọn hắn khẳng định không phải Hồ Tử, bọn hắn là đám người cực kì có cảm giác ưu việt hơn mọi người nếu không phải là nguyên nhân đặc biệt chắc chắn sẽ không gây sự cùng một cái bảo vệ.”

Yên Đế gọn gàng dứt khoát mở miệng nói, nói đến đây, hắn nguyên con mắt có chút mê ly lập tức khôi phục một ít trong trẻo nhưng lạnh lùng, cau mày, hiển nhiên đoán ra một ít nguyên do trong đó.

“Mục tiêu không phải Hồ Tử, lại ra tay với Hồ Tử đầu tiên, nếu như ta không có đoán sai, chỉ sợ nguyên nhân đại bộ phận là hướng về phía ta mà đến. Gần đây sự tình xác thực có chút nhiều, tại cửa khách sạn Khải Việt đối diện cao ốc bên trên xuất hiện một tên điên có ý định một súng bắn chết ta, bởi vì quan hệ nào đó lại để cho Hoa Đình Tề gia đã mất một khoản lợi nhuận ngầm, đều là phiền toái, người muốn giết ta trước không nói tới, chỉ sợ Tề gia cũng có đầy đủ lý do muốn đưa ta vào chỗ chết. Nói không chừng còn có các nhân vật ở phía sau màn các, thật đáng buồn chính là những người này ta còn không rõ đích ý là vì Hạ Thâm Vi hay là Sở Tiên Duyên, hoặc là tự chính mình, đều nói cây lớn đón gió lớn, ta một cái tiểu nhân vật chọc ai nào?”

Vương Phục Hưng phiền muộn nói, vô thức đem tốc độ xe cầm tăng lên một chút, tiếp tục mở miệng: “Dương Tu Kiệt xuất là bạn trai cũ của Tiên Duyên,

chuyện này hoàn toàn là trùng hợp, ta nghĩ không thấu chính là ba cái Kim Lăng công tử ca Đại thiếu gia tại sao phải chạy đến Hoa Đình tìm chúng ta gây phiền toái, nếu như không có đoán sai, đêm nay ba người đều là đá dò đường, người phía sau màn còn không có hiện thân, xem ra sau này phải cẩn thận ít xuất hiện mới phải. “

Yên Đế chau mày, ánh mắt lập loè, nói khẽ: “Chúng ta bị người theo dõi?”

Vương Phục Hưng không có đi so đo sơ hở trong lời nói của Yên Đế, thêm cả Hồ Từ, ba người bọn họ mặc dù không có liên hệ máu mủ, nhưng chuyện của Vương Phục Hưng chính là việc của Hồ Từ cùng Yên Đế, đã thành một loại quy tắc không thể phá hư.

“Bây giờ nên làm gì?”

Một mực không có mở miệng Hồ Từ lên tiếng nói, hần thân thể cao lớn ngồi ở bên cạnh Yên Đế, nhất định phải ngửa ra sau mới có thể bảo đảm đầu không đụng phải trần xe, tại trong mắt đại bộ phận người đều là ngốc đại cả từ lúc này không có cười ngây ngô, biểu lộ cũng không tính là nghiêm túc, nhưng rất trầm trọng, giống như ngữ khí của hần.

“Giết Dương Tu Kiệt. “

Vương Phục Hưng trầm giọng nói, về tư, giống như lời bình thường nói Sở Tiền Duyên là nữ nhân của hần, Dương Tu kiệt xuất đáng chết. Về công, đây chuyện kể tiếp mà Sở Thành Vô nói, nhân vật hết sức quan trọng tại xã hội ngầm ở Hoa Đình từ đầu đến cuối chỉ cho mình giúp hần làm một việc, lại không thừa nhận mình là thủ hạ của hần, loại thái độ vi diệu này, nên Vương Phục Hưng phải thận trọng đối đãi, giết Dương Tu kiệt xuất, trong lúc vô hình giống như có lẽ hần đã bước nước cờ đầu tiên tiến vào Sở gia rồi.

“Trước đợi vài ngày, đợi Hạo Nhiên tới đây chúng ta bàn lại kế hoạch, trước hết nắm giữ hành tung gần nhất của hần. Ba người chúng ta, Hồ Từ khổng lồ quá lớn, gương mặt này của Yên Đế cũng quá dễ dàng làm cho người ta lưu lại khắc sâu ấn tượng, vốn ta thích hợp nhất theo dõi Dương Tu kiệt xuất, nhưng xem chừng hần hiện tại đã đối với ta hận thấu xương, chỉ có thể đợi Hạo Nhiên tới đây, chuyện này giao cho hần làm là thích hợp nhất. “

Vương Phục Hưng lẳng lặng nói, tiến vào cư xá, đem xe ngừng dưới lầu.

Ba người cùng lên lầu, về đến nhà, vừa hay nhìn thấy Vương Phục Ngữ mơ mơ màng màng đi ra phòng ngủ đi tiểu đêm, trông thấy Vương Phục Hưng, hô một tiếng ca liền đi tiến WC. Trong tay một mảnh giang hồ ở trường học, Vương Phục Ngữ địa vị gần như không thể rung chuyển đương nhiên không phải sẽ chỉ ở trước mặt tiểu đệ hô tới quát lui. Hần tương đối độc lập, Vương Phục Ngữ ba người không lúc ở nhà, bình thường đều là tự mình nấu cơm, cơm nước xong xuôi đi ngủ một mực tuân thủ một cách nghiêm chỉnh quy củ do Vương Phục Hưng định ra cho hần ngủ trước 9:30, rất ít phá lệ.

Vương Phục Hưng tùy tiện tựa ở trên ghế sa lon, uống nhiều rượu, lại không say, trong thời gian ngắn là ngủ không được, không có tâm tình làm gì, dứt khoát ngồi ngẩn người.

Yên Đế pha một ấm trà, rót cho mỗi người một chén, giúp tắt cả tinh rượu, hần pha trà thật không có chú ý nhiều như vậy, năm mươi khối tiền một cân trà, tùy tiện ném vào trong chén pha lên coi như là xong việc, đây mới là sinh hoạt của người bình thường. Yên Đế tướng mạo dù tinh xảo, Vương Phục Hưng nội tâm dù tinh tế tỉ mỉ, cũng thủy chung đem mình định vị tại vị trí lão Đại, không chơi cao nhả, không cự tuyệt khuôn sáo cũ, coi như là hiện tại bất được cơ hội bò lên trên, cũng là làm từng bước không dám liều lĩnh chút nào.

“Yên Đế, tìm một thời gian từ chức đi, nghĩ biện pháp đem tư liệu của người trong công ty toàn bộ tiêu hủy, về sau chúng ta không cho phép sẽ xảy ra chuyện gì, đừng lưu lại chứng cứ. “

Vương Phục Hưng nói khẽ.

Động tác tay Yên Đế có chút dừng thoáng qua, nhàn nhạt mở miệng: “Tốt. “

“Đoán chừng qua mấy ngày cha ta còn phải tới đây một chuyến, hạng mục Hoa Đình mười chín số tàu điện ngầm lập tức bắt đầu cạnh tranh, trong lúc này tranh đoạt không ít nha, hoa rơi vào nhà nào đoán chừng đã sớm dự định rồi, Thiên Thỉnh tập đoàn thoát nhìn thực lực hùng hậu nhưng không cách nào so sánh được cùng những cái xí nghiệp nhà nước kia, hoặc là cự bá như Hạ gia, ta nghĩ như thế nào đều không nghĩ ra được Thiên Thỉnh tập đoàn có lý do gì vẫn tham gia, vốn tính cách của lão nhân gia coi như là không trùng cử, đoán chừng cũng sẽ đích thân đi tới đây một chuyến, bằng không thì sao có thể cam tâm?”

Vương Phục Hưng đầu đầu nói, đối với Diệp Thiên nghe, cảm giác của hần rất phức tạp, tôn trọng, hiếu kính, còn có một chút hận ý không thể tránh khỏi, nếu như không phải lúc trước hần muốn đưa Vũ Yên ra ngoại quốc du học thì nhân sinh của Vương Phục Hưng hiện tại hần là một tư thái hoàn toàn khác. Trên đời phụ thân nào nguyện ý đưa nhi nữ thân sinh của mình lên con đường tử vong, ai cũng không ngờ được về sau như thế nào, sự tình đã định, hận, hữu dụng không?

Yên Đế trầm mặc không nói, yên tĩnh uống trà.

“Thúc thúc đến Thượng Hải, một mặt có lẽ là tranh giành quyền đầu tư, nhưng đại bộ phận nguyên nhân chỉ sợ là muốn tới thăm người. “

Hồ Từ lẳng lặng nói, vừa dứt lời, lại lộ ra nụ cười ngây ngô đã thành tiêu chí của hần.

Vương Phục Hưng bụng lấy lý trả âm áp, nói khẽ: “Ta đều hiểu mà, cho nên về sau mặc kệ ta đứng ở vị trí nào, có thể bò rất cao, ta đều đối đãi đối với bọn họ như cha mẹ thân sinh. “

Vương Phục Hưng nhấp một ngụm trà, nhìn thoáng qua Hồ Tử, tựa hồ cảm thấy cái đề tài này quá mức trầm trọng, nhẹ giọng cười nói: ” Hồ Tử, nếu như về sau chúng ta có tiền, có quyền, người muốn làm là cái gì nhất?”

Yên Đế cũng vênh tai, hứng thú nhìn Hồ Tử, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ.

Chỉ có điều thẳng ngực này lại trả lời vượt quá tất cả mọi người đoán trước, hần gãi gãi đầu, nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt thủy chung tàn mát triệt để ngưng tụ, lóe ra hào quang khác thường, dùng một loại tư thái coi như là Vương Phục Hưng cũng cảm thấy lạ lẫm, trầm giọng nói: “Ồ dưới chân người. “

Không phải cưới vợ sinh con, lái xe xịn, chơi nữ nhân.

Mà là dị thường ngắn gọn hữu lực bốn chữ: Ở dưới chân người.

Hứa hẹn của nam nhân, chẳng phải là đơn giản lại có chấp như thế sao?

Vương Phục Hưng có chút ngây người, vô thức hỏi một câu: “Vì cái gì?”

Hồ Tử thoát nhìn khờ ngốc nhưng tại kỳ thi Đại Học điểm của hần cũng không thua kém Vương Phục Hưng bao nhiêu, thậm chí tốt nghiệp đại học Thanh Hoa học phần cũng không ít hơn hai huynh đệ còn lại. Hồ Tử cười ngây ngô lấy cấp ra một đáp án “Bởi vì ta cao hơn người. “

Đứng cao hơn được xem trọng sao?

Vương Phục Hưng suy nghĩ xuất thần.

Qua đã hơn một năm trong thời gian hần đem mình phong bế trong căn hộ này, bởi vì nơi này có khí tức của Diệp Vũ Yên, nhiều kỉ niệm đau đớn như vậy đều huyền không phiêu đảng, ở sâu trong nội tâm hoàn toàn chính là một mảnh trống không. Hiện tại, một năm sau, nỗi đau tê tâm liệt phế lúc trước rút cuộc dần dần lắng đọng xuống, chôn sâu trong nội tâm, tuy rằng vẫn sẽ đau lòng sâu nào sẽ hoài niệm, nhưng những thứ này, đều đã không phải là lý do ngăn cản hần tiến lên.

Hần gọi Vương Phục Hưng, hần còn muốn phục hưng Vương gia huy hoàng chói mắt.

Bên ngoài một thế giới phồn hoa rộng lớn, cánh cửa sâm nghiêm, mỗi cái vị trí đều đặt đồ vật bất đồng, từng bước một đi lên, trở lên mạnh mẽ chẳng lẽ cũng không phải là một loại niềm vui thú hả?

Vinh quang nhiều như vậy, mình dựa vào cái gì không đi liều một lần, đoạt một lần, phấn đấu một lần?

Dựa vào cái gì?!

Vương Phục Hưng nắm chặt nắm đấm, đi tới bên người Hồ Tử, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hần, hần đương nhiên sẽ dốc sức liều mạng trở lên mạnh mẽ, nhưng thế đạo công bằng mà lại không công bằng, vì cái gì nhất định phải đem huynh đệ mình giẫm ở dưới chân?

Vương Phục Hưng nhen nhóm một điếu thuốc, ngửa đầu nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, nỉ non nói: ” có lẽ không dễ dàng a. “

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Đại Lễ

Vương Phục Hưng ba người một mực giày vò đến rạng sáng hơn bốn giờ mới đi ngủ, Hồ Tử hiện tại lại khôi phục một thân nhẹ vô sự trạng thái, thất nghiệp, liền không cần lo lắng sáng sớm muộn lên, hần khổ cực vài ngày, buổi tối một bữa cơm từ tể cũng không được ăn. Nhưng nhìn ra được khôi ngô hần từ thật sự vui vẻ, người một khi đã trưởng thành, đi vào xã hội, hồ đồ khó được, càng khó được đúng là đơn thuần rồi, cực kỳ hâm mộ loại tâm tính này, Vương Phục Hưng tỉnh rượu không sai biệt lắm, coi như là uống trà, cũng không có tỉnh thần, trực tiếp trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ ngày thứ nhất công tác bắt đầu cho tới bây giờ cũng không đem lão bản đề vào mắt Yên Đế không có chút nào buồn ngủ. Yên Đế lại đem trần tảng của hần. tiền đồng cổ cẩn thận từng li từng tí lấy ra lau lau một lần, cái đồ chơi này thoát nhìn rắn chắc, nhưng trên thực tế lại cần bảo trì từng ly từng tý một, nếu không có thể bị gỉ, không thể qua loa một chút nào được, một khi chủ quan, sẽ hư hao đi rất nhiều. Nhiều năm như vậy, Yên Đế thủy chung kiên trì cách vài ngày lại lôi những thứ đồ chơi này ra để bảo trì, chống gỉ, dấm chua đun nóng lên một chút, trình tự không tính là phiền phức, nhưng chỉ là tiền số lượng không ít, làm toàn bộ cũng là một hoạt động tương đối tiêu hao tinh thần, chống gỉ đánh bóng xong lại phải phơi ra chỗ thoáng mát, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ trên cổ tay hần đang đeo một đồng tiền đã bị hần sờ vuốt hàng ngày đến bóng loáng không thể nhận biết là loại gì, những thứ khác thủy chung hoàn hảo.

Yên Đế cẩn thận che chở đồng bảo bối phiền phức của hần xong thì sắc trời đã tăng sáng, rút cuộc hần cũng cảm thấy buồn ngủ, liền đi vào trong phòng của mình, ngã xuống giường đánh một giấc. Dù sao gần đây muốn từ chức, cho dù bị chụp mũ tiêu cực biếng nhác không hoàn thành công việc, hần cũng không mấy may quan tâm.

Vương Phục Hưng ngủ một giấc tới hơn mười giờ sáng mới mở mắt ra, hần đi vào giấc mộng rất nhanh, tuy sáng sớm hơn bốn giờ sáng mới nghỉ ngơi, đến mười giờ sáng, tính toán đầu ra đây cũng gần sáu giờ. Vương Phục Hưng nằm ở trên giường, tối hôm qua uống rượu di chứng rút cuộc bắt đầu phát tác, có chút đau đầu, dần dần ngán ngời ra hút xong một điếu thuốc, mới lười biếng ngồi dậy. Đầu tiên là phản xạ có điều kiện nhìn xuống điện thoại, không nhìn thấy có ai gọi đến cho mình, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, nội tâm hơi chút cổ quái tâm tình kóe lên rồi biến mất, đi ra ngoài phòng khách, chậm rãi thừa thốt chuẩn bị một chút, chuẩn bị xuất môn.

Hắn hiện tại như thế nào mà nói cũng là lái xe kiêm hộ vệ của Hạ Thẩm Vi, cho dù Hạ đại tiểu thư đối với hắn các loại biểu hiện đều toát ra tha thứ thông cảm làm cho người ta kinh ngạc, nhưng Vương Phục Hưng đồng chí không có chút nào cảm giác thụ sủng nhược kiêu, công việc chính là như thế, mặc kệ có làm cái gì, cũng không thể đều bắt chéo hai chân chờ lão bản tự mình tới đây nói rõ nhiệm vụ cho mình, chủ động một điểm, trong bất kỳ trường hợp nào áp dụng cũng đều đúng cả.

Xuống lầu, phát động ô tô, Vương Phục Hưng lúc này mới nhớ tới mình căn bản không hề biết Hạ Thẩm Vi đang ở đâu, sự to lớn vĩ đại của Hạ gia vượt qua sự tưởng tượng của đa số người, chỉ cần tại Hoa Đình thì đã có ba tập đoàn con. Hạ Thẩm Vi chắc chắn sẽ không ở tại văn phòng chỗ đó, lần này tới Hoa Đình, ngoại trừ tổ chức cho biểu muội sinh nhật cùng với tham gia sự kiện về hạng mục tàu điện ngầm số mười chính của Hoa Đình là hai cái chính sự, thời gian còn lại chủ yếu là nâng ăn uống chơi đùa, hoặc là cùng đủ loại màu sắc hình dạng nhân vật cùng một chỗ lôi kéo cảm tình, Vương Phục Hưng nghĩ một lát, thở dài, rút cuộc vẫn là nghĩ không ra, đành phải lấy điện thoại ra, gọi điện cho hạ Thẩm Vi.

Điện thoại rất nhanh đã được bắt máy.

Hạ đại tiểu thư câu nói đầu tiên thì có đại huyền cơ, làm cho người ta suy nghĩ sâu xa.

“Ôi!!! Hộ vệ đại nhân kiêm tài xế của ta, hôm nay ngài không bận? Nhớ tới gọi điện thoại cho ta rồi há?”

Thật đúng là mềm mại bên trong mang theo sát khí, vừa đầm vừa xoa a, giọng điệu này, có quá u oán một chút.

Nội tâm có chút hồ thẹn Vương Phục Hưng đồng chí nghĩ điệu bên trên không có nửa điểm nhấp nhô chấn động, nhạt cười nhạt nói: “Nói đi lão bản, người ở đâu, ta tìm người, đi làm”

“Không có tiền lương a, người tới hay không?”

Hạ Thẩm Vi nhỏ giọng hừ hừ nói, xuyên thấu qua điện thoại, lơ mơ có thể nghe được nàng nghiêng răng nghiêng lợi phát ra thanh âm, rất muốn gấp bộ dạng đáng yêu này của nàng.

Từ khi tại Phục Sinh quán bar đều đem tất cả tiền đều móc ra giao cho cửa ra vào bảo vệ để đổi lấy Sở Tiền Duyên tin tức, Vương Phục Hưng đồng chí bây giờ chính thức là tên một nghèo hai trắng, trong nhà hai kẻ nghiện thuốc, khối đều đặc biệt không mua nổi rồi, bây giờ nghe Hạ Thẩm Vi những lời này, vô thức đã nghĩ vênh vào hồ hết một câu, vứt bỏ một câu không đi sau đó về nhà ngủ, nhưng do dự một chút, vẫn là kiên trì nói: “Đi, người ở đâu?”

“Ngaoan, đến Thanh Đình hội sở, vừa vặn ta có chuyện muốn nói với người.”

Hạ Thẩm Vi nhẹ giọng cười nói, không đợi Vương Phục Hưng nói thêm câu nào, liền cúp máy luôn.

Vương Phục Hưng không có đi lo sợ không đâu rằng cô nàng rắc rối này tìm mình có chuyện gì, lái xe thẳng đến Thanh Đình hội sở, địa phương nhìn bề ngoài có thể nói là vô cùng rách nát thảm hại, Vương Phục Hưng càng nghĩ càng thấy không đơn giản, Hạ Thẩm Vi đem chỗ đó trở thành hành cung để xử lý công việc hàng ngày cũng như sinh hoạt, càng chứng minh ý nghĩ của Vương Phục Hưng, chỉ có điều Thanh Đình Hội sở tại Hạ gia đến cùng ở vào vị trí quan trọng như thế nào, Vương Phục Hưng vẫn chưa biết được, nhưng trong tiềm thức cảm giác, cảm thấy, so với hắn suy nghĩ, còn phức tạp hơn nhiều.

Từ cư xá của hắn tới Thanh Đình hội sở ước chừng nửa giờ, đi đến chỗ mục đích thời điểm, đúng lúc là mười hai giờ trưa, chặc chặc, đây quả thực chính là chọn đúng thời điểm đến để ăn trưa, Vương Phục Hưng đem xe dừng ở bãi đỗ xe, vừa vặn cùng Không Lâm đụng phải, đại thúc có câu chuyện phức tạp nhân vật tựa hồ muốn xuất môn làm việc. Thấy Vương Phục Hưng, sững sốt một chút, cũng không biểu hiện ra bên ngoài, cười mắng: “Hảo tiểu tử, ta nói vừa rồi đại tiểu thư như thế nào chuẩn bị hai phần cơm trưa, nguyên lai là chuẩn bị cho người, như thế nào, đã ăn xong liền phui mông rồi đi? Người ngược lại là khôn khéo.”

Vương Phục Hưng nhếch môi cười cười, ném qua cho Không Lâm một cây song hỷ bảy đồng tiền, trải qua lần trước tại quán bar nói chuyện, quan hệ giữa hai người rõ ràng kéo gần lại không ít, khẽ cười nói: “Không ca đi đâu?”

“Làm việc cho người thì phải cống hiến thôi, lần trước bắt cóc tiểu thư cùng đánh lén người chuyện kia có chút phức tạp, vốn đã có chút ít đầu mối, nhưng đột nhiên hựu loạn rồi, việc này ta muốn đích thân xem xét thoáng qua, cùng mấy người bằng hữu uống chút trà, loại này uy hiếp giữ lại không được.”

Không Lâm nói khẽ, móc ra Buick cái chìa khóa, cho Vương Phục Hưng đang tìm bật lửa để châm thuốc, cười nói: “Ta hãy đi trước, không có chuyện gì thì tìm Không ca uống rượu, nghe đại tiểu thư nói người đem Sở Tiền Duyên câu dẫn tới tay, phỏng chừng cũng không có thời gian.”

Vương Phục Hưng một hồi xấu hổ, tựa hồ không nghĩ tới Hạ Thẩm Vi đem chuyện này cũng tuyên dương đi ra, có phải hay không cũng có thể phản ánh ra tiêu nương từ này tâm lý trạng thái?

Vương Phục Hưng không có suy nghĩ nhiều, đợi Không Lâm sau khi rời đi liền đi vào Thanh Đình hội sở, đi vào tầng cao nhất xa hoa trong rạp, liếc mắt

liền thấy đối diện lấy ghế lò đại môn chính là Hạ đại tiểu thư.

Chỉ có điều đối với bất cứ chuyện gì đều có thể biểu hiện mây trời nước chảy Hạ Thầm Vi hiện tại tựa hồ tâm tình có chút khó chịu, khẽ cau mày, trước người lần lượt từng trang A4 giấy in tư liệu rơi là tả trên đất, trên bàn tra bày biện suất cơm trưa vô cùng phong phú nhưng không được động tới, đang nâng quai hàm trầm tư.

Vương Phục Hưng yên tĩnh đi qua, nói khẽ: “Nghe Khổng ca nói sự kiện lần này có chút nhiễu loạn, rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy?”

Hạ Thầm Vi nhìn Vương Phục Hưng, tựa hồ hiện tại cũng không tâm tình đi so đo hấn hai ngày này vô thanh vô tức biến mất, duỗi ra ngón tay rồi chỉ trên mặt đất đồng lớn tư liệu, bắt đầu nói: “Hoa Đình số mười chín tàu điện ngầm hạng mục cuối cùng tham dự cạnh tiêu tổng cộng có tám gia, trong đó kể cả hai nhà xí nghiệp nhà nước, đây là có thể bài trừ bên ngoài đấy, nhưng ngay tại ngày hôm qua, ngoại trừ Hạ gia cùng Thiên Thỉnh tập đoàn, kể cả hai nhà xí nghiệp nhà nước, thậm chí ngay cả cùng Kinh Thành Tần gia, tất cả đối thủ cạnh tranh đều buông tha cho cạnh tiêu. Ta cùng hai nhà xí nghiệp nhà nước phó tổng giám đốc đã gặp mặt, nghe nói Tần Cường bên kia ra một cái hạng mục lớn, bọn hắn bây giờ tâm tư đều ở bên đó, không còn tâm lực lo cho hạng mục bên này, Tần gia Đại Thiếu Gia Tần Thiên Kiêu cũng ở bên Tần Cường cảm thấy hứng thú, về phần những nhà khác, nguyên nhân tạm thời không rõ, Khổng Lâm đang tại tra. Nhưng cho dù làm một lần như vậy, chủ từ thân phận đằng sau vụ án bắt cóc ta cùng Sở Tiền Duyên dường như ngày càng mờ hồ, khẳng định có người có ý, mượn nhờ cơ hội này thôi lui ra khỏi cạnh tiêu.”

Vương Phục Hưng có chút kinh ngạc, không phải cảm khái về tên chủ mưu vụ bắt cóc, trước tiên nghĩ đến chính là lần này Thiên Thỉnh tập đoàn tựa hồ nhặt được rồi một cái đại tiện nghi, nhiều như vậy đối thủ cạnh tranh rời khỏi, Thiên Thỉnh tập đoàn cơ hội không thể nghi ngờ lớn hơn rất nhiều.

Hạ Thầm Vi nhủ mày không nói, bởi vì Vương Phục Hưng cùng bày ở trước mặt một đồng lớn tư liệu quan hệ, nàng đã sắp xếp trừ đi Thiên Thỉnh tập đoàn, nhưng kể tiếp vẫn như cũ có sáu nhà tham dự sự kiện lần này, bài trừ đi hai cái xí nghiệp nhà nước không có khả năng làm chuyện đó, vẫn như cũ còn có bốn cái mục tiêu. Hạ Thầm Vi một hồi đầu đau đầu, đột nhiên quơ quơ bàn tay nhỏ bé, lộ ra một khuôn mặt vô cùng thần nhiên, nhẹ nhàng linh hoạt cười nói: “Ăn cơm trước, đã thay người chuẩn bị cho tốt cơm trưa rồi, tên gia hòa người chuyên môn đến ăn chực.”

Vương Phục Hưng mày dạn mặt dày chấp nhận, ngồi đối diện trước mặt Hạ Thầm Vi, bung bát, đối mặt với năm sáu món ăn đang bày ra phía trước, ăn như hổ đói.

Tuy nói là ăn cơm nhưng hạ Thầm Vi vẫn trước sau tự hỏi, đem hạt cơm bỏ vào trong miệng của mình, chậm rãi nhai nuốt, bầu không khí vô cùng an tĩnh, tạo thành một đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi đối mặt nhau ăn cơm buổi chiều hình ảnh.

“Này, ta tặng người một phần đại lễ như thế nào đây?”

Hạ Thầm Vi đột nhiên mở miệng nói, ánh mắt cổ quái, Thấy Vương Phục Hưng ánh mắt nghi hoặc, cười giải thích nói: “Xác thực nói, là tặng cho Diệp gia, hoặc là nói đưa cho Thiên Thỉnh tập đoàn một phần đại lễ.”

Vương Phục Hưng đang bóc com, bởi vì xúc động đôi chút mà động tác dừng thoáng qua, nhìn chăm chăm vào Hạ Thầm Vi xinh đẹp khuôn mặt.

Hạ Thầm Vi hít thở sâu một hơi, từng chữ một nói: “Đối phương lần này che giấu vô cùng sâu, đoán chừng Khổng Lâm đồng dạng không tra ra chân tướng sự tình gì, nếu như như vậy, Hạ gia cũng buông tha cho tàu điện ngầm hạng mục số mười chín này, cũng đem ánh mắt tập trung tại Tần Cường, nhìn nhìn đối phương bước tiếp theo làm cái gì, nếu như hết thấy thuận lợi mà nói, chuyện kế tiếp liền đơn giản.”

“Người lại hoài nghi Tần Thiên Kiêu?”

Vương Phục Hưng khẽ nhíu mày, Thiên Kiêu, cái tên quá khí phách, Tần gia càng là gia thế khí phái vô cùng, Vương Phục Hưng đối với vị Tần Thiên Kiêu Tần đại thiếu gia chắc tuổi mình nhưng chưa bao giờ gặp mặt này cảm thấy như có chút mâu thuẫn. Cũng không phải là chuyện gì quá rắc rối, giống như Hạ Thầm Vi cùng Đường Yên Ninh không hợp nhãn nhau vì hai gia tộc, nếu Vương gia mình còn huy hoàng ở kinh thành, có lẽ mình với Tần Thiên Kiêu cũng đối chọi gay gắt! Vương Phục Hưng tự giễu cười một chút, bàn tay lại bóc com vào bát.

“Chuyện này Tần gia là điểm mẫn cảm, nếu như có thể đem bọn chúng bài trừ bên ngoài mà nói, mọi chuyện đều dễ xử lý.”

Hạ Thầm Vi thần nhiên nói.

Giờ khắc này, Vương Phục Hưng đột nhiên cảm thấy Hạ Thầm Vi vô luận ngữ điệu, hay vẫn là biểu lộ, đều trở nên dị thường lạ lẫm, hấn bung bát com, vô thức hỏi một câu: “Nếu như không phải Tần gia, còn lại bốn nhà kia nên như thế nào?”

“Toàn bộ diệt trừ, tha giết làm một ngàn người, cũng không thể bỏ sót một người. Chuyện này tại Hạ gia đã xôn xao, gia gia cùng phụ thân chắc chắn sẽ không lưu lại bất cứ uy hiếp gì đến sự an toàn của ta, bài trừ mất Tần gia mà nói, cái kia còn lại bốn nhà kia khẳng định có một nhà đứng phía sau màn làm chủ, nếu như tra không rõ ràng lắm, dứt khoát toàn bộ chết đi, mọi người đều biết đây đối với bốn nhà kia rất không công bằng, nhưng ai quyền đầu cứng người đó là lão đại xã hội, cuộc sống này lúc nào lại có công bằng?”

Hạ Thầm Vi thần nhiên nói, con mắt xinh đẹp khẽ nhắm lại, rút cuộc lần thứ nhất trước mặt Vương Phục Hưng thể hiện ra sự tàn nhẫn của người kế thừa đệ nhất Dạ gia.

Vương Phục Hưng không biết nội tâm có cảm nhận gì cúi đầu trầm mặc một hồi, mới gấp một đũa thức ăn bỏ vào chén của mình trong, thần nhiên nói: “Ăn com.”

“Hi, lần này mấy nhà tập đoàn đồng thời rời khỏi cạnh tiêu sự tình đều rất giữ bí mật, dù sao đối mặt là Hoa Đình chính thức, ai cũng không muốn không

nể tình, cho nên đến lúc đó người hay là muốn đi đấy, tượng trưng nâng bài một lần mà thôi, Diệp Thiên nghe giảng, đến lúc đó người có thể yêu cầu hân mang người qua, do người chịu trách nhiệm hồ giá, những thứ khác ta giúp người đối phó là được.”

Hạ Thâm Vi khẽ cười nói, ánh mắt nghiêng ngẫm.

“Độc giá?”

Vương Phục Hưng vô thức nhíu nhíu mày, cảm giác, cảm thấy có chút không đúng, cái gọi là độc giá, là đấu giá hoặc là cạnh tiêu vô cùng thủ đoạn, vô luận đấu giá hoặc là cạnh tiêu (đấu thầu), tiến trận nhân số đều có một cái danh ngạch hạn chế, độc giá tức là thông qua một ít thủ đoạn đem một loạt vào bản danh ngạch đều nắm trong tay mình, đến lúc đó dùng người một nhà ngồi hết trong phòng đấu giá không cần nói gì, ban đầu chỉ có một người hồ giá, chỗ đấu giá hoặc là cạnh tiêu vật phẩm cùng hạng mục, thường thường đều là dùng giá khởi điểm mà mua được.

Mặc dù là vô cùng thủ đoạn, nhưng thủ đoạn như vậy cũng nhìn mãi quen mắt, nhưng hạng mục này lớn như thế, lá gan có phải hay không quá lớn rồi?

“Chưa tính là độc giá, bởi vì những nhà khác tập đoàn đều không phải chúng ta người một nhà, chẳng qua là bởi vì các loại nguyên nhân rời khỏi cạnh tiêu mà thôi, miễn cưỡng xem như mọi người ăn ý.”

Hạ Thâm Vi dừng thoáng qua, con mắt chăm chú nhìn Vương Phục Hưng, ngữ điệu dị thường mở miệng nói: “Người nếu như cảm thấy lo lắng, cũng không sao, dù sao đến lúc đó, còn có thể có một người chính thức với người cạnh tranh đấy.”

“Ai?”

Vương Phục Hưng vô thức hỏi một câu, có thể may mắn chỉ có mình, đó là một chuyện tốt, nếu quả thật có cơ hội nắm được hạng mục số mười chín tàu điện ngầm Hoa Đình, loại ngu như heo mới có không dùng thủ đoạn, kể cả Hạ gia cùng bảy gia tộc cường đại đối thủ cạnh tranh đều đã bỏ đi, cái kia còn dư lại Thiên Thỉnh tập đoàn, có lý do gì không đi lấy hạng mục này?

“Đường Yên Ninh. Chính là vị hôn thê của người a.”

Hạ Thâm Vi mập mờ cười nói, nháy nháy con mắt, giễu cợt nói: “Đường đại tiểu thư hôm qua đã hướng Hoa Đình thị chánh phủ đưa ra cạnh tiêu, ngày hôm qua cùng một vị thường vụ Phó thị trưởng đi ăn cơm trưa, khí thế hung hung, lần này cạnh tiêu, Thiên Thỉnh tập đoàn duy nhất đối thủ còn lại chính là Đường gia, kể ra mà nói cũng bớt đi cô quạnh rồi đó.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, nghe thấy Đường Yên Ninh cái tên này, thần sắc cũng không có bao nhiêu biến hóa, chẳng qua là lẳng lẳng nói: “Thiên Thỉnh tập đoàn có bao nhiêu năm chắc đoạt được hạng mục này?”

“Chỉ cần người đi, chính là trăm phần trăm.”

Hạ Thâm Vi tự tin cười nói, con mắt nhu làn thu ba nhẹ nhàng, nói khẽ: “Bên trong gia tộc đã xác định buông tha cho hạng mục tàu điện ngầm số mười chín này, quyết tâm đem cái ở Tân Cương đoạt về tay, về phần nơi đây, ta giúp người một lần, người chỉ cần đi nâng bảng là tốt rồi, còn dư lại, ta sẽ đối phó, quan trọng là người có dám đi đối mặt với Đường Yên Ninh hay không mà thôi.”

Có dám hay không?

Có cái gì không dám.

Vương Phục Hưng ánh mắt nhu hòa.

Đường Yên Ninh, Hạ Thâm Vi.

Đều là một cái vị diện đại tiểu thư a, người trước đối với mình thời điểm, chẳng qua là không thể chờ đợi cùng mình phân rõ ra quan hệ mà đã vung ra một ức chi phiếu, làm cho lòng tự ái của hắn nổi lên, cũng làm cho tầng băng ngăn cách hắn với Đường Yên Ninh gần như không xóa bỏ được. Người sau, tuy rằng không phải Hạ Thâm Vi vì si mê mình mà buông tha cho hạng mục lần này, nhưng giúp mình, giúp đỡ Thiên Thỉnh tập đoàn đối phó hết thảy những vấn đề trọng điểm, cũng đã đủ lại để cho Vương Phục Hưng sinh lòng ấm áp cảm kích.

Sẽ vận dụng tiền sao, sẽ vận dụng người của Hạ gia và mạch quan hệ sao?

Vương Phục Hưng đồng chí đồ nhà quê, thiết tình không biết những vật này, nhưng rất xác định, đây quả thật là xem như Hạ Thâm Vi tặng một phần đại lễ.

Hắn nhẹ nhàng vươn tay, không lý gì tới ánh mắt kinh ngạc của Hạ Thâm Vi, lấy tay gỡ bỏ một hạt cơm dính trên khóe môi nàng, lại không ném đi, mà là bắt động thanh sắc bỏ vào trong bát của mình, nói khẽ: “Cảm ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 48: Quỷ Hẹp Hòi, Bỏ Thuốc

Hạ Thầm Vi không có đi so đo với Vương Phục Hưng làm ra tiểu cử động có thâm ý vừa rồi. Vương Phục Hưng nhìn bất động thanh sắc, hạ Thầm Vi sắc mặt khẽ đỏ lên một chút, người không để ý khó lòng nhận ra, cũng không nghĩ để cho đối diện nam nhân trẻ tuổi nhìn thấy, rất xảo diệu cúi đầu ăn cơm che giấu. Thiên kim đại tiểu thư đúng là sinh hoạt ăn uống cũng khác người, một bàn sáu bảy món ngon, nhưng cũng không đụng đũa mấy miếng. Chỉ tiện nghi cho Vương Phục Hưng, ăn như hổ đói, hắn cũng không nghĩ qua mình có một điểm nhà quê mà nói, đối với thức ăn ngon, luôn theo bản năng nghĩ đến đi chiếm hữu, chưa bao giờ lo lắng sẽ bội thực mà chết, một bữa cơm ăn rất thoải mái, cơm nước no nê về sau, an vị tại trên ghế sa lon, châm một liều thuốc ngồi thôn vãn nhà vụn.

Vị đại tiểu thư không thể lấy giá trị đồng tiền để đánh giá cân nhắc này đã từng nói qua, trên TV diễn ra cái gọi là hào phú thiên kim hoặc là công tử ca, ăn đã quen thịt cá nên rất thêm các đồ ăn thanh đạm tinh khiết, hoàn toàn là vô nghĩa hoặc là giả dối. Chính thức kẻ có tiền thường thường sẽ đối với thân thể của mình dị thường bảo vệ, ẩm thực, nghỉ ngơi đều rất có chú ý, bữa sáng bữa trưa bữa tối, đều phân phối rõ ràng, sẽ không một mực thịt cá, cũng không suốt ngày ăn chay, đây mới là sinh hoạt, Vương Phục Hưng đối với cái này rất đồng tình.

“Xế chiều đi sao?”

Vương Phục Hưng tựa ở trên ghế sa lon nhẹ giọng hỏi, hai tay gối ở sau ót, rất nhàn nhã, năng lực thích ứng của hắn vô cùng mạnh, lần đầu tiên tới loại trường hợp này có lẽ sẽ bất an, nhưng hắn hiện tại đã bắt đầu thích ứng xuống.

“Như thế nào, thực có ý định ăn cơm xong liền phui mông rồi đi hay sao? Không có lương tâm.”

Hạ Thầm Vi về mặt u oán nói, nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, trên cơ bản đều có lời nói làm cho nam nhân khó có thể phân biệt thật giả. Loại kỹ năng này trải qua trước tiên tìm hiểu cùng huấn luyện, sau đó diễn biến trên nét mặt Hạ Thầm Vi, thường thường có thể tu luyện tới thần cảnh gặp thần giết thần gặp phật giết phật. Vương Phục Hưng đồng chí một tên tiểu đoàn viên còn chưa gia nhập đảng, thiết tình gánh không được, dờ khóc dờ cười nói: “Không có, làm lái xe hay vẫn là làm hộ vệ, đều là công tác của ta, người nếu như không có việc gì, ở chỗ này cùng với người không làm gì, với ta mà nói cũng là chuyện tốt, tôi thiếu không cần quá mức mệt nhọc.”

“Như thế nào, ngại vất vả?”

Hạ Thầm Vi nhếch nhếch lông mi, khoe miệng có chút câu dẫn ra, cái núm đồng tiền bên má nổi lên rõ mồn một. Trong suy nghĩ của Vương Phục Hưng, Hạ Thầm Vi cười thoải mái hầu như so với vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Đường Yên Ninh có sức hấp dẫn hơn nhiều, cái này là thuộc về trong lòng nam nhân bí mật nhỏ nhỏ rồi.

Vương Phục Hưng vô thức sờ lên cái mũi, bất đắc dĩ nói: “Không dám, Hạ đại tiểu thư như thế thanh nhân, ta may mắn theo lão bản tốt sung sướng còn không kịp, tại sao phàn nàn, ngồi ở chỗ này đều có tiền lương cầm, thời gian thoải mái kêu gào.”

Hạ đại tiểu thư lập tức cảm thấy thật hài lòng, gật gật đầu, lại đột nhiên phục hồi tinh thần lại, ngồi thẳng thân thể trừng mắt nói: “Vừa rồi trong điện thoại đã từng nói qua rồi, không có tiền lương cho người đầu.”

Đều nói một phần tiền làm khó anh hùng hảo hán, tại nơi này vật chất xã hội, những lời này thực sự trở thành câu danh ngôn rồi, không có quyền không có tiền phải cúi đầu a, Vương Phục Hưng do dự xuống, cười khổ mở miệng nói: “Lão bản, ta quả thực không có tiền.”

Tình huống bây giờ không giống như hơn một năm qua dứt khoát không cảm một phần tiền nào của Diệp Thiên Diệp lão gia, hắn xuất ra bao nhiêu lực cầm bao nhiêu thù lao, yên tâm thoải mái. Trên sân thượng lần kia anh hùng cứu mỹ nhân, mặc dù mình không tính ra đại lực, nhưng kết quả đáng mừng, đặt ở cổ đại, cái kia chính là cứu giá có công, hoàng kim thương vạn lượng, đất đai thương vạn hộ, hiện tại tuy rằng không có thuyết pháp ấy, nhưng chính mình tiền lương quả nhiên nên có, Vương Phục Hưng đồng chí thực sự không cảm thấy xấu hổ.

“Ta không cho.”

Hạ Thầm Vi cười tủm tỉm nói, vẻ mặt cũng không khiến người chán ghét gian trá, giọng điệu này, giống như là độc công đối mặt với công nhân đội tiền lương, được kêu là một cái lễ thẳng khi hùng.

“Thật không cho?”

Vương Phục Hưng uy hiếp nói, căn phòng cũng hi có lớn như vậy, phương diện tốt nhất lại là cách âm, hơn nữa cô nam quả nữ lại ở cùng một phòng, có đầy đủ lý do lại để cho hắn lả gan to ra hướng bên cạnh uy hiếp.

“Không cho.”

Vương Phục Hưng thở dài, liếc qua khuôn mặt đối phương không có nửa điểm khẩn trương thanh sắc, hay vẫn là không có can đảm làm ra mấy thứ hành vi gì đó khiến thiên nộ nhân oán, trực tiếp nhận thức kinh sợ, bất đắc dĩ nói: “Trên đường đi xe của người ta có đồ xăng, xe là của người, tiền xăng chẳng nhẽ do ta trả?”

Triệt để im lặng Hạ Thầm Vi mờ to hai mắt, dường như lần thứ nhất quen biết Vương Phục Hưng, không thể tin nói: “Người là Grandet chuyển thế sao?”

“Ta không có tiền.”

Vương Phục Hưng khí thế hùng hồn, mặt không đỏ hơi thở không gấp, chính khí凛冽 tuyên bố.

Trực tiếp thua hán Hạ Thâm Vi dờ khóc dờ cười, nắm lấy cái ví của mình bên cạnh, liếc mắt nói: “Muốn bao nhiêu?”

“Mười đồng.”

Hạ Thâm Vi về mặt nghi hoặc.

Vương Phục Hưng móc ra bao hồng song hỷ trong túi quần, còn thừa lại hai cây, ném trên mặt bàn, về mặt gặp người quen không biểu lộ, bi phẫn nói: “Mua thuốc.”

Hạ Thâm Vi cố nén cười, từ trong ví mở ra, ý định thực cho đối phương đứng mười đồng, lại không tìm được tiền lẻ, lấy ra một tờ năm mươi đồng ném ra bên ngoài, vốn muốn nghiêm mặt, lại nhìn không được, cười mắng: “Cút.”

Cút thì cút.

Vương Phục Hưng đồng chí thật không có nửa điểm tiết tháo cầm lấy tờ năm mươi đồng liền lập tức cút, tốc độ như bay, trước khi đi vẫn không quên đem bao thuốc lá vắt trên mặt bàn vốn chỉ còn lại hai cái nhét lại trong túi quần.

Hạ Thâm Vi rút cuộc nhìn không được, nằm ở trên mặt bàn, vùi đầu cười không ngừng, tiếng cười thanh thúy.

Nhưng sau khi cười xong, Hạ đại tiểu thư đột nhiên kịp phản ứng, khuôn mặt đang tươi cười đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi, dường như một tiểu nha đầu bị đại thúc bên nhà lừa gạt mất tiền mua kẹo, tức giận nói: “Chết tiệt, tên lừa đảo, hội sở quỷ lễ tân có miễn phí thuốc lá, gạt ta tiền!”

Nàng vội vàng xỏ giày vào, tay mang theo ví tiền, lao ra khỏi cửa phòng, có được ức vạn gia sản mỗi ngày cuộc sống xa hoa đại tiểu thư, tựa hồ vì năm mươi khối tiền đi tìm một một tên lường gạt dốc sức liều mạng.

Một mực tự nhận rất khổ sở lừa đảo đồng chí Vương Phục Hưng là thật sự không biết dưới lầu cung cấp thuốc lá miễn phí, cần năm mươi nhân dân tệ xuất môn, tại phụ cận siêu thị mua hai bao thuốc song hỷ hồng, liền hướng trở về. Hần nghiện thuốc lá không nhẹ, mỗi ngày hai bao thuốc, đại học đã như vậy, khi cùng Diệp Vũ Yên một chỗ, đối phương từng đem về mặt ngây thơ bắt hán cai thuốc, khi đó Vương Phục Hưng đồng chí còn là một nam hài sáng chói lợi trong trường Hoa Thanh, đem về mặt thật tang thương bày ra, nói cái ta hút không phải là thuốc mà là hút đi cái lạnh lẽo cô đơn của nhân tình thế thái bây giờ, sau đó cũng sẽ bị Diệp Vũ Yên cười mắng một câu Trang B(trang bức), rất thẳng thắn. Thậm chí còn có một lần, hai người tại một khách sạn rẻ tiền nào đó làm xong cái công tác thúc đẩy dân số phát triển, nàng đỏ mặt, hung ác quăng điếu thuốc vừa châm trong miệng hán đi, nhấn nhó nói không cho phép hút thuốc, bằng không thì về sau sinh ra Bảo Bảo không thông minh, vì lý do đó bắt Vương Phục Hưng từ con đường nghiện ngập hoàn lương. Bất quá khi đó Vương Phục Hưng tuổi trẻ khinh cuồng, dùng một câu sau khi kết hôn rồi tính hồ lộng cho qua.

Hiện tại đâu?

Vương Phục Hưng yên lặng đi dọc theo con đường, vô thức sờ lên chiếc nhẫn đeo ở ngón tay áp út, hiện tại đã kết hôn, nhưng hài tử đâu a?

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, khoe miệng đắng chát, đã sắp đi đến cửa lớn của Thanh Đình hội sở, lại vòng vèo quay lại siêu thị, đem năm khối tiền lẻ đặt trên mặt quầy, đối mặt có chút kinh ngạc thu ngân mười từ, hào khí nói: “Cho ta một chai nước, loại năm đồng một chai kia, không đúng, hai bình!”

Thu ngân nhân viên bất động thanh sắc, đoán chừng trong nội tâm đã tại mắng to người nào đó, Vương Phục Hưng một điểm cũng không có cảm thấy gì, thần nhiên cầm hai chai nước ra khỏi siêu thị, đi về Thanh Đình hội sở, lại phát hiện Hạ đại tiểu thư đã đi ra khỏi Thanh Đình, đầu đội mũ lưỡi trai, đứng trước cửa đại môn, dưới ánh mặt trời chiếu sáng cực kỳ nóng bỏng, mỹ lệ rực rỡ đến cực điểm

“Muốn đi ra ngoài?”

Vương Phục Hưng hỏi một câu, vô thức vận mở nắp chai nước khoáng định uống một ngụm, lập tức phát giác không ổn, đứng trước mặt chính là mỹ nữ lão bản, càng đáng buồn chính mình hai bình nước khoáng, hay là vẫn dùng tiền của mỹ nữ lão bản mua, trời nóng như vậy, mình uống trước như vậy, có hay không hợp lẽ nhỉ?

Vương Phục Hưng đồng chí có chút lúng túng, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong đem chai nước uống một hơi cạn sạch, ném bình không vào thùng rác sau đó mới đưa chai còn lại cho Hạ Thâm Vi.

“Ta sẽ không ở lâu tại Hoa Đình, đi với ta một chuyến tới Hoa Đình tổng công ty tàu điện ngầm, sau đó tới cục quản lý giao thông, đối với hạng mục tàu điện ngầm số mười chín, hai ngành này người phải đánh tốt quan hệ nếu muốn có được. Vốn loại chuyện này để Khổng Lâm dẫn người đi làm cũng được, bất quá hán hôm nay có việc làm, ta với người đi một chuyến, về sau ta rời Hoa Đình, người có việc, trực tiếp tìm Khổng Lâm, ta không thể không nói ở Hoa Đình này sức ảnh hưởng của Khổng Lâm không kém chút nào so với Sở Thành Võ thúc thúc đâu, nhưng có một số chỗ, Thanh Đình hội sở giấu mặt ông trùm, nói chuyện vẫn dễ hơn vị đại ca hắc đạo kia.”

Hạ Thâm Vi nói khề, cầm lấy chai nướu suối, cùng Vương Phục Hưng ngồi vào chiếc Audi A6L, tiếng động cơ vang lên, chiếc xe trực tiếp rời khỏi Thanh Đình hội sở.

“Khi nào thì đi?”

Vương Phục Hưng ngữ khí có chút cảm khái, nội tâm không thể nói cái gì không muốn, nhưng nếu như nói một điểm ba động cũng không có, thuần túy là lừa người dối mình rồi. Dù sao hắn cũng là một nam nhân vô cùng bình thường theo tiêu chuẩn, Hạ đại tiểu thư lại là cái cực kỳ vượt tiêu chuẩn mỹ nữ, hơn nữa theo như bản thân nàng nói, cái lần đụng chạm trong nháy mắt trên sân thượng kia, chính là nụ hôn đầu tiên của nàng a. Điểm ấy tiểu kiều điểm, rơi tại trong lòng bất kỳ một nam nhân nào, cũng có thể xem như con sóng gió động trời rồi.

“Không biết chính xác, ta sẽ từ Hoa Đình trực tiếp đi Tân Cương, bất quá tối thiểu nhất có lẽ đợi hạng mục tàu điện ngầm số mười chín chứng thực xong, còn có mấy ngày thời gian.”

Hạ Thâm Vi cười tủm tỉm nói, nhìn Vương Phục Hưng, như là vui đùa, hoặc như là rất nghiêm túc hỏi một câu: “Nếu như ta rời đi, ngươi có thể hay không nghĩ tới ta?”

Vương Phục Hưng trầm mặc không nói.

Hạ Thâm Vi cũng không vội, yên tĩnh chờ đợi, chẳng qua là lẳng lặng nhìn chăm chăm vào gò má của hắn.

Cuối cùng, Vương Phục Hưng quay đầu, đem tốc độ xe thả chậm một ít, sau đó vươn tay, đem bình nước trong tay Hạ Thâm Vi đoạt tới.

Hạ Thâm Vi tròn to con mắt, ngay tại lúc nàng nghĩ con quỷ hẹp hòi này một chai nước cũng không muốn mua mời mình uống, thì Vương Phục Hưng dùng sức mở chai nước, đưa qua phía nàng nói: “Mời ngươi dùng nước.”

Đây coi như là cái gì đáp án?

Hạ Thâm Vi một hồi mơ hồ, vô thức kết quả, uống một ngụm.

Sau đó chợt nghe đến bên người nam nhân trẻ tuổi dùng một loại đặc biệt lạ lẫm, đặc biệt vô sỉ, đặc biệt sung sướng ngữ khí nhìn có chút hả hê nói một câu: “Ta hạ độc rồi.”

“Phốc.”

Hạ Thâm Vi còn chưa kịp nuốt xuống ngụm nước vừa rồi, hơn nữa còn là quay đầu, đối với Vương Phục Hưng, trực tiếp phun hết vào mặt hắn.

Một đồng chí thân thể cứng ngắc, còn chưa kịp phát tác.

Cái nào đó tựa hồ biết được mình uống nước khoáng bị hạ độc cô nàng liền làm ra vốn không nên có phản ứng.

Không có phát điên hỏi vì cái gì hạ độc, cũng không quan tâm tên quỷ hẹp hòi bên mình muốn làm ra cái gì, mà là trực tiếp vươn tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Quý hẹp hòi, đưa ta ba khối tiền.”

Vương Phục Hưng sợ rồi, cầm qua bình nước khoáng của Hạ Thâm Vi, yên tâm thoải mái uống một ngụm nhuận yết hầu, thân nhiên nói: “Ta hay nói giỡn đấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hôn Ta

Vương Phục Hưng trước đi theo Hạ đại tiểu thư đi một chuyến Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty, chỗ thuộc của Thân Thông (Shen-Tong-vận chuyển) tàu điện ngầm tập đoàn quản hạt công ty là Hoa Đình thành thị quỹ đạo giao thông đưa vào hoạt động quản lý nông cốt xí nghiệp, hành chính cấp bậc không thấp, mấu chốt nhất là lần này Hoa Đình số mười chín tàu điện ngầm hạng mục, cuối cùng hoa rơi vào nhà nào, nơi này có cuối cùng quyền quyết định, sau đó mới là thời điểm cùng giao thông cục quản lý đánh tốt quan hệ.

Trên đường đi Hạ Thâm Vi dây dưa Vương Phục Hưng trả tiền không có kết quả, bắt đầu còn nghiêng răng nghiêng lợi ý định cùng bên người quỷ hẹp hòi không dứt, đột nhiên phát hiện hai người trong xe lôi kéo có chút mập mờ, mới đồ mặt, ngồi trở lại vị trí của mình, cùng Vương Phục Hưng mơ hồ giải thích một tí thể cục hôm nay ở Hoa Đình. Lời nói không nhiều lắm, nhưng mỗi chữ như châu ngọc, đây tuyệt đối là tin tức không thể có trên tạp chí truyền thông, vô cùng nóng bỏng. Quốc tế hóa đại đô thị, thương giới chính trị cùng với Vương Phục Hưng đã bước nửa bước vào thế giới ngầm bên dưới mặt đất, cũng không bằng biểu hiện ra như vậy bình tĩnh, mạch nước ngầm mãnh liệt, giới kinh doanh lục đục với nhau người lừa ta gạt tự nhiên không cần nhiều lời, coi như là dưới mặt đất xã hội, đại Hoa Đình cũng có thể tìm ra mấy cái có thể cùng Sở Thành Võ địa vị ngang nhau thậm chí uy vọng cao hơn một chút, rất có ý tứ hay vẫn là giới chính trị, Hoa Đình thị chánh phủ phương diện rõ ràng cùng Đường gia thân cận một ít, thị ủy lại cùng Hạ gia thái độ mập mờ, Tân gia tại Nam Kinh quân khu có quan hệ tương đối thâm hậu mạch lạc. Ba đại gia tộc, nước giếng không phạm nước sông, phân biệt rõ ràng, xem chừng cũng là Hạ Thâm Vi tự tin nguồn gốc, lần này tàu điện ngầm hạng mục, giao cho tại từng cái mặt bên trên đều có được tốt danh tiếng Thiên Thánh tập đoàn, bản thân liền không thương thiên hại lý, hơn nữa sau lưng còn có thị ủy phương diện đẩy, thực tích cực mà nói, so với thị chánh phủ áp lực hay là muốn lớn hơn một chút đấy, Hoa Đình tàu điện ngầm tổng người của công ty chỉ cần không ngốc, chuyện này khẳng định ra không là cái gì đường rẽ.

Vương Phục Hưng yên tĩnh làm một thánh giả, không chen vào nói, chăm chú nghe, cố gắng nhớ, sau đó trong đầu nhanh chóng phân tích, trượt mắt hắn thấy khá nhiều kiểu nhân sĩ thành công trâu bò, thân gia cao nhất là Diệp Thiên, nhưng bởi vì chuyện của Diệp Vũ Yên, lại để cho hắn quả thực đối với vị phụ thân này chỉ có kính sợ tâm tư. Ba người hơi ở phía sau Diệp Thiên một chút là Hàn Quốc Mạnh, Sở Thành Võ cùng Khổng Lâm. Đây đều là dựa vào chính mình cố gắng tại leo lên đỉnh hình, cùng Hạ Thâm Vi Đường Yên Ninh loại này tôn quý đại tiểu thư tự nhiên không giống với, cho nên thời gian này, Vương Phục Hưng sinh hoạt không thể nghi ngờ là rất đặc sắc đây, đi theo Hạ đại tiểu thư bên người nhìn thấy mỗi người, đối với đồ nhà quê hắn mà nói, đều là rất đáng ngưỡng mộ quan hệ, về phần càng thêm cao cao tại thượng thị ủy hoặc là thị chánh phủ, Vương Phục Hưng đồng chí có tự mình biết rõ, hiện đang không có tiếp xúc tư cách, dứt khoát liền không lăm miệng, nhớ kỹ luôn tốt.

Đến nơi, lần này Hạ Thâm Vi không có bày biện Hạ gia người thừa kế kiêu ngạo, cố ý để cho lễ tân thông báo lên trên. Trước sảnh vị nữ nhân viên tiếp tân có chút máy móc hỏi xem Vương Phục Hưng cùng Hạ Thâm Vi có hẹn trước không, biết không hề có hẹn trước, vốn muốn cự tuyệt, nhưng quả thực gánh không được trước mặt cái nữ nhân trẻ tuổi cường đại khí tràng, không tình nguyện gọi một cú điện thoại. Kết quả lại là tổng giám đốc công ty nhận điện thoại, nghe thấy cái tên Hạ Thâm Vi đang chờ mình, hưng phấn giống như ăn xuân được, xác nhận nhiều lần mới đột nhiên cúp điện thoại, không đến hai phút thời gian, một cái thân thể tròn vo mập mạp liền trực tiếp xuất hiện ở cửa thang máy.

Vương Phục Hưng có chút kinh ngạc.

Đây đúng là một tên mập, không có nửa điểm hơi nước cái chủng loại kia, ni mã hình thể, quả thực chính là một cái bóng hình, hai trăm cân thịt cũng đều có thể, nếu như hắn cùng thư ký thân cận mà nói, thượng lên trên không phải là đem những đóa hoa kia vui dập đến nát bét hay sao?

Vương Phục Hưng vuốt vuốt mũi, thân phận của đối phương tựa hồ miêu tả sinh động, trên đường đi tới Hạ Thâm Vi đã hỗ trợ kiến thức cho hắn một lần rồi, người đối diện thoạt nhìn trông tựa nặng nề nhưng lại khá nhanh nhẹn, là Vương Đức Minh, Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty tổng giám đốc, người béo tâm rộng, điển hình Hoa Đình người địa phương. Cho nên có Hoa Đình nhân sĩ gần như bẩm sinh khôn khéo, cùng người như vậy giao tiếp, chỉ cần đem lợi ích bày ra, dựa vào Thiên Thánh tập đoàn chăm chú thái độ, cùng cái tên mập mạp này hợp tác một lần, rất đơn giản.

Vương Đức Minh tư thái rất ân cần, trong dĩ vãng đi một chút là phải ngừng thở hổn hển, nhưng bây giờ hành động như bay, cửa thang máy mở ra, có thể dùng từ lẫn để hình dung hắn tiến tới, thật xa liền vươn tay, tựa hồ muốn cùng Hạ Thâm Vi lễ tiết tính chất tiếp xúc thoáng qua, cơ hội này khó được, có thể sờ bàn tay nhỏ bé của mỹ nhân nổi tiếng một chút, quả thực chính là vinh hạnh nha.

Vương Phục Hưng trước tiên tiến lên một bước, bày ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạn chắn trước người Hạ Thâm Vi, mập mạp nhiệt tình, hắn so với mập mạp còn nhiệt tình hơn, trực tiếp cho Vương Đức Minh một cái ôm vô cùng khoa trương. Đột nhiên tập kích rồi một lần mập mạp không có nửa điểm mất tự nhiên, vui tươi hơn hử, lại bất động thanh sắc híp híp con mắt nhỏ, vươn bàn tay mũm mĩm ra vỗ vỗ trên lưng Vương Phục Hưng, không dám lộ ra nửa điểm bất mãn thần sắc, cười tùm tùm nói: “Hạ tiểu thư, có việc gì chỉ cần gọi điện một chuyến, hà tất phía tới tận đây? Đi, tới phòng làm việc câu ta uống chén trà, chúng ta chậm rãi trò chuyện.”

Hạ Thâm Vi lễ phép tính chất cười cười, thân nhiên nói: “Vương tổng khách khí.”

Vương Đức Minh khoát tay một cái nói không khách khí, hắn đuổi ra ngón tay rồi chỉ thang máy, một câu nói mời, đi theo Vương Phục Hưng thân bên người, đi vào thang máy, một đôi vốn là rất ánh mắt bất tri bất giác càng híp mắt nhanh.

Vô luận ở kinh thành vẫn còn là Hoa Đình, thân phận đạt tới một mức nhất định, cũng không khó biết rõ Vương Đường Hạ Tàn tử đại gia tộc, Vương gia bị rơi xuống một cách âm mưu, mặt khác ba nhà lại thủy chung phát triển không ngừng, sự cường đại của bọn hắn, dùng không thể đo lường được để hình dung, không có nửa điểm khoa trương thành phần. Vương Đức Minh rõ là người thông minh, cái gọi là thông minh, tự nhiên là có thể bắt lấy mỗi lần cơ hội cho mình, mạng đến cho công ty của mình lợi nhuận hoàn hảo, Hạ gia đại tiểu thư đích thân tới, đừng nói hắn một cái tổng giám đốc, coi như là chủ tịch nếu như biết rõ, cũng phải tự mình xuống lầu đón tiếp, đây chính là tiêu chuẩn đại nhân vật, vô sự không lên điện tam bảo, mình có thể phải hảo hảo ứng phó.

Vương Đức Minh văn phòng cũng không như một ít công ty lớn xa hoa xa xỉ, nhưng rất rộng mở, đem hôm nay khách quý dẫn tiến phòng làm việc của mình, trên đường đi đều cười ha ha. Vương Đức Minh liền vội vàng tự mình pha trà, không có thanh tú trà nghệ, rất đơn giản tưới pha, đã liền là trà đều là trung quy trung củ, sau khi hết bận mới làm được vị trí của mình, cười nói: “Hạ tiểu thư, lão Vương ta ưa thích con người bụng dạ thẳng thắn sáng khoái, nếu như ngài không có việc gì, khẳng định cũng sẽ không đến địa phương nhỏ bé này của ta, có việc cứ nói thẳng là được.”

Vương Phục Hưng có chút nhú mày, hắn vốn đứng ở một bên nghiêng cứu trong văn phòng một chậu thanh lịch hoa lan nghe Vương mập mạp trực tiếp như vậy, ngược lại đã đến điểm mấu chốt, bùng chén trà, đặt móng ngồi ở bên cạnh Hạ Thâm Vi, ý định xem cuộc đàm phán mà đối với hắn không cùng một cấp độ này.

Vương Đức Minh mí mắt có chút nhảy xuống, nhìn thoáng quá Vương Phục Hưng ngồi ở bên cạnh Hạ Thâm Vi, bất động thanh sắc, tiếp tục bảo trì đáng vẻ tươi cười nhiệt tình không chệ vào đâu được.

Hạ Thâm Vi sớm đã thành thói quen với nam nhân bên người, không phụ thuộc vào khuôn phép, tùy tiện nhưng rất thật tâm, không có so đo những thứ này, mỉm cười nói: “Hạ gia lần này muốn rời khỏi hạng mục số mười chín tàu điện ngầm, tham dự lần này hạng mục đều là cực kỳ có thực lực xí nghiệp nhà nước hoặc là nghiệp giới Cụ Đà, Vương tổng trong lòng chắc hẳn đã sớm có lựa chọn, nếu như có thể mà nói, ta hy vọng đến lúc đó chiếu cố nhiều hơn cho Thiên Thánh tập đoàn, như thế nào?”

Thật đúng là bụng dạ thẳng thắn a.

Câu nói đầu tiên đem mục đích làm rõ rồi.

Vương Phục Hưng nghe xong trong nội tâm không biết nói gì, thật sự đúng là đàn bà, hiện tại cũng có việc cầu người rồi, hơi hạ thấp tư thái xuống một chút thì có thể chết à.

Vương Minh Đức dáng tươi cười cứng ngắc lại thoáng qua, có chút do dự, khuôn mặt tràn đầy thịt mỡ có chút khó xử, nói khẽ: “...”

“Đương nhiên, nếu như Vương tổng không dễ dàng, hướng ta nói qua một chút là được.”

Hạ Thâm Vi nhẹ giọng cười nói.

“Hạ tiểu thư, người cũng biết, ta không phải ý tứ kia.”

Vương Mập cười mĩa nói, vô thức xoa xoa đôi bàn tay, nhìn thấy đối diện đại tiểu thư còn là một bộ bình tĩnh tư thái, chỉ có thể chủ động mở miệng, cần thận từng li từng tí thăm dò nói: “Đây là Lý thư ký ý tứ?”

“Ta ngày hôm qua cũng đã đi qua thị ủy đại viện. Hơn nữa cùng Lý thư ký nói tới người.”

Hạ Thâm Vi cười cười mở miệng, chỉ có điều lại nói một nửa, đã có dừng lại, xâu người khẩu vị tư thái bày quá đủ điểm.

Vương Mập căn bản không dám nguy trang giả bộ điều gì nữa, có chút vội vàng, vô thức hỏi một câu: “Bí thư nói như thế nào?”

Đây chính là toàn thị người đứng đầu, Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty cũng không phải như mong đợi, đó là đại nhân vật trực tiếp quan hệ tới tiền đồ của mình, Vương Đức Minh không để ý lý do chỉ tập trung vào chuyện này.

“Lý thư ký nói, người nên giảm cân.”

Hạ Thâm Vi thân nhiên nói, đem chén trà trong tay đặt ở bàn trà trước mặt, đánh vẻ tươi cười nhu làm người ta tắm gió xuân chợt bình tĩnh lại, nhìn không ra chút nào chấn động.

Vương Phục Hưng nhấp một ngụm trà, đột nhiên có chút muốn hút thuốc lá.

Vương mập mạp biểu lộ cứng ngắc thoáng qua, khuôn mặt béo ú tràn đầy tâm tình, bốn phần tâm thần bất định, sáu phần sợ hãi, ban đầu cảm giác về sự ưu việt không còn sót lại chút gì, cho mình định vị rút cuộc rõ ràng đứng lên, tại Hạ gia người thừa kế trong mắt, mình còn thật không có tự cao tự đại đàm phán thực lực a, những lời này, không phải cảnh cáo, nhưng bất luận so với cảnh cáo như thế nào cũng đã hơn nhiều rồi.

Hắn trầm mặc một hồi, sắc mặt cứng ngắc dần giãn ra, trên mặt thịt mỡ cũng theo biểu lộ rất nhỏ run run, cuối cùng khôi phục trấn định, cười ha hả mở miệng nói: “Cảm ơn Hạ tiểu thư cùng bí thư quan tâm, ngài yên tâm, sau ngày hôm nay, lập tức sưu tập một ít có quan hệ với Thiên Thánh tập đoàn tư liệu, việc này cứ an tâm, Vương mập ta đảm bảo.”

“Hạng mục số mười chín cùng hạng mục số tám về tàu điện ngầm đều giống nhau, đều là BOT hạng mục, về phương diện giá tiền?”

Hạ Thâm Vi cười mỉm nói, có chút dưới tình huống này dùng đại thể chiếm cứ quyền chủ động, BOT hạng mục chỉ chính phủ trao quyền tại một nhà nào đó xí nghiệp, toàn bộ hạng mục từ đầu tư đến giám sát đến thi công, đều do nhà đó nắm giữ, hạng mục làm xong sau thời gian nhất định lợi nhuận, hoàn toàn về cạnh tiêu phương, nói đơn giản một chút, nếu như lần này Thiên Thánh tập đoàn bắt được hạng mục này mà nói, chính phủ sẽ không xuất ra một phân tiền đầu tư, hoàn toàn là do trời nghe tập đoàn xuất tiền kiến thiết, nhưng tàu điện ngầm đưa vào hoạt động sau năm năm hoặc là mười năm tạo ra lợi nhuận, cũng sẽ đại lượng chảy vào túi Thiên Thánh tập đoàn, có mạo hiểm, lợi nhuận cũng rất khả quan, cho nên đến lúc đó đầu thầu, sẽ giống như đầu giá hội, so với không phải hạng mục dự toán, hoàn toàn là giá cả chiến, người trả giá cao được, nhưng giá cả càng cao, mạo hiểm cũng lại càng lớn.

“Để nói, để nói.”

Vương mập mạp một đầu mồ hôi lạnh cười nói.

Hạ Thâm Vi rút cuộc cảm thấy mỹ mãn, đứng người lên, khẽ cười nói: “Cái kia phiền toái Vương tổng rồi, Thiên Thánh tập đoàn làm việc thái độ mọi người rõ như ban ngày, công trình chất lượng tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì to lớn xuất hiện, ta rất chờ mong lần này đầu thầu kết quả.”

Nội tâm có lẽ đang khóc thét lên, hoàn toàn không biết Thiên Thánh tập đoàn sẽ cho ra một cái dạng gì giá cả, Vương mập mạp chỉ lo gật đầu, mồ hôi lạnh không ngừng từ cái ót chảy ra, lại bất chấp chà lau, khẽ cười nói: “Tận lực không cho Hạ tiểu thư thất vọng.”

Hạ Thâm Vi gật gật đầu, liền lễ tiết bắt tay đều không có, quay người rồi đi.

Vương mập mạp nào có chút tâm tư oán hận, tự mình đem hai người đưa tiễn xuống đại sảnh, một mực đưa đến cửa lớn, tâm tình hoàn toàn bị âm u chiếm cứ.

Vương Phục Hưng lên xe trước, rút cuộc vỗ vỗ bả vai của mập mạp, cười nói: “Yên tâm, Thiên Thánh tập đoàn nhất định sẽ không cho ra một cái giá quá thấp đâu, việc này không hợp với thói thường a.”

Sau đó người nam nhân trẻ tuổi khiến cho Vương tổng này không đoán ra chút chi tiết nào nhanh chóng chui vào xe, cười nói một câu ý tứ: “Mọi người cùng tốt mới là thật a.”

Audi A6L chậm rãi rời đi khỏi bãi đỗ xe của Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty, trong nội tâm chỉ hy vọng Thiên Thỉnh tập đoàn cho ra cái giá lý tưởng, vị mập mạp tổng giám đốc rút cuộc có thể chà lau mồ hôi trên đầu, hần nhìn thoáng chiếc Audi A6L vừa biến mất, thì thào lẩm bẩm: “Hạ đại tiểu thư bên người, lúc nào lại ra như vậy số một thần tiên?”

Trong xe.

Dăm ba câu chuyện ra thì ừ số một đại nhân vật triết để ngăn chặn Vương Mập Hạ Thẩm Vi chờ xe từ rời đi Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty, rút cuộc tháo xuống cái kia trương nghiêm túc mặt nạ, quay đầu, nhìn bất động thanh sắc Vương Phục Hưng, cười đùa nói: “Này, làm xong, muốn như thế nào cảm ơn ta?”

“Người nói như thế nào liền như thế nào.”

Vương Phục Hưng bất đắc dĩ nói, không phải lại bắt đầu tranh kể công đó chứ, không phải nói thi ân bất cầu báo là phẩm đức tốt ư, như thế nào cô nàng này một chút cũng không chuẩn bị?

“Mời ta ăn cơm?”

Hạ Thẩm Vi nghiêng đầu, hỏi một câu.

“Không có tiền.”

Vương Phục Hưng thành thật nói.

Hạ Thẩm Vi hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, suy nghĩ một chút, vẫy vẫy tay: “Mời ta uống nước đi, khát nước a.”

“Được, nhưng chỉ có thể mời người loại một đồng một chai, loại một chai năm tiền mua không nổi.”

“Vương Phục Hưng, người không như vậy keo kiệt có thể chết sao?”

“Nhưng mà, ta không có tiền.”

“Người có phải hay không một khối tiền cũng không muốn bỏ ra mời ta uống nước?”

“Ta thật không có tiền.”

Triết để thua ở quý hẹp hòi thần giữ của Vương Phục Hưng, Hạ Thẩm Vi một hồi vô lực, con mắt nhìn quanh, nhìn thoáng qua bên người vị đồng chí một điểm cũng không đỏ mặt, nghĩ đến hần hiện tại cùng Sở Tiền Duyên quan hệ, không khỏi có một hồi xúc động, muốn đùa một chút, nhin cười, ra vẻ nghiêm túc mở miệng nói: “Được rồi, vậy người hôn ta một lần, coi như là cảm ơn ta rồi.”

“Cột kẹt..t..tttt.”

Vương Phục Hưng tốc độ phản ứng không phải là nhanh như bình thường nữa, Hạ đại tiểu thư vừa dứt lời, Audi A6L cũng đã vững vàng đứng tại ven đường.

Hạ Thẩm Vi ánh mắt trốn tránh.

Quý hẹp hòi, chẳng lẽ là muốn chơi thật sự?

“Người nói cái gì?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói.

“Hôn ta một lần, coi như là cảm ơn ta rồi.”

Hạ Thẩm Vi kiên trì nói một câu, lực lượng có chút không đủ.

Một phút đồng hồ. Không có động tĩnh.

Hai phút. Hay vẫn là không có động tĩnh.

Ai nha, cái này là trước bão táp yên lặng sao?

Hạ Thẩm Vi sắc mặt dần dần thay đổi sang màu hồng, ngay tại thời điểm nàng cho rằng đối phương chuẩn bị bỏ lên người mình như sói đói nhìn thấy dê con, lại đột nhiên cảm giác xe một lần nữa khởi động.

Hạ Thẩm Vi mờ mịt ngẩng đầu, sắc mặt còn lưu lại lấy một tia đỏ ửng, nhìn Vương Phục Hưng, phát hiện hần giống như có lẽ đã khôi phục bình tĩnh.

Bị cự tuyệt rồi hả?

Hạ Thầm Vi có chút phản ứng không kịp, đối với mị lực của mình quá mức tự tin, đôi lúc như vậy đột ngột chênh lệch, làm cho nàng có chút không tiếp thụ được, tiếp theo thẹn quá hoá giận, khuôn mặt đỏ ửng hất lên, hung dữ trừng mắt Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng đồng chí trầm ổn lái xe, từ bên cạnh trong hộp thuốc lá móc ra một điếu thuốc, châm lửa, chậm rãi nói: “Một lần không đủ, tích lũy lấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Dị Biến

Hạ đại tiểu thư rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, hai người kế tiếp đi tới vốn là Hoa Đình thành phố giao thông cục quản lý, nhưng Hạ Thầm Vi tiểu vùng tay lên, tức giận một câu không đi, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không có cách, cũng không thể cưỡng bức lấy chính mình mỹ nữ lão bản ép đi qua hay sao? Cô đại nói gần vua như gần cạp, có đạo lý a, đặt ở hiện tại xã hội, cùng tại mỹ nữ lão bản bên người, có thể coi như là cạp cái cũng còn kém xa, hoặc là như thế nào đều nói nữ nhân duy nhất không thay đổi là thiện thay đổi, loại này mỗi tháng chảy một lần máu còn có thể sống mấy mươi năm khỏe mạnh, cường đại có thể không chỉ là sinh mệnh lực, hi nộ không tốt phỏng đoán, mới là chỗ làm chọn nam nhân đau đầu nhất.

Tựa hồ chuẩn bị đem các loại cơ hội khó được cùng một chỗ khen đứng lên, tại ngày tháng năm nào bắt lấy Hạ Thầm Vi, Vương Phục Hưng thả chậm tốc độ xe, bắt đầu đi nói: “Cuối cùng là đi đâu? Nếu không trở lại Thanh Đình hội sở là tốt nhất, an toàn, tôi thiếu không cần lo lắng bị người bắt cóc.”

Hạ Thầm Vi hừ lạnh một tiếng, lầu bầu một câu quý keo kiệt nhất gan, giờ cổ tay lên, nhìn xuống đồng hồ, ba giờ chiều, gần thời tiết mùa hạ, quang cảnh, thật đúng là làm cho người ta không biết đi đâu.

“Nếu không đi dạo phố? Tỷ cho ngươi một thân trang bị, để cho trước mặt Tiền Duyên không quá tự ti nha? Ta sẽ thiết kế đáng vẻ cho ngươi.”

Hạ Thầm Vi thần thái sáng láng nói, Hạ gia nữ tính chưa từng có công việc điên cuồng tính chất nữ cường nhân, vô luận đứng ở vị trí này bên trên, đều là hiểu lầm được sinh hoạt cao quý nữ nhân, sẽ lười biếng ngồi ở trong quán cà phê, cũng sẽ mang theo ví đi từng cái cao sang tiêu phí hoặc là xa xỉ phẩm cửa hàng đi chọn lựa thứ mình thích. Hạ Thầm Vi có một vị cô cô hiếm có tại Hạ gia từng nói: “Đại bộ phận nam nhân nữ nhân đều ý định liều mạng kiếm tiền, kiếm được tiền làm gì? Ăn để tiết kiệm chi tiêu để tiếp tục kiếm tiền? Vậy cũng quá không hiểu cuộc sống, ngoại trừ loại người này bên ngoài, trên thế giới cũng không có nhiều nhân vật không biết khói lửa nhân gian, kiếm tiền thành công làm trò cười, đây mới là lập tức chủ yếu xã hội, ngươi có thể nói ta không có thương thức, có thể nói ta tầm thường, nhưng lão nương đó là sống so với ngươi vui vẻ, ngươi có thể thế nào?”

Đây tuyệt đối là có thể khiến cho rất nhiều nữ nhân đồng cảm một câu.

Hạ Thầm Vi chính là Hạ gia trưởng nữ, cho nên cuộc sống của nàng, vô luận lúc nào, đều cùng vạn vật không có quan hệ gì, chuyện như thế này, Không Lâm hoàn toàn liền có thể không cần báo cáo nàng liên tục tiếp xử lý sạch, có thể làm cho vị này đại tiểu thư tự mình quan tâm sự tình, thật sự không nhiều lắm.

”Kiền tỷ tỷ chỗ tốt nhiều như vậy?”

Vương Phục Hưng hạ thấp lông mày, thần nhiên nói.

“Là chị nuôi, một tiếng, không phải kiền, khôn kiếp!”

Hạ Thầm Vi tức giận nói, chẳng muốn tại đây giải thích vấn đề dây dưa này, tựa ở lưng trên mặt ghế, hừ lạnh một tiếng nói: “Đi đường Nam Kinh.”

Bề ngoài giống như biết mình đã khiêu chiến vị này tiểu nương tử cực hạn, Vương Phục Hưng không nói chuyện, dựa theo Hạ Thầm Vi mà nói lái xe thẳng đến Nam Kinh đường phương hướng.

Nam Kinh đường được người xưng là Trung Hoa buôn bán đệ nhất phố, tự xưng là trong ngoài nước mua sắm người thiên đường, tự nhiên có nhiều điểm hơn người. Vương Phục Hưng đem xe dừng lại đường dành riêng cho người đi bộ, chỗ bãi đỗ xe, nhìn thoáng qua trên đường người đến người đi đám người, một hồi đau đầu. Coi như là hán sông tới thời điểm này trong đời, nhất là thời đại học hăng hái, Vương Phục Hưng đồng chí cũng không phải yêu thích đi trên đường nhìn mỹ nữ, thiết tình không thích loại người này lần lượt bầu không khí, mỹ nữ là rất đẹp mắt, nhưng trong thời điểm đi hai bước liền có thể đổ mồ hôi như hiện tại, phong cảnh đẹp mắt đến mấy cũng không có lực hấp dẫn ừ

Hạ Thầm Vi nét mặt tươi cười như hoa, bề ngoài giống như cùng Vương Phục Hưng cảm thụ hoàn toàn trái lại, bộ dạng này ý chí chiến đấu bùng bùng tinh thần vô cùng phấn chấn bộ dáng, quả thực rất có thể đem nơi đây hơn sáu trăm gia cửa hàng toàn bộ đi dạo một lần khí thế nha, Vương Phục Hưng đồng chí nhận thức được ý định này thì rất kinh sợ, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, cầm qua điện thoại nhìn thoáng qua, là Sở Tiền Duyên gọi tới, bắt máy nghe lại thật thà nói đang cùng Hạ Thầm Vi ở cùng nhau, ý định tại Nam Kinh đường đi dạo phố. Sở lão sư trong điện thoại không có biểu hiện ra cái gì ghen tuông, nhưng nói một tiếng nàng lập tức liền tới đây. Đã xong, Vương Phục Hưng đồng chí khẳng định không ngăn cản được hai cái mỹ nữ dạo phố bộ pháp rồi, Vương Phục Hưng cũng lười cầu xin tha thứ, nhìn thoáng qua Hạ Thầm Vi ý định xuất phát, nói khẽ: “Tiền Duyên một hồi muốn tới đây, ở chỗ này chờ nàng tới nha.”

Hạ Thầm Vi nhìn Vương Phục Hưng hồi lâu, mới giữ yên lặng một lần nữa ngồi vào trong xe, Vương Phục Hưng nhìn nàng suy nghĩ đến nửa ngày, rút cuộc mình bạch nàng kia ánh mắt truyền ra ngoài tin tức: Khinh bỉ.

Bị triệt để khinh bỉ.

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, nhận thức được, một lần nữa ngồi trong xe chờ Sở Tiền Duyên, hôm nay Nam Kinh đường, đoán chừng lại là một cái mưu sát vô số ánh mắt.

Một mực đợi chừng một giờ, một cỗ rất đẹp đáng yêu đại chúng giáp xác trùng với tốc độ vô cùng chậm dừng bên cạnh chiếc Audi A6L của Vương Phục Hưng, Sở Tiền Duyên mang theo ví da xuống xe, đi vào Vương Phục Hưng trước xe, gõ cửa sổ xe.

Hạ Thầm Vi lại rất khinh bỉ liếc nhìn người đàn ông nào đó, mở cửa đi xuống xe, không nói lời nào lôi kéo Sở Tiền Duyên cánh tay liền đi về phía trước, nguyên vốn định kéo mình cánh tay bạn trai của mình, Sở Tiền Duyên có chút không biết làm sao, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng sắc mặt đang hơi lúng túng đi theo phía sau, có chút nghi hoặc.

Vương Phục Hưng đối với cái này không thể làm gì, toàn bộ làm như không thấy, đi theo phía sau mộng hai vị đại mỹ nữ chừng hai mét, không tính xa cũng không tính gần, tốt xấu là một cái khoảng cách có thể giảm bớt những ánh mắt ghen tị của đồng đảng nam đồng bào. Ba người từ đầu đông đến đầu tây, Vương Phục Hưng rút cuộc hiểu rõ mấy năm gần đây lưu truyền ra đến một cái chân lý: Trên thế giới rất khoe của hành vi là nâng dậy lão nhân tề ngã trên đường, trên thế giới ngu nhất hành vi chính là cùng nữ nhân dạo phố. Trước một cái có tính không cực đoan Vương Phục Hưng không tốt kết luận, nhưng đối với điều thứ hai, quả thực chính là thấu hiểu rất rõ.

Trên đường Nam Kinh xa xỉ phẩm cửa hàng không ít, trong đó có chuyên bán tên bê ngoài địa phương, Hạ đại tiểu thư lôi kéo biểu muội, tựa hồ hoàn toàn đem nam nhân phía sau quên lãng mất. Xong qua chỗ này, chạy qua chỗ kia, ngó ngó xem xem mấy cái đồ chơi giá trị đến năm sáu con số, Hạ đại tiểu thư cũng không có món nào lọt vào mắt xanh, cuối cùng bỏ đi ở chỗ này giúp cho người nào đó.

Từ hơn bốn giờ chiều một mực đi dạo đến khi màn đêm buông xuống, hai cái nữ nhân hào hứng cực kỳ cao rút cuộc tận hứng, trở lại bãi đỗ xe. Hạ Thầm Vi hừ hừ, không thèm lý tới Vương Phục Hưng, ngồi vào Audi A6L ghế sau, đem tay lái phụ vị trí tặng cho Sở Tiền Duyên, về phần chiếc xe Sở Tiền Duyên lái tới, chỉ có thể tạm thời để nguyên chỗ đó.

“Tìm một chỗ ăn cơm?”

Vương Phục Hưng thân nhiên nói, từ buổi chiều đến bây giờ, với hắn mà nói quả thực liền là một loại tra tấn, từ đầu tới đuôi, hai nữ nhân cũng không có mua một kiện đồ vật, chỉ nhìn không mua, cách làm cũng quá ác một chút, hắn sờ lên cái bụng, đói đến khó chịu.

“Ngươi mời khách sao?”

Hạ Thầm Vi đâm hắn một câu.

Không rõ chân tướng Sở Tiền Duyên nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, vui vẻ ôn nhu.

“Ta không có tiền.”

Vương Phục Hưng tiếp tục ăn ngay nói thật.

Trong vòng một ngày nghe xong n lần những lời này Hạ Thầm Vi một hồi bức bối, nam nhân có thể trứng đau, nữ nhân đây? Ngực đau? Hạ Thầm Vi chẳng muốn suy nghĩ vấn đề này, nổi giận nói: “Tùy tiện tìm một chỗ tốt rồi. Ta mời.”

Vương Phục Hưng đồng chí quả nhiên là con người ngay thật, biết mình có thể ngừng lại sau bữa cơm chiều, lái xe ra bãi đỗ xe, quả nhiên rất ‘Tùy tiện’ tại Nam Kinh đường phụ cận tìm một cái nhà hàng.

Coi như là tại Hoa Đình, đơn giản một cái nhà hàng so với khách sạn đều khí phái địa phương, cũng không có nhiều, Vương Phục Hưng đem xe dừng lại, sờ lên cái mũi, nhìn thoáng qua nhà hàng bên trên treo ngọn đèn chiếu ứng vô cùng hoa lệ Anh văn thê bài, nói khẽ: “Nơi đây cũng được, có lẽ không đắt.”

Trong lúc này tựa hồ phát hiện thăng này rất không biết xấu hổ đứng lên nói như mời khách, Hạ Thầm Vi nghiêng răng nghiêng lợi, hướng Vương Phục Hưng nói như quát: “Ta không có tiền.”

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, thò tay giúp đỡ Sở Tiền Duyên sửa sang lại váy áo, mở cửa xuống xe, cười nói: “Ta biết rõ, nhưng nơi đây có thể quét thẻ đấy.”

Ba người cùng đi tới đại sảnh ăn uống ngồi xuống một bàn, tùy ý chọn vài món thức ăn, Sở Tiền Duyên rút cuộc tìm được một cái cơ hội, nhìn thoáng qua bầu không khí biến hoá kỳ lạ giữa Vương Phục Hưng cùng Hạ Thầm Vi, nhỏ giọng hỏi: “Biểu tỷ, các người làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

Hạ Thầm Vi cứng rắn nói, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, trong ánh mắt mang theo sát khí, có thể thấy Hạ đại tiểu thư biểu lộ ra trạng thái này, cũng quá ít rồi.

Sở Tiền Duyên tự nhiên sẽ không tin tưởng, đung đung tay vào Vương Phục Hưng vừa ngồi xuống, yếu ớt nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Phục Hưng nhìn Hạ Thâm Vi, bưng lấy nước trà được cung cấp miễn phí trong nhà hàng, âm giọng cười nói: “Nàng đang tức giận.”

“Tức giận? Tức giận cái gì, nguoi khi dễ biểu tỳ rồi hả?”

Sở Tiền Duyên tròn to con mắt, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được nói.

Hạ Thâm Vi theo bản năng cảm thấy không ổn.

Quả nhiên.

Đối diện với mình, nam nhân mặt dày như tường thành cùng keo kiệt như quỷ ghé sát vào lỗ tai Sở Tiền Duyên, dùng lời nói lạng lẽ nhưng truyền đến lỗ tai của Hạ Thâm Vi không sót từ nào.

“Tỳ của nguoi hôm nay để cho ta hôn nàng, nhưng bị ta ngôn từ chính nghĩa cự tuyệt.”

“Nguoi đi chết đi!”

Hạ Thâm Vi triệt để thất thố, khuôn mặt tuyệt sắc được bao phủ bởi màu đỏ, triệt để tức giận, đứng lên muốn cùng Vương Phục Hưng dốc sức liều mạng.

Sở Tiền Duyên có chút ngạc nhiên.

Khoảng thời gian gần nhất tâm tình dần trong sáng trở lại, Vương Phục Hưng đứng lên, cười nói một câu ta đi toilet, không có nửa điểm do dự chạy trốn rồi.

“Biểu tỳ, thật sự?”

Sở Tiền Duyên ngồi tại vị trí của mình, lạch lạch đầu, mở to hai mắt nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên không phải.” Hạ Thâm Vi sắc mặt đỏ bừng nói, mắt tự nhiên quá mức đi.

Vương Phục Hưng đi vào toilet, chậm rì rì giải quyết, mở ra vòi nước, xoa người rửa tay, trên khóe miệng treo một nụ cười vui vẻ, cảm thấy hôm nay Hạ Thâm Vi so với trong ngày thường muốn đáng yêu rất nhiều, thực tế vừa rồi nàng hôn hěn một khắc này, giống như là con mèo bị dẫm lên đuôi, giường nanh múa vuốt, quá thú vị.

Vương Phục Hưng khom người, lấy khăn định lau nước bám trên tay, thở dài ra một hơi.

Nguyên bản chỉ có hẵn một người trong toilet.

Dị biến này sinh!

Một cỗ khí tức làm cho Vương Phục Hưng toàn thân phát lạnh nguy hiểm đột nhiên bộc phát, dùng tốc độ cực kỳ kinh người nhanh chóng tiếp cận Vương Phục Hưng.

Vừa mới ý định đứng thẳng người, trạng thái hơi thấp trọng tâm hoàn toàn không thể làm ra cái gì hữu hiệu phản kích, Vương Phục Hưng có chút nheo mắt lại, không chút do dự, giữa người, cả người lập tức hoàn thành một cái đường cong, tránh khỏi chiếc chùy thủy quét qua gáy mình chỉ tầm một cen ti mét.

Nghìn cân treo sợi tóc.

Xuất hiện ở trước mắt Vương Phục Hưng, là một đôi dị thường tà khí dạt dào con mắt, sát cơ âm lãnh, một thân áo sơ mi hoa hoét, toàn bộ bộ mặt dùng một cái khăn lụa bao trùm, ngoại trừ con mắt, thấy không rõ biểu lộ.

Vương Phục Hưng cánh tay duỗi thẳng, vừa mới ngửa ra sau thân thể lập tức bắn ngược trở về, Hoa Ban thủy chung nấp trong ống tay áo của hắn đột ngột xuất hiện, lưỡi đao đen kịt lạnh lẽo, không chút do dự hướng tới tên mặc áo sơ mi hoa hoét che mặt đâm tới.

Tốc độ hắn cầm đao tiến công, so với một tên bộ đội đặc chủng rút súng phản ứng còn nhanh hơn nhiều.

Nhưng lần này đối với Vương Phục Hưng động thủ tà khí nhân vật rõ ràng cũng có chút bản lĩnh thật sự, hướng về sau lùi lại một bước, chùy thủ trong tay thuận thế vung lên, cùng Hoa Ban hung hăng đụng vào nhau.

Tiếng vang thanh thúy.

Chùy thủ bị bẻ gãy.

Bề ngoài giống như suýt nữa muốn đắc thủ thích khách nhận phản lực cực lớn lui về phía sau một bước, cũng không có trở ngại.

Gặp được cao thủ.

Vương Phục Hưng tâm tư chuyển động, căn bản là không tâm tình suy nghĩ về người mặc áo hoa phát ra tà khí này có lai lịch gì, phản xạ có điều kiện bình thường, bước về phía trước một bước dài, tới gần vách tường, trong tay Hoa Ban từ trên xuống dưới, đột nhiên vòng qua.

Sát thủ mặc áo hoa tốc độ cũng kinh người, linh hoạt hướng cửa ra vào bước ra một bước.

Hoa Ban trực tiếp quét xuống.

Lôi đình vạn quân.

Không có công kích trúng vào tên sát thủ, Hoa Ban lưỡi đao trực tiếp đâm vào vách tường, thanh thế không giảm, trên tường bảy tám khối gạch hoa bị Vương Phục Hưng dùng lực cánh tay cùng Hoa Ban sắc bén chém xuống!

Cả bức tường bị kéo lê một vết cắt dài sâu đến năm sáu xen ti mét.

Nghe rộn cả người.

Sát thủ che mặt không nói một lời, nắm lấy cơ hội trực tiếp chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

Từ đầu đến cuối một mực bảo trì tinh tảo Vương Phục Hưng không có truy kích, mà là không chút do dự rời khỏi toilet, hướng thẳng tới nơi Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi đang ngồi.

Bao nhiêu người ngoài cuộc thoát nhìn rất buồn cười điệu hồ ly son, không đều là lợi dụng đối phương cầu thắng tâm lý?

Đối với Vương Phục Hưng mà nói, cái kia cùng hắn từng có hai chiêu giao phong người bịt mặt đúng là cao thủ, nhưng bên ngoài Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi an nguy, trọng yếu hơn nhiều.

Hắn lao ra khỏi toilet, trực tiếp chạy đến Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi đang ngồi, chỉ có mấy giây, đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Hai nữ nhân vẫn như cũ ngồi tại vị trí của mình, chuyện trò vui vẻ, tựa hồ không có phát hiện nửa điểm không ổn, Thấy Vương Phục Hưng vô cùng lo lắng xông lại, một hồi mờ mịt về sau, đồng thời phát giác sự tình không đúng, hai người cùng lúc hỏi: “Làm sao vậy?”

Triệt để nhẹ nhàng thở ra Vương Phục Hưng ngồi ở trên mặt ghế, cầm lấy ly trà trước mặt, uống một hơi cạn sạch, gất gạo cảm chặt ly, bình tĩnh nói: “Không có việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Phục Vụ Viên, Đưa Rượu Lên

Vương Phục Hưng không có cách nào nghĩ đến lần này có lại chuyện xảy ra, tình huống hắn hiện tại giống như là thân ở tại một mảnh đầm lầy trong sương mù, bất kỳ vật gì, tưởng chừng có thể bắt được điểm mấu chốt, nhìn rõ ràng hình dáng, nhưng thủy chung nhìn không rõ ràng lắm, nhắc chân cất bước đi về phía trước cũng dị thường khó khăn, Hạ Thẩm Vi bên người nhìn như là một tấm vương bài, nhưng lợi nhiều hơn hại hay vẫn là tệ lớn hơn lợi, Vương Phục Hưng đến nay đều không có cho mình một cái tham số kỹ càng, hắn thủy chung chính là nhân vật số má như vậy, chưa bao giờ đi lấy cảm tình đi cân nhắc lợi ích cùng nguy hiểm, hắn ngồi tại vị trí lúc trước, uống một ly trà, lại rót đầy cho mình thêm một ly, bất động thanh sắc nhìn Hạ Thẩm Vi ‘liếc’, đêm nay vừa ra, đối phương đơn thương độc mã giết qua, không động Hạ Thẩm Vi, không động Sở Tiền Duyên, thật sự là hướng về phía mình đến hay sao? Hoặc là lại là ai thấy mình chướng mắt?

Vương Phục Hưng đầu óc có chút loạn, những ngày này kinh nghiệm quá mức muôn màu muôn vẻ, có thu hoạch đồng thời các loại nguy cơ cũng dùng một loại tư thái đập vào mặt bảy tại trước mặt hắn, đêm nay tại thời điểm ngăn ngại đi toilet kinh nghiệm giao phong, tựa hồ vẫn chỉ là cái nhạc dạo.

Hắn vô thức chọn điều thuốc, khoe mắt liếc qua thoáng nhìn nhân viên phục vụ nhà hàng đã bắt đầu mang thức ăn lên, lau mặt, cười nói: “Ăn cơm ăn cơm, ta đều đói bụng.”

Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi chung quy không phải bình hoa ngực to mà không có não, người phía trước tâm tư tinh tế tỉ mỉ, người sau đối với đại cục một mực bảo trì tính toán mọi thứ tốt đẹp, nếu như có thể phối hợp thoáng qua, tuyệt đối là có thể tại Lĩnh Vực nào đều ‘phong sinh thủy khởi hoàng kim hợp tác’, hai người liếc nhau, Hạ Thẩm Vi hướng về phía biểu muội đưa mắt liếc ra hiệu qua một cái, ý bảo nàng mờ mịt.

“Gặp được phiền toái sao?”

Sở Tiền Duyên ôn nhu nói, thân thể theo bản năng nhích gần Vương Phục Hưng hơn một tí.

“Không có việc gì, ta có thể giải quyết.”

Vương Phục Hưng cũng không ngần ngại đầu lên nói, lần này đồ ăn cùng lần trước ăn cơm cùng Sở Thành Vô hầu như giống nhau, đều là đồ cay, rất phù hợp khẩu vị của hắn, hắn đuổi ra chiếc đũa, gấp một khối đầu cá, bỏ vào cái bát trước mặt Sở Tiền Duyên, nhẹ nhõm cười nói: “Chuyện nhỏ mà thôi, không cần phải khấn trương, ngược lại là ngại, gần nhất nếu như muốn xuất môn, gọi điện thoại cho ta, ta đi tiếp ngại, không được một mình hành động.”

Sở Tiền Duyên nhu thuận gật đầu, đuổi ra chiếc đũa, đem mắt trên cái đầu cá trước mặt kẹp đi ra ăn hết, còn dư lại toàn bộ đặt ở trong bát Vương Phục Hưng cười vô cùng giáo hoạt.

Vương Phục Hưng về mặt bắt đầu đi, cô nàng này này biểu hiện, xem chừng chính là tiêu chuẩn lòng dạ đàn bà rồi, hắn nhìn thoáng qua Hạ Thâm Vi đang lặng lẽ phồng lên cái miệng, nói khẽ: “Ngươi cũng cẩn thận một ít.”

Hạ Thâm Vi về mặt vui vẻ, trong ánh mắt lại lớn có huyền cơ, gia hỏa này là hộ vệ của mình, xảy ra chuyện trước đối với biểu muội xum xoe một phen, tội lớn, tuyệt đối là nên trừ tiền lương, nàng đuổi ra ngón tay rồi chỉ trên bàn một bàn đầu cá băm tiêu, cười nói: “Ta cũng muốn ăn mắt cá.”

Ngoài miệng nói qua, mình lại không động thủ, đây là cho mình cơ hội biểu hiện hay sao?

Vương Phục Hưng hít sâu một cái, bắt động thanh sắc cũng gấp cho Hạ Thâm Vi một khối.

Kết quả muốn ăn mắt cá cô nàng quả nhiên đủ phạm mà, đem mắt cá ăn tươi về sau, nhìn thoáng qua đầu cá trước mặt, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, vung chiếc đũa nói: “Kẹp đi thôi.”

Vương Phục Hưng đồng chí tiếp tục chịu đựng, đem đầu cá kẹp trở về, nhưng có một câu như nghẹn ở cổ họng, mẹ nó không nói ra đến đến mức khó chịu a, hắn đối mặt với trong mâm hai khối không có mắt cá đầu cá, buồn bực nói: “Thời điểm này chẳng lẽ không phải hai người các ngươi tranh chấp cho ta đĩa rau sao? Vì cái gì ta còn muốn hầu hạ các ngươi?”

“Ngươi đây là ý định hưởng thụ tề nhân chi phúc sao?”

Hạ Thâm Vi cười tủm tỉm nói.

Một bên Sở Tiền Duyên cũng an tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, ý vị thâm trường.

Rất ghét không được loại này bầu không khí một đồng chí da đầu run lên, lắc đầu, muốn nói chuyện, lại đột nhiên bị một hồi thanh âm quái gở cắt ngang.

“Ồ!!!, đây không phải Sở đại tiểu thư? Phản bội tình phu ở chỗ này lâu rồi hay sao? Chắc chắn, vẫn còn có cái mỹ nhân, Tiền Duyên, nói thật, trước mặt người vị này có thể so sánh người xinh đẹp hơn nhiều, hiện tại không đến chín giờ, đêm dài dài đằng đẵng đây, đêm nay đối với các ngươi mà nói nhất định là không ngủ muộn rồi, ta chỗ này có thể hội viên Khai Duyệt khách sạn, nếu không cho ngươi mượn tạm? Tuyệt đối là vừa ý.”

Nguyên bản bầu không khí vui vẻ hòa thuận còn mang theo chút ít mập mờ trực tiếp bị những lời này quấy rầy, ánh mắt ôn nhu yếu ớt, Sở Tiền Duyên cắn môi, quay đầu lại, nhìn thoáng qua nam nhân trẻ tuổi rõ ràng vừa đi vào đến ý định ở chỗ này ăn cơm, ánh mắt mát lạnh.

Dương Tu Kiệt.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, Hoa Đình rất lớn, trong bóng đêm Hoa Đình càng thêm đặc sắc, ở cái địa phương này vốn là vừa lọt vào ám sát, lại gặp được Dương Tu Kiệt, là trùng hợp sao?

Tối thiểu Vương Phục Hưng không cho là như vậy, hắn cúi đầu, chậm rãi đem trước mặt đầu cá ăn xong, lúc này mới xoay người lại, đối mặt Dương Tu Kiệt, thân nhiên nói: “Thật là trùng hợp”.

Giờ này khắc này Dương Đại thiếu gia cùng đem đó tại quán bar bộ dáng chật vật, lại khôi phục tư thái ngọc thụ lâm phong, hay vẫn là một thân áo trắng, sắc mặt tuấn lãng, chỉ có điều một đôi con ngươi ôn nhu có lẽ ít có nữ nhân có thể kháng cự, lại tràn đầy âm độc cùng thần sắc ghen ghét, ánh mắt gắt gao tập trung tại trên mặt Vương Phục Hưng, có chút dữ tợn.

Vương Phục Hưng ánh mắt nhanh chóng tại mấy người Dương Tu Kiệt mang đến quét một vòng, không có phát hiện tên áo hoa somi vừa rồi cùng mình giao thủ ngắn ngủi, ngược lại là nhìn thấy lần trước bị mình rần rần chắc chắn rút hai cái bạt tai quang Đình Thiếu Dương, xem ra hiện tại hai người đã chính thức thuộc về trận doanh đồng nhất rồi, Vương Phục Hưng cười nhạt, không chút nào để ý Dương Tu Kiệt châm chọc khiêu khích, dù sao ánh mắt lại không thể giết người, theo hắn nhìn lại, thủy chung tự nhận mình là nhã nhặn, người đọc sách, một đồng chí ngay trước mặt Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên, thật sự chẳng muốn cùng Dương Tu Kiệt đã tác phong hoàn toàn biến mất kia dấy lên cái gì xung đột, lão Bắc Kinh câu nói kia là nói như thế nào nhỉ?

Mất mặt mà.

“Tiền Duyên, cái này là bạn trai cũ căn bản ngươi đã nói với ta? Không được tốt lắm nha, cùng Phục Hưng không thể so với.”

Hạ Thâm Vi hợp thời mở miệng cười nói, trong con ngươi hiện ra lãnh ý, há miệng ra, liền không lưu tình chút nào.

Đây mới là Hạ đại tiểu thư phong cách làm việc.

Nàng đứng người lên rồi tiếc, trực tiếp đi đến bên người Dương Tu Kiệt, đáng tuổi cười càng rõ ràng, khẽ cười nói: “Ta có thể đánh ngươi sao?”

Dương Tu Kiệt nhất thời không có lấy lại tinh thần, vấn đề hỏi cũng thật là quỷ dị điểm, gần nhất Hoa Đình trong vòng luân quần thủy chung tại truyền lưu, từ Bắc Bình tới Hạ đại tiểu thư cùng Hoa Đình Sở đại tiểu thư bên người nhiều hơn một người đàn ông xa lạ, tựa hồ là người ngoài ‘vòng tròn’ (tầng lớp đình), Dương Tu Kiệt lại không ngốc, Sở Tiền Duyên cùng Vương Phục Hưng ở chỗ này, vị kia xinh đẹp như không tưởng nổi nhưng toàn thân toát ra khí thế không đơn giản, thân phận miêu tả quá sinh động rồi.

“Dựa vào cái gì?”

Dương Tu Kiệt lạnh lùng nói, nghĩ thông suốt các mấu chốt trong đó về sau, đã bắt đầu sinh thoái ý, vốn rất đơn giản ăn một bữa cơm, kết quả lại gặp người rất không muốn gặp lại, nhất thời xúc động tới đây ý định nói móc thoáng qua, lại không để ý đến bên cạnh hai người tựa hồ còn có cái mình không chọc nổi, nữ nhân cao quý, hiện tại mới kịp phản ứng, phản ứng đầu tiên chính là muốn chuồn đi.

“BA~!”

Tiếng vang thanh thúy đột nhiên quanh quần tại toàn bộ nhà hàng, Dương Tu Kiệt lúc trước vốn bị một cái tát rơi vào trên mặt sau vẫn chưa hoàn toàn biến mất sưng vù lập tức lại rõ ràng.

Sau đó, tiếng nói Hạ Thâm Vi nhẹ nhàng khêu gợi vang lên, trước sau như một cường thế, thản nhiên nói: “Chỉ bằng ta họ Hạ.”

Họ Hạ.

Một cái lý do đơn giản cũng tuyệt đối không đơn giản.

Khí phách rồi.

Không có bị Vương Phục Hưng thưởng thêm một cái bạt tai lại bị nữ nhân tôn quý trước mặt rút một cái tát, Dương Tu Kiệt thân thể kịch liệt run rẩy, lại cuối cùng không dám cùng nữ nhân đối diện động thủ, suy nghĩ nhất thời cực nhanh, không nói Vương Phục Hưng tại chỗ sẽ đem mình thế nào, nếu như vị đại tiểu thư này vận dụng năng lực Hạ gia, hoàn toàn có thể để cho Kim Lăng gia tộc ném hậu quả tuyệt đối đáng chết.

“Còn chưa dứt?”

Hạ Thâm Vi nheo mắt lại.

Dương Tu Kiệt thân thể run rẩy xuống, cắn răng, hầu như tại trong kẽ răng nặn đi ra một câu ‘chúng ta đi’, sau đó đi dẫn đầu mang theo Đình Thiệu Dương cùng tên hộ vệ, rời đi nhà hàng này.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, nhìn Dương Đại thiếu gia biết rõ tới đây là lựa chọn không khôn ngoan nhưng như cũ lựa chọn không biết sợ xông lại, ánh mắt lập loè, trầm mặc một hồi về sau, mới lẳng lặng nói: “Trong vòng một tuần, ta phải giết hấn.”

Hạ Thâm Vi nhú lông mi.

Sở Tiền Duyên không có phát biểu bất luận cái gì ngôn luận, đem chén trà trước mặt Vương Phục Hưng thêm đầy, do dự sau đó, rút cuộc vẫn không có biện pháp làm được tâm lắng như nước giếng như Dương Tu Kiệt, đỏ mặt nói: “Này, hỏi ngươi một vấn đề.”

“Hả?”

“Ta cùng biểu tỷ, ai xinh đẹp một ít?”

Hạ Thâm Vi sững sờ một chút, đáng tuổi cười rồi rộ, đôi má phía bên phải má lúm đồng tiền hết sức rõ ràng.

Vương Phục Hưng một hồi như cũ đầu, hai cái mỹ nữ so sánh, dưới tình huống song phương đều đang tại trận, phải nói ra một đáp án, vậy cũng quá làm khó hấn.

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, giả vờ ngây ngốc, vui tươi hơn hờ cười nói: “Đều xinh đẹp, đến, ăn mất cá.”

“Không ăn. Chăm chú trả lời ta, ai xinh đẹp nhất?”

”Thịt bò mùi vị không tệ, Tiền Duyên, ngươi ném thừ?”

“Không được ném, trả lời vấn đề của ta.”

Vương Phục Hưng là thật như cũ cả dãi rồi, vấn đề này hỏi lên, vui đùa có thể, nhưng không nên tìm căn nguyên hỏi ngọn nguồn đấy, hấn cúi đầu, đem một khối thịt bò nhét vào trong miệng, nuốt xuống, lúc này mới chăm chú đánh giá Hạ Thâm Vi cùng Sở Tiền Duyên.

Hạ đại tiểu thư mỉm cười như thường, thủy chung bảo trì trên mặt tiểu má lúm đồng tiền, Thấy Vương Phục Hưng ánh mắt, thậm chí cố ý ưỡn ngực.

Rất không tiếp thụ được loại này khiêu khích, một đồng chí quyết đoán chuyển đi ánh mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Sở Tiền Duyên, nói khẽ: “Người thật muốn biết?”

Sở Tiền Duyên rất nghiêm túc gật gật đầu.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, một giọng nói tốt, đột nhiên duỗi ra hai tay, bưng lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở Tiền Duyên, cúi đầu hôn xuống.

Miệng đối miệng.

Hạ Thấm Vi đáng tuổi cười ngốc trẻ, chỉ cảm thấy chung quanh trời đất quay cuồng, nhìn mép hai người cùng một chỗ, triệt để khiếp sợ.

Cơ hồ bị trắng trợn đánh lên một lần Sở Tiền Duyên cái đầu nhỏ trống rỗng, cái gì thúc thúc nói muốn thận trọng a, muốn cẩn thận a, muốn hảo hảo lựa chọn mình hạnh phúc các loại, bị ném ra lên chín tầng mây, vô thức mở ra cái miệng nhỏ nhắn, sợ hãi đáp lại thoáng qua Vương Phục Hưng.

Không coi ai ra gì.

Cũng xác thực không có gì, nhưng quần chúng xác thực rất quan trọng đấy.

Ngay tại thời điểm Hạ Thấm Vi nhìn không được phải nhắc nhở hai người nên hô hấp điểm, Vương Phục Hưng rút cuộc buông ra nữ lão sư xinh đẹp, thần sắc bình tĩnh, chiếm được một cái tiện nghi lớn như vậy về sau, tựa hồ hoàn toàn không có lộ ra nửa điểm thần thái sắc lang nên có, chỉ là có chút đồng tình Dương Tu Kiệt cái kia ‘bạn thân’, thuần khiết đến đầu kéo kéo tay mỗi tình đầu, thật đúng là không phù hợp phong phạm vị công tử ca kia, nụ hôn đầu tiên đều tiện nghi chính mình rồi.

Sở Tiền Duyên lúc này tựa hồ đánh mất tất cả khí lực bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bại liệt ở trong ngực Vương Phục Hưng, miệng lớn thờ dốc, ánh mắt mờ mịt.

“Còn hỏi sao?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói.

Sở Tiền Duyên ngoan ngoãn lắc đầu, bàn tay nhỏ bé đập đập ngực Vương Phục Hưng, mãnh mai vô lực.

Vương Phục Hưng ho khan thanh âm, tận lực bỏ qua hầu như muốn giết người ánh mắt của Hạ Thấm Vi, thư thư phục phục tựa ở trên mặt ghế, hô: “Phục vụ viên, đưa rượu lên. Hào tửu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thỏa

Ăn xong cơm tối là hơn mười giờ đêm, tựa như đã đem toàn bộ đường phố dành dành cho người đi bộ ở Nam Kinh đều đi dạo một lần, Sở Tiền Duyên cùng Hạ đại tiểu thư rút cuộc bắt đầu một môi, cơm nước no nê lái xe về nhà, bởi vì có đồng chí tối nay biểu hiện dũng cảm trực tiếp làm cho quan hệ giữa hần cùng Sở Tiền Duyên tiến về phía trước bước một bước dài, có thể nói là tiến triển mang tính đột phá, điều này làm cho Vương Phục Hưng vốn là người không liễu lĩnh trong chuyện tình cảm cũng có cảm giác lâng lâng. Vốn là người ít nói đến khi ngồi vào xe càng ít nói hơn tựa hồ vẫn còn lưu lại hương vị của Sở lão sư.

Trong xe bầu không khí yên tĩnh kỳ lạ.

Hạ đại tiểu thư tâm tình tựa hồ cũng có chút âm u, không có chủ động cùng Vương Phục Hưng nói chuyện, đoạn đường tới biệt thự lộ trình khoảng 40 phút, một đường trầm mặc tới đây, cảm giác khá áp lực, ba người tổ chất tâm lý cũng sai biệt nhiều, tự mình nghĩ đến tâm sự của mình, thật cũng không có cái gì mà không chịu đựng được.

Đã đến khu biệt thự mây xanh, Sở Tiền Duyên chậm rãi xuống xe, ánh mắt chờ mong mà ngưng ngừng, đợi một hồi, phát hiện Vương Phục Hưng không có ý định xuống, nhỏ giọng nói một câu sớm chút nghỉ ngơi, liền cầm theo túi vội vàng rời đi. Hành động lớn mật của Vương Phục Hưng tại nhà hàng không thể nghĩ ngờ đã kích thích nội tâm của nàng, cả bữa cơm đều ăn mơ mơ màng màng, tựa hồ đối với mình đột nhiên mất đi nụ hôn đầu tiên có chút tâm thần bất định, trước khi đi thậm chí đã quên gọi Hạ Thấm Vi đi cùng, mà là tự mình đi vào khu biệt thự.

Hạ Thấm Vi yên tĩnh đứng nguyên tại chỗ, đáng người yếu điệu, duyên dáng yêu kiều, tựa hồ không có ý tứ lập tức trở về nhà. Làm như vậy hộ vệ kiêm chức lái xe của nàng-Vương Phục Hưng cũng chỉ có thể cùng ở chỗ này, giữa đêm mùa hạ, thật đúng là địa điểm tốt để bị muỗi đốt, Vương Phục Hưng ngồi trong xe nhìn thoáng qua Hạ Thấm Vi vẫn còn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, nói khẽ: “Còn có việc gì sao?”

“Người muốn tiền lương như thế nào?”

Hạ Thâm Vi nhìn Vương Phục Hưng, nhàn nhạt hỏi, biểu lộ chưa tính là nghiêm túc, nhưng dáng tươi cười bình thường cũng biến mất vô tung.

Vương Phục Hưng tâm tình một hồi chấn động, loại cảm giác này rất huyền diệu, giống như là chỉ cần lúc này người nói ra một con số sẽ cùng đại tiểu thư trước mặt này khoảng cách vốn là không tính gần lại rồi xa thêm một ít, cuối cùng trở thành hai đường thẳng song song.

Vương Phục Hưng biểu lộ có chút cứng ngắc, lắc lắc đầu nói “Được rồi, ta không cần tiền lương.”

Hạ Thâm Vi nghiêng nghiêng đầu, mặt vẫn không biểu tình, nhưng động tác này lại tăng thêm cho nàng một chút dí dỏm.

“Lúc nào người rời khỏi Hoa Đình?”

Vương Phục Hưng hỏi, mình trong thời gian ngắn như vậy đã lọt vào ánh mắt Sở gia, hiện tại tuy rằng vẫn còn trong trạng thái bắt đầu nhưng nói cho cùng vẫn là do nữ nhân trước mặt này ban tặng, nhân tình này quá lớn rồi. Hắn từ trong túi quần móc ra một điều thuốc, châm, dùng sức hút một hơi, tự giễu cười cười, nếu như nhân tình đã thiếu hiện tại thiếu nợ một lần thì như thế nào?

“Làm sao vậy?”

Hạ Thâm Vi mặt không chút thay đổi nói, một bộ dáng bồn tiểu thư với người không quen đừng lôi kéo làm quen.

Chà nhè cô nàng này đang ghen?

Vương Phục Hưng trong nội tâm một cái ý nghĩ rất hoang đường hiện ra, lóe lên rồi biến mất, lập tức thoải mái, nữ nhân tranh giành tình nhân thật sự là sự tình bình thường rồi. Nhưng nhiều khi ghen tuông cũng không nhất định thực cũng là bởi vì tình cảm, chỉ sợ là chính nàng cũng không có ý thức được việc này.

“Ta muốn nhờ người một việc.”

Vương Phục Hưng ngữ khí thành khẩn nói.

Hạ đại tiểu thư đôi lông mày khẽ nhíu lại, ngữ khí dị thường ngắn gọn: “Nói.”

Thật đúng là đối thoại hoàn toàn không công bằng a.

Vương Phục Hưng cũng không phải bỏ tất không có tức giận, tính cách chủ nghĩa nam tử kiêu ngạo có chút khó chịu không chịu được thái độ của Hạ Thâm Vi, hít một ngụm khói trực tiếp khởi động ô tô, thản nhiên nói: “Không nói nữa, hẹn gặp lại”

“Đợi một chút.”

Hạ Thâm Vi thanh âm vang lên, Vương Phục Hưng đang định thất giây an toàn có chút quay đầu, ngạc nhiên.

Mới vừa rồi đại tiểu thư mặt còn không biểu tình qua trong giây lát liền tươi cười như hoa, biến hóa này, có chút quá nhanh, thật đúng là vưu vật gây ra sự khó hiểu cho nam nhân.

Vương Phục Hưng không thềm nể mặt, ngậm lấy điều thuốc, nghi ngờ nói: “Làm sao vậy?”

Hạ Thâm Vi đối với sự tình vừa rồi Vương Phục Hưng muốn nhờ cậy nàng không đề cập tới, một lần nữa khôi phục bộ dáng xinh đẹp hại nước hại dân, má phải bên phải má lúm đồng tiền nho nhỏ khẽ hiện, nhẹ nhàng nói: “Người nói ta và Duyên biểu muội ai xinh đẹp?”

Con mẹ nó, tại sao lại là vấn đề này?

Không phải đã xong rồi hay sao?

Vương Phục Hưng tỉnh tỉnh bình thần cũng có chút tức giận, thật đúng là lấy vấn đề này là có thể khi dễ mình hả? Hắn hít thở sâu một hơi, ném đi tàn thuốc, trực tiếp đẩy cửa xe ra xuống xe bình tĩnh hỏi: “Người thật muốn biết?”

Một chân vừa mới chạm xuống đất.

Từ trước đến nay vốn Hạ đại tiểu thư luôn thông dong tựa hồ sợ mình lọt vào đối đãi giống như Sở Tiền Duyên, trực tiếp chạy trốn chết vứt lại một câu không muốn biết.

Vương Phục Hưng một lần nữa trở lại trong xe, lái xe rời đi, nội tâm của hắn không giống như biểu hiện nhẹ nhõm, tựa hồ trải qua sự kiện bất cớ tại khách sạn Khải Việt về sau, Vương Phục Hưng hăm thân vào một cái loạn cục, nhân vật phía sau tay súng bắn tĩa bắn mình, thể lực ngầm Tề gia bị Sở Thành Võ hoàn toàn tóm thâu tóm, đêm nay nam nhân áo somi hoa che mặt, còn có Dương Tu kiệt xuất, một loạt sự tình, hoàn toàn loạn thành một đống, không có chút nào đầu mối. Vương Phục Hưng một chút đều không cảm thấy mình rất may mắn, ngược lại tại thời vừa mới khởi đầu điểm liền trực tiếp lâm vào một cái cảnh ngộ nguy cơ tứ phía, đến tột cùng là ai đối với mình động thủ, vì cái gì động thủ, hiện tại xem ra đây cơ hồ là vấn đề khó giải nhất.

Vương Phục Hưng nhíu chặt mày, cuối cùng một hơi thở dài, gặp được sự tình nhìn như lộn xộn, nếu như không thể giải quyết dứt khoát các manh mối có thể không thể dò xét được nữa, giết Dương Tu kiệt xuất nhất định phải mau chóng.

Vương Phục Hưng nắm chặt tay lái, đem xe lái vào cư xá, ngừng dưới lầu, sau khi tiến vào thang máy, lấy điện thoại di động ra, bấm dãy số Phương Hạo Nhiên.

Điện thoại rất nhanh bắt máy.

Thanh niên tại đại học Hoa Thanh nổi danh hèn mọn bị ồ ạt điều lười nhác, tựa hồ đang nằm ở trên giường, hàm hồ nói: “Phục Hưng lão Đại, người không nên hành hạ ta như thế này, coi như là muốn ta giết người phóng hỏa cũng phải chọn thời gian phải không? Cha mẹ nó, vừa mới ngủ liền nhận được điện thoại của người, đêm dài dài đằng đẵng đây, đây là muốn ca mắt ngủ hay sao?”

Vương Phục Hưng không có tâm tình cùng hắn nói lời vô nghĩa, hắn hiện tại rất muốn giết Dương Tu kiệt xuất, lại không khẩn trương, gặp được các nhân tố mình không xác định, hay là dùng phương pháp loại trừ, đây là đạo lý đơn giản nhất. Hắn hiện tại không có thể xác định một loạt sự việc cùng Dương Tu kiệt xuất đến cùng có quan hệ hay không, nếu có thể diệt trừ tên này vận khí tốt thì chuyện kế tiếp đều trong sáng, nếu như cùng dự đoán không phù hợp, tối thiểu cũng bớt một sự lựa chọn, hắn cầm lấy điện thoại, thần nhiên nói: “Lúc nào đến Hoa Đình, ta chỗ này có một việc muốn người làm, giải quyết không khó, nhưng rất cần thiết. ”

“Gấp như vậy?”

Phương Hạo Nhiên kinh ngạc nói, có chút tò mò, cái thằng này dường như trời sinh không có tế bào nghiêm túc, cười hắc hắc nói: “Phục Hưng lão Đại, nói cho ta biết trước là chuyện gì. ”

“Ta cần người đến chỗ của ta, giúp ta theo dõi một người, sau đó giết hắn, chúng ta có một tuần lập kế hoạch, nhất định phải làm cẩn thận chặt chẽ, người là người lạ mặt cho nên chuyện này giao cho người làm ổn nhất. ”

Vương Phục Hưng nói khẽ, đi ra thang máy, lấy ra cái chìa khóa mở cửa, phát hiện thằng oắt con đang nằm trên ghế sofa chơi game, thấy Vương Phục Hưng đang nghe điện thoại đi tới, cũng không có quấy rầy.

“Thực lẫn vào hắc đạo a. kích thích có phải hay không hơi bị lớn?”

Phương Hạo Nhiên có chút do dự nói, vốn cho là lẫn vào hắc giết người phóng hỏa chẳng qua là một câu vui đùa, lại không nghĩ rằng lần này là muốn tới thật sự.

“Việc chặn heo người cũng đã làm, hiện tại có một cơ hội chính thức trở nên nổi bật, người không dám tới?”

Vương Phục Hưng cười lạnh nói, đi vào gian phòng của mình, nằm lên trên giường.

“Đi, đương nhiên muốn đi, Phục Hưng lão Đại làm việc, ta yên tâm. ”

Phương Hạo Nhiên nhưng cười hắc hắc nói, dùng thoáng qua, nói khẽ: “Ta cố gắng hết sức tới nhanh nhất. ”

“Nhanh là bao lâu?”

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nheo mắt lại.

“Ngày mai!”

Phương Hạo Nhiên trầm giọng nói, chẳng khác gì là lập quân lệnh trạng rồi.

Vương Phục Hưng nói: “Ngày mai mời người dùng cơm”

Cúp điện thoại.

Hắn nằm ở trên giường, mở miệng khí, thì thào lầm bầm: “Thỏa. “

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 53: Phía Sau Màn

Dương Tu Kiệt vô duyên vô cớ làm ra một cái lý do vô nghĩa để rồi trúng một bạt tai, tràn đầy lửa giận đi ra khỏi nhà hàng, sắc mặt âm trầm dữ tợn, như

đã muốn giết người. Hắn đêm nay lại tới đây, tính trùng hợp, cũng không tính trùng hợp, từ khi đêm đó thấy Nghiêm Thủy Trường Nghiễm lão đầu, hắn và Đinh Thiếu Dương, hai đại thiếu gia ở Kim Lăng phong sinh khởi thủy, nghiễm nhiên đã thành thù hạ tay sai của lão đầu bình thường kia. Nghiễm lão đầu nói không để cho bọn họ rời khỏi Hoa Đình, bọn hắn liền thật không dám rời đi, nhưng từ đầu đến cuối, cũng không hề phân phó cho bọn hắn làm chuyện gì. Dương Tu Kiệt cùng Đinh Thiếu Dương hai người vắt óc suy nghĩ, suy nghĩ một ngày, cũng không có hiểu rõ Nghiễm lão đầu nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng đến cùng là có ý gì, chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến sự việc từng ly từng tý một. Nhưng không đến một ngày công phu, nghe nói một tên thù hạ tuyệt đối tâm phúc của Nghiễm lão đầu tìm bên trên bọn hắn, địa điểm chính là ở nơi này nhà hàng. Trong điện thoại đối phương ngữ khí tương đối vĩnh vào hung hăng, lạnh lùng nói trong mười năm phút nữa sẽ đến, làm cho Đinh Thiếu Dương cùng Dương Tu Kiệt đang nghỉ ngơi ở một khách sạn không xa, vội vàng chạy đến. Thế nhưng lại không phát hiện kẻ hẹn mình ăn cơm, ngược lại ngoài ý muốn gặp Vương Phục Hưng ba người. Cái này tính là trùng hợp sao?

Cho dù làm tay sai của Nghiễm Thủy Trường, nhưng địa vị củ Dương Tu Kiệt vẫn chiếm chủ đạo hơn trong hai người. Dương Tu Kiệt đi ra khỏi nhà hàng, cùng Đinh Thiếu Dương ngồi trong chiếc BMW M3, hít mát, âm lãnh nói: “Bị tính kẻ rồi một lần rồi, đã trúng một bạt tai còn chưa tính, chỉ sợ còn phải mang oan ức trên lưng, đáng lẽ lần này chúng ta liền không nên tới đây.”

“Chuyện là như thế nào?”

Đinh Thiếu Dương hiểu kỳ nói, hai người coi như là anh không ra anh, em không ra em, đến nay trên mặt vẫn đang bảo trì sung vũ. Nhưng con người nha, cho dù có quang minh chính đại ra sao, đều có chút tâm tư, bằng hữu giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chắc gần như tuyệt chủng rồi? Tội thiếu Đinh Thiếu Dương hiện tại nhìn có chút hả hê, bị một nữ nhân tặng cho một cái tát còn không dám đánh trả, nên giận lẫn ra đây, chắc chắn, tư vị này, thực không phải bình thường mất hồn kêu gào.

“Hẹn chúng ta tới đây, xác định là Lương Cảnh Ngọc? Mấy năm này thủy chung đi theo Nghiễm lão đầu bên người, là siêu cấp tay chân của hắn?”

Dương Tu Kiệt âm lãnh nói, ánh mắt kịch liệt lập loè, thế đạo, thật không là đơn thuần dựa vào gia thế liền có thể diễu võ dương oai rồi. Muốn tại chính mình trong vòng luẩn quẩn thành nhân vật trọng yếu, khẳng định phải có trội hơn ý nghĩ của đa số người trong vòng tròn này. Dương Tu Kiệt không ngốc, nếu không thời đại học cũng không thành được nhân vật phong vân số một số hai ở Phục Sáng, bị Sở Tiền Duyên cùng Vương Phục Hưng làm cho xúc động tức đến váng đầu lên, nhưng tỉnh táo lại sau đó, giống như có thể bắt được chút bản chất của sự tình.

“Nghiễm lão đầu bên người thân tín, tìm không ra thứ hai rồi, hắn nói hẹn chúng ta ăn cơm, nhất định là có việc cần, ta nghĩ không nên như vậy rồi đi, đợi thêm một chút nữa đi?”

Đinh Thiếu Dương nói khẽ.

“Không cần thiết, người còn không thấy rõ ràng? Không nói Sở gia tại Hoa Đình lực ảnh hưởng, có thể cùng Hạ đại tiểu thư ngồi bên trên quan hệ, coi như là thứ cận kề, ai dám động đến? Nghiễm Thủy Trường tại Hoa Đình có thể nói được là được nhiều người ủng hộ, rất nhiều người nguyện ý vì hắn bán mạng, dựa vào cái gì tìm chún ta, hai kẻ không hề có chút căn cơ ở Hoa Đình này? Dưới tay hắn tâm phúc hẹn chúng ta ăn cơm, Lương Cảnh Ngọc chúng ta không có gặp, làm sao lại gặp Vương Phục Hưng? Người có thể hay không động não chút đi?”

Dương Tu Kiệt cười lạnh nói, nghĩ thông suốt trong đó mấu chốt, không có cảm thấy mình sáng tỏ thông suốt, ngược lại tâm tình càng táo bạo, châm lửa điều thuốc, rít thật mạnh một hơi.

Đinh Thiếu Dương tựa hồ tại Kim Lăng bị người đồng bạn này nể chửi cũng đã thành quen, không có chút tức giận nào, ngược lại vô thức bắt đầu suy nghĩ, càng nghĩ càng không đúng, khuôn mặt sung vũ dần dần tái nhợt, muốn cố tự trấn định, thanh âm hơi run rẩy nói: “Ý của người nói là giả họa?”

“Nghiễm lão đầu đằng sau khẳng định còn có người.”

Dương Tu Kiệt âm trầm nói, hai ngón tay cầm điều thuốc, dáng cười âm đạm: “Chúng ta chính là đường lui mà Nghiễm lão đầu bố trí, ván cờ quá lớn, nhân vật phía sau màn đi sai khiến Nghiễm Thủy Trường, Nghiễm Thủy Trường không muốn chọc phiền toái, chỉ có thể tìm kẻ chết thay, mà chúng ta rất không may, đã thành mục tiêu của hắn, nếu như không có đoán sai, Lương Cảnh Ngọc tại thời điểm gọi điện thoại cho chúng ta, hắn đang tính kế chúng ta cùng Vương Phục Hưng, thậm chí khi chúng ta tới nhà hàng kia, hắn có lẽ đã cùng Vương Phục Hưng xung đột qua, kế tiếp chúng ta xuất hiện ở nơi đó, đương nhiên liền biến thành mục tiêu hoài nghi của Vương Phục Hưng cùng Sở gia, mà Lương Cảnh Ngọc đầu là làm một cái lời dẫn, đem dấu vết của Nghiễm lão đầu bắt động thanh sắc chùi sạch sẽ, nếu thật là như vậy, Thiếu Dương, người nói bước tiếp theo bọn hắn sẽ làm như thế nào?”

Đinh Thiếu Dương sắc mặt tái nhợt, có chút hoang mang lo sợ, không xác định nói: “Giết người diệt khẩu?”

“Cũng không hẳn là bọn chúng sẽ trực tiếp động thủ, bọn hắn hẳn là đang chờ Vương Phục Hưng động thủ, như vậy càng sẽ không lưu lại đầu mối gì, hết thảy đều không chẻ vào đâu được, chúng ta vừa chết, Nghiễm lão đầu cũng có thể thuận thế co đầu rút cổ lại chờ đợi cơ hội lần sau. Đại nhân vật ở sau tấm màn cuối cùng tuyệt không phải là kẻ chúng ta có thể nghĩ tới, hắn nếu như đối với Vương Phục Hưng cảm thấy hứng thú như vậy, chắc chắn sẽ không đơn giản buông tha cho đâu.”

Dương Tu Kiệt lẳng lặng nói, quay đầu liếc qua đồng bạn đang sững sờ, trong ánh mắt mang theo một tia xem thường được che giấu vô cùng tốt, lạnh lẽo nói: “Trước phát động quan hệ của chúng ta, tra rõ Vương Phục Hưng tư liệu, người này, chúng ta nhất định phải hảo hảo nghiên cứu mới có thể tìm được đối sách.”

Đinh Thiếu Dương bối rối gật đầu, tâm tình đặc ý khi được kết giao với Nghiễm Thủy Trường không còn chút nào nữa, triệt để chỉ còn lại có sợ hãi.

Miền cường còn có thể gắng giữ tỉnh táo Dương Tu Kiệt hít thở sâu một hơi, chuẩn bị phát động ô tô.

Một cỗ xe ngoại hình vô cùng quý củ Khải Mỹ Thụy đột nhiên lao đến, đẹp phan một cái, dừng ở bên cạnh chiếc chiếc bảo mã(BMW) M3 của Dương Tu Kiệt.

Cửa sổ xe lẳng lẳng mở ra, từ bên trong truyền đến âm thanh dị thường mềm mại cùng có chút yếu ớt, nhưng hoàn toàn là ngữ khí mệnh lệnh: “Lên xe.”

Dương Tu Kiệt ánh mắt rung mình.

Đại thiếu gia Đinh Thiếu Dương vốn chỉ biết chơi gái co rúm người vì sợ hãi.

Một thân áo sơ mi hoa hoét, tóc húi cua, mặc dù ngoài trời hiện tại là hơn mười giờ tối, nhưng vẫn đeo kính râm che khuất đi gần nửa khuôn mặt, một thân tà ý không thêm che giấu phóng thích ra. Ly kỳ hơn chính là mở ra Khải Mỹ Thụy nam nhân trẻ tuổi, trên cổ lại vẫn buộc lên một cái Hermes khăn lụa của nữ giới, màu hồng phấn, hần nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhìn thoáng qua Dương Tu Kiệt cùng Đinh Thiếu Dương, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên một chút, vẻ tươi cười tràn ngập âm lãnh cùng tàn nhẫn, lặp lại câu nói vừa nãy một lần: “Lên xe.”

So với nữ nhân tiếng nói còn muốn kiều mị hơn, phối hợp với lần này cách ăn mặc, làm cho người ta gần như điên cuồng tan vỡ cảm giác.

Dương Tu Kiệt do dự một chút, cẩn rắng mở cửa xe, trước khi xuống xe không quên đẩy Đinh Thiếu Dương một cái, hai vị đại thiếu gia ở Kim Lăng hôm nay dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, bước lên chiếc xe Khải Mỹ Thụy, Dương Tu Kiệt miễn cưỡng nở nụ cười thoáng qua, khàn khàn cuống họng, nhẹ giọng kêu lên: “Lương ca.”

Lương Cảnh Ngọc.

Hoa Đình lão hồ ly Nghiêm Thủy Trường nể trọng nhất một người, ẻo lả, siêu cấp tay chân, ba năm trước đây được Nghiêm Thủy Trường từ Vân Nam trên biên cảnh mang đến Hoa Đình, trực tiếp ủy thác trách nhiệm, ba năm thời gian gần đây, kẻ có tiếng nói so với nữ nhân còn muốn dễ nghe hơn rất nhiều này đã cùng Nghiêm Thủy Trường lao hồ ly làm quá nhiều hoạt động thương thiên hại lý. Ngoại trừ người trong cuộc, không ai nói được rõ ràng, một mực sấm vai Nghiêm Thủy Trường đệ nhất sát thủ thân phận, Hoa Đình dưới mặt đất xã hội ngưu quỷ, xà thần không ít, nhưng có thể cùng Nghiêm Thủy Trường sánh vai đây, tìm không ra mấy cái, nếu như ngoại nhân lão hồ ly đứng ở thế giới ngầm này kính sợ mà nói, thì đối với tên ẻo lả bên cạnh hần này phải nói là vô cùng kiêng kỵ cùng sợ hãi. Đêm nay đơn thương độc mã cùng Vương Phục Hưng động thủ, cũng không thua kém bao nhiêu, có thể nói tên ẻo lả này chính là một tên cũng biến thái vô cùng!

Dương Tu Kiệt thề, mình tình nguyện đi đối mặt Nghiêm Thủy Trường, cũng không muốn đối mặt với tên tâm thần không ổn định này một chút nào.

Lương Cảnh Ngọc ngồi ở chỗ điều khiển xe, tựa hồ hoàn toàn không có phát giác được Dương Tu Kiệt tam tinh đang mâu thuẫn một cách kịch liệt, từ tay lái phụ xuất ra một cái túi, trực tiếp ném ra ghế sau, âm thanh âm nhu mềm mại nhưng lạnh như băng cất lên: “Trong này có hai bộ điện thoại, hiện tại bắt đầu thay đổi, Nghiêm tiên sinh sẽ định kỳ liên lạc với các người thông qua nó, khách sạn cũng đã đặt phòng xong, Shangri-La hai phòng, Nghiêm tiên sinh hy vọng có thể tùy thời liên lạc, hơn nữa tìm được các người, ý của hần, các người đã minh bạch?”

Nội tâm không biết đang có cảm tưởng gì Dương Tu Kiệt đồng cứng gật đầu, gất gao bắt lấy túi nhựa màu đen đối phương ném tới, không nói một lời.

“Không sao, các người có thể rời đi.”

Lương Cảnh Ngọc nói, vươn tay, vuốt ve thoáng qua khan lục trên cổ mình, nhẹ nhàng nheo mắt lại.

Dương Tu Kiệt tư duy đang cứng ngắc, cùng với Đinh Thiếu Dương xuống xe, một lần nữa phản hồi chiếc bảo mã(BMW), ngồi ở chỗ điều khiển, nhìn Lương Cảnh Ngọc lái xe rời đi, thật lâu, mới đột nhiên đem túi nhựa trên tay dốc ra, trong khi Đinh Thiếu Dương đang có hút ngốc trệ nhìn hần, hần chửi lớn: “Đkm, con mẹ nó.”

Đặt ở toàn bộ Hoa Đình dưới mặt đất xã hội đều xem như nhất tông đại sát khí Lương Cảnh Ngọc lái xe tới đến một cư xá duyên dáng cao ba tầng, sau khi dừng xe tiến vào thang máy, đi thẳng tới tầng ba, móc ra chìa khóa, mở cửa đi thẳng vào phòng.

Trong tòa thành thị này không cso dưới năm sáu chỗ ở Nghiêm Thủy Trường tựa hồ vừa mới cúp điện thoại, đang cầm di động, lưng tựa ở ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, nghe động tĩnh ở cửa, cũng không có mở mắt ra, thân nhiên nói: “Như thế nào?”

Lương Cảnh Ngọc đi theo bên người lão hồ ly này đã ba năm, tựa hồ đã thành thói quen với việc hần ra vẻ như vậy, ngồi xuống một chiếc sofa khác, cười cười, gật đầu nói: “Rất mạnh. Chính diện giao phong mà nóta hoàn toàn không có khả năng là đối thủ của hần.”

“Lợi hại như vậy?”

Nghiêm Thủy Trường có chút kinh ngạc, mở mắt ra, phát hiện tâm phúc của mình không hề có nửa điểm nói giỡn, nghiền ngẫm nói: “Có chút ý tứ, xem ra tư liệu của Vương Phục Hưng tiểu tử này cần phải sửa đổi, thực lực còn phải cho mạnh hơn nhiều, quả là người trẻ tuổi thú vị đây rồi.”

“Kể tiếp nên như thế nào?”

Lương Cảnh Ngọc nhẹ giọng hỏi, ánh mắt cuồng nhiệt, chiến ý sôi trào, đều nói cao thủ cô đơn lạnh lẽo, Hoa Đình xã hội đen này, Lương Cảnh Ngọc xác thực đã tịch tịch thời gian rất lâu, gặp được Vương Phục Hưng, khó tránh khỏi có chút ngửa tay, một chọi một chính diện một mình đấu mà nói, hần biết rõ mình không phải đối thủ của Vương Phục Hưng, nhưng ở sau lưng chơi một ít ám chiêu, Lương Cảnh Ngọc không cho là mình không có chút nào cơ hội.

“Đem tư liệu chúng ta toàn bộ thu thập đọc tới trước đi, sau đó, đợi là được, người sau lưng ta sai khiến làm những việc này, nhìn như vô dụng, nhưng có lẽ trong một ngày nào đó lại phát huy ra tác dụng không ngờ. Gấp không được, Vương Phục Hưng tiểu tử đó chính là điểm mấu chốt, có lẽ là khối đá cản đường, dùng hay bỏ, là không chế hay là diệt trừ, không phải là chuyện chúng ta có thể quyết định được. Chúng ta chỉ cần ngồi đợi tin tức là được.”

Nghiêm Thủy Trường cười nhạt nói, tự mình rót cho Lương Cảnh Ngọc một chén trà, lặng lẽ nói: “Chuyện này tạm thời có thể dừng lại một thời gian, Vương Phục Hưng bây giờ nhìn giống như không có căn cơ, nhưng Sở gia, nhất là Hạ gia, chúng ta không thể trâu vào, xử lý tốt một chút, đem sự chú ý tới Dương Tu Kiệt cùng Đinh Thiếu Dương hai tên thanh niên sức trâu kia, chỉ cần bọn hắn vừa chết, chúng ta liền an toàn. Sở Thành Vô? Một kẻ chỉ biết chém chém giết giết mắng phụ, cho dù có chút ít đầu óc thì như thế nào? Còn không phải bị thân tình ngăn trở tay chân? Nếu như ta không có đoán sai, Sở Thành Vô đã vì cháu gái của hắn chuẩn bị một phần đại lễ, muốn nhìn Vương Phục Hưng như thế nào đi tiếp thu rồi. Giết Dương Tu Kiệt, chắc chắn, người tuổi trẻ bây giờ, nghe mới sinh không sợ cạp a, ta ngược lại là tại chờ mong người trẻ tuổi này như thế nào đem Kim Lăng đại thiếu gia chơi đùa đến chết.”

“Dừng lại? Yên tĩnh một đoạn thời gian?”

Lương Cảnh Ngọc mặc niệm rồi một tiếng, vươn tay, đem khăn lụa trên cổ kéo xuống, che lại khuôn mặt, hướng trên ghế sa lon ngã xuống, tự nhủ: “Chỉ sợ đã dừng lại không được.”

Nghiêm Thủy Trường bĩu môi, neho mắt lại, không cho là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Hộ Vệ Mới

Vương Phục Hưng sáng sớm năm giờ rưỡi rời giường, mặc quần áo rửa mặt, chạy bộ tập thể dục, tại phụ cận trong công viên đánh cho hai bài Bát Cực Quyền, sau đó ăn điểm tâm, đầu vào đây. Sinh hoạt tựa hồ tại đây giống như an tĩnh lại, đều nói một người thời khắc rời giường biểu lộ ánh mắt có thể phản ánh ra nội tâm của một người vô cùng chân thật. Nhưng lời này đặt ở trên người Vương Phục Hưng, rõ ràng không thể áp dụng, cái thẳng này suốt ngày, bất luận làm cái gì, đều là một bộ rất bình tĩnh tư thái, phần nộ tức giận cũng không thông thường xảy ra. Hạ Thẩm Vi nói đây là một người nội tâm phong phú cường đại tới trình độ nhất định biểu hiện, Vương Phục Hưng đồng chí đa mặt không tề, đối với bất luận cái gì hình thức kích lệ cũng có thể thân nhiên tiếp nhận, nhưng trong lòng lại đối với những lời này lại không cho là đúng, nội tâm cường đại phong phú? Trong bệnh viện tâm thần một ít bằng hữu nội tâm so với hắn còn phong phú hơn nhiều!

Ăn xong bữa ăn sáng đáng giá ba đồng, tám phần no bụng, Vương Phục Hưng một mình trở lại cư xá, lại không lên lầu, mà là rất tự giác ngồi vào bên trong a chiếc Audi A6L, lái xe tới Thanh Đình hội sở. Công việc họ về so với các công việc khác quả là vất vả, nguy hiểm không nói, còn muốn có đầy đủ trung tâm cần có thực lực cường đại, vượt mong ngựa tiêu chuẩn cũng không thể không có, là kỹ thuật cùng nhân lực đem kết hợp chức nghiệp. Vương Phục Hưng đồng chí tình cảnh muốn bắt bắt hơn một điểm, vô số lần sự thật đều tại chứng minh một cái cũng không khó phát hiện chân lý, cùng lão bản giao tình chính là phải có chừng có mực, quá xa không được, quá gần cũng không nên. Khoảng cách xa sẽ bị lão bản xem nhẹ, khoảng cách một khi quá gần, liền gặp được các loại sự tình làm cho người ta chỉ biết than thở không thôi, các loại oan ức, tiền lương khát nợ,... bởi vì lão bản hoàn toàn sẽ không coi người là ngoại nhân a.

Vương Phục Hưng cũng không biết vị trí cụ thể của mình trong nội tâm Hạ Thẩm Vi, nhưng làm lâu như vậy, cũng liền hôm qua mới lấy được năm mươi nhân dân tệ tiền lương. Hai bao thuốc, hai chai nước, thêm bữa sáng hôm nay, bỏ ra gần một nửa, sinh hoạt quá gặt điểm. Vương Phục Hưng lái xe chạy tới Thanh Đình hội sở, trên đường đi yên lặng suy nghĩ, thật sự không có cách mà nói, xem chừng chỉ có thể tìm Khổng Lâm vị đại thúc này cứu cánh một chút, đi theo Hạ đại tiểu thư bên người hộ vệ vậy mà sẽ thiếu tiền tiêu, loại chuyện này nói ra, coi chừng người ta cười cho đến rụng răng ấy chứ.

Đem xe dừng ở Thanh Đình hội sở bãi đậu xe, Vương Phục Hưng biểu lộ bình tĩnh xuống xe, nơi này đại môn hôm nay nghiêm nhiên vì hắn mà có tư thái cởi mở, không có bất kỳ người nào ngăn trở, xem chừng Hạ gia tại nơi có tầm quan trọng khá lớn này cũng lưu ý rất nhiều, cũng không phải nói phong thủy như thế nào, mà là tiến vào đại môn đều có một đạo khúc chiết sau đó, đều có giấu huyền cơ. Từ cửa lớn bảo an đến bãi đỗ xe, tiến vào hội sở đại môn, từ lâu một đến lâu bốn, nhiều nhất cũng chỉ có mấy trăm mét khoảng cách, nhưng nếu như Vương Phục Hưng cảm giác không sai mà nói, một khi gặp được tình huống đặc biệt, tại nhân lực tài nguyên sẵn có tại nơi đây, hầu như lập tức liền sẽ biến thành một tòa thành lũy dễ thủ khó công, từng cái cửa khẩu đều sẽ có người một mực phòng vệ, hầu như không tồn tại bất luận cái gì góc chết.

Trọng địa.

Đây là Vương Phục Hưng đánh giá duy nhất đối với Thanh Đình hội sở, hắn hiện tại chẳng muốn đi suy nghĩ Thanh Đình tại Hạ gia vị trí, chỉ có điều mỗi lần tiến vào nơi đây, nhìn đến bố cục nơi đây, đều có một loại tâm lý xung đột một cách kỳ quái, thật sự nghĩ mãi mà không rõ vì cái gì mà đường đường một Hạ gia lại đem một cái rõ ràng rất trọng yếu địa phương tu kiến như vậy rách nát. Trong lòng hắn, hôm nay còn dư lại ba đại gia tộc, có lẽ không có lý do gì diệu thấp như vậy điều mới đúng.

Quen thuộc đi vào ghế salon xa hoa đã bị Hạ Thẩm Vi chiếm lấy, đẩy cửa đi vào, Vương Phục Hưng có chút sững sờ.

Trong rạp còn lưu lại mùi nước hoa Hạ Thẩm Vi sử dụng vô cùng nhẹ nhàng, mùi thơm cực kỳ phù hợp cá tính của nàng, túi xách màu nâu tùy ý nằm trên mặt bàn, người lại vô tung vô ảnh.

Mấy ngày nay đã trải qua các loại sự kiện ly kỳ, Vương Phục Hưng ánh mắt lập lòe, lập tức tự giễu cười cười, bỏ qua ý nghĩ hạ đại tiểu thư bị người ta bắt cóc từ nơi này, đi ra khỏi phòng, vừa hay nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi Không Lâm đang bung một chén trà nóng, đứng ở cạnh lan can trầm tư.

“Không ca.”

Vương Phục Hưng hô một tiếng, đi qua, móc ra một điều thuốc, thuận miệng cười nói: “Đại tiểu thư đâu?”

Không Lâm rất ngăn ngại do dự một chút, trên mặt mắt tự nhiên thần sắc lóe lên rồi biến mất, lập tức khôi phục bình thường, khẽ cười nói: “Đang bận một ít chuyện, người nếu như không vội thì đợi một chút, đã ăn điểm tâm chưa, ta nói người mang lên?”

Vương Phục Hưng cười nói câu không cần, cùng Không Lâm hàn huyên hai câu, một lần nữa phản hồi ghé salon. Hẳn đối với Không Lâm biểu hiện cũng không có gì không thoải mái cả, Thanh Đình loại địa phương này, khẳng định dùng năng lực bây giờ của Vương Phục Hưng, cũng không thể biết được, cái mới nhìn qua cái này tan hoang hội sở, sau lưng che giấu bí mật, tuyệt đối nếu so với Vương Phục Hưng tưởng tượng còn lớn hơn rất nhiều. Không Lâm có chỗ không muốn nói, là rất bình thường, hơn nữa nhìn qua thì đó là chứng minh hẳn với Hạ gia một mảnh trung thành, Vương Phục Hưng lại không đi dò xét Hạ gia vật gì, đối đãi loại tình huống này, hay vẫn là hi vọng nhạc kiến.

Vương Phục Hưng đi trở về ghế salon, tùy ý tựa ở trên ghế salon, lấy điện thoại di động ra, ý định cùng Sở Tiền Duyên gửi qua một cái tin nhắn, loại này tuy nói hơi trẻ con cùng cũ kỹ hình thức tán gái, nhưng kỳ thật mà nói, rèn sắt khi còn nóng hiệu quả lớn hơn, dù sao tối hôm qua mới ngoài dự đoán của mọi người cướp đi nụ hôn đầu tiên của người ta, ngày hôm sau lại đem cái tiểu nương tử kia gạt trong nhà, hơi không tương xứng nổi một chút. Hắn cầm lấy điện thoại, có chút do dự, không biết nên nhắn tin gì, cuối cùng rất khuôn sáo cũ phát một câu: Rồi giường chưa?

Sở Tiền Duyên rất nhanh hồi đáp tới đây: Ân, đang chơi trò chơi, người đang làm gì thế?

Vương Phục Hưng suy tư xuống, trả lời vô cùng chính thức: Đi làm.

Sở Tiền Duyên đột nhiên yên lặng, đây cơ hồ là nói chuyện phiếm thường dùng nhất ký hiệu. Đại học trong bốn năm, Vương Phục Hưng ngoại trừ Hồ Từ cùng Yên Đế, một cái bạn bè khác là Phuong Hạo Thiên đã từng chuyên môn nhằm vào những lời này khai sáng ra một câu lực sát thương có thể kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ. Hắn cùng học muội nói chuyện phiếm tới một thời điểm, chỉ cần vừa thấy được im lặng tuyệt đối, sẽ lập tức đánh qua một loạt dấu chấm tròn, sau đó dùng nhanh như chớp tốc độ đánh một câu: “Người cho ta một loạt trứng, ta cho người một loạt tình tình tốt, tuyệt phối.”

Thường thường thời điểm này, các vị học muội của chúng ta đều cho Phuong Hạo Thiên một câu lẩn, hắn không lẩn, các nàng sẽ biến mất rất nhanh, trực tiếp off hoặc là ắn, tóm lại là ở không cho hắn tiếp tục cơ hội nói chuyện.

Vương Phục Hưng đáng tuổi cười trên tức, nhớ tới khuôn mặt của Sở Tiền Duyên, ngón tay cái ma sát bàn phím điện thoại, vừa muốn tham khảo một chút xem lời kịch đùa giỡn của huynh đệ mình nếu rơi vào người Sở Tiền Duyên thì sẽ có phản ứng như thế nào, đột nhiên thân thể lại căng thẳng, nhanh chóng thả điện thoại vào túi quần, từ trên ghế salon đứng lên, toàn bộ thân người linh hoạt nhẹ nhàng lên đến cửa ra vào của ghế salon.

Một loạt động tác vô thanh vô tức, Vương Phục Hưng thân thể tựa sát vào vách tường, điều chỉnh thoáng qua hô hấp, bất động thanh sắc, Hoa Ban đã xuất hiện trong tay hắn, chuỗi đao đen xi phảng phát lóe lên quang mang.

Ngoài cửa, tiếng bước chân dần dần rõ ràng, thông dong mà trấn định, không nhanh không chậm.

Vương Phục Hưng mím môi thật chặt, chờ đối phương tới gần. Lần trước sự việc bắt cóc ở Khải Việt diễn ra, Hạ gia như thế nào tức giận, Vương Phục Hưng không được biết, nhưng từ khi cái kia ban đêm bắt đầu, Vương Phục Hưng cũng chưa gặp qua tổ đội hộ vệ xa hoa bên người Hạ Thẩm Vi, vì vậy cảm giác Hạ đại tiểu thư an toàn liên toàn bộ đã rơi vào trên người Vương Phục Hưng. Loại này nhìn như vì điều thay đổi, sẽ đối với hắn về sau sinh ra cái dạng gì ảnh hưởng, Vương Phục Hưng không được biết, nhưng tối thiểu hắn hiện tại có thể khẳng định, Thanh Đình hội sở bộ phận những người thường xuyên đi lại ngoài sáng, không có ai gọi là cao thủ cả.

Nhân vật bên ngoài đang chậm rãi tiến vào đây, trong lúc vô tình liền mang theo một loại khí thế làm cho Vương Phục Hưng cảm thấy nguy hiểm, hắn ở đâu ra vậy?

Vương Phục Hưng không có quá nhiều ý tưởng, chẳng qua là cảm thấy có người ăn gan hùm mật gấu nôm mới chạy đến cái chỗ này ý định bắt cóc Hạ Thẩm Vi, quá mức hoang đường. Nhưng bất cứ chuyện gì, nhưng hoang đường cùng chân tướng, vẫn luôn là một cặp huynh đệ sinh đôi, nhiều khi, càng là làm cho người ta cảm thấy chuyện bất khả tư nghị, càng dễ dàng phát sinh. Tối hôm qua mới tại toilet nhà hàng suýt nữa bị người ám sát đắc thủ, Vương Phục Hưng đối mặt loại tình huống này, không thể không cẩn thận đối đãi.

Vương Phục Hưng hô hấp đều đặn, núp ở phía sau cửa, tùy thời chuẩn bị ra tay, Yên tĩnh động thủ, giết làm cũng không tha? Hắn không muốn giết người, nhưng tối thiểu nhất, cũng muốn làm cho đối phương mất đi sức chiến đấu, nếu không đối mặt với kẻ mà hắn tựa hồ không nắm rõ, hắn cảm giác, cảm thấy không được.

Ngoài cửa trong hành lang, dần dần tiếp cận bao sương chỗ Vương Phục Hưng nấp, bước chân đồng thời dừng một chút, đồng thời thả chậm bước chân hơn.

Đem lỗ tai dán tại trên vách tường Vương Phục Hưng nội tâm nghiêm nghị, quả nhiên là một siêu cấp cao thủ, theo như bản năng của cơ thể phản ứng, xem chừng mạnh mẽ hơn tối hôm qua tại nhà hàng tên sát thủ tà khí mặc áo hoa kia một phần, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng hô hấp, hướng về bên cạnh di động rồi một bước nhỏ, một tay nắm chặt Hoa Ban, tay còn lại giữ trên cánh cửa

Cùng lúc đó.

Người ngoài cửa cũng nhẹ nhàng đứng vững bước chân.

Một trong một ngoài, còn sót lại một tường ngăn cách.

Nội tâm đối với nguy hiểm nhảy cảm cảm ứng đã đạt tới đỉnh điểm, Vương Phục Hưng cảm nhận người bên ngoài cùng mình có địch ý mãnh liệt, cả người dĩ nhiên điều chỉnh đã đến đỉnh phong nhất trạng thái.

Cách cửa bao sương, hai người còn chưa thấy mặt, lại cứng rắn tạo thành một loại giương cung bạt kiếm khí thế.

Biểu hiện hơi lộ ra vội vàng Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, nhẹ nhàng buông ra nắm đấm của cánh, không có vội vã chủ động tiến công.

Ngoài cửa người đồng dạng không có bất cứ động tĩnh gì.

Giằng co.

Một phút đồng hồ, hai phút, năm phút đồng hồ.

Người ngoài cửa rõ ràng không muốn tiếp tục giằng co nữa, đột nhiên ra tay.

Một cước cực mạnh đá vào cánh cửa gỗ.

Cửa phòng cao hai mét đột nhiên chia năm xẻ bảy.

Cắt gao híp con mắt Vương Phục Hưng rút cuộc động thủ, thân thể như quỷ mỵ, nghiêng người bước một bước, triệt để thấy được ngoài cửa người dung mạo.

Đó là một trương dị thường bình tĩnh không có gợn sóng khuôn mặt, bình thường tướng mạo, một thân đen nhánh quần áo thể thao, ánh mắt sắc bén.

Vương Phục Hưng không có may mắn do dự, trong tay Hoa Ban trước tiên nâng lên, góc độ vi diệu, xẹt thẳng qua trước ngực đối phương

Đối phương nếu như có thể ở ngoài cửa liền phát hiện Vương Phục Hưng, hiển nhiên cũng sớm có chuẩn bị, không lùi mà tiến tới, một thanh giống như dao găm quân đội đen nhánh nghiêm túc quét tới, cùng Hoa Ban trùng trùng điệp điệp đụng vào nhau.

Tia lửa lập lòe, tiếng vang nhẹ kêu.

Vương Phục Hưng cổ tay tê rần, bị đối phương lực đạo trùng kích một cái lão đảo, đứng không vững.

Tướng mạo bình thường nhưng sử dụng dao găm quân đội chơi quả thực bá đạo, thanh niên nam tử đồ đen càng là lui về phía sau nhanh hơn, không thể không chế đập người vào lan can.

Đường kính hơn mười xen ti mét lan can đột nhiên rung động, chính giữa cũng xuất hiện những vết nứt chẳng chịt.

Thanh niên bình thường gan bàn tay cùng cánh tay một hồi đau nhức, thần sắc ánh lên vẻ kinh ngạc.

Vương Phục Hưng mặt không biểu tình, thừa thắng xông lên, toàn bộ hành lang bất quá hơn ba mét khoảng cách, có thể nói chớp mắt là đến, Vương Phục Hưng quơ cánh tay có chút run lên, nước một bước dài nhảy ra khỏi cửa phòng, vừa mới đứng vững, chân còn lại đột nhiên nâng lên, cần bản không cho người chút thời gian nào phản ứng, trực tiếp nện xuống dưới.

Tựa hồ không nên xuất hiện ở nơi đây thanh niên nam nhân vô thức xoay người một cái, một giây sau, bên tai đột nhiên truyền đến một hồi nổ mạnh, lan can gỗ chế tác dị thường rắn chắc, hơn nữa còn có khảm nạm thêm thủy tinh, dưới một cước của tên điên này, triệt để không chịu nổi, trực tiếp vỡ vụn, toàn bộ rơi xuống lầu, càng làm cho lòng người lạnh ngắt chính là cái tên điên này vẫn còn có khiến người sợ hãi tốc độ phản ứng, một cước không có trúng mục tiêu, nện đứt lan can rồi quét tới mạnh mẽ, những nơi đi qua, nguyên bản lan can gỗ hoàn hảo đều bị phá vỡ

Dễ như trở bàn tay.

Trong thoáng chốc thậm chí có chút khí thế ai dám tranh phong.

Nam nhân sử dụng dao găm quân đội lui về sau thêm một bước, chưa tính hồn, như lâm đại địch.

Hắn vô thức nhìn lướt qua chân đối phương, đồng tử có chút co rút lại, chỉ thấy đối phương ống quần ở bên trong, cát vàng đang chảy ra thành dòng, trực tiếp từ trong ống quần hắn chảy ra, trong đầu người thanh niên này có chút ngưng trệ.

Cái tên điên này, trên đùi thủy chung cột bao cát?

Nam nhân sử dụng dao găm quân đội thở dài một cái, người cũng không phải thần tiên, khẳng định cũng luyện không ra cái gì bất diệt kim thân, thân thể

một cước nện đứt lan can cùng bốn năm cen-ti-mét thủy tinh, chân còn có thể không bị thương cũng quá may nó hiếm có rồi, hóa ra chính là nhờ bao cát này là nguyên nhân.

Nếu như đối phương trên đùi không có những thứ này vướng víu mà nói, vừa rồi mình có thể tránh thoát không đây?

Nam nhân sử dụng dao găm quân đội trong đầu đột nhiên dần hiện ra một cái ý nghĩ, khoe miệng đắng chát, lấy lại bình tĩnh, trầm giọng nói: “Ngươi là ai?”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, còn chưa nói lời nào, chỗ góc cua từ lầu ba lên lầu bốn vang lên thanh âm lo lắng của Hạ Thẩm Vi: “Dừng tay cho ta.”

Mới vừa rồi còn tại sinh tử đối với hướng hai người hai mặt nhìn nhau, nhìn Hạ Thẩm Vi, một hồi im lặng.

“Các ngươi muốn đem nơi đây đều hủy đi hay sao?!”

Hạ Thẩm Vi cả giận nói, nhìn thoáng qua lan can hoàn toàn bị Vương Phục Hưng, một hồi bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười.

“Đây là?”

Vương Phục Hưng có chút phát ngốc, nhìn thoáng qua cung kính đứng ở Hạ Thẩm Vi bên người nam nhân sử dụng dao găm quân đội, có chút không nghĩ ra được gì.

“Đây là hộ vệ gia tộc mới phái tới cho ta, Cổ Hà, lần trước hộ vệ đã toàn bộ bị gia tộc kiểm tra, gia gia ta lo lắng, trực tiếp gọi hần tới, hai cái bạo lực điên cuồng, các ngươi muốn đánh nhau thì trước đó cũng phải rõ ràng đã chứ?”

Hạ Thẩm Vi ánh mắt đảo qua đồng cát vàng nhỏ bên cạnh giày của Vương Phục Hưng, lặng lẽ nói.

Hộ vệ mới phái đến?

Hộ vệ?

Quả thật là cao thủ a, nhân vật như vậy, Hạ gia coi như là không thể tạo thành một quân đội lớn, nhưng đoán chừng cũng có không ít a?

Không biết vì cái gì, Vương Phục Hưng nội tâm đột nhiên có chút khổ sở, lại để cho hần nguyên vốn có chút xấu hổ tâm tình đều biến mất vô tung, nam nhân Cổ Hà này nếu ở bên người Hạ Thẩm Vi, xác thực ít có người có thể ở tổn thương vị đại tiểu thư này rồi.

Nhưng hần là hộ vệ, mình bây giờ tính là gì đâu?

Nhanh như vậy sẽ không có giá trị lợi dụng sao?

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, giương lên ống quần, đem bao cát bị thủy tinh rạch phá cởi ra, nhưng ở một bên, nhìn Hạ Thẩm Vi, bình tĩnh nói: “Ngươi tới hôm qua đã biết có phải hay không, cho nên mới hỏi ta muốn muốn bao nhiêu tiền lương?”

Hạ Thẩm Vi ánh mắt lập loè, nội tâm nộ khí không biết như thế nào đột nhiên biến mất hơn phân nửa, lại bắt buộc mình quay đầu, nhìn Vương Phục Hưng, ra vẻ cường ngạnh nói: “Có vấn đề gì không?”

Vương Phục Hưng ánh mắt có chút âm trầm, lóe lên rồi biến mất, lấy ra một điều thuốc, châm lửa rít một hơi hết gần một phần ba, toàn bộ nhổ ra về sau, sắc mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, nói khẽ: “Không có vấn đề gì.”

Hần cúi người đem day giày bước lại, sau đó, đứng thẳng thân thể, cùng Hạ Thẩm Vi gặp thoáng qua, thân nhiên nói: “Nếu như không có chuyện gì, ta đi trước.”

Đi trước? Đi trước là có ý gì?

Hạ Thẩm Vi cắn chặt môi, trầm mặc không nói, như một quật cường hải tử.

Vương Phục Hưng từ lầu bốn đi xuống lầu một đại sảnh, từ đầu đến cuối, cũng không có quay đầu lại, trực tiếp đi ra khỏi Thanh Đình đại môn.

Khổng Lâm không biết từ lúc nào xuất hiện ở bên cạnh Hạ Thẩm Vi, nhìn đại tiểu thư sắc mặt có hơi chút tái nhợt, nhẹ giọng hô một câu: “Đại tiểu thư.”

Hạ Thẩm Vi tựa hồ đột nhiên phục hồi tinh thần lại bình thường, giống như phát điên lao xuống lầu, đứng ở cửa lớn, thấy, nhưng là một cái bóng lưng cô độc đang đi bộ ra khỏi Thanh Đình hội sở.

Cô đơn cũng không cô độc.

Hần xác thực không cô độc, hần còn có bạn gái.

Hạ Thẩm Vi gạt gao căn đôi môi đỏ thắm đến trắng bệch ra, nhìn thoáng qua ngừng ở một bên bãi đỗ xe cái kia chiếc Audi A6L, trầm mặc hồi lâu, mới

nhìn phương hướng Vương Phục Hưng biến mất, ni non một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Cho Ta Một Cái Xử Nữ

Vương Phục Hưng rời đi khỏi Thanh Đình hội sở, không quên đem chìa khóa xe chiếc A6L đặt ở trên mui xe. Không tính dễ làm người khác chú ý, bất quá đến gần khăng định có thể thấy, Cổ Hà hộ vệ kia thân thủ tuy rằng không bằng Vương Phục Hưng biến thái vô cùng, nhưng bảo vệ Hạ Thẩm Vi là quá đủ. Hắn yên tĩnh đi ở trên đường cái, sờ lên túi, còn có chừng ba mươi đồng tiền lẻ, có chút tự giễu, Hồ Tử tại quán bar làm vài ngày tối thiểu còn lấy được rồi ba trăm, chính mình công tác làm như vậy, cũng chả ra đầu vào đâu. Vươn tay gọi một chiếc taxi, Vương Phục Hưng ngồi vào, yên lặng tính toán khoảng cách, báo ra vị trí nhà của mình, muốn yên lặng trở về.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Vương Phục Hưng lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, là Hạ Thẩm Vi dãy số, không có nhận, cũng không có cắt đứt, lảng lảng cảm lấy, đối phương cũng rất cố chấp, một lần không tiếp tục bấm lần thứ hai, mãi cho đến lần thứ ba không nghe, mới buông tha cho gọi điện thoại, Vương Phục Hưng vốn ý định một lần cắt điện thoại đi, lại đột nhiên thấy trên màn hình còn có một mẩu tin nhắn chưa đọc đến từ Sở Tiền Duyên, nội dung rất đơn giản: “Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm được không? Mang theo biểu tỷ cũng không việc gì đâu.”

Vương Phục Hưng suy nghĩ một chút, không có trả lời tin nhắn, dứt khoát gọi điện thoại qua.

Điện thoại rất nhanh được thông suốt, Sở Tiền Duyên thanh âm truyền tới, ôn nhu yếu ớt: “Này?”

“Lát nữa cùng nhau ăn cơm trưa? Bất quá ta trong túi quần không có tiền, khăng định người phải mời khách đấy.”

Vương Phục Hưng nói khê, ngữ khí bình thản, vốn là không có gì có thể tức giận địa phương, Hạ Thẩm Vi với tư cách Hạ gia đại tiểu thư, vấn đề về an toàn nhất định sẽ bị một đám người quan tâm, mình ở bên người nàng làm hộ vệ, đợi người của Hạ gia đã đến, mình nhất định phải rời đi, đối với phương diện này, Vương Phục Hưng cũng không quan tâm gì nhiều lắm.

“Người không đi làm sao?”

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng hỏi, tựa hồ đang ở nhà nghe âm nhạc, chậm rãi giai điệu, nhịp điệu xuyên thấu qua điện thoại truyền vào trong tai Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, không có nhiều lời.

“Tốt, người tới cửa nhà ta đón ta, giữa trưa ta mời người ăn cơm.”

Sở Tiền Duyên cười duyên nói, trong giọng nói lại mang chút vui thích khi bạn trai bỏ việc để mời mình đi ăn trưa.

Vương Phục Hưng cười nói câu tốt, cúp điện thoại, nhắc nhở lái xe đi mây xanh biệt thự, dù sao cùng là một cái phương hướng, không cần quay đầu, trực tiếp lái qua là được.

Hơn bốn mươi phút lộ trình, đi vào mây xanh khu biệt thự cửa ra vào, Vương Phục Hưng trả tiền xuống xe, Hoa Đình tiêu phí thiết tình cao, xe taxi cắt bước giá liền mười bốn khối, đến nơi tổng cộng là ba mươi tiền, khá tốt không vượt ra ngoài túi tiền của Vương Phục Hưng, bằng không thì có thể tới khu biệt thự đón bạn gái, nhưng ngay cả tiền xe taxi đều trả không nổi, cũng thật là làm cho người ta nhức cả dãi rồi.

Trên người vền vẹn lưu lại ba khối tiền cũng đủ ngày mai tự phục vụ điểm tâm, Vương Phục Hưng cửa xe taxi lại, vừa mới quay người, vừa hay nhìn thấy Sở Tiền Duyên từ cửa lớn đi tới, mười giờ sáng tà hữu thời gian, ánh mặt trời dần dần nóng rực, tóc dài đen nhánh của nàng buộc thành một cái đuôi ngựa phía sau, đeo nón mặt trời trên đỉnh đầu, quần jean bình thường phối thêm áo T-shirt, rất có hương vị nữ hài tư, đi đến trước mặt Vương Phục Hưng, không thể không nói là dí dỏm động lòng người.

“Xe của người đâu?”

Sở Tiền Duyên nghi ngờ nói, bước tới bên cạnh Vương Phục Hưng, do dự đôi chút, duỗi ra bàn tay nhỏ bé, nhẹ nhàng khoác ở cánh tay của hắn.

“Xe kia không là của ta, ở lại Thanh Đình hội sở rồi.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, ngậm một miếng thuốc, mặc kệ nội tâm như thế nào, tối thiểu biểu hiện ra rất tiêu sái, không có nửa điểm tâm tình vọng.

Sở Tiền Duyên khẽ nhủ mày, nàng không ngờ, nhiều nhất chẳng qua là tính cách đơn thuần, tâm tư lại tinh tế tí mĩ vô cùng, từ trong lời nói của Vương Phục Hưng, rất nhạy cảm phát giác không đồng dạng như vậy địa phương, cẩn thận từng li từng tí nói: “Người cùng biểu tỷ lại mâu thuẫn hay sao?”

“Không có, Hạ gia một lần nữa phải tới cho nàng hộ vệ, là cao thủ, cho nên kiếp sống hộ vệ của ta chấm dứt, đương nhiên không thể đi xe của đối phương nữa, cho nên ta thuê taxi tới đây.”

Vương Phục Hưng cười nhàn nhạt nói, rất không có đạo đức công cộng đem tàn thuốc tiện tay ném xuống đất, dùng chân giẫm giẫm, hỏi: “Chúng ta đi sao?”

“Ngươi chờ ta chút.”

Sở Tiền Duyên nói một tiếng, buông cánh tay Vương Phục Hưng ra, chạy hương Mây Xanh biệt thự, sau lưng bím tóc đuôi ngựa cũng theo nàng chạy mà lay động qua lại, nhìn qua vô cùng đáng yêu.

Không ra ba phút, một cỗ thuần sắc trắng Audi A7 liền lao ra khỏi đại môn của Mây Xanh biệt thự, trực tiếp dừng tại Vương Phục Hưng bên người.

Sở Tiền Duyên bước chân nhẹ nhàng xuống xe, vỗ vỗ thân xe, cười nói: “Lên xe.”

Vương Phục Hưng có chút kinh ngạc, xe này tạo hình cũng quá mức làm dáng một chút, cái này được xưng Audi công ty trong lịch sử hoàn mỹ nhất xe A7, có lẽ tại giá cả bên trên cùng A8 không thể so sánh, nhưng ngoại hình không thể nghi ngờ vô cùng phù hợp mới khẩu vị người trẻ tuổi, Vương Phục Hưng đi qua, ngồi vào trong xe, nắm tay lái, cảm khái một câu: “Xe tốt.”

“Ngươi cứ dùng được không? Thúc thúc cũng sẽ không phản đối, so với chiếc xe kia lúc trước thì đẹp hơn nhiều a.”

Sở Tiền Duyên ngồi ở vị trí kế bên tài xế cười nói, đều nói nữ nhân ở yêu đương thời điểm chỉ số thông minh sẽ hạ thấp vô cùng, tất cả hành động, theo bản năng đều nịnh nọt tình lang của mình, Sở Tiền Duyên bây giờ còn tính bảo trì thanh tỉnh, nhưng trong lòng lại cũng muốn cho Vương Phục Hưng tựa hồ có chút không vui cao hứng một chút.

“Ta tạm thời lái đi là tốt rồi.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, không có bị chiếc xe bảy tám chục vạn nhân dân tệ này làm choáng đầu, hắn đã từng xem qua Audi A7 quảng cáo, chỉ cần một nhóm đèn xe có thể nháy mắt giết một đám Hấp Huyết Quý hoa lệ hình ảnh, làm cho này khoản xe tạo thế rất đủ, nhưng từ trong nước đưa ra thị trường lượng tiêu thụ một mực không toàn toàn như người dự kiến, lại để cho bán ra thương lượng có chút bất đắc dĩ, nếu như đoán chừng không sai, không lâu tương lai khẳng định biết sử dụng gần như nhảy cầu giá cả đến hấp dẫn khách hàng rồi.

“Chúng ta trước đi ăn cơm, phụ cận có một nhà hàng, mùi vị không tệ đó.” Sở Tiền Duyên nhẹ giọng cười nói, không có bắt lấy chuyện về cái xe nói không ngừng, nàng quay đầu, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, thăm dò nói: “Có muốn hay không gọi biểu tỳ của ta cùng nhau đi ăn cơm?”

Vương Phục Hưng biểu lộ không có chút nào biến hóa, yên tĩnh lái xe, bình thản nói: “Khoảng cách quá xa, đừng làm phiền nàng.”

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng ồ một tiếng.

Theo như lời nói của Sở Tiền Duyên, nhà hàng này cách Mây Xanh biệt thự cũng không tính là xa, hai ba cây số lộ trình, từ bên ngoài nhìn vào, cũng không tính là giá cao, lầu một đại sảnh, hai lầu ba là ghế lô, rất có quy củ, rất sạch sẽ, thái độ phục vụ cũng coi như tốt. Sở lão sư tựa hồ đối với nơi đây rất quen thuộc, không cần nhìn qua thực đơn chút nào, thuận miệng gọi vài món ăn. Tựa hồ lần thứ nhất nàng mới Vương Phục Hưng ăn cơm, có thể so với lúc trước một đồng chí nào đó mang theo một mỹ nữ lão sư xinh đẹp đi quán cơm nhỏ ăn một bữa không đến một trăm đồng muốn khí phải rất nhiều. Vương Phục Hưng hai tay nâng lên ly trà ấm áp trước mặt, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói, từ Sở Tiền Duyên phương hướng nhìn sang, khuôn mặt tràn đầy vẻ kiên định mà ấm áp

“Ngươi thật sự muốn giết Dương Tu Kiệt sao?”

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng mở miệng nói, lông mi có chút rung rung, ánh mắt phản chiếu ánh sáng long lanh vô cùng hấp dẫn.

Vương Phục Hưng phục hồi tinh thần lại, yên lặng gật đầu.

“Thúc thúc mấy ngày nay thường xuyên nói về ngươi, hắn nói không biết ngươi sẽ dùng thủ đoạn ngạc nhiên nào.”

Sở Tiền Duyên thì thảo lắm bầm, tựa hồ có chút bận tâm sợ Vương Phục Hưng gặp chuyện không may.

“Ngươi hiểu kỳ sao?”

Vương Phục Hưng nhìn Sở Tiền Duyên cười nói: “Nếu như hiểu kỳ, đến lúc đó ngươi có thể cùng ta đi, chỉ có điều tình cảnh có lẽ sẽ máu tanh một điểm, ta sợ ngươi buổi tối nằm mơ thấy ác mộng.”

Sở Tiền Duyên trong ánh mắt thần thái càng rõ ràng, ôn nhu cười nói: “Chỉ cần ngươi đang ở đây, ta sẽ không sợ đấy.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, mày dạn mặt dày, nhìn như vô tình ý nói: “Ta mỗi lúc trời tối đều tại đây.”

Sở Tiền Duyên khuôn mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn nam tử cố ý đem lời nói của mình xuyên tạc, tức giận nói: “Đồ ăn đã đến, dùng bữa.”

Bất cứ lúc nào, Vương Phục Hưng tưởng ăn đều không cùng ôn nhã có một chút điểm quan hệ nào, thói quen ăn như hồ điệp, hiển thị rõ đàn ông khí

khái, hơn nữa lúc ăn cơm hẳn rất ít nói chuyện, một bữa cơm, ngoại trừ gấp cho Sở Tiền Duyên hai gấp đồ ăn, thủy chung luôn cúi đầu giải quyết bữa ăn của mình.

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng mắng một câu: “Heo.”

“Hà?”

Vương Phục Hưng nghi hoặc ngẩng đầu.

Sở lão sư rất đáng yêu le lưỡi, nói: “Không có gì.”

Nàng nhìn Vương Phục Hưng tiếp tục cúi đầu ăn cơm, do dự một chút, rút cuộc mở miệng, thay biểu tỷ mình nói vài câu công đạo: “Kỳ thật biểu tỷ không có ý tứ đuổi người ra khỏi Thanh Đình hội sở a, nàng vẫn luôn coi người làm bằng hữu, không phải hộ vệ, cho nên sự hiện hữu của người, cùng Hạ gia hộ vệ kia, không xung đột.”

Vương Phục Hưng động tác có chút dừng thoáng qua, không ngẩng đầu, không có lên tiếng.

Sở Tiền Duyên trong tầm mắt, chỉ có thể nhìn đến một đầu tóc ngắn của nam nhân đối diện, không nhìn ra khuôn mặt hẳn biểu lộ cái gì.

Sở Tiền Duyên đột nhiên nhớ tới một câu, dùng tại từ trước đến nay đều bình bình đạm đạm Vương Phục Hưng trên người, tựa hồ đặc biệt thỏa đáng.

“Dạ Vũ nhuộm thành Thiên Thủy bích, có ít người không cần tư thái, cũng có thể thành tựu một cuộc kinh hồng.”

Hoa Đình nhà ga.

Giữa trưa khoảng mười một giờ, một con tàu từ Tấn Châu chạy suốt tới Hoa Đình là trạm cuối cùng.

Người đến người đi mảnh liệt trong dòng người, một cái dáng người có thể coi là thấp bé, nam nhân đi xuống đoàn tàu, nhìn chung quanh, dáng tươi cười sáng lạn.

Đoán chừng đời này cũng không có hy vọng đạt tới một mét bảy, tóc ngắn, trên sống mũi còn mang lấy một quả kính nhìn con nghiêm trọng hơn cái đất chai, lưng đeo một cái bồ đầy rồi miêng vá bao phục.

Nông dân nơi nào đến đây?

Khác với hành lý của hắn, cái thùng này quần áo vẫn còn tính khảo cứu, một thân mới tinh âu phục, hầu như không có nửa điểm nếp uốn, nếu như không phải hắn cầm trong tay hành lý quả thực có chút vô cùng thâm, nam nhân thấp vế này vẫn có vài phần làm cho người ta chú ý vốn liếng đấy.

Ăn mặc cùng hành lý trong tay kết hợp vô cùng lạ kỳ, nam nhân thấp bé khề đờ gọng kính đang nghiêng nghiêng trên sống mũi, cười đi về hướng ra khỏi nhà ga. Gọng kính hắn đã đeo nhiều năm, cho dù đã nghiêng đến buồn cười tình trạng, nhưng hắn vẫn thủy chung không nỡ bỏ đi. Tại đại học cái kia trong bốn năm, nhập học ngày đầu tiên, bởi vì một lần mình đưa tới bị đánh hội đồng, lúc mình chật vật híp mắt nằm rạp trên mặt đất, xung quanh mọi người tặng cho mấy dấu chân, là một cái đồng dạng từ Hoa Đình đi đến Kinh Thành bạn học cùng lứa tuổi đem mình kéo ra khỏi đám hỗn loạn, dẫn tới một tiệm kính mắt, vì chính mình một lần mua cho một cái mắt kiếng.

Không đắt, hơn tám mươi khối tiền.

Nhưng với hắn mà nói, nó hàm chứa kỷ niệm.

Càng trùng hợp chính là, hắn và hắn, lại chung phòng ký túc xá trong năm học đầu tiên.

Cái này không thể không nói là duyên phận rồi.

Tốt nghiệp đại học gần hai năm thời gian, người kia gọi hắn đến Hoa Đình, cho nên hắn trực tiếp tới đây, không có nửa điểm do dự.

Nam nhân trẻ tuổi đi ra khỏi trạm xe lửa, đón ánh mặt trời sáng lạn, nheo nheo con mắt phía sau gọng kính, nhìn vào dòng người đang nườm nượp đi lại, ánh mắt sắc bén, quét mắt qua một cô gái mặc váy ngắn trong đám người, không hề hình tượng dùng ống tay áo âu phục lau một cái nước miếng, cười hắc hắc lầm bầm: “Cái mông này thực vênh lên a, ân, đùi cũng không tệ, chắc chắn, thật trắng, lão Đại, ta đến Hoa Đình giúp người giết người phóng hỏa đấy, đêm nay không an bài cho ta hai cái muội giấy chơi một lần La hẳn thôi xa cùng Quan Âm Tọa Liên mà nói, người cũng quá không có nghĩa khí rồi.”

Hắn rung rung túi hành lý rách nát trên vai, từ trong túi quần móc ra một cái ngày bình thường chặn heo lúc nhàm chán có thể làm âm ly sai khiến son trại đại thủy cơ, bấm mã số, đối đối phương bắt máy, không để ý mọi người xung quanh, nhếch môi, cười to nói: “Phục Hưng lão đại, cho ta một cái xử nữ đến đây vui đùa a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phương Hạo Nhiên

Vương Phục Hưng com nước xong xuôi, mang theo Sở Tiền Duyên ngồi vào trong xe, liền nhận được điện thoại của Phương Hạo, ngày hôm qua lúc trò chuyện, cái thằng kia bảo hôm nay đi ra, thật đúng là rất nhanh, đủ sớm đấy, về phần trong điện thoại, cái âm thanh điên cuồng không bị trời buột ngôn ngữ kia, hẳn ngược lại là không để ý, nhưng thông qua điện thoại, nghe bên kia tiếng động lớn rầm rĩ, Vương Phục Hưng đồng chí đại khái cũng có thể tưởng tượng thấy tại đầu bên kia điện thoại, ánh mắt của mọi người đang khi dễ Phương Hạo Nhiên, đến một cái xử nữ giải sầu a, sát, cái thằng này thật sự người mang Thần Khí vẫn là có ý định ban phát mưa móc khắp nơi?

Vương Phục Hưng hít sâu một cái, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên bên cạnh sắc mặt đang có chút kinh ngạc, bắt động thanh sắc cười nói: “Ngươi ở đâu?”

“Nhà ga, xuống xe lửa lập tức liền điện thoại cho ngươi rồi, Hoa Đình đàn bà đều rất xinh đẹp a, mặc thực mát lạnh, cái mông này đùi, nhìn ta đây thậm chí nghĩ đi lên cần một cái, hoặc là nói như thế nào mùa hè là một cái mùa coi như là chảy mồ hôi đều đáng giá, nam nhân xuất môn trên đường phố, còn không phải là vì những thứ phong cảnh chói mắt này, không nói nhiều, Phục Hưng lão Đại, muốn ta làm việc có thể, nhưng đêm nay ngươi nhất định phải để cho ta làm một lần Thần Tiên.”

Phương Hạo Nhiên cười toe toét nói, giọng vô cùng lớn, Vương Phục Hưng điện thoại vốn là không là cái xa xỉ phẩm gì, tăng thêm giọng to, một phen ăn nói bậy bạ trực tiếp truyền đến trong lỗ tai Sở Tiền Duyên, Sở lão sư mặt đỏ tới mang tai, nhìn Vương Phục Hưng, thần sắc quái dị, tựa hồ không nghĩ tới hẳn sẽ cùng người còn không có gặp mặt liền lưu lại một ấn tượng hèn mọn bí ối ở cùng một chỗ.

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại, không có giải thích quá lâu, rất tà ác cười lạnh nói: “Làm Thần Tiên? Được a, ngươi nuôi dưỡng tiểu heo mẹ nạp mang theo chưa, tùy thời tùy tìm chỗ giải quyết, yên tâm, tại Hoa Đình người địa phương rộng lượng vô cùng, tuyệt đối sẽ không báo tội ngươi bạc đãi động vật.”

Phương Hạo Nhiên một hồi cười mĩa nói: “Ta đi mua bình nước, liền ngồi xỏm ở cửa ga, lão Đại, ngươi đến rồi sau đó gọi điện thoại cho ta, thì cứ như vậy, không nói nữa. Cái gì? Ngươi một lọ nước ba khối tiền? Lừa bố mày a, làm sao biết..”

Điện thoại trực tiếp bị cắt đứt.

Vương Phục Hưng về mặt bất đắc dĩ, lại cùng Yên Đế cùng Hồ Tử phát cái tin nhắn, để cho bọn họ cùng một chỗ chạy tới nhà ga, lúc này mới nhìn ánh mắt cô quái của Sở Tiền Duyên, do dự xuống, nói khẽ: “Cùng ta đại học bốn năm, một cái huynh đệ đến Hoa Đình rồi, nếu như không có việc gì, ngươi theo ta đi đón thoáng qua?”

Nguyên bản cho rằng Vương Phục Hưng sẽ gọi mình xuống xe Sở Tiền Duyên tươi cười rạng rỡ, gật đầu ừ một tiếng, nàng mới không quan tâm cái gọi là huynh đệ đến cùng có bao nhiêu hèn mọn bí ối, nàng xem trọng chính là Vương Phục Hưng có hay không để ý đem mình giới thiệu cho bằng hữu của hẳn, lúc này mới có thể chứng minh mình trong lòng hẳn chiếm cứ vị trí không thấp.

Trong nội tâm tràn đầy niềm vui, ngọt ngào Sở Tiền Duyên đợi một hồi, lại phát hiện xe hay vẫn là vẫn không nhúc nhích, nghi hoặc quay đầu, lại thấy Vương Phục Hưng đang hơi khể củi đầu nhìn chằm chằm vào bắp đùi của mình, hôm nay xuất môn mặc quần jean bao bọc kín nhưng đường cong thân thể lại càng rõ ràng, Sở Tiền Duyên sắc mặt một đỏ, nhìn Vương Phục Hưng còn không có phục hồi tinh thần lại, lại nhớ tới lúc trước bằng hữu của hẳn ở trong điện thoại phát ra cái hèn mọn bí ối ngôn ngữ, trừng mắt con mắt tức giận nói: “Ngươi cũng muốn cắn một cái hay sao?”

Vương Phục Hưng nhanh chóng hoàn hồn, ho khan thanh âm, đem ô tô phát động, thản nhiên nói: “Ta chính là nhìn xem.”

Sở Tiền Duyên hừ một tiếng, mở CD ra nghe ca nhạc, chiếc A7 là tại thời điểm sinh nhật năm nay của Sở Tiền Duyên Sở Thành Vô tổng xuất lễ vật sinh nhật đến, về ngoài nhan sắc, đồ vật bên trong tỉ mỉ bố trí, một hộp bài hát tiếng Anh kinh điển, thậm chí bên trong độ lại một loạt, đều là Sở Thành Vô dựa theo bảo bối chất nữ yêu cầu tự mình phân phó tâm phúc đến xử lý, chính thức bên trên tư liệu biểu hiện, A7 xa hoa bản tăng tốc lên 100km chỉ cần 5. 6 giây, sau khi độ lại, thêm đồ chơi, chiếc xe dễ dàng liền có thể đột phá cái giới hạn này, xem như danh xứng với xe tốt, xe sang trọng.

Hai người tới nhà ga Hoa Đình, trên nửa đường còn gặp kẹt xe, hơn hai giờ mới đi đến nhà ga Hoa Đình, Đại lão xa xa liền thấy Phương Hạo Nhiên ngồi xỏm cửa ga, Vương Phục Hưng mở cửa xuống xe, ánh mắt bình thản dần dần mềm mại, dáng tươi cười cũng trở nên ôn thuận hơn, huynh đệ đã hơn một năm không gặp, chạy về nuôi trong nhà heo, hiện tại phản hồi cái thành phố này, hay vẫn là cái đức hạnh như vậy, Vương Phục Hưng cười hô một tiếng bằng cuồng hống, âm điệu không thấp.

Phương Hạo Nhiên ngồi tại chính phía trên hành lý của mình đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt trình độ sắc bén so với vừa rồi tìm tòi mỹ nữ, chỉ có hơn chứ không kém, con mắt thứ nhất nhìn thấy được Vương Phục Hưng đồng chí một thân trang phục bình thường, biểu lộ dị thường khoa trương đứng lên, hặc hặc cười mở ra hai tay, nhìn bộ dáng tựa hồ cấp cho bạn học cũ đã hơn một năm không gặp đến một cái gấu ôm, Vương Phục Hưng về mặt bất đắc dĩ, ý định giang hai tay ra, lại phát hiện đối phương đem mình lách ra, hai cánh tay trực tiếp đặt tại phía trên chiếc bạch sắc A7 đằng sau mình, cười hắc hắc nói: “Xe tốt a, Phục Hưng lão Đại, còn nhớ rõ ngày trước ở trường, sát, biết được ta tại vay mượn phía trên hoa năm mươi khối tiền mua cái chìa khóa Ferrari, mình chạy tới quán bar đem cái chìa khóa hướng trên quầy bar quăng ra, chọn chai bia, quả nhiên tức thì có nữ nhân tới đến gần rồi, kết quả uống rượu xong quơ cái chìa khóa còn phải kiên trì, ra về tiêu sái nói uống rượu không nên lái xe, thuê xe trở về, ta phục ta a, vẫn tự biết được không phải không nên lái xe, rõ ràng chính là không xe, xe ngươi thật là trâu bò, Thần Khí tán gái, lúc nào cho ta mượn vui đùa một chút?”

Đứng ở bên người Vương Phục Hưng Sở Tiền Duyên sắc mặt cứng ngắc, Phương Hạo Nhiên lời nói này, phối hợp với hẳn hiện tại thần thái khoa trương đến không được, quả thực chính là hải hước mười phần, nhưng nữ lão sư xinh đẹp lễ phép a, kéo căng lấy khuôn mặt tươi cười chịu đựng, khuôn mặt

chợt đỏ bừng, lại không muốn cười ra tiếng

Vương Phục Hưng một hồi đau đầu, chính là chỗ cường đại của đồng học mình rồi, bất luận cái gì tại người khác xem ra là sự tình xì căng đan, đặt ở trong miệng hắn đều có thể không e dè nói ra, hơn nữa không có nửa điểm không có ý tứ, Vương Phục Hưng một cước đạp qua, cười mắng: ”Đã đủ rồi chưa? Không sợ người khác chê cười? Xe này không là của ta.”

Về mặt say mê xem chừng muốn chui vào gầm xe nghiên cứu chiếc A7 một phen, một giây sau Phương Hạo Nhiên rút cuộc hoàn hồn, về mặt thất vọng thần thần căn bản nói: ”Đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Đến, ta giới thiệu cho ngươi, đây là bạn gái của ta, Sở Tiền Duyên, xe này cũng là của nàng, tiểu tử ngươi thành thật một chút, cẩn thận bị người khác cho thành bệnh tâm thần.”

Vương Phục Hưng bất đắc dĩ nói, bạn gái cái từ này, hắn nói đi ra thời điểm, hơi chút do dự xuống, nhưng không có dừng lại.

Phương Hạo Nhiên có chút quay người, vỗ Vương Phục Hưng bả vai, thấy Sở Tiền Duyên mang theo đỉnh đầu nón mặt trời, một hồi kinh diễm hoảng hốt, loại khí chất này, thật đúng là quen thuộc a, Phương Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, thấy hắn mặt sắc bình tĩnh, rút cuộc cười mở miệng: ”Chị dâu, ta cùng Phục Hưng lâu đại là đồng học, lúc này đến Hoa Đình, vẫn bị hắn uy bức lợi dụ mới tới, hắc hắc, hai người đứng cùng một chỗ, tuyệt phối.”

Bị một tiếng chị dâu này gọi có chút ngượng ngùng Sở Tiền Duyên vươn tay, đáng tuổi cười dịu dàng nói: ”Ngươi mạnh khỏe.”

Phương Hạo Nhiên cười cùng Sở Tiền Duyên nắm lấy tay, vừa chạm vào liền phân, vợ của bạn không thể lừa gạt, đây là Phương Hạo Nhiên nguyên tắc, huynh đệ nữ nhân, tại như thế nào xinh đẹp, hắn cũng sẽ càng không Lôi Trì bán bộ.

“Yên Đế ngày mai bắt đầu liền không đi làm, vừa rồi cho gọi tin nhắn nói đi không được, Hồ Tử, xem chừng đang ngủ, không nhận được tin nhắn ta, đi về nhà trước, buổi tối mời khách cho ngươi từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần.”

Vương Phục Hưng cười nói, một điểm đều không để ý người khác ánh mắt, một tay ôm bả vai hắn, sau khi mở cửa sau xe, đưa hắn nhét đi vào.

Sở Tiền Duyên hơi có vẻ cố hết sức cầm lấy hành lý của Phương Hạo Nhiên, bỏ vào rương phía sau, nhìn phía trên miếng vá, bất động thanh sắc, ánh mắt bình tĩnh.

Vương Phục Hưng thờ dài ra một hơi, ngồi vào trong xe, thì thào tự nói một câu: ”Mọi sự đã chuẩn bị rồi.”

Buổi tối mời khách cho Phương Hạo Nhiên từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần rất đơn giản, không có đi nhà hàng đắt tiền hoặc là cấp khách sạn năm sao, địa điểm ngay tại trong tiểu ỏ của Vương Phục Hưng, mua mấy thứ thực phẩm chín, tính tình dịu dàng Sở Tiền Duyên còn lộ ra một tay trù nghệ, làm mấy cái rau xào, mùi vị không tệ, đầu năm nay, nữ hài tử rất xinh đẹp, còn có tiền, còn biết làm cơm, còn rất ôn nhu thuận quá đặc biệt sao khó tìm rồi, quả thực chính là nhân vật cấp bậc quốc bảo, đã liền vội vàng tan tã về nhà, bằng Yên Đế đối với nữ nữ không thể chào đón ánh mắt đều nhu hòa không ít.

Hồ Tử mang về đến ba két bia, tặng thêm Vương Phục Vũ cùng Sở Tiền Duyên ở bên trong, sáu người, vô cùng náo nhiệt, coi như là mời khách cho Phương Hạo Nhiên từ phương xa đến dùng cơm tẩy trần rồi.

Vốn ngay trước chủ nhiệm lớp mặt phải làm quái bảo bảo (*con ngoan) Vương Phục Vũ đêm nay nhất sinh động, nguyên nhân rất đơn giản, tiểu nghiệt súc cảm giác mình cùng Hạo Nhiên ca đột nhiên xuất hiện ở nơi đây rất hợp ý, quả thực chính là mới quen đã thân a, hắn vốn là đối với Vương Phục Hưng trong lòng mang kính sợ, ngu ngơ ngây ngốc ít nói như Hồ Tử cùng tên oắt con này càng là nói không đến một khối đi, lạnh như băng Yên Đế ngẫu nhiên sẽ nói với hắn hai câu, nhưng như thế nào cũng không bằng Phương Hạo Nhiên thú vị, hai người buổi chiều trong phòng thảo luận đáng người nữ nhân cùng khuôn mặt thực hăng hái a, Hạo Nhiên ca thật đúng là hèn mọn bi ối a, nhưng Vương Phục Vũ liền là ưa thích, dùng một câu nói của hắn nói chính là, người rất hợp khẩu vị ta, ta nói người là bằng hữu của ta, có việc báo ra tên của ta, nhìn ai dám khi dễ ngươi.

“Tiểu Vũ, đừng nhìn ngươi mấy cái Đại ca đều là chính phái nhân vật, kỳ thật đều là vô nghĩa, một bụng ý nghĩ xấu, ta nói cho ngươi biết tiết một chuyện, chúng ta lúc đi học biết được, có một lần ở bên ngoài ăn cơm, lúc ấy trừ rồi chúng ta bốn người, còn có mấy cái vị tỷ tỷ ngươi không biết, bảy tám người, tụ cùng một chỗ chơi nói lời thật lòng hoặc đại mạo hiểm, cái loại này nơi, lời thật lòng tuyệt đối không thể nói đấy, bằng không thì gặp được cái vấn đề gì xảo trá, thiệt tình gánh không được, cho nên ta thua rồi liền chọn đại mạo hiểm, kết quả Yên Đế ca của ngươi cầm một lon cola tới đây, muốn ta cho đưa qua cho nữ đồng không quen biết, gặp được loại sự tình này, ta vẫn không coi vào đâu đấy, đưa qua đối phương một cái, muội tử không quen biết kia cũng là rộng lượng, vui tươi hơn hồ nhận lấy, nhưng về sau ta lại thua rồi, lúc này ngươi đoán ca của ngươi để cho ta làm gì?”

Phương Hạo Nhiên uống nhiều rượu, mặt sắc đỏ bừng nói, thấy Vương Phục Vũ về mặt mờ mịt bộ dáng, oán hận trừng Vương Phục Hưng một cái nói: ”Đjxnm-, ca của ngươi lúc ấy để cho ta đem lon cola vừa rồi đưa qua kia cầm trở về.”

Vương Phục Vũ không có bất kỳ đoán chừng ôm bụng cười cười to, ngồi ở Vương Phục Hưng bên người Sở Tiền Duyên cũng cắn chặt môi, hai mắt thật to nheo lại, bả vai run rẩy.

“Được rồi, đều chuyện đã qua rồi, đến, uống rượu, một hồi Yên Đế Hồ Tử Hạo Nhiên các ngươi tới phòng ta, thương lượng một ít chuyện.” Vương Phục Hưng cười nói, Thấy Sở Tiền Duyên uống chút bia liền hồng phác phác khuôn mặt, không nói lời gì đem trước mặt nàng ly lấy tới, nâng cốc rót vào bên trong chén rượu của mình, uống một hơi cạn sạch.

“Hắc, việc hay hơn còn nhiều đi, các ngươi không thích nghe, ta nói cho Tiểu Vũ, một năm nay ta tại gia tộc chán heo, đồng dạng đã xảy ra không ít việc

vui, hiện tại nhớ tới, thú vị cực kỳ nha.”

Phương Hạo Nhiên cười hắc hắc nói, mặt sắc đỏ bừng, xem chừng đã có bốn phần say.

“Hoa Thanh tốt nghiệp đại học vậy mà về với ông bà chăn heo, người còn không biết xấu hổ nói ra?”

Yên Đế cười mắng: “Nhìn người chút tiền đồ.”

Phương Hạo Nhiên nhếch miệng cười to, tốt không khách khí, một trái một phải, ôm Yên Đế cùng Hồ Tử bả vai, cười nói: “Ca thế nhưng là có truy cầu có lý tưởng chủ nghĩa xã hội khoa học thanh niên năm tốt, cái gì là thanh cao hiểu không? Cái gì là di thể du li hiểu không? Cái gì là ra gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn hiểu không?”

Yên Đế ăn ngay nói thật nói: “Không hiểu.”

Phương Hạo Nhiên tựa hồ uống nhiều quá, bĩu môi, cười nói: “Nếu trên đời tất cả mọi người đem dục vọng làm lý tưởng, đem lời đời trở thành quen thuộc, đem chết lạnh làm thâm trầm, đem khiếp nhục làm vững vàng, đem lấu cá làm trí tuệ, cái kia chỉ có thể nói điểm mấu chốt của xã hội này đã bị đánh thủng, cho nên bất luận kẻ nào cũng không có tư cách nói ca tụng cảm là lỗ mãng, cố chấp là cực đoan, cầu thật sự là vật chất, kích tình là ngẫu thơ, thời điểm mấy tên xã hội lưu manh tự nhận mình đầy kinh nghiệm hướng phía ca cười cười khinh miệt, ca nhất định sẽ không chút do dự cùng bọn hắn một câu: Đi mẹ mày đừng tưởng mình ngon ăn.”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Kể cả Vương Phục Hưng Sở Tiền Duyên ở bên trong, tất cả mọi người tại chỗ ngốc trệ.

Vương Phục Vũ càng là trợn mắt há hốc mồm, hắn không hiểu những lời này ý tứ gì, nhưng nhìn vẻ mặt lão ca này thì đã biết rõ, những lời này, NGUỒN Bức lớn hơn.

“Lời nói không biết ngượng, nào uống cạn một chén lớn.”

Yên Đế nói khẽ, vươn tay ma sát tiền cổ treo trên cổ tay.

Vương Phục Hưng há hốc mồm, vừa muốn nói chuyện.

“Bành bành bành.”

Một hồi hầu như xem như tiếng đập phá cửa đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút.

Nhiều lắm đại nộ khí cùng oán khí, động tĩnh, là muốn đem phòng ở hủy đi hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: An Ổn Là Phúc

Chín giờ tối, bị người ở ngoài cửa chơi phá cửa, đây cũng chính là hôm nay, nếu như đặt ở như trước kia mà nói, Yên Đế Vương Phục Ngữ đám người chỉ sợ sớm đã nghỉ ngơi, dựa theo tính cách Yên Đế, có người nhiều hấn giắc mộng, coi như là Thiên Vương lão tử cũng không mở cửa, thực bị làm cho phiền, cũng là mở cửa sau đó một trận chửi bới nham hiểm cay nghiệt, hôm nay nghỉ ngơi chậm chút, thật là có người đã chạy tới phá cửa rồi hả?

Vương Phục Hưng cảm thấy bất đắc dĩ, nhìn thoáng Sở Tiền Duyên đang mần mê miệng, bị bộ dáng đáng yêu của nàng trêu chọc, lớn mật vươn tay nắm cái mũi nhỏ của nàng, cười nói: “Mất hứng? Ta không mở cửa được không?”

Sở Tiền Duyên bị nhìn xuyên thấu tâm tư sắc mặt thoáng hồng, oán hận nói: “Không được”, cái miệng nhỏ nhắn mở ra tựa hồ muốn cắn Vương Phục Hưng một cái, kết quả bị Vương Phục Hưng vuốt xuôi cái mũi nhỏ, cười nói một câu rộng lượng điem.

Hắn đứng lên, trực tiếp đi tới cửa, trong khi tiếng đập cửa không ngừng nghỉ chút nào kéo mở cửa phòng, khách không mời muộn như vậy chạy tới quả nhiên không ngoài Vương Phục Hưng đoán trước. Hạ đại tiểu thư đứng ở trước cửa, cắn môi, trên khuôn mặt lộ ra ba phần ủy khuất, bảy phần quật cường. Thấy Vương Phục Hưng mở cửa cũng không nói chuyện, càng không có ý tứ đi vào, đứng ở ngoài cửa cùng Vương Phục Hưng đối mặt.

Vương Phục Hưng nhìn lướt qua sau lưng Hạ Thẩm Vi, khẽ cau mày nói: “Một mình người đến hay sao?”

“Vâng. ”

Hạ Thầm Vi ngắn gọn nói.

“Cổ Hà đâu? Dùng tư chất nghề nghiệp của hần, hiện tại có lẽ đi theo bên cạnh người mới đúng. ”

Vương Phục Hưng bắt đầu nói, không biết cô nàng này muốn như vậy chạy tới làm gì vậy, xin lỗi? Vui đùa có chút lớn rồi, người thừa kế đệ nhất Hạ gia, nữ hoàng tương lai tới xin lỗi một người đã từng là hộ vệ, như thế nào đều không thể nói nổi, hơn nữa Vương Phục Hưng cũng không thấy đối phương cần xin lỗi mình.

“Hần dưới lầu, ta không muốn hần đi lên. ”

Hạ Thầm Vi nói khẽ, nghe được tiếng cười thanh thúy cùng tiếng nói chuyện huyền ảo bên trong, sùng sốt, nhỏ giọng nói: “Tiền Duyên có ở đây không?”

Vương Phục Hưng gật gù đầu, thành thật nói: “Hôm nay một cái huynh đệ tới cùng ta làm việc, liền cùng ăn một bữa cơm, có uống một hai chén?”

Hạ Thầm Vi ánh mắt dường như có chút âm trầm, do dự, gật gù đầu bình thản nói: “Tốt. ”

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, nghiêng người để cho nàng đi vào, vốn hần còn tưởng rằng cô nàng này muốn tới hưng sư vấn tội, tuy rằng giữa hần và nàng không đến tình trạng đối phương muốn dẫn mấy chục người tới đây đại khai sát giới nhưng tính cách đại tiểu thư muốn chạy tới cãi lộn, Vương Phục Hưng cũng không có cách, hiện tại cũng may đối phương không có ý tứ kia, cái kia mọi chuyện đều dễ nói.

Vương Phục Hưng đi theo sau Hạ Thầm Vi vào nhà, trong nhà đã là một mảnh yên tĩnh, Phương Hạo Nhiên khuôn mặt đỏ bừng xem chừng rất sung sướng, tròn tròn mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Hạ Thầm Vi, vốn là có vài phần men say ánh mắt có chút ngốc trệ, trầm mặc không nói.

Yên Đế cùng Hồ Tử cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thầm Vi tương đối mà nói tốt hơn một chút, một người tâm tư đơn thuần gần như không có chút gì cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn cưới vợ, một người khác như quái nhân từ trước đến nay đều đối với mỹ nữ kính nhi viễn chi, mị lực của Hạ Thầm Vi tự nhiên muốn giảm xuống rất nhiều, để cho Vương Phục Hưng kỳ quái nhất là thậm chí ngay cả Sở Tiền Duyên đều trầm mặc, lẳng lặng cùng Hạ Thầm Vi đối mặt.

Bầu không khí biến hoá kỳ lạ.

Cuối cùng vẫn là tên oắt con Vương Phục Ngữ đánh vỡ trầm mặc.

Hần nhìn Hạ Thầm Vi hồi lâu, mới phản ứng tới, đứng đứng cánh tay Sở Tiền Duyên, nhỏ giọng nói: “Lão sư, a không phải, chị dâu, vị này chẳng lẽ là một vị chị dâu khác của ta?”

Hạ Thầm Vi cùng Sở Tiền Duyên đồng thời cười ra tiếng, Vương Phục Hưng cũng có tư vị bị đánh bại, đi qua đem nhóc con nhấc lên, chỉ vào Hạ Thầm Vi nói: “Tiểu Ngữ, gọi tỷ tỷ. ”

Vương Phục Ngữ ngoan ngoãn kêu một tiếng tỷ tỷ.

Hạ Thầm Vi gật gù đầu, dạ, khẽ cười nói: “Ta quên mang lễ gặp mặt rồi, lần sau ta đem lễ vật giao cho anh của người, để cho hần mang cho người được không?”

Vương Phục Ngữ quả nhiên là con cháu Vương gia, biết rõ có tiền nghi không chiếm là thằng ngu, hai mắt tỏa ánh sáng, vị tỷ tỷ nhìn qua khí chất ăn mặc xem ra là người có tiền, đưa đến lễ gặp mặt khẳng định không phải đồ rác rưởi, đến lúc đó cầm đi khoe với đám tiểu đệ của mình còn không đem bọn họ hãm mộ đến chết?

Vương Phục Ngữ cười hắc hắc, miệng càng ngọt, cười nói: “Đa tạ tỷ tỷ. ”

Vương Phục Hưng cười mắng một câu, vỗ vỗ đầu tiểu gia hỏa, nói khẽ: “Được rồi, quay về đi ngủ đi, để chúng ta nói chuyện. ”

Vương Phục Ngữ có chút thất vọng gật gù đầu, trước khi đi vẫn không quên cùng Phương Hạo Nhiên rất hợp khẩu vị với mình cạn một chén, uống một hơi cạn sạch, được gọi là sáng khoái, Sở Tiền Duyên lão sư trơ mắt nhìn học sinh của mình uống rượu, học người nói tiếng lóng của giang hồ, lại nhìn Vương Phục Hưng một cảm giác bắt đầu hiện lên.

Hạ Thầm Vi trực tiếp ngồi ở bên Vương Phục Hưng, kể từ đó hai bên đồng chí trái phải liền đều là tú sắc khả xan đại mỹ nữ rồi, tình huống này không ăn cơm cũng được a, Vương Phục Hưng tự mình đưa cho Hạ Thầm Vi một chai bia cùng chén giấy sạch sẽ duy nhất, nói khẽ: “Có chuyện gì sao?”

Hạ Thầm Vi há to miệng, đột nhiên không biết mở miệng như thế nào, nàng tới đây mục đích rất đơn giản là muốn hỏi một chút Vương Phục Hưng vì cái gì không nghe điện thoại của mình, tại sao phải rời đi Thanh Đình, tại sao trước khi rời đi đem chìa khóa chiếc A6L lưu lại, có phải hay không muốn cùng mình thanh toán xong rồi, nhiều vấn đề như vậy trong nội tâm Hạ đại tiểu thư không hỏi lên nàng cảm giác mình điên mất. Rút cuộc thuyết phục mình buông kiêu ngạo chạy tới nhưng đối mặt người nam nhân này nàng đột nhiên lại cảm thấy những vấn đề này rất sĩ diện, quá nam nữ sĩ tình rồi. Đặc biệt là ngay trước mặt biểu muội của mình thì càng hỏi không ra. Hạ Thầm Vi nói quanh co rồi một hồi, rút cuộc nhớ tới một cái lý do thỏa đáng, nói khẽ: ” hạng mục tàu điện ngầm ta giúp người chuẩn bị tốt rồi, đến nói cho người biết. ”

Vương Phục Hưng nhú mày, ồ một tiếng, thản nhiên nói: “Loại chuyện này người gọi điện thoại nói một chút là được rồi. ”

“Ta gọi điện thoại người nghe sao?”

Hạ Thầm Vi trừng mắt con mắt, đem vấn đề của mình hỏi, lời vừa ra khỏi miệng chính nàng lại đỏ mặt trước, lời nói này như thế nào nghe có hương vị u oán, quá không phù hợp tính cách của mình rồi.

Vương Phục Hưng xấu hổ, vừa định giải thích chút gì đó, lại bị Phương Hạo Nhiên say khướt nhưng còn có thể bảo trì lý trí đứng người lên cắt ngang. Cái thằng này một tay kéo lấy Yên Đế trầm mặc không nói, ôm bờ vai của hắn, cười hắc hắc nói: “Đêm nay uống hơi nhiều, dừng ở đây, đi thôi, tiểu mỹ nhân đêm nay hai ta cùng giường chung gối, người chẳng lẽ cũng không sao muốn nói hay sao?”

Yên Đế mắng một câu: “lăn”, cũng rất thức thời, tựa hồ nhìn ra hai nữ một nam bầu không khí vi diệu, vội Phương Hạo trở lại gian phòng của mình. Hồ Từ cũng thuận thế rời đi, một nam một nữ bất hòa đầu vô mồm có thể gọi cãi lộn, nhưng hai nữ một nam cùng một chỗ thật đúng là cao thủ so chiêu rồi. Không có đao quang kiếm ảnh đối chọi gay gắt nhưng nhất định nên cẩn thận đấy, một câu nói sai có thể đem mình rơi vào cục diện bị động, tề nhân chi phúc để cho đại đa số nam nhân không ngừng hăm dọa không phải dễ dàng như vậy hưởng thụ. Đại hiệp thân thể chấn động khiến cho các loại mỹ nữ quý gấm tại dưới quần được gọi là ngựa giống.

Mấy người vừa đi, chỉ còn lại ba cái nhân vật chính ở giữa bầu không khí càng quý dị hơn. Ba người cùng một chỗ dạo phố mấy ngày nay thường xuyên phát sinh nhưng còn không có một lần có thể làm cho Vương Phục Hưng chột dạ như vậy. Vương Phục Hưng nghĩ nửa ngày rút cuộc mình bạch mầu chột trong đó, bề ngoài giống như từ lúc Hạ Thầm Vi bắt đầu vào cửa, hai nữ nhân bên cạnh mình nguyên bản quan hệ rất tốt không mở miệng nói chuyện nhiều, đây là muốn làm cái gì vậy? Vương Phục Hưng một hồi nhức đầu, Sở Tiền Duyên nội tâm có chút ghen tuông còn chưa tính dù sao Hạ đại tiểu thư tại buổi tối thời điểm gần 10h chạy tới quả thật có chút không phù hợp lẽ thường nhưng Hạ Thầm Vi cùng Sở Tiền Duyên hai cái tiểu nương tử không xấu hổ hẳn đều cảm thấy không được tự nhiên.

Hạ Thầm Vi ngồi ở một bên, tướng ăn nhả nhận gặm hai cái chân gà, thuận tay rút ra bên cạnh một trang giấy ăn xoa xoa tay, rút cuộc nhìn về phía biểu muội mình, nhẹ giọng cười nói: “Tiền Duyên, đêm nay không trở về nhà hả?”

Không trở về nhà?

Vấn đề có chút ái muội.

Sở Tiền Duyên sắc mặt chột đỏ, chung quy vẫn là một nữ hài rất đơn giản, tranh giành tình nhân cũng chỉ là ngăn ngại giằng co không đến được tình trạng chiến tranh lạnh hoặc là người chết ta sống, nàng rất mệt mỏi trong Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Một lát ta cùng biểu tỷ về nhà được rồi.”

Hạ Thầm Vi gật gật đầu, trêu ghẹo nói: “Nha đầu chết tiết kia, lại vẫn dám ăn biểu tỷ dám chua rồi, yên tâm, ta hôm nay tìm đến hẳn không phải có ý muốn không an phận ý định phi lễ hẳn, chẳng qua là mang theo chút tài liệu tới đây, ngày mai là hạn mục số 19 Hoa Đình sẽ đấu thầu, những tài liệu này hẳn đều cần tới.”

Sở Tiền Duyên đỏ mặt, hờn dỗi một câu ta không có.

Hạ Thầm Vi cười mà không nói, từ trong túi xuất ra một xấp tài liệu, đưa cho Vương Phục Hưng, bầu không khí tựa hồ một lần nữa khôi phục nhẹ nhõm vốn nên có.

Nội tâm hơi chút buông lỏng Vương Phục Hưng đồng chí tiếp nhận tư liệu, nhìn lướt qua đại khái đều là một ít tư liệu phương diện công trình, thi công chu kỳ, thời gian đưa hạn mục BOT vào hoạt động, công trình tổng trưởng..., tổng cộng bảy tám trang, không ít, Vương Phục Hưng đại khái mở ra, đem tư liệu để ở một bên, nhìn như cảm khái nói một câu: “Ta thiếu nợ người một cái nhân tình.”

“Người thiếu nợ ta nhân tình còn ít sao?”

Hạ Thầm Vi có chút cao hứng, nàng chính là không thích biểu hiện của Vương Phục Hưng buổi sáng khi rời đi Thanh Đình. Cảm giác mình không bắt lấy hẳn ngày mai người nam nhân này sẽ cùng mình thành người xa lạ cả đời không qua lại với nhau, quan tâm ưa thích những chữ này đặt ở trên người Hạ Thầm Vi cùng Vương Phục Hưng tựa hồ còn điểm sớm. Hạ đại tiểu thư chẳng qua là rất đơn thuần muốn bảo trì trạng thái cùng Vương Phục Hưng như bây giờ, có chút mập mờ lại không ảnh hưởng chút nào. Về phần cảm tình nhìn như hữu nghị này về sau sẽ biến thành bộ dáng gì Hạ Thầm Vi không muốn đi quan tâm.

Vương Phục Hưng cười cười, cũng đứng, thời gian này quan hệ cùng Sở Tiền Duyên bây giờ, quen biết Khổng Lâm, Hàn Quốc mạnh mẽ, thậm chí Sở Thành Võ, Hạ Thầm Vi đều ở trong đó làm ra tác dụng trọng yếu, nói như vậy lời nói mình thiếu nợ cô nàng này xác thực không chỉ một phần nhân tình.

Hắn nhẹ nhàng quay đầu, liếc qua cửa phòng Vương Phục Ngữ, do dự, nhìn Hạ Thầm Vi, nói khẽ: “Cầu người một việc.”

Không phải nhờ cậy, là cầu.

Ý tứ hông sai biệt lắm, nhưng nói ra là ý nghĩa hoàn toàn bất đồng.

Hạ Thầm Vi sừng sốt một chút, với tính cách kiêu ngạo của người nam nhân này, vậy mà sẽ dùng đến cái chữ cầu này?

Nàng đem khăn lau tay để ở một bên, nghi ngờ nói: “Chuyện gì?”

” Thời điểm người rời đi Hoa Đình, hy vọng người đem đệ đệ của ta cùng đến Kinh Thành, tính ta thiếu nợ người một cái nhân tình.” Vương Phục Hưng

trầm giọng nói, lần thứ nhất như vậy nghiêm túc.

Hạ Thầm Vi trầm mặc không nói, Sở Tiền Duyên cũng có chút kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Vương Phục Hưng sẽ đưa ra một cái yêu cầu nghiêm chỉnh mà nói cũng không thỏa đáng.

Vương Phục Hưng đã trầm mặc, châm một điếu thuốc, tự giễu nói: “Ai biết ta ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì? Tiểu Vũ là một đứa bé, ta không muốn làm cho hắn đi theo ta chờ đợi lo lắng, quá làm khó hắn. ”

Lúc trước gia gia mang theo gia đình đi vào Hoa Đình, ở nhà trệt khu dân nghèo, cho Vương Phục Hưng học cũng là trường học bình thường nhất, lúc kia gia gia thân thể còn rất tốt, cha mẹ của mình đối lại thân phận vì sinh hoạt bốn ba, một gia đình ở trong phòng hè nóng mùa đông lạnh, tại khốn cảnh trong giây phút vì một ngày ba bữa lao lực, có khó hay không? Tuy rằng rất khó, nhưng Vương Phục Hưng lúc nhỏ lại thủy chung rất bình tĩnh, chưa từng có dù là một ngày sợ hãi. Gia gia chịu đựng đến lúc sắp chết mới đem bút kí cùng Hoa Ban ngày xưa cùng một chỗ giao cho mình, không phải là sợ mình chịu không được áp lực sao?

Hiện tại lão Vương gia chỉ còn lại có hai huynh đệ bọn hắn, Vương Phục Hưng làm ca ca, lúc nhỏ thời gian còn an ổn hẳn nghĩ tại sao phải nhường đệ đệ của mình cùng mình cùng một chỗ cẩn thận từng li từng tí?

An ổn là phúc.

Nhưng một chân bước vào vòng tròn gió tanh mưa máu về sau liền thật có thể an ổn?

Hạ Thầm Vi nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng có chút xuất thần, cầm lấy trên bàn một ly bia, cái miệng nhỏ uống một ngụm, hơi chất.

Sắc mặt nàng bình tĩnh, nhẹ giọng mở miệng nói: “Tốt. ”

Vương Phục Hưng nhẹ nói câu cảm ơn, cầm trong tay tàn thuốc ném xuống đất, nhìn gian phòng Vương Phục Ngữ, ngữ điệu trầm thấp, cười mắng: “Nhóc con, ăn không hết khổ, đợi sau này trở về cùng ta cùng một chỗ hưởng phúc là được. “

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Người Mạnh Khỏe

Sở Tiền Duyên trước khi theo biểu tỷ rời đi, không quên đem trong phòng khách đồng lớn bát đĩa toàn bộ thu thập hết, quả thật không phải hiền lương thực nữ bình thường, loại chuyện lật vật này, đặt ở Sở gia, xem chừng đều là nhiệm vụ của người hầu, tới đây liền không giống nhau. Vương Phục Hưng ngồi ở trên ghế sa lon hút thuốc, nghiên cứu phần tài liệu Hạ Thầm Vi đưa tới, từ đầu đến cuối, phương hướng phòng bếp đều rất yên tĩnh, chỉ truyền ra thanh âm của vòi nước chảy, cũng không có xảy ra tiết mục thiên kim tiểu thư vì phải rửa bát mà gây ra cái gì kinh hãi trong đó. Mãi cho đến khi hai nữ nhân rời đi, Vương Phục Hưng mới buông tư liệu, đứng lên tiến đưa hai người trở về.

Nhìn thân ảnh hai nữ nhân dần dần biến mất, Vương Phục Hưng một lần nữa trở lại phòng khách, hẳn đêm nay uống rượu không coi là nhiều, bây giờ ý thức vẫn còn vô cùng tỉnh táo, ý định thức đêm đem tư liệu Hạ Thầm Vi mang tới xem xét xong, những thứ này đối với hậu thiên cạnh tiêu không có quá nhiều trợ giúp ý nghĩa, nhưng đề nắm được hạng mục này về sau, những thứ này nhưng đều cần nghiên cứu thật kỹ. Hạ Thầm Vi nếu như nói đã giúp mình làm xong thì trong đó người ngoài cuộc cả đời cũng đều không sờ được tới khuôn sáo, Vương Phục Hưng cũng không muốn lo lắng vì làm gì, lần này mượn nhờ Hạ gia cùng Đường Yên Ninh lần thứ nhất va chạm, mấy giờ sau đó liền tìm được kết quả rõ ràng, từ trước đến nay đều không có thói quen lo sợ không đâu, Vương Phục Hưng tâm tính rất bình tĩnh, tỏ vẻ không hề áp lực.

Bảy tám trang A4 nhìn tuy mỏng manh, nhưng rậm rạp chẳng chịt chữ, rõ ràng đã được nhân viên chuyên nghiệp sửa sang lại qua, tất cả các phần liên quan đều có cả, nhưng trật tự rõ ràng. Sau khi hạng mục làm xong, Thiên Thỉnh tập đoàn có tám năm thời gian quyền kinh doanh, trong đó đại bộ phận tiền lời, đều chảy vào túi của Thiên Thỉnh tập đoàn, xem chừng cũng là Hạ gia đã tranh thủ đến cực hạn, Hoa Đình mấy ngàn vạn nhân khẩu, người đến người đi, mỗi ngày số lượng người sử dụng dịch vụ vận chuyển này, tám năm thời gian, đủ để cho Thiên Thỉnh tập đoàn kiếm được bội tiền rồi.

Vương Phục Hưng cầm một cây bút, tại trên tư liệu đánh dấu một vài chỗ, rất cẩn thận, người của Hạ đại tiểu thư đưa tới mấy tấm bản vẽ chuyên môn, hắn xem không hiểu lắm, đều muốn giao cho Thiên Thỉnh tập đoàn chuyên nghiệp đoàn đội đi nghiên cứu, chính là chuyên môn của bọn hắn a. Diệt Thiên Thỉnh đưa vào Lâm An, Cô Tô mấy tòa thành thị đầu tư đại khái bốn năm cái hạng mục, có cái đã làm xong, có cái đang tại kiến tạo, chăm chú nghiêm cẩn thái độ làm việc so với xí nghiệp nhà nước còn muốn hà khắc hơn nhiều, danh tiếng rất tốt, có thể trở thành tham gia Hoa Đình mười chín số tàu điện ngầm hạng mục cuối cùng cạnh tiêu xí nghiệp, những thứ này hiển nhiên cũng là chủ sự phương suy tính nhân tố.

Bận rộn cho tới hơn hai giờ sáng, Vương Phục Hưng đại khái đem tư liệu trên bàn xử lý xong một lần, vọt lên tắm rửa, trở về phòng ngủ. Tàu điện ngầm hạng mục thi công kiến tạo, đánh giết dưới mặt đất xã hội, xem chừng muốn đồng thời tiến hành. Nghiêm chỉnh mà nói, Vương Phục Hưng đồng chí cùng với mấy người huynh đệ của hắn còn chưa có tính là lần vào hắc đạo, mỗi một nhóm đều tồn tại quy củ, giết Dương Tu Kiệt, hiện tại không thể nghĩ ngờ chính là bài thi thứ nhất của Sở Thành Võ giao cho Vương Phục Hưng.

Sáng sớm ngày hôm sau, vén vén ngủ không đến bốn giờ đồng hồ Vương Phục Hưng liền đứng lên, tinh thần vô cùng phấn chấn xuống lầu, theo thường

lệ chạy quanh cư xá hai vòng, không đợi hẳn đi phụ cận trong công viên luyện quyền, Vương Phục Hưng liền nhận được một cú điện thoại, mở ra điện thoại nhìn thoáng qua, quả nhiên không ngoài sở liệu, là Diệp Thiên Thỉnh số điện thoại, cạnh tiêu ngày mai sẽ phải bắt đầu, thời điểm này, hẳn không có lý do gì không đến.

Wương Phục Hưng ấn nút trả lời, nói khẽ: “Cha.”

Diệp Thiên Thỉnh ừ một tiếng, không mặn không nhạt nói: “Lại không có rồi giường?”

“Không phải, đã dậy lâu rồi, vừa luyện tập chút thể lực buổi sáng xong, đang chuẩn bị ăn sáng a.”

Wương Phục Hưng bất đắc dĩ nói, bởi vì trong nội tâm cái phần tình cảm kia hoàn toàn xuất phát từ Yên Vũ, hẳn cùng Diệp Thiên Thỉnh quan hệ thủy chung không tính là hòa hợp, mà Diệp Thiên Thỉnh tựa hồ cũng tương đối không quen nhìn đứa con trai nuôi của mình cả ngày đần độn trạng thái. Hai người nếu như ở cùng một chỗ, không phải tranh luận thì chính thức là trầm mặc, loại tình huống này, chính là Diệp Thiên Thỉnh cũng không thể nghe lời của Chu Di được.

“Người tới Hi Nhĩ Đồn khách sạn một chuyến, giữa trưa cùng một chỗ ăn một bữa cơm.”

Diệp Thiên Thỉnh nghe lặng lẽ nói, thật yên lặng.

Wương Phục Hưng cũng không có suy nghĩ nhiều, vâng một tiếng, tại phụ cận cư xá quán ăn sáng quen thuộc ăn hai cái bánh bao, về đến nhà sau đó đem quần áo thể thao trên người thay thế, do dự một chút, vẫn là đem bộ Versace mà Sở Tiền Duyên mua cho hẳn căn bản vẫn không dám mặc ra khoác lên người. Phương Hạo Thiên Yên Đế đều vẫn chưa rời giường, xem ra tối ngày hôm qua mấy người này quả thật uống khá nhiều, Vương Phục Hưng cũng không có gọi bọn hắn, trực tiếp xuống lầu, ngồi vào cái kia chiếc Audi A7 bên trong, chạy tới Hi Nhĩ Đồn khách sạn.

Hi Nhĩ Đồn khách sạn ở vào trung tâm thương nghiệp của thành thị, cách hai phố buôn bán Nam Kinh đường cùng Hoài Hải đường ven ven chỉ một chút. Hơn nữa tiếp giáp Tĩnh An tự, Tĩnh An công viên có một con đường, tuyệt đối xem như Hoa Đình xa hoa đệ nhất khách sạn năm sao, loại địa phương này, đối với kẻ nghèo hèn như Vương Phục Hưng tuy là Audi A7 nhưng trong túi lại chỉ còn có ba đồng tiền lẻ mà nói, nếu như không phải là bởi vì quan hệ với Diệp Thiên Thỉnh, hẳn coi như là đi ngang qua cũng sẽ không nhìn lên một cái, nếu như nói Khải Việt khách sạn hoàn cảnh đương như thích hợp với phú gia nhị đại mang theo nữ nhân của mình đi vào, thì khách sạn Hi Nhĩ Đồn nhất định tiếp đón những nhân sỹ kinh doanh thành công một cách biến thái. Vương Phục Hưng đem xe đứng ở cửa khách sạn, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, hơn tám giờ sáng, trực tiếp đi vào.

Trong đại sảnh, đại khái có hơn mười tinh anh mặc âu phục, iays tất bóng loáng đang đặt phòng, trong đó tựa hồ là đầu lĩnh một cái anh tuấn trung niên nhân ngồi ở trên ghế sa lon, khí độ trầm ổn, yên tĩnh chờ đợi.

Wương Phục Hưng tại cửa ra vào nhìn lướt qua, nhìn thoáng qua bề ngoài giống như cũng là vừa vặn đến Hi Nhĩ Đồn khách sạn tinh anh đoàn đội, cuối cùng đi đến bên người trung niên nam nhân, trực tiếp ngồi xuống, nói khẽ: “Cha, xế chiều ngày mai mới bắt đầu cạnh tiêu, người như thế nào sớm như vậy đã tới rồi?”

Diệp Thiên Thỉnh nghe liếc Vương Phục Hưng, nhân nhạt gật đầu, ôn hòa nói: “Tối sớm chuẩn bị một chút, ta buổi tối cùng Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty tổng giám đốc có một bữa tiệc, gần nhất đối phương thái độ tựa hồ có chút biến hóa, ta phải đi một chuyến, giữa trưa cùng ta ăn bữa cơm, ta sẽ giới thiệu cho người những người này để làm quen.”

Wương Phục Hưng gật gật đầu, tựa ở trên ghế sa lon, nhìn phía trước hơn mười nhân viên tinh anh được Diệp Thiên Thỉnh mang tới đang bận rộn đăng ký thủ tục khách sạn, sờ sờ mũi, móc ra bao thuốc, đưa cho Diệp Thiên Thỉnh Thỉnh một cây.

Diệp Thiên Thỉnh vẫy vẫy tay cự tuyệt, từ trong túi quần xuất ra một hộp thuốc tinh xảo, đưa cả cho hắn, thần nhiên nói: “Ta trong xe còn có một rương, một hồi người mang đi, khi ta tới mẹ người cố ý mua cho người đấy, hút ít đi một chút.”

Wương Phục Hưng sững sốt một hồi, đem hộp thuốc lá kia bỏ vào trong túi của mình, gật gật đầu, nhìn vào mặt trung niên nam tử đang ngồi trước mặt, hẳn không ngốc, một năm nay như thế nào, rõ ràng có thể cảm nhận được, hai người phụ thể Diệp Thiên Thỉnh, sau khi con gái rời đi, chính là đem hắn trở thành nhi tử của hai người, là nhi tử, không phải con rể.

Wương Phục Hưng đột nhiên sống mũi có chút cay cay, hít sâu một cái, nói khẽ: “Cha, ngày mai đấu thầu sẽ ta với người đi, giúp người nâng bài, ta cũng có người muốn giới thiệu cho người quen biết.”

Diệp Thiên Thỉnh nghe có chút ngoài ý muốn, quay đầu nhìn Vương Phục Hưng, tuy rằng thủy chung bảo trì bình tĩnh, nhưng trong mắt vẫn là để lộ ra một tia mừng rỡ, cũng không để ý tới người mà Vương Phục Hưng muốn giới thiệu cho mình, chẳng qua là lẳng lặng nói: “Nghĩ thông suốt?”

Wương Phục Hưng bình tĩnh nói: “Ta tạm thời sẽ không rời khỏi Hoa Đình.”

Diệp Thiên Thỉnh gật gật đầu, không có miễn cưỡng, đối với người mà mình đã coi là con trai này, hẳn thật tâm muốn bồi dưỡng hắn thành người nối dõi, nhưng thủy chung không quen nhìn hẳn tinh thần sa sút. Hôm nay thấy hắn tựa hồ nguyện ý đi phía trước bước một bước, Diệp Thiên Thỉnh cũng không muốn bức hắn thật chặt, thần nhiên nói: “Ta ngày mai điện thoại cho người, vốn ta còn muốn lấy lần này trước khi đi an bài mấy người tại Hoa Đình nhìn chăm chăm vào người, nhìn người có thể tinh thần sa sút bao lâu, hiện tại xem ra, vẫn là không cần, Vũ Yên đến trường biết đã từng nói với ta vô số lần rằng người rất thông minh, có một số việc, ta không sợ người nghĩ không ra, chỉ sợ người không thêm nghĩ nữa, một mực trốn tránh, cái kia chỉ có thể nói rõ Vũ Yên lúc ấy vừa ý người là mất bị mù, ta thay nàng biệt khuất, nếu thật là như vậy, coi như là về sau ta già đi, tình nguyện đem Thiên Thỉnh tập đoàn tất cả tiền lấy ra làm từ thiện, cũng sẽ không cho người lưu lại một phần một chút nào.”

Vương Phục Hưng khẽ cười khở, vươn tay, sờ sờ mũi.

Diệp Thiên Thỉnh rút cuộc thấy Vương Phục Hưng trên tay mang theo chiếc nhẫn kia, lập tức biến sắc, âm trầm nói: “Đem chiếc nhẫn gỡ xuống cho ta!”

Vương Phục Hưng thò tay sờ sờ mũi động tác có chút cứng ngắc, lại không lên tiếng, chậm rãi lắc đầu.

Diệp Thiên Thỉnh muốn phát tác, một mực dừng lại ở trước sân khấu đăng ký tiến hành thủ tục đăng ký phòng hơn mười người rút cuộc quay người, hợp thời mở miệng nói: “Diệp tổng, chúng ta có thể lên rồi.”

Diệp Thiên Thỉnh sắc mặt âm trầm, oán hận trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng, phát phát tay, còn chưa mở miệng.

Một hồi thanh âm nhẹ nhàng mà thanh thúy vang lên từ trong thang máy.

Một nữ hài mặc váy tím hoa sen chạy chậm chậm ra khỏi thang máy, dáng tươi cười sáng lạn, hoạt bát mà không mất đi dóm, làn váy theo tóc ngắn cùng một chỗ phiêu động, giống như tinh linh màu tím.

Đây tuyệt đối là có thể làm cho bất luận cái gì nam nhân đều động tâm, một hình ảnh vô cùng ấm áp.

Nữ hài chạy đến bên người Diệp Thiên Thỉnh, nhẹ giọng cười nói: “Diệp bá bá, ta hành lý đều cất kỹ rồi, người muốn giới thiệu cho ta người đã đến chưa?”

Giới thiệu?

Vương Phục Hưng bản năng phát giác một hồi không ổn.

Quả nhiên, Diệp Thiên Thỉnh nhìn theo ngón tay vô danh của Vương Phục Hưng đồng chí, có ý tứ rên sấp không thành thép, bất đắc dĩ nói: “Con của ta, Vương Phục Hưng, không có tiền đồ.”

Vương Phục Hưng sắc mặt cứng ngắc, rút cuộc bảo trì tư thái bình tĩnh, ngẩng đầu nhìn qua Diệp Thiên Thỉnh, không có tồn tại một loại cảm giác vớ vẩn.

Nữ hài một thân váy dài màu tím nháy nháy con mắt, nhìn Vương Phục Hưng ngồi ở ghế salon không có ý định đứng lên, lộ ra một cái dí dỏm đáng tươi cười, đi tới trước mặt hắn, vươn tay, cười nói: “Xin chào, ta là Ngư Tiểu Vũ. Thường xuyên nghe Diệp bá bá nói về người đây.”

Vương Phục Hưng kiên trì đứng lên, vươn tay, cùng tự xưng Ngư Tiểu Vũ hoạt bát nữ hài nắm lấy tay, thân nhiên nói: “Người mạnh khỏe.”

“Các người người trẻ tuổi quan niệm giống nhau nhiều hơn, Phục Hưng, đi mang theo Tiểu Vũ tại phụ cận Tỉnh An công viên đi dạo, tâm sự đi, giữa trưa trở về cùng với ta ăn một bữa cơm.”

Diệp Thiên Thỉnh không nhẹ không nặng nói, căn bản cũng không cho Vương Phục Hưng thời gian phản đối, trực tiếp mang theo đoàn đội tinh anh mà hắn đem tới đi vào thang máy.

Ngư Tiểu Vũ thần sắc còn đang cười hi hi, rất lễ phép nói câu Diệp bá bá gặp lại, lúc này mới nhìn Vương Phục Hưng, một đôi mắt dường như biết nói chóp chóp, tự nhiên phóng khoáng nói: “Chúng ta đi thôi?”

Vương Phục Hưng vô thức gật gật đầu, đi ở phía trước, mang theo Ngư Tiểu Vũ đi ra cửa chính khách sạn, đi vào Tỉnh An công viên.

Đi bộ chừng mười phút, mãi cho đến khi hai người cùng nhau tiến vào công viên, đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây, Vương Phục Hưng rút cuộc phục hồi tinh thần lại.

Ở nơi này bình thường sáng sớm, bình thường thời gian, nơi mà chó thường ngày bắt đầu công việc vệ sinh, căn bản cũng không cho mình bất luận cái gì ý định cự tuyệt hoặc là giãy giụa cơ hội, tại đây giống như đem mình lần thứ nhất gặp mặt thân cận cho vô tình tước đoạt.

Mẹ nó có thể là lần đầu tiên a.

Trước đó vậy mà không tự nói với mình một tiếng, lừa gạt thân cận cũng không phải chơi như vậy đấy.

Vương Phục Hưng một hồi như cẩu dai, quay đầu, thủy chung nhìn chăm chăm vào Ngư Tiểu Vũ, coi như là Vương Phục Hưng đồng chí, cũng không khỏi không cảm khái một câu, cô bé này, xác thực rất đẹp.

Hắn châm lửa thuốc hít một hơi, đột nhiên lộ ra một bộ mặt ngây ngô còn hơn nhiều so với Hồ Tử, đối với nữ hài đang lộ vẻ kinh ngạc bên cạnh lập lại một câu: “Người mạnh khỏe.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Nam Nhân Tốt Nhất

Từ nhỏ đến lớn, Vương Phục Hưng thiết tình không có trải qua sự tình xem mặt mà người trẻ tuổi hiện đại bây giờ cho là hoang đường này nữa, càng hoang đường hơn là Diệp Thiên Thỉnh nắm quyền cai trị cũng không nói trước một câu, liên vô cùng hoa lệ tập kích bất ngờ. Vương Phục Hưng tâm trí coi như là dù thế nào cường đại cũng không có thể tại loại này tình cảnh này ứng phó được tự nhiên, ngoại trừ nói người tốt, thật sự không biết nói cái gì.

Tướng mạo khí chất đều rất trang nhã cùng cái tên càng có ý tứ Ngư Tiểu Vũ sừng sốt một hồi, lập tức kịp phản ứng, ngược lại cũng có hứng thú, học theo Vương Phục Hưng giọng điệu, cũng một lần nữa nói câu người mạnh khỏe, chỉ có điều vừa dứt lời, chính nàng lại bật cười trước. Vương Phục Hưng một hồi lúng túng, trước mặt có thể nhìn ra là một đại mỹ nữ, nhưng mà cụ thể là thiên kim tiểu thư của gia tộc hay tập đoàn nào, cùng Thiên Thỉnh tập đoàn lại là quan hệ như thế nào, hẳn một mực không biết, cũng không nên đường đột, móc ra hộp thuốc lá Diệp Thiên Thỉnh vừa đưa cho, cười nói: “Có thể hút thuốc?”

Ngư Tiểu Vũ vẫy vẫy tay, cười nói: “Tự nhiên a, ngày hôm qua, chính ta cùng Diệp bá mẫu đi mua thuốc lá này, bắt đầu vốn muốn giúp người mang một rương thuốc khác cơ, bất quá ta nói loại này thích hợp hơn với người trẻ, cho nên bá mẫu liền tiếp thu ý kiến của ta á.”

Vương Phục Hưng dở khóc dở cười, muội muội này cũng quá tự nhiên, giống như là quen biết từ trước, hẳn rút ra một điều thuốc đem châm lửa, hít thật sâu một hơi, thoải mái. Vương Phục Hưng đồng chí nghiện thuốc lá thủy chung rất lớn, thật sự không có tiền, có thời điểm loại ba tiền một bao hẳn cũng hút qua, hiện tại ngậm một điều thuốc có thể bằng mấy bao thuốc song hỷ kia, hít thật sâu mà nói, thực không cảm thấy có cái gì hoàn toàn bất đồng hương vị, hẳn phối hợp vui cười thoáng qua, giả vờ ngây ngốc bốn sự, xem chừng không có ai so với hẳn càng thành thạo rồi. Sở Tiền Duyên lần thứ nhất tìm cao trung thời kỳ đồng học nghe ngóng Vương Phục Hưng vị này trong trường học phong vân ra sao, đối phương đến một câu toàn trường đại đa số nữ sinh đều đối với vị kia loại ngu ngốc học trường sinh lòng ái mộ, lời này tuy hơi có chút phóng đại một chút, nhưng lúc ấy thủy chung bá chiếm hoa hậu giảng đường Diệp Vũ Yên một đồng chí, thật đúng không thiếu khuyết một ít học tỷ học muội thường thức ái mộ. Mị lực cường đại trình độ, so với dung mạo bên trên có thể bỏ qua hẳn mấy con phở Yên Đế còn khoa trương hơn, cái thằng này ngay lúc đó chính sách đó là có thể từ chối nhã nhận liền từ chối nhã nhận, thật sự gánh không được rồi, liền giả vờ ngây ngốc lừa gạt, cũng không được, cũng chỉ có thể phóng đại chiêu.

Cái gọi là đại chiêu, có hai loại, một loại là lại để cho Yên Đế xuất mã, bán đứng nhan sắc của hắn để cho đối phương hoàn toàn bị đánh lạc hướng, về phần sau đó thành công như thế nào, Vương Phục Hưng chưa bao giờ đi qua hỏi, Yên Đế cũng có thể không phụ sự mong đợi của mọi người triệt để bỏ qua bao phục. Đại chiêu tối thiểu coi như là dụ dỗ thủ đoạn, nếu như vẫn chưa được, thực gặp học muội một mực quần chặt lấy, Vương Phục Hưng bình thường đều đem Diệp Vũ Yên triệu hồi ra, so với dung mạo so với khí chất so với ôn nhu so với nhu thuận thậm chí so với gia thế, thường thường hai ba cái hội hợp, tính cách dịu dàng tính tế tỉ mỉ lại thẳng thắn Diệp đại hoa hậu giảng đường sẽ đem tình địch chém ở dưới ngựa, tương đương gọn gàng mà linh hoạt.

Cho nên lúc ban đầu 213 phòng ngủ có thể thanh danh lan xa, không phải là không có đạo lý đấy, thay Vương Phục Hưng làm vô số lần khốn kiếp lưng đeo vô số tội danh Yên Đế, thoát nhìn khó chịu nhưng khôi xướng điên lên liền dám mang theo Hồ Tử đi sờ bộ ngực của đồng học là đại tiện nhân Phương Hạo Thiên, bắt được hoa hậu giảng đường Vương Phục Hưng, bao nhiêu cái một mình xách đi ra, đều có đầy đủ lý do đi hấp dẫn, làm cho người ta vừa yêu vừa hận, đây mới là mị lực của phòng ngủ 213 lúc trước.

Vương Phục Hưng ngậm một điều thuốc, nhìn thoáng qua mắt ngọc mày ngài Ngư Tiểu Vũ, tựa hồ tại yên lặng suy nghĩ, giả vờ ngây ngốc chiều này bề ngoài giống như không vượt qua được kiểm tra rồi, hẳn ở đây giả ngu, đối phương đồng dạng suy đoán mình bạch giả bộ hồ đồ, từ đầu đến cuối cũng không có nói qua một câu Phục Hưng ca ca ta xem người sáng suốt thân vô, cốt cách tinh kỳ tương lai tất thành châu báu, ta đối với người vừa thấy đã yêu các loại lời nói, nhưng thủy chung chăm chú kéo cánh tay của hắn, không hề buông lỏng, thuận tiện lấy bộ ngực lỏng lẻo cọ cọ vào cánh tay hắn, làm Vương Phục Hưng không thể thối lui trong lòng, thật sự là mềm mại cơ giần quá đi a. Vương Phục Hưng vô thức sờ lên cái cằm, hoặc là lại để cho Yên Đế xuất mã một lần? Gọi Sở Tiền Duyên hiển nhiên không an toàn, lần này vị muội muội này quả thực xuất sắc một chút, hơn nữa một bộ đáng tình ranh cổ quái, tính tình nhu nhược của Sở lão sư thật đúng khó có thể đánh bại yêu tinh xinh đẹp này, Hạ đại tiểu thư hẳn là có thể đi, nhưng có giúp hay không, cũng khó mà nói rồi.

Vương Phục Hưng tâm tư chuyển động, biểu hiện ra lại không lộ ra nửa điểm sơ hở, mang theo Ngư Tiểu Vũ đi vào địa phương bán đồ uồn lạnh, cầm hai lon cola, mở ra nắp bình sau đó mới lúng túng phát hiện mình trên người không đủ tiền, một phân tiền kìm nén mà chết anh hùng hảo hán, xã hội này, thật đúng là mỗi thời mỗi khắc đều phô trương cái chân lý này ra. Vương Phục Hưng lần này kiên quyết phản đối việc nói với Ngư Tiểu Vũ mới quen một giờ là ta không có tiền, một là Đại tiểu thư này không hẳn như vậy liên tin tưởng, thứ hai chính là thể diện như thế thì còn đâu, hẳn giờ giờ hai lon CocaCola trong tay, thân nhiên nói: “Người có tiền là không? Ta đem ví tiền để hết trong xe rồi.”

Ngư Tiểu Vũ cười nhẹ nhàng, cô nàng này một thân váy dài màu tím, làn váy làm thành hình đuôi cá rất nhỏ, vô luận từ góc độ nào đến xem, cũng đều là cực phẩm mỹ nữ tiêu chuẩn, nương theo bên ngoài bề ngoài trung quy trung củ cùng anh tuấn không có nửa điểm quan hệ Vương Phục Hưng bên người, đối với người khác trong mắt, quả thực chính là hoa nhài cấm bãi cửu trầu, có ghê đi với thiên nga đó nha. Người trong cuộc Ngư Tiểu Vũ không có loại này ngây thơ ý tưởng, nhẹ nhẹ cười cười, cố ý không vạch trần bên người nam nhân trẻ tuổi trong mắt che giấu rất tốt một tia quần bách cùng lúng túng, từ trong cái xác tay tinh xảo bên người lấy ra một ít tiền lẻ, sau đó lôi kéo Vương Phục Hưng rời đi.

“Phục Hưng ca ca, ta thay người giải vây rồi a, người muốn cảm ơn ta như thế nào?”

Hai người dọc theo Tĩnh An công viên đường nhỏ rồi đi rất xa, Ngư Tiểu Vũ chủ động đánh vỡ trầm mặc cười duyên nói.

“Giải vây cái gì?”

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nhún nhún lông mày, lực lượng mười phần nói.

Ngư Tiểu Vũ trực tiếp vượt qua Vương Phục Hưng, đứng ở trước mặt hắn, dừng bước lại, con mắt long lanh nhìn chăm chăm vào mặt hắn, ngay tại thời điểm Vương Phục Hưng đồng chí cho là mình sắp bị cô nương này phi lễ, Ngư Tiểu Vũ rút cuộc mở miệng, rất khẳng định nói: “Người không có tiền.”

Người không có tiền, người không có nhà, người không xe.

Đầu năm nay, những lời này nói ra làm tổn thương nam nhân có lẽ không có gì sánh bằng rồi?

Wang Phục Hưng cái eo vốn rất thẳng, bị một lời này kích thích, càng là một hồi tức giận, nói khoác mà không biết ngượng mồm: “Ta có tiền.”

“Bao nhiêu?”

“Ba đồng, bữa ăn sáng cũng chỉ có hai đồng mà thôi.”

Wang Phục Hưng khí khái hùng hồn tuyên bố.

Ngư tiểu thư ban đầu tựa hồ còn muốn bảo trì mình lễ phép cùng rụt rè, dùng sức chịu đựng cười, đến cuối cùng, rút cuộc không nín được, đứng ở trước mặt Vương Phục Hưng, vịn bờ vai của hắn, cười đến gãy lưng rồi, mái tóc đen bóng rũ xuống qua bờ vai, rũ xuống ở trước ngực, vô tình làm cho người ta say mê rồi.

Wang Phục Hưng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhìn lên mỹ nữ trẻ tuổi trước mặt tựa hồ đối với mình không có chút phòng bị, sắc mặt bình tĩnh, nhưng nội tâm lại có chút cảnh giác.

Đầu năm nay, đều nói con cóc không muốn ăn thịt thiên nga thì không phải con cóc tốt, cùng để ý, không muốn đẩy ngã nữ thần thì không phải người đàn ông tốt. Xã hội người ăn thịt người bây giờ, mọi người đều có những dã tâm căn bản, chỉ có điều thân là Vương Phục Hưng đồng chí cùng đại bộ phận người không đồng dạng như vậy, nội tâm của hắn thủy chung đều có thể bảo trì thanh tịnh lý trí, không tin bất luận cái gì đào hoa vận khí cú sốc điểm phúc các loại, không có vô duyên vô cớ hảo cảm, lại càng không có vô duyên vô cớ ái mộ, đặc biệt là hai loại thứ đồ vật xuất hiện ở một cái đại tiểu thư trên người thời điểm, thì càng muốn bảo trì thanh tịnh.

“Cười đã đủ rồi liền đi đi thôi, lon cola là người mời ta, về sau ta mời.”

Wang Phục Hưng thần nhiên nói.

Tĩnh An công viên rất lớn, hơn chín ky lô mét vuông diện tích, hàng năm tiếp đãi lưu lượng khách vượt qua con số hai trăm vạn người. Hai người từ cửa chính phía Bắc tiến đến, đi ngang qua bạch quả ngân hạnh quảng trường, dọc theo đường nhỏ, vừa trò chuyện vừa đi, cuối cùng đi vào Tĩnh An công viên giải đất trung tâm, dùng ba mươi hai cây đại thụ trăm tuổi làm trung tâm, trông cũng khá là lung linh huyền ảo, buổi sáng ánh mặt trời ấm áp, gió nhẹ lên, cảnh lá phấp phới lắc lư, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp.

“Diệp bá mẫu nói, con của nàng về sau có lẽ không nhất định thành công, nhưng nhất định là rất nam nhân ưu tú, bởi vì hắn đã từng mất đi, cho nên đối với những thứ đã nắm trong tay, mới có thể hiểu được đặc biệt quý trọng. Vương Phục Hưng ca, nhà của chúng ta cùng Diệp bá bá là thế giao, chỉ có điều học đại học thời điểm, ta mới cùng Vũ Yên tỷ tỷ tách ra, ta du học tại nước Mỹ, trên tay người mang theo chiếc nhẫn, cũng là lúc trước Vũ Yên tỷ trong một năm trước khi về nước, cùng ta đi lựa chọn đó. Vũ Yên tỷ đã từng nói qua nàng nhất định sẽ trở thành tân nương hạnh phúc nhất, bởi vì nàng biết rõ, coi như là nàng ở nước ngoài một năm, thậm chí càng lâu, ở trong nước, một cái đại thành thị, một cái xô xỉnh nhỏ, một người trẻ tuổi chưa có ai chú ý quá, cũng nguyện ý vì nàng cắn răng phấn đấu. Vũ Yên tỷ tang lễ ta đã tham gia, bất quá lúc đầu người quý gối trước mộ nàng không khóc không làm khó thời điểm, không có chú ý tới ta mà thôi. Vương Phục Hưng ca, ta biết rõ người cùng Vũ Yên tỷ tất cả câu chuyện, nửa phần trước, là nàng ở nước ngoài mỗi ngày đều muốn nói với ta rất nhiều lần, hiện tại nàng rời đi, để cho ta không thể quên, phần sau bộ phận, là Diệp bá mẫu nói cho cho ta biết, nàng đầu nói một lần, lại làm cho ta không dám quên. Diệp bá bá nói chúng ta đều rất trẻ tuổi, nếu như cùng một chỗ mà nói, người muốn khi dễ ta, hắn liền cắt chân của người, cho nên ta đã tới rồi, từ nhỏ đến lớn, ta cuối cùng lên giá si một lần không phải sao? Tốt rồi, ta nói xong rồi, Vương Phục Hưng ca, ta thích người, nếu như ta có thể như Vũ Yên tỷ giống nhau thuận nghe lời, người sẽ thích ta sao?”

Ngư Tiểu Vũ nói khẽ, có chút xoay người, đem trong tay chai cola tử ném vào thùng rác, một đôi mắt tươi sáng chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Vương Phục Hưng.

Wang Phục Hưng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bộ mặt cơ bắp cứng ngắc, gần như cứng nhắc chờ đợi, ngược làm cho người ta nhìn vào giống như là tâm tình đang vô cùng bình tĩnh, cùng nàng tại Diệp Vũ Yên tang lễ nhìn lên đến người đàn ông trẻ tuổi này lúc biểu lộ không có sai biệt.

Cái ngày đó, mưa to gió lớn, chính là hắn tự mình bùng lấy tro cốt của Vũ Yên tỷ, hai tay một nắm đất rồi lại một nắm đất, đem mộ phần của Diệp Vũ Yên lấp đầy, cứng ngắc khuôn mặt lại làm cho người ta sinh sôi một loại cảm giác không cần bất luận ai đồng tình hay thương hại.

Đau lòng nơi đây, sẽ không vì ngoại nhân mà nói ra.

Đến cùng có bao nhiêu đau nhức, mới có thể đau nhức đến khóc không ra tiếng?

Đem một đoàn oán khí sinh sôi giấu ở trong lòng, không một không khổ không sợ mình bị bức đến phát điên hay sao?

Cái kia tang lễ, đầy trời mưa to gió lớn gào thét, bên cạnh mình người nam nhân này cuối cùng đã hôn mê, hai tay máu tươi, mặt mũi tràn đầy bùn đất.

Lúc kia chẳng qua là rất thuần túy thương tâm Ngư Tiểu Vũ nhìn người nam nhân kia, đột nhiên nhớ tới một câu lời kịch.

“Nhìn, người kia giống như một con chó a.”

Nhưng nàng lại thủy chung cho rằng, Vũ Yên tỷ chôn cất tại cái kia mảnh nghĩa địa công cộng vị trí tốt nhất, hơn nữa trên thế giới này, còn có cái đàn ông tốt nhất, sẽ nhớ kỹ hân cả đời.

Sáng sớm.

Gió nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Trang Bức

“Ngư tiểu thư, ta hiện tại có bạn gái.”

“Không sao nha, người lại không có kết hôn, coi như là kết hôn, chẳng lẽ chúng ta không thể làm bằng hữu sao?”

“Có thể.”

“Cái kia là được rồi, hi, Phục Hưng ca, mang ta đi chiếu cố bạn gái của người được không, a, không phải, là trông thấy.”

“Trông thấy có thể, nhưng người nghiêng rằng nghiêng lợi làm gì?”

“Ta vẫn luôn rất thực nữ nha, Diệp bá mẫu nói Phục Hưng ca người thích nhất thực nữ.”

Cái này là Vương Phục Hưng cùng Ngư Tiểu Vũ đối thoại, đơn giản rồi lại không đơn giản, hai người tại Tĩnh An công viên giải đất trung tâm nghỉ ngơi thoáng qua, liên đường cũ phản hồi. Mùa này, nếu như không sợ nóng, trong công viên cảnh sắc hay vẫn rất đáng được thưởng thức, chỉ bất quá hân nhìn chính là phong cảnh, bên người Ngư Tiểu Vũ lại đang nhìn hân, rất ánh mắt cổ quái, không giống như là si mê hay nhiệt liệt, lại thủy chung pha pha thêm hảo cảm không thêm che giấu.

Nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp, từ xưa đến nay đều là khó khăn nhất là làm cho nam nhân cự tuyệt, Vương Phục Hưng cũng không ngoại lệ, cho nên hai người trở về trên đường, lúc Ngư Tiểu Vũ dùng sức đóng cửa cánh tay của hân cổ quấy lằng nhằng từng lần một hỏi Phục Hưng ca người có thích ta hay không, Vương Phục Hưng chẳng qua là rất ngần ngại do dự, rất hàm hồ nói một câu ta đã có bạn gái, đặt ở trong lỗ tai người khác, không thể nghi ngờ chính là từ chối nhả nhận rồi. Nhưng Ngư Tiểu Vũ bất đồng, trực tiếp đưa ánh mắt tập trung tại Vương Phục Hưng cái gọi là bạn gái, nhủ lại cái mũi nhỏ, vẻ mặt tinh quái, rõ ràng đem người mà Vương Phục Hưng gọi là bạn gái biến thành tình địch.

Vương Phục Hưng đồng chí rất bất đắc dĩ, mấy năm trước còn không phải hoàn toàn tiền tài chí thượng xã hội, hân nghe qua quá mức tang thương đại thức dựa vào câu chuyện bí ẩn của mình lừa gạt đi nữ hài tử tâm hồn thiếu nữ, miêu tả vô cùng thâm thúy, giảng thuật cũng vô cùng sinh động, tăng thêm điểm cảm khái thổn thức, lúc đó, có câu chuyện nam nhân, vẫn là rất được người hoan nghênh đó.

Chỉ có điều Vương Phục Hưng không nghĩ tới chuyện xưa của mình vậy mà cũng có hiệu quả tán gái như thế. Không có vô duyên vô cớ hảo cảm cùng ái mộ, lý do này, khi Ngư Tiểu Vũ nói ra đoạn hồi ức kia đã tự động sụp đổ, nhưng đối với từ trước đến nay cũng không phải người thuộc chủ nghĩa lạc quan Vương Phục Hưng mà nói, cảm thấy chuyện này có chút gượng ép, có chút không dám tin tưởng, cũng không muốn đi tin tưởng.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, đi về hướng Tĩnh An công viên bắc môn rồi đi, Ngư Tiểu Vũ có lẽ bằng tuổi hân luôn dính chặt không thôi, thủy chung ôm cánh tay Vương Phục Hưng, một đồng chí tránh thoát hai cái, không dám dùng sức, bỏ cũng không bỏ ra được, cũng để tùy đi, dù sao loại này còn không có liên lụy đến cảm tình tiếp xúc, đối với một cái huyết khí phương cương nam nhân trẻ tuổi mà nói, vẫn là rất hường thụ.

Hơn mười rưỡi sáng.

Hai người trở lại khách sạn, ngư Tiểu Vũ được Diệp Thiên Thỉnh mang theo từ kinh thành tới Hoa Đình lôi kéo Vương Phục Hưng lên lầu, gõ cửa, không ai đáp lại, hỏi thăm phục vụ viên mới biết được, Diệp Thiên Thỉnh đã thuê phòng họp của Hi Nhĩ Đồn khách sạn, đang cùng với tổ đội chuyên môn hân đem tới họp một chút.

Đây cơ hồ là việc mà một công ty lớn trước khi nhận hạng mục nào đều phải làm, đem tư liệu về hạng mục đó sử dụng lại một lần tập hợp ý kiến của bên mình cũng như tìm ra đối sách để cạnh tranh với đối phương, còn muốn đánh thông quan hệ với nhiều nơi. Lớn như vậy một cái hạng mục chia làm mấy cái giai đoạn, bổ nhiệm từng cái giai đoạn hạng mục quản lý cùng với tổng kỹ sư, nhiều vô số, nói thì đơn giản, nhưng áp dụng lại không dễ dàng.

Vương Phục Hưng hỏi rõ phòng họp phương hướng, mang theo Ngư Tiểu Vũ đi vào, tùy ý ở hàng chót kéo ghế ngồi xuống, Diệp Thiên Thỉnh đang nghe nhân viên báo cáo chăm chú, thấy hai người bước vào, vẫy vẫy tay, ý bảo thủ hạ cứ nói tiếp.

“Diệp tổng, chúng ta tại Hoa Đình cũng không có công trình cỡ lớn nào làm tiền lệ, tuy rằng Lâm An cùng Cô Tô chúng ta có hạng mục, nhưng tối đa, Hoa Đình chính thức chỉ biết đem những thứ này với tư cách tham khảo. Lần này chúng ta đối thủ cạnh tranh đều rất cường đại, không thể nói chúng ta không có cơ hội đoạt được hạng mục này, chỉ có điều sẽ phải vượt qua dự tính của chúng ta mười đến hai mươi ức vốn, nếu như là như vậy, tập đoàn chúng ta tổng công ty vốn lưu động huy động có hơi khó khăn, tuy rằng không đến mức căng thẳng, nhưng ở cái khác hạng mục bên trên, khó tránh khỏi gặp được một ít khó khăn. Diệp tổng, chúng ta lại tới đây, nhất định là muốn bắt hạ hạng mục này đây, nhưng mà ta không đề nghị trả giá cách chiến, thích hợp rút ngắn hạng mục làm xong sau đưa vào hoạt động chu kỳ, mới là ổn thỏa nhất phương pháp xử lý.”

“Ta cho rằng hoàn toàn đáng giá, Hoa Đình chính thức công trình, mạo hiểm nhỏ nhất, tất cả mọi người nghiên cứu mười chín địa đồ tuyến tàu điện ngầm, hoàn toàn xò xuyên qua Hoa Đình thành phố đại bộ phận phần hoa khu vực, mỗi ngày lưu lượng khách số lượng liền sẽ đạt tới một cái tình trạng dọa người, giữ lại công trình, chúng ta chỉ cần hai năm thi công chu kỳ, sau đó chúng ta có thể tranh thủ ít nhất năm năm thời gian đưa vào hoạt động, công trình chỉ ít có hai năm sẽ vì chúng ta sáng tạo lợi nhuận. Về phần Từ tổng g mới vừa nói vốn lưu động căng thẳng. Chúng ta Thiên Thính tập đoàn còn có rất khách quan công tác bán lẻ cùng ngành điện tử, những mầm mống này công ty, hoàn toàn có thể thu về cho chúng ta lợi nhuận, ta cảm thấy hoàn toàn sẽ không xuất hiện cái vấn đề lớn gì.”

Song phương bên nào cũng cho là mình phải, tranh luận tuy rằng kịch liệt, nhưng trên cơ bản đều là vì ích lợi của công ty mà cân nhắc, có lẽ có tư tâm, nhưng là không tồn tại quá nhiều lục đục với nhau, đây mới là một cái tập đoàn thành công căn bản, nếu như ngay cả bên trong cao tầng đều luôn luôn người chết ta sống chiếm lợi nhuận của mình trước, đem tập đoàn ném ra sau đầu, đó mới là chuyện rất đáng sợ.

Diệp Thiên Thính không chế thủ hạ trong tay, coi như là ở kinh thành, cũng là rất đáng được khen đấy.

“Phục Hưng ca, ngươi có ý kiến gì hay không, có thể nói đi a, Diệp bá bá nhất định sẽ tiếp thu đấy.”

Ngư Tiểu Vũ thân thể nghiêng, hầu như chui được vào trong ngực Vương Phục Hưng, như vậy trải qua, nàng thủy chung ôm hân cánh tay lực ma sát căng lúc càng cường đại, bộ ngực đầy đặn gât gao giầy xéo cánh tay Vương Phục Hưng, co dãn mười phần.

Wang Phục Hưng quả thực chịu không được mỹ nóng bỏng này thể hiện, rút cuộc theo Ngư Tiểu Vũ mà nói, tìm được cơ hội, hơi chút dùng sức, rút ra bàn tay đang bị nàng ép chặt, nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

Trong phòng họp nhiệt liệt thảo luận lập tức an tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người cơ hồ đều dừng lại trên người Vương Phục Hưng.

Chỉ có thể nói thân phận của hắn bây giờ quá mức miễn cảm, Diệp Thiên Thính nhĩ tử, vậy cũng không phải là Thiên Thính tập đoàn Thiếu gia rồi hả?

Cho dù người thiếu gia này hầu như chưa từng có xuất hiện ở Thiên Thính tập đoàn, nhưng những kẻ này hiện tại còn làm công cho Diệp Thiên Thính, vô luận tâm lý nghĩ như thế nào, tối thiểu biểu cũng đều có chút tôn kính trên khuôn mặt.

“Đối với hạng mục tàu điện ngầm số mười chín này, tập đoàn cụ thể dự toán là bao nhiêu?”

Wang Phục Hưng nhận nhặt hỏi, thần sắc bình tĩnh, không có nửa điểm quần bách, tư thái rơi ở một bên biết rõ mình phạm si mê lại không chịu hối cải Ngư Tiểu Vũ trong mắt, thật đúng là có đủ phong độ của một đại tướng a, đẹp trai ngây người.

“Từ Đương, ngươi nói một chút.”

Diệp Thiên Thính thân nhiên nói, nhìn người vừa mới chủ trương rút ngắn buôn bán chu kỳ thị trường.

Niên kỷ tuyệt đối không cao hơn ba mươi lăm tuổi, mang theo một bộ mặt kiêu gong vàng âu phục thẳng tinh anh nam nhân nín thở mặt, tựa hồ không biết xưng hô như thế nào với Vương Phục Hưng, cuối cùng biệt xuất một câu: “Thiếu gia, đối với lần này hạng mục, tập đoàn dự toán là năm mươi tám ức bốn nghìn vạn, nhưng chúng ta đối thủ cạnh tranh rất có thể đem giá cả nâng lên sáu mươi lăm ức, thậm chí bảy mươi ức trở lên cũng có thể, con số này nghe tuy khổng lồ, nhưng chỉ cần hạng mục một khi làm xong bắt đầu đưa vào hoạt động, tối đa tại trong vòng hai năm liền có thể hoàn lại vốn, mạo hiểm rất nhỏ.”

Thiếu gia?

Wang Phục Hưng sững sốt, có chút tự giễu, xưng hô này ngược lại là ly kỳ, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, lẳng lặng suy tư, kỳ thật không có cái gì có thể suy tư đấy, tất cả thứ đồ vật Hạ Thẩm Vi cũng đã an bài tốt, cũng đang chờ mình cho Thiên Thính tập đoàn một kinh hi, cái kia suy tư cái gì? Thời điểm này, không phải là sẽ đối lấy những thứ này tập đoàn cao tầng giả bộ cái bức nha, đơn giản, cũng không phải cái gì kỹ thuật việc, Vương Phục Hưng coi như am hiểu, hắn rút ra một điều thuốc, châm lửa, bàn tay đặt ở trên bàn nhẹ nhàng gõ gõ, bình tĩnh nói: “Năm mươi lăm ức đem hạng mục này thu về, thi công chu kỳ hơn phân nửa năm, chất lượng đảm bảo, làm xong có tám năm đưa vào hoạt động chu kỳ, những thứ này để ta làm an bài, các người ở chỗ này thảo luận không có ý nghĩa gì cả. Hiện tại mỗi người nên chịu trách nhiệm cái gì, mới là vấn đề cần thiết của các người, phương diện tiền bạc, phương diện nhân lực, từng cái thi công đội, thi công khí giới, thi công tài liệu, gần đây bên trong nhất định phải tiến vào sân bãi, những thứ khác, giao cho ta.”

Giao cho người?

Kể cả Diệp Thiên Thính cùng Ngư Tiểu Vũ đều há hốc mồm.

Thiên Thính tập đoàn cao tầng tinh anh toàn bộ đều hai mặt nhìn nhau, trái tim một hồi kịch liệt nhảy lên, nếu như cái gọi là thiếu gia nói là sự thật, năm

mười năm ức đem hạng mục tàu điện ngầm BOT này mang về, còn có thể có tám năm thi công chu kỳ, cái kia ý vị như thế nào? Có nghĩa là mấy năm này thời gian Thiên Thỉnh tập đoàn vơn vơn một cái hạng mục liền có thể kiếm được trên trăm ức lợi nhuận, trăm ức, đây cơ hồ tương đương một phần tư tài sản của Thiên Thỉnh tập đoàn trong một thành phố. Những thứ này nếu như có thể làm được giống lời nói, tập đoàn chỉ cần nguyện ý, đến lúc đó liền có thể trở thành doanh nghiệp đứng top 500 thế giới, không khỏi có chút mong đợi.

Một người tuổi còn trẻ, dựa vào cái gì muốn cho Hoa Đình chính thức bán cho hắn một khối mặt mũi lớn như vậy?

Giả bộ này có phải là giả bộ quá mức lớn không?

Tất cả mọi người ánh mắt cổ quái.

Vương Phục Hưng thần sắc bình thản, gõ lên mặt bàn, thần nhiên nói: “Có vấn đề sao?”

“Không, không có.”

Tất cả mọi người tuy rằng mang bán tín bán nghi thái độ, nhưng tối đa ngày mai sẽ có thể công bố sự tình, lúc này thời điểm cũng không có ai nào tàn đến mức muốn nhảy ra nói móc hắn cái gì.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng gật đầu, lặng lẽ nói: “Tan họp.”

Tầng lớp cao nhất của tập đoàn vô thức đứng lên, lần lượt đi ra phòng họp, sắc mặt đặc sắc.

Diệp Thiên Thỉnh ngồi ở chủ vị không nhúc nhích.

Vương Phục Hưng cũng không nhúc nhích.

Ngư Tiểu Vũ cũng không nhúc nhích.

Đám người dần dần rời đi.

Vương Phục Hưng đem tàn thuốc ấn ấn trong gạt tàn trước mặt, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt có chút kinh hi cùng kinh nghi nhưng đang được áp chế điên cuồng trong mắt Diệp Thiên Thỉnh, thần sắc bình tĩnh mở miệng nói: “Cha, ta có bạn gái.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Hẹn Gặp Lại

Com trưa do Hi Nhĩ Đồn khách sạn cung cấp, cả bàn phong phú món ngon, màu sắc hương vị đều đủ, đây đối với trong túi quần vốn là không có nhiều tiền muốn không ăn chắc thì chạy trở về nhà ăn mì như Vương Phục Hưng đồng chí mà nói nhất định là chuyện tốt, hơn nữa trên bàn com liền chỉ có Diệp Thiên Thỉnh Ngư Tiểu Vũ ba người bọn họ, Vương Phục Hưng cũng lười rụt rè, ăn như hổ đói, ăn rất sáng khoái, Ngư Tiểu Vũ bị uyển chuyển hàm xúc cự tuyệt một lần rồi lại bị rõ ràng cự tuyệt một lần vẫn như cũ bảo trì tư thái cười hi hi, nhìn như không có tim không có phổi, nhưng ánh mắt nhưng có chút u oán, thân là trưởng bối thời điểm này vốn nên là đi ra hòa giải, Diệp Thiên Thỉnh mặt đen lên, hung hăng nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, hai cha con ước chừng là ở đấu khí, tóm lại bữa tiệc này, ngoại trừ Vương Phục Hưng ăn an tâm thoải mái cảm thấy mùi vị không tệ, bên ngoài hai người khác căn bản là không tâm tình mở miệng nhấm nháp.

“Cha, nếu như có rảnh rồi một hồi ta đi trước, còn có chút chuyện cần phải làm thoáng qua, hạng mục tàu điện ngầm số 19 hiện tại đã chuẩn bị tốt rồi, nói năm mươi lăm ức, chính là năm mươi lăm ức, về phần phía sau màn là tôn thần nào tiên, ngày mai thời điểm đấu giá ngươi liền sẽ biết.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, com ăn đến một nửa, rút cuộc biết thân biết phận tự giác phát giác được bầu không khí tựa hồ có chút không đúng, vội vàng gấp hai phần đồ ăn bỏ vào trong miệng, dùng giấy ăn lau miệng mong, đứng người lên muốn chuẩn đi.

“Đứng lại!”

Diệp Thiên Thỉnh cả giận nói, tại phòng họp một phen biến hóa chuyện ngày mai đấu giá, cùng với lý do thoái thác vì đã có mới bạn gái, hai lời nói này tựa hồ có liên quan, coi như là Diệp Thiên Thỉnh cũng có chút phản ứng không kịp, hắn vô thức bỏ qua sự tình nhi tử nói tràn đầy tin tưởng, nhìn Vương Phục Hưng đang ngượng ngùng ngồi trở lại vị trí của mình, không nhanh không chậm nói: “Ngươi nói bạn gái là chuyện gì xảy ra?”

“Chính là bạn gái mà thôi.”

Vương Phục Hưng giải thích nói, một chút cũng không chột dạ, thấy Diệp Thiên Thỉnh nhủ này, do dự xuống, nói khẽ: “Cùng hạng mục tàu điện ngầm lần này không có quan hệ, cha, nếu như ta có thể nói ra cái lời nói kia, thì khẳng định có tuyệt đối nắm chắc, không cần lo lắng.”

Diệp Thiên Thỉnh hừ lạnh một tiếng, Ngự Tiểu Vũ đang khoe mắt liếc qua lại lờ mờ cười hi hi chút nào không để ý, tựa hồ muốn che giấu thoáng qua lúng túng, dù sao loại chuyện này cũng quá giật thót, lão tử cho nhi tử chơi một lần đột nhiên tập kích, nhi tử đồng dạng cho lão tử làm cho qua tới một người con dâu, quả thực chính là mừng rỡ chết người nha, ngày bình thường hầu như không hút thuốc lá, bây giờ Diệp Thiên Thỉnh lại rút ra một điếu thuốc đốt, mặt đen lên, không nói một lời.

Vương Phục Hưng thấy tình thế không ổn, ý tưởng muốn đi sớm cũng kiên định hơn, đều nói vô quyết định có móng tay nhọn, Vương Phục Hưng đồng chí không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có đôi mắt Diệp Thiên Thỉnh không biết như thế nào cho phải, một bữa cơm không ăn không đói chết, nhưng lần lượt chửi mắng một trận trong nội tâm tóm lại không thoải mái không phải?

“Người đi vội vã cái gì, đem cơm ăn xong.”

Diệp Thiên Thỉnh bị điều khiển nói, nhìn thoáng qua Ngự Tiểu Vũ, rơi vào đường cùng ngược lại hành hạ cốc nước trái cây, cố gắng lộ ra vẻ tươi cười, nói khẽ: “Đến, nha đầu, bá bá mời người một ly.”

“Hi hi, Diệp bá mẫu nói Phục Hưng ca sợ nhất Diệp bá bá rồi, hiện tại xem ra, quả nhiên là có chuyện như vậy.”

Ngự Tiểu Vũ nhẹ giọng cười nói, hoạt bát linh động, nhất cử nhất động không có nửa điểm nửa điểm lúng túng tức giận, xem chừng chính là thiên kim tiểu thư nội tình rồi, nhìn như lớn mật nhiệt liệt, kì thực khéo đưa đẩy, mỗi tiếng nói cử động, tuyệt đối sẽ không làm cho lòng người sinh chán ghét.

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, lần nữa ngồi xuống, lần này là thật sự ăn như hổ đói rồi, đuối đầu thai giống nhau, rõ ràng ý định tranh thủ thời gian ăn xong liền lĩnh đi, thuận tủy đàn ông tướng ăn a, Diệp Thiên Thỉnh một hồi bất đắc dĩ, đang nhìn Ngự Tiểu Vũ vô luận phương diện nào đều rất phù hợp điều kiện làm con dâu hán, có chút buồn bực, tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ vì sao Vương Phục Hưng liên chương mất rồi, trong lúc vô hình bị Vương Phục Hưng khiến cho trên mặt mũi có chút không ngượng được Diệp Thiên Thỉnh không kiên nhẫn phát phát tay, cười nắc nẻ: “Mau cút.”

Vương Phục Hưng ở một tiếng, đứng người lên không có nửa điểm do dự liền lui lại, trước khi đi không quên rồi cho lão tử lần lượt điếu thuốc, nhưng không có xem qua Ngự Tiểu Vũ liếc.

Phòng đại môn một lần nữa khép kín.

Diệp Thiên Thỉnh trầm mặc một hồi, mới thở dài, cười khổ đối với Ngự Tiểu Vũ mở miệng, có chút áy náy nói: “Tiểu Vũ, lần này là bá bá không đúng, sớm biết như vậy có lẽ trước điều tra rõ ràng đây, ta cùng Phục Hưng trong hai người giữa có phiền phức khó chịu, ai cũng không muốn cảm, nhưng không có nghĩa là cũng chưa có, hán ở tại Hoa Đình, ta vốn cho là hán còn muốn yên tĩnh một đoạn thời gian, trên cơ bản đối với hán ta là bỏ mặc bất kể tư thái, ai biết lần này liên gây ra một sự việc như vậy, nha đầu, chó đẻ ở trong lòng, nam nhân tốt hơn còn nhiều đi, thấy phù hợp đây, Diệp bá bá lại giới thiệu cho người.”

Ngự Tiểu Vũ lắc đầu, quét mồm xong, nhỏ giọng nói: “Diệp bá mẫu nói hán là tốt nhất nha. Ta cũng cho rằng như vậy.”

Diệp Thiên Thỉnh một hồi hồi hận, liền tự trách phụ nhân mình đem nhi tử khoe khoang quá ác, bầu trời ít có dưới mặt đất vô song bình thường, hoàn toàn liền không nghĩ tới gặp được loại tình huống này, hán thở dài ra một hơi, vô thức bất phía dưới phát, cười nói: “Qua mấy ngày cùng bá bá trở lại kinh thành, thời gian dài, sẽ đã quên.”

Ngự Tiểu Vũ cười lắc đầu, đột nhiên mở miệng cười nói: “Diệp bá bá, người giúp ta cùng trong nhà nói một tiếng, ta tạm thời ở lại Hoa Đình không quay về rồi, thời điểm ta ở nước ngoài du học, học đúng là công trình kiến tạo quản lý a, nếu như người có thể đem hạng mục này giao cho Phục Hưng ca làm mà nói, ta có lẽ có thể giúp được hán đây.”

Diệp Thiên Thỉnh mặt mày ủ rũ, đem một ly nước trái cây rót vào bụng trong, đứng người lên, đi đến bên cửa sổ hướng phía dưới vừa quan sát vừa suy nghĩ.

Cửa tửu điểm, Vương Phục Hưng vừa vịn ra khỏi cửa, ngồi vào bên trong chiếc xe tạo hình thuần trắng sắc A7, nghiêng ngàng rồi đi.

Diệp Thiên Thỉnh có chút kinh ngạc, thật lâu, mới thì thào lầm bầm: “Tiểu tử này, rút cuộc là gặp phải nhóm thần tiên nào rồi hả?”

Vương Phục Hưng ngồi vào trong xe, vừa qua khỏi buổi chiều thời gian, Hạ Thâm Vi Sở Tiền Duyên hai vị đại tiểu thư tựa hồ cũng bận bịu, không dùng đại triệu hoán thuật đi triệu hoán hán đến đâu cái đó cái đó, Vương Phục Hưng đồng chí cũng liền dứt khoát lười biếng một lần, lái xe về nhà, cùng bạn gái xinh đẹp cùng một chỗ là vui vẻ thoải mái, nhưng cả ngày dính cùng một chỗ, tại cảm tình vĩ đại cũng sẽ trở nên bình thản, hơn nữa, coi như là nhìn thấy Sở Tiền Duyên cũng làm không ra cái gì, tối đa ‘thân’ cái cái miệng nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn Sở lão sư thật đúng là hương vị ngọt ngào ngon miệng, nhưng vạn nhất đến lúc tối hậu đồng chí thật sự muốn. Dục hỏa thiêu đốt thân, chỉ sợ cái miệng nhỏ nhắn Sở lão sư coi như là như thế nào linh hoạt, cũng ngăn không được bộ pháp tiến công của Vương Phục Hưng rồi.

Về đến nhà, Vương Phục Hưng vọt lên tắm rửa, Hồ Tử ở nhà một mình, Yên Đế cùng Phương Hạo Nhiên hôm qua mới đi vào Hoa Đình đã không thấy bóng dáng, Vương Phục Hưng cũng không có hỏi nhiều, đi tiến vào gian phòng mình, lấy điện thoại cầm tay ra, cùng Sở Thành Vô gọi điện thoại.

Đại thúc tại thế giới ngầm Hoa Đình có thể hô phong hoán vũ bài sơn đảo hải rất nhanh chuyển được, ngữ khí không thân cận không lạnh nhạt, thân nhiên nói: “Như thế nào?”

“Ta cũng cần địa điểm Dương Tu Kiệt gần nhất thường xuyên qua lại, huynh đệ của ta tối hôm qua vừa tới, hiện tại có thể bắt đầu làm việc.”

Vương Phục Hưng gọn gàng dứt khoát nói.

Sở Thành Võ tại đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, âm nhẹ nhàng nói: “Người không hối hận? Tiến vào một chuyến này, muốn quay đầu lại, tựa không khả năng rồi.”

Quay đầu lại?

Quay cái đầu?

Mình một bước một cái dấu chân đi tiến lên, dù thoải mái hay nhấp nhô thế nào, ven đường bao la hùng vĩ như thế nào, quay đầu lại đi, đều hướng về phía trước nhìn phong cảnh được rồi?

Vương Phục Hưng từ cười nhạo cười, trầm giọng nói: “Không hối hận.”

Sở Thành Võ nhàn nhạt nói một câu buổi tối gọi người đưa qua cho người, sau đó liền cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng một thân một mình đi đến sân thượng, nằm ở trên lan can, nhìn qua dưới lầu, ánh mắt yên tĩnh.

Hạng mục tàu điện ngầm Hoa Đình ngày mai bắt đầu cạnh tranh.

Giết Dương Tu Kiệt bước vào thế giới ngầm bước đầu tiên ngày mai cũng sắp bắt đầu hành động.

Nhìn qua, giống như cũng rất thuận lợi nha.

Vương Phục Hưng khoe miệng nhẹ nhàng giơ lên một cái nghiêng ngẫm vui vẻ, không có tồn tại trong đầu hiện ra một khuôn mặt lạnh kiêu ngạo như băng.

Một đêm kia, thời điểm mình đem một ức chi phiếu kia bỏ cho nàng tuyên bố muốn mua nàng đêm đầu tiên, quay người đi được rất tiêu sái, nhưng tựa hồ đã quên nói hẹn gặp lại a.

Bắt quá không sao.

Gặp lại, lần nữa nhìn thấy, trên tràng cạnh tranh ngày mai, mình cùng Đường gia đại tiểu thư, từng đã là vị hôn thê, có thể không cần là hẹn gặp lại?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: 34D, Vừa Vặn

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Thầm Vi điện thoại tới gọi Vương Phục Hưng rời giường, hỏi cái này hỏi cái kia, chủ đề thủy chung vây quanh 2h xế chiều hôm nay sẽ đấu thầu, ví dụ như có nghiên cứu tư liệu nàng đưa qua hay không, có chuẩn bị cho tốt cùng Đường gia lần thứ nhất va chạm a hay không, khẩn trương a, nhiều vô số, quan tâm có thể nói cẩn thận. Vương Phục Hưng đầu lớn lựa chọn tính trả lời một ít, có chút bất đắc dĩ.

Nữ nhân nha, hiếu chiến là thiên tính. Mình ở giữa Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thầm Vi có thể lại để cho thỉnh thoảng bầu không khí giữa hai người trở nên vi diệu. Hạ đại tiểu thư gặp được Đường Yên Ninh đây chính là địch nhân từ nhỏ đến lớn khẳng định càng là muốn nhờ Vương Phục Hưng cùng hạng mục tàu điện ngầm lần này đấu với nhau một trận.

Hạ đại tiểu thư từ trong điện thoại đưa ra một đồng vấn đề, sau khi được trả lời ngữ khí vẫn rất hưng phấn, quả thực chính là ý chí chiến đấu bùng bùng. Hỏi Vương Phục Hưng có muốn hay nàng cùng đi hội trường đấu thầu, đến lúc đó trước mặt Đường gia đại tiểu thư hiện thái độ phần khích khiếp sợ toàn trường, tốt nhất có chút thân mật đem Đường Yên Ninh tức ngất đi mới vui.

Buổi tối hôm qua nghiên cứu tư liệu Sở Thành Võ phái người đưa tới, hơn nữa đem những tài liệu này giao cho Phương Hạo Nhiên, còn thảo luận đến sau nửa đêm. Vương Phục Hưng đột ngột bị điện thoại của Hạ Thầm Vi đánh thức, toàn bộ người đều ở vào trạng thái mơ mơ màng màng, nghe Hạ Thầm Vi khoe khoang năng lực ma tiêu tâm tư da đầu có chút tê dại, đợi đối phương sau khi nói xong mới cười khổ nói: “Không được, hôm nay ta phải cùng cha ta cùng một chỗ tiền trận, chúng ta gặp ở cửa ra vào.”

“Người thật sự không muốn đi theo ta một lần kinh điểm toàn trường sao? Rất nhiều người muốn có cơ hội này ta còn không cho đây.”

Hạ Thầm Vi hừ hừ nói.

Bị vị đại tiểu thư này giằng co nửa ngày Vương Phục Hưng cũng phục hồi tinh thần lại, cảm giác buồn ngủ mất hết, móc ra một điều thuốc đốt, rút cuộc ở thời điểm này rút ra thuốc xịn hương vị không giống người thường, hân hủ môi, tức giận nói: “Miễn đi, cùng Hạ gia đại tiểu thư cùng một chỗ thân mật dự họp, đến lúc đó Đường Yên Ninh không có giận gắt, xem chừng ta sẽ bị người theo đuổi của người mỗi người một người một cước giết chết, rõ ràng với người không có quan hệ thân mật kết quả lại dẫn phát một ít Đại Thiếu Gia công tử ca ghen ghét, không đáng.”

Hạ Thâm Vi ngừng khí u oán nói: “Anh hùng, chúng ta quan hệ còn không thân mật sao?”

Nghe xong lời biết chắc không có cô nàng Sở Tiền Duyên ở đây Vương Phục Hưng bình tĩnh nói: “Phát sinh qua quan hệ thân thể sao?”

Hạ Thâm Vi trầm mặc một hồi, ra vẻ nhẹ nhõm, cười duyên mắng một câu khốn kiếp, trực tiếp cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng ngồi ở trên giường, nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã sáng rõ, Phương Hạo Nhiên đã dựa theo tin tức Sở Thành Võ cung cấp địa điểm đi tìm hiểu, cố ý cùng Sở đại thúc thuê một cỗ xe thương vụ mang theo Hồ Từ cùng Yên Đề cất lượt giám sát Dương Tu kiệt, Vương Phục Hưng nghỉ hè mỗi ngày rời giường so sánh với đi học còn chịu khó hơn cũng biến mất vô tung vô ảnh, trong nhà chỉ còn lại có Vương Phục Hưng một mình. Hắn tiện tay đóng lại cửa phòng đệ đệ, khề lắc đầu, cùng Hạ Thâm Vi nói rồi muốn dẫn nhóc con đi Kinh Thành, dù sao chỉ còn vài ngày thời gian, Vương Phục Hưng cũng không có ý định ước thúc hần cái gì, mình tùy ý ăn chút gì, mặc quần áo trực tiếp xuất môn lái xe đi Hi Nhĩ Đồn khách sạn.

Cửa tửu điểm, từ Bắc Bình đi vào Hoa Đình Thiên Thỉnh tập đoàn cao tầng đoàn đội vừa vặn đi ra cửa, chuyện trò vui vẻ bầu không khí tựa hồ rất nhẹ nhàng, ngày hôm qua bên trong hội nghị tuy rằng không ai dám phản bác ý tứ Thiếu gia tập đoàn nhưng không có nghĩa là thật sự tất cả mọi người đối với Vương Phục Hưng tâm phục khẩu phục rồi. Vào lúc ban đêm, thân là thị trưởng tổng thanh tra Từ Đương cùng thân là tập đoàn phó tổng quản lý Lý Hồng đã tìm được Diệp Thiên, phát biểu cái nhìn của mình, chỉ có điều để cho bọn họ cảm thấy bất ngờ chính là tại giới kinh doanh buôn bán thời khắc mấu chốt không thiếu khuyết quyết đoán lại nổi danh cẩn thận Diệp tổng vậy mà không hề bảo lưu lại lựa chọn tín nhiệm cái nam nhân trẻ tuổi. Hai cái hạng mục tàu điện ngầm cái nhìn tồn tại khác nhau, cao tầng tập đoàn cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể dựa theo Vương Phục Hưng lời nói làm theo. Tổng giám đốc bày tỏ thái độ rồi không ở ngoài hai loại khả năng, đầu tiên là Diệp tổng không lo tình huống xảy ra vấn đề, thứ hai chỉ có thể nói rõ Vương Phục Hưng theo như lời quả thật có khả năng rất lớn làm được, đem hai loại khả năng thả cùng một chỗ, là ai cũng biết nên tin tưởng loại nào cho nên buổi sáng hôm nay cùng đi, Từ Đương cùng Lý Hồng không hẹn mà cùng mang theo thủ hạ của mình chuẩn bị đi ra cửa khảo sát sân bãi thi công, liên hệ máy móc thi công cùng tài liệu.

Vương Phục Hưng đi vào khách sạn, cùng đám người kia đối diện, ngày hôm qua tại hội nghị hắn từng có đơn giản đối thoại Từ Đương sùng sốt một chút, cười nói: “Thiếu gia, hôm nay ngươi muốn cùng Diệp tổng cùng đi đầu thầu?”

Vương Phục Hưng gật gù đầu, dáng tươi cười tuy rằng bình thản nhưng rất chân thành, nói khẽ: “Các người đi đâu?”

“Dựa theo Thiếu gia phân phó, ta cùng lão Từ hôm nay ý định chia nhau hành động, hắn đi tìm người thăm dò thi công sân bãi, phân ra mấy cái tiêu đoạn đến đồng thời thi công, ta đi liên hệ đội xây cất cùng với những kỹ thuật thi công, chúc thiếu gia cùng Tổng giám đốc thuận lợi bắt lại hạng mục này.”

Trong đám người địa vị cùng lão Từ tương xứng phó tổng quản lý Lý Hồng cười nói, đó là một người thanh niên nhìn qua rất tao nhã, quanh năm đi theo bên người Diệp Thiên nghe, thủy chung sắm vai nhân vật quân sư, tốt nghiệp đại học Cambridge, tính thần cực kỳ mạo hiểm, cùng lão Từ mọi sự đều gắng đạt tới ôn hòa đúng là hai cái cực đoan, cho nên khi lão Từ ngày hôm qua tại hội nghị đưa ra thời điểm muốn rút ngắn đưa vào hoạt động chu kỳ, Lý Hồng là người đầu tiên nhảy ra phản đối, hai người một cái cấp tiến một cái bảo thủ, tuy rằng thường xuyên sẽ bới vì chuyện công việc ý kiến khác nhau, nhưng quan hệ không tệ, phối hợp lẫn nhau đứng lên đã sớm tạo thành ấn ý.

Sớm đã đem Thiên Thỉnh tập đoàn tư liệu nhớ kỹ trong lòng Vương Phục Hưng đối với Lý Hồng cũng không xa lạ gì, mỉm cười gật đầu, lạnh nhạt nói: “Giao cho ta là được.”

Một đôi tình anh hai mặt nhìn nhau, nhưng không có ai dám chất vấn câu nói nhìn như cuồng vọng này, bởi vì từ Tổng giám đốc trong giọng nói lần này Hoa Đình hạng mục đường xe lửa số mười chín mấu chốt nằm trên người người đàn ông trẻ tuổi này. Một đoàn người tùy ý khách sáo hai câu, gặp thoáng qua, Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh tiến vào khách sạn, đi vào thang máy, đi vào chỗ ở Diệp Thiên, vẫn chưa đi đến gian phòng Diệp Thiên đã gặp Ngư Tiểu Vũ trong hành lang hoàn tất trang điểm, ăn mặc.

Ngư tiểu thư hôm nay rõ ràng chọn trang phục tỉ mỉ đấy, ngày hôm qua vẫn là nữ thần thanh thuần, hôm nay lại hơi có chút phấn trang điểm, vốn khí chất rất hoạt bát giờ lại tồn tại xen lẫn một tia sắc thái vũ mị, váy dài màu tím cũng biến thành quần jean bó sát người thêm áo sơ mi, vô cùng đơn giản, bất quá chỉ như vậy cực kỳ thiếp thân quần áo liền triệt để đem đường cong thân thể Ngư Tiểu Vũ phác họa phát huy tác dụng vô cùng lộ ra sức sống rất hào phóng.

“Chào buổi sáng.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt mở miệng nói, ánh mắt bất động thanh sắc liếc qua trước ngực Ngư Tiểu Vũ một đôi bầu như muốn phá vỡ áo sơ mi. Ngày hôm qua một thân trang phục váy dài màu tím Ngư Tiểu Vũ đã đầy đủ kinh điển, hôm nay tỉ lệ quay đầu lại nhìn nàng ít nhất tại đề cao hai cấp bậc, trang phục này có thể hoàn toàn thể hiện dáng người nữ nhân, đoán chừng là người đàn ông liền cam tâm tình nguyện nhìn nhiều thêm một lần, Vương Phục Hưng cũng không ngoại lệ.

“Chào buổi sáng nè, Phục Hưng ca ca.”

Ngư Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói, một chút giác ngộ cũng không có, kỳ thật nàng cùng Vương Phục Hưng cũng không phải rất quen thuộc, chủ động mở miệng, khẽ cười nói: “Ngày hôm qua lúc Diệp bá bá cùng Diệp bá mẫu gọi điện thoại, ta đã biết một bí mật a, nếu như người gọi ta một tiếng dễ nghe, ta sẽ nói cho người biết như thế nào đây?”

Dễ nghe?

Dễ nghe là cái gì?

Vương Phục Hưng nhàn nhạt lắc đầu, chẳng muốn mắc lừa, thành thật nói: “Không được tốt lắm.”

Ngư Tiểu Vũ hi hi cười cười, nháy hạ con mắt, đến gần Vương Phục Hưng, đôi tay lại một lần không chút khách khí ôm lấy cánh tay Vương Phục Hưng, bộ ngực phong quang tương đối hấp dẫn ánh mắt người thoáng cái lách vào đặt ở trên cánh tay một đồng chí.

Vương Phục Hưng thân thể run lên, cảm giác này quá con mẹ nó mất hồn rồi, Vương Phục Hưng thiết tình không là Liễu Hạ Huệ có thể ngồi mà vẫn không loạn, nhiều nhất định lực tốt một chút, có mỹ nữ đưa tới cửa đến hần có dám lá gan cự tuyệt, ngoại trừ thật không có cái gì ưu điểm. Hần hít thở sâu một hơi, cảm thụ hạ mỹ nữ trước ngực co dãn, nhẹ giọng mở miệng, bắt đầu dĩ nói: “Ngư tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, đạo lý này chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?”

Ngư Tiểu Vũ một điểm cũng không đỏ mặt, kéo lấy cánh tay của hần đi về hướng gian phòng Diệp Thiên nghe, nghiêm túc nói: “Ta biết rõ, bắt quá ta thích ngươi nha, ngươi cùng người khác lại không giống nhau, bốn tiểu thư chủ động dán tại trên người của ngươi, tiện nghi ngươi rồi a.”

Nữ hiệp ngươi tha cho ta đi.

Vương Phục Hưng trong nội tâm ai thần một tiếng, lại kéo ra cánh tay, kết quả tiểu nha đầu này vậy mà càng ôm càng chặt, loại trình độ này tiếp xúc một đồng chí dám khẳng định tuyệt đối có thể đem trước ngực Ngư Tiểu Vũ ép thành một cái hình dạng, khác. Vương Phục Hưng nhận thức đôi mắt câu dẫn chỉ có thể tận lực bảo trì tâm trí thanh minh sắc mặt nghiêm túc, cánh giống như không tồn tại vẫn không nhúc nhích.

Khoảng cách chừng hai mươi mét.

Hai người rút cuộc đi vào cửa phòng Diệp Thiên nghe.

Vương Phục Hưng vừa muốn buông lỏng một hơi, thuận thế ý định rút ra cánh tay lại bị Ngư Tiểu Vũ chủ động buông ra.

Sau đó cô nàng này xoay người, nhìn Vương Phục Hưng, nhận thức chăm chú chân đạo: “Phục hưng ca, thân hình của ta như thế nào đây?”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, không dám tiếp lời.

Nói trong nội tâm lời nói, Ngư Tiểu Vũ đáng người xác thực xứng với hai chữ ma quỷ, trước ngực mị lực hần đã sớm lĩnh giáo qua, bờ eo thon bé bỏng càng là dịu dàng, dùng bàn tay của Vương Phục Hưng hầu như nắm chặt liền có thể cầm hết, hướng phía dưới bờ mông được quần jean bao bọc bó sát người hình thành nhất đạo đường vòng cung phong tình không thua gì bộ ngực, tròn vo ngao nghể ưỡn lên, quá mẹ nó dụ dỗ.

Vương Phục Hưng tự bình tĩnh nói: “Khá tốt.”

“Hoàn mỹ sao?”

Ngư Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói, đáng người nàng tựa hồ chỉ cần là chỉ bộ ngực thời điểm nói chuyện bộ ngực theo bản năng về phía trước rất nhanh khẽ nhấp nhô.

Vương Phục Hưng đồng chí biểu hiện tựa hồ vẫn như cũ có thể bảo trì tỉnh táo, gật gật đầu, hần cảm thấy hần quá chánh nhân quân tử.

Ngư Tiểu Vũ thoả mãn gật gật đầu, gõ cửa phòng Diệp Thiên nghe, tự nhủ: “Đó là đương nhiên, Diệp bá mẫu nói, nữ nhân 34D, vừa vặn đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Cường Nặng Phá Cục

Vương Phục Hưng lại đang ở Hi Nhĩ Đồn khách sạn thưởng thức miễn phí bữa cơm trưa, không tốn một phân tiền bạc, rất tốt. Đừng hy vọng trong túi quần chỉ còn lại một khối tiền thanh niên có thể có cái gì tiết tháo, ăn nhờ ở đậu cũng được, chỉ cần ăn no không đói bụng là được. Lần này trên bàn cơm bầu không khí nếu so với ngày hôm qua nhẹ nhàng hơn rất nhiều, có lẽ là Ngư Tiểu Vũ cùng Diệp Thiên Thỉnh nói nấy thứ gì đó, hay hoặc là bởi vì cạnh tiểu sắp tới, Diệp Thiên Thỉnh không muốn cùng Vương Phục Hưng chiến tranh lạnh, đơn giản hàn huyên thoáng qua, lời nói tuy rằng không nhiều lắm, nhưng so với lúc trước, thái độ coi như đã ôn hòa hơn rất nhiều rồi.

Ngư Tiểu Vũ ngồi ở bên cạnh Vương Phục Hưng, đại khái cách hai cái vị trí, cô nàng này tựa hồ thành tâm muốn câu dẫn một đồng chí đoàn viên này, không nói câu kia 34D vừa vặn làm cho người nào đó lưu lại mơ màng không gian, tại đây ngôn ngữ khí chất người bình thường đều gánh không được. Ngày đầu tiên đi là ngày thơ ấu thuận lợi tuyến, hôm nay liền đối thành gọi cảm cùng tức giận loại hình, ngày mai đâu? Đồ đồng phục hấp dẫn? Vương Phục Hưng thật không nghĩ tới nàng ta còn có thể giãy vò ra bịp bợm cái gì, cũng không muốn suy nghĩ, mỗi lần thấy cô nàng này đứng dậy gấp đồ ăn cho mình, chỗ cổ áo cái kia một vòng trắng nõn liền sáng ngời a, quả thực nói thì chính là bao la hùng vĩ phong cảnh a, loại tình huống này, Vương Phục Hưng đồng chí ăn ngon miệng đồ ăn, hay vẫn là nhìn những phong cảnh này mà không cảm thấy gì cả.

Ăn cơm xong, Diệp Thiên Thỉnh mang theo Vương Phục Hưng cùng Ngư Tiểu Vũ xuống lầu, ngồi vào cái kia chiếc Maybach mà giới kinh doanh thành công nhân sĩ yêu thích nhất, Ngư Tiểu Vũ lại nhao nhao muốn Vương Phục Hưng lái chiếc Audi A7 ở phía sau. Vương Phục Hưng một hồi khó xử,

nhưng chịu không nổi Diệp Thiên Thỉnh lăng lệ ác liệt ánh mắt, cười khở thanh âm, mang theo Ngư Tiểu Vũ ngồi vào chiếc Audi A7, đi theo đằng sau chiếc Maybach, di chuyển nhanh chóng tới mục tiêu.

Bất luận cái gì phương thức cạnh tranh, trận đầu tiên đều là khoe khoang cạnh tranh thời điểm, bên cạnh đó cũng có thể thấy được một phần thực lực của công ty cạnh tranh. Diệp Thiên Thỉnh không hiếm có loại phương thức này, có thể một đen một trắng hai chiếc xe thủy chung bảo trì giống nhau khoảng cách hành tẩu tại trên đường cái. Vương Phục Hưng yên tĩnh lái xe, vô thức móc ra một điếu thuốc ngậm lên miệng, không đợi hắt xuất ra cái bật lửa, bên người Ngư Tiểu Vũ liền chủ động rút ra bật lửa châm thuốc cho hắn, vẻ mặt nịnh nọt cũng không lộ ra dí dỏm bộ dáng, chớp chớp con mắt, khờ khạo ngây ngô.

Vương Phục Hưng lại rất tội ác nhìn qua cô áo trẻ xuồng của nàng, một mảng xuân quang lộ lộ.

Hắn hít thật sâu một hơi thuốc lá, roi xuồng cửa sổ xe, nhìn cô nàng này bộ dạng, rút cuộc nhìn không được, cười mắng một tiếng nói: “Tiểu nịnh hót.”

“Ta chỉ vì ta thích người đốt thuốc a, bất quá Phục Hưng ca, về sau hút thuốc lá phải có tiết chế, tối thiểu muốn tiết chế một đoạn thời gian, bằng không thì sinh hạ tiểu bảo bảo sẽ không khỏe mạnh đấy.”

Ngư Tiểu Vũ chân thành nói, không biết là tính cách cho phép hay vẫn là cố giả bộ lấy trấn định, nói hôn nhân rồi trực tiếp nhảy qua đi nói sinh con, lại còn là nhìn không ra nửa điểm ngưng ngưng nhăn nhó.

Vương Phục Hưng một hồi im lặng, nha đầu kia tư duy phương thức quả thực quá quý dị, coi như là dùng phương thức nào biểu đạt ý nghĩ, yêu thương, cũng không nên trực tiếp như vậy, vô số đàn ông đều không gánh nổi trực tiếp như vậy.

Hắn hít một hơi thuốc lá, rất thông minh không nói gì, loại vấn đề này, kiêng kỵ nhất đúng là dây dưa, tại nói tiếp mà nói, Vương Phục Hưng đồng chí thực sợ mỵ nữ bên người này ngay cả chính tên của bảo bảo cũng đã nghĩ ra rồi.

Cạnh tiêu địa điểm chính là tại Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty phòng họp, đối với Hoa Đình tàu điện ngầm cũng không phải chuyện nhỏ, các công ty bình thường đều có trực tiếp phách bản quyền, ngẫu nhiên báo cáo cho Thân Thông (Shen-Tong-vận chuyển) tàu điện ngầm tập đoàn, cũng có chút ý tứ qua loa cho xong. Lần này hạng mục tàu điện ngầm số mười chín càng là như vậy, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng hí mắt, không khỏi nhớ tới Hoa Đình tàu điện ngầm tổng giám đốc Vương Đức Minh Vương mập mạp, cái thằng kia đối mặt Hạ Thâm Vi một đầu mồ hôi lạnh biểu lộ, ngấm lại khiến cho người suy nghĩ sâu xa a. Vương Phục Hưng cười khẽ thanh âm, giấu dưới chân ga, vô hình chung nhích tới gần hơn chiếc Maybach màu đen tuyền của Diệp Thiên Thỉnh

Âm báo tin nhắn điện thoại đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng thuận tay lấy điện thoại di động ra nhìn lướt qua, Sở lão sư tin nhắn, trước sau như một ngắn gọn mang theo rút rè: “Này, đang làm gì thế?”

Vương Phục Hưng tựa hồ nghĩ tới hạng mục tàu điện ngầm số mười chín làm xong, mang cho Thiên Thỉnh tập đoàn khổng lồ lợi nhuận, tâm tình không tệ, vui đùa giống như trở lại đi một cái: “Ta không gọi ư.”

Sở lão sư không có tiếp tục hỏi đáp, trực tiếp gọi điện thoại tới đây, lần này ngược lại là Vương Phục Hưng sững sờ, tựa hồ từ khi biết Sở Tiền Duyên đến nay, nâng ít khi có lúc chủ động như vậy, hắn ấn nút nghe, đưa điện thoại lên tai, nghi ngờ nói: “Có việc?”

Ngày bình thường đối mặt Vương Phục Hưng luôn rất rút rè cùng ôn nhu Sở lão sư khẩu khí có chút giận dữ, mang theo đậm đà u oán, hừ hừ nói: “Có phải hay không ta không chủ động tìm người, người liên vĩnh viễn sẽ không tìm ta?”

Vô duyên vô cớ bị oan uổng một lần Vương Phục Hưng khẽ cười khở, trong nội tâm đã có điểm ám áp, đáng tiếc bây giờ không phải là cùng trong điện thoại tiểu nương tử mặt đối mặt, nói cách khác, thường thức nàng giận dữ ai oán tiểu bộ dáng, cũng là một loại hưởng thụ, Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói: “Hôm nay Hoa Đình hạng mục tàu điện ngầm số mười chín cạnh tiêu, ta phải giúp ta phụ thân giữ lại hạng mục này, buổi sáng thủy chung đang chuẩn bị, chưa kịp điện thoại cho người, tức giận hả?”

Sở Tiền Duyên theo bản năng nói câu không có, trầm mặc xuống, mới suy nghĩ cẩn thận rằng phụ thân trong miệng Vương Phục Hưng trong chính là phụ thân câu Diệp Vũ Yên, trong lòng tồn tại một chút cảm giác bất định, nhỏ giọng nói: “Diệp thúc thúc đang bên cạnh người sao?”

Vương Phục Hưng ăn ngay nói thật nói: “Không có.”

Sở Tiền Duyên dạ một tiếng, tựa hồ trong nội tâm đã tha thứ cho Vương Phục Hưng không chủ động gọi điện thoại nàng, có chút do dự, lắp bắp nói: “Diệp thúc thúc tại Hoa Đình, người có muốn dẫn ta tới gặp người, có được không?”

Vương Phục Hưng một hồi phiền muộn, nhìn thoáng qua Ngư Tiểu Vũ bên cạnh đang chu cái miệng nhỏ nhắn lên tức giận, tựa hồ sắp giương nanh múa vuốt ăn thịt hắn, trứng đau dữ dội, Sở Tiền Duyên gặp Diệp Thiên Thỉnh trên lý luận là phù hợp đây, nhưng đột nhiên toát ra cái gọi là thân cận đối tượng, mà Diệp Thiên Thỉnh phụ thê trọng tâm tựa hồ lại đặt ở Ngư Tiểu Vũ bên này, bởi như vậy, gặp mặt nhất định sẽ rất quý dị.

Vương Phục Hưng nhanh chóng suy nghĩ một chút, nói khê: “Phù hợp đây, ta sẽ an bài thời gian, đợi điện thoại ta là được.”

“Tốt.”

Sở Tiền Duyên ngoan ngoãn nói: “Ta cúp máy đây.”

Vương Phục Hưng một giọng nói bye bye, để điện thoại di động xuống, cố ý không nhìn tới Ngư Tiểu Vũ, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, chuyên tâm lái xe.

Ngư Tiểu Vũ trước nay luôn biểu hiện năng động vui vẻ, dí dỏm mà hoạt bát hiện tại không thêm giấu đi vẻ ghen tuông, nhỏ giọng hừ thoảng qua, lại gặp nam nhân bên cạnh tựa như khúc gỗ không có phản ứng, lại nặng nề hừ một tiếng, thần sắc như sắp khóc, dường như bị lừa lên giường ngây thơ nữ hài sáng ngày thứ hai liền gặp được nam nhân của mình phụ lòng giống nhau, có chút bị phẫn, điềm đạm đáng yêu.

“Đó là bạn gái của ta.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, không có quay đầu nhìn sắc mặt Ngư Tiểu Vũ, sợ không đành lòng xúc động mà làm ra một cái thiên nộ nhân oán sự tình.

“Nàng rất đẹp sao?” Ngư Tiểu Vũ ủy khuất nói.

Vương Phục Hưng rất thành thật ừ một tiếng.

“Phục Hưng ca, ta cũng rất đẹp.” Ngư tiểu thư vẫn là không thể chết được tâm ghen tuông.

Chỉ có điều Vương Phục Hưng phản ứng thật sự chẳng có gì đặc sắc, chẳng qua là ờ một tiếng.

Ngư Tiểu Vũ tức giận xoay người sang chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ, thề trong lòng hôm nay tuyệt đối không cùng với tên đầu gỗ này nói thêm nửa lời nào nữa.

Vương Phục Hưng cũng vui vẻ được thanh nhàn, đi theo chiếc Maybach phía trước đánh một vòng cua, một con đường tương đối nhỏ hẹp tại Hoa Đình rộng lớn này xuất hiện.

Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty chiều dài cao cao dựng ở cuối con đường nhỏ.

Một điểm bốn phần mười.

Lần này tám nhà cạnh tiêu xỉ nghiệp, tổng cộng hơn mười chiếc xe, đại bộ phận đều xuất hiện trên con đường nhỏ này.

Tất cả cỗ xe đều đầu vào đây, rất có trình tự mở hướng Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty.

Cửa công ty, một tên mập mập tròn xoe đang đứng chào đón mọi người, giống như một cục thịt trước cửa, vẻ mặt tươi cười.

Tổng thể mà nói, bầu không khí rất hài hòa.

Chỉ có điều loại này hài hòa rất nhanh đã bị một loại kiêu ngạo cùng cường thế sinh sinh đánh vỡ.

Chói tai mình địch thanh đột nhiên vang lên.

Không kiêu ngạo không ương ngạnh, lại dị thường cường thế lạnh lùng.

Vương Phục Hưng xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn thoảng qua, ánh mắt nghiền ngẫm.

Phía sau khoảng cách hẳn chưa đủ ba mươi mét, một tiểu đội xe sang trọng đều đặn nhanh chóng tiến lên, hai chiếc chạy băng băng cấp độ S phía trước, chính giữa là một cỗ Lincoln to bằng hai ba chiếc xe con bình thường đang chậm rãi chuyển động, hai chiếc bảo mã(BMW) một trái một phải theo ở phía sau.

Không có đối bất luận cái gì đội hình, năm chiếc xe, trực tiếp tiến nhập đường nhỏ, rõ ràng muốn chiếm lấy cả đầu đường nhỏ ngang ngược xuất ra một bộ tư thế.

Vương Phục Hưng Audi A7 phía trước, kể cả Diệp Thiên Thỉnh cái kia chiếc Maybach ở bên trong, tổng cộng hơn mười chiếc xe, vậy mà không có người nào dám cùng đoàn xe đang sau tranh giành nửa điểm mũi nhọn, đồng thời giảm tốc độ.

Hơn mười chiếc xe, dị thường ăn ý hướng về tả hữu chạy sát vào, tách ra tại trái phải ven đường, yên lặng chờ đợi xe sang trọng này thông qua đầu tiên.

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, sang bên đỗ xe, nhìn qua đội xe sang trọng đi ngang qua mình, neho mắt lại.

Đoàn xe hành động chậm chạp.

Nhưng cả đầu đường nhỏ, trong vài phút thời gian, vậy mà ngắn ngủi xuất hiện yên tĩnh.

Không có người nào thúc giục, xác thực mà nói, sẽ không dám.

Đơn giản có thể khiến cho cả hai nhà xí nghiệp nhà nước đại cự đầu nhường đường, như thế nào thanh thế?

Hoàn cảnh yên tĩnh.

Đoàn xe phía sau, động cơ tiếng gầm gừ lần nữa vang lên.

Một cỗ Audi R8 màu đỏ tươi hoàn toàn không có cố kỵ bất kỳ thứ gì, trực tiếp gia tốc, dùng một loại dị thường ngang ngược tư thế, vọt vào đoàn xe.

Tối hậu phương hai chiếc bảo mã(BMW) trước tiên tránh ra con đường, tựa hồ rất bất đắc dĩ, tùy ý đều cho Audi R8 tiến lên, cuối cùng cùng cái kia chiếc Lincoln song hành.

Audi R8 cửa sổ xe rơi xuống, một cái bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết hướng về phía chiếc Lincoln nhẹ nhàng quơ quơ.

Chỉ có điều nhân vật bên trong chiếc Lincoln lại dường như không hề để ý tới.

Phía trước con đường càng thêm chật hẹp.

Audi R8 cùng Lincoln không ai nhường ai, cuối cùng tại căn bản không thể không để cho hai chiếc xe song song dừng lại trên con đường.

Im ắng giăng co.

Toàn bộ quá trình đều không ai dám xuống xe thúc giục, toàn bộ đều yên tĩnh chờ đợi.

Một cỗ Audi A8 chạy vào phía sau hai chiếc R8 và Lincoln một đoạn, một gã trẻ tuổi lái xe hơi lộ ra vẻ tức giận đập vào vô lăng, nhỏ giọng nói thầm: “Hai cái đàn bà, khoe mẽ cái gì, nếu như Tần thiếu gia ở tại nơi đây, hai người còn không phải muốn đồng thời nhường đường?”

“Yên tĩnh lái xe của người là tốt rồi, tiểu Tần, Tần thiếu gia bây giờ đang ở Tần Cương, chúng ta có tư cách gì cùng cái kia hai cái bà cô tranh giành con đường đây? Nín nhịn chút đi.”

Ngồi ở phía sau một người trung niên nam nhân thân nhiên nói, ngón tay gõ đầu gối, thần sắc bình thản.

Vương Phục Hưng cái kia chiếc Audi A7 bên trong, Ngự Tiểu Vũ trơ mắt nhìn phía trước không đến hai trăm mét địa phương phát sinh tranh chấp thú vị, nhìn thoáng qua sắc mặt bình tĩnh Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Phục Hưng ca, ừ, Kinh Thành Đường gia đại tiểu thư cùng Hạ gia Nữ Vương giằng co lại bắt đầu rồi a, những thứ này trò hay, coi như là ở kinh thành cũng không thường được gặp đâu rồi, kỳ thật còn có một vị Tần gia Đại Thiếu Gia, chính hắn nhiều khi đứng ra làm người hòa giải hai vị đại tiểu thư này, bất quá lần này Tần Thiên Kiêu không có tới đây, hai vị thần tiên tỷ tỷ này không biết sẽ tranh đấu đến bao giờ.

Vương Phục Hưng không biết vì cái gì, nghe được Ngự Tiểu Vũ nói những lời này, trong nội tâm dường như có tồn tại một chút cảm giác không thoải mái, tại trong thời gian ngắn, loại cảm giác này càng ngày càng nghiêm trọng, hắn do dự một chút rồi thân nhiên nói: “Kinh Thành ba đại gia tộc, rất lợi hại?”

“Đường gia đại tiểu thư đoàn xe xuất hành, xe cảnh sát, xe quân đội hết thấy nhường đường, bất luận khu vực nào đều có quyền ưu tiên chạy trước, người nói có lợi hại hay không?”

Ngự Tiểu Vũ liếc mắt nói.

Vương Phục Hưng châm điếu thuốc, thì thào tự nói: “Làm vậy a.”

Hắn nhìn thoáng qua bên người Ngự Tiểu Vũ, thân nhiên nói: “Nặng nề đây an toàn.”

Ngự Tiểu Vũ sắc mặt nghi hoặc, nhưng vẫn là lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời, cũng không biết nam nhân mình ưa thích muốn làm chuyện gì.

Sau đó nàng liền chấn kinh rồi.

Vương Phục Hưng chuyển động tay lái, đột nhiên giảm mạnh chân ga.

Trải qua đặc thù cái trang A7 lập tức gầm thét lao ra.

Chỉ trong hai trăm mét khoảng cách, trên đường lao qua tất cả những xe đang dừng lại ven đường, tốc độ xe kinh người, trực tiếp xông tới chính giữa chiếc Lincoln cùng Audi R8.

Trong lúc Ngự Tiểu Vũ sợ hãi đến gương mặt có chút trắng bệch, Audi A7 dùng một loại tư thái rất vững vàng lại dị thường ương ngạnh đứng song song với Audi R8 cùng Lincoln.

Nhảy ra ở đâu một kẻ ăn gan hùm mặt báo dám nhảy ra cũng kinh thành hai vị đại tiểu thư tranh đoạt đường đi?

Lộ tuyến tài chính là sân chơi của Đường gia Hoa Đình, chính phủ lộ tuyến lại chính là bao quát bởi Hạ gia Hoa Đình

Chiếc Audi A7 đột nhiên giết ra, chẳng lẽ là tranh thủ Hoa Đình hắc đạo đoạt quyền khổng chế Tần gia Tần đại thiếu gia?

Hiện trường một mảnh tình mịch.

Nguyên bản trong xe một số người đang oán thầm cũng an tĩnh lại, không hện mà cùng nhìn về phía chiếc Audi A7.

Đứng ở Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty cửa ra vào, mập mạp Vương Đức Minh sắc mặt xám ngắt, thề đợi sự kiện lần này qua đi liền lập tức đem con đường phía trước công ty sửa sang qua một lần.

Đột nhiên giết ra chiếc Audi A7, chủ xe tựa hồ tính nhẫn nại cực kém, ngăn ngừi giằng co sau đó, gặp đối phương không hề có chút ý tứ nhường đường, vậy mà hấn nhấn còi.

Thanh âm còi xe vang lên vắng vắng không dứt, ý tứ thúc giục vô cùng rõ ràng.

Mẹ nó thẳng điện nào xuất hiện thế này?

Chỉ có điều lại để cho tất cả mọi người tan vỡ chính là, ngăn ngừi giằng co qua đi, đối mặt Hạ đại tiểu thư khiêu khích sắc mặt không đổi Đường Yên Ninh ở trong chiếc Lincoln, hầu như cùng Hạ Thẩm Vi bên trong chiếc Audi R8 đồng thời mở miệng, thân nhiên nói: “Tránh ra một con đường, để cho hấn qua.”

Tất cả mọi người khiếp sợ đến não tăn phé luôn rồi, Audi R8 cùng Lincoln cơ hồ cùng một lúc tránh ra hai bên, tránh tại hai bên đường mà vừa rồi không ai muốn đứng lại cả.

Audi A7 không chút nào dừng lại, trực tiếp lái vào Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty.

Diệp Thiên Thỉnh ngồi ở đó chiếc Maybach bên trong, sắc mặt âm trầm, mắng một câu: “Tên tiểu tử hỗn đản này.”

“Diệp tổng, ta ngược lại là cảm thấy, thiếu gia một chiều này phá cục, rất có ý tứ.”

Đi theo Diệp Thiên Thỉnh nhiều năm hộ vệ kiêm lái xe nhẹ giọng cười nói.

Diệp Thiên Thỉnh châm điếu thuốc, miệng hít một hơi thật sâu, có chút hỗn hên, mắng một câu: “Có một cái rắm ý tứ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Ngoài Ý Muốn

Ai cũng thật không ngờ vậy mà sẽ là cục diện này, thậm chí xem chừng R8 cùng Lincoln trong xe nữ chủ nhân cũng không nghĩ tới, đối phương sẽ cùng mình cùng một chỗ mở miệng, nhưng sự thật chính là màu trắng Audi A7 dùng một loại rất tư thái ương ngạnh chạy qua con đường hai chiếc xe tránh qua, cuối cùng dừng tại Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty cửa ra vào.

Ngư Tiểu Vũ về mặt đơn thuần đến gần như si mê sùng bái, hấn không thể lấy thân báo đáp, chỉ cảm thấy nguyên bản trong suy nghĩ cũng rất cao lớn Phục Hưng ca hình tượng càng ngày càng khôi ngô uy mãnh, trước mặt hai vị Dương Hạ đại tiểu thư bắt các nàng nhường đường, đoán chừng chính là Tàn gia Tàn đại thiếu gia cũng làm không được a, quả thực chính là quá đẹp trai quá xuất sắc rồi, Ngư Tiểu Vũ nhìn qua bên người nam nhân đang ngâm điếu thuốc về mặt bình thân, lăm bầm nói: “Phục Hưng ca, để cho ta hôn ngươi một cái được không?”

Vương Phục Hưng không có đi để ý tới Ngư Tiểu Vũ như vậy biểu hiện ra si mê, đem xe dừng hấn, trong nội tâm nộ khí sinh ra cũng đã biến mất hơn phân nửa, Tàn Thiên Kiêu cái tên này hấn không phải lần đầu tiên nghe đến, có thể hấn nghe thấy Ngư Tiểu Vũ nói cái kia danh chấn Kinh Thành Thiếu gia có thể ở Đường Yên Ninh cùng Hạ Thẩm Vi chính giữa làm người hoà giải hơn nữa hầu như mỗi lần đều có thể thành công thời điểm, vẫn là nhìn không được có chút tâm tình bức bối, đối với danh tự này, hấn gần như có một bản năng cảnh giác cùng phòng bị, Vương Phục Hưng ngồi trong xe, nắm chặt tay lái, hít thở sâu một hơi, tự cười nhạo nói: “Lại xúc động rồi một lần.”

Hấn mở cửa xuống xe, thứ nhất nhìn thấy được sắc mặt trắng bệch, một đầu mồ hôi lạnh Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty tổng giám đốc Vương Đức Minh, Vương Phục Hưng đã bắt buộc mình tỉnh táo lại rồi lộ ra một cái mỉm cười, đi qua, đưa tay ra cùng tay hấn nắm chặt lại, cười nói: “Vương tổng, lại gặp mặt.”

Vương Đức Minh rút cuộc nhớ tới vị này chính là nam nhân rất quái dị lại có chút lẳng lơ, hơn nữa như thần tiên, không phải chính là mấy ngày hôm trước mới cùng Hạ đại tiểu thư cùng đi đến đây hay sao? Hấn nao loạn như vậy, đoán chừng Hạ đại tiểu thư cũng sẽ không để tâm chứ? Vương Đức Minh nhẹ nhàng thở ra, trên mặt một lần nữa lộ ra dáng tươi cười, rất chân thành, hấn là người thông minh, thương trường quan trường, mỗi một lần đứng thành hàng, đều sẽ đem ích lợi của mình thay đổi rất lớn, nên làm dây leo trên tường thời điểm cũng không chút do dự, nhưng bây giờ hấn nếu như đem thề đánh bạc đặt ở Hạ gia một phương, cái kia Hạ Thẩm Vi phản ánh với hấn mà nói khẳng định so với Đường gia đại tiểu thư muốn trọng yếu rất nhiều. Vương Đức Minh nắm tay Vương Phục Hưng, về mặt cười tủm tỉm, tư thái rất thân thiết, nhẹ giọng cười nói: “Ta đã nói không biết là ai có gan dám xông qua mạnh mẽ như vậy, quả hung mãnh, nguyên lai là lão đệ ngươi, quả thật uy vũ.”

Vương Phục Hưng cũng không có giải thích làm gì, cùng mập mập đứng chung một chỗ, chờ những nhà khác cùng hai xí nghiệp đến đây.

Audi A7 sau đó, Hạ Thẩm Vi R8 cùng Đường Yên Ninh Lincoln đồng thời chạy dọc theo con đường lái tới. Tương đối có thân phận Đường Yên Ninh có người mở cửa xe cho nàng, Hạ Thẩm Vi rõ ràng trực tiếp hơn rất nhiều, đẩy cửa xe ra xuống xe, trực tiếp đi vào bên người Vương Phục Hưng, tuy rằng như trước đáng tươi cười kinh điển, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia cổ quái sắc thái, nàng hai tay chấp sau lưng, đi đến trước mặt Vương Phục Hưng, nhảy một bước, nửa người trên có chút nghiêng về phía trước, nhẹ giọng cười nói: “Ồi!!!, Chút cản trở vừa rồi cũng không chịu được? Cũng không giống tính cách của người, chẳng lẽ người không muốn nói nói tại sao không?”

Vương Phục Hưng sắc mặt bình thản, trầm mặc không nói.

Hạ Thẩm Vi sẽ không để ý, vốn là không có trông chờ đạt được đáp án, nàng ánh mắt quét qua, thấy bên người Vương Phục Hưng, khuôn mặt tia nhợt có chút không dám tin của Ngư Tiểu Vũ, ánh mắt càng cổ quái, thậm chí còn có chút u oán, trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng, biểu hiện giống như một nữ nhân nhìn thấy nam nhân của mình đi vụng trộm với vợ bé, một tu thái dường như muốn liều mạng được bày ra, nói: “Nàng là ai?”

Vương Phục Hưng một hồi đầu đầu, ho khan thanh âm, thản nhiên nói: “Một người bạn.”

Hơn mười chiếc xe lần lượt đứng ở Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty cửa ra vào, từng cái công ty cạnh tiêu nhân vật toàn bộ xuống xe, vẫn đứng ở tại chỗ, không dám đi vào.

Hay nói giỡn, Đường gia cùng Hạ gia thiên kim đều còn đứng ở cửa ra vào, ai dám đi vào trước hai nàng?

Tối hậu phương Diệp Thiên Thỉnh theo cái kia chiếc Maybach bên trong xuống, sắc mặt phức tạp đi qua, ánh mắt lập loè, không biết đang suy nghĩ gì.

Cùng lúc đó, Đường Yên Ninh cũng đi về hướng Vương Phục Hưng cùng Hạ Thẩm Vi.

Trước sau như một kiêu ngạo lạnh lùng, một đầu nguyên bản rối tung trên bờ vai tóc xanh tùy ý xoắn thành một vòng, lại để cho vị này Đường gia người nổi nghiệp lộ ra vẻ thành thực rất nhiều, nàng đi tới bên người Vương Phục Hưng cùng Hạ Thẩm Vi, đứng lại, hoàn toàn không thấy đối thủ tại kinh thành của mình, nhìn Vương Phục Hưng, thản nhiên nói: “Lại gặp mặt.”

Vương Phục Hưng sắc mặt lãnh đạm, quả thực đối với bộ dạng cao cao tại thượng của cô nàng này không hề ưa, thật sự coi mình là quân lâm thiên hạ nữ hoàng rồi hay sao? Hắn nhàn nhạt gật đầu, ừ một tiếng.

“Ta thật bất ngờ.”

Đường Yên Ninh ăn ngay nói thật nói, Vương Phục Hưng xuất hiện ở nơi này, quả thật làm cho Đường Yên Ninh có chút cảm giác trở tay không kịp. Nàng nhẹ nhàng cau mày, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, thản nhiên nói: “Người có thể nói hôm nay người đại diện cho gia tộc nào được không?”

“Đại biểu cho công ty nhà ta.”

Một giọng nói vang lên, trầm ổn hùng hậu.

Đường Yên Ninh sửng sốt một chút, quay đầu lại, thấy một cái không tính quen thuộc cũng tuyệt không xa lạ gì trung niên nam nhân đi tới, trong ánh mắt nặc dù giống nhiều với những người làm ăn cẩn thận, nhưng ngữ khí lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói khẽ: “Đường tiểu thư, Phục Hưng là con trai của ta, Thiên Thỉnh tập đoàn người thừa kế duy nhất, hẳn lần này đại biểu chính là Thiên Thỉnh tập đoàn.”

Hầu như tất cả mọi người không có phát giác được, Đường Yên Ninh thân thể mềm mại tại thời điểm Diệp Thiên Thỉnh dứt lời, có chút chấn động thoáng qua, thật nhỏ một động tác, nhưng là đủ để nói rõ vị này Đường gia đại tiểu thư hiện tại tâm tình không hề an tĩnh.

“Diệp Thiên Thỉnh?”

Đường Yên Ninh khẽ nhún mày, nội tâm tình tiết phức tạp, đột nhiên cảm thấy sự tình có chút hoang đường, lại không phải do nàng không đi tin tưởng. Thiên Thỉnh tập đoàn tại kinh thành, giá trị là hơn bốn mươi tỷ, nếu như Vương Phục Hưng thật là Thiên Thỉnh tập đoàn duy nhất hợp pháp người thừa kế mà nói, chẳng khác nào cho nam nhân vừa mới giải trừ hôn ước với mình vượt qua được gia đoạn tích lũy vốn ban đầu khó khăn nhất a.

Dùng mấy trăm ức tài chính đem đi phục hưng Vương gia rất khó sao?

Rất khó, nhưng lại cũng không phải là không có khả năng.

Đường Yên Ninh nội tâm tồn tại chút đáng chất, đứng tại nguyên chỗ, biểu lộ chờ đợi, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

“Diệp thúc thúc, người mạnh khỏe, ta cùng Phục Hưng là bạn tốt, ân, chính là bạn rất thân a.”

Hạ Thẩm Vi mở miệng cười nói, chủ động vươn tay, nói khẽ: “Ta là Hạ Thẩm Vi.”

Diệp Thiên Thỉnh không hổ là tại Bắc Bình trong vòng lẩn quẩn lẫn lộn nhiều năm vô cùng lão luyện, nội tâm đã nhắc lên ngập trời sóng biển, biểu hiện như cũ vẫn bất động thanh sắc, cùng Hạ Thẩm Vi nắm tay, lờm Vương Phục Hưng, thản nhiên nói: “Phục Hưng làm phiên Hạ đại tiểu thư phi tâm.”

“Chuyện nhỏ, hẳn thế nhưng là anh hùng của ta, Diệp thúc thúc, nếu như về sau Thiên Thỉnh tập đoàn có cái gì khó khăn mà nói, có thể cùng Hạ gia nói

chuyện, có thể làm được, chúng ta khẳng định hỗ trợ.”

Hạ Thâm Vi bình tĩnh nói, nhìn như vô tình ý liếc qua Đường Yên Ninh, những lời này, rõ ràng muốn đem Thiên Thỉnh tập đoàn kéo vào Hạ gia vòng tròn rồi, một cái sắp đột phá năm trăm ức giá trị đại tập đoàn, vô luận ở đâu cái trong vòng luân quản quyền lực cùng tiền tài này, đều là một cỗ năng lượng không thể bỏ qua, Hạ đại tiểu thư loại này cử động, ngược lại cũng có thể nói là vừa tranh đấu với Đường Yên Ninh, vừa thuận tiện cho Hạ gia.

“Tốt.”

Diệp Thiên Thỉnh miệng đáp ứng nói, nhìn xuống, nói khẽ: “Hai điểm rồi.”

Đứng ở một bên hơi lộ ra lúng túng Vương Đức Minh rút cuộc tìm được một cái thang để leo xuống, nở nụ cười: “Đứng đứng đứng, hai điểm rồi, chư vị, chúng ta cạnh tiêu lập tức bắt đầu, chư vị theo ta đến phòng họp, Hạ tiểu thư, Đường tiểu thư, Diệp tiên sinh, còn có Vương tiên sinh, thỉnh.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, vừa định cất bước.

Bên tai lại đột nhiên truyền đến một tiếng hừ yêu kiều, ngay sau đó, Vương Phục Hưng cánh tay bị ai đó ôm chặt lấy.

Hương thơm xông vào mũi, cánh tay cảm nhận mềm mại mà vô cùng co giãn.

Một khắc này, Vương Phục Hưng xuất hiện một hồi ảo giác, dường như trước mặt mình nhìn không thấy bụi gai đường nhỏ bị vô hạn mở rộng, cuối cùng trở thành quang minh Đại Đạo.

Hạ Thâm Vi.

Loại trường hợp này ở bên trong, cái thân phận Hạ gia đại tiểu thư, ôm cánh tay của mình, dùng bộ ngực ma sát cánh tay mình, đây là muốn náo động cái gì đó hay sao?

Ngư Tiểu Vũ khuôn mặt trắng bệch, chu chu miệng, vẻ mặt ủy khuất, cực kỳ không tình nguyện thả cánh tay Vương Phục Hưng ra, giống như bị vợ bé bị chính thất khi dễ, cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

Diệp Thiên Thỉnh sắc mặt biến đổi bất định, đứng tại nguyên chỗ, chăm chú híp mắt.

Tất cả mọi người đồng thời dừng bước lại, nhìn Hạ Thâm Vi đang ôm cánh tay Vương Phục Hưng thân mật ở một chỗ, ánh mắt giống như gặp được quý vậy.

Đường Yên Ninh lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, nhẹ cắn môi, một đôi bàn tay nhỏ bé cũng đã chăm chú nắm thành quyền đầu, tâm tình phức tạp. Một cái phong độ tư thái yếu diệu thiếu phụ chẳng biết lúc nào xuất hiện ở sau lưng nàng, khuôn mặt không biểu tình.

Hình ảnh vốn nên rất náo nhiệt lại vô cùng tĩnh lặng.

Hạ Thâm Vi quay đầu lại, cuối cùng nhìn Đường Yên Ninh, cười nhạt một tiếng, ánh mắt giễu cợt nói: “Ngươi cảm thấy thật bất ngờ sao? Ta tin tưởng, người nam nhân bên cạnh ta bây giờ, sau này sẽ mang đến cho ngươi vô số chuyện ngoài ý muốn, nhưng rất đáng tiếc, đây đối với Đường gia mà nói, cũng không phải chuyện tốt.”

Nàng xoay người, một lần nữa ôm chặt cánh tay Vương Phục Hưng, ôn nhu nói: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Thành Giao

Buổi chiều ánh mặt trời vừa vãn.

Hoa Đình thành phố nhiều vô số kể phố lớn ngõ nhỏ ở bên trong, một cỗ xe thương vụ màu nâu Buick tùy ý đứng ở ven đường một cái xó xinh nhỏ, loại xe này cùng xe tải những năm gần đây thủy chung đều là một ít hắc đạo lão đại yêu nhất, không có nguyên nhân khác, cũng là bởi vì không gian rộng rãi, một chiếc xe miễn cưỡng, có thể nhét mười cái tã hữu tình trắng hán tử, động lực phương diện thêm chút cải trang có thể đạt được rõ ràng tăng lên, thành phẩm rất nhỏ.

Nơi này cũng không có Hoa Đình thành phố tùy ý có thể thấy được nhà cao tầng, con đường hẹp hòi, cảm giác chính là hơi lộ ra rách nát, khoa trương mà nói chính là còn lưu lại lấy xã hội xưa một chút khí tức, theo đạo lý giảng, loại địa phương này, đặt ở tắc đất tắc vàng Hoa Đình thành phố, nên thuộc về cái loại địa điểm không ai chú ý địa phương.

Chỉ có điều nơi đây lại hoàn toàn trái lại.

Màu nâu thương vụ phía trước phía sau, tà hữu hai bên đường, hầu như đậu đầy xe loại tốt, xe loại tốt cùng xe sang trọng, một chữ chênh lệch, trên ý nghĩa chênh lệch đồng dạng không xa, có thể bị nói thành là xe loại tốt, khẳng định đều là đồ chơi giá trị xa xỉ

Audi, Mercedes, Lexus, Cadillac, cần gì cũng đều có, chính tề xếp hàng tại hai bên con đường, so sánh ra, chỗ tại vị trí trung tâm tựa hồ trong lúc vô tình chiếm cứ tầm mắt tốt nhất chiếc xe thương vụ Buick tựa hồ lại là chiếc xe khó coi nhất.

Buick xe thương vụ bên trong ngồi ba gã đáng người khí chất đều rất hiếm thấy thanh niên, nếu như một mình đem bọn họ xách đi ra ngoài đặt ở trên đường cái, tối đa cũng hi làm cho người ta chú ý một chút. Thế nhưng ba người này ở cùng một chỗ, lại có chút không ra gì rồi. Ngồi ở điều khiển trên ghế chính là cái thân cao còn chưa tới một mét bảy thanh niên, ước chừng là trong ba người lái xe, bởi vì chiều cao có chút vấn đề, ghế lái kéo vô cùng gần phía trước, trên người tựa hồ mang theo loại khí chất bẩm sinh vô cùng hèn mọn cùng bi ối vô lại, giống như đầu đường ngồi ăn rồi chờ chết một tên côn đồ bình thường, hần tựa ở lưng trên mặt ghế, cầm lấy một lọ nước khoáng uống một ngụm, đập nhẹ vào vô lăng, vẻ mặt tức giận, bất đắc dĩ nói: “Không công bằng a, vốn cùng Phục Hưng lão đại nói đánh tới một cái xử nữ cho ta bên trên, coi như là không có xử nữ, nữ nhân cũng được a, chỉ cần đẹp, ca cũng nhận hết. Thế mà đi tới nơi này ngày thứ ba, đừng nói tới hàng đặc biệt như xử nữ, liền một nữ nhân cũng không có an bài cho ta khiến cho ta làm việc, khó chịu. Yên Đế, đàn ông trong trạng thái khao khát này, người cũng dám tới cùng sao, sẽ không sợ đến một lúc nào đó ta nhịn không được, đem người làm cái gì gì hay sao?”

Ngồi ở ghế sau chính là hai cái rất rõ ràng nam nhân, một cái gầy, một cái khôi ngô.

Bị gọi là Yên Đế nam nhân hơi gầy nghe được đồng bạn bức tức ở hàng ghế trước, khóe miệng có chút câu dẫn ra, vỗ vỗ bên người hình thể khôi ngô đến không tưởng nổi đàn ông, thần nhiên nói: “Không sợ, Hồ Tử vẫn còn, người dám lộn xộn, không sợ cục hoa yếu ớt của người không ngần ngại đón được trường mâu vĩ đại của Hồ Tử à? Chắc chắn, nếu như thế, còn không phải là bạo liệt ra đó, nghe thật kích thích a.”

Bị vỗ bả vai khôi ngô nam nhân hợp thời bày ra một bộ dáng hung ác, chỉ có điều sâu trong ánh mắt, mang theo một nét vui vẻ không thêm che giấu.

Khí chất hèn mọn bi ối nói chuyện càng hèn mọn bi ối nam nhân một hồi sồn hết cả gai ốc, âm thầm mắng, bỏ qua cái đề tài này, ánh mắt xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn qua hướng tiền phương cách đó không xa một cỗ thuần trắng sắc bảo mã(BMW) M3, cảm khái nói: “Chắc chắn, nếu không phải thấy phần tài liệu kia, ta thật không nghĩ tới, tại địa phương này lại vẫn cất giấu Hoa Đình một cái tiếng tăm lừng lẫy tiêu hồn động, hôm nay cái gọi là giá cao sòng bạc cũng cũng bắt đầu ít xuất hiện rồi hay sao? Điều mẹ nó sửa đến dưới mặt đất rồi, hần đại gia đây, ta xem chừng họ Dương Nhị Hóa (*) hiện tại khẳng định ở bên trong chơi nữ nhân phát tiết, ài, ta cũng chỉ có thể nghĩ đến người khác vui v, còn ta thành thật ở trong xe, không dám xuống xe a.”

Yên Đế ngồi ở ghế sau, nhìn ra ngoài cửa sổ hơi lộ cảnh sắc tan hoang, bình thần nói: “Chẳng qua là người đang nhớ mà thôi, ta không có.”

“Àn, ta hiểu, người thâm mến Phục Hưng lão Đại nha, sát, hai nam nhân...”

“Bành!”

Một lọ nước khoáng trực tiếp đập vào cánh tay Phương Hạo Thiên ngồi ở hàng ghế phía trước, rần chắc, theo sát là Yên Đế tiếng cười mắng vang lên: “Cái muối muối nhà người.”

“Đi ra.”

Một bên thủy chung trầm mặc không nói Hồ Tử đột nhiên lên tiếng, ánh mắt ngưng tụ.

Một thân ánh hơi có chút chật vật đi ra khỏi cửa, một thân áo trắng ánh mặt trời sáng lạn Dương Tu Kiệt chậm rãi đi ra, tiến vào trong chiếc bảo mã(BMW) M3, nghiêng ngang rời đi.

Yên Đế chậm rãi thu liễm vui vẻ, đối phương chiếc xe kia chạy đi chừng hai mươi mét, mới ma sát đồng tiền cổ treo trên cổ tay, thần nhiên nói: “Theo sau.”

Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty.

Phòng họp.

Phong vân biến hoá kỳ lạ.

Hôm nay đến nơi tất cả mọi người tựa hồ cũng mở rộng tầm mắt một lần rồi, thân phận để có thể ngồi tại đây cũng vô cùng cao, đối với Kinh Thành ba đại gia tộc hơn phân nửa có thể đưa ra cái nhận thức đại khái. Đường gia đại tiểu thư cùng Hạ gia đại tiểu thư không hợp bọn hần cũng sớm có nghe thấy, vốn thấy hai vị tôn quý thiên kim xung đột đã đủ kích thích, ai biết hai vị này vẫn còn trước công chính vì một người nam nhân tranh giành tình nhân rồi một lần.

Quá đặc sắc rồi.

Vương Phục Hưng bị Hạ Thẩm Vi ôm cánh tay đi vào phòng họp, cảm thụ được Hạ đại tiểu thư trước ngực hai luồng mềm mại, biểu lộ bình thần như nước. Rõ ràng đang suy tính càn khôn diện một chút Diệp Thiên Thỉnh đi theo hai người đằng sau, hơi khẽ cau mày, dường như có chút khúc mắc, Hạ gia cảnh ô-liu đã vuron ra, đây tuyệt đối là kỳ ngộ có thể làm cho nhiều người hâm mộ, có thể có tiếp hay không, đều có lợi và hại, cái này cần muốn hảo cân nhắc một chút.

Diệp Thiên Thỉnh nhìn thoáng qua ngư Tiểu Vũ đang đi cạnh mình đang ai oán mẩn mê môi dưới, thở dài, nha đầu kia nét mặt bây giờ, rõ ràng một bộ bị khi phụ si nhục giải quyết xong lại không dám lộ ra vợ bé bộ dáng, cũng đúng, nam nhân được Hạ Thẩm Vi ôm lấy cánh tay, coi như là tại như thế nào ưu tú, to như vậy Kinh Thành cùng Hoa Đình hai cái vòng tròn, cũng không có mấy ai có dám lượng qua cướp người đấy.

Đại khái hơn mười người, kể cả Đường gia ở bên trong, tổng cộng chín nhà xí nghiệp, toàn bộ ngồi xuống.

Biết mình chỉ đến nhìn một cuộc trò hay, một đám trung niên đại thúc mặt ngoài bất động thanh sắc, ánh mắt lại thủy chung vụng trộm lưu luyến tại Hạ Đường hai cái đại tiểu thư cùng với Vương Phục Hưng, dù sao bọn hắn hôm nay tới cạnh tiêu chẳng qua là làm bộ, đều cũng định rời khỏi lần này hạng mục, có thể nhìn thấy như vậy đặc sắc giao phong, thiết tình chưa tính là trắng tay rồi.

Đường Yên Ninh tựa hồ cùng Vương Phục Hưng và Hạ Thẩm Vi phân cao thấp bình thường, đi vào trong phòng họp, trực tiếp ngồi ở vị trí đối diện Thiên Thỉnh tập đoàn cùng Hạ thị gia tộc, vén vén cách một cái bàn, ánh mắt lạnh như băng. Đầu nói tâm tư của nữ nhân khó đoán, cái kia như Đường đại tiểu thư loại này nữ thân ý tưởng, liền càng không thể nắm lấy rồi, Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, thậm chí tại Đường Yên Ninh ngồi xuống thời điểm, còn khẽ gật đầu, khí độ thực lớn a, Đường đại tiểu thư lại không có chút nào để ý, ngồi ở trên vị trí, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, tự làm cho mình giữ vững bình tĩnh.

“Nhìn kìa, Đường đại tiểu thư cũng đang ghen a.”

Hạ Thẩm Vi dán tại Vương Phục Hưng bên tai cười nói, trông thấy Vương Phục Hưng vẻ mặt lạnh nhạt, tựa hồ bởi vì nàng không tin, nhỏ giọng cười nói: “Đường Yên Ninh dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, là nữ nhân khẳng định sẽ có nhược điểm, ghen là tâm tình rất bình thường. Bất quá đây cũng không phải nói nàng thích người, nữ nhân có chút thời điểm ghen, mình cũng sẽ cảm thấy không hiểu thấu đấy, có lẽ tại nàng xem, một cái tuyên bố muốn mua nàng đêm đầu tiên hôn đàn vậy mà cùng sống cùng chết đối đầu với nàng một chỗ, chuyện này liền đầy đủ làm cho nàng không thoải mái, tiếp theo rất bình thường chuyện biến thành ghen tuông, cũng là có thể giải thích sự tình.”

Vương Phục Hưng thật sự không muốn tại loại trường hợp này cùng Hạ Thẩm Vi biểu hiện giống như tình yêu cuồng nhiệt tình lữ bình thường thân mật, không nói Ngư Tiểu Vũ hầu như muốn khóc lên lại không dám nói lời nào mà chỉ dám bộc lộ u oán thần sắc, chính là trong mắt một đám thành công nhân vật tại trong phòng họp, hai người loại quan hệ này đối với Vương Phục Hưng đồng chí mà nói cũng không phải chuyện tốt, hần quét Đường Yên Ninh, không để ý tới Hạ Thẩm Vi vừa nói, chẳng qua là nhân nhạ ồ một tiếng.

“Này, Đường đại tiểu thư hai cái đùi không có chút nào khe hở, đi đường tuy rằng ưu nhã tự nhiên, nhưng vẫn như cũ có biểu hiện nhẹ nhệ thiếu nữ, những thứ này rất khó phát hiện chi tiết, nhưng mà vẫn là chạy không thoát bốn tiểu thư pháp nhãn, cho nên ta dám khẳng định, nàng vẫn là xử nữ a, bất quá một cái Thiên Thỉnh tập đoàn khẳng định mua không được nàng đêm đầu tiên, dứt khoát dùng sức mạnh được rồi, ta giúp người.”

Hạ Thẩm Vi lưu manh nói, hầu như muốn cắn lỗ tai Vương Phục Hưng, một bộ dáng xì xào bàn tán vô cùng mập mờ tư thế.

Vương Phục Hưng rất vô si động tâm rồi, lại không có hành động, chẳng qua là cúi đầu, rất trắng trợn nhìn lướt qua cái đôi chân của Hạ Thẩm Vi dưới mặt bàn, sau đó hoàn toàn là theo bản năng, quay đầu vừa liếc nhìn Ngư Tiểu Vũ, lúc này mới quay đầu, thần nhiên nói: “Hạ tiểu thư đồng dạng hai chân đóng chặt không có chút nào khe hở, cái kia cái gì, đi đường...”

Vương Phục Hưng lời còn chưa nói hết, đã bị Hạ Thẩm Vi cười duyên cắt ngang, nhẹ nhàng nện cho một quyền vào ngực, không có quá mức để ý, dù sao hôm nay trận này thông qua Vương Phục Hưng tranh đấu, vô luận như thế nào nhìn, đều là nàng thắng Đường Yên Ninh, loại chuyện này, Hạ Thẩm Vi không có lý do gì mất hứng.

Đem hai người một loạt động tác đều thấy rõ Đường Yên Ninh con mắt càng lạnh như băng, xem chừng tại trong lòng đã sớm chửi bới đôi câu nam nữ danh phận, dứt khoát quá mức đi, nhắm mắt làm ngơ.

Phòng họp chính giữa, Vương Đức Minh làm theo phép khai mạc diễn thuyết hoàn tất, trước mặt lại xuất hiện một chiếc bàn nhỏ, một thanh Tiểu Mộc chùy, tiêu chuẩn đầu giá tư thế, BOT hạng mục hoàn toàn là do đầu tư phương xuất tiền, trên cơ bản tuân theo đúng quy tắc là người trả giá cao thì được, đệ nhất thời hạn thi công tài chính điểm mấu chốt đại khái tại hai mươi ức tả hữu, nhưng cuối cùng giá sau cùng, cũng tuyệt đối có thể nhảy lên tới vào lần

“Hai mươi ức.”

Cùng kia nói cạnh tiêu không bằng nói là đầu giá nghỉ thức vừa mới chấm dứt, một tên phó tổng giám đốc của một xí nghiệp nhà nước liền nhân nhạ mở miệng, dù sao coi như là rời khỏi, cũng phải làm dáng một chút không phải?

“Hai mươi một ức.”

Người ta cũng bắt đầu trả giá rồi, ngồi ở một bên không có mở miệng Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, những người này chỉ cần hô giá, hơn phân nửa cũng đã đại biểu cho rời khỏi, thuận tiện làm bộ dạng đến nước này, tựa hồ cũng có hơi chút quá già đời đi.

Sau đó mấy lần hô giá, giá cả đều là mấy ngàn vạn tăng lên một lần, không nó nửa điểm gợi sóng kích thích.

Cuối cùng, Hạ Thẩm Vi tượng trưng đại biểu Hạ gia hô lên hai mươi lăm ức.

Thủy chung không nói chuyện Đường Yên Ninh rút cuộc mở miệng, vẫn là nhẹ nhàng dễ nghe có thể nói thiên sứ tiếng nói, không nhanh không chậm nói: “Hai mươi tám ức.”

Thoáng cái liền tăng ba ức.

Đã đứng ở Hạ gia trận doanh lại như cũ hy vọng hạng mục này có thể bán đi một cái giá tốt mập mạp Vương Đức Minh lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, hẳn đã bảo chuwigns là hạng mục này sẽ rơi vào tay của Thiên Thính tập đoàn, về phần giá cả, tự nhiên là càng cao càng tốt.

“Ba mươi ức!”

Vương Phục Hưng nói khẽ, ngữ điệu gọn sóng không chút sợ hãi, lại dặt bắng vang lên sấm sét!

Người thanh niên trẻ tuổi cùng Đường gia Đường Yên Ninh chính thức va chạm.

Tiết mục cuối cùng đã đến?!

“Ba mươi lăm ức.”

Đường Yên Ninh ánh mắt lẳng lẽ ác liệt, nhìn thẳng Vương Phục Hưng, tạm thời đè xuống nội tâm phức tạp cảm giác.

Đối chọi gay gắt.

“Bốn mươi ức.”

Vương Phục Hưng thản nhiên nói, nâng ly trà trước mặt lên, khẽ nhấp một ngụm.

Điều này chẳng lẽ chính là quyết đoán rồi hả?

“Bốn mươi ba ức.”

“Bốn mươi lăm ức.”

“Năm mươi ức.”

“Năm mươi lăm ức.”

Giá cả giống như ngồi hỏa tiễn bay lên, tăng lên chóng mặt, làm người khác kinh sợ không thôi.

Năm mươi lăm ức.

Đã là Thiên Thính tập đoàn dự toán cực hạn.

Đường Yên Ninh nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, không phải không thừa nhận, thời điểm này, cường thế nam nhân, quả thật làm cho trong nội tâm nàng có một tia hồi hận.

Nhưng là chỉ là một tia mà thôi.

Nàng hít thở sâu một hơi, ý định một hơi đem giá cả nhắc tới bảy tỷ, nhưng không có chú ý tới, Hạ Thẩm Vi hướng phía Vương Đức Minh đưa mắt liếc qua một cái.

Đường Yên Ninh sắp hô lên bảy tỷ trong nháy mắt.

“Bành.”

Tiếng vang nặng nề vang lên

Búa gỗ nện vào mặt bàn.

Tất cả mọi người mở to hai mắt, vẻ mặt không thể tin.

Không có năm mươi lăm ức lần thứ nhất, không có năm mươi lăm ức lần thứ hai, chấp chương Hoa Đình tàu điện ngầm tổng công ty quyền hành Vương Đức Minh bên ngoài đối với năm mươi lăm ức cái số này, tựa hồ sợ đến choáng váng, cực kỳ không phù hợp quy tắc trực tiếp rơi chùy.

Vương Mập đứng ở trước sân khấu, thừa nhận tất cả mọi người kinh ngạc cùng Đường Yên Ninh lạnh như băng ánh mắt, đầu đầy mồ hôi, khó khăn mở miệng nói: “Năm mươi lăm ức, thành giao!”

Hoàn toàn yên tĩnh ở bên trong, Vương Phục Hưng trực tiếp đứng lên, dáng tươi cười sáng lạn, là người đầu tiên vỗ tay

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Lỗ Mãng

Hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình tự lấy loại kết quả xem ra khá buồn cười này hạ màn, năm mươi lăm ức giá cả, thật là vượt quá tất cả mọi người dự kiến, mấy nhà đại tập đoàn bên trong đều có được đội ngũ phân tích chuyên nghiệp, nhân tài dự toán cũng tuyệt không khuyết thiếu, ban đầu đều dự toán giá tiền ít nhất là bảy mươi đến tám mươi ức, mỗi đại tập đoàn dự toán giá cả hầu như đều chênh lệch không xa, có thể trên thực tế khi bỏn hần rời khỏi trang, giá sau cùng vậy mà mới chỉ năm mươi lăm ức, điều này làm cho mấy nhà xí nghiệp đều có chút hối hận, đặc biệt là thời điểm Vương Đức Minh nói rõ ra Thiên Thỉnh tập đoàn tại hạng mục tàu điện ngầm số 19 làm xong sau có quyền kinh doanh trong tám năm, càng là để toàn thể xôn xao, Hoa Đình có mấy ngàn vạn nhân khẩu, một cái hạng mục tàu điện ngầm vắt ngang nội thành đi qua đại đa số khu vực phồn hoa, mỗi ngày lưu lượng khách số lượng ít nhất đều có mấy trăm vạn, mỗi người mỗi ngày coi như là một khối tiền, tám năm thời gian cũng có thể tích lũy lại lợi nhuận làm mất người hồng lên, một khối đại thịt mỡ như vậy, liền rơi vào trong tay Thiên Thỉnh tập đoàn?

Vương Phục Hưng đồng dạng không phải Thánh Nhân, tâm tình như nước, lợi lộc không màng, nói trắng ra là, hẳn chính là một cái người bình thường, đối với tiền tài cùng quyền lợi bản năng nhất hướng tới, tuy rằng trước khi bắt đầu cạnh tranh Hạ Thâm Vi cũng đã cùng hắn đánh cam đoan, nhưng hiện tại kết quả vừa ra tới, hẳn hay vẫn là nhịn không được có chút kích động, cùng bên người Diệp Thiên Thỉnh liếc nhau, hai người đều thật dài mở miệng thờ phào một cái.

Hai năm thi công cùng tám năm đưa vào hoạt động thời gian, nói rõ Hoa Đình mười chín số đường xe lửa, trong tương lai thời gian mười năm, đã dán lên nhân hiệu Diệp Thị rồi.

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua dáng tươi cười bình tĩnh Hạ Thâm Vi, nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn.”

Hạ Thâm Vi thật yên lặng, trừng Vương Phục Hưng liếc, hừ hừ nói: “Ngươi còn dùng nói với ta cảm ơn?”

Vương Phục Hưng có chút tức cười, hẳn đối với Vương Đức Minh tại trong Hạ Đường hai nhà cuối cùng lựa chọn đứng ở bên người Hạ gia cử động cũng không kỳ quái, Hoa Đình, tòa thành thị này, đối với ba đại gia tộc mà nói, cũng là một mảnh đại chiến trường, rắc rối phức tạp, Hạ Thâm Vi đã từng nói qua cho hắn nghe một lần, chẳng qua là đơn giản miêu tả, cũng đã lại để cho hắn rất đau đầu.

Hạ gia chuyên tấn công lộ tuyến chính thức, trọng điểm chính là tại Hoa Đình thị ủy, mà Đường gia chủ yếu là đi về giới kinh doanh, có chút cùng loại với tiền tài không chê, Tần gia tức thì lưng đoạn đại bộ phận thế lực thế giới ngầm Hoa Đình, những thứ này là ba nhà thủy chung kiên trì phát triển trọng điểm, bên ngoài vẫn tồn tại một ít chi nhánh, ví dụ như Đường gia cùng phủ thị chính một vị Phó thị trưởng có quan hệ mật thiết, thuộc về Hạ gia nhất mạch, thế lực Sở Thành Võ tại Thế giới ngầm Hoa Đình, trong đó các loại dây dưa, hoàn toàn chính là cắt bỏ không ngừng vẫn còn loạn một đoàn đay rồi, nhưng tổng thể mà nói, tại Hoa Đình tòa thành thị này, rõ ràng cho thấy Hạ gia thế lớn.

Mấy năm gần đây giới chính trị, thủy chung đều truyền lưu lấy giới cầm quyền Hoa Đình, cùng giới cầm quyền Kinh Thành mà nói, tuy rằng không là cái gì không phải đối lập phe phái muốn người chết ta sống, nhưng giới cầm quyền Hoa Đình những năm gần đây xác thực áp qua danh tiếng giới cầm quyền Kinh Thành, đã có ba cái thư ký thị ủy Hoa Đình bị điều đến Bắc Bình, ngồi ở trên vị trí thường ủy viên cục chính trị, trong đó hai cái đều đi tới vị trí quyền lực cao nhất của quốc gia này, nếu như không có ngoài ý muốn, nhiệm kỳ tới, sẽ xuất hiện cái thứ ba đã từng đảm nhiệm qua vị trí thư ký thị ủy thành phố Hoa Đình đi tới nơi quyền lực cao nhất!

Loại tình huống này, Vương Đức Minh đứng ở trong đội ngũ Hạ gia, hoàn toàn là chuyện tình rất mong muốn đấy.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, tựa ở trên mặt ghế, có chút nhắm mắt lại.

Hạng mục hợp đồng ngày mai sẽ do Diệp Thiên Thỉnh tự mình ký tên, một hồi cạnh tranh đã hạ màn, tại tổng công ty tàu điện ngầm Hoa Đình tầng cao nhất là đại sảnh giải trí, còn chuẩn bị một cái yến hội chúc mừng, Vương Mập xoa xoa mồ hôi trên mặt, về mặt thành ý mời tất cả mọi người tham gia, Thiên Thỉnh tập đoàn cùng Hạ thị gia tộc tự nhiên không có lý do gì cự tuyệt, để cho nhất tất cả mọi người ngoài ý muốn chính là, bị Vương Phục Hưng cùng Hạ Thâm Vi hai người liên hợp lại chơi một ván, Đường Yên Ninh cũng lựa chọn lưu lại.

Vương Phục Hưng con mắt híp híp, nhìn cứng ngắc nghiêm lại như cũ giống như không vương nhân gian khói lửa cùng Thần Tiên giống nhau Đường đại tiểu thư, không nói gì.

”Đoán chừng là Đường đại tiểu thư từ nhỏ đến lớn rất biệt khuất một lần rồi a, vốn là tại cửa giao phong có chút sa nhập hạ phong, thời điểm cạnh tranh vốn ý định rửa sạch hồ thẹn lúc trước, kết quả lại bị người bắt lại, đánh chính mặt là quá độc ác, ta đoán chừng nàng hiện tại đã tại sắp không kiểm chế được rồi, một hồi trong yến hội không chuẩn sẽ phát tác, đối với người quyền đảm cuộc đá, người cũng phải cẩn thận một chút.”

Hạ Thâm Vi nhẹ giọng cười nói, ánh mắt nhìn Đường Yên Ninh, tràn đầy thần sắc trêu tức.

Vương Phục Hưng vô thức sờ lên cái mũi, đầu đầu nói: “Nếu thật là như vậy nên làm cái gì bây giờ?”

“Đem nàng kéo, cưỡng hiếp.”

Hạ Thâm Vi gọn gàng mà linh hoạt nói.

Vương Phục Hưng càng nhức cả dái rồi, đi theo mập mập cùng lên lầu, bất đắc dĩ nói: “Người không sợ Tiền Duyên sẽ ghen?”

Hạ Thâm Vi nhủ cái mũi, rất đáng yêu nói: “YAA.A.A., ta đã quên.”

Cái gọi là yến hội, kỳ thật phần lớn ở chỗ nào cũng là tình cảnh liên miên bất tận, một đám người thân phận bất đồng tụ tập trong đại sảnh thoải mái chèn chuyện trò vui vẻ chỉ điểm giang sơn, bất quá chỉ như vậy, bất đồng lớn nhất, cũng chính là trên yến hội nữ nhân có đủ xuất sắc hay không, tửu thủy hương vị có đủ thuần hậu hay không, nói chuyện phiếm nội dung có dinh dưỡng hay không mà thôi.

Đối với những xí nghiệp khác mà nói, hôm nay Thiên Thỉnh tập đoàn không thể nghi ngờ là một thót hắc mã tỏa sáng, nam nhân trẻ tuổi đại biểu cho Thiên Thỉnh tập đoàn cùng Đường gia đối chọi gay gắt, quả thực hơi có chút sắc bén, hôm nay có thể ngồi ở chỗ này tổng giám đốc tập đoàn, tối thiểu nhất cũng không thể so với Diệp Thiên Thỉnh vị diện thấp bao nhiêu, ngoại trừ hai nhà xí nghiệp nhà nước ở bên ngoài, giá trị con người tuyệt đối đều tại trăm ức trở lên, đã đến loại độ cao này như bọn hắn, cách nhìn người, tự nhiên ánh mắt đều sẽ có đặc biệt độc đáo sắc bén, Vương Phục Hưng, Hạ Thâm Vi cùng Đường Yên Ninh, giữa ba người dây dưa tranh đấu cũng không có đào thoát khỏi ánh mắt của những người này. Yến hội ngay từ đầu, Thiên Thỉnh tập đoàn, nhất là phụ tử Diệp Thiên Thỉnh cùng Vương Phục Hưng, liền biến thành tiêu điểm mọi người chú ý, hiểu được quanh co vòng vèo một số người sẽ cùng Diệp Thiên Thỉnh ngồi cùng một chỗ khách sáo hàn huyên tiến hành thăm dò, thật sự tò mò, dứt khoát liền trực tiếp đến đây đối mặt Hạ Thâm Vi cùng Vương Phục Hưng rồi, ba gia tộc này, bất kỳ chuyện gì của lớp người thừa kế, đặt ở trong cái vòng luẩn quẩn, đều là sự tình đáng quan tâm, ai không muốn biết thêm một ít tư liệu?

Bên trong sảnh Yến hội, một người không ai để chú ý ở bên trong xó xỉnh nhỏ, một người trung niên nam nhân cùng tài xế của mình lẳng lặng ngồi, biểu lộ bình tĩnh, tài xế của hắn ngược lại là biểu lộ phần nộ, nhìn bị mọi người túm tụm Vương Phục Hưng cùng Diệp Thiên Thỉnh, hùng hùng hổ hổ nói: “Đjxmm~, có bản lĩnh gì, dựa vào nữ nhân đánh bại một cái nữ nhân khác, phé vạt.”

“Không thể nói như vậy, có thể ngăn chặn Đường gia đại tiểu thư, bất kể dựa thế như thế nào, đều có thể nói rõ người này không đơn giản, người cũng đừng không phục, ta bên kia có một phần tư liệu người trẻ tuổi này, rất kỹ càng, người có hứng thú, trở về cầm cho người xem thoáng qua, rất có ý tứ.”

Trung niên nam nhân khẽ cười nói, không vội không chậm, cùng lái xe tâm phúc bên người so với, hắn lòng dạ rõ ràng muốn sâu rất nhiều.

“Không nhìn, lại để cho hắn tiếp tục đắc ý vài ngày, hôm nay Đường đại tiểu thư tức giận quá sức, đã liên Hạ Thâm Vi cùng hắn cùng một chỗ biểu hiện đều rất thân thiết, đợi Tần thiếu gia hết bận, nhất định sẽ chạy tới bóp chết hắn, một tiểu nhân vật mà thôi.”

Hoi lộ ra khinh thường lái xe trẻ tuổi, cầm lấy một mảnh dưa hấu, bỏ vào trong miệng.

Trung niên nhân cười mà không nói, quay đầu nhìn Vương Phục Hưng, thần sắc nghiền ngẫm.

Vương Phục Hưng một người ứng phó rồi một đám đại thúc diên cuồng công kích, nguyên một đám cùng Bảo Bảo hiếu kỳ (bé con hiếu kỳ) giống nhau, quanh co lòng vòng nghe ngóng mình cùng Đường gia Hạ gia hai vị đại tiểu thư quan hệ như thế nào, đến đâu, Hạ Thâm Vi cũng rất không trọng nghĩa đã sớm chuẩn bị, còn tựa hồ cảm giác mình bị khi phụ si nhục Phục Hưng ca còn không quản, Ngự Tiểu Vũ cũng đang đang tức giận cùng Diệp Thiên Thỉnh ngồi cùng một chỗ, trực tiếp tạo thành cục diện một đồng chí một mình chiến đấu hăng hái.

Vương Phục Hưng cẩn thận từng li từng tí, lựa chọn trả lời từng vấn đề, mở miệng trước đều muốn tận lực cân nhắc, tranh thủ làm được điểm giấu giếm, hiệu quả tốt, cuối cùng một đám đại thúc thoát nhìn bất quá quai trên thực tế lại dụng tâm kín đáo nhao nhao thất vọng lấy rồi đi, rút cuộc cho Vương Phục Hưng một cái cơ hội thở.

Vương Phục Hưng tựa ở trên ghế sa lon, bụng một ly rượu đỏ, có chút mỏi mệt, Hạ Thâm Vi đã sớm nhìn không thấy bóng dáng, Vương Phục Hưng vòng phía dưới, nhìn cách đó không xa Ngự Tiểu Vũ liếc, kết quả bị nha đầu kia hung hăng trừng trở về.

Hôm nay đắc tội nha đầu kia đắc tội có chút độc ác.

Vương Phục Hưng tự giễu sờ lên cái mũi, quét mắt một vòng đại sảnh, ánh mắt đột nhiên dừng lại.

Ngay phía trước hắn không đến hai mươi mét, Đường gia đại tiểu thư đang chậm rãi đi tới, một bộ váy công sở trắng nõn, thân hình lác lư, tự nhiên ưu nhã, nhưng trên mặt đẹp lại tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Cách xa nhau đại khái hơn mười mét khoảng cách, Vương Phục Hưng lại sinh sôi nghĩ ra một tia lãnh diễm cùng kiêu ngạo hương vị.

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, trong đầu như có như không toát ra một cái ý tưởng hoang đường: Cô nàng này hai cái thon dài có thể kẹp chết bất luận cái gì nam nhân, cặp đùi đẹp xác thực thật đúng là mẹ của hắn một điểm khe hở đều không có a.

Đường đại tiểu thư những nơi đi qua, tất cả mọi người nhao nhao tránh ra, mang tâm tư phức tạp, hô hào Đường tiểu thư.

Đường Yên Ninh một mực không thêm để ý tới, trực tiếp đi vào bên người Vương Phục Hưng.

Cô nàng này là muốn hướng mình giới thiệu lên đầu rồi hả? Là muốn đối với mình quyền đàm phán cuộc đời? Cái kia mình có muốn hay không dựa theo lời Hạ Thâm Vi nói, đem nàng kéo, cưỡng hiếp một lần đâu? Có muốn hay không đâu?

Đó là một vấn đề.

Vương Phục Hưng vô thức sờ lên cằm, nghĩ ngợi lung tung, có chút xuất thần.

Đường đại tiểu thư thủy chung rất bình tĩnh, không có động thủ, đến tận trước mặt Vương Phục Hưng, không có ngồi xuống, ánh mắt trên cao nhìn xuống người nam nhân này, bình tĩnh mở miệng nói: “Làm tiểu bạch kiểm cho Hạ gia đại tiểu thư, được nữ nhân bao dưỡng tư vị như thế nào? Rất có tôn nghiêm sao?”

Bao dưỡng, tiểu bạch kiểm, rất có tôn nghiêm ?

Không có một cái từ thô tục, lời nói ra lại dị thường cay nghiệt.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, đáng tươi cười dần dần mở rộng, bình tĩnh nói: “Không có tôn nghiêm, ta một cái mũi nhỏ mắt nhỏ tiểu nhân vật, tôn nghiêm không đáng tiền, đêm đó giá một ức nhân dân tệ không có bán cho ngươi, vốn có chút hối hận, nhưng hiện tại xem ra, ta còn là buồn bán lời, nhìn, tôn nghiêm của ta, có thể lợi nhuận mấy trăm ức, so với cái kia tám chỉ phiêu của ngươi có thể lời nhiều lắm.”

Đường Yên Ninh hô hấp trì trệ, nhìn lấy nam nhân trước mặt, nội tâm đã có một chút buồn bã kia bất hạnh phần nọ kia không tranh giành phần uất không còn tồn tại, nằng gắt gao nắm bàn tay nhỏ bé, nhìn đối diện hấn về mặt về mặt bình thân, lạnh lùng nói: “Trả lời vấn đề của ta.”

Vấn đề?

Vương Phục Hưng chọn lấy hạ lỏng mày, thần nhiên nói: “Là bị Hạ đại tiểu thư bao nuôi dưỡng cảm giác sao?”

Hắn ngẩng đầu lên, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch, đứng người lên, lần thứ nhất gần như không kiêng nể gì cả đem thân thể nghiêng về phía trước, tới gần Đường Yên Ninh.

Đường Yên Ninh không né không tránh, ánh mắt lẳng lẽ ác liệt, chăm chú nhìn Vương Phục Hưng biểu lộ.

Tâm hương xông vào mũi, điều này chẳng lẽ chính là cái tuyệt vời nhất, mùi thơm xức nữ?

Vương Phục Hưng đáng tươi cười dần dần mở rộng, khoảng cách Đường Yên Ninh khuôn mặt chưa đủ mười phân.

Đường Yên Ninh rút cuộc thấy rõ người nam nhân này trong ánh mắt che giấu áp chế gần như nữ nhân oán khí, sau đó chợt nghe đến hắn nói một câu: “Vấn đề này, đợi sau này có cơ hội, thời điểm mua đi đêm đầu tiên của ngươi, ta sẽ cùng Đường đại tiểu thư tại mềm mại đại nữ nhân hảo hảo nghiên cứu thảo luận thoáng qua đây.”

“Lỗ mãng!”

Đường Yên Ninh lạnh lùng nói, thân thể đều tại run nhè nhẹ, lần nữa nghe được câu này, đã làm cho nàng có bộc phát dấu hiệu rồi.

Vương Phục Hưng đứng thẳng người, quay người rồi đi, khẽ cười nói: “Vậy thì như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiểm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sân Nhà

Yến hội chúc mừng chấm dứt vô cùng sớm, hơn tám giờ liền lục tục ra về. Quang cảnh, bất quá là bình thường gia đình mới tới thời gian ăn cơm chiều, Diệp Thiên Thỉnh tựa hồ uống hơi nhiều, sắc mặt trở nên hồng, người gặp việc vui tinh thần thoải mái, chính là cái đạo lý như vậy, người làm ăn gặp được một cái cộc có lời không tầm thường đại sinh ý, không để ý không nhiều lắm uống hai chén, thời điểm Ngư Tiểu Vũ vịn Diệp Thiên Thỉnh, đi ngang qua Vương Phục Hưng bên người, ác trùng mắt liếc hần một cái, rất thủy nhuận con mắt, bên trong sắc thái ý tứ hàm xúc lóe lên lại rất giống như có thâm cừu đại hận, Vương Phục Hưng đồng chí chỉ có thể nhận thức, cô nàng này là đem ghen tuông đối với Hạ Thẩm Vi toàn bộ phát tiết đến trên người mình rồi, bởi vì mình dựng lên sự tình bị cô nàng này nhằm vào thoáng qua, ngược lại cũng không tính là cố tình gây sự, Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, cũng ý định cùng Diệp Thiên Thỉnh cùng một chỗ rồi đi yến hội đại sảnh, bà vai lại bị người vỗ một cái.

Vương Phục Hưng quay đầu lại, thấy Hạ Thẩm Vi đằng sau, người không trượng nghĩa từ tiệc sẽ bắt đầu liền biến mất, bản năng muốn trừng mắt, chỉ có điều bởi vì lực lượng chưa đủ, lực sát thương không lớn, lần này hạ mục tiêu điện ngầm, có thể nói là mình thiếu tiểu nương tử này một phần thiên đại nhân tình rồi. Lợi nhuận mấy trăm ức kén xù, ngầm lại liền làm cho lòng người muốn kích động, Hạ đại tiểu thư không thích dùng tiền đi cân nhắc một phần nhân tình lớn nhỏ, cảm giác, cảm thấy làm như vậy có thể đem một sự tình vốn rất tốt lại đẩy vị tiền, giao tình đã đến, tự nhiên sẽ hỗ trợ, nhưng từ nhỏ đến lớn năm tuổi sau đó hầu như không có sinh hoạt qua một ngày xa xỉ Vương Phục Hưng sẽ không nghĩ như vậy, cái kia cái dẫn dắt lấy Vương gia đi về hướng đỉnh phong lại từ đỉnh phong kéo lấy Vương gia đi về hướng thung lũng gia gia vinh nhục chìm nổi cả đời rồi, đã đến lão niên mới để nằm ngang tâm tính, thường xuyên tự giễu nói đây là Vương gia một lần Niết Bàn trùng sinh, phá rồi lại lập sau mới có thể nâng cao một bước. Lão nhân từng cùng Vương Phục Hưng đã từng nói qua vô số đạo lý lớn, rộng khắp cũng không trống rỗng, trong đó một câu chính là đại ân có thể không lời nào cảm tạ hết được, nhưng nội tâm nhất định nhớ kỹ, trong nội tâm có nhớ, chờ mình đã đến một cái vị trí, nên cảm tạ ai, nên cảm hận ai, đều muốn nhìn thấy tận mắt, xã hội này, muốn đi bên trên người, có thể không màng lòng mạng hèn mọn cung kiếm, nhưng nhất định phải hiểu được cảm ơn.

Lúc đó Vương Phục Hưng nhiều nhất chỉ có mười mấy tuổi nên không hiểu nhiều, cũng không cho là đúng, cảm giác, cảm thấy lão gia tử từng đồng đạo lý lớn, lại nói tiếp ằm tai, làm lên đến lại không có dùng, chỉ có điều theo tuổi càng lúc càng lớn, Vương Phục Hưng lại càng không dám làm đánh giá, một cái bình thường lão nhân sống cả đời đều có kinh lịch người nói tang thương, cái kia gia gia đã từng nói qua những lời kia, không thể nghi ngờ là lão gia tử cả đời nhân sinh đúc kết ra rồi.

“Làm gì vậy, tròng mắt đấy, người ta ở đâu chọc tới ngươi rồi, cho ngươi đền bù tổn thất được không?”

Hạ Thâm Vi mở to con mắt, vẻ mặt ủy khuất u oán, thanh âm lại ngọt đến phát chán, nhường đường một ít thành công nhân sĩ đi qua bên cạnh hai người, Hạ đại tiểu thư bộ dạng này, không ai không nghĩ tiểu nữ nhân đối với nam nhân yêu mến hờn dỗi rồi hả?

Vương Phục Hưng triệt để không có tính cách, lười nói chuyện, tùy ý Hạ đại tiểu thư tiếp tục ôm cánh tay của mình, dọc theo dưới bậc thang lầu, cô nàng này nói lên tầng xã hội vinh viễn cũng không thiếu thiếu hạ lưu nhân vật, hôm nay một làm âm i như vậy, hẳn đã làm tốt rồi gần đây truyền ra bản thân cùng Hạ Thâm Vi các loại mập mờ chuyện xấu tin tức, cảm giác này mặc dù không tệ, nhưng lời thật lòng, xác thực không là chuyện tốt, bảo vệ không tốt thì có ái mộ Hạ Thâm Vi đại tiểu thư một ít tình địch nhảy ra liều chết hộ hoa, Vương Phục Hưng chậm rãi xuống lầu, bất đắc dĩ thở dài nói: “Như vậy chơi rất khá sao?”

“Thú vị a. Chẳng lẽ ngươi thấy được sắc mặt Đường Yên Ninh không cảm thấy hả giận? Ngươi thấy được nhiều người như vậy đối với ngươi ghen ghét ánh mắt chưa phát giác ra đặc ý? Tỷ thế nhưng là siêu cấp vô địch thanh thuần đáng yêu có thể sắm vai các loại nhân vật đại mỹ nữ, đi theo bên cạnh ngươi, không biết có bao nhiêu người hâm mộ còn ngươi. Thấy đủ a ngươi.”

Hạ Thâm Vi cười duyên nói, trong mắt to tràn đầy giảo hoạt, quan hệ của hai người tựa hồ theo Đường Yên Ninh xuất hiện mà ấm lên không ít, có lẽ Hạ đại tiểu thư mình cũng không có phát hiện, nhưng như hiện tại như vậy ôm Vương Phục Hưng cánh tay cử động, nếu như nói lúc trước, nàng là tuyệt đối làm không được.

“Chúng ta đây tính là quan hệ như thế nào? Ngươi sẽ không sợ để cho người khác hiểu lầm?”

Vương Phục Hưng vô thức muốn bóp thoả qua đùi quần, cảm thấy chỗ kia đau dữ dội, để cho người khác hiểu lầm hay không hẳn không biết, nhưng vốn cùng mình quan hệ coi như bằng hữu Ngư Tiểu Vũ, lần này có thể đã đem mình chia làm giai cấp địch nhân.

“Quan hệ bằng hữu nha, bạn tốt.”

Hạ Thâm Vi lễ thắng khí hùng nói, lại bỏ thêm chút ít lực đạo, ôm thật chặt Vương Phục Hưng cánh tay.

Vốn là động tác rất dễ làm cho nam nhân sinh ý nghĩ kỳ quái.

Nhưng Vương Phục Hưng đồng chí nhất gan a, quả thực không có can đảm tại một đám thành công nhân sĩ không coi vào đâu bắt được Hạ đại tiểu thư chơi trò mập mờ, đối phương nói một câu nói kia, trực tiếp lại để cho Vương Phục Hưng tính cách dâng lên, hẳn nhẹ nhàng gạt gạt cánh tay bị Hạ Thâm Vi ôm lấy kia, vốn là cùng vị này nữ thần kiều ngạo bộ ngực tiếp xúc thân mật cánh tay lập tức truyền đến một hồi cảm giác mãnh liệt, Vương Phục Hưng hít một hơi, nhân nhạ giễu cợt nói: “Quả nhiên là vừa mềm mềm lại có co dãn bạn tốt nha.”

Hạ Thâm Vi tựa hồ một chút ý tứ cũng không có nghe ra trong lời nói của Vương Phục Hưng, không chút nào để ý, cười tủm tỉm nói: “Cái kia nhất định.”

Triệt để thua ở cô nàng này một đồng chí thật sự vô lực, mang theo Hạ Thâm Vi đi ra cửa ra vào Tổng công ty tàu điện ngầm Hoa Đình, vừa hay nhìn thấy đội xe sang trọng Đường Yên Ninh chậm rãi rời đi, Vương Phục Hưng nội tâm đến không có cảm giác gì mất mát, dù sao thời điểm này Đường đại tiểu thư nếu như còn có tâm tư tới đây cùng hắn cáo biệt, cái lòng dạ kia cũng thật là đáng sợ chút, về phần một đoạn câu chuyện có quan hệ với đêm đầu tiên mỹ hảo kia, hẳn sẽ nhớ kỹ, đây là ‘Bí mật nhỏ’ của hắn cùng Đường gia đại tiểu thư nha.

Hạ Thâm Vi tựa hồ ý định lại để cho Vương Phục Hưng cùng nàng cùng một chỗ rời đi, thuận miệng hỏi một câu, Vương Phục Hưng không có bất kỳ suy tính quả quyết cự tuyệt, đến không phải nói hắn lòng dạ hẹp hòi oán trách Hạ đại tiểu thư cái gì, mà là cách đó không xa cái kia chiếc Maybach bên cạnh còn đứng lấy một cái muội tử đã vênh miệng động lòng lên cả một ngày rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiều ủy khuất a, tư thái nhiều mê người a, ánh mắt nhiều u oán a, Vương Phục Hưng đối với Ngư Tiểu Vũ không có quá nhiều ý tưởng gì, nhưng hiện tại đã bị Hạ Thâm Vi cho ngọt chạy mà nói, đối với Ngư muội muội mà nói, mình tựa hồ có chút không lễ phép rồi, hẳn đứng ở bên cạnh R8, vỗ vỗ thân xe, thân nhiên nói: “Ngươi đi về trước đi, ngày mai điện thoại cho ngươi, lúc nào rời đi Hoa Đình?”

“Một vòng ở trong a, ta vẫn chờ nhìn một trò hay đâu rồi, Vương đồng chí, thời điểm ngươi đi đối phó Dương Tu Kiệt, cũng đừng quên đem đoàn viên chứng nhận mang theo, vì nhân dân trừ hại.”

Hạ Thâm Vi cười duyên nói, ánh mắt trên tức.

Vương Phục Hưng thần sắc bình thản, nhắc nhở: “Đến lúc đó đừng quên mang theo Tiểu Vũ.”

Hạ Thâm Vi tức giận một giọng nói biết rõ, ngồi vào cái kia chiếc R8, trực tiếp rời đi, nàng lần này tới không biết bởi vì nguyên nhân gì, không có mang theo Cô Hà, chẳng qua là một xe một người, diễn xuất, tự nhiên vẫn so với Đường Yên Ninh như vậy tôn quý khoa trương, nhưng không duyên cớ hơn nhiều một tia phong phạm nữ hiệp độc lai độc vãng.

Vương Phục Hưng nhìn Hạ Thâm Vi lái xe rời đi, nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới đi đến bên người Ngư Tiểu Vũ, đêm nay bề ngoài giống như Diệp Thiên bị chúc mừng quả thật có điểm nhiều, hiện tại đã nằm ở xếp sau không có động tĩnh, ước chừng là ngủ rồi, Vương Phục Hưng thuận tay đóng cửa xe cho

Diệp Thiên Thỉnh, hướng về phía lái xe lên tiếng chào, lái xe là một nam nhân đại khái tại chừng ba mươi tuổi, dáng người không khoa trương, nhưng vẻ mặt râu quai nón đặc biệt bắt mắt, đây là tri kỷ tâm phúc bên người Diệp Thiên Thỉnh, năm đó học đại học được Vương Phục Hưng thấy qua, chỉ có điều một mực không có thâm giao, Vương Phục Hưng hướng phía bên trong ném đi điều thuốc, nhớ mang máng lái xe họ Lam, dòng họ rất ít gặp, hắn cười khẽ xuống, nói: “Lam ca, các người lái xe đi trước, ta theo ở phía sau.”

Lái xe cười lên tiếng, trước tiên phát động ô tô.

Vương Phục Hưng biểu lộ bình thản, nhìn Ngư Tiểu Vũ đứng ở trước mặt hắn thuần túy mờ to con mắt cần môi không nói lời nào, hắn xuất ra cái chìa khóa A7, nói khẽ: “Lên xe.”

“Người khi dễ ta.”

Ngư Tiểu Vũ đứng tại nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích, đã trầm mặc hồi lâu mới rút cuộc mở miệng, trong thanh âm đã mang theo hồi khóc nức nở, xem ra hôm nay nàng nhận ghen tuông một bụng ủy khuất xác thực đủ dày, không có Hạ Thẩm Vi, không có Diệp Thiên Thỉnh, một mình mặt đối với nam nhân mình thích, nguyên vốn cả chút biểu lộ tiểu quật cường lập tức chuyển biến thành tư thế mưa như trút nước.

“Ta không có.”

Vương Phục Hưng kiên trì nói, quơ quơ trong tay cái chìa khóa, thờ dài nói: “Lên xe trước, để cho người khác thấy, thật đúng là hiểu nhầm ta đem người thế nào đâu?”

“Không được lên xe, người dễ dàng ta.”

Ngư Tiểu Vũ nổi giận nói, tính cách đại tiểu thư vừa lên, ai cũng ngăn không được, một chút cũng không cho Vương Phục Hưng mặt mũi.

Vương Phục Hưng một hồi lúng túng, trầm mặc một hồi, mới thản nhiên nói: “Người có tiền sao?”

Ngư Tiểu Vũ sừng sốt xuống, vô thức mở miệng nói: “Có, người muốn bao nhiêu?”

Vương Phục Hưng lắc đầu, thản nhiên nói: “Ta không được, người đã không lên xe, cái kia ta đi trước, người đi về phía trước ba cây số sẽ gọi được xe taxi, người thuê xe trở về tốt rồi.”

Ngư Tiểu Vũ có chút kinh ngạc, Thấy Vương Phục Hưng quả thật nói đi là đi, đột nhiên hét lên một tiếng không được, trực tiếp bỏ nhào qua, trong lòng ủy khuất tích lũy một ngày này toàn bộ bộc phát, tại sau lưng ôm Vương Phục Hưng, nức nở nói: “Hỗn đản, khôn kiếp, ta không được người không để ý tới ta.”

Vương Phục Hưng đứng tại nguyên chỗ, muốn động thoảng qua thân thể, chỉ có điều cô nàng này ôm thật sự thật chặt, chỉ có thể thản nhiên nói: “Ta có bạn gái.”

“Ta biết rồi.”

Ngư Tiểu Vũ nhẹ giọng nức nở nói, tay ôm Vương Phục Hưng lại càng ngày càng dùng sức.

Muội từ người đây là muốn nào loại nào a?

Vương Phục Hưng trong nội tâm thờ dài một tiếng, không dám tại cái đề tài này bên trên tiếp tục dây dưa, nói khẽ: “Người không thuê xe trở về?”

Ngư Tiểu Vũ lắc đầu, khuôn mặt vền vện cách một tầng áo sơ mi, ma sát hậu tâm Vương Phục Hưng, ngựa đầy, nàng nhỏ giọng nói: “Ba cây số quá xa.”

Vương Phục Hưng một hồi bất đắc dĩ, thật sự không hiểu rõ sau lưng cô nàng này trong đầu đang suy nghĩ gì, cười mắng một tiếng lên xe.

Hai người ngồi vào trong xe, chiếc Maybach chờ Diệp Thiên Thỉnh đã sớm biến mất không thấy gì nữa, Vương Phục Hưng bắt động thanh sắc, phát động ô tô, nhìn thoáng qua muội tử bên người trên mặt còn rung rung nước mắt, dứt khoát thò tay thay nàng lau qua, đem xe quay đầu, trực tiếp rời đi.

Một đường trầm mặc.

Ngư Tiểu Vũ tựa hồ hôm nay tại trước mặt Đường Yên Ninh cùng Hạ Thẩm Vi đã bị đá kích không nhỏ, đã mất đi hoạt bát ngày xưa, giãy vò đầu ngón tay của mình, bộ dáng rất rụt rè ngại ngùng.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thờ ra, vốn đang cho rằng cô nàng này vừa lên xe sẽ giãy vò không dứt, hiện tại xem ra, như vậy trong xe bầu không khí tuy rằng buồn tẻ, nhưng không sai.

Đi vào khách sạn, Vương Phục Hưng do dự xuống, cuối cùng vẫn còn cùng Ngư Tiểu Vũ cùng một chỗ xuống xe, không phải hắn đối với thanh thuần muội tử nổi lên cái hỗn đản tâm tư gì, chỉ là muốn đi lên liếc mắt nhìn Diệp Thiên Thỉnh, Ngư Tiểu Vũ nhủ cái mũi, trầm mặc không nói đi ở phía trước, ra thang máy, vượt qua Vương Phục Hưng đoán trước đấy, cô nàng này chưa có trở lại gian phòng của mình, mà là trực tiếp đi tới Diệp Thiên Thỉnh cửa gian phòng, gõ cửa.

Vương Phục Hưng nhú nhú mày, thần nhiên nói: “Ngươi không trở về phòng?”

“Ta muốn tìm Diệp bá mẫu nói chuyện phiếm, ai cần ngươi lo?!”

Ngư Tiểu Vũ thờ phì phì nói, lại gõ gõ cửa phòng.

Trong cửa phòng, nhất đạo quen thuộc dịu dàng tiếng nói vang lên: “Đã đến, chờ một chút. Là Tiểu Vũ a?”

Ngư Tiểu Vũ nhu thuận ừm một tiếng.

Vương Phục Hưng thân thể lập tức cứng ngắc, trợn mắt há hốc mồm.

Ngư Tiểu Vũ nói Diệp bá mẫu thời điểm hần còn không có kịp phản ứng, nhưng nghe đến tiếng nói, hần coi như là lại trì hoãn cũng biết chuyện gì xảy ra rồi.

Bà chủ Thiên Thánh tập đoàn.

Bây giờ là mẫu thân Vương Phục Hưng, Chu Di.

Nàng lão nhân gia làm sao tới rồi hả?

Vương Phục Hưng thân thể run lên thoáng qua, vô thức muốn chuồn đi, chỉ có điều vừa mới quay người, đã bị Ngư Tiểu Vũ gắt gao níu lại, cô nàng này hung hăng trừng mắt Vương Phục Hưng, cọt xắt lấy hàm răng trắng nõn, giòn giòn giả giả nói: “Không cho ngươi đi, ta muốn tại Diệp bá mẫu trước mặt báo ngươi một hình dáng!”

Vương Phục Hưng căn bản phản ứng không kịp nữa, cửa phòng đã mở ra, khuôn mặt Chu Di bị tuế nguyệt ăn mòn qua lại nhưng như cũ thanh lệ xuất hiện ở cửa phòng.

Hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý Vương Phục Hưng kiên trì, kêu một tiếng mẹ.

Cùng chiều hần gần như ngoan ngoãn phục tùng Chu Di ánh mắt sáng ngời, ra khỏi phòng, một thanh kéo qua tay Vương Phục Hưng, cái tay còn lại kéo lại Ngư Tiểu Vũ, trực tiếp dẫn bọn hần vào nhà, dịu dàng cười nói: “Ngươi đứa nhỏ này, vốn còn muốn ngày mai gọi điện thoại báo ngươi tới đây chứ, ngươi đã đã đến, vậy thì thật là tốt, chúng ta tâm sự.”

Vương Phục Hưng cười khổ không nói, ngồi ở phòng trong phòng khách, không có gặp Diệp Thiên Thánh, chắc là đã ở bên trong gian phòng nằm ngủ, hần trừng mắt liếc Ngư Tiểu Vũ rõ ràng đã sớm biết nội tình, sờ lên cái mũi.

Đêm nay chính mình cử động, là không phải mình đem mình lừa cho được?

“Mẹ nghe Tiểu Vũ nói ngươi ở nơi này nộp một người bạn gái, làm cái gì? Ngày mai nếu như có rảnh rồi, mang đến cho mẹ nhìn xem, ta thay ngươi đem trấn giữ.”

Chu Di cho hai người trẻ tuổi một người cầm một chai nước uống, dịu dàng cười nói.

“Đúng đấy, ta cũng muốn nhìn một chút nàng a, Phục Hưng ca, ngày mai mang đến để cho ta cùng Diệp bá mẫu nhìn xem được không?”

Ngư Tiểu Vũ e sợ cho thiên hạ bất loạn nói, tựa hồ đã có Chu Di làm chỗ dựa, đối với cái kia người tình địch chưa từng gặp mặt kia càng có thêm sức chiến đấu rồi.

Vương Phục Hưng ra vẻ trấn định, giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo nói: “Ân, ta ngày mai nhìn xem nàng có thời gian hay không.”

“Ân, nói cho vị tỷ tỷ kia, không cần sợ, tuy rằng ta là sân nhà tác chiến, nhưng cũng sẽ không loạn dùng bản thân điều kiện khi dễ nàng đấy.”

Ngư Tiểu Vũ nhảy nhót nói, một phen lời nói lại để cho bên cạnh Chu Di nghe dở khóc dở cười.

“Sân nhà?”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng tự nói rồi một tiếng, vận mở trong tay đồ uống nắp bình, phối hợp uống một ngụm, nói khẽ: “Ta ở nơi nào, ở đâu chính là nàng sân nhà rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Vương Gia

Vương Phục Hưng thật sự không thể từ chối Chu Di với ánh mắt tha thiết, cuối cùng đã đáp ứng ngày mai mang Sở Tiền Duyên tới cho nàng xem mặt, tục ngữ nói nàng dâu vụng xóm muộn gì cũng là muộn gặp cha mẹ chồng đây, Sở lão sư cũng tuyệt đối không xấu không vụng, đáng người khí chất gia thế tướng mạo học thức ăn nói, đều là nhất đẳng tiêu thụ khuê các, về sau làm hiền thê giúp chồng dạy con khẳng định dư xài, Vương Phục Hưng đối với Sở Tiền Duyên ngày mai phải gặp trưởng bối trong nhà cũng không có xảy ra việc tâm tình bất định, rất yên tâm. Sở Tiền tính tình cùng Diệp Yên Vũ có tám phần tương tự, trước mặt Diệp Thiên Thỉnh cùng Chu Di nhất định sẽ làm cho hai người hài lòng.

Về đến nhà, mấy tên bạn bè cũng không có ở đó. Công việc theo dõi Dương Tu Kiệt, Vương Phục Hưng hiện tại đã toàn quyền giao cho Phương Hạo Thiên xử lý, Yên Đế cùng Hồ Tử phụ trợ, không cho phép xuất hiện bất kỳ sai lầm nào cả, cho nên mấy ngày nay bọn hắn nhất định sẽ bề bộn nhiều việc. Vương Phục Hưng tiện tay đóng lại cửa chống trộm, vừa tới phòng khách, chỉ nghe thấy một hồi hô to gọi nhỏ, trầm bổng du dương tiếng nói, rất vui mừng cảm giác, đây là mỗi lần Vương Phục Ngữ chơi trò chơi đều nhất định gây ra sự tình như vậy, hắn nói đây là để ủng hộ cho chính khí thế của mình. Vương Phục Hưng đẩy cửa phòng của đệ đệ ra, lặng yên không một tiếng động ngồi ở trên giường, nhìn đệ đệ của mình đang múa may trên bàn phím, tiểu tử này cũng không phải là kẻ hám truy cầu danh lợi trên CF hay DOTA những game âm ỹ, mà vô luận hình ảnh hay nhân vật trong trò chơi của hắn, đều toát lên vẻ hồn nhiên. Chính là một trò chơi đua xe với các nhân vật hoạt hình, miễn cưỡng cũng có thể gọi là một trò đua xe thể thao. Vương Phục Hưng ngồi ở một bên, nhìn thẳng ranh con thủ pháp thành thạo như lưu thủy hành vân, nhìn một hồi, thật sự không hiểu rõ, liền đi qua, bắt lấy tai nghe của đệ đệ mình.

Vương Phục Ngữ vẻ mặt ngây thơ, ngẩng đầu, thấy lão ca đứng ở phía sau mình, lập tức đứng lên, mới vừa rồi vẻ mặt biểu lộ còn rất hưng phấn lập tức dịu dàng ngoan ngoãn đứng lên, cười hắc hắc nói: “Ca.”

“Thú vị sao?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, tiện tay đem tai nghe trong tay để ở một bên tai, trong tai nghe đang phát một vũ khúc cực độ hấp dẫn, tiếng nữ nhân thờ dục rên rỉ xuyên thấu qua tai nghe truyền tới, đặc biệt rõ ràng. Vương Phục Hưng thở dài, thẳng ranh con, lớn trước tuổi a?

Vương Phục Ngữ cười cười, có chút chột dạ, bất động thanh sắc tắt đi âm thanh đang phát ra từ máy tính, cười nói: “Hoàn thành, cái kia, ca, người ăn cơm chưa? Ta đi giúp người nấu bát mì.”

Vương Phục Hưng một tay nín lại đệ đệ đang muốn chuồng đi, đem máy tính tắt đi, thản nhiên nói: “Đã ăn rồi, cùng ta tới đây.”

Hai người tới phòng khách ngồi xuống. Vương Phục Ngữ một hồi tâm thần bất định, vừa rồi cái kia bài hát là cương trực ca tối hôm qua nói cho mình nghe đây, hôm nay vừa nghĩ đến lục tìm nghe thử, cái kia tiểu nương tử rên rỉ, quả nhiên là có thể làm cho nam nhân nhiệt huyết sôi trào, quả thực có lực, hôm nay bị lão ca phát hiện, có thể hay không bị đánh?

Vương Phục Hưng ngồi ở một bên, sờ lên cằm, nghĩ đến như thế nào mở miệng, hắn cùng đệ đệ muốn khẳng định không giống nhau, tính những đồ chơi này, tại xã hội bây giờ, hài tử tiếp xúc nhất định sẽ càng ngày càng sớm, ngăn không được, hắn suy tư một chút, nhàn nhạt mở miệng nói: “Tiểu Ngữ, người chính đốn mấy thứ đồ vật, mấy ngày nay đi tìm bằng hữu của người nói lời tạm biệt, ta định đem người đưa đến Bắc Kinh tiếp tục học.”

“Vì cái gì?!”

Vương Phục Ngữ kêu một tiếng giống như phản xạ có điều kiện, âm điệu rất cao, trực tiếp từ trên ghế đứng lên, tựa hồ chính hắn cũng hiểu được như vậy phản ứng quá mức kích động, thanh thế lập tức yếu xuống, đáng thương nói: “Ca, người định đem ta đuổi ra khỏi nhà? Ta cũng không có tiền, rồi xa người có thể chết đói đó.”

“Không đói chết người đâu, lần trước đến nhà chúng ta vị Hạ tỷ ty kia người có còn nhớ rõ? Nàng sẽ trực tiếp dẫn người đi Bắc Kinh, đưa người đi trường học tốt nhất, rộng nhất, cái gì cũng nhất. Ta trong khoản thời gian tới đây sẽ vô cùng bề bộn, đem Hạo Nhiên ca của người gọi tới, cũng khẳng định không phải để cho hắn ăn uống chơi đùa, đến lúc đó rất có thể chẳng quan tâm người, người ở Bắc Kinh, ta cũng yên tâm phần nào.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, không biết nội tâm làm cảm tưởng gì, tối thiểu biểu hiện ngoài vô cùng rộng rãi, tiêu sái.

Vương Phục Ngữ đứng ở một bên, không nói tiếng nào, rất quật cường trầm mặc.

Vương Phục Hưng móc ra một điều thuốc châm lửa, nói khê: “Người không muốn?”

“Ân.”

Nhóc con gật gật đầu, tiếp tục trầm mặc.

“Không muốn cũng phải nguyện ý, việc này nghe ta đi, đoán chừng chỉ mấy ngày nữa là đi, chuẩn bị một chút đi a.”

Vương Phục Hưng phát phát tay, căn bản không cho đệ đệ phản bác chút nào.

Vương Phục Ngữ vẫn là không nói tiếng nào, rất khác thường cùng ca ca giằng co, cúi đầu, không thấy rõ lắm biểu lộ.

Vương Phục Hưng có chút bất đắc dĩ, Vương gia chưa bao giờ thiếu sự quật cường, gia gia như thế, trong trí nhớ mơ hồ phụ thân tựa hồ cũng là như thế, mình càng là như thế, bây giờ Vương Phục Ngữ đều là một bộ quật khởi đến chín đầu trâu cũng đều kéo không được tính cách, hắn vươn tay, đem

oắt con kéo đến bên cạnh mình, nói khẽ: “Có một số việc, người bây giờ còn không hiểu, chờ người trưởng thành ta nói cho người biết. Tiểu Ngừ, ta kế tiếp tình cảnh sẽ rất khó khăn, giai đoạn này, người không thích hợp tiếp tục lưu lại bên cạnh ta, chỉ có đi Kinh Thành, mới có thể để cho ta yên tâm làm việc, đợi có cơ hội, ta lại đi đón người trở về, được không?”

Vốn thời khắc nào cũng đều có thể bảo trì lạc quan sinh động Vương Phục Ngừ đã trầm mặc một hồi lâu, mới khẽ ừ.

Vương Phục Hưng ngâm lấy điều thuốc, thần sắc bình tĩnh, thần nhiên nói: “Đã đến Bắc Kinh, hiểu chuyện một ít, Hạ tỷ tỷ của người tuy rằng rất lợi hại, nhưng trong cái Hạ gia khổng lồ kia, cuối cùng nàng cũng chỉ là một người, khó tránh khỏi có nhìn người không vừa mắt, bất quá không sao cả, nếu có thể chịu đựng được liền chịu đựng, thật sự chịu không được, cũng đừng làm ra vẻ bất lực. Bất quá người đứng dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu, không thể không coi ai ra gì, hiểu chuyện một chút, biết hay không?”

Vương Phục Ngừ hay vẫn là đơn giản gạt đầu.

Vương Phục Hưng há miệng nói tiếp, cũng không chê phiền, tiếp tục lái nhai: “Thực sự có người khi dễ người rồi, mà người lại cảm thấy không có nắm chắc chinh đốn bọn hắn, vậy nhớ kỹ, đều nói quân tử báo thù mười năm không muộn, chúng ta không phải là quân tử gì, là tiểu nhân vật, tiểu nhân vật muốn đi bên trên bờ, thì càng phải hiểu được xem xét thời thế, gặp phải đối thủ so với chính mình cường đại hơn nhiều, rất có thể muốn hai mươi năm, ba mươi năm mới có thể báo thù. Cho nên ở kinh thành nếu như người thực bị ủy khuất lại không có năng lực lấy lại danh dự, vậy trước tiên ẩn nhẫn, người không có năng lực đối phó người, ta có, chờ ta đến kinh thành sẽ đem danh dự của người về, đến lúc đó người xem rồi là được.”

Vương Phục Ngừ miễn cưỡng nở nụ cười thoáng qua, sắc mặt cứng ngắc.

Vương Phục Hưng không nói thêm lời, xoa xoa đầu Vương Phục Ngừ, cười nói: “Đi, nấu cho ta một bát mì, người cũng đói bụng, liền nấu hai bát đi.”

Vương Phục Ngừ trực tiếp chạy hướng phòng bếp bắt đầu giã vò.

Vương Phục Hưng tựa ở trên ghế sa lon, nhìn trần nhà, có chút xuất thần, ngốc đê đê của chính mình, mỗi lần mình không lúc ở nhà, đều nấu mì ăn liền, nhưng nhưng mỗi lần đều đem gia vị của gói mì tích lũy lại không ăn, Vương Phục Hưng không biết đĩa nhỏ này nhai bát mì mà không có một chút gia vị nào ra sao, nhưng mỗi lần oắt con nấu cho hắn bát mì, có thêm vô số bao da vị kia, đối với Vương Phục Hưng mà nói, thật sự rất thơm.

Tiểu Ngừ vốn là một hài tử rất biết cách học tập, sẽ là một hài tử tốt.

Vương Phục Hưng thủy chung tin tưởng vững chắc điểm này, nếu như không nên cho đệ đệ thêm một cái đắng trước nghĩa xấu đánh giá mà nói, cái kia cũng chỉ có thể nói, cái này hài tử cũng quá đặc biệt sao có thể nghiệp chương.

Vương Phục Ngừ rất nhanh liền đã làm xong một tô mì, đánh cho hai cái trứng trần nước sôi, mùi thơm xông vào mũi, tự mình bung lên bàn cho lão ca của hắn.

Vương Phục Hưng cũng không khách khí, cầm lấy chiếc đũa liền càn quét.

Vương Phục Ngừ ngồi ở một bên, tay nâng quai hàm, nói khẽ: “Ca, vì cái gì người nhất định phải bắt ta đi Bắc Kinh cùng Hạ tỷ tỷ? Cũng bởi vì người kế tiếp sẽ rất bề bộn sao?”

Vương Phục Hưng một hơi đem quả trứng chần nước sôi cắn xuống hơn phân nửa, bình tĩnh nói: “Bởi vì người họ Vương.”

“Không hiểu.”

Vương Phục Ngừ mơ mơ màng màng nói.

Vương Phục Hưng không giải thích gì thêm, dùng chiếc đũa gõ đầu của hắn, cười mắng: “Cút đi ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Lão Công

”Màu sắc y phục của ta có phải hay không quá tươi sáng rồi hả? Uy, người nhìn vòng tay của ta có thích hợp với cái váy này không? A di sẽ thích sao?”

“Đều tại người, đến sớm như vậy, cũng không sớm nói với ta, ta cũng không kịp trang điểm.”

“Còn có còn có, ta còn muốn trở về đổi một đôi giày cao gót, người mau cho ta ý kiến đi a!”

Audi A7 bên trong, Vương Phục Hưng lái xe trên đường đi Hi Nhĩ Đốn, ngồi vị trí phụ lái là Sở Tiền Duyên đang liên tục làu bàu với Vương Phục Hưng, thần sắc rất khẩn trương, vẻ mặt giống như sắp lâm đại địch.

Nàng ngày hôm qua còn nghĩ muốn cùng Diệp Thiên Thỉnh gặp mặt, Vương Phục Hưng trong điện thoại nói hẳn sẽ an bài thời gian, nhưng ai biết lại nhanh như vậy, hoàn toàn chính là trò tay không kịp, nàng vốn ý định hôm nay lôi kéo Vương Phục Hưng đi mua hai bộ trang phục long trọng một chút, sau đó mới đi bãi phỏng. Kết quả Vương Phục Hưng không có cho nàng một điểm cơ hội, sáng sớm liền gọi điện thoại nói muốn mình cùng một chỗ với cha mẹ của hắn ăn cơm, thật sao, vốn cho là chỉ một mình Diệp Thiên Thỉnh, còn cả mẫu thân của hắn cũng đến sao. Ngày thường nhàn rỗi không chuyện gì liền thích xem TV Sở lão sư đã bị trên màn hình miêu tả mẹ chồng nàng dâu quan hệ khản trương tấy mắt não rồi, ngồi ở trong xe, lưng eo thẳng tắp, chăm chú nắm chặt nắm tay nhỏ, như lâm đại địch.

“Người mà đi đôi giày cao gót cao hơn nữa, đoán chừng con cao hơn ta a!”

Vương Phục Hưng đầu đầu nói, thật sự không có biện pháp gì với cô nàng này, trên đường đi nói liên miên cần nhẫn mười mấy phút, lại vẫn không có ý tứ dừng lại, thật là đáng sợ. Hắn nói là lời nói thật, Sở lão sư hôm nay mặc một thân màu vàng nhạt T-shirt, quần màu xanh nhạt dài bảy phần tực sự tôn lên cặp đùi thon dài của nàng, giẫm chệch một đôi giày Cavans, tóc dài xỏa qua vai, trừ trên cổ tay có một chiếc dây chuyền thủy tinh lung linh, toàn bộ người trên người không có phối hợp bất luận cái gì đồ trang sức, rất đơn giản uyển chuyển hàm xúc phong cách, có chút ít tươi mát, trang phục như vậy, nếu như để cho cô gái đi chân trần cũng cao một mét bảy hai như Sở Tiền Duyên đi vào một đôi giày cao gót cao đến bảy tám centi mét, nhất định sẽ so với Vương Phục Hưng cao hơn một đoạn.

“Cao không tốt sao? Nữ hài tử cao một chút cũng rất đẹp đấy.”

Sở Tiền Duyên nghi ngờ nói, không có đi nhìn Vương Phục Hưng, quay đầu ngúng nguẩy.

“Cha ta thân cao mới một mét bảy ba, người đi giày cao gót nhìn từ trên xuống, đây là ý định cho ai áp lực?”

Vương Phục Hưng trêu tức cười nói, vụng trộm liếc một cái Sở lão sư cặp đùi, tâm thần chập chờn.

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng a một tiếng, lè lưỡi không nói.

“Yên tâm đi, nàng dâu xấu gặp cha mẹ chồng, sự tình vô cùng bình thường, ba mẹ ta cũng sẽ không nói nhiều quá đâu.”

Vương Phục Hưng lái xe cười nói, kết quả lại bị Sở Tiền Duyên hung hăng trừng mắt, cả giận nói: “Ai xấu hả?”

Vương Phục Hưng rất thông minh không có nói tiếp, nhẹ nhàng híp mắt, nhìn ngoài cửa sổ xe Hoa Đình âm áp dưới ánh mặt trời, tâm tình ôn hòa.

Hai người tới Hi Nhĩ Đồn khách sạn trước cửa, trên đường đi đều nói liên miên cần nhẫn không dứt Sở Tiền Duyên rõ ràng càng thêm khản trương, sắc mặt đã bắt đầu phiếm hồng, nhìn Vương Phục Hưng một hồi không có cách, Sở Tiền Duyên trạng thái, đối mặt Diệp Thiên Thỉnh cùng Chu Di sẽ không làm ra cái gì chê cười, nhưng hiện tại muốn nàng đi đối mặt với toàn thân là gai Ngự Tiểu Vũ, vậy có chút nguy hiểm. Vương Phục Hưng do dự một chút, chuẩn bị còn nước còn tát, chơi một lần lấy độc trị độc, chủ động lôi kéo Sở Tiền Duyên bàn tay nhỏ bé, đi vào khách sạn, nói khẽ: “Hôm nay muốn người gặp mặt phụ mẫu ta, ta nói rõ a, cha ta lần này tới còn mang theo một cái nữ hài, mục đích là cùng ta tương thân, bối cảnh rất mơ hồ, nhưng đoán chừng cùng ta cha vị trí chênh lệch không nhiều lắm, cho nên nói tiểu hoa si đẳng cấp hay vẫn là rất cao đấy, một hồi người không chuẩn bị cẩn thận một chút, cũng sẽ bị nàng nháy mắt giết mất, ta tự nhiên không sẽ rời đi, nhưng bị tình địch đã kích một lần, đoán chừng trong lòng người cũng không thoải mái a?”

Tiến vào thang máy, bản thân còn đang suy nghĩ miên man Sở lão sư lập tức tập trung tinh thần, bàn tay nhỏ bé rất nhanh rời khỏi tay Vương Phục Hưng, một ngón vẽ lên một đường cong cong, vẽ mặt cảnh giác khản trương biểu lộ nói: “Xinh đẹp không?”

Vương Phục Hưng quang minh chính đại đánh giá thoáng qua Sở lão sư, ánh mắt sắc bén, từ trên xuống dưới nhìn một lần, nhàn nhạt cho ra đánh giá: “Không thể so với người chênh lệch.”

Sở Tiền Duyên vẽ mặt điềm đạm đáng yêu hình dáng, tựa hồ bắt đầu nửa đường bỏ cuộc.

Vương Phục Hưng vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ tới không có kích thích cô nàng này ý chí chiến đấu, ngược lại làm ra phản tác dụng, thân thể của hắn nhích tới gần Sở Tiền Duyên một bước, đùa giỡn hành hạ nói: “Sở lão sư, bộ dáng bây giờ của người cũng không thể so với lúc trước tại quán bar người hất rượu vào Tề Phụng Loan, biết được nhiều nữ hiệp phong phạm, hiện tại như thế nào cùng tiểu cô nương giống nhau?”

“Ta sợ.”

Sở Tiền Duyên đáng thương nói.

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, buông ra Sở Tiền Duyên bàn tay nhỏ bé, hít thở sâu một hơi, một tay kéo lấy Sở lão sư, trong lúc đối phương còn đang kinh ngạc bối rối ánh mắt, cúi đầu xuống, trực tiếp hôn vào cái miệng nhỏ hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Sở Tiền Duyên thân thể cứng ngắc, giống như một cái tượng gỗ, tựa hồ có chút không thích ứng được Vương Phục Hưng trong này mà vẫn còn làm ra lưu manh cử động. Đối với từ nhỏ đến lớn đều rất rụt rè Sở lão sư mà nói, nhà hàng hôn môi a, thang máy hôn môi a, công cộng nơi tiếp xúc thân mật các loại, đều có chút không thể a, chỉ có điều lúc người nam nhân này ôm mình hướng mình đòi hỏi, nàng lại rất kỳ quái không có nửa điểm phản cảm, chẳng qua là theo bản năng vùng vẫy hai cái, liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại, vờn ra cánh tay, quần lấy cổ Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng động tác rất quy củ, không ít hảo hán tại thời điểm chiếm hữu lấy muội tử cái miệng nhỏ nhắn đều bình chia làm hai đường hoặc là ba đường đi công kích muội tử bộ ngực cùng bờ mông, nghe nói đắc thủ tỷ lệ rất cao, nhưng loại này chiêu số, đối với Vương Phục Hưng mà nói, thực

sự quá bá đạo hung tàn một chút, thiết tình không có lá gan trên người sử dụng trên người Sở Tiền Duyên, sợ hù đến con thỏ tiểu nữ nhân, cho nên trong thang máy chật hẹp, hần chẳng qua là nhẹ nhàng ôm Sở lão sư cùng nắm lấy bờ eo bé nhỏ, kỹ càng thưởng thức bờ môi ngọt ngào của nàng, cũng vô cùng ôn nhu say đắm.

Nhiều thân sĩ nhiều chính phái nam nhân a.

Nhiều không bằng cảm thú đàn ông a.

Thang máy từ từ đi lên, đi vào tầng cao nhất, lại bị Vương Phục Hưng không nói lời gì theo như đã đến một tầng, hai người dường như triệt để đắm chìm ở nơi này mảnh tiểu trong không gian, lẳng lặng vuốt ve an ủi, ngẫu nhiên có một chút hành khách chờ đợi lên xuống, thấy trong thang máy có một cái tiểu nữ nhân lung linh như ngọc đang được một nam nhân ôm vào lòng sủng ái, cũng đều thức thời đứng ở bên ngoài, không có đi quấy rầy hai người này thế giới.

Thang máy lên xuống hai lần.

Vương Phục Hưng rút cuộc buông lỏng Sở Tiền Duyên bị hôn đến có chút bại liệt trong lòng, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại dị thường nóng rực, hần nhìn mỹ nữ lão sư trong ngực, nói khẽ: “Còn sợ sao?”

Sở Tiền Duyên lắc đầu, giãy giụa, tựa hồ muốn đứng lên, chỉ có điều lại bị Vương Phục Hưng tiến về phía trước một bước, đặt dựa ở tường.

“Làm gì vậy?”

Sở Tiền Duyên đỏ mặt, ánh mắt mê ly, tiếng nói mềm mại, câu hỏi không có nửa điểm hưng bình vẫn tội, có chút yếu ớt đấy.

Vương Phục Hưng ánh mắt càng nóng rực, giọng nói nhu hòa lại mang theo mệnh lệnh giọng nói: “Đem nữ nhân vurun ra.”

Thang máy tiếp tục lên xuống.

Một mực giằng co năm sáu phút, rút cuộc Vương Phục Hưng cũng tạm thời buông tha cho nữ nhân trong ngực, lại để cho thang máy tại tầng mười bảy dừng lại, nửa ôm nửa dìu nàng, đi vào hành lang.

Bị Vương Phục Hưng khinh bạc một lần lại một lần, Sở Tiền Duyên kéo Vương Phục Hưng cánh tay, không có vội vã gõ cửa phòng Diệp Thiên Thỉnh, mà là tại thang lầu cửa thông gió đứng một lát, bình tĩnh giải quyết tâm tự, mới nhẹ nhàng cùng Vương Phục Hưng nói một câu: “Đi thôi.”

Ngừ điệu bình tĩnh.

Xem ra hai cái mép xác thực đã đem Sở Tiền Duyên sức chiến đấu kéo đến đỉnh phong rồi, Vương Phục Hưng vui cười, tự kỷ khen mình một cái, mang theo Sở Tiền Duyên, trực tiếp đi vào Diệp Thiên Thỉnh trước cửa phòng Diệp Thiên Thỉnh gõ cửa.

Trong nhà vang lên tiếng tiếng bước chân vui sướng, theo sát là cửa phòng mở ra, chỉ có điều xuất hiện ở Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên trước người là một người làm cả hai kinh ngạc.

Ngày hôm qua còn đi gọi cảm nóng bỏng lộ tuyến đại thanh tú đáng người Ngư tiểu nương tử hôm nay lại là một thân trắng nõn đồ công sở, tất chân màu đen, cùng quần áo giống nhau là đôi giày cao gót màu trắng, mái tóc nguyên bản xõa dài nay buộc thành chiếc đuôi ngựa đằng sau, cao cao nhếch lên, có một cảm giác ưu nhã tài trí.

Đây là ở đối lấy bịp bợm lấy Vương Phục Hưng niềm vui?

Ngư tiểu muội thật có lòng rồi.

Vương Phục Hưng dở khóc dở cười, lôi kéo tay Sở Tiền Duyên, bình tĩnh giới thiệu nói: “Đây là bạn gái của ta, Sở Tiền Duyên, trước mắt là một cái giáo sư. Tiền Duyên, vị này chính là Ngư Tiểu Vũ.”

Hai nữ nhân lần đầu tiên gặp nhau vô thức cùng bỏ qua nam chính là Vương Phục Hưng, nhẹ nhàng bắt tay nhau, mỉm cười, hai người cùng nói một câu: “Ngươi mạnh khỏe.”

Vương Phục Hưng thề, tại thời điểm hai cái nữ nhân nắm tay nhau trong nháy mắt, tuy rằng hai người còn bảo trì mỉm cười ưu nhã tư thái, nhưng hần thấy trong ánh mắt của hai nữ nhân này, lại thật sự thấy được tia lửa lập lòe.

“Tiểu Vũ, còn không trước hết để cho ngươi Phục Hưng ca vào?”

Chu Di nhu hòa nói, vang vọng âm thanh khắp gian phòng

Tựa hồ tùy thời đều ý định cùng Sở Tiền Duyên sống mái với nhau Ngư Tiểu Vũ ồ một tiếng, ngòn ngọt cười, nói khẽ: “Vào đi, Phục Hưng ca, Diệp bá mẫu chờ ngươi đã lâu rồi, tối hôm qua cùng ta thì thầm một đêm, nói muốn nhìn bạn gái ngươi một chút xem có bộ dạng gì a, bây giờ nhìn được, quả nhiên rất đẹp đấy.”

Vương Phục Hưng rất thông minh trầm mặc không nói, hai cái nữ nhân tranh đấu, phần lớn thời gian kỳ thật đều tại vây quanh nam nhân chủ đề, nhưng

nếu để cho nam nhân tự mình đức kết tiến đến, cái kia không thể nghi ngờ là rất không lý trí hành vi.

Chu Di ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon, đang pha trà, nàng năm đó gả cho Diệp Thiên Thịnh mới bắt đầu khởi nghiệp, tính là chân chính tiểu thư khuê các, nói cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông không có chút khoa trương, là một cái thiên kim tiểu thư từ nhỏ nên học tập đồ vật, nàng trên cơ bản đều có thể làm những việc đơn giản như vậy, pha trà động tác tự nhiên cũng là làm cho người ta cảnh đẹp ý vui.

Vương Phục Hưng đi vào phòng khách, trước hô lên mẹ, quang minh chính đại kéo cánh tay hấn Sở Tiền Duyên lập tức kêu một tiếng a di, đáng tuổi cười rất ngọt ngào.

Vương Phục Hưng lôi kéo Sở Tiền Duyên ở một bên ngồi xuống, đối với Sở lão sư trạng thái đã không lo lắng, trong khoảng thời gian này tiếp xúc, hấn đã sớm cho ra rồi một cái rất đạo lý đơn giản, bên người cô nàng này càng là không tranh phong mang thời điểm, lại càng là sức chiến đấu max trị số thời điểm.

Vương Phục Hưng ý định tự mình giới thiệu cho Chu Di bạn gái của mình một chút, lại bị Sở Tiền Duyên trước tiên mở miệng cắt ngang, nàng nhẹ giọng mở miệng, có chút áy náy cười nói: “A di, lần này Phục Hưng cho ta biết quá mức vội vàng, chưa kịp cho ngài chuẩn bị lễ vật, ta lần sau khẳng định bổ sung.”

“Không cần khách khí, người đến thì tốt rồi, cô nương gọi Sở Tiền Duyên đúng không? Rất tên dễ nghe, người càng là xinh đẹp, so với Tiểu Vũ của chúng ta không hề chênh lệch a.”

Chu Di cười trừ ghẹo một câu, không có đem lễ vật sự tình để ở trong lòng, tự mình rót cho Sở Tiền Duyên chén trà, tư thái dịu dàng: “Cha của hấn buổi sáng liền ra ngoài, đoán chừng giữa trưa mới có thể trở về, đến lúc đó cùng một chỗ ăn một bữa cơm.”

Sở Tiền Duyên rất trầm tĩnh gật đầu, cười nói: “Vâng a.”

“Tiền Duyên chị dâu, người là thế nào cùng Phục Hưng ca quen biết, lại là thế nào cùng hấn cùng một chỗ đấy, nói cho ta biết được không?”

Ngư Tiểu Vũ hợp thời ra chiêu.

Sở Tiền Duyên sững sốt xuống, trong nội tâm trăm phần trăm xác định xác thực nữ hài rất đẹp cùng có khí chất đặc biệt này chính là đem mình biến thành tình địch, khẽ cười nói: “Đệ đệ của hấn là học trò của ta, cho nên chúng ta liền nhận thức, về phần như thế nào cùng một chỗ, hấn theo đuổi ta, cho nên liền ở cùng một chỗ a.”

Hoàn toàn là tương đương không có trả lời.

Chu Di cười mà không nói, cùng Vương Phục Hưng đưa mắt liếc nhau, ý bảo hấn không được nhúng tay, lẳng lặng nhìn hai nữ hài vì con trai của mình mà tranh đấu, làm mẫu thân đây, ai không hy vọng con của mình có thể xuất sắc một điểm, tốt nhất là nên có một đoàn ưu tú nữ hài tranh giành tình nhân? Loại kết quả này, Chu Di hay vẫn là hi vọng nhạc kiến, đừng tổn thương hòa khí.

“A, nguyên đến đơn giản như vậy a, Tiền Duyên chị dâu, ta cũng chủ động đuổi theo Phục Hưng ca được không? Người xem tỷ lệ thành công là bao nhiêu?”

Ngư Tiểu Vũ bắt đầu thăm dò một câu, câu nói thứ hai lập tức liền bắt đầu đi thẳng vào vấn đề, quả nhiên vẫn là trước sau như một thẳng thắn tính tình, cô nàng này coi như là tại khí chất bên trên dù thế nào biến hóa, phương thức nói chuyện cũng không đổi được rồi.

So với trực tiếp khiêu khích có lẽ còn mạnh hơn, vậy mà ngay trước mặt mình hỏi đào mình gốc tường thành công tỷ lệ lớn bao nhiêu? Hết lần này tới lần khác đối phương còn về mặt ngữ thơ thêm cẩn thận từng li từng tí bộ dạng, giống như đức, Sở Tiền Duyên biểu hiện ra bất động thanh sắc, trong nội tâm cũng đang suy nghĩ sau khi rời khỏi khách sạn sẽ tìm Vương Phục Hưng xấu số kia trút giận như thế nào, nàng cầm lấy chén trà trên bàn, nhấp một ngụm, đồng dạng trực tiếp, khẽ cười nói: “Không tốt.”

“Vì cái gì a? Ta ở đâu cũng không so với Tiền Duyên chị dâu chênh lệch a.”

Ngư Tiểu Vũ về mặt ngu ngốc hiểu kỳ thêm nghi hoặc khó hiểu, biểu lộ biến hóa nhanh chóng, tựa hồ căn bản không có ý thức được mình muốn chọc gây bấn xe loại chuyện này chính là vô đạo đức, chẳng qua là rất đơn thuần đặt điều kiện vấn đề.

Loại này thẳng tắp tư duy không thể không nói, thật sự là quá cường đại.

Sở Tiền Duyên nhất thời cũng không có kịp phản ứng, chọn hạ xinh đẹp lông mi, mang theo nghi vấn, ừ một tiếng.

“Nhà của chúng ta cũng rất có tiền, hơn nữa ta là con gái duy nhất, trong nhà rất sùng ái ta, ta có thể đối với Phục Hưng ca sự nghiệp trợ giúp không nhỏ.”

Ngư Tiểu Vũ khí thế hùng hồn nói.

Sở Tiền Duyên về mặt mỉm cười, bình tĩnh ưu nhã tự nhiên tự tin, nói một câu tựa hồ không thể nào ngồi bên cạnh mà nói.

“Ta tốt nghiệp ở Thụy Sĩ ETH Liên Bang, chuyên ngành kiến trúc, Thiên Thịnh tập đoàn hạng mục tàu điện ngầm số mười chín tại Hoa Đình này, ta có thể sắp đặt giúp đỡ nhiều thứ, có thể trợ giúp Phục Hưng ca rất nhiều.”

Ngư Tiểu Vũ tiếp tục nói, nàng ngay từ đầu cũng rất xảo diệu tránh được đạo đức của này, cho tới bây giờ, hoàn toàn chính là ném ra bản thân ưu thế thời điểm, rụt rè dưới loại tình huống này tuyệt đối không được đấy.

Sở Tiền Duyên tiếp tục mỉm cười.

“Ta rất nghe lời, cũng rất ôn nhu, có thể đối với Phục Hưng ca ngoan ngoãn phục tùng, mỗi ngày đều đem một bộ dáng khác nhau ra cho hắn nhìn.”

Ngư Tiểu Vũ phồng miêng lên, ánh mắt khiêu khích.

Loại lời này vừa nói, liền một bên yên lặng theo dõi kỳ biến Vương Phục Hưng đều có chút gánh không được rồi, cảm, ôn nhu, ngoan ngoãn phục tùng, mỗi ngày đều không đồng dạng như vậy Ngư Tiểu Vũ, đem những thứ này liên hệ lại một chỗ, quả là nữ nhân quá không đơn giản rồi.

Sở Tiền Duyên chính là vẫn như vậy, vô cùng bình tĩnh.

“Ta cỡ 34D!”

Ngư Tiểu Vũ tựa hồ có chút hỗn hển, thẹn quá hoá giận rồi.

Sở lão sư sắc mặt bình tĩnh, như vô tình nhìn lướt qua bộ ngực của mình, nhìn thoáng qua có chút rối loạn Ngư Tiểu Vũ, tiếp tục mở miệng:

“Ngươi...”

Triệt để im lặng Ngư Tiểu Vũ hung hăng trừng mắt Sở Tiền Duyên, bị đối phương chỉ một câu nhưng mang theo đầy đặc ý tứ nhắc nhở hàm xúc đánh bại.

Sở Tiền Duyên đáng tươi cười thân nhiên, đem đề chén trà trong tay xuống, tiếp tục lập lại một lần: “Ta thật sự có bạn trai.”

“Ngươi?”

Ngư Tiểu Vũ tức giận nói.

Sở lão sư quả nhiên là tu dưỡng tốt, vẫn như cũ chút nào không tức giận, nhẹ giọng mở miệng, ôn nhu kêu một tiếng: “Lão công.”

Sấm sét ngang trời.

Vương Phục Hưng thân thể chấn động, sắc mặt ngốc trệ, lão công cái từ này, từ trong miệng Sở lão sư lần thứ nhất kêu ra, cảm giác quá mỹ diệu, thực êm tai a, Vương Phục Hưng vuốt cái mũi, một hồi cười ngây ngô, lên tiếng: “Àn.”

Ngư Tiểu Vũ vẻ mặt thất bại bất mãn, hung dữ trừng nhìn Vương Phục Hưng, nàng không nghĩ tới, mình không có bị Sở Tiền Duyên đã kích triệt để đánh mất tin tưởng, mà lại bị cái nam nhân không có lương tâm này ân một câu giết chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Lầy Hay Bỏ

Com trưa hoàn toàn là gần đây nguyên tắc, an bài tại Hi Nhĩ Đồn khách sạn, chỉ có điều tựa hồ bởi vì nhiều hơn một con dâu, bầu không khí so với dĩ vãng cũng nhiều hơn một tia long trọng, sáng sớm đứng lên làm xong hộp đồng hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình Diệp Thiên Thỉnh cũng đứng giờ gấp trở về, hắn giữa trưa nguyên bản đã hẹn cùng cái lão đại nào đó ở sở giao thông thành phố Hoa Đình ăn cơm, nhưng nhận được phu nhân Chu Di điện thoại, chỉ có thể đem bữa cơm đấy đến tối, gia sự cùng công sự, Diệp Thiên Thỉnh một mực phân biệt rất rõ ràng, người phía trước rõ ràng nếu so với người sau trọng yếu một ít.

Diệp Thiên Thỉnh vốn ý định an bài một cái nhà hàng cao cấp chiêu đãi con dâu một chút, bất quá bị Sở Tiền Duyên ngăn cản, một câu tắt cả mọi người là một gia đình thúc thúc a di không cần khách khí, đồ dành Chu Di không ngâm miệng được, Diệp Thiên Thỉnh cũng đứng mới gặp mặt không có trao đổi với nữ hài tử quá lâu cũng cảm giác thoải mái, tiếp theo có chút thổn thức, mỗi người sinh hoạt ở cái thế giới này, đều là phàm phu tục tử, không có ai có hoá nhân kim tinh có thể liếc nhìn thấu bản tâm mỗi người, dung mạo khí chất biểu lộ, liền biến thành yếu tố trọng yếu cấp mọi người ấn tượng đầu tiên, cho nên mới đã có Nạp Lan đại sư câu kia ‘ai cũng khoái nhân sinh nếu chỉ như lúc mới gặp’, Diệp Thiên Thỉnh mang theo một gia đình đi vào nhà hàng của Hi Nhĩ Đồn khách sạn, từ nhân viên phục vụ trong tay tiếp nhận thực đơn, nhìn ngòai ở đối diện tại khí chất bên trên cùng nữ nhi của mình xác thực rất tương tự chính là Sở Tiền Duyên, ngữ khí cũng có chút không tự giác mềm mại: “Tiền Duyên, thích ăn cái gì, cứ việc gọi, thúc thúc a di không ăn kiêng đấy.”

Sở Tiền Duyên cũng không khách khí, tự nhiên hào phóng tiếp nhận thực đơn, biết rõ Vương Phục Hưng đồng chí đối với tê thịt bò cay rất chung tình,

trước hết chọn một cái, sau đó rất có lựa chọn tính lại chọn mấy cái đồ ăn bất đồng, hương vị nặng nhẹ, đồ ngọt cay đều có, Sở lão sư tâm tư linh lung tại phía trên chi tiết nhỏ loại này, trên cơ bản đều có thể chiều cổ chu đáo, điểm liên tiếp năm sáu món, Sở Tiền Duyên mới buông thực đơn, nhìn thoáng qua Ngư Tiểu Vũ nằm ở trên mặt bàn cần ông hút sinh hồn đổi, ngữ khí nhu hòa: “Tiểu Vũ, người ý định ăn chút gì đó?”

“Thịt kho tàu Phục Hưng cơ ngực, tề cay Phục Hưng đùi, hấp Phục Hưng cánh tay, ta đều muốn ăn.”

Ngư Tiểu Vũ oán hận nói, khổ đại thù sâu trừng mắt phồng miệng lên nhìn Vương Phục Hưng.

Sở Tiền Duyên cũng không có lộ ra dáng tươi cười người thắng nên có, phần này cảm giác thành tựu chút điểm mặt, ngọt ngào, dấu ở trong lòng là đủ rồi, nâng đem thực đơn giao cho nhân viên phục vụ, tự mình đứng dậy, đem ly trước mặt Chu Di Diệp Thiên Thỉnh thậm chí Vương Phục Hưng Ngư Tiểu Vũ đều rót đầy nước trà, nhạt cười nhạt nói: “Tên đồ ăn rất ly kỳ, Tiểu Vũ nếu như có thể tìm được những thức ăn này, đừng quên kêu lên ta cùng một chỗ nhấm nháp a.”

“Người còn không có nhấm nháp qua sao?”

Ngư Tiểu Vũ mở to hai mắt, tựa hồ có chút không thể tin, lập tức thần sắc bắt đầu hưng phấn lên, ngồi ngay ngắn.

Sở Tiền Duyên không biết là nghĩ sai hay là cái gì, mặt thoáng đỏ mặt, ấp úng, dưới đáy bàn nhẹ nhàng đá Vương Phục Hưng thoáng qua.

Diệp Thiên Thỉnh đứng lên, nói câu đi chuyển toilet, lúc xoay người, cho con trai đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Vương Phục Hưng rất thức thời đuôi kịp, trên bàn cơm chỉ còn lại có ba nữ nhân.

Chu Di yên tĩnh ngồi ở một bên, dáng tươi cười dịu dàng, nhìn hai người trẻ tuổi hài từ đối chọi gay gắt, chỉ cảm thấy thú vị, coi như là dùng ánh mắt của nàng đến xem, gọi Sở Tiền Duyên con dâu cũng là nha đầu rất thông minh, thông minh cũng không khôn khéo, nói một cách khác, chính là rất có nữ nhân trí tuệ, thuộc về cái loại nữ nhân cam nguyện đứng ở nam nhân sau lưng bình thản, sẽ không đi đùa bỡn tâm cơ, phẩm chất rất đáng ngưỡng mộ. Về phần Ngư Tiểu Vũ, Chu Di đối với nàng thì càng hiểu rõ rồi, từ nhỏ đến lớn phát triển đều là tại hai nhà qua lại như nhau, tính tình thẳng tắp, nhìn như một cách tình quái, kỳ thật rất đơn thuần, hiện tại một thân là tư thế đậm chột, cũng không thể nói cái sức chiến đấu gì, nói tóm lại, hai cái nha đầu đều là cô bé tốt, đều có thể làm con dâu của mình.

“A di, ngài lúc nào rồi đi Thượng Hải? Đừng vội mà nói, chúng ta mấy ngày nay đi dạo phố được không, Hoa Đình có rất nhiều thú vị địa phương, ta làm dẫn đường cho ngài?”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng cười nói.

“Diệp bá mẫu tạm thời không đi, cùng ta cùng một chỗ ở lại Hoa Đình cùng Phục Hưng ca, Tiền Duyên chị dâu, chúng ta cùng một chỗ cùng Diệp bá mẫu dạo phố có thể chứ?”

Ngư Tiểu Vũ chuyển động con mắt khế cười nói, không biết lại đang đập vào cái chủ ý quý gì.

Chu Di cười mắng một câu nha đầu chết tiệt kia, không có phát biểu ngôn luận.

Sở Tiền Duyên bắt động thanh sắc đem vấn đề giao cho Vương Phục Hưng đã cùng Diệp Thiên Thỉnh cùng một chỗ rồi đi kia, cười nói: “Muốn xem người Phục Hưng ca có đồng ý hay không đấy, ta không có quyền lên tiếng.”

“Ta muốn lưu lại, còn muốn ăn ‘Đồ ăn.’ ”

Ngư Tiểu Vũ cười tủm tỉm nói, tựa hồ cảm giác mình ám chỉ không phải rất rõ ràng, e sợ cho thiên hạ bắt loạn lại thêm một câu: “Ta nhất định sẽ so với Tiền Duyên chị dâu sớm ăn vào đấy.”

Sở Tiền Duyên lại đỏ mặt, nhưng không có lui bước, bảo trì mỉm cười, thần nhiên nói: “Đúng không, cái kia mỗi mắt mong chờ tốt rồi.”

Sở Tiền Duyên gọi đồ ăn liên tiếp dâng đủ, bày đầy một bàn, Diệp Thiên Thỉnh không biết cùng Vương Phục Hưng nói mấy thứ gì đó, trở lại trước bàn ngồi xuống, hai nam nhân, thần sắc đều rất bình tĩnh.

“Không có cãi nhau?”

Chu Di cùng Ngư Tiểu Vũ trầm miệng một lời nói một câu, có chút kỳ lạ quý hiếm, hai ông cháu quan hệ từ đầu đến cuối đều rất cứng nhắc, một chỗ mà nói, thời gian ngắn coi như cũng được, nhưng chỉ cần một vượt qua năm phút đồng hồ, trên cơ bản mỗi lần đều là song phương kết cục làm cho đỏ mặt tía tai, thời điểm Diệp Thiên Thỉnh đối mặt Vương Phục Hưng về trầm ổn đều ném ra lên chín tầng mây, Vương Phục Hưng thoát nhìn rất bình tĩnh bình thản hoặc là trầm mặc, hoặc là lեն tranh luận, một chút cũng không cho lão tử lưu mặt mũi.

Sở Tiền Duyên tựa hồ rất ngạc nhiên Chu Di cùng Ngư Tiểu Vũ phản ứng, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, ánh mắt cổ quái.

“Bọn hần hai cha con thường xuyên như vậy, bình thường giống như có cừ oán, thấy, ít có thời điểm không đấu khí, hai cái nam nhân vốn rất trầm ổn tự cùng một chỗ liên biến thành hài tử, Phục Hưng lên đại học biết được, có lần ăn cơm, hai người thiếu chút nữa vì một bàn đồ ăn đánh đập tàn nhẫn, lớn như vậy người, còn cùng hài tử tranh giành, cũng không sợ mất mặt.”

Chu Di cười giải thích nói, nhìn Diệp Thiên Thỉnh liếc, đáng tuổi cười đùa giòn hành hạ.

Diệp Thiên Thỉnh mặt mo có chút không nhận được, hừ hừ, phối hợp làm bằm một câu, vui đầu ăn com.

“Tiền Duyên, ta với phụ thân ngươi từng có gặp mặt một lần, không phải rất quen thuộc, bắt quá ta cùng thúc thúc của ngươi ngược lại là tán gẫu qua rất nhiều, giúp ta chuyển cáo hân thoảng qua, có thời gian uống chung trà.”

Diệp Thiên Thỉnh nói khẽ, gấp một khối cá hổ khoảng cách thê tử xa xôi, bỏ vào bát ăn trước mặt Chu Di.

“Tốt.”

Sở Tiền Duyên đáp ứng nói, đáng tuổi cười nhu thuận, trong nội tâm cũng đã quyết định chú ý, bắt lấy thúc thúc sau nhất định phải nghiêm khắc tra hỏi thoảng qua sự tình có quan hệ với Diệp Thiên Thỉnh, biết rõ đáy càng nhiều, liền đối với mình càng có lợi.

Ngư Tiểu Vũ rất đáng yêu ở một bên mình hừ hừ, dùng thìa gỗ lên bàn ăn trước mặt, ủy khuất làm cho đau lòng người, một cái tỏ hợp như vậy, ngồi ở trong nhà ăn Hi Nhĩ Đôn khách sạn, hay vẫn là rất làm cho người chú mục chính là, không nói Sở Tiền Duyên Ngư Tiểu Vũ là tuyệt đối mỹ nhân, đã liền Chu Di cũng là mỹ nữ tràn đầy thành thực hàm súc thú vị, một bên Diệp Thiên Thỉnh tuy rằng lời nói không nhiều lắm, nhưng là mang theo khí chất thành công nhân sĩ, so sánh dưới, vốn phải là nhân vật chính Vương Phục Hưng, tức thì bình thường bình thường quá nhiều rồi.

Wang Phục Hưng đồng chí tâm tính bình tĩnh, ăn như hổ đói, cái món thị bò tê cay cơ hồ bị một mình hân toàn bộ càn quét, không có biện pháp, không thể ngừng đầu a, ngừng đầu có thể thấy các loại ánh mắt phức tạp hàm nghĩa, Ngư Tiểu Vũ trong ánh mắt u oán, Sở Tiền Duyên trong ánh mắt giận dữ, Chu Di trong ánh mắt trêu tức nghiền ngẫm, biểu đạt đều quá rõ ràng điểm.

Một bữa com ngay tại Ngư Tiểu Vũ cùng Sở Tiền Duyên bắt động thanh sắc giao phong trong chấm dứt.

Com nước no nê Vương Phục Hưng rút cuộc giải thoát, cùng Diệp Thiên Thỉnh phụ thể cáo biệt, cùng Ngư Tiểu Vũ gặp thoảng qua thời điểm, Sở lão sư lạng lẽ khoác lên Vương Phục Hưng cánh tay, khóe miệng giờ lên.

Ngư Tiểu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, đậm chân.

Wang Phục Hưng dặn lòng giả vờ không thấy là được, ngồi thang máy xuống lầu, thời điểm Sở Tiền Duyên đi ngang qua đại sảnh lầu một, do dự xuống, tựa hồ nhớ tới Ngư Tiểu Vũ tại trên bàn com uy hiếp, cắn răng, dừng lại bước chân, tại Vương Phục Hưng kinh ngạc trong ánh mắt áp ứng cả buổi, khuôn mặt đỏ lên rồi, nhỏ giọng mở miệng nói: “Chúng ta đêm nay có muốn hay không lưu lại?”

Wang Phục Hưng đầu óc trống rỗng, có thể là thịt bò ăn hơi nhiều, hoàn toàn là theo bản năng, ngu ngốc xuyên phá tầng cửa sổ này, ngây ngốc hỏi: “Ngươi là muốn cùng ta mượn phòng sao?”

Sở Tiền Duyên sắc mặt càng đỏ, hầu như muốn nở ra máu, bỏ qua Vương Phục Hưng cánh tay, tức giận nói: “Không phải, tiền đưa ta về nhà.”

Lời vừa ra khỏi miệng liền hận không thể quất chết mình một đồng chí sau một lúc hối hận, rất nhức cả dái mới đuổi kịp, chỉ có điều lá gan lại lớn hơn rất nhiều, chủ động đem Sở Tiền Duyên kéo, cầm nâng bờ eo thon bé bỏng.

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng mắng một câu lưu manh, lại không trốn tránh, đáng tuổi cười rất ngọt ngào.

Wang Phục Hưng sau khi bình tĩnh tâm tình, trong đầu Sở Tiền Duyên, Hạ Thâm Vi, Ngư Tiểu Vũ, Đường Yên Ninh khuôn mặt toàn bộ hiển hiện, làm cho người hoa mắt, Vương Phục Hưng ôm bạn gái trong ngực, như có như không nhớ tới vừa rồi Diệp Thiên Thỉnh đem mình kêu lên nhà hàng sau đó nói một câu.

“Đại đa số mọi người trong thời gian tới đã làm một cái lựa chọn, đơn giản chính là hai chữ: Lấy hay bỏ.”

Như thế nào lấy hay bỏ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ủa Thích?

Wang Phục Hưng sáng sớm đã bị Phương Hạo Nhiên gọi điện thoại đánh thức, bạn thân mới từ Tân Châu tới đây, mấy ngày nay mang theo Hồ Từ cùng Yên Đế trên cơ bản không có ngủ ở nhà, cái thằng này trước khi bắt đầu hành động liền ôm một rương mì ăn liền cùng hai rương nước khoáng đem lên trên xe, mặt khác còn có đùi gà, lạp xưởng hun khói đều là thực phẩm chín được xử lý chân không, còn kém không có đem thùng ngửa đều mang theo, rõ ràng một bộ muốn cắm trại ở trong xe đến khi xong việc, Vương Phục Hưng trong túi áo chỉ còn lại có một quả tiền xu tự nhiên mưa không nổi những đồ chơi này, tất cả đồ ăn, hay vẫn là Yên Đế bỏ tiền ra. Nhưng một đồng chí da mặt dày, mỗi lần cho Phương Hạo Nhiên gọi điện thoại đều nói khoác mà không biết ngưng nói dối sự tình sau khi kết thúc sẽ hảo hảo tiêu sái một lần, tiền ca có rất nhiều, kết quả mỗi lần đều bị hôm nay Hạo Nhiên

ca một hồi khinh bỉ, hầu như không đợi người nào đó nói xong, liền mắng to một tiếng xéo đi rồi cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng mơ mơ màng màng đứng lên, thấy là số điện thoại di động Phương Hạo Nhiên, buồn ngủ lập tức thanh tỉnh hơn phân nửa, cho rằng xảy ra tình huống gì đặc thù, tranh thủ thời gian tiếp nghe, nhưng đầu bên kia đối phương trước truyền đến là một hồi cười to, nhìn có chút hả hê, câu nói đầu tiên là: “Huynh đệ, hôm nay người phát hỏa.”

Vương Phục Hưng nội tâm lập tức tuôn ra một hồi dự cảm không rõ, Phương Hạo Nhiên ở trường học biết được không ít cách làm người khác kinh sợ, thậm chí còn trêu chọc qua phần đông cách mạng tiền liệt, ví dụ như đại tiện nhân đã từng nói qua một đoạn vô nghĩa đến nay vẫn còn truyền lưu trên internet: Khâu Thiếu Vân đồng chí tại trên chiến trường trước đối chiến hữu nói, ca hôm nay cảm giác mình muốn phát hỏa, Đồng Tồn Thụy đồng chí lúc thức dậy đem bao thuốc nổ cầm, cũng giống bọn chiến hữu đã từng nói qua, đàn ông cảm giác hôm nay muốn nổ lò cốt rồi, sau đó sẽ không có sau đó rồi.

Một đoạn này lời nói từng đề cho đệ tử tôn trọng cách mạng nghiêng răng nghiêng lợi nói Phương Hạo Nhiên là sĩ nhục của sinh viên, bởi vì hắn vũ nhục liệt sĩ hi sinh lừng lẫy, Vương Phục Hưng đối với cái này không có quá nhiều đánh giá, có thể sáng sớm đây, Phương Hạo Nhiên đột nhiên đến một câu như vậy, lại đề cho Vương Phục Hưng tuôn ra một loại cảm giác mãnh liệt như cứa da, tức giận nói: “Có chuyện nói mau, có rắm mau phóng.”

“Báo hôm nay nhìn chưa? Chà mẹ nó, người có thể a, vốn lần trước nhìn thấy Sở Tiền Duyên ta liền suy nghĩ là hoa tươi cắm trên bãi cỏ trâu điên hình, kết quả hôm nay nhìn báo chí mới biết được, đặc biệt sao cỏ trâu cũng có thời điểm hung tàn như vậy, chắc chắn, ảnh chụp, cho ta xem nhìn, thực đáng giá suy nghĩ sâu xa a, không nghĩ tới tiêu tử người lên báo chí làm ta rất nén lòng mà nhìn xem lần hai đây.”

Vương Phục Hưng càng như cứa da rồi, mắng một câu đại gia mày, trong nội tâm thầm xấu dự cảm càng dày đặc, nói một câu: “Mau thả.”

Phương Hạo Nhiên vẫn là một bộ cười toe toét bộ dáng, cười nói: “Tại trên báo chí thấy được ảnh chụp người cùng Hạ đại tiểu thư mập mờ, kéo kéo tay nhau đây, thật chặt, nếu như không phải có Hạng mục tàu điện ngầm số 19 Hoa Đình làm đầu đề mà nói, đoán chừng hình của các người trực tiếp có thể phía trên đầu rồi, mình lật một cái Nhật báo Hoa Đình, người hôm nay đại hòa a, bề ngoài giống như lần trước ta nghe nói Sở Tiền Duyên cùng vị kia Hạ đại tiểu thư là biểu tỷ muội? Tỷ tỷ người, biểu tỷ biểu muội ăn sạch cũng không nên hung mãnh như vậy đây.”

Vương Phục Hưng rút cuộc rõ ràng cái chân tướng sự kiện to lớn, một hồi da đầu run lên, bất chấp cùng Phương Hạo Nhiên nói nhảm, để lại phân phó một câu nhìn chăm chăm Dương Tu Kiệt về sau, liền cúp điện thoại, đi ra khỏi cửa phòng, tại ngoài cửa phòng trong hòm thư xuất ra tờ Nhật Báo Hoa Đình hôm nay, một lần nữa đi trở về phòng.

Hắn thủy chung đều bảo trì thói quen đặt báo giấy, mỗi ngày một phần, cũng không có bao nhiêu tiền, phòng của hắn bên trong đóng sách từng quyển lưu lại tình hình chính trị thế giới đương thời, một bộ phận rất lớn đều là đến từ trên báo chí cắt ra, Vương Phục Hưng dĩ vãng ý tưởng rất đơn giản, có lẽ trên báo chí mấy cái tin tức cùng mình không quan hệ, nhưng nhìn một cái, luôn tốt.

Bất quá báo hôm nay, lại cùng Vương Phục Hưng liên quan dị thường mật thiết.

Nương theo lấy Hoa Đình truyền thông đối với hạng mục tàu điện ngầm số 19 sắp khởi công đưa tin, mặt khác một cái nội dung cũng xuất hiện ở trên báo chí, rõ ràng là cái hình ảnh nam nhân trẻ tuổi nào đó bình thường không có gì lạ bị Hạ đại tiểu thư thân mật kéo cánh tay, nhìn góc độ tựa hồ là chụp ảnh, nhưng ảnh chụp hiệu quả lại hết sức rõ ràng, theo sát tại mấy tấm hình phía dưới chính là một đoạn suy đoán dụng tâm kín đáo, không có nhắc rõ thân phận Hạ Thẩm Vi, lại trực tiếp đem Vương Phục Hưng là đại biểu Thiên Thánh tập đoàn sự tình vạch trần lộ ra, ngôn từ thông thiên đại khái có khoảng năm sáu trăm chữ, hành văn không tính là sắc bén, cũng rất xảo diệu đem sự quan hệ giữa hai người miêu tả thành muốn nhiều mập mờ thì có bao nhiêu mập mờ, không cần nghĩ cũng biết tin tức là này dụng tâm kín đáo, hơn nữa có thể đem mấy tấm hình thả trong một chỗ, năng lượng sau lưng đối phương khẳng định cũng không thể khinh thường, dân chúng bình thường thấy những thứ này có lẽ sẽ cười trừ, cảm khái một câu cái gọi là xã hội thượng lưu bất quá chỉ như vậy, nhưng bức ảnh chụp nếu như đặt ở trong từng cái vòng luẩn quẩn Hoa Đình, có thể tuyệt đối là có thể khiến cho sóng to gió lớn, nếu như tại rơi vào tay Kinh Thành, hậu quả kia, Vương Phục Hưng chỉ cần tưởng tượng, đều cảm giác sợ hãi da gà.

Vương Phục Hưng nhẫn nại đem tin tức liên quan thực chăm chú đọc hai lần, đột nhiên ném đi, lấy điện thoại cầm tay ra, cho Hạ Thẩm Vi gọi điện thoại.

Hạ đại tiểu thư hôm nay tựa hồ rời giường rất sớm, tiếp thông điện thoại sau ngữ điệu rõ ràng, tựa hồ còn mang theo điểm vui vẻ, lười biếng nói: “Chuyện gì?”

“Nhìn hôm nay tờ Nhật Báo Hoa Đình chưa?”

Vương Phục Hưng nói ngay vào điểm chính, nghe ngữ khí, không có bất kỳ khác thường.

“Nhìn a, không nghĩ tới người lên báo rất khác đây, không tệ không tệ, ảnh chụp so với bản thân suất khí hơn nhiều.”

Hạ Thẩm Vi cười mím nói.

Vương Phục Hưng khẽ nhủ mày, hít thở sâu một hơi, thần nhiên nói: “Là người làm cho người làm hay sao?”

Hạ Thẩm Vi không có tồn tại liền nổi giận, mắng to một câu: “Ta có bệnh a, tự đi chế tạo chuyện xấu cho mình, thần kinh.”

Điện thoại bị trực tiếp cắt đứt.

Vương Phục Hưng sững sờ hồi lâu, than thở, nữ nhân là rất hi nộ vô thường, sinh vật kỳ diệu, Hạ đại tiểu thư quả nhiên là bao giờ cũng chứng minh câu vừa rồi là định lý, hắn do dự xuống, ý định gọi điện thoại cho Khổng Lâm, Khổng đại thúc tại Hoa Đình tuy rằng tên không nổi danh, nhưng nghe khẩu

khí, cũng là nhân vật có thể hô phong hoán vũ, nhất là tại phương diện tin tức sưu tập, càng là không kém bất luận cái thể lực gì.

Chỉ có điều không đợi hắn gọi điện thoại, Sở Tiền Duyên liền trực tiếp đánh điện thoại đến, mới mở miệng, chính là hùng hổ dọa người ngữ khí: “Người vừa rồi tại cùng biểu tỷ gọi điện thoại?”

Vương Phục Hưng một cái đầu to lên như cái đầu, cô nàng này hơn phân nửa cũng nhìn báo chí rồi, thật đúng là hảo hải tử yêu học tập a, hắn kiên trì ừ một tiếng.

Sau đó Sở lão sư cũng không thét lên cũng không lớn mắng, càng không có làm ra vẻ thương tâm gần chết khóc nức nở, chẳng qua là bắt đầu hừ hừ, bắt đầu ngữ điệu rất nhẹ, thấy Vương Phục Hưng không để ý tới nàng, tiếng hừ lạnh càng ngày càng nặng, không khóc không làm khó cũng không trực tiếp biểu đạt đối với bất mãn của mình, Vương Phục Hưng nhẫn nại nghe xong mười phút, đối diện Sở lão sư liền thực một chút cũng nghiêm túc hừ hừ rồi mười phút, Vương Phục Hưng bắt đầu dĩ, dù sao đối phương liền lão công đều kêu đi ra rồi, cái kia chính là vợ mình nha, hắn cầm lấy điện thoại, đặc biệt vô si nói một câu: “Người là đang gọi giường sao?”

Đầu bên kia điện thoại lập tức trầm mặc, hồi lâu, Sở lão sư mới nghiêng răng nghiêng lợi mắng một tiếng đồ lưu manh, tức giận cúp điện thoại.

Sáng sớm đứng lên đã bị giày vò không được an bình Vương Phục Hưng đi vào phòng bếp, dùng thoáng qua, lại đi trở về đi, đi thẳng tới gian phòng Vương Phục Vũ, đem nhóc con còn đang ngủ kêu lên, phân phó hắn đi nấu bát mì, mình tức thì lại đi trở về phòng, gọi cho Không Lâm một cú điện thoại.

Trong điện thoại Không đại thúc tiếng cười trong sáng, câu nói đầu tiên thì lại để cho Vương Phục Hưng một hồi xấu hổ: “Tiểu tử người, lần trước rồi đi sau đó liền chưa từng tới, ta còn tưởng rằng người về sau cũng sẽ không đến tìm ta uống rượu, đều nói vô sự không lên điện tam bảo, người đều có chuyện, còn chưa ta đây ngồi một chút? Không thể nào nói nổi.”

Vương Phục Hưng cười khổ một hồi, nói khẽ: “Không ca người cũng biết?”

“Chỉ cần là cùng đại tiểu thư chuyện có liên quan đến, vô luận ở đâu, ta đều trước tiên biết rõ.”

Không Lâm bình thản nói, lập tức nở nụ cười: “Thời điểm buổi sáng ta xin chỉ thị đại tiểu thư nàng còn nói với ta ảnh chụp thật sự người nén lòng mà nhìn xem lần hai, cẩn thận ngó ngó, thật đúng là có chuyện như vậy.”

Vương Phục Hưng nhúc cả dái nói: “Không ca người không thể trực tiếp nói cho ta biết là ai làm hay sao?”

Không Lâm trầm mặc một hồi, chọn điều thuốc, thông qua điện thoại, thanh âm đánh lửa rõ ràng rơi vào trong lỗ tai Vương Phục Hưng, đại khái qua chừng một phút, Không Lâm mới thản nhiên nói: “Biết rõ thì như thế nào? Người còn có thể cầm đối phương như thế nào đây? Đối phương căn cơ, người không nhúc nhích được đây, chuyện này đại tiểu thư không cho ta nói cho người biết, cho nên người hay vẫn là không nên hỏi, tóm lại không phải là đại tiểu thư làm, chuyện này, Thanh Đình đến xử lý.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, cúp điện thoại, thần sắc bình tĩnh, trên báo chí tận lực đem thân phận Hạ Thẩm Vi làm mờ hồ, không thể nghi ngờ là hướng mũi nhọn đối với mình đây, đem ảnh chụp dán ra, cũng là lập tức không cần lời nói, Vương Phục Hưng nguyên bản cho rằng tại Tổng công ty tàu điện ngầm Hoa Đình cùng Hạ Thẩm Vi thân mật một điểm, tối đa cũng là sẽ ở trong vòng luân quần Hoa Đình truyền lưu chuyện xấu của mình cùng Hạ đại tiểu thư một chút, lần này truyền khá hơn rồi, tự nhiên sẽ xuất hiện phiên bản bất đồng, khẳng định như vậy sẽ có vẻ không thể tin, có thể lại không nghĩ rằng đối phương trực tiếp liền làm lớn, còn đăng báo giấy, đây quả thực là một thủ pháp mượn dao giết người rất vụng về, chẳng những tăng khả năng bại lộ, lại dám dùng Hạ đại tiểu thư đến làm mồi dụ, mượn nhờ tay người khác để đối phó Vương Phục Hưng, vòng tròn, có chút không đáng rồi.

Vương Phục Hưng cười lạnh một tiếng, kéo mở cửa phòng.

Vương Phục Vũ đang tại trong phòng bếp nấu bát mì, hai phần, bên cạnh còn để đó mấy bao gia vị mì ăn liền, Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt, ý định đi rửa mặt, điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Là Sở Tiền Duyên.

Vương Phục Hưng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ lại vừa rồi cô nàng này không có hừ hừ đủ, ý định tiếp tục? Hắn đề xuống nút trả lời, nghe... một tiếng, có chút nghi hoặc.

“Biểu tỷ sinh khí(tức giận) á.”

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng nói một câu, ngữ khí rất phức tạp.

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, phản ứng không nhiều lắm.

“Nàng sinh giận dữ với người a, vừa rồi dùng sức đang mắng người khôn kiếp, nói người oan uổng nàng, nói người tự mình đa tình, nói người tự mình cảm giác tốt.”

Sở Tiền Duyên yếu ớt nói.

Vương Phục Hưng dở khóc dở cười, im lặng nói: “Ta không phải oan uổng nàng, chỉ có điều thuận miệng hỏi một câu, ai biết nàng phát hỏa lớn như vậy, chuyện bé xé ra to một chút, nghe nói các người nữ nhân mỗi tháng đều có vài ngày như vậy, tâm tình so sánh không ổn định, chẳng lẽ nàng nghĩ lẽ đã

đến hay sao?”

Sở Tiền Duyên a một tiếng, tựa hồ tại đầu bên kia điện thoại thè lưỡi, nhỏ giọng cười nói: “Hình như là đấy.”

Vương Phục Hưng trầm mặc không nói, đối với cái đề tài này không dám phát biểu cái nhìn của mình.

“Nếu như ta nói biểu tỷ thích người, người có tin hay không?”

Sở Tiền Duyên do dự một chút mới cố lấy dũng khí hỏi.

Vương Phục Hưng một hồi tức cười, tiếp theo có chút khó khăn, vấn đề hỏi thật sự thật không có trình độ, cảm giác mà nói, tựa hồ quá tự kỷ, nói không tin, lại tựa hồ rất dối trá quá tự ti, Vương Phục Hưng rút cuộc nhìn không được, gãi gãi đầu quần, lực đạo rất nhẹ, cái tay còn lại cầm lấy điện thoại nói: “Vì cái gì?”

“Cảm giác. Ngày hôm qua chúng ta cùng cha mẹ người ăn cơm xong sau khi trở về, biểu tỷ hỏi một câu ta đi đâu, ta ăn ngay nói thật, sau đó nàng chẳng qua là rất đơn giản ồ một tiếng trở về phòng rồi, tựa hồ có chút ghen.”

“Hơn nữa, biểu tỷ tính cách một mực không dễ dàng nổi giận, coi như là, coi như là đã đến... cái kia, cũng không bởi vì vì người khác hai câu nói liền chửi ầm lên a, có phải hay không nói nàng rất quan tâm người?”

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại, kiên nhẫn nghe xong Sở Tiền Duyên phân tích, mới nói khẽ: “Nàng cái loại này đại tiểu thư, sẽ không đi đơn giản yêu một người đấy, nói sẽ không có lẽ không thỏa đáng, phải nói là không cho phép, Hạ gia là không lồ gia đại nghiệp đại đó, Hạ Thâm Vi tại yêu đương, nhất định phải đem hết thảy đều suy nghĩ kỹ càng mới có thể quyết định, quyết định này sẽ rất khó khăn, cho nên, người suy nghĩ nhiều.”

“Ta không nói yêu a, là ưa thích.”

Sở Tiền Duyên nói một câu, có chút trêu tức, theo sát lấy lại hừ hừ nói: “Lòng tham.”

Vương Phục Hưng mặt già đỏ lên, tức giận nói câu: “Ưa thích cũng sẽ không, cái này hài lòng chưa?”

Sở lão sư không dứt, nói khẽ: “Không hài lòng, nam nhân ta thích là ưu tú nhất đấy, khẳng định cũng sẽ có những nữ nhân khác ưa thích, ví dụ như Ngư Tiểu Vũ a, còn có biểu tỷ, lúc này mới có thể chứng minh ánh mắt của ta là không có sai đấy.”

Vương Phục Hưng nằm trên ghế sa lon, dù sao không có gì người, dứt khoát sẽ đem tay để tại vị trí đùi quần, đầu đầu nói: “Vậy người rút cuộc là hy vọng nam nhân của người bị người ưa thích, hay vẫn là không bị người ưa thích?”

“Ta cũng không biết, thật là mâu thuẫn.”

Sở Tiền Duyên mơ mơ màng màng nói.

Vương Phục Hưng bị cô nàng này trêu chọc cười, thật sự không biết nên nói cái gì, nói: “Ta đây tắt điện thoại.”

Sở Tiền Duyên nhu nhu ừ một tiếng, chưa quên lặp lại một câu: “Biểu tỷ rất tức giận.”

Vương Phục Hưng cúp điện thoại, mới vừa buổi sáng liên tục công tác điện thoại đã bắt đầu nóng lên, Vương Phục Vũ đem hai bát mì đầu tới đây, thấy lão ca gọi điện thoại về sau, cũng rất thức thời bụng một chén của mình kia trở về phòng, Vương Phục Hưng một mình ngồi ở trên ghế sa lon, khuấy động lấy mì sợi, cuối cùng vẫn còn bấm Hạ Thâm Vi số điện thoại.

“Này?!”

Hạ đại tiểu thư điện thoại rất nhanh chuyển được, ngữ khí bất thiện, tâm tình tựa hồ rất không bình tĩnh, có chút thờ dốt.

“Tức giận?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, cúi đầu ăn một cái mì sợi.

“Hỗn đản, khôn kiếp. Oan uổng ta.”

Hạ Thâm Vi oán hận nói, vẫn đang rất kích động.

Từ trước đến nay cũng không phải am hiểu dễ dàng nữ hài, Vương Phục Hưng đồng chí gặp được loại trường hợp này, bình thường đều là một câu: “Mời người ăn cơm, làm bồi tội như thế nào đây?”

“Ai tính tiền?”

Hạ Thâm Vi mặc dù đang sinh khí, nhưng tâm tư lại dị thường nhạy cảm, Vương Phục Hưng vừa dứt lời, nàng cũng rất cảnh giác hỏi một câu.

“Ta không có tiền a.”

Vương Phục Hưng lễ thắng khí hùng, mời người khác ăn cơm còn để cho người khác tính tiền, đặc biệt sao là bồi tội?

Hạ Thâm Vi nghiêng răng nghiêng lợi nói câu không đi.

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, bình tĩnh nói: “Thật không đây?”

“Không đi!”

Hạ Thâm Vi chém đinh chặt sắt.

Vương Phục Hưng không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại, bắt đầu ăn mì.

Không đến một phút đồng hồ, điện thoại lại lần nữa vang lên.

Vương Phục Hưng chậm rãi ăn miếng mì sợi, miếng còn chưa kịp mở, thanh âm Hạ đại tiểu thư liền truyền tới.

Chỉ có thời gian ngắn ngủn không đến một phút đồng hồ, mới vừa rồi còn nổi trận lôi đình, Hạ đại tiểu thư liền đã như bình thường hoàn toàn bớt giận, tại điện thoại như vậy cười duyên rũ nói: “Anh hùng, ở đâu nha, ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Người Đang Nhìn Cái Gì

Đồ nhà quê Vương Phục Hưng hiện tại coi như là đã ở vào một cái độ cao có thể làm cho đại bộ phận người hâm mộ ghen ghét hận, nhưng trong nội tâm, kỳ thật vẫn như cũ nhìn không ra cái gọi là tâm tư thượng vị giả, đối với còn không có thượng vị cũng đã có thể làm cho rất nhiều thành công nhân sĩ nom nóp lo sợ, Hạ đại tiểu thư thì càng xem không hiểu rồi, một phương diện nguồn gốc từ tại cái độ cao thân phận của cô nàng, một mặt khác, tức thì là vì Hạ Thâm Vi là một cái nữ nhân, cả hai kết hợp lại về sau, trực tiếp lại để cho Vương Phục Hưng tại cùng nàng trong đứng chung rất trực quan cảm nhận được một loại hoàn toàn sờ không tới, các nàng này đến cùng đang suy nghĩ ảo giác gì.

Hắn cũng không có tự cao tự đại, cũng lười muốn nghĩ vì cái gì cô nàng này lại đột nhiên cải biến chủ ý, cuối cùng quyết định tại Sở Tiền Duyên lần trước mang mình đi nhà hàng rất sạch sẽ kia, nhà hàng tên cùng hoàn cảnh cũng là tính hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, treo thê bài liên kê rất sạch sẽ, xem như khu vực chung quanh đây chỗ đi tốt nhất, Vương Phục Hưng thanh minh nói nhớ rõ mang theo Sở Tiền Duyên, Hạ Thâm Vi bất mãn hừ nhẹ một tiếng, lại không nói thêm gì.

Vương Phục Hưng tựa ở trên ghế sa lon, nghĩ ngợi lung tung, đều nói nữ nhân ngu bức không có gì hơn hai nguyên nhân, đầu tiên là ngày nam nhân của nàng lợi hại, thứ nhì là ngày mẹ nam nhân của nàng lợi hại, nếu như có thể nhảy ra hai cái định luật này còn có thể hô phong hoán vũ, cái kia chính là hoàn toàn xứng đáng nữ hiệp rồi, đây là một cái thời đại nam nhân, chủ nghĩa nữ quyền hô dù vang dội thế nào, trước mắt cũng không quá đáng là khẩu hiệu hình thức lớn hơn thực tế hình thức, tại loại này bối cảnh xuống, chỉ dựa vào mình ở xã hội này trong sáng chế một con đường nữ nhân, không hề nghi ngờ đều là người mang vô số tài ba, Vương Phục Hưng nghe Hạ Thâm Vi nói về, ở kinh thành có một cái xà mỹ nữ rất thú vị, cùng ba đại gia tộc chỗ độ cao kém xa, nhưng lại không phải lòng dạ rắn rết bình thường, ăn tươi nuốt sống, những chuyện này, cũng chính ở độ cao như là Hạ Thâm Vi mới có thể hào hứng bùng bùng nói trở thành kỳ văn dị sự cho Vương Phục Hưng làm việc vui nghe, đổi lại người khác, thật đúng là không nhất định có lá gan này.

Vương Phục Hưng có chút tự giễu, nhen nhóm một điếu thuốc, đột nhiên nhớ tới một vấn đề, Hạ đại tiểu thư loại ngày mẹ của nàng này thật lợi hại, về sau ngày người của nàng khẳng định cũng rất thuộc loại trâu bò, bản thân nàng càng là khí tràng vô song nữ nhân, mười năm hai mươi năm về sau, chẳng phải là thực đã thành vô địch thiên hạ rồi hả? Hắn tiếp theo nghĩ đến Đường Yên Ninh, vô thức nắm chặt nắm đấm, ngửa đầu, tựa ở trên ghế sa lon, không thấy rõ lắm biểu lộ.

Điện thoại lần nữa vang lên, Vương Phục Hưng cũng không nhìn, cầm lên tiếp nghe, nhàn nhạt alo... một tiếng.

Sau đó Ngư Tiểu Vũ vô cùng ủy khuất u oán một tiếng ‘Phục Hưng ca’ liền truyền tới, giọng điệu này, nghe liền làm cho lòng người kêu gào, người không biết không hiểu thật đúng là sẽ cho rằng Vương Phục Hưng làm cái sự tình gì gia súc không bằng phụ bạc vị tiểu nương tử này.

Thật sự chịu không được Ngư Tiểu Vũ đủ loại thể công Vương Phục Hưng ừ một tiếng, tiếp tục tựa ở trên ghế sa lon.

“Ta xem báo chí rồi.”

Ngư Tiểu Vũ nói khê.

Vương Phục Hưng lên tiếng, không biết nàng muốn nói gì, thời điểm ở Tổng công ty tàu điện ngầm Hoa Đình cạnh tranh nàng liền ở bên cạnh, thật muốn có cái gì oán niệm, cũng không thể thành hiện tại mới phát tác a?

“Diệp bá phụ nói là có người ghen ghét, tại từ đó cản trở, sau lưng sự kiện ảnh chụp là một cuộc âm mưu.” Ngư Tiểu Vũ nói.

“Ta hiểu đấy.” Vương Phục Hưng có chút bất đắc dĩ, nha đầu kia thật coi mình là nhược trí rồi hay sao?

“Vậy người nói, người cùng Hạ Thảm Vi đến cùng có hay không quan hệ mập mờ?”

Ngư Tiểu Vũ lời nói xoay chuyển, hung dữ hỏi.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, đối mặt Ngư Tiểu Vũ chất vấn, có thể so sánh đối mặt Sở Tiền Duyên muốn nhẹ nhõm hơn nhiều, quả thực chính là không hề áp lực, hẳn tựa ở trên ghế sa lon, thản nhiên nói: “Có thì như thế nào?”

“Hừ.”

“Không có thì như thế nào?”

“Hừ hừ.”

Vương Phục Hưng một hồi buồn bực, chẳng lẽ bây giờ thiên kim đại tiểu thư ghen hay là không vui cũng đều ‘hừ hừ’ rồi hả? Sở Tiền Duyên như thế, Ngư Tiểu Vũ cũng là như thế, quái dị rồi, Vương Phục Hưng bị trêu chọc cười, há miệng nói một câu: “Có bản lĩnh người tiếp tục hừ.”

Ngư Tiểu Vũ vẫn thật là bắt đầu hừ, chỉ có điều cùng Sở Tiền Duyên bất đồng, Sở lão sư là càng hừ nộ khí càng lớn, cô nàng này nhưng là hừ phát hừ phát liền muốn khóc lên giống nhau, quá ủy khuất, Vương Phục Hưng lập lại chiêu cũ, lẳng lặng nói: “Người đang ở đây gọi giường?”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi.

Ngay tại Vương Phục Hưng cho rằng Ngư Tiểu Vũ cũng muốn cùng Sở lão sư giống nhau chửi mình một tiếng lưu manh hỗn đản sau đó cúp điện thoại thời điểm, đầu bên kia điện thoại lại rất đơn giản truyền tới một âm tiết.

“Ân.”

Tiếng sấm!

Nàng nói hả? Nàng nói ân!

Vương Phục Hưng đồng chí run rẩy.

Lúc này đáp quá đặc biệt sao làm cho người ta kích động, bao giờ cũng đều cảm giác mình rất chính nhân quân tử Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại, hít thở sâu một hơi, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, đặc biệt có tội ác cảm nói một câu: “Người dám nói to lên sao?”

Hi Nhĩ Đốn trong từ điển.

Hôm nay không biết là cố ý hay vẫn là vô tình ý đối một thân đồng phục giáo sư hiển thị rõ linh lung tư thái lại không người thường thức, Ngư Tiểu Vũ co rúc ở trên giường, cầm lấy điện thoại, mặt mũi tràn đầy ửng hồng, ngữ điệu run nhè nhẹ, dừng lại để cho chính nàng đều cảm thấy mặt đỏ tới mang tai ngọt chán thanh âm nói một câu: “Phục Hưng ca, người dám mạnh thêm chút sao?”

Điện thoại lập tức bị cắt đứt, bên kia đàn ông tựa hồ cũng chịu không được như vậy trần trụi hấp dẫn, treo có chút bối rối.

Ngư Tiểu Vũ ánh mắt mê ly, cầm lấy điện thoại, tựa hồ không có phát giác được Vương Phục Hưng đã treo tuyến bình thường, hô hấp dồn dập, đem thân thể của mình để nằm ngang, lẳng lẽ coi bỏ rồi áo nút thắt.

Giữa trưa mười một giờ.

Cùng Ngư Tiểu Vũ sau khi cúp điện thoại liền vọt vào phòng ngủ mình, Vương Phục Hưng mới một lần nữa đi tới, chuẩn bị đi ‘Rất sạch sẽ’ nhà hàng phở ước, Ngư tiểu thư quả thực quá mức buru hân, một câu kia, không thể nghi ngờ chính là tại cam chịu mình có thể tùy tiện tùy ý cho Vương Phục Hưng ngắt lấy rồi, khiêu khích, quá lớn điểm, xông vào phòng ngủ mình sau một đồng chí vọt lên hơn nửa canh giờ tắm nước lạnh mới đề xuống nội tâm dục vọng, sau đó ngủ một hồi, đợi đến lúc ăn cơm trưa thời điểm mới đứng lên, ý định xuất môn.

Rất sạch sẽ nhà hàng cách cách nơi này không xa, thời điểm Vương Phục Hưng lái xe đi đến chỗ, trước nhà hàng một ít bãi đỗ xe bên trong đã là xe đầy ắp, dứt khoát một đồng chí kỹ thuật coi như vượt qua thử thách, tìm cái trục bánh xe biến tốc, giầy vò cả buổi, rút cuộc tìm vết nứt kẽ hở đem A7 cắm vào, không gian vừa vặn, chuyển xe đoán chừng muốn nhúc nhích.

Vương Phục Hưng không có được nhiều như vậy, nhìn xuống bề ngoài, trực tiếp đi vào nhà hàng, vào cửa con mắt thứ nhất nhìn thấy được biểu tỷ mọi người đang kẻ vai sát cánh ngồi chuyện trò vui vẻ, có lẽ chính là cái gọi là mỹ nữ khí tràng, vô luận ngồi ở đâu, đều là tiêu điểm hấp dẫn ánh mắt, hôm nay hai người tựa hồ đi hoa tỷ mọi lộ tuyến, phong cách ăn mặc khác lạ trong ngày thường triệt để biến mất không thấy gì nữa, đều là một thân màu đen đồ công sở, phối hợp với đen, giày cao gót nhưng là màu trắng, cùng chói mắt, Vương Phục Hưng hơi than thở nhẹ, lưỡng nữ là rõ ràng cho mình áp lực nha, cái giày cao gót kia, ít nhất vẫn không thể có 8 cen-ti-mét? Đeo ở trên chân các nàng, đã thành rồi so với chính mình còn cao hơn một hân, Vương Phục Hưng biết rõ lưỡng nữ trong lòng đều bất đồng trình độ đều có oán niệm, không dám phản đối, đi qua ngồi ở đối diện hai người, giải thích nói: “Bên ngoài đỗ xe làm trễ nải một đoạn thời gian, nơi đây sinh ý không tệ, hầu như không có chỗ xe trống.”

“Vậy người không thể sớm đến nữa giờ? Ôi!!!, lại để cho chúng ta chờ người, người chịu nhận lỗi tư thái bày quá cao.”

Hạ Thâm Vi bĩu môi, về mặt bất mãn.

Vương Phục Hưng cười mỉa nói: “Tiểu nhân chân tâm thật ý cho hai vị nữ hiệp bồi tội, thích ăn cái gì, uống gì, tùy tiện điểm, không được khách khí với ta là được.”

Hạ Thâm Vi trừng lên con mắt nghiêng răng nghiêng lợi, nam nhân có đôi khi da mặt dày xác thực coi như là đại sát khí, rõ ràng lần này là mình tính tiền, hỗn đản này lại muốn nói là hân mời khách, còn có nói đạo lý hay không rồi hả?

Trộn vụn thời gian một bữa cơm, đợi thức ăn mang lên về sau, tựa hồ hoàn toàn liền biến thành đại hội biểu tỷ muội hai người phê phán Vương Phục Hưng, vô cùng náo nhiệt, cái gì keo kiệt a, da mặt dày a, vô sỉ a, lưu manh a, Vương Phục Hưng trong khoảng thời gian này các loại biểu hiện chi tiết, đều bị Sở lão sư cùng Hạ Thâm Vi nắm chặt không tha, hãy cùng tìm ngọn nguồn, trước khi mang thức ăn lên khá tốt, Vương Phục Hưng miễn cưỡng gánh vác được, sau khi mang thức ăn lên hai nữ nhân ngôn ngữ càng thêm hung mãnh, vừa ăn vừa nói, một người một cái, ngay ngắn trật tự, Vương Phục Hưng một hồi nhức cả dãi, trộn vụn năm mươi phút thời gian, hân vẫn thật là bị hai nữ nhân vờ vờ niệm niệm hơn năm mươi phút đồng hồ, nhiều chi tiết nhỏ như vậy kết hợp cùng một chỗ, liền bản thân hân đều cảm giác mình tội ác tày trời tội đáng chết vạn lần rồi.

Vương Phục Hưng nổi giận trong bụng, cũng không dám phát tác, sinh sôi nhện, vui đầu ăn cơm.

Dứt khoát Hạ đại tiểu thư tuy rằng ngoài miệng không lưu tình chút nào, nhưng thời điểm tính tiền cũng rất là hào phóng, một bữa cơm bỏ ra hơn bốn trăm khối đại dương, quét thẻ sau hai người đi theo Vương Phục Hưng đi ra nhà hàng, ngồi vào cái kia chiếc A7 thời điểm, Sở Tiên Duyên cùng Hạ Thâm Vi đã người giận, bầu không khí khôi phục hơn phân nửa.

Bị quả trách rồi trộn vụn một bữa cơm thời gian khổ bức đồng chí giận mà không dám nói gì, rất ôn nhu sẵn sàng giúp đỡ Sở Tiên Duyên nịt chắc giấy an toàn, ở giữa còn theo bản năng tại Sở lão sư bờ eo thon bé bỏng bên trên nhẹ nhàng bóp nhẹ xuống.

Tại trước mặt Hạ Thâm Vi bị Vương Phục Hưng nho nhỏ khi dễ một lần Sở lão sư sắc mặt trở nên hồng, có chút nhăn nhó, dè lại tay Vương Phục Hưng, trừng mắt liếc hân một cái, nhỏ giọng nói: “Không cho phép hồ đồ.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, phát động ô tô, sau đó quay đầu lại.

Tựa hồ lại bị cái gì kích thích Hạ Thâm Vi nhũn mày nói: “Người đang nhìn cái gì?”

Vương Phục Hưng không nói một lời, bảo trì tư thái quay đầu lại, ánh mắt chăm chú chăm chú.

“Hỗn đản, người đến cùng đang nhìn cái gì?!”

Hạ Thâm Vi phát điên.

Vương Phục Hưng một bụng tức giận cũng hoàn toàn bị kích phát, mắng to một câu: “Làm em gái người, lão tử đang quay xe.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 73: Thời Cơ

Hoa Đình thành phố, một khu chợ vùng ngoại thành rời xa trung tâm, một biệt thự lấp đặt một mảng các thiết bị xa hoa, một nam nhân tuổi còn trẻ đang nom nớp lo sợ quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy, vẻ mặt sợ hãi. Hai bên má của hân đều in hai dấu tay vô cùng rõ ràng, không phải màu đỏ, trái lại có chút tím ngắt, xem ra hai bàn tay đánh xuống hoàn toàn chính xác có lực đạo khá mạnh, đã tạo thành tụ huyết, coi như là đã phá hủy đi gương mặt anh tuấn của nam nhân trẻ tuổi này.

Một người trung niên nam nhân đứng ở trước mặt người trẻ tuổi, cao cao tại thượng, sắc mặt tức giận, tựa hồ vẫn cảm thấy chưa hết giận, một cước đem nam nhân trẻ tuổi quỳ ở trước mặt mình đạp ngã lăn ra đất: “Phế vật! Ai bảo người tự tác chủ trương tung nhưng bức ảnh chụp kia lên báo? Sướng chưa? Thoải mái cái con mẹ người chưa, Vương Phục Hưng cùng Hạ Thâm Vi thế nào, đó là chuyện thiếu gia quan tâm, có chuyện của người hả? Chán sống rồi sao?”

Nam nhân trẻ tuổi bị một cước đạp té trên mặt đất, không có bất kỳ một câu oán hận, hai tay lau đi máu tươi đọng ở khóe môi, một lần nữa quỳ trên mặt đất, sợ hãi nói: “Tần thúc, ta lần này hoàn toàn là ý tốt, không quen nhìn họ Vương tại cạnh tiêu vênh lên khuôn mặt, chẳng qua là ý định tìm cho hân một chút phiền toái mà thôi, ngài đừng nóng giận, nhìn ta nhiều năm qua mở cửa xe cho ngài như vậy, ngài nhất định phải cứu ta một lần, giúp ta nói vài câu trước mặt thiếu gia a.”

Nam nhân trung niên được gọi là Tần thúc lần nữa một cước đem đối phương đá văng, cười lạnh nói: “Người có thể hay không dùng chút đầu óc mà suy

ngiht? Họ Vương có phiền toái gì? Chính thức người có thực lực sẽ tin tưởng người đang ở đây trên báo chí mần mê đi ra một chút thù đoạn? Không có thực lực một đám tiêu lâu la dám đi ra ăn thịt thiên nga, có bao nhiêu lá gan đi động họ Vương hay sao? Người đây là ở gây phiền toái cho ta!

Người trẻ tuổi giống như đã bị sợ đến phát ngốc, một mực quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu, từ đầu tới cuối chẳng qua là khăn cầu lấy Tần thúc cứu hấn một lần.

“Cút ra ngoài, chuyện lần này ta đi cùng Thiếu gia nói, họ Vương coi như là tại như thế nào cuồng vọng, cũng không tới phiên người tới nhúng tay, Thiếu gia tự có sắp xếp.”

Tần thúc lạnh lùng nói.

Người trẻ tuổi không dám phản bác, thậm chí cũng không dám đứng dậy, cứ như vậy quỳ trên mặt đất, không ngừng lui về phía sau, một mực thối lui ra cửa.

Tần thúc đứng tại nguyên chỗ, lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi mấy năm gần đây một mực tại bên cạnh mình lái xe mở cửa leo ra khỏi biệt thự, mặt không biểu tình cảm điện thoại lên, bấm số, thần nhiên nói: “Thế nào?”

Đối phương trả lời dị thường cẩn thận, nói khẽ: “Còn đang chờ đợi thời cơ, thời cơ chín muồi về sau, lập tức liền có thể bắt đầu bước tiếp theo của kế hoạch.”

Tần thúc ngữ khí lạnh như băng, nói câu mau chóng, trực cúp luôn điện thoại.

Sau bữa ăn trưa công phu, Vương Phục Hưng phí không ít khí lực, cuối cùng đem xe từ cái bãi đỗ xe bé tẹo kia rút ra, hôm nay Hạ đại tiểu thư xác thực có điểm gì là lạ, tổ chất thần kinh bình thường, ngược lại cái xe đều có thể tìm căn nguyên hỏi ngọn nguồn, Vương Phục Hưng đồng chí càng là phóng khoáng, hồn hên mắng một câu làm con em người, hết lần này tới lần khác với tư cách Hạ Thấm Vi muội muội Sở Tiền Duyên còn liền ngồi ở vị trí kế bên tài xế, những lời này nói được, thật sự rất có trình độ.

Vương Phục Hưng giả vờ ngây ngốc, đem xe chậm chạp ly khai ra khỏi nhà hàng bãi đỗ xe, rồi khỏi đại môn, chiếc xe giống như rùa bò giống nhau, bầu không khí quá mức vi diệu. Hiện tại hấn dám mở mồm, liền có thể lập tức bị hai nữ nhân này liên thủ công kích, Vương Phục Hưng rất thông minh bảo trì trầm mặc, châm một điếu thuốc, dứt khoát đợi hai nàng mở miệng ra trước.

Một câu kia là em gái người vừa ra khỏi miệng, Hạ Thấm Vi liền trước tiên sùng sốt, Sở Tiền Duyên càng là đỏ mặt, hung hăng trừng Vương Phục Hưng, trong con người vũ mị, tựa hồ vô cùng trách cứ, điểm tốt a, một đồng chí trong nội tâm cười hắc hắc, biểu hiện ra lại bất động thanh sắc, rút đã xong điếu thuốc, cũng tỉnh táo, cảm giác mình có lẽ nên nói lời xin lỗi. Dù sao với Hạ đại tiểu thư thân phận, từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ còn không người dám nói chuyện như vậy với nàng, luôn tại hậu tri hậu giác xông vào cấm chế khu Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, quay đầu lại, nhìn thoáng qua Hạ Thấm Vi, nói khẽ: “Thực xin lỗi.”

Hạ Thấm Vi tựa hồ mới hồi phục tinh thần lại, chậm rãi ngẩng đầu, con mắt dường như có chút đỏ lên, tựa hồ giống như muốn khóc, thanh âm nói chuyện cũng mang theo một loại ủy khuất u oán, nàng liếc nhìn Vương Phục Hưng, quay đầu sang chỗ khác, nhìn qua ngoài cửa sổ, nổi giận nói: “Người muốn thì cứ làm đi, nói ra ngoài làm gì?”

Thật đúng là ghen hả?

Vương Phục Hưng hận không thể kiếm miếng đậu phụ đập đầu mà chết, thuận miệng một câu đều có thể để cho cô nàng này liên tưởng đến cái này, đầu nhỏ của nàng rút cuộc cấu tạo như thế nào đây? Vương Phục Hưng có chút im lặng, không dám nói gì, vô thức hướng về Sở Tiền Duyên giữa hai chân nhìn lướt qua, cách một lớp đồ màu đen công sở, cái nào đó đồ nhà quê lại không có hòa nhân kim tính nhìn thấu quần áo được, tự nhiên nhìn không tới cái gì gọi là kiều điểm xuân quang, bất quá hấn hiện tại chẳng qua là cảm thấy, làm con em người, chữ ‘Làm’, dùng thật sự là quá tốt rồi, quá thực chính là sâu sắc a.

Sở Tiền Duyên rõ ràng chú ý tới Vương Phục Hưng ánh mắt, sắc mặt hồng như là quả táo chín, vũ mị mê người, nàng đuổi ra bàn tay nhỏ bé hung hăng nhéo eo Vương Phục Hưng, về mặt vừa giận dữ vừa ngượng ngùng: “Người liếc cái gì đó?”

Vương Phục Hưng tựa hồ không có lấy lại tinh thần, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào một bộ vị vô cùng riêng tư của Sở lão sư, vô thức nhẹ giọng hỏi một câu: “Có thể sao?”

“Không thể! Đồ lưu manh.”

Sở Tiền Duyên xấu hổ xen lẫn giận dữ gần chết, lớn tiếng hô một câu.

Vương Phục Hưng rút cuộc phục hồi tinh thần lại, một hồi hồ thẹn xấu hổ, cái này không thể được rồi, trong xe bầu không khí nguyên bản đã quỷ dị lại càng cổ quái, hai nữ nhân đều đang giận dữ rồi, Vương Phục Hưng một hồi lúng túng, muốn mở miệng nói chút gì đó, một hồi chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, thấy là điện thoại của Phương Hạo Thiên, lập tức ấn nút nghe.

Đầu bên kia điện thoại, xuất thân Tần Châu gia đình bình thường Phương Hạo Thiên ngữ khí trầm tĩnh: “Phục Hưng lão Đại, có thể động thủ.”

Vương Phục Hưng ánh mắt ngưng tụ, đối mặt Hạ Thấm Vi cùng Sở Tiền Duyên phản ứng lúng túng kia triệt để biến mất, trầm giọng nói: “Như thế nào?”

“Đương Tu Kiệt hầu như mỗi ngày đều sẽ đến một nhà cái rất sâu dưới mặt đất, hơn tám giờ tối tới đây, ngày hôm sau ba giờ chiều rời đi, rất quy luật. Một hồi ta ý định để cho Yên Đế cùng Hồ Tử xuống xe, ta trực tiếp dùng xe đụng chết hẳn, mặt mũi ta lạ hoắc, lại không uống rượu, việc này ta chống được, chỉ cần ta không trốn tránh, tối đa cũng chính là vấn đề tiền phạt.”

Phương Hạo Thiên bình tĩnh nói, châm điều thuốc, thôn vãn thổ vụ thanh âm dị thường rõ ràng.

“Đánh rắm!”

Vương Phục Hưng cả giận nói: “Đương Tu Kiệt không phải người bình thường, nhà bọn họ tại Kim Lăng rất có thế lực, đến lúc đó nếu như gắt gao cắn không tha, coi như là cảnh sát không truy cứu trách nhiệm, nhưng dù sao cũng là người tự tay đâm chết hẳn, người sẽ không sợ trả thù?”

Phương Hạo Thiên trầm mặc không nói.

Vương Phục Hưng rất nhanh điện thoại, chỉ cảm thấy tim đập nhanh vô cùng, Hoa Đình tàu điện ngầm hạng mục vừa mới đối phó, theo sát lấy mình bước đầu tiên ở thể giới ngầm dưới thành phố này cũng đã muốn bước ra, tại sau đó, thật đúng là mưa to gió lớn không thể thiếu được rồi. Vương Phục Hưng hít sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Cho ta địa chỉ, ta đi trước xem một chút, buổi tối các người về nhà, chúng ta cùng thương lượng nói chuyện đã, Đương Tu Kiệt dù sao cũng phải chết, hôm nay chết hay vẫn là ngày mai chết, giống nhau cả thôi.”

Phương Hạo Thiên ừ một tiếng, lưu loát báo ra một cái địa chỉ, liền cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng đưa đi động một lần nữa quay về trong túi quần, phát hiện trong xe hai nữ nhân ánh mắt đồng thời đã rơi vào trên người mình, một mực hết sức chuyên chú nghe mình nói chuyện điện thoại, Sở Tiền Duyên sắc mặt có chút phức tạp, nói khẽ: “Muốn bắt đầu sao?”

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, gật gật đầu, nói khẽ: “Kể tiếp vài ngày có thể sẽ bề bộn nhiều việc, tận lực không được ra cửa muốn đi ra ngoài nhất định gọi điện thoại cho ta, có biết hay không?”

Sở Tiền Duyên ngoan ngoãn gật đầu.

Vương Phục Hưng quay đầu lại nhìn Hạ Thẩm Vi liếc, vốn muốn trừng mắt nói một câu người cũng giống nhau có biết hay không, lời kịch nhiều khi phách, nói ra quá có nam nhân vị thế rồi, bất quá hẳn do dự xuống, vẫn là không nói ra miệng, thần nhiên nói: “Các người đều cẩn thận một chút, tóm lại không là chuyện gì xấu, ta trước đưa các người về nhà, sau đó qua đó.”

Rất nhanh chóng từ nhà hàng về tới Mây Xanh biệt thự chỉ có năm sáu phút, khoảng cách rất gần, trên đường đi ba người đều trầm mặc, Hạ Thẩm Vi mấy ngày gần đây nhất trạng thái xác thực có điểm gì là lạ, giống như Sở Tiền Duyên mà nói nói chính là biến thành bình dấm chua, Vương Phục Hưng không dám gạt bừa, tự mình đa tình gây thành chắc chắn sẽ không có kết cục tốt với hai nữ nhân này, rất dễ ăn quả đắng a !

Mãi cho đến khi xuống xe, Sở Tiền Duyên dường như nhớ ra cái gì đó bình thường, nói khẽ: “Người đã nói đến lúc đó sẽ dẫn ta cùng đi, thúc thúc cũng đã đáp ứng.”

Vương Phục Hưng do dự một chút, gật đầu nói: “Ngày mai điện thoại cho người.”

Hạ Thẩm Vi đứng ở một bên, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, ánh mắt có chút phức tạp, muốn nói lại thôi, cuối cùng lời kéo Sở Tiền Duyên, không nói một lời rời đi.

Hai cỗ thân thể vô cùng lung linh đều được bó sát trong váy công sở màu đen, nhẹ nhàng đong đưa, tự nhiên ưu nhã.

Vương Phục Hưng trong lúc nhất thời vậy mà nhìn có chút xuất thần, kịp phản ứng sau đó mới châm một điều thuốc, tự nhủ: “Cô nàng này thực đã thành bình dấm chua rồi hả?”

Chính hẳn cùng Sở Tiền Duyên đã từng nói qua, dùng Hạ Thẩm Vi gia thế, tiếp nhận một người, hoặc là yêu một người, quyết định này sẽ rất khó khăn, có thể đến cùng có bao nhiêu khó khăn, cũng không phải Vương Phục Hưng có thể cảm nhận được, hẳn dựa vào trong xe, hút hết một điều thuốc, đem tàn thuốc ném ra ngoài cửa sổ, yên lặng cảm khái một câu: “Có bao nhiêu khó a?”

Phát động ô tô, Vương Phục Hưng cũng không muốn làm gì khác, trực tiếp dựa theo địa chỉ Phương Hạo Thiên cung cấp, lái xe rời khỏi Mây Xanh biệt thự.

Cách chiếc Audi A7 phía sau hơn một trăm mét.

Từ một góc cua nào đó.

Một cỗ Khải Mỹ Thụy chậm rì rì ở phía sau, dường như chẳng qua là cùng Vương Phục Hưng cùng đường bình thường, không có nửa điểm sơ hở.”

Trong xe, một người tướng mạo bình thường nhưng toàn thân đều tràn đầy tà khí yêu di, rất trẻ tuổi, nhìn A7 càng chạy càng xa, sửa sang lại ái sơ mi hoa hoét của mình, sau đó lấy ra một cái tai nghe đeo vào lỗ tai, dùng một cái âm thanh so với nữ nhân còn có phần âm nhu hơn nhiều, nói: “Thời cơ đã chín mùi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Ngoài Ý Muốn

Ba giờ chiều, ánh mặt trời nóng rực.

Hoa Đình thành phố một con phố nhỏ làm người ta dường như đã quên lãng, người đi đường vội vàng.

Có người nói thành thị Hoa Đình tắc đất tắc vàng, khắp nơi đều có hoàng kim, hải cẩu cùng vinh quang, cho nên bất kỳ địa phương nào, đều tuần hoàn theo tồn tại tức hợp lý quy tắc, chỉ cần chịu kiên nhẫn tìm kiếm, luôn gặp được đồ vật bất khả tư nghị thứ.

Những lời này tại có chút thời điểm nhớ tới, xác thực rất hợp lý, không biết nội tình, ai sẽ nghĩ tới, một mảng khu vực nhìn chán nản nghèo khó, vậy mà tồn tại sòng bạc dưới mặt đất lớn nhất Hoa Đình?

Dùng từ lớn nhất để hình dung sòng bạc này, dĩ thường chuẩn xác, cũng không phải nói nơi đây quy mô bao nhiêu, tổng cộng ba tầng dưới mặt đất không gian, nhưng là có thể là nơi để cho vô số khách nhân thoải mái phóng tiết dục vọng. Nữ nhân, thuốc phiện, bài bạc, không thiếu một thứ gì, dường như dưới này chính là sự đối lập với cuộc sống khuôn phép cùng nề nếp phía bên trên.

Hai bên đường phố, xe sang trọng trải rộng, một cỗ xe phun nước đang đứng ở trên đường phố, một ít phụ cận cư dân đại khái cũng có thể biết nơi này là cái dạng gì địa phương, tăng thêm thời tiết quả thực nóng bức, cho nên thời điểm đi ngang qua cũng bước chân mau mau thêm một chút.

Một buổi chiều thoát nhìn vô cùng bình thản.

Kim đồng hồ chỉ đúng ba giờ chiều.

Phụ cận khu vực rõ ràng náo nhiệt lên, rất nhiều nhân sĩ áo mũ chỉnh tề từ sòng bài dưới lòng đất đi ra, xuyên qua cửa sắt hẹp hòi, đưa bọn chúng hoặc đau buồn hoặc vui mừng biểu lộ hiện ra trên đường phố, một bên nói chuyện phiếm, chân bước hướng về phía chiếc xe của mình dừng ở bên đường.

Một thân áo trắng phong lưu phóng khoáng Dương Tu Kiệt ngáp một cái, vuốt vuốt vàng mắt có chút thâm quầng, một thân một mình lười biếng ngồi vào chiếc bảo mã(BMW) M3 của mình, hẳn hôm nay tâm tình không tệ, tối hôm qua tám giờ đến bây giờ, ở bên trong đo một buổi tối, ngoại trừ trên đường thật sự nhìn không được phóng đảng với nữ nhân tiết ra một bầu hỏa khí một lần, phần lớn thời gian đều đứng ở trên chiếu bạc, một đêm thắng ba trăm vạn, đem tất cả tiền vốn thua mấy hôm trước lấy lại toàn bộ

Dương Tu Kiệt nhẹ nhàng ngâm nga bài hát phát động ô tô, nắm tay lái, nhìn ngoài cửa sổ xe xe tới xe đi, dáng tươi cười dần dần mở rộng.

Lấy điện thoại cầm tay ra, đọc lầu nhầu rồi bấm một dãy số, đưa điện thoại di động đặt ở bên tai chờ đợi.

Điện thoại chẳng qua là vang lên hai tiếng đã bị cắt đứt, đánh tiếp, dứt khoát trực tiếp tắt máy.

Dương Tu Kiệt dáng tươi cười dần dần lãnh đạm xuống, đưa điện thoại di động để ở một bên, trong đầu nhớ tới khuôn mặt nhu nhược xinh xắn kia, dáng tươi cười nham hiểm, mắng một câu: “Kỹ nữ. Đợi Vương Phục Hưng vừa chết, ta xem nữ nhân người như thế nào.”

“Bành.”

Một tiếng vang nặng nề.

Một cỗ xe Buick trực tiếp dừng ở trước mặt hắn.

Đường phố chật hẹp, phía sau chiếc xe Buick tạo thành một đường thẳng kẹt cứng.

Dương Tu Kiệt nhíu nhíu mày, bởi vì nghĩ đến Sở Tiền Duyên, tâm tình vốn là bức bối, loại tình huống này càng làm cho hắn không kiên nhẫn, đẩy cửa ra xuống xe, đi đến chiếc xe Buick trước mặt, vừa hay nhìn thấy một cái dáng người thấp bé nam nhân ngồi xôm bên cạnh lớp xe, về mặt vô cùng ừ rột nhìn vào đèn nhúc cả đôi.

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

Dương Tu Kiệt cau mày nói.

Ngồi xôm bên cạnh lớp xe thấp bé nam nhân đứng người lên, về mặt then thùng dáng tươi cười, gãi gãi đầu, cười nói: “Đại ca, không có ý tứ, xe bẻ lốp rồi.”

Cái gọi là thò tay không đánh khuôn mặt tươi cười, Dương Tu Kiệt cho dù ương ngạnh đến mức nào, cũng không có khả năng tùy tiện tiện tiện đối với người xa lạ mà rat ay được, chẳng qua là không kiên nhẫn đưa tay vẩy vẩy nói: “Vậy người chó cản đường, đừng xe ở bên cạnh.”

Toàn thân đều lộ ra một khí chất hèn mọn bi ối thấp bé nam nhân cười cười nói vâng, nhìn Dương Tu Kiệt quay người đi vào chiếc bảo mã(BMW) M3, mình cũng ngồi vào trong xe, nhưng vô luận như thế nào cũng không di chuyển xe được.

Dương Tu Kiệt nheo mắt lại, cố nén q nộ khí, chuyển động tay lái, chậm rãi đem xe vượt chiếc Buick kia, tìm kẽ hở, đem xe chạy đến con đường bên trái, nép sát vào tường chạy qua một bên.

Phía trước chưa đủ năm mươi mét, một cỗ xe phun nước chắn tại đó, chiếm hơn nửa con đường.

Lần thứ nhất ở cái địa phương này gặp được kẹt xe Dương Tu Kiệt về mặt bức bối, dùng sức nhấn còi.

Đối diện xe phun nước tựa hồ cũng đúng lúc tràn đầy nước, xe khởi động, lái xe đem tay lái hướng bên phải đi lòng vòng, đừng đưa lái tới.

Dương Tu Kiệt hít thở sâu một hơi, chuyển tay lái phía bên trái, ý định sau khi chiếc xe kia tránh ra, trực tiếp rời đi.

Hai chiếc xe càng ngày càng gần.

Cuối cùng gặp thoáng qua.

Dương Tu Kiệt theo bản năng ngừng đầu, nhìn thoáng qua lái xe, tinh thần chấn động mạnh một cái.

Đó là một cái khổ người rất lớn nam nhân, ngâm một điều thuốc, lại về mặt cười ngây ngô, thấy Dương Tu Kiệt ánh mắt, vô thức mở trừng hai mắt.

Dương Tu Kiệt trong đầu tồn tại chút bất an, còn không kịp suy nghĩ cẩn thận, chiếc xe phun nước bất chợt hướng vòi nước về phía hắn, phun mạnh vào người Dương Tu Kiệt.

Nội tâm phần nộ Dương Tu Kiệt thân thể rung lên một cái thật mạnh, tay lái trong nháy mắt cũng chệch đi, chiếc bảo mã(BMW) M3 trực tiếp đặt ở chỗ chiếc xe phun nước vừa khởi động, lưu lại một vũng nước lớn.

Bọt nước vẩy ra.

“Bành.”

Bất tri bất giác ra một thân mồ hôi lạnh Dương Tu Kiệt đem xe ổn định lại, còn chưa kịp thở ra, ánh mắt liền đột nhiên tối sầm lại.

Nguyên bản bức hoành phi to lớn đột nhiên rơi xuống, che kín cả tầm mắt của Dương Tu Kiệt.

Dương Tu Kiệt cảm tâm thần có chút không tập trung, ánh mắt có chút hoảng hốt, ngăn ngừa vài giây đồng hồ thời gian, hắn nhìn thấy chính là, tại hoành phi đứt gãy địa phương, trên ban công bên cạnh, một người nam nhân tướng mạo anh tuấn có thể được nói là vũ mị lạnh lẽo quay người, trực tiếp xuống lầu, vừa rồi hoành phi đột nhiên rơi trên mặt đất nguyên nhân, bất quá là hắn đứng ở sân thượng bên cạnh, nhìn như không chú ý thân thủ nữ nhân rồi thoáng qua mà thôi, chỉ có điều biết được, đúng lúc là xe phun nước phun ra Dương Tu Kiệt một thân nước động thời điểm.

Dương Tu Kiệt vững vàng hạ hô hấp, hắn chung quy không có khả năng bị Hồ Từ thăng ngốc kia nhìn một cái mà giật mình liên té cú té dài, nhìn thoáng qua cửa sổ xe trước hoành phi, lau lau nước trên mặt, thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, hướng về phía lão đầu bên ngoài cửa hàng hô: “Lão đầu, còn không mau đem thứ này lấy đi, muốn chết rồi hà?”

Lão đầu liếc mắt nhìn hắn, quay người đi vào cửa hàng, tức giận thò tay hướng lên chỉ chỉ, lớn tiếng nói: “Là trên lầu đấy.”

Dương Tu Kiệt khẽ cắn môi, tự mình mở cửa xe, nhìn thoáng qua hoành phi rơi trước xe mình, vươn tay cầm chặt, một thanh kéo xuống.

“Đinh.”

Một tiếng rất thanh thúy tiếng vang.

Tựa hồ Dương Tu Kiệt kéo bức hoành phi lực đạo tương đối lớn, một đoạn kim loại dùng để cố định tám thủy tinh lớn đột ngột đứt đoạn.

Một khối thủy tinh cự lớn cùng vô số mảnh thủy tinh nhỏ rơi xuống.

Dương Tu Kiệt vô thức ngừng đầu, buổi chiều ánh sáng mặt trời chiếu ở bên trên thủy tinh, tinh xảo, rực rỡ như một viên kim cương khổng lồ.

Hắn hoàn toàn phản ứng không kịp nữa.

Khối lớn thủy tinh cùng vô số mảnh vỡ cũng đã rơi xuống.

Trực tiếp nện ở đỉnh đầu hắn.

Tối thiểu có ba cm dày thủy tinh đập lên người vị đại thiếu gia của hắc đạo Kim Lăng này.

Cùng lúc đó, thật nhỏ lại bên nhọn mảnh thủy tinh cũng đã rơi vào đỉnh đầu cùng trên thân thể Dương Tu Kiệt.

Tiếng vang nặng nề mà thanh thúy.

Tại bên đường tất cả mọi người ánh mắt vô cùng kinh hãi, một đầu máu tươi Dương Tu Kiệt bước về phía trước một bước, giẫm lên những mảnh thủy tinh, trượt trên mặt đất.

Máu tươi tùy ý phun.

Chảy dài trên mặt đất, đem vô số vụn thủy tinh nhuộm đỏ.

Dương Tu Kiệt thân thể nằm ở thủy tinh phía trên, kịch liệt run rẩy, mặt mũi tràn đầy máu tươi, dữ tợn mà đáng sợ.

Một người nam nhân tướng mạo anh tuấn vũ mị gầy chạm rãi đi xuống lầu, Thấy Dương Tu Kiệt nằm ở cửa, tựa hồ cũng lại càng hoảng sợ, toàn thân trong trẻo nhưng lạnh lùng khí chất trong khoảnh khắc biến mất vô tung, ngây người hồi lâu, đột nhiên nhảy qua thi thể, lao đến đám người vây xem ở bên trong, lại không rời đi, bối rối hô lên âm ỉ: “Đánh 911 cứu người!”

Vây xem quần chúng rút cuộc cũng tỉnh mộng, có người móc ra điện thoại, trực tiếp gọi điện thoại cấp cứu.

Trước tiên hô hoán âm ỉ vũ mị nam nhân đứng trong đám người, sắc mặt tuy rằng trắng bệch, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia như có như không vui vẻ.

Bên cạnh chiếc BMW M3, Dương Tu Kiệt vẫn còn run rẩy một chút, tựa hồ tại thừa nhận cực lớn thống khổ, run rẩy không ngừng thì thào tự nói lấy hai chữ: “Cứu ta.”

Xe cứu thương hiệu suất dị thường kinh người, không đến năm phút đồng hồ thời gian, đầu phố liền truyền tới tiếng xe cứu thương, chỉ có điều một con đường đã hoàn toàn bị chiếc xe thương vụ Buick kia chặn đứng, xe cứu thương căn bản là vào không được.

Hai vị bác sỹ đầu đầy mồ hôi vội vàng lao xuống xe, bước nhanh đến phía chiếc xe Buick, vẻ mặt lo lắng, quát: “Xảy ra chuyện gì vậy?!”

Trong xe trẻ tuổi thấp bé nam nhân so với thầy thuốc còn gấp: “Móa, nổ lốp rồi, người rống cái gì mà rống?”

Thầy thuốc sừng sốt một chút, bất đắc dĩ nói: “Nổ lốp thì để sau lo lắng đi, người trước đứng ở ven đường, chúng ta vội vã cứu người, đằng sau xe đều chấn chết rồi.”

Trong xe thấp bé nam nhân đồng dạng bất đắc dĩ, dùng sức vỗ vỗ tay lái mắng: “Mẹ nó lái không nổi!”

Hai trung niên thầy thuốc liếc nhau, lau một cái mồ hôi, trực tiếp đi về hướng sau xe, vội vã nói: “Buông tay phanh ra, chúng ta giúp người đẩy.”

Trong xe thấp bé nam nhân thuận thế buông phanh ra, tùy ý đằng sau hai cái thầy thuốc đem xe đẩy, chạm rãi rồi đi.

Cỗ xe dần dần sơ tán.

Nguyên bản năm phút đồng hồ liền có thể đi đến cứu người lộ trình, lại bởi vì kẹt xe mà phải dùng tới hơn mười năm phút.

Xe cứu thương rút cuộc đã dừng tại trước mặt Dương Tu Kiệt.

Nhưng đối mặt với hai vị bác sỹ vô cùng nhiệt tình kia, lại là một cỗ thi thể không nhúc nhích vẫn còn đang chảy máu tươi.

Dưới thân thể của hắn, xe phun nước lưu lại một vũng nước lớn, đã hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ.

Hiện trường phụ cận, tại một tòa nhà khá cao, một nam một nữ chăm chú dựa vào cùng một chỗ, mắt thấy sự kiện lần này toàn bộ xảy ra.

Nữ tử tuổi trẻ mỹ lệ sắc mặt tựa hồ vẫn còn nhợt nhạt, dựa vào ngực nam nhân không nói lời nào.

Nam nhân ôm nàng thân sắc bình thản, lẳng lặng nhìn phía dưới hiện trường, khẽ hôn lên đôi má nữ nhân một cái, ôn nhu nói: “Sợ sao? Người không nên tới đây.”

Nữ nhân cắn môi, lắc đầu, không nói gì.

Nam nhân nhìn hai vị bác sỹ đang cùng nhau đỡ một cái cáng, đem Dương Tu Kiệt thi thể thả ở phía trên, dùng vải trắng phủ lên đặt ở sau xe, mới buông ra trong ngực có chút phát run nữ nhân, lôi kéo tay của nàng, đi xuống sân thượng, ngồi vào dưới lầu một cỗ màu trắng Audi A7 bên trong.

Trẻ tuổi nữ nhân có chút suy nghĩ xuất thần, tựa hồ còn không có kịp phản ứng.

Từ đầu đến cuối biểu hiện đều rất bình tĩnh nam nhân ngược lại là hết thảy bình thường, giúp đỡ bên cạnh bạn gái thắt dây an toàn, thân nhiên nói: “Đây chỉ là một sự cố ngoài ý muốn.”

Hắn phát động ô tô, lấy điện thoại ra, bấm số, đợi đối phương nghe máy, nói khẽ: “Kết thúc công việc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Nổi Diên

Vương Phục Hưng cái kia chiếc Audi A7 rời đi rồi không bao lâu, trên đường phố đã triệt để khôi phục giao thông trôi chảy, Dương Tu Kiệt thì thể đã bị khiêng đi, như thế nào thu xếp, khẳng định không phải là sự tình những người dân hiếu kỳ này sẽ quan tâm tới, đại đa số người đứng xem đều ở tại nguyên chỗ thảo luận, cảm thấy cái kia một thân áo trắng tiểu hài tử có vẻ là gia thế cũng có tiền, nhưng mà chết quá oan uổng đi, thật là xui xẻo.

Đường đi trật tự rất nhanh khôi phục, ô tô lui tới.

Việc không liên quan đến mình, đối với Dương Tu Kiệt chết, mọi người cũng chỉ là cảm khái một phen liền rồi đi, nội tâm nghĩ mà sợ, nhưng sự tình đã xảy ra, cũng cấp mọi người chút tỉnh táo, trong nội tâm không khỏi có chút trầm tĩnh lại, trở về nhà mình.

Một chiếc Khai Mỹ Thủy đỗ ở bên đường từ đầu đến cuối không có làm ra bất kỳ hành động gì, một nam nhân mặc áo sơ mi hoa, nhớ lại vừa rồi từng khâu, trầm mặc một lúc lâu sau, mới khẽ ho khan một tiếng, cười quyền rũ nói: “Thực đặc sắc.”

Phát động ô tô, lần này hắn không có ở tiếp tục theo dõi Vương Phục Hưng cùng chiếc Audi A7, mà hướng về phía ngược lại rồi đi, rất cẩn thận dạo quanh nội thành dạo một vòng, xác định không có người theo dõi, mới lái xe tới đến một cái cư xá rất bình thường, đem xe ngừng dưới lầu, một hồi thang đến tầng bốn, mở cửa phòng đi vào.

Trong phòng, tại vùng tam giác Trường Giang dưới mặt đất xã hội có thể hô mưa gọi gió Nghiêm Trường Thủy đang đứng trước một loạt giá sách ở phòng khách, ánh mắt chăm chú, vuốt vuốt một cái bình sứ rất tinh xảo, nghe được thanh âm mở đóng cửa, cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: “Kết quả như thế nào?”

“Chết rồi.”

Đi theo Nghiêm Trường Thủy bên người đã hơn năm năm, thay hắn làm vô số kẻ hoạt động nham hiểm Lương Cảnh Ngọc nói khẽ, ngồi ở trên ghế salon, tiếng nói mang theo gần như bản năng vũ mị sắc thái, có chút nũng nịu, không đợi Nghiêm Trường Thủy đặt câu hỏi, liền đem toàn bộ quá trình đều kỹ càng nói một lần. Giết người phóng hỏa, Lương Cảnh Ngọc là người trong nghề, giảng giải toàn bộ quá trình cũng dị thường độc đáo, trong giọng nói mang theo một sự tán thưởng từ đáy lòng, hết sức rõ ràng.

Nghiêm Trường Thủy yên tĩnh nghe xong, rút cuộc hứng thú, đem thứ cầm trong tay thả lại giá sách, ngồi vào ghế sofa ở bên trong, nghiêng ngả cười nói: “Như vậy xem ra, cảnh sát điều tra nhất định không ra cái gì?”

Lương Cảnh Ngọc gật gật đầu, cười quyền rũ nói: “Hoa Đình cảnh sát kỳ thật vẫn rất có năng lực, đội hành động càng là có mấy người cao thủ, nhưng Vương Phục Hưng lần này giết người thủ pháp không tầm thường, từ đầu tới đuôi, đều là mượn ngoại lực, một khâu khâu trừ một khâu, cuối cùng hình thành một cái ngoại ý muốn, loại chuyện lật vật này, độ khó rất lớn, nhưng một khi thành công, tuyệt đối sẽ không lưu lại bất luận dấu vết nào, căn bản cũng sẽ không tìm được chứng cứ đây.”

“Xem ra người đối với sự kiện lần này đánh giá rất cao?”

Nghiêm Trường Thủy nhàn nhạt cười nhạt nói, vinh nhục không sợ hãi, không thể không nói, hắn đối với lần này Vương Phục Hưng xếp đặt thiết kế sát cục quả thật có loại kinh diễm cảm giác, nhưng vài thập niên một mực ở hắc đạo bên trên này hành tẩu lão hồ ly từ trước đến nay đều không thói quen trước mặt thuốc hạ đem nội tâm ý tưởng bày ra, phần lớn thời gian, hắn đều bày ra tư thái sau không thể lường được như vậy.

“Kín đáo, cẩn thận, không chê vào đâu được!”

Lương Cảnh Ngọc đã trầm mặc thoáng qua, nghiêm túc mở miệng nói, liên tục dùng mấy từ, cho trận này sát cục một cái tương đối cao đánh giá, chỉ bất quá tiếng nói của hắn quả thực quá mức kiêu mị, thần thái tuy rằng nghiêm túc, nhưng tăng thêm tiếng nói, lại không mang cho người khác nửa điểm trầm trọng nào cả.

Nghiêm Trường Thủy cười hi hi rồi lại cười, âm điệu khàn khàn, khó nói lên lời âm trầm ý tứ hàm xúc, hắn nhẹ nhàng nhún vai, rút ra thuốc lá châm lửa một điếu, sau đó lấy ra một quyển sổ nhỏ khá cũ nát, mở ra, từng dãy số điện thoại lập tức xuất hiện ở trước mắt hắn. Nghiêm Trường Thủy neho mắt lại, kiên nhẫn lật xem, lúc thấy tên Sở Thành Võ, khóe miệng đáng tươi cười càng mở rộng, tiện tay cầm lấy một chiếc bút đỏ trên giá sách, ở phía trên cái tên khoanh một đường màu đỏ tươi.

Ờ là Lương Cảnh Ngọc ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, khẽ nhíu mày, đi theo đầu lão hồ ly bên người gần năm năm thời gian, hắn đối với chủ tử của mình hiểu rõ dị thường, Nghiêm Trường Thủy trong tay có một cuốn sổ thoạt nhìn cũ nát cùng bản thủ, phía trên ghi chép dày đặc lấy vùng tam giác Trường

Giang máy tòa thành thị tất cả hắc đạo nhân vật điện thoại, chỉ cần thân phận có thể lên đài, phương thức liên lạc sẽ xuất hiện tại nơi này, trong đó còn có một số người mà hẳn cho là có chút tiềm lực.

Mà lão hồ ly có một thói quen, mỗi lần ý định giết ai thời điểm, đều cầm lấy bút, tại điện thoại bên thượng họa một cái đằng trước bắt mắt màu đỏ vòng tròn, nếu như tại vòng tròn Ri-ga một cái xiên mà nói, vậy chứng minh người này hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Chỉ bất quá hẳn bây giờ lại muốn động thủ chính là Sở Thành Võ có Hạ gia làm bối cảnh?

Lương Cảnh Ngọc nhú mày, như có điều suy nghĩ.

“Không rõ?”

Nghiêm Trường Thủy cười ha hả nói, tựa hồ rất vui vẻ, bút trong tay hẳn thuận tay trượt xuống, số điện thoại ghi ở trên cuốn sổ, theo sát tại Sở Thành Võ phía dưới một cái tên, thỉnh thoảng chính là đứng ở Kim Lăng chỗ cao nhất một trong mấy vị đại lão Dương Đông Hồ, Nghiêm Trường Thủy hít một hơi, tại Dương Đông Hồ cái tên đằng sau vẽ lên cái dấu chấm hỏi, ngừng đầu, nhìn Lương Cảnh Ngọc.

Lương Cảnh Ngọc rất thành thật gật đầu.

Nghiêm Trường Thủy liếc mắt nhìn hẳn, hẳn tuy rằng thủy chung thờ phụng thành đại sự người không mưu tại chúng đạo lý, nhưng chuyện kế tiếp, khẳng định không thể thiếu một cái tâm phúc của chính hẳn xử lý, dứt khoát cũng không giấu giếm, nói khẽ: “Vương Phục Hưng nhất định phải chết, hơn nữa cái chết càng nhanh càng tốt.”

Lương Cảnh Ngọc nhú mày lại, tiếng nói lạnh lạnh, thân nhiên nói: “Chỉ sợ không phải ý tứ của người phía trên người. Tùy tiện động thủ, người chịu đựng được hậu quả?”

“Ta không giết hẳn, nhưng có người sẽ thay ta động thủ đấy.”

Nghiêm Trường Thủy âm trầm cười nói, ánh mắt một lần nữa rơi vào sổ điện thoại, nhìn chăm chăm vào cái tên Dương Đông Hồ, tiếng cười lạnh lạnh.

Hắn cầm điện thoại lên, dựa theo Dương Đông Hồ dãy số bấm tới, mặc kệ ánh mắt nghi hoặc của Lương Cảnh Ngọc, yên tĩnh chờ đợi.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, cái kia tại Kim Lăng hô phong hoán vũ nam nhân cung kính dị thường hô một tiếng: “Nghiêm lão.”

“Đông Hồ, con của người tại Hoa Đình xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta vừa mới nhận được tin tức, người tới đây một chuyến a.”

Nghiêm Trường Thủy nói khẽ, vẫn như cũ bảo trì thâm nghiêm khuôn mặt tươi cười, ngữ khí lại trầm thấp xuống.

Trong điện thoại Dương Đông Hồ trầm mặc một hồi, bất buộc mình tỉnh táo lại, trầm giọng nói: “Nghiêm lão, chuyện gì, từ từ nói, Tu Kiệt làm sao vậy?”

“Chết rồi.”

Nghiêm Trường Thủy thân nhiên nói, ngữ khí bình thản, không chút nào không dao động.

“BA~.”

Tiếng điện thoại rơi trên mặt đất trực tiếp truyền vào Nghiêm Trường Thủy lỗ tai.

Nghiêm Trường Thủy nheo mắt lại, dáng tươi cười càng nghiền ngẫm, nghe trong điện thoại hầu như lập tức liền bắt đầu cuồng bạo Dương Đông Hồ đập loạn đồ vật thanh âm, bất động thanh sắc.

Qua thật lâu, điện thoại mới được người một lần nữa nhặt lên, tại Kim Lăng từ trước đến nay đều trầm ổn sắc bén Dương Đông Hồ tiếng nói khàn khàn, gằn nhẹ nói: “Là ai? Nghiêm lão, ta chỉ có một cái như vậy nhi tử, nói cho ta biết, là ai? Có phải hay không Sở Thành Võ?”

Nghiêm Trường Thủy cầm lấy điện thoại, không có trực tiếp trả lời vấn đề này, nhàn nhạt nói một câu: “Sở Thành Võ gần nhất có một tên cháu rể, một kẻ trẻ tuổi rất ưu tú, làm người hay làm việc, đều gọn gàng hơn bình thường.”

Kim Lăng thành phố.

Một căn biệt thự bên trong, một trung niên nam nhân ngồi ở bên trên một chiếc xe lăn, tay cầm chặt điện thoại, vậy mà đã lệ rơi đầy mặt, trước mặt hẳn vốn bày biện bàn chơi mạt chược đã bị hẳn dưới con thịnh nộ triệt để lật tung, trung niên tang tử, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, đã lại để cho tại Kim Lăng một lần nữa Đông Sơn tái khởi nam nhân bắt đầu mất đi lý trí.

Tại bên cạnh hẳn, cùng hẳn chơi mạt chược mấy tên thủ hạ toàn bộ cảm như hén, hai mắt nhìn nhau, không dám nói nhiều một câu.

Dương Đông Hồ hô hấp dồn dập, cắn răng thanh âm dị thường rõ ràng, hẳn nhẹ nhàng nói rồi câu ta biết rồi, trực tiếp cúp điện thoại,

Trong biệt thự một mảnh tĩnh mịch mấy cái tâm phúc thủ hạ của Dương Đông Hồ toàn bộ cẩn thận từng li từng tí nhìn chăm chăm vào lão Đại, giữ im lặng, chờ đợi phân phó.

Dương Đông Hồ nhắm mắt lại, tựa ở xe lăn, một mực trầm mặc đại khái năm phút đồng hồ, mới đột nhiên mở mắt ra, ngày xưa thâm trầm đã triệt để không thấy, toàn bộ hốc mắt đều bị một mảnh huyết hồng thay thế, hắn ngồi trên xe lăn, đột nhiên đưa điện thoại di động ném trên mặt đất, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt mà oán độc, gầm nhẹ nói: “Các người lập tức chọn lựa nhân thủ, cho ta kiếm đủ một trăm hảo thủ, không cần giữ lại chút nào, một giờ sau tới đây, chúng ta cùng đi, chín giờ tối, nhất định đến Hoa Đình!”

Ba cái tâm phúc thủ hạ phản xạ có điều kiện bình thường đứng lên, lao ra khỏi biệt thự đại môn.

Bọn hắn lại không phải người ngu, một cuộc điện thoại, sớm sẽ hiểu chuyện gì xảy ra.

Thiếu gia chết rồi. Lão Đại điên rồi.

Hoa Đình.

Nghiêm Trường Thủy vẫn ở trong căn hộ.

Nghiêm Trường Thủy đem điện thoại ném ở một bên, thần nhiên nói: “Người đi cùng hiệu trưởng gọi điện thoại, muốn mấy cái hảo thủ, Dương Đông Hồ chắc chắn sẽ không tiếp tục chịu đựng, vậy thì thật là tốt, chờ bọn hắn đến thời điểm, đem mấy cái hảo thủ cho hắn cắn đi vào, chúng ta tọa sơn quan hổ đấu là được.”

“Giết Vương Phục Hưng, người có biết hay không sẽ dẫn phát cái gì hậu quả?”

Lương Cảnh Ngọc cau mày nói, rất tà khí chính là một người nam nhân, không biết làm sao tiếng nói thực sự quá mềm mại đáng yêu, bây giờ nói ra lời nói này, thậm chí có điểm giống như ý tứ làm nũng.

“Là Dương Đông Hồ đã hạ thủ, đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Ta phía trên thủy chung đem Hoa Đình xã hội dưới mặt đất trở thành miếng thịt trong miệng mình, Sở Thành Vô tức thì là Hạ gia tại khối trên địa bàn nâng đỡ đứng lên cái đỉnh, sớm đã có người bắt mẫn muốn nhúc nhích, nhưng Hạ gia tại đó, vẫn kéo lấy, sợ đúng là dính một miếng máu tươi, hiện tại Sở Thành Vô càng lúc càng lớn, tiếp tục nữa, rất có thể uy hiếp được toàn bộ Hoa Đình dưới mặt đất xã hội chính thể lợi ích, ta chỉ có điều mượn nhờ Dương Đông Hồ tay gõ thoáng qua Sở gia, là lập công. Vương Phục Hưng chết, bất quá là trong hỗn loạn ngoài ý muốn mà thôi, dù sao hắn là người Sở gia, chỉ cần vừa chết, mọi chuyện đều tốt nói.”

Nghiêm Trường Thủy thần nhiên nói, mờ ti vi, sắc mặt lạnh nhạt.

“Vương Phục Hưng không đơn giản, nếu như có thể lôi kéo đến bên người, tuyệt đối là một đại trợ lực.”

Lương Cảnh Ngọc nói một câu.

“Trợ lực? Đó là nuôi hổ gây họa, muốn lôi kéo Vương Phục Hưng không phải ta, là người mà để cho ta ra mặt, vì cái gì? Còn không phải là bởi vì ta lớn tuổi? Hắc, vốn chính là lợi dụng lẫn nhau quan hệ, ta phải không dám cùng người ra mặt đấu, nhưng là bọn hắn nếu như muốn quăng ra ta dây khối quân cờ nâng đỡ vùng tam giác Trường Giang hắc đạo người phát ngôn, còn nhất định phải qua cửa ải của ta.”

Nghiêm Trường Thủy cười lạnh nói.

Lương Cảnh Ngọc trầm mặc không nói, ánh mắt chớp động.

“Vương Phục Hưng hay vẫn là quá chưa đủ kinh nghiệm, cho là mình làm không chê vào đâu được, cảnh sát không có biện pháp thì xong rồi? Hắn muốn lẫn vào phải là hắc đạo, đạo này, lúc nào nói qua pháp luật cùng chứng cứ?”

Nghiêm Trường Thủy cảm khái một câu, một lần nữa đứng lên, tiếp tục nghiền cứu bình hoa trên giá sách, thần nhiên nói: “Người đi cùng hiệu trưởng thương lượng thoáng qua, đã nói là ta nói.”

Lương Cảnh Ngọc đứng lên, trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Anh Hùng

Vương Phục Hưng lái xe rời đi hiện trường gây án, trên đường đi cho gọi điện thoại mấy cái huynh đệ của mình, Hồ Tử, Yên Đế, Phương Hạo Nhiên, cũng đã lui lại, không có lọt vào bất luận tình huống khó xử nào, hiện tại đang trên đường về nhà, hết thấy mạnh khỏe. Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, trái tim nhảy lên gần như cuồng loạn thoáng an ổn xuống, nói khẽ: “Về nhà trước, mua chút ít bia, buổi tối mấy người chúng ta chúc mừng.”

Phương Hạo Nhiên thanh âm hưng phấn, quang nghe ngữ khí, có thể phát giác hắn toàn thân hèn mọn bí ối máu tươi đang tại sôi trào, ra sức tán dương

việc này làm được xinh đẹp, có thể nói tuyệt sát, hơn nữa cao minh nhất chính là thần không biết quỷ không hay, Vương Phục Hưng vui tươi hơn hờ một chút cũng không khiêm tốn, Phương Hạo Nhiên nịnh nọt, mà hắn liền một tia ý thức theo, phối hợp ăn ý.

Cúp điện thoại, trong xe một lần nữa lâm vào trầm mặc, Vương Phục Hưng quay đầu nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, phát hiện tiểu nương tử này vẫn ngồi ở yên vị, căn môi, có chút ngẩn ngơ. Nàng một cái hài từ từ nhỏ ngay tại dưới ánh mặt trời ấm áp phát triển, thuận buồm xuôi gió, sau khi tốt nghiệp đi dạy học, như cũ làm chính là làm nghề rất quang minh, có chút không tiếp thụ được sự tình hôm nay, ngược lại cũng bình thường. Vương Phục Hưng chọn điều thuốc, ngậm lên miệng, vươn tay, sờ lên mái tóc mềm mại của Sở Tiền Duyên, nói khẽ: “Còn đang sợ? Nha đầu ngốc, bắt đầu bảo người đừng tới đây, không nghe, người nếu như trong nội tâm có bóng ma rồi, ta đây chẳng phải là đã thành tội nhân?”

Sở Tiền Duyên nhẹ căn môi, sắc mặt tái nhợt dần dần khôi phục hồng nhuận phơn phớt, nàng sau khi bình tĩnh tâm tình, khẽ lắc đầu, nói khẽ: “Không có.”

“Thật không có?”

Wương Phục Hưng nheo mắt lại, nhẹ giọng cười nói.

Sở Tiền Duyên sững sốt xuống, đầu óc chuyển động tựa hồ có chút chậm, một lát sau, trong ánh mắt mới hiện lên một tia giao hoạt thần sắc, nói: “Có.”

Wương Phục Hưng mặt mày ửng rửng, biểu lộ khoa trương: “Vậy làm sao bây giờ?”

Sở Tiền Duyên miễn cưỡng gượng lên khoe miệng, nội tâm đối với tử vong sợ hãi một chút giảm đi, nhìn bên cạnh nam nhân, không có tồn tại có chút an tâm, nói khẽ: “Vậy người đến bù tổn thất ta tốt rồi, không cho phép rời ta đi.”

Wương Phục Hưng ngậm lấy điều thuốc, vẻ mặt thản nhiên, đối với bạn gái bên người thân qua ôm qua, cũng lười rụt rè, cười hắc hắc nói: “Vậy người hôn ta, ta suy nghĩ thật kỹ cân nhắc.”

Bị người nào đó khinh bạc qua nhiều lần Sở lão sư tiểu đồ mặt lên, đứng đây, tại Vương Phục Hưng trên mặt dùng sức hôn một cái, một lần nữa ngồi vào trên vị trí, tâm tính giống như có lẽ đã khôi phục bình thường, cười nói: “Lái xe, về nhà.”

Wương Phục Hưng mang theo Sở lão sư, một lần nữa trở lại cửa biệt thự mây xanh, vốn định theo thường lệ nhìn nàng bước ra đã nghĩ lái xe rời đi, có thể lại đột nhiên nhận được Sở Thành Vô điện thoại, lại để cho hắn theo Sở Tiền Duyên cùng một chỗ tiến đến, Vương Phục Hưng sững sốt một chút, nội tâm ước chừng nắm chắc, đoán chừng tin tức Dương Tu Kiệt tử vong đã truyền đến trong lỗ tai Sở Thành Vô, tại Thế giới ngầm Hoa Đình sắp xếp ở tầng thượng đẳng đại nhân vật giống như đã bắt đầu thử tiếp nhận hắn.

Wương Phục Hưng một giọng nói tốt, cúp điện thoại, đẩy cửa xuống xe, Sở Tiền Duyên liền thanh tú động lòng người đứng ở ngoài xe, không có rời đi, Vương Phục Hưng dứt khoát một tay kéo lấy nàng, đi vào khu biệt thự, đi vào cửa lớn Sở gia, gõ cửa.

Sở gia người hầu rất mau mở cửa ra, thấy đại tiểu thư rất ngược ngồng điếm mặt, ngọt ngào bị một người tuổi còn trẻ nam nhân kéo, có chút kinh ngạc, càng sẽ không dám lãnh đạm, nhanh chóng tránh ra, lại để cho hai người đi vào.

“Lý thẩm, thúc thúc đâu?”

Sở Tiền Duyên nhẹ giọng hỏi một câu, thời điểm Sở Thành Vô muốn Vương Phục Hưng giết Dương Tu Kiệt, nàng ở đây, biết rõ đây là thúc thúc cho Vương Phục Hưng đạo nan đề thứ nhất, Vương Phục Hưng đi vào nơi đây, ý tứ, Sở lão sư đại khái cũng hiểu rõ, có thể nói đây là người nam nhân bên người này bước vào Sở gia, bước vào Thế giới ngầm Hoa Đình bước đầu tiên, bước chân bước vô cùng lớn, cũng rất ổn, thúc thúc sẽ cho hắn cái gì, Sở Tiền Duyên trong nội tâm phỏng đoán đại khái, lại không dám xác định.

“Thư phòng trên lầu.”

Lý thẩm chỉ chỉ trên lầu, cười nói, nàng xem nhìn Vương Phục Hưng, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, cái này là Sở gia cô gia rồi hả? Ngược lại là cũng không tệ lắm, tuy rằng tướng mạo bình thường, nhưng tiểu tử nhìn rất ổn trọng, Lý thẩm hướng về phía Sở Tiền Duyên mở tròng hai mắt, cười nói: “Nhanh lên đi.”

Sở Tiền Duyên ừ một tiếng, cùng Vương Phục Hưng thay đổi dép lê, lôi kéo hắn lên lầu, đi vào trước cửa thư phòng của Sở Thành Vô, gõ cửa.

“Vào đi.”

Sở Thành Vô thanh âm vang lên.

Sở Tiền Duyên nhú cái mũi, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Lại bắt đầu tự cao tự đại.”

Wương Phục Hưng mỉm cười, nheo nheo tay nhỏ bé của nàng, đẩy cửa đi vào, hô một tiếng: “Sở tiên sinh.”

Đang ngồi phía trước máy vi tính không biết bề bộn gì đó Sở Thành Vô ngẩng đầu, ừ một tiếng, nhìn thoáng qua chất nữ đi theo bên người Vương Phục Hưng, trừng nàng liếc, cười nói: “Nha đầu chết tiệt kia, là đi theo tiểu Vương qua, sợ hãi chưa?”

“Không sợ!”

Sở lão sư tại trước mặt thúc thúc lực lượng không phải sung túc bình thường, tròn tròn mắt tròng mắt ngược trở về.

Sở Thành Võ cười khỏ một tiếng, hần rõ ràng đã biết quá trình Dương Tu Kiệt tử vong, đã trầm mặc một hồi lâu, mới nói khẽ: “Làm không tệ.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh một chút, không kiêu ngạo không siểm nịnh, vinh nhục không sợ hãi.

“Tiền Duyên, người đi ra ngoài trước, thúc thúc cùng tiểu vương tâm sự, yên tâm, sẽ không bạc đãi nam nhân người.”

Sở Thành Võ cười nói, trông thấy Sở Tiền Duyên vẻ mặt không tình nguyện, vội vàng đem một câu đằng sau kia cũng tăng thêm

Chỉ có điều lại để cho Sở đại thúc bất đắc dĩ chính là, luôn luôn nhu thuận nghe lời chất nữ nghe được lời của mình về sau, không có lập tức đứng dậy, mà là vô thức nhìn Vương Phục Hưng liếc, thấy đối phương sau khi gạt đầu, mới ngoan ngoãn đứng người lên, đi tới cửa, trước khi đi, thậm chí còn không quên hướng về phía mình quơ quơ nắm tay nhỏ.

Sở Thành Võ một hồi đau đầu, thật sự nghĩ mãi mà không rõ Vương Phục Hưng làm sao lại đối với chính nha đầu nhà mình có lực hấp dẫn lớn như vậy, đã trầm mặc hồi lâu, mới nói khẽ: “Tiền Duyên từ nhỏ liền nhất gan, đừng nói giết người, coi như là bình thường làm con cá cũng không dám tự mình giết, lần này chịu bồi người qua, không phải nàng tò mò cái gì, đây là ở cùng ta tỏ thái độ, sợ người làm việc sau đó một khi gặp chuyện không may, ta sẽ mặc kệ người, nha đầu kia, gặp người, đều muốn tẩu hỏa nhập ma.”

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, hần ngược lại là không nghĩ tới tầng này, nội tâm thoáng ảm áp, vô thức nói một câu: “Ta sẽ không để cho nàng bị người khi dễ đấy.”

Nhìn như vô tình ý điểm một câu Sở Thành Võ gạt gạt đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc lá, mở ra, ném cho Vương Phục Hưng một cây, nói khẽ: “Ta gặp qua không ít thủ pháp giết người, mình cũng động thủ qua, đi đến vị trí như ta này, nói trên tay không có mạng ai, tự chính mình đều không tin, nói thật, ta cùng Kim Lăng Dương gia thực không có gì thâm cừu đại hận, Dương Đông Hồ từng tại Đông Bắc cùng ta cùng một chỗ xuất sinh nhập tử qua, cũng đều có giao tình cứu mạng, hần phản bội ta một lần, ta gõ đoạn hần một đôi chân, xem như thanh toán xong. Nhưng bọn hần không nên dây vào Tiền Duyên, Dương Tu Kiệt lừa Tiền Duyên trả thù ta một lần, ta nhận thức, nhưng tiểu tử kia tại trở về, mặc cho là chủ ý cái gì, thật coi ta khờ nhìn không ra rồi hả? Hần đều muốn Sở gia, ta không muốn cho, vậy hần cũng chỉ có thể chết, cái này là hắc đạo. Nhiều khi, con đường này hoàn toàn không có có đạo lý có thể giảng, ta cảm thấy đây là của ta, nhất định phải muốn chộp trong tay mới cam tâm, Dương Đông Hồ lần này đùa lớn hơn, không có giết chết ta, hần sẽ chết.”

Sở Thành Võ nhẹ nhàng nói chuyện hạ khói bụi, nhìn Vương Phục Hưng liếc, rất thẳng thắn thành khẩn nói: “Cho người làm chuyện này, mục đích không có phức tạp như vậy, chính người cũng nên biết, khảo nghiệm người, mãi một mãi người nhuệ khí là một chuyện, mặt khác một sự việc, chính là cho người triệt để đứng ở Sở gia trên một cái thuyền, Tiền Duyên thích người, ta muốn làm đấy, chỉ có thể là đem người tùm tới đây, buộc càng chặt càng tốt, không thể lưu lại cho người nửa điểm đường lui, điểm này ta nói rõ, người cũng chớ để ở trong lòng.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, cũng không có gì áp lực, ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm rồi không ít, hần tựa ở trên ghế sa lon, ngửa đầu, cầm điều thuốc, miệng lớn hít một hơi.

Sở Thành Võ đứng người lên, lẳng lẳng nói: “Không nói vùng tam giác Trường Giang, chỉ cần một Hoa Đình, liền thật rất lớn, người nếu quả thật muốn làm người trên người, phải đi đường còn rất dài rất dài, ta bỏ cho tới hôm nay vị trí này dùng hơn hai mươi năm, ta hy vọng trước khi người với Tiền Duyên kết hôn liền làm đến.”

Vương Phục Hưng khẽ gạt đầu, còn là một bộ nhìn không ra nội tâm trạng thái trầm ổn bộ dạng.

Sở Thành Võ cười cười, thân nhiên nói: “Người ở nơi này yên tĩnh một chút, suy nghĩ nhiều một ít, một hồi Tiền Duyên tới gọi người ăn cơm.”

Hần kéo ra cửa thư phòng, thẳng đi ra ngoài, chưa đóng cửa lại.

Vương Phục Hưng một người ở lại trong thư phòng, toàn thân buông lỏng, tựa ở trên ghế sa lon, thật lâu, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hần biết rõ, mình rút cuộc thành công bước vào cái vòng tròn kia, hơn nữa triệt để tiến nhập Sở gia ánh mắt, đằng sau Sở gia, cái kia chính là Hạ gia rồi.

Vương Phục Hưng cười cười, thì thào lầm bầm: “Thật sự là một cái đường tắt.”

Hần đứng người lên, không lại suy nghĩ nhiều, đi ra thư phòng, trực tiếp xuống lầu.

Dương Tu Kiệt đã chết, hần hiện tại đã không có đường lui, Vương Phục Hưng cũng không nghĩ muốn cái gì đường lui.

Bởi vì hần nhớ rõ, gia gia đã từng nói qua, chỉ có từ chiến đến cùng, mới có thể thành anh hùng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đi Lại

Vương Phục Hưng đi xuống lầu, thấy Sở Thành Võ đang ngồi ở trên ghế sa lon cùng Sở Tiền Duyên nói chuyện phiếm, vẻ mặt cười gượng gạo một chút, tư thái cẩn thận từng ly từng tý một, xem chừng là đang bị cháu gái thăm vấn có quan hệ người nào đó nên làm gì tiếp theo, cảnh tượng này, cũng để cho Vương Phục Hưng đồng chí đang chậm rì rì bước xuống lầu có điểm đồng tình, cái gọi là lão đại, trong nhà như vậy mà quá thể thảm, một điểm quyền uy đều không có, đi theo phía sau một vị lão đại như vậy, thật sự rất khó để cho Vương Phục Hưng đồng chí có kính sợ.

Sở gia gia tộc cũng không có gì phức tạp cho lắm, năm trước mới từ Hoa Đình bộ giáo dục vị trí người đứng đầu lui ra nhưng đến nay vẫn còn có thừa phân lượng Sở lão gia tử, vợ của lão đã qua đời lâu rồi, lẻ loi một mình cũng đã khá nhiều năm. Phía dưới chính là Sở Thành Văn cùng Sở Thành Võ hai huynh đệ, văn võ, đặt ở trên người hai người này đến cũng chuẩn xác, làm ca ca Sở Thành Văn một mực đang xử lý gia tộc làm ăn, xem như tiêu chuẩn kế thừa sản nghiệp của Sở lão thái thái một tay gầy dựng lên, Sở gia tại Hoa Đình tổng công ty liền kêu Văn Võ tập đoàn, Sở gia lão thái thái khi còn tại thế, vẫn luôn là độc tài quyền hành, Sở lão gia tử tọa trấn bộ giáo dục, học trò khắp thiên hạ có lẽ có chút ít khoa trương, nhưng đám học trò đó tập hợp lại, cũng là một mảnh quan hệ đầy đủ cheo chống Văn Võ tập đoàn, lão thái thái sau khi qua đời, Sở Thành Văn tiếp chương tập đoàn, một mực thuận buồm xuôi gió. Mà Sở Thành Võ rời đi hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng ở thế lực ngầm bên dưới thành phố Hoa Đình này đứng vững gót chân, kể từ đó, Sở gia tại giới kinh doanh giới chính trị cùng hắc đạo phương diện đều không thể xem thường được, có lẽ không tính cực hạn, nhưng toàn bộ bộ phận phát mà nói, cũng tuyệt đối không thể bỏ qua.

Dưới hai huynh đệ Văn Võ, chính là Sở Tiền Duyên đời này, đồng dạng là nhân khẩu mỏng manh, ngoại trừ vị này Sở gia đại tiểu thư bên ngoài, Sở Thành Võ còn có một con trai, đang học sơ tam, trọ ở trường, không thường xuyên về nhà. Cho nên nói, gia tộc này, bên trong cũng không xảy ra chuyện con cháu bằng mặt mà không bằng lòng, ngược lại thân tình chí thượng, rất có tình cảm, Sở gia đại tiểu thư từ nhỏ tới lớn đối mặt với thúc thúc một mặt ngoan ngoãn hiếu thuận, tự nhiên tùy ý, nói chuyện cũng không có tâm tính gì kính sợ.

Vương Phục Hưng đi xuống thang lầu, nhìn thoáng đồng hồ treo tường, gần năm giờ chiều, cách giờ cơm còn có một đoạn thời gian, ho khan một tiếng, nhìn Sở Thành Võ, bình tĩnh nói: “Nếu như không có việc gì ta về trước, buổi tối còn muốn cùng mấy vị huynh đệ trong nhà uống mấy chén rượu.”

“Không vội, đều là huynh đệ một nhà, rượu có thể ngày mai uống, buổi tối lão gia tử cùng chị dâu đều trở về, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm vui vẻ đi a.”

Sở Thành Võ nhàn nhạt mở miệng nói.

Vương Phục Hưng hơi sững sờ, còn không có phục hồi tinh thần lại, bên cạnh Sở Tiền Duyên đã nét mặt tươi cười như hoa, đặc biệt kiều mị, nàng đứng người lên, chạy đến bên người Vương Phục Hưng, lôi kéo cánh tay của hắn, đem hắn kéo ghế salon dài, cười nói: “Tốt, Phục Hưng, thúc thúc lúc không có chuyện gì làm thích nhất đánh cờ đó, ta mang bàn cờ đến, các người chơi vài ván, ta đi ra ngoài mua thức ăn về ngay a.”

Vương Phục Hưng rút cuộc kịp phản ứng, nhếch miệng lên, nhìn rõ ràng Sở lão sư linh động hoạt bát đứng lên, trong nội tâm âm áp, Sở Thành Võ những lời này, không thể nghi ngờ là tín hiệu Sở gia hướng tới hắn bắt đầu đã tiếp nhận rồi, trách không được nha đầu kia lại hưng phấn như thế, hắn vươn tay, sờ lên chiếc nhẫn đeo ở ngón tay vô danh, có chút cảm động, xoay người, mắt thấy Sở Thành Võ sau khi chất nữ rời đi đã khôi phục lại khí phách của một đại ca hắc đạo, không tự chủ được sờ lên cái mũi, trở mặt, cũng chỉ kém lật bàn tay có một chút thôi a.

Sở Tiền Duyên từ lầu hai trong thư phòng đem ra một bộ cờ vua tinh xảo, thuận tay đem bàn cờ lấy xuống, đồ chơi của nhà người có tiền có khác, một bộ cờ vua liền có giá trị xa xỉ, quân cờ toàn bộ đều là do đàn mộc chế tạo, tán ra hương thơm nhàn nhạt, bàn cơ thủy tinh bày trên bàn trà, Sở Hà hán giới, mỗi một cái vượt qua tung giao thoa đứng lên, tại ngọn đèn chiếu xạ xuống, bằng thêm một phần sát phạt khí tức, Sở Thành Võ cũng không khách khí, từ trong tay chất nữ hợp cầm xuống bàn cờ, bắt đầu sắp xếp quân cờ. Vương Phục Hưng có chút lúng túng, xoa xoa đôi bàn tay, nói khẽ: “Ta đánh cờ không quá giỏi a.”

“Không có việc gì, thúc thúc cũng sẽ không ra tay quá mức đâu, nhìn hắn vội vàng giống như muốn thể hiện mình là cao thủ, nhưng trên thực tế trình độ bình thường, ta cũng có thể thắng hắn, đoán chừng các người chính là hai đối thủ tốt của nhau a.”

Sở Tiền Duyên giọng dịu dàng cười nói, tựa hồ tâm tình vô cùng tốt, buông xuống rút rè thường ngày, tựa đầu trên bờ vai Vương Phục Hưng, hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt của hắn. Bị chất nữ vạch trần rồi nội tình, Sở Thành Võ vừa muốn ngẩng đầu lên phản bác, vừa hay nhìn thấy Sở Tiền Duyên cái miệng nhỏ nhắn rơi vào trên mặt Vương Phục Hưng, lập tức lớn tiếng ho khan.

Vốn lẽ nên xấu hổ nhưng Sở Tiền Duyên khí thế mười phần, cũng không có xấu hổ nhăn nhó, như một tiểu cạp cái, hung hăng trừng mắt liếc thúc thúc.

Sở Thành Võ cười khổ một tiếng, không có khí thế, cúi đầu tiếp tục sắp cờ, làm bầm một câu: “Con gái lớn không dùng được a.”

Sở Tiền Duyên quơ quơ nắm tay nhỏ, mang theo vị tiền xuất môn mua thức ăn, Vương Phục Hưng vốn có chút không yên lòng, nhưng Sở Thành Võ vẫy vẫy tay, bay bổng nói: “Không có việc gì, có người đi theo mà, một phiên địa phương, cũng không có kẻ nào có mắt không trông mà dám động đến người cậu Sở gia đâu.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, lấy lại bình tĩnh, chậm rãi bắt đầu chuẩn bị chơi cờ.

“Người là con trai Diệp Thiên Thỉnh?”

Sở Thành Võ nhìn như vô ý hỏi một câu bang quơ, thân phận đã đến độ cao như bọn hắn, kỳ thật lại rất khó dùng đơn thuần Hắc Bạch đến phân chia, cho nên mới có cái màu xám sinh ra, chu đáo thủ đoạn thông thiên, có thể được như Sở Thành Võ bây giờ, ai không có mạng lưới quan hệ của mình? Nếu như đem mạng lưới quan hệ đặt ở Vương Phục Hưng trước mặt, cái kia chính là một mảnh dải hẹp sai từ phức tạp ngạ lớn đường, nhìn như rộng

rãi, nhưng bởi vì như vậy, cho nên sợ hãi, mà Sở Thành Vô mở cho hắn một cái rất đường hẹp quanh co, tuy rằng gấp ghe một chút, nhưng là rất nhanh bước lên hắn này đường cái đường tắt, có lẽ sẽ khó khăn, nhưng chăm chú đi, chính là làm chơi mà ăn thật.

Sở Thành Vô bỗng di động con tốt của mình, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, ánh mắt nghiền ngẫm, hắn cùng Diệp Thiên Thỉnh Thỉnh tiếp xúc qua mấy lần, giữa hai người cũng coi là quen thuộc, trong ấn tượng của hắn, Thiên Đình tập đoàn Tổng giám đốc thuộc về nhân vật không có bối cảnh cũng như thân phận, mấy trăm ức giá trị của tập đoàn Thiên Thỉnh cho thấy nếu đơn thuần về sinh ý quy mô mà nói, không kém gì so với Sở gia, thậm chí còn cao hơn một chút. Nếu như Vương Phục Hưng có thể tiếp nhận Thiên Thỉnh tập đoàn mà nói, thì so với Sở Tiền Duyên, cũng không thể không nói là môn đăng hộ đối.

Wang Phục Hưng gật đầu ừ một tiếng, bất động thanh sắc, nhìn thoáng qua Sở Thành Vô quân cờ, quả thật không phải người bình thường có thể đi như thế, bước đầu tiên liền chấp tay tốt, có chút ý tứ.

“Là con trai hay vẫn là con rể?”

Sở Thành Vô thân nhiên nói, nhìn chiếc nhẫn đeo ở tay Vương Phục Hưng, đột nhiên đưa ra một cái dị thường bén nhọn vấn đề.

Wang Phục Hưng rút cuộc nhú mày, cầm con mã trong tay giằng co trên không trung.

Bầu không khí tựa hồ lập tức khẩn trương lên.

Sở Thành Vô sắc mặt nhìn như bình thản, nhưng ánh mắt cũng tại có chút lập loè, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng biểu lộ, chờ đáp án của hắn.

“Nàng chết rồi.”

Wang Phục Hưng đã trầm mặc thật lâu, mới chán nản nói, đem con mã nhảy về phía trước một bước, tựa hồ tâm tư có chút xuất thần, đem con mã đặt ở trước mặt con pháo của Sở Thành Vô

Sở Thành Vô quả nhiên cũng là cao thủ, vậy mà không thấy được quân cờ như thế, nhú nhú mày, thoáng cái đem pháo hướng bên cạnh dịch một bước, nói khẽ: “Đi con đường này của chúng ta, có lẽ người nào đều thiếu, nhưng vĩnh viễn không thể thiếu hạng người lòng dạ độc ác, lớn tuổi, nhát gan rồi, nhưng tâm tư lại chỉ sẽ càng ngày càng âm tàn, vì cái gì? Đường bạn đêm đi nhiều, ai cũng sẽ biết sợ, cho nên vô luận đối với mọi người, cho dù là tâm phúc thế nào, cũng sẽ lưu lại một chiêu hậu thủ, ngăn được, điều khiển xuống, những vật này, vô luận làm cái gì đều muốn nắm giữ, nhưng quan trường hắc đạo, liền rất là trọng yếu, ta tại trên con đường này đi hai mươi năm, gặp hơn nhiều bị tâm phúc gài bẫy huynh đệ, tử tướng vô cùng thê thảm cũng thế mà thôi rồi, cuối cùng vợ con đều phải nằm dưới háng người khác mà làm sủng vật. Nhìn nhiều hơn, nội tâm tự nhiên sẽ càng thêm âm u. Ta đã nói với người một câu chuyện, trước đây ít năm tại Hoa Đình đồng dạng cũng có một chỗ đứng trên cao một vị đại ca, kết quả cuối cùng kết cục là bị con rể của mình tự tay chọc chết ném vào sông Hoàng Phố, gia nghiệp cùng con gái của hắn không tính, liền ngay cả lão bà của hắn cuối cùng đều thân phục tại con rể dưới thân, đây không phải chê cười, nói một chút người đối với chuyện này cách nhìn ”

“Buồn cười.”

Wang Phục Hưng nói khẽ, cầm lấy con xe của mình, không chút khách khí nào ăn luôn con mã của Sở Thành Vô.

Sở Thành Vô một hồi đau lòng, cố nén dục vọng đi lại, nói khẽ: “Cuối cùng người kia bị ta phái người ghim chết, đồng dạng ném vào sông Hoàng Phố, cho nên mới có thân phận của ta bây giờ. Lúc ta tìm được hai mẹ con nhà kia, hai người sớm đã bị vị con rể tốt kia đầu bòn đến trình độ mất đi thần trí, ta ra tay, đương nhiên không phải là vì thương hại các nàng, mà là ta cần bỏ lên trên, hắn ngăn cản con đường của ta, sẽ chết, về phần kia đôi mẹ con đáng thương kia, cũng là người của ta giết đấy, ta tự mình ra lệnh. Cho nên nói tuy rằng ta hàng năm đều văng ra mấy trăm vạn làm từ thiện, nhưng cũng không phải là người tốt lành gì, tại trên con đường này đi được thời gian càng dài, đối với người tính thứ này, sẽ càng thất vọng.”

Hắn nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, đối phương còn là một bộ mặt không đổi sắc trầm ổn bộ dáng, không có tồn tại một chút thương thức nào đối với câu chuyện vừa hắn kể, cúi đầu nhìn bàn cờ đã chém giết đến độ gay cấn, trầm mặc một hồi, Sở Thành Vô cuối cùng mở miệng nói: “Nói nhiều cũng mệt, ta dứt khoát nói cho rõ ràng nhé, con của ta còn nhỏ, lớn lên về sau ta có ý định để cho hắn khảo thi trường quân đội, cho nên Sở gia không tính là đại gia tộc, tuy nhiên gia nghiệp cũng không phải là không có kẻ thêm muốn, chỉ có thể cho vợ chồng Tiền Duyên, người có thể tiến vào Sở gia, nhưng không dễ dàng, trước đó, ta phải đem người bức đến tuyệt cảnh, cho người chỉ có thể đứng ở cùng một con thuyền với Sở gia thì mới có thể sống sót được. Đùng oán ta, ta không có hoả nhãn kim tinh, nhìn không thấu người bản tâm, đây chỉ có thể dùng suy nghĩ của ta để thực hiện sự tình a, cho người giết Dương Tu Kiệt, là bước đầu tiên, không đem người buộc chặt lại với con thuyền Sở gia, ta lo lắng. Đương nhiên, nếu như người sợ, có thể hiện tại rời đi khỏi Sở gia, cùng Tiền Duyên cắt đứt liên hệ, vẫn như cũ có thể giúp ta làm việc.”

Wang Phục Hưng tâm lặng như nước, tâm tình không có nửa điểm gợn sóng, tổng thể đến cuối thanh âm, Vương Phục Hưng chỉ còn lại có một con ngựa hai pháo hành động cuối cùng công kích chủ lực, hắn chậm rai chiếu tướng, nhàn nhạt nói một tiếng: “Người thua.”

Sở Thành Vô nhanh chóng hoàn hồn, cau mày, nhìn thoáng qua bàn cờ, cũng không có suy nghĩ gì nhiều, ừ một tiếng, gật đầu nói: “Chơi lại.”

Từ đầu đến cuối, hắn đều không nhìn thấy con mã của mình chỉ cần hơi chút nhảy xuống một bước, liền có thể đơn giản giết chết Vương Phục Hưng con mã, hóa giải một lóp thế công.

Wang Phục Hưng một hồi bất đắc dĩ, phát hiện nếu như cùng Vương Thành Vô tiếp tục so cờ, chính là đem kỳ nghệ vốn không cao siêu của mình càng kéo thấp xuống a.

Cùng với kẻ đánh cờ dở tệ này chơi, chính là càng chơi càng ngu.

Vương Phục Hưng nội tâm cảm khái một câu, chỉ chỉ con mã của Sở Thành Võ, nói khẽ: “Ngươi có thể ăn con mã của ta mà.”

Sở Thành Võ mang theo nghi hoặc ừ một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ, mặt mo một chút cũng không hồng, trực tiếp đi lại, thuận thế đem Vương Phục Hưng con mã tiêu diệt gọn lẹ, phất phất tay, thần nhiên nói: “Tiếp tục. Xem ta thắng ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Có Thể Vào Không?

“Quân cờ thối như vậy còn đi lại, không ngờ ngươi lại có thể chơi kiểu ấy, đều ván thứ ba rồi.”

“Cái gì gọi là đi lại? Ta đây là không có chú ý, để con cờ lại, ta đã đi đâu ? ‘

“Không tha, ta muốn ăn quân này, cái ván này ngươi lại thua rồi.”

Sở Tiền Duyên cầm theo một ít trong lành rau quả vừa mới đi vào cửa, liền nghe thấy vài câu đối thoại, tựa hồ bên trong hai nam nhân chơi cờ vua đang đến hồi gay cấn, không ai nhường ai, Sở Tiền Duyên liếc mắt, cầm trong tay rau quả giao cho Lý thẩm vừa cùng nàng đi ra ngoài, đi đến phòng khách, nhìn vào bàn cờ trước mặt, có thể nói là vô cùng thâm thâm cuộc, buồn cười.

Vương Phục Hưng đang theo Sở Thành Võ mắt to trừng đôi mắt nhỏ, quyết tâm không cho trước mặt vị đại thúc này đi lại, liên tục ba bàn, cái gọi là lão Đại quả thực rất có thể giằng co một ít, bị tướng quân không tính, được ăn tử cũng không tính, các loại đối ý, ba cái xuống, Vương Phục Hưng bị làm cho một bụng tức giận, mắt thấy cái thanh này muốn thắng một lần, lại thấy đối phương muốn đi lại, cùng loại này lão đại này làm việc thật sự vô nghĩa, tiền đồ ở đâu a?

Sở Tiền Duyên trừng mắt con mắt, quả thật là gả đi ra ngoài con gái tát nước ra ngoài, không chút do dự giúp đỡ Vương Phục Hưng nói chuyện, trừng mắt nhìn Sở Thành Võ nói: “Không cho phép đi lại, chơi xấu.”

Sở đại thúc có thể ở trước mặt Vương Phục Hưng bày biện tư thế lão đại mà chèn ép đối thủ, đối mặt chất quả nhiên không có cách nào phát uy, ngượng ngùng đưa tay buông ra, trừng trừng nhìn Vương Phục Hưng, trầm muộn thanh âm hờn dỗi nói: “Tiếp tục.”

“Chiếu tướng.”

Sở Thành Võ sờ lên cái mũi, có chút bất đắc dĩ, cái thẳng này ý vào chất nữ tại bên người, thật đúng là một chút cũng không cho mình mặt mũi, tức giận đem trong tay mình soái chuyển qua một bên, vùng vẫy giãy chết.

Vương Phục Hưng pháo lập tức đuổi kịp, cách mã, lần nữa chiếu tướng.

Nước cờ thua.

Sở Tiền Duyên đứng ở một bên, cười dị thường vui vẻ, mắt thấy thúc thúc trình độ chơi cờ quá kém lại còn muốn cùng Vương Phục hưng chơi thêm ván nữa, trực tiếp thò tay đem Vương Phục Hưng kéo lấy, cười nói: “Thúc thúc trình độ thái quá, còn thường xuyên chơi xấu, không cùng hần chơi, chúng ta đi lên lầu.”

Sở Thành Võ về mặt bất đắc dĩ nhìn hai người trẻ tuổi lên lầu, chờ bọn hần thân ảnh biến mất, mới cúi đầu một lần nữa nhìn vào bàn cờ trước mặt, sờ lên cằm, như có điều suy nghĩ.

Ba trận quân cờ, hần rất rõ ràng phát hiện Vương Phục Hưng một cái đặc điểm, người trẻ tuổi này mặc kệ ở vào loại nào hoàn cảnh, đến cuối cùng tựa hồ tổng có thể đem hai cái pháo bảo lưu lại, Sở Thành Võ neho neho mắt lại, cầm lấy Vương Phục Hưng con pháo, nắm ở lòng bàn tay, tự nhủ: “Giỏi về dùng pháo người trẻ tuổi, dùng pháo dựa thế, có chút ý tứ.”

Vương Phục Hưng chính là lần đầu tiên tới khuê phòng cầu Sở Tiền Duyên, ấn tượng đầu tiên chính là lớn, rất lớn, bố trí cũng thật âm áp, màu vàng nhạt, rất nhu hòa, một cái bàn tính xảo bày biện bên trên chính là Laptop Apple MAC, hai cái Tiên Nhân Chưởng, Laptop bên cạnh bày biện chính là một vài tiểu học Anh ngữ tài liệu giảng dạy, đơn giản rõ ràng, một chiếc giường lớn gần bằng một phần ba gian phòng, phủ toàn một màu hồng nhạt. Nữ nhân hầu như đều vô cùng ưa thích mấy món đồ chơi như gối, búp bê vải, đều là rất ngây thơ chất phác đồ chơi, Vương Phục Hưng nhìn chăm chăm vào cái kia giường lớn, hít mắt, ánh mắt nghiền ngẫm, tựa hồ nghĩ đến thời điểm đem Sở lão sư ông lấy mây mưa trên cái giường kia thì có tư vị gì !

Hần trực tiếp đi đến bên giường ngồi xuống, giường lớn quả thật mềm mại, đoán chừng làm vận động chút gì đó, tại nữ nhân giày vò đi ra lay động âm thanh cũng sẽ rất êm tai, ở trong căn phòng tràn ngập hương vị của Sở Tiền Duyên này, coi như là luôn luôn đều tự xưng là là chính nhân quân tử Vương Phục Hưng đồng chí, đều có điểm tình tròng thượng nào.

“Một hồi gia gia sẽ trở về, gia gia nhìn qua thoát nhìn vô cùng nghiêm túc, kỳ thật rất dễ nói chuyện, một hồi hỏi ngươi cái gì, ăn ngay nói thật liền có thể,

hơn nữa, không thể yếu đi khí thế, hẳn không thích nhất đúng là mềm yếu lỗ mắng nam nhân, mụ mụ bây giờ là Văn Võ tập đoàn phó tổng quản lý, đối ngoại là thể mạnh, nhưng trong nhà cũng rất hợp ái đố, cho nên người không cần có áp lực quá lớn, có biết hay không?”

Sở Tiền Duyên đi vào bên người Vương Phục Hưng, đứng ở trước mặt hắn, hai tay đặt ở trên bả vai hắn, nói khẽ.

Nàng cầm lấy túi xách của mình, từ bên trong xuất ra hai cái cái hộp nhỏ, nói khẽ: “Vừa rồi đi ra ngoài ta thay người mua lễ vật, đồng hồ là của gia gia đây, vòng cổ thì dành cho mẹ ta, đều alf kiểu đáng bọn hắn ưa thích, một hồi xuống lầu lúc ăn cơm đưa cho bọn họ là tốt rồi.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, đem Sở Tiền Duyên trong tay hai cái cái hộp nhỏ để ở một bên, xúc động thật lâu, ngồi ở trên giường, thuận thế ôm Sở Tiền Duyên bờ eo thon bé bỏng, ngẩng đầu nhẹ giọng cười nói: “Cảm ơn.”

Sở Tiền Duyên mặt trắng không còn chút máu, muốn nói chuyện, lại đột nhiên phát hiện đại thủ đang để trên bờ eo của mình rất nhanh trượt xuống, trực tiếp đặt ở trên kiềng đòn của mình.

Sở lão sư sắc mặt đỏ ửng, duỗi ngón tay hung hăng cốc vào trán Vương Phục Hưng, hung ác nói: “Không cho phép đùa nghịch lưu manh.”

Vương Phục Hưng về mặt người vô tội, trên tay động tác liên tục, nhẹ nhàng xoa nắn, nghiêm trang ừ một tiếng.

Sở Tiền Duyên khóc không ra nước mắt, để cho nhất nàng bối rối dĩ nhiên là nàng đột nhiên phát hiện mình cũng không phải rất muốn gãy giữa, cảm thụ được Vương Phục Hưng động tác, thân thể vậy mà nổi lên một tia hương ứng.

“Người, không cho phép sờ!”

Sở Tiền Duyên hung ác nói, trừng trừng mắt, lực lượng chưa đủ, ngược lại càng làm cho Vương Phục Hưng thấy hứng thú.

Vương Phục Hưng đột nhiên bỏ thêm chút ít lực đạo.

Sở Tiền Duyên một hồi vô lực, cắn môi, vừa định trừng phạt thoáng qua tên nam nhân lưu manh đang có ý đồ khinh bạc mình, bàn tay đặt ở trên kiềng đòn cong vút của nàng đột nhiên dịch về phía trước thoáng qua.

Tâm hoảng ý loạn Sở lão sư nhất thời không có đứng vững, trực tiếp nhào vào trên người Vương Phục Hưng, bộ ngực kiêu ngạo đập vào mặt Vương Phục Hưng.

Sở lão sư vô thức rên nhẹ lên một tiếng, sắc mặt hồng thắm, bảo trì tư thế nằm ở trên người Vương Phục Hưng, cái đầu nhỏ trống rỗng, một cử động nhỏ cũng không dám.

Vương Phục Hưng ôm Sở lão sư bờ hông, vô thức tại trước ngực nàng chấp tay sờ hai cái, thật là thom thọt mềm mại thật sự có co giãn a, hẳn hít thở sâu một hơi, trở mình, đem mặt sắc bối rối ngưng Sở lão sư áp dưới thân thể, con mắt nhìn nàng có chút mê ly, tâm thần rung động, vốn muốn trêu chọc nàng thoáng qua tâm tình lập tức biến mất, cúi đầu, hung hăng hôn xuống.

Sở Tiền Duyên ô ô hai tiếng, vô lực vùng vẫy hai cái, liền ngoan ngoãn ôm cổ Vương Phục Hưng, tùy ý người nào đó khi dễ.

Trong phòng im lặng.

Giữa hai người cái kia một tia mập mờ kiêu diễm lại dần dần thăng cấp, cuối cùng chuyển biến thành ngọn lửa hùng hực thiêu đốt.

Miệng lưỡi giao hòa, một đồng chí tùy ý nhắm nháp, đồng thời hai cánh tay rút cuộc bắt đầu hành động, một tay rất cẩn thận cảm Sở lão sư bộ ngực, có chút bóp nhẹ thoáng qua.

Sở Tiền Duyên thân thể đột nhiên run lên, vô thức đè lại bàn tay đang tác quái của Vương Phục Hưng, không cho hắn tiếp tục.

Đối với phương diện này sớm cũng không phải là chim non một đồng chí không vội vàng gì, bị Sở lão sư đè lại cái tay kia cũng không phản kháng, cái tay còn lại lại có chút trượt đi, thân không biết quý không hay vùng lên bộ váy trắng của Sở Tiền Duyên, nhẹ nhàng nhàng chui vào.

Nữ nhân tại trong ngực Vương Phục Hưng ô ô lên hai tiếng nhẹ nhàng, vô lực gãy giữa, càng làm dục hòa thiêu đốt trong lòng một đồng chí nào đó.

Làn váy chậm rãi hướng nhấc lên, Vương Phục Hưng đồng chí tay cũng một đường hướng lên, từ đầu gối đến đùi, cuối cùng thân không biết quý không hay gần sát Sở Tiền Duyên bên đùi.

Hầu như muốn đắm chìm tại loại này lạ lẫm lại rất cảm giác kỳ quái trong Sở Tiền Duyên đột nhiên bùng tình, tình tế ti mị hai đùi trắng nõn đột nhiên kẹp chặt Vương Phục Hưng đại thủ, gãy giữa muốn thoát ly Vương Phục Hưng bờ môi, nhẹ nhàng nói, mị nhân như tơ: “Không nên đụng chỗ đó.”

Vương Phục Hưng đồng chí sắc mặt bình tĩnh, trong ánh mắt nhưng là liệt hỏa hùng hực, hẳn gât gât đầu, một giọng nói tốt, đột nhiên mặc cho hia đùi của Sở lão sư kẹp chặt, chỉ một ngón tay dị thường chuẩn xác đẩy ra rồi lao tới Sở Tiền Duyên Lace tiểu nữ nhân, rút cuộc va chạm vào địa phương mềm mại nhất cầu vị tiểu nương tử này.

Sở Tiền Duyên a một tiếng, vừa định gãy giữa, rồi lại bị Vương Phục Hưng hôn, từ nhỏ đến lớn lần thứ nhất bị nam nhân như vậy khi dễ nàng có chút mờ to hai mắt, ánh mắt u oán, một tay nắm chặt y phục của Vương Phục Hưng phía sau lưng, đánh cho vài cái, cảm thụ được ngón tay nhẹ nhàng tiến vào

thân thể của mình, cuối cùng bàn tay đang đè tay cầu Vương Phục Hưng ở trước ngực cũng buông ra, ôm cổ hắn, đáp lại càng nhiệt liệt.

Đem tiểu nương tử non mềm dưới thân bức cho gần nhu tới mê muội, Vương Phục Hưng động tác cũng càng can rữ.

Hoàn toàn không biết tại sao phải phát sinh loại này cảm thấy khó xử sự tình Sở Tiền Duyên bắt đầu còn muốn phản kháng một chút, nhưng theo thân thể cái cảm giác khoái cảm lạ lùng này lại càng muốn tiếp tục về sau, chỉ có thể ôm thật chặt cổ Vương Phục Hưng, bắt lực ô ô mấy tiếng.

Không tới mười phút thời gian.

Co rúc ở Vương Phục Hưng trong ngực mặc hắn xâm phạm Sở lão sư thân thể đột nhiên cứng ngắc, kịch liệt run rẩy thoáng qua, tựa hồ trong nháy mắt đánh mất tất cả khí lực bình thường, triệt để bại liệt trong ngực Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng hợp thời buông ra Sở lão sư, tùy ý để nàng kịch liệt thở dốc, hai cái tay lại không có rời đi khỏi vị trí đang ở, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn vào xương quai xanh của nàng, động tác ôn nhu tình tứ tỉ mỉ.

Sở Tiền Duyên thở dốc thất thần đại khái chừng năm phút, mới lười biếng giờ cánh tay lên, ôm lấy đầu Vương Phục Hưng, thì thào lầm bầm: “Đại phối đàn.”

Vương Phục Hưng ngẩng đầu, khẽ cười một tiếng, tại Sở Tiền Duyên trên miệng nhỏ lại hôn một cái, rút cuộc đem bàn tay giấu dưới váy nàng lấy ra.

Tại gian phòng ngọn đèn chiếu xuống, cái tay kia sáng lóng lánh đầy, lóc ra thân bí sáng bóng.

Sở Tiền Duyên sắc mặt hồng nhuận phon phớt muốn nhỏ ra máu, xấu hổ vô cùng, tiện tay kéo qua bên giường cái chăn, chui luôn vào, khẽ gọi rồi một tiếng.

Một mình đối mặt Sở Tiền Duyên càng ngày càng lão xược Vương Phục Hưng đồng chí vô liêm sỉ cũng tiến vào trong chăn, đem thân thể vẫn còn đang hơi run rẩy kéo vào ngực, nhẹ giọng cười nói: “Tiền Duyên thật là khỏe mạnh nữ hài tử đây.”

Sở lão sư hừ hừ, lời kéo chăn màn, trực tiếp đem Vương Phục Hưng cũng bịt kín, đúng là cảm giác bịt tai mà đi trộm chuông, hai người trước mắt một mảnh hắc ám, Sở Tiền Duyên tựa hồ bình tĩnh rất nhiều, trầm mặc một hồi, mới nhẹ giọng yếu ớt mà hỏi: “Người muốn đem ta biến thành nữ nhân hư hỏng sao?”

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, dù sao hiện tại một mảnh đen kịt, cũng không ai có thể nhìn rõ ràng miệng lưỡi của hắn, nói chuyện thì càng thêm không kiêng nể gì cả, hắn nhẹ giọng cười nói: “Nha đầu ngốc, đây không phải là người đòi bại, mà là dạy dỗ người như thế nào làm một cái nữ nhân.”

“Dạy dỗ? Há?”

“Lại tới một lần, không giải thích.”

“Không được, người nhất định phải giải thích.”

“Ngoan, coi nó.”

“Ô ô ô, người tên đại bại hoại, đại lưu manh, khi dễ ta.”

“Phanh phanh phanh.”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Thế lớn lực trầm.

Trốn ở trong chăn một nam một nữ lập tức an tĩnh lại.

Theo sát là thanh âm của Hạ Thẩm Vi ở ngoài cửa vang lên, thật yên lặng, lại mang theo một chút mùi vị mà Vương Phục Hưng đồng chí cảm thấy như là ghen tuông, thân nhiên nói: “Ta có thể vào không?”

Mẹ nó, vừa rồi sao lại không nghĩ ra vấn đề này mà hỏi Sở đại mỹ nhân a?

Vương Phục Hưng trầm mặc một hồi, trong bóng tối ôm lấy Sở Tiền Duyên, một câu hai ý nghĩa, bình tĩnh nói: “Ta có thể vào không?”

Sở lão sư đơn thuần a, hoàn toàn không có suy nghĩ nhiều, gật gật đầu, đương nhiên nói: “Có thể a.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, vui cười nói: “Không giải thích, ta hiểu đây.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 79: Ngực Có Sấm Sét Mà Mặt Tĩnh Như Hồ

Hạ Thâm Vi đứng ở cửa ra vào, gõ cửa hồi lâu, lại phát hiện trong phòng chỉ truyền đến hai câu xì xào bàn tán, nghe không đúng, trong nội tâm có chút không hiểu được cảm giác chua xót càng rõ ràng, không có thỏa hiệp, trái lại càng thêm tiến tới vỗ vỗ cửa, tiếng vang cực lớn, oán niệm mười phần.

Trong phòng, Sở Tiền Duyên trốn ở trong chăn dùng bàn tay nhỏ bé đẩy Vương Phục Hưng, yếu ớt nói: “Đi mở cửa. Ta không còn khí lực rồi.”

Vương Phục Hưng có chút tức cười, không tình nguyện giật giật thân thể, lại nằm ở bên trên thân Sở Tiền Duyên hôn một cái, tại trên môi rất mềm mại của nàng liếm, mới cảm thấy mỹ mãn chui ra khỏi chăn, Sở Tiền Duyên duỗi ra chân nhẹ nhàng đá Vương Phục Hưng thoáng qua, khuôn mặt đỏ bừng, không có tức giận, ngược lại về mặt hạnh phúc, thêm vài phần nữ nhân, cười mắng một tiếng buồn nôn.

Vương Phục Hưng vuốt vuốt cái mũi, mở cửa, Thấy Hạ Thâm Vi đứng ở cửa ra vào, thần sắc lãnh đạm, có lẽ là ý thức được vừa rồi mình đối với Sở lão sư làm một chuyện quá mức tội ác tày trời, có chút chột dạ, vô thức sờ lên cái mũi, để tay đến trên mũi mới phát hiện đây là vừa nãy cái tay kia, tại Sở Tiền Duyên, hiện tại đặt ở trên mũi, hô hấp giữa tràn đầy hương vị dục vọng, Vương Phục Hưng sắc mặt cứng ngắc lại thoáng qua, lập tức khôi phục bình thường, nghiêng đi thân thể lại để cho Hạ Thâm Vi tiến đến, nói khẽ: “Mới vừa về?”

Hạ Thâm Vi u oán nhìn Vương Phục Hưng liếc, lại không nói lời nào, nghiêm mặt vào nhà, liếc mắt liền thấy núp ở trong chăn về mặt nữ nhân lại về mặt hưng phấn Sở Tiền Duyên, trong ánh mắt dị sắc kịch liệt bùng nổ nhức nhích, hít thở sâu một hơi, vốn muốn trêu chọc một câu, nhưng lời nói đến bên miệng lại trở thành gằn như thì thào tự hỏi một câu: “Các người tại thân mật sao?”

“Biểu tỷ, không phải như người nghĩ.”

Sở Tiền Duyên mặt đỏ tới mang tai nói, bàn tay nhỏ bé cầm lấy chăn màn một góc, tựa hồ muốn giải thích, nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

“Không sao cả, ta chỉ là nhắc nhở các người thoáng qua, Sở lão tại như thế nào vội vã muốn ôm chặt trai, chỉ sợ cũng không thích người lập gia đình đã làm mụ mụ, phải chú ý a.”

Hạ Thâm Vi giống như cười mà không phải cười nói, chớp chớp con mắt.

Sở Tiền Duyên sắc mặt càng thêm hồng nhuận phon phớt, trong lòng không tự chủ được cũng khấn trời khấn Phật.

“Lúc nào rời đi Hoa Đình?”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng hỏi, bất động thanh sắc chuyển hướng rồi chủ đề.

“Vé máy bay lúc tối, đến lúc đó ta sẽ đi đón Tiểu Ngự, yên tâm đi.”

Hạ Thâm Vi bình tĩnh nói, ngữ khí có chút lãnh đạm.

Vương Phục Hưng ừ, nhú nhú mày, muốn nói lại thôi, tựa hồ theo hần cùng Sở Tiền Duyên càng ngày càng thân mật, quan hệ cùng Hạ Thâm Vi liền càng ngày càng xa cách, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở dài, nội tâm không có tồn tại có chút phiền muộn.

“Sở lão cùng bá mẫu đều về nhà, xuống dùng cơm đi.”

Hạ Thâm Vi nói một câu, thật sâu nhìn Sở Tiền Duyên liếc, quay người rời đi, cùng Vương Phục Hưng gặp thoáng qua thời điểm, nhỏ giọng nói ba chữ: “Không có lương tâm”

Vương Phục Hưng thân thể cứng ngắc, đứng tại nguyên chỗ, lông mày nhẹ nhú lại càng rõ ràng.

Sở Tiền Duyên ai oán một hồi, vén chăn lên xuống giường, hai chân còn có chút như nhũn ra, đi đường một hồi ‘nữ nhân’ cảm giác dị thường rõ ràng, hơn nữa bị đại lưu manh bên người làm mấy chuyện xấu về sau, nữ nhân còn nữ nhân đấy, rất không thoải mái, nhưng nàng cũng không dám ngay trước mặt Vương Phục Hưng đối y phục, sợ đại sắc lang trong khoảng thời gian ngắn không chế không nổi mình, chỉ có thể sinh sôi nhìn xuống, đi vào bên người Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Biểu tỷ vừa rồi nói gì với người?”

Vương Phục Hưng đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thuận thế tại nàng ngạo nghễ ưỡn lên bên trên nữ nhân sờ soạng một cái, cười nói: “Không có gì.”

Sở Tiền Duyên ân xuống, có chút nhú lại đôi mi thanh tú, chịu đựng lấy nữ nhân cảm giác kỳ quái, cùng Vương Phục Hưng xuống lầu.

Dưới lầu, trong đại sảnh, một lão nhân phục sức rất cẩn thận tỉ mỉ ngồi ở trên ghế sa lon, Sở Thành Vô ngồi ở bên cạnh hắn, đang tại nhẹ giọng nói chuyện phiếm, cái bộ cờ vua kia đã bị thu lại, để ở một bên, đang cùng lão gia tử nói chuyện Sở Thành Vô thấy hai người xuống lầu, vội vàng vẫy vẫy tay.

Vừa mới ở chỗ này khi dễ Sở gia đại tiểu thư một lần Vương Phục Hưng đồng chí nội tâm không biết làm cảm tưởng gì, nhưng biểu lộ vẫn là bình tĩnh trước sau như một, lại để cho Sở Tiền Duyên đi ở bên cạnh hắn mân mê miệng, dĩ vãng nàng nếu xem Vương Phục Hưng ở thời điểm này, cảm giác, cảm

thấy người nam nhân này rất ồ trọng, nhưng bây giờ lại nhìn, lập tức đã cảm thấy là hân da mặt dày rồi, Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng nắm véo hân cánh tay thoáng qua, kéo lấy hân đi vào bên người lão nhân, ngọt ngào cười nói: “Gia gia, đây là bạn trai ta, Vương Phục Hưng, trước mắt tại đi theo thúc thúc làm việc.”

Sở Thành Võ tựa hồ vẫn còn ghi hận sự tình buổi chiều vợ chồng son liền hợp lại không cho hân đi lại, cứng quá mức đi, không nói tiếng nào.

Vương Phục Hưng cũng không trông chờ hân có thể nói ra lời ca ngợi mình, khoe mắt liếc qua liếc về bên cạnh trong cái gạt tàn thuốc có hai cái tàn thuốc mới bỏ vào, vội vàng đem trong túi quần gói thuốc lá lấy ra, đưa tới một cây, cười nói: “Sở lão, người mạnh khỏe.”

Trước mắt tại Sở gia nhất ngôn cửu đỉnh Sở lão gia từ Sở Hiếu nhìn Vương Phục Hưng liếc, bất động thanh sắc tiếp nhận cái thuốc kia, không nhanh không chậm nói: “Trước cùng Tiền Duyên một chỗ đã bao lâu?”

“Gần một tháng rồi.”

Vương Phục Hưng mỉm cười nói, tận lực làm được không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói thật, cùng loại lão hồ ly giao tiếp, thực không phải điểm mạnh của hân, hân tình nguyện đi đối mặt loại người như Sở Thành Võ, thỏa mãn hoặc là không hài lòng, đều có thể thông qua một ít chi tiết cân nhắc đi ra, mặc kệ rất xấu, đều có thể lấy để cho trong lòng của hân nắm chắc, mà lão gia từ này lại không nửa điểm tỏ thái độ, lại để trái tim của hân lắc lắc đung đưa.

“Mới một tháng khiến cho Tiền Duyên dễ bảo? Tiểu tử có chút bản sự nha.”

Sở Hiếu cười trừ ghẹo nói, trên mặt mặc dù đang cười, nhưng trong ánh mắt nhưng là một mảnh tỉnh mịch, hân xuất ra bao diêm, tìm một cây, đốt thuốc Vương Phục Hưng vừa đưa kia, đã trầm mặc thoáng qua, mới nói khẽ: “Sự tình người cùng Tiền Duyên, chúng ta những thứ trưởng bối này có quyền lên tiếng, lại không có quyền can thiệp, chỉ cần Tiền Duyên cùng cha mẹ của nàng thỏa mãn là tốt rồi, Thành Văn bây giờ đang ở Anh quốc, trong thời gian ngắn về không được, một hồi người trước cùng mẫu thân Tiền Duyên gặp mặt.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh một chút, thuận thế từ trong túi móc ra cái hộp nhỏ Sở Tiền Duyên vì hân chuẩn bị kia, nói khẽ: “Sở lão, ta lần đầu tiên tới, không biết nên tiễn đưa cái gì tốt, chọn lấy chút ít lễ vật, không thành kính ý.”

Sở Hiếu nhận lấy, nhìn cũng không nhìn, nhẹ nhẹ đặt ở bên cạnh trên mặt bàn, gật đầu nói: “Tốt.”

Hân vỗ vỗ bên người ghế sofa, hướng bên trong dịch thoáng qua, nhẹ giọng mở miệng: “Ngồi.”

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên cùng một chỗ ngồi xuống, bất động thanh sắc nhìn Sở Thành Võ liếc, lại phát hiện hân đang tại bãi lộng cái bộ đàn mặc cổ vua kia, tựa hồ lại có chút ít ngửa tay, Vương Phục Hưng do dự xuống, muốn mở miệng cùng hân giết một bản, Sở Hiếu lại đột nhiên mở miệng, nói khẽ: “Thành Võ đang lúc đi đường này, ta là thái độ phản đối đấy, không phải xem thường nghề, tồn tại tức là hợp lý, một người, chỉ cần đứng cao, mặc kệ làm cái gì, đều có thể trở thành người trên người. Nhưng con đường này là không giống với, quy củ phạm vi, hoàn toàn có thể bị người tự do chi phối, lên rất nhanh, rơi xuống còn nhanh hơn. Ta gặp qua không ít nhân tài tại trên con đường này sờ bò lăn đánh lộn, không ít người đều như mặt trời ban trưa trong lúc đó đột nhiên một đêm mất tích, hoặc là tiến vào ngục giam, hoặc là đi Quốc An Cục uống trà, bị người tại chỗ đánh gục cửa nát nhà tan số lượng cũng không phải là ít, vì cái gì? Bởi vì này con đường quá mức khúc chiết, quyền lợi tiền tài, trong bóng đêm trở nên rất yếu đuối, đối mặt hai thứ đồ này, từ xưa đến nay, ít người có thể bảo trì thanh tỉnh, mà đánh đổi rất nhiều thứ trọng yếu, tại các người trên con đường này, sẽ đã bị hắc ám che giấu, vô cùng âm đậm, cái kia chính là pháp luật, là đạo đức. Mọi người phần lớn thời điểm nhìn thấy tiền tài quyền lợi đem những thứ này đều chộp trong tay, pháp luật đạo đức lại tiện tay vứt bỏ, đây là nhân tính, nhưng ở con đường hắc đạo, loại nhân tính này cũng sẽ bị nhanh chóng mở rộng, cho nên cuối cùng có thể có kết cục tốt đấy, không có mấy cái. Tiền tài quyền lợi, pháp luật đạo đức, chính giữa kỳ thật còn có một vật là có thể duy trì cả hai cân bằng đấy, nhưng bị rất nhiều người không để ý đến, có thể tưởng tượng, muốn thượng vị, muốn vinh quang, nhất định phải bắt lấy đồ tốt, Phục Hưng, người nói một chút, là cái gì?”

Vương Phục Hưng nhanh nhử chặt mày, trong lúc nhất thời không có nói tiếp, yên lặng suy tư, Sở Hiếu cũng không vội, cầm trong tay nửa cây thuốc lá dụi vào trong cái gạt tàn, tựa ở trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần, lẳng lặng chờ đáp án.

Vương Phục Hưng ánh mắt dần dần thanh minh, thoáng nhớ tới từng có lần theo Sở Tiền Duyên đối thoại, khoe miệng chậm rãi giờ lên, cuối cùng trầm giọng nói: “Tự biết, tự chế!”

Sở Hiếu mở mắt ra, lông mày hạ, đã trầm mặc xuống, vỗ nhẹ Vương Phục Hưng bả vai, trong ánh mắt rút cuộc hơn nhiều điểm vui vẻ, nói khẽ: “Không sai.”

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, vẫn như cũ bình tĩnh, nhưng bàn tay bị Sở Tiền Duyên nắm trên lại tràn đầy mồ hôi.

“Sở lão, ăn cơm đi.”

Hạ Thâm Vi từ trong bếp đi tới, nói khẽ.

Sở Hiếu gật gật đầu, đứng người lên, tựa hồ tâm tình không tệ, cười ha hả nói: “Đi, ăn cơm.”

Sở Tiền Duyên mẫu thân gọi là Vương Tuệ, phảng phất là phiên bản Sở Tiền Duyên thành thực, dịu dàng yên tĩnh giống nhau, nhất cử nhất động, đều mang theo một cổ nữ nhân thành thực chỉ mỗi hân có hàm súc thú vị, bảo dưỡng tốt, cho Vương Phục Hưng cảm giác đầu tiên tối đa cũng chính là cái thiếu phụ tỷ tỷ chừng ba mươi tuổi, Sở Tiền Duyên nói mẫu thân hân tại Văn Võ Tập Đoàn phong cách xử sự tương đối cường thế, nhưng trong nhà, lại một điểm cũng nhìn không ra.

Vương Phục Hưng thừa cơ đem cái vòng cổ Sở Tiền Duyên giao cho hấn kia đưa tới, mẹ vợ cũng vui tươi hơn hờ nhận lấy, còn không có tỏ thái độ ủng hộ hoặc phản đối, Vương Phục Hưng cũng không thể buộc một gia đình như thế nào, yên tĩnh làm việc, đem trong nội tâm tảo bạo toàn bộ áp xuống tới, dù sao hiện tại với hấn mà nói, chỉ cần người Sở gia không phản đối, cái kia chính là một cái kết quả không tệ rồi.

Com tôi không rượu.

Nhưng như cũ vui vẻ hòa thuận.

Chỉ có Hạ đại tiểu thư tựa hồ có chút rầu rĩ không vui, trên bàn com hưng hăng giẫm giẫm chân Vương Phục Hưng vài cái, một đồng chí không có dám phản kháng, suy tư về ý tứ câu ‘không có lương tâm’ kia, một bữa com đến khâu cuối cùng, vẫn như cũ không có suy nghĩ ra cái gì đáng nói.

Sở Thành Võ com nước xong xuôi, tựa hồ còn muốn cùng Vương Phục Hưng giết thêm vài bàn, dù sao gặp được cái ‘Tốt’ đối thủ, tương đối không dễ dàng, chỉ bất quá hấn đang muốn mở miệng nói chuyện, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Sở Thành Võ nhú nhú mày, đề xuống nút trả lời, đối phương không có nói hai câu, vị đại ca xã hội đen này tại Hoa Đình hô phong hoán vũ sắc mặt liền đột nhiên âm trầm xuống.

Vương Phục Hưng lần thứ nhất nhìn thấy trạng thái Sở Thành Võ, trầm mặc, âm lãnh, tùy tiện tiện ngồi ở trên bàn com, thậm chí có loại ép tới người thờ không nổi gấp gáp cảm giác, giống như một đầu mãnh hổ tùy thời mà động.

Sở Thành Võ trầm mặc cúp điện thoại, trong ánh mắt sát ý kịch liệt lập loè, trầm mặc một hồi, mới nhìn hướng Vương Phục Hưng, thần nhiên nói: “Kim Lăng Dương Đông Hồ đưa người đến, đều là tinh nhuệ, trước mắt đã liên tục quét mất năm sáu cái trảng tử bên ta, nhiều loạn lớn rồi, không nghĩ tới trả thù đến nhanh như vậy.”

Trên bàn com lập tức lâm vào yên tĩnh.

Vương Phục Hưng vén vịn một cái ngậy người, lập tức kịp phản ứng, trực tiếp đứng người lên rồi tiệc, bình tĩnh nói: “Ta đi giải quyết.”

Sở Thành Võ nheo mắt lại, nhìn Vương Phục Hưng không nói một lời.

“Phục Hưng, bảo Nhị thúc người cho người chọn người, tận lực không được làm tai nạn chết người.”

Sở Hiếu bất động thanh sắc mở miệng nói.

Tất cả mọi người thân thể đều là chấn động.

Nhị thúc?!

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, không kịp mừng rỡ đối với thái độ của Sở Hiếu, gật đầu nói: “Cảm ơn gia gia.”

Sở Hiếu không nói gì.

Sở Thành Võ lấy điện thoại ra, bắt đầu ấn dãy số, cho Vương Phục Hưng an bài nhân thủ, Vương Phục Hưng nhìn Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thẩm Vi liếc, đi ra biệt thự.

Trên bàn com, Sở Hiếu vẫn như cũ chậm rãi, không có nửa điểm vội vàng cảm giác, lặng lẽ ăn com.

Sở Thành Võ chạy tới phòng khách, bắt đầu gọi điện thoại ra lệnh.

Hạ Thẩm Vi ngồi ở một bên, trong nội tâm chưa xót, nhìn Sở Hiếu liếc, rút cuộc thay biểu muội hỏi một cái vấn đề kỳ thật hai tỷ muội các nàng đều muốn biết: “Sở gia gia, người đối với Vương Phục Hưng thấy thế nào?”

Sở Hiếu sừng sốt một hồi, tựa ở trên mặt ghế, chọn điều thuốc, mượn 《Tôn Tử binh pháp》 bên trong một câu, cho ra một cái lại để cho tất cả mọi người ngoài ý muốn đánh giá.

“Ngực có sấm sét mà mặt tĩnh như hồ, có thể làm tướng quân!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Sở Gia Con Rể

Vương Phục Hưng không biết Sở Hiếu đánh giá mình cực kỳ cao, ra biệt thự liền lập tức khởi động chiếc Audi 7, Kim Lăng Dương Đông Hồ phương diện trả thù đến vô cùng nhanh, thoát nhìn không hợp lý, nhưng nghĩ lại coi như là hợp tình hợp lý. Dương Tu kiệt xuất là con trai độc nhất, không có ngoại ý muốn tương lai nhất định là kế thừa vị trí của cha mình đây, năm đó cùng một chỗ cùng Sở Thành Vô vào sinh ra tử qua Kim Lăng gầy Hồ, bị đuổi ra Hoa Đình sau mang theo oán hận nén giận hai mươi năm, chẳng khác gì là ngồi ở xe lăn bò đến vị trí hiện tại, trình độ vất vả tự nhiên so với người bình thường hơn rất nhiều, có thể duy nhất dòng độc đỉnh Dương Tu kiệt xuất vừa chết. Hẳn chiến đấu hơn nửa đời người tất cả tài sản nhất định không thể truyền thừa xuống dưới, nhi tử chết rồi, ai cũng sẽ điên cuồng, kiêng kỵ lớn hơn nữa đều buông.

Vương Phục Hưng ý tưởng rất đơn giản, Dương Tu kiệt xuất là mình giết đây, mình bây giờ muốn có đảm lượng đi đối mặt Dương Đông Hồ trả thù. Đối với sự tình bày ở trước mặt mình hẳn từ trước đến nay không thói quen trốn tránh, cái gọi là trách nhiệm bất quá chỉ như vậy.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng mở miệng khí, lái xe chạy nhanh hướng cửa lớn biệt thự Mây Xanh, lấy điện thoại di động ra, cùng trong nhà gọi điện thoại.

Yên Đế Phương Hạo Nhiên cộng thêm Hồ Từ ba người đang ở nhà trong uống rượu với nhau, trên bàn bày một đồng lớn bình rượu thực phẩm chín, tràn đầy, xem chừng Yên Đế lần này tổn kém không ít, nhận được Vương Phục Hưng điện thoại Phương Hạo Nhiên chủ âm lên tiếp theo bắt đầu luận điệu cũ rích nhai đi nhai lại, la hét muốn một đánh xử nữ. Vương Phục Hưng không có tâm tình cùng hắn nói giỡn, bảo ba người toàn bộ xuống lầu, năm phút đồng hồ sau tập hợp.

Vương Phục Hưng vừa mới để điện thoại di động xuống, điện báo tiếng nhắc nhở lại lần nữa vang lên, hắn nhìn xuống màn hình là một số hoàn toàn xa lạ, bắt máy, nhấc máy, nhấc máy alo... một tiếng.

“Là Vương tiên sinh sao? Lão bản đề cho ta điện thoại cho người.”

Trong điện thoại truyền tới một thanh âm dị thường cung kính.

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, ừ một tiếng, thần nhiên nói: “Các người bây giờ đang ở cái đó, tình huống như thế nào đây?”

Trong điện thoại thanh âm âm ỉ, tương đối hỗn loạn, cực kỳ khó được chính là cho Vương Phục Hưng gọi điện thoại ngữ điệu lại vẫn có thể gắng giữ tinh tảo, nói khẽ: “Ta là Ngụy Cường, bây giờ đang ở đô thị giải trí Thiên Đô, đối phương thế công rất mãnh liệt, có thể nói là đột nhiên tập kích, mang theo tính trả thù rõ ràng, tôi cũng nhanh đi cũng nhanh, không đến nửa giờ bị quét mất Ngũ gia biển hiệu, động tĩnh huyền ảo rất lớn. Vương tiên sinh tình huống bây giờ không ổn, lão bản nói sự tình lần này giao cho người toàn quyền xử lý. Đối phương hành động rất dứt khoát, kế tiếp khả năng muốn đi mấy trăm từ, chúng ta đã phái huynh đệ qua tiếp ứng, Vương tiên sinh ở đâu, chúng ta sẽ cùng?”

Vương Phục Hưng nghe được đô thị giải trí Thiên Đô, sừng sốt một chút, không chút do dự nhẹ giọng nói một câu ta lập tức đi tới, trực tiếp cúp điện thoại. Thiên đô đô thị giải trí ngay tại khu vực quanh đây, xem ra Dương Đông Hồ hành động lần này tính nhắm vào tương đối cao. Trực tiếp lựa chọn tại cửa lớn Sở gia bắt đầu động thủ, mặt khác mấy nhà bị phá biển hiệu, xem chừng cũng là tại chung quanh đây. Vương Phục Hưng đem chân ga đạp tới cùng, đi thẳng tới nhà mình dưới lầu, hạ cửa sổ xe, gọi ba cái huynh đệ đã đứng ở hành lang cửa ra lên xe, sau đó thẳng đến đô thị giải trí Thiên Đô.

” Chuyện Dương Tu kiệt xuất có thể giấu giếm cảnh sát, nhưng thượng tầng hắc đạo có thời điểm hoàn toàn là không giảng cứu đạo lý chứng cứ, lần này đối phương đánh đến tận cửa chúng ta bạn thân phải ôm lấy. Hiện tại đi đô thị giải trí Thiên Đô đoán chừng bên kia rất phiền toái, Cường Trục Yên Đế các người một lúc nữa ở lại cùng cảnh sát ngăn chặn thoáng qua, ta cùng Hồ Từ một người mang một nhóm người đi cứu Hỏa, Hồ Từ, chú ý đứng mực, đừng giết người, mặt khác không cần đề ý.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, chọn điều thuốc, ánh mắt lập loè, có chút âm trầm.

Hồ Từ ừ một tiếng, không có nhiều lời.

Xe audi a7 cuối cùng đi vào cửa ra vào đô thị giải trí Thiên Đô, bên ngoài quả nhiên loạn thành một đoàn, để cho Vương Phục Hưng nhú mày chính là ngoại trừ cảnh sát, truyền thông vậy mà các loại y tế nhân viên cũng bắt đầu nhúng tay tại hiện trường chạy tới chạy lui. Cửa ra vào đô thị giải trí Thiên Đô ngừng lại các loại xe xin hơn phân nửa đều bị đập vỡ cùng thê thảm, Vương Phục Hưng miệng hút thuốc lá biết rõ việc này nào có chút lớn, lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho vừa rồi trò chuyện Ngụy Cường, ý bảo mình đã đến cửa ra vào đô thị giải trí Thiên đô.

Không tới hai phút, một cái thanh niên ước chừng chừng ba mươi tuổi cùng một trung niên nhân liền đi tới Vương Phục Hưng trước xe, gõ cửa sổ xe.

“Vương tiên sinh, đây là đại cổ đông đô thị giải trí Thiên đô, đêm nay bị quét mấy nhà trăm từ bên trong, có hơn phân nửa là sản nghiệp của hắn, hiện tại phiền toái có chút lớn, chẳng những cảnh sát đã đến, phóng viên đều đã đến, đối phương chuẩn bị rất đầy đủ, người có ý kiến hay hay không?”

Ngụy Cường giới thiệu một chút trung niên nam nhân bên người, thuận miệng mở miệng hỏi.

“Tình huống bây giờ như thế nào đây?”

Vương Phục Hưng khẽ nhú mày.

“Rất nghiêm trọng, chủ yếu là đối phương đến quá mức bất ngờ, hơn mười tên bảo an toàn bộ trọng thương, vết thương nhẹ thêm nữa, thậm chí một ít khách nhân đều nhận lấy ảnh hưởng đến. Đô thị giải trí Thiên đô nghiêm trọng nhất, hiện nay đang thành viên có thương tích đã đưa đi bệnh viện, sẽ không chết người có thể trên địa bàn lão bản xuất hiện loại chuyện này, ảnh hưởng quá mức ác liệt, sau lần này tổ chức khó tránh khỏi phải thay đổi chiến lược.”

Ngụy Cường nói khẽ, khẽ nắm chặt nắm đấm, đè nén nộ khí trong nội tâm, ngữ khí nhưng có chút lạnh.

“Yên Đế, Hạo Nhiên, các người xuống xe, cùng cở đồng nơi đây cùng một chỗ ứng phó thoáng qua phóng viên, Ngụy Cường, an bài một vài nhân thủ, giao cho Hồ Tử, một phiên địa phương trắng từ quá nhiều, dựa vào phân tích không thể làm đúng. Để cho Hồ Tử dẫn người đi các nơi di chuyển thoáng qua, người dẫn người theo ta đi, bắt kịp bọn họ nhiều binh sĩ, toàn bộ ngăn chặn cho ta.”

Vương Phục Hưng nheo mắt lại lạnh giọng nói.

Phương Hạo Nhiên cùng Yên Đế trước tiên xuống xe, lôi kéo đại cở đồng sớm không có chủ ý chạy về đô thị giải trí Thiên đô, Ngụy Cường cũng nghiêm túc, lập tức gọi tới rồi nắm bảo an của mình giao cho Hồ Tử dẫn đội. Mà chính hắn tức thì ngồi vào trong xe Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Nhiều binh sĩ có lẽ đi lâu Thính Phong hoặc là quán bar Phục Sinh, ở địa phương này, ngoại trừ Thiên đô cũng chỉ còn lại có hai cái này nơi cực kỳ có tính tiêu chí, một khi náo loạn, ảnh hưởng rất lớn.”

Vương Phục Hưng không nói hai lời, lấy điện thoại di động ra cùng Hồ Tử phát cái tin nhắn, đơn giản rõ ràng nói tóm tắt, chỉ có quán bar Phục Sinh bốn chữ.

Mà hắn tức thì mang theo Ngụy Cường đi lâu Thính Phong, sau lưng gần hơn mười lượng diện bao xa theo đuôi, trùng trùng điệp điệp.

“Nơi đây tất cả trắng từ đều là lão bản bảo kê sao?”

Vương Phục Hưng ném cho Ngụy Cường một điều thuốc, lạnh nhạt mở miệng nói.

Ngụy Cường ừ một tiếng, đốt điều thuốc, miệng lớn phun ra nuốt vào, nói khẽ: “Đây là địa bàn lão bản trước đó vài ngày tại Tề gia Thiếu gia cầm tới trong tay, trước kia Tề gia tại mảnh đất này chẳng qua là tiêu đã tiêu nháo, Tề Phụng Vũ kinh nghiệm không đủ, như quán bar Phục Sinh, lâu Thính Phong các nơi cũng không bán hẳn mặt mũi. Lão bản liền không giống, tất cả lớn nhỏ nơi vài ngày thời gian cũng đã thỏa đàm rồi, toàn bộ đều là tham lam lão bản tiêu trắng từ hàng năm cầm ba đến bốn thành chia hoa hồng, như Thiên đô, quán bar Phục Sinh là một thành đến hai thành, lâu Thính Phong nước rất sâu, liên lụy đến lãnh đạo, lão bản không sao cả những tay nói chuyện tượng trưng thoáng qua, mảnh đất này bản nếu như tổ chức tốt rồi, hàng năm chia hoa hồng liền không hạ tám vị mấy, hơn nữa lão bản mới nhập chủ cái địa phương này, chương khống lực không được cao, mới trực tiếp làm cho người ta chui vào chỗ trống.”

Vương Phục Hưng nội tâm chấn động, biểu hiện ra cũng rất bình tĩnh, hắn đối với xã hội đen hiểu rõ thủy chung dừng lại tại thu phí bảo hộ. Hiện tại xem ra, Sở Thành Võ có cách làm quả thực bá đạo, hầu như biến tướng đang đợi tại đoạt tiền rồi, bất quá ngấm lại cũng thoải mái, toàn bộ đại lão thượng đẳng Hoa Đình đều quen biết, ngoại trừ có sản nghiệp của mình bên ngoài, khẳng định còn sẽ có đường đi khác, nuôi sống huynh đệ đại bang, không phải chuyện dễ dàng như vậy?

Ngụy Cường nhanh chóng hút xong một điều thuốc, liếc Vương Phục Hưng, sờ tay vào ngực, móc ra một thanh súng ngắn màu đen, đưa cho Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng nghĩ đến vừa cửa đô thị giải trí rồi Thiên đô rất nhiều phóng viên, một hồi đầu đầu, cau mày nói: “Khẩu súng cất đi, đeo dao chưa, không phải vạn bất đắc dĩ, đừng làm tai nạn chết người.”

Ngụy Cường sừng sốt một chút, không nói hai lời thu khẩu súng lại, nói khẽ: “Có dao.”

Vương Phục Hưng nhíu mày, tựa hồ đối với thái độ Ngụy Cường có chút đoán không ra. Theo lý thuyết, thời điểm này liên hệ mình nhất định là tâm phúc Sở Thành Võ. Từ hắn vừa rồi điều động nhân viên cũng có thể thấy được, thì một cái tại Hoa Đình trên đường khẳng định là nhân vật cũng có chút danh tiếng, đối với mình, tựa hồ không nên tư thái thấp như vậy mới đúng.

“Lão bản đã nói gì với người?”

Vương Phục Hưng bắt động thanh sắc hỏi một câu.

Ngụy Cường sừng sốt một chút, có chút do dự, trong ánh mắt hiện lên một tia âm đạm cùng đáng chất không dễ dàng phát giác, dáng tươi cười tự giễu, nói khẽ: “Lão bản nói người là Sở gia cô gia.”

Vương Phục Hưng không nói gì, trước mắt đã có thể thấy đại khái, cửa ra vào sáu sáu lượng diện bao xa tùy ý ngừng lại, các loại trang phục cả trai lẫn gái ôm đầu từ bên trong lao ra, nhanh chóng biến mất.

Vương Phục Hưng đột nhiên đem xe gia tốc, đứng tại cửa ra vào lâu Thính Phong. Bên trong khách nhân cùng nhân viên công tác dừng mảnh tiến ra, thần sắc sợ hãi chen chúc xô đẩy lẫn nhau, không ít người trên người đều nhiễm lấy vết máu, một mảnh hỗn loạn.

Vương Phục Hưng mở cửa xuống xe, lẳng lặng nhìn đám người trước mặt chạy thực mạng, sắc mặt bình tĩnh, một đôi mắt đắm lại có chút rất nhanh, vừa buông ra.

Đi theo đằng sau audi a7 hơn mười lượng diện bao xa đứng ở cách đó không xa, tất cả mọi người nhảy xuống xe, mỗi người trong tay đều mang theo một thanh khảm đao, trắng trợn tại sau lưng Vương Phục Hưng tập hợp.

“Đây là Vương ca.”

Ngụy Cường chỉ chỉ Vương Phục Hưng, nói khẽ.

Đại khái gần trăm người sừng sốt một chút, sau đó có chút xoay người, trăm miệng một lời hô một câu: “Vương ca.”

Thanh thế to lớn.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, nhàn nhạt gật đầu, nhắm mắt lại canh cửa miệng bởi vì bọn họ đến mọi người càng thêm bối rối, không có truyền đạt bất cứ mệnh lệnh gì.

“Tình huống rất loạn, bây giờ nên làm gì?”

Ngụy Cường nói khẽ.

“Đợi. Hiện tại xông vào không phải biện pháp, cửa ra vào hỗn loạn, bên trong đoán chừng đồng dạng, lão bản nếu như không nhúng tay chuyện nơi đây, chúng ta đây cũng không có gì nóng vội đâu. Chúng ta tới chỉ là vì ngăn chặn đám người kia, không phải là vì cứu nhà này.”

Vương Phục Hưng thần nhiên nói, tay rất nhanh mở ra, nhìn tình cảnh hỗn loạn bên ngoài gần hai mươi mét, cuối cùng hơn một trăm tiểu đệ từ trong hung phấn bình tĩnh trở lại.

Một mực qua hơn mười phút đồng hồ.

Cửa ra vào tình cảnh chen chúc không chịu nổi mới rút cuộc biến mất, tất cả mọi người phía sau tiếp trước rồi đi mảnh đất thị phi này, nơi cửa dần dần an tĩnh lại.

Rất nhiều tiếng bước chân từ trong lầu Thính Phòng vang lên, tiếng bước chân đặc biệt trống trải.

Đại khái ba bốn mươi cá nhân dưới sự dẫn dắt của một người trung niên nam nhân đi ra lầu Thính Phòng, mỗi người đều là tay cầm một thanh khảm đao, toàn thân máu tươi.

Ba bốn mươi cá nhân, chậm rãi xuống lầu.

Đây mới là trong bóng tối Hoa Đình a, xưa nay bình tĩnh bất quá là che giấu tội ác mà thôi.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, không hề do dự giơ tay lên quơ quơ, âm lãnh nói: “Đều chém cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Thần Tướng, Khí Thôn Sơn Hà

Dương Đông Hồ có thể đứng ở đó chỗ cao nhất trong thế giới ngầm thành Kim Lăng, nuôi một đám thủ hạ tay sai, tự nhiên cũng sẽ không toàn bộ đều là lũ vô dụng, cái chết của con trai, điên cuồng chạy đến Hoa Đình mà trả thù, khẳng định cũng là tuân theo nguyên tắc bình quý ở tỉnh, chọn lựa đều là chân chính tinh nhuệ. Ba bốn mươi người, sát khí phát ra kinh người, rõ ràng đều là loại hảo hán chém người phóng hỏa đều đã từng làm, đối mặt Vương Phục Hưng một mình lao tới, không có chút nào khiếp đảm, đi tuốt ở đằng trước một nam nhân trung niên dẫn đầu lao tới, trực tiếp nghênh đón.

Tình huống hai người tập trung đội ngũ, dạt dào sát khí đứng đối chọi nhau cả buổi, mắng chửi nhau thậm tệ cái gì cũng có, sau đó hai bên phải dứt bỏ đi, trong hoàn cảnh bây giờ không thể xảy ra được tình huống như thế.

Vương Phục Hưng đồng chí một mực tự xưng là mình là chính nhân quân tử, cũng không cho mình là kẻ tâm địa không gì cả, nghe giống như rất mâu thuẫn, nhưng trên thực tế chính là như thế, từ xưa đến nay, mặc kệ xã hội có phát triển như thế nào, luôn có một nguyên tắc là người tốt sẽ khó thích ứng với xã hội, bị người khi dễ. Hắn khẳng định phải trả thù trở về, có đôi khi thẳng tắp tư duy thường thường là biện pháp hữu hiệu nhất khi giải quyết vấn đề phức tạp, đặt ở trong hắc đạo, càng thích ứng. Đơn giản nói về pháp luật, Vương Phục Hưng giết Dương Tu Kiệt chính là phạm tội, nhưng từ bản thân góc độ xuất phát, đây là Vương Phục Hưng bước đầu tiên, hắn không cho là mình có cái gì sai lầm, đứng sai quyết định bởi tại lập trường, đầu năm nay, Vương Phục Hưng sớm đã thành thói quen giảng giải đạo lý bằng cách xem nắm đám của ai lớn hơn, không phục? Xử lý, đánh tới người phục là được.

Khoảng cách song phương bất quá hơn mười mét, cùng lao về phía nhau, không đến mười giây đồng hồ liền kịch liệt đụng vào nhau, lần thứ nhất kinh nghiệm loại trường hợp này Vương Phục Hưng mặt trầm tĩnh như nước mặt hồ, xông lên phía trước nhất. Những ngày này lặng yên chuyển biến rút cuộc tại thời khắc này triệt để phóng xuất ra, nguyên bản rất bình tĩnh trầm ổn một người tuổi còn trẻ, lúc này lại mang theo một loại chưa từng có từ trước đến nay lãng lệ ác liệt khí diễm, lẫn trong đám người, dị thường chói mắt.

Ngụy Cường đi theo Vương Phục Hưng bên người, bước chân liên tục, nhưng sắc mặt có chút kinh dị, hắn nguyên bản còn tồn tại ý tưởng bảo hộ vị cô gia tương lai này, hiện tại xem ra, tựa hồ quá không cần thiết. Ngụy Cường tự cười cười, tâm thần xuất hiện một lát hoảng hốt, trong đầu hiện ra khuôn

mặt cầu vị tiểu thư bá kiến có mấy lần, cũng đứng, nàng có thể vừa ý nam nhân, coi như là tại như thế nào kém cỏi, cũng không thấy được sẽ bình thường đến bình thường tình trạng a?

Hai nhóm người ban đầu đụng nhau một cái, tình cảnh liền nhanh chóng thăng cấp, máu tươi vẩy ra, trực tiếp nhuộm hồng cả nền gạch trước quảng trường nhỏ, Vương Phục Hưng đột nhiên nhẹ nhàng lướt qua, trực tiếp đối mặt với trung niên dẫn đầu bên kia, ống tay áo có chút run lên, đen kịt sắc bén Hoa Ban trực tiếp hiện ra trong tay hắn.

Bình đối bình, tương đối tương.

Trung niên nam nhân rõ ràng cũng phát hiện ra kẻ dẫn đầu là Vương Phục Hưng, dữ tợn cười một tiếng, mang theo đao trực tiếp xông tới, khí thế hung hãn vô cùng

Đêm nay từ Kim Lăng tới một trăm người, tại phiên khu vực này trong phân tán sáu mươi, hắn đã mang đến bốn mươi người, còn lại hai mươi người mặt khác hợp thành một tiểu tổ du đấu, những người còn lại lại, toàn bộ phân tán tại phạm vi thể lực của Sở gia, cùng một chỗ chất vấn, gắng đạt tới lần này tập kích có thể đem Sở gia đánh cho nguyên khí đại thương, không gượng dậy được là tốt nhất.

Trung niên nam nhân gọi Lưu Thắng, xem như Dương Đông Hồ thủ hạ đắc lực nhất. Dương Đông Hồ hai chân bị Sở Thành Vô cắt ngang đuổi ra khỏi Hoa Đình sau liền cầm rẽ ở Kim Lăng, đông sơn tái khởi sau đó chọn lựa thủ hạ, đối với vũ lực giá trị yêu cầu liên đặc biệt cao, chỉ số thông minh có thể dẫn động một điểm, nhưng nhất định có thể đánh nhau, cho nên vị này ở Kim Lăng mới có thể ngồi ở xe lăn mà thủy chung bò được lên trên, hướng tới vị trí cao nhất của Hắc đạo Kim Lăng

Lưu Thắng dáng tươi cười dữ tợn, thủ pháp con đường dị thường bá đạo, trong nhà lão bản nói, Sở gia vẫn có mấy cái xinh đẹp đàn bà đấy, thực tế Sở gia đại tiểu thư, càng là mềm mại động lòng người, chỉ cần lần này có thể đem Sở gia đánh cho tàn phế, Dương Đông Hồ lập tức sẽ tập hợp đủ nhân thủ chuẩn bị một chút tiếp tục thể công như sóng tràn bờ đê, đến lúc đó vị Sở gia đại tiểu thư đẹp nhất, hoàn toàn có thể giao cho bọn họ mấy cái tâm phúc tùy ý lăng nhục, hơn nữa mỗi người còn có thể phân đến Sở gia mười phần trăm công ty cổ phần, tương đối ích lợi thật lớn dự đoán.

Nếu đặt ở lúc trước, Lưu Thắng khẳng định không tin, nhưng lúc này không giống ngày xưa, con trai của lão bản đã chết, đại gia nghiệp của Dương Đông Hồ không có người kế thừa, mười phần trăm Sở gia công ty cổ phần, vô cùng có khả năng cho ra, cho nên đêm nay hắn động thủ đặc biệt hưng phấn, thời điểm chém người hắn cảm thấy rất nhiều tiền tài cùng mỹ nữ tại hướng về hắn vẫy tay, Lưu Thắng cười hắc hắc, vung trong tay mảnh đao, Hồ Hồ Sinh Phong, trực tiếp chém xuống dưới.

Tốc độ cực nhanh.

Một đao kia nếu như chém trúng rồi, vô cùng có khả năng đem Vương Phục Hưng tựa hồ vừa mới đạt được thừa nhận Sở gia cô gia cho chém thành hai khúc.

Vương Phục Hưng có chút nheo mắt lại, linh hoạt nghiêng đi thân thể, bước đi liền mấy bước, bước chân biên độ tuy rằng không lớn, nhưng làm cho người ta một loại rất phiêu hốt mỹ cảm, Lưu Thắng một đao thất bại, vừa muốn tiếp tục công kích, đột nhiên thấy đối thủ của mình đã xuất hiện ở ngay bên cạnh thân mình, trong tay một thanh đen kịt chủy thủ trực tiếp chọc đi qua.

Lưu Thắng ánh mắt bỗng nhiên co rút lại, vô thức lui về phía sau một bước, giờ cánh tay lên, thân thể trực tiếp xoay tròn một cái, đột nhiên đem cái kia cây chủy thủ kẹp dưới nách. Hắn đi theo Dương Đông Hồ bên người nhiều năm như vậy, trải qua không biết bao nhiêu lần sống mái với nhau, có thể sống đến bây giờ, ngoại trừ vận khí, xác thực cũng có vài phần bản lĩnh thật sự, kẹp lấy Hoa Ban sau đó không có chút nào dừng lại, khuỷu tay đột nhiên va chạm với lồng ngực của Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng có chút cười khẩy, chủy thủ trong tay lập tức xoay tròn, lưới đeo sắc bén lập tức rạch phá quần áo cùng da thịt cầu Lưu Thắng, máu tươi tràn ngập, Lưu Thắng cắn răng, bất chấp đau đớn, bứt ra lui về phía sau thật nhanh, cổ nện dưới nách đau đớn, sắc mặt xanh trắng bất định, dưới nách bị tổn thương không hề nhẹ, rất khó tưởng tượng đó là một loại cái thống khổ như thế nào, hắn một tay nhẹ nhàng che miệng vết thương, trầm giọng nói: “Người là ai?”

“Lão bản của các ngươi muốn giết nhất là ai, ta chính là người đó.”

Vương Phục Hưng cười nhẹ nói một câu, không cho Lưu Thắng một chút thời gian thở dốc, nhanh chóng vọt tới.

Bộ pháp như trước linh hoạt.

Lại thể công như lôi đình, nhu sóng sau đè lên sóng trước, lưu thủy hành vân, liên miên bất tuyệt!

Bản thân là kim bài của Dương Đông Hồ, Lưu Thắng cắn răng, vừa lui lại, vừa nhìn khung cảnh chung quanh, thấy tay chân thủ hạ của bên hắn cũng đang bại lui, cảm thấy có điểm vô cùng không tốt.

Vương Phục Hưng thiếp thân cận chiến!

Triệt để phát huy ra Hoa Ban ưu thế, một tắc ngăn một tắc hiểm, thể công như thủy triều!

Lưu Thắng khê cần môi, giờ lên trong tay khảm đao, ý định dốc sức liều mạng phản kích, cánh tay cầm đao đang được dồn hết sức lực vào.

Từ trước đến nay đều cậy mạnh hiếp người, Lưu Thắng đột nhiên sững sờ một chút, lại đột nhiên thấy nụ cười nở trên môi của kẻ mà lão bản muốn giết

nhất, theo sát đồ cổ tay cầm đao lại truyền đến một hồi đau đớn vô cùng, tiếng xương gãy vang lên thanh thúy.

Lưu Thắng sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, đau đớn kịch liệt lại để cho cả người hắn có chút phát run, tựa hồ có chút không dám tin tưởng cổ tay mình lại bị Vương Phục Hưng trực tiếp bóp vụn.

Khảm đao thuận thế rơi xuống.

Rơi vào trong tay trái Vương Phục Hưng.

Đoạt đao!

Vương Phục Hưng chăm chú hít thở, tay trái vững vàng cầm chặt chuôi khảm đao này, toàn bộ người khẽ nghiêng, một chân trên mặt đất hung hăng chém ra một cước.

Tiếng vang nặng nề.

Quảng trường này diện tích không lớn, tựa hồ mãnh liệt theo sát hung hăng chấn động thoáng qua.

Phủ lên mặt đất là nhựa đường cùng đá vôi lại bị một cước này cứng rắn đập mạnh ra một cái hố sâu.

Vương Phục Hưng thân thể bỗng nhiên vọt lên, giống như một quả đạn pháo, hung hăng đụng vào rồi Lưu Thắng trong ngực.

Bát Cực quyền, Thiết Sơn cước!

Lực sát thương nghe rộn cả người.

Lưu Thắng gần một mét tám cường tráng thân thể bị Vương Phục Hưng tại chỗ đánh bay, thân thể bay lên không, trực tiếp hướng về phía sau bay đi.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, tay trái có chút hắt lên, trong tay chuôi kia khảm đao phóng ra, trực tiếp đâm vào bắp đùi Lưu Thắng.

Ầm ầm rơi xuống đất, toàn thân máu tươi.

Coi như là có thể còn sống sót, đoán chừng vị này kim bài sát thủ cũng chỉ có thể biến thành phế nhân.

Toàn bộ quảng trường nhỏ xuất hiện ngắn ngủi yên tĩnh.

Sau đó lập tức triệt để sôi trào, từng tiếng Vương ca liên tiếp vang lên, hội tụ thành mảnh, khí thế như cầu vồng!

Kim Lăng hơn bốn mươi tinh nhuệ hôm nay còn lại không đến một nửa, Vương Phục Hưng mang tới hơn một trăm người cũng nhân số giảm mạnh.

Ngụy Cường ngây người ở một bên, suy nghĩ xuất thần, lại ý chí kích động, nhiệt huyết sôi trào, vừa rồi một màn kia, quả thực khí phách!

Thần tướng này, khí thôn sơn hà đấy(phong thái vững như sơn, cuộn cuộn như sông)!

Người như vậy làm Sở đại tiểu thư nam nhân, làm Sở gia cô gia, hẳn chịu phục.

Tâm phục khẩu phục.

“Bành!”

Một tiếng vang nặng nề bỗng nhiên từ nơi không xa trên đài cao vang lên.

Dưới cao nhìn xuống.

Đối với loại này tiếng vang dị thường quen thuộc Vương Phục Hưng chỉ tới kịp nghĩ tới lệch sang bên phải một chút, bả vai liền đột nhiên truyền đến một hồi nóng rực kịch liệt cùng đau đớn cảm giác, toàn bộ vai trái, lập tức máu tươi đầm đìa.

“Cẩn thận. Có súng!”

Ngụy Cường mắt đỏ lên, rống lớn một tiếng.

“Bành!”

Tiếng súng lần nữa vang lên, mục tiêu hay vẫn là Vương Phục Hưng.

Trong thời gian ngắn đã đau đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh Vương Phục Hưng không để ý tác phong, thuận thế trên mặt đất lăn một vòng, đem thân thể giấu ở một cái công sự che chắn đằng sau, thấy Ngụy Cường đã đem súng ngắn móc ra, rống lớn một tiếng: “Đừng nổ súng!”

Chương 82: Ngao Cò Tranh Nhau, Ngư Ông Đắc Lợi

Hoa Đình nội thành.

Bên ngoài đứng một mảng hỗn độn tiền kêu chém giết, trung tâm chợ giữa một căn hộ, lại là một mảnh tường hòa.

Tại vùng tam giác Trường Giang dưới mặt đất trong thế lực đứng ở chỗ cao nhất Nghiêm Thủy Trường đang tại cười tủm tỉm pha trà, thủ pháp dị thường lão luyện, một loạt động tác nước chảy mây trôi, đồ uống trà cũng là ẩm tử sa tốt nhất, bốn cái ly, cột nước trút xuống, công bằng rót vào trong chén, không nhiều không ít, bày phần đầy.

“Hay vẫn là lão Nghiêm hiểu được hưởng thụ sinh hoạt a, pha trà nuôi chim câu cá, an hưởng lúc tuổi già, quá là sung sướng a.”

Ngồi ở đối diện Nghiêm Thủy Trường là một trung niên nhân âm giọng cười nói, có chút cảm khái, hân hân lấy chén trà, chậm rãi thổi một chút, ánh mắt dường như trong lúc lơ đãng liếc qua bên cạnh một nam nhân đang ngồi trên xe lăn, ánh mắt lập loè.

“Người đã già, không có việc gì làm cũng liền nhớ lại học đòi văn vẻ, pha trà tay nghề luyện hơn mười năm, người thường thành thạo đều có thể kêu một tiếng tốt, nhưng trà này uống được trong miệng, hay vẫn là không có tư vị gì.”

Nghiêm Thủy Trường nhẹ giọng cười nói, nhìn thoáng qua nam nhân đang ngồi ở xe lăn này giờ không nói một lời, nói khẽ: “Đồng Hồ, không cần phải lo lắng, tin tức này cần phải biết, ta đem lời làm rõ, người của ngươi nhất định sẽ tổn thất một bộ phận, sinh tử khó mà nói, nhưng bị Sở Thành Vô khống chế là kết cục đã định, bất quá cục diện hay vẫn là lạc quan nha, Tiết Hải Dương không là người ngoại, hôm nay gọi hân tới đây, mọi người cùng nhau cân đối thoáng qua chuyện này, một lần có thể làm Sở gia không gượng dậy được là không thể, nhưng chậm rãi đã kích vẫn là có thể đấy.”

Từ Kim Lăng đi đến Hoa Đình bằng con đường bí mật gặp Nghiêm Thủy Trường, Dương Đông Hồ vươn tay, nhẹ nhàng sờ soạng vị trí trái tim của mình, chỗ đó đến nay còn đang không ngừng run rẩy, một hồi quặn đau, hân hít thở sâu một hơi, tựa ở xe lăn, trầm giọng nói: “Cảm ơn Nghiêm lão rồi, còn có Tiết Hải Dương, chuyện này sau khi xong, Đông Hồ tất có thâm tạ.”

Nghiêm Thủy Trường cười tủm tỉm vẩy vẩy tay, bất động thanh sắc, nhìn thoáng qua một mực không chịu tỏ thái độ Hoa Đình cục công an phó cục trưởng Tiết Hải Dương, do dự, bởi vì đối với lẫn nhau đều hiểu rõ, nói chuyện cũng không có gì cố kỵ, nói ngay vào điểm chính: “Tiết Hải Dương, Đông Hồ cùng ta tương giao nhiều năm, xem như bạn vong niên, chuyện của hân, ta như thế nào cũng muốn lấy lại danh dự đấy, phương diện này, còn hy vọng cục thành phố bỏ ra thêm chút sức lực a.”

Tiết Hải Dương nhẹ nhẹ cười cười, nâng chung trà lên uống một hớp nhỏ, quả nhiên là trà ngon, hân nhẹ nhàng thở dài, ra vẻ khó xử nói: “Lão Nghiêm, tình huống của ta ngươi cũng biết đấy, công tác áp lực rất lớn, cùng Lâm cục trưởng công tác phương hướng cũng tồn tại rất nhỏ khác nhau, hơn nữa các ngươi nói án giết người, ở phương diện khác cũng cần bản chân đứng không vững đấy, không có chứng cứ, mặc dù là ta có tâm, cũng rất khó xử lý.”

“Ta nhận được tin tức, Lâm cục trưởng gần nhất sẽ phải nhúc nhích, thời kì, chắc hân hân cũng sẽ không làm khó ngươi, Tiết Hải Dương, ngươi quảng ra bộ chữ cơ hội còn là rất lớn, giết người bản án chúng ta có thể buông áp thoáng qua, chúng ta nhiều năm như vậy bằng hữu cũ, ngươi thay ta đứng vững đến từ ở phương diện khác áp lực, không khó lắm a?”

Nghiêm Thủy Trường nói khẽ, neho lại trong con ngươi tràn đầy nghiền ngẫm vui vẻ.

“Hôm nay động tĩnh huyền nao có chút lớn, ta quay đầu lại muốn xin chỉ thị thoáng qua của Phương thư ký.”

Tiết Hải Dương cau mày nói, sờ lên cái cằm, tiếp tục mở miệng: “Sở gia cũng không phải trái hồng mềm mại cho người khác nắn bóp đâu, ngươi lần này tuy rằng mượn Đông Hồ huynh tay đối với Sở gia chất vấn, nhưng sau đó không bị hoài nghi khả năng rất nhỏ, một ít cùng Sở gia tốt hơn đồng chí nếu như tạo áp lực, rất có thể đối với chúng ta cục thành phố công tác tạo thành bị động a.”

Nghiêm Thủy Trường vẫn là một bộ cười tủm tỉm tư thái, không có giải thích cái gì, vươn tay, nói khẽ: “Uống trà, uống trà.”

Dương Đông Hồ chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Lão đại hân đạo ở Kim Lăng bên lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua, liền chuyển động xe lăn đi về phía ban công nghe điện thoại.

Tiết Hải Dương ánh mắt ôn hòa nhìn Dương Đông Hồ bóng lưng biến mất, vui vẻ cũng dần dần thu liễm, cuối cùng về phía hướng Nghiêm THủy Trường dò xét, cau mày nói: “Tình huống như thế nào?”

“Đứng vững áp lực, gần nhất ta muốn gỡ Sở gia, ngươi an bài cái thời gian, ta cùng Phương thư ký gặp mặt, Tiết Hải Dương, ngươi trên đỉnh đầu bộ chữ, đã sớm nên lấy xuống.”

Nghiêm Thủy Trường thân nhiên nói, nhấp một ngụm trà, ngữ khí bình tĩnh.

Tiết Hải Dương theo bản năng hướng mặt trời dài phương hướng nhìn thoáng qua, nói nhỏ: “Gần nhất thị lý lãnh đạo ban từ không yên ổn yên tĩnh, cùng Phương thư ký gấp mặt chỉ sợ không quá thuận tiện, chuyện này giao cho ta đến câu thông, lão Nghiêm, một cái Sở gia có thể ngăn chặn, nhưng hiện ở kinh thành Hạ đại tiểu thư tại, khoảng thời gian này rất miễn cưỡng, Hạ gia cùng lãnh đạo là quan hệ như thế nào, không cần phải nói người cũng đã rõ, lần sau nhiệm kỳ mới thời điểm, trường lớp cơ hội còn là rất lớn.”

Nghiêm Thủy Trường miệng giật giật, nói khẽ: “Yên tâm, Hạ gia sẽ không nhúng tay chuyện này, Hạ đại tiểu thư là người biết chuyện, chỉ cần Sở gia vẫn còn, chắc là sẽ không ra mặt quá phận can thiệp đây, hơn nữa Phương thư ký lần này cũng có thể mượn cơ hội gỡ thoả qua đối thủ, cho điểm cảnh cáo, đừng để cho bọn họ đi ra loạn căn người.”

Tiết Hải Dương thờ dài, tay phía chỉ chỉ Nghiêm Thủy Trường, bắt đầu nói: “Ta trước thử xem, sự tình người đều làm đi ra mới nói với ta, lão Nghiêm, lần này tiền trạm hậu tẩu, quả là không nên.”

Nghiêm Thủy Trường cười khê, bình tĩnh nói: “Lần sau không thể chiếu theo lệ nữa, gần nhất ta cất chứa một bộ Tề Bạch thạch họa, ở lại chỗ ta đây cũng không có người thương thức, một hồi người cho người mang qua cho Phương thư ký, ngài chính là hợp ý nha.”

Tiết Hải Dương thấy Dương Đông Hồ đã nói chuyện điện thoại xong đi ra, lại khôi phục tư thái cười tủm tỉm, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã rạng sáng hai giờ, cũng liền không nói thêm lời, đứng lên nói: “Ta đây về trước đi, ngày mai đi làm ta cùng Phương thư ký nói một chút chuyện này.”

Nghiêm Thủy Trường dạ một tiếng, đi đến thư phòng, xuất ra một cuốn họa trục giao cho Tiết Hải Dương, vỗ vỗ bả vai hắn.

Tiết Hải Dương lắc đầu, lúc gần đi không quên cùng Dương Đông Hồ bắt tay, rồi mới từ từ rời đi.

“Nghiêm lão, việc này nói như thế nào?”

Tiết Hải Dương đi rồi, Dương Đông Hồ trầm mặc một hồi, rút cuộc nhẹ giọng mở miệng hỏi.

“Khó mà nói a, Đông Hồ, không phải ta nói người, lần này người đột nhiên tập kích chẳng những đánh cho Sở gia trở tay không kịp, khiến cho ta đều rất bị động, ta ngày mai tranh thủ thoáng qua, tận lực giúp người đem chuyện này áp xuống tới, người lần này quá vọng động rồi, trước hừng đông sáng lập tức quay về Kim Lăng cho ta, yên tâm, Sở gia bên này ta nhìn chăm chăm vào, nhất thời khó lòng khôi phục được nguyên khí, trừ phi ta ngược lại rồi.”

Nghiêm Thủy Trường nhíu chặt mày, giả vờ giả vịt khiển trách.

Dương Đông Hồ gật gật đầu, neho mắt lại, hít thở sâu một hơi, cũng không muốn nói thêm cái gì, lần này tới mục đích rất đơn giản, chính là trả thù, cho Sở gia tạo thành càng tổn thất lớn càng tốt, Hoa Đình là khẳng định chiếm không được, phương pháp tốt nhất cũng chỉ có thể lui về, Dương Đông Hồ châm điều thuốc, đột nhiên có chút đau lòng, vừa mới nhận được điện thoại, từ Kim Lăng mang đến bách nhân đội hiện tại còn chưa đủ bốn mươi, nguyên bản năm cái tâm phúc ái tướng, Lưu Thắng sống chết không rõ, nghe nói đã rơi vào trong tay Sở gia cô gia mới, tên thứ hai bị một cái ngốc đại cá tử ngăn ở Phục Sinh quán bar, bắt sống. Chỉ còn lại có ba tên, đêm nay đem sự tình này diễn biến như vậy, xem như giết địch một nghìn tự tổn tám trăm rồi, Dương Đông Hồ miệng lớn hút thuốc lá, đột nhiên tự giễu cười cười, trong ánh mắt cừu hận oán độc càng rõ ràng, nhi tử cũng không có, còn muốn gia nghiệp làm gì?

“Nghiêm lão, có thể hay không cho ta làm cho một phần tư liệu của kẻ tên là Vương Phục Hưng kia?”

Dương Đông Hồ nhẹ giọng mở miệng nói.

Nghiêm Thủy Trường sừng sốt một chút, gật gật đầu, ngữ khí bằng phẳng nói: “Ta phái người đi thăm dò, sửa sang lại tốt rồi sau đó cho người đưa đi Kim Lăng.”

Dương Đông Hồ gật gật đầu, lập tức cáo từ rời đi.

Dương Đông Hồ đi không đến mười phút, đi theo Nghiêm Thủy Trường bên người đảm nhiệm đệ nhất sát khí nhân vật Lương Cảnh Ngọc liền yên tĩnh lên lầu, trong tay hắn mang theo một cái rương nhỏ hình vuông, vào phòng, thấy trên mặt bàn còn bày biện một ly nước trà chưa ai động qua, lấy tới uống một hơi cạn sạch, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon, tiếng nói như trước vũ mị mềm mại, nói khẽ: “Thất thủ.”

Nghiêm Thủy Trường khẽ nhíu mày, âm trầm biểu lộ lóe lên rồi biến mất, một lần nữa ngồi ở trên ghế sa lon, thân nhiên nói: “Tiểu tử kia mạng ngược lại là rất lớn, đây là lần thứ hai a?”

Lương Cảnh Ngọc không nói gì, nâng quai hàm, nghiêng nghiêng đầu, như có điều suy nghĩ.

“Cừu hận quả nhiên là có thể làm cho người ta đánh mất lý trí, Dương Đông Hồ nói nếu như con trai chết rồi, vậy còn muốn bắt toàn bộ Sở gia, nhìn xem “con dâu” của hắn có xinh đẹp như lời đồn không, gia hỏa này hai cái đuôi tuy rằng tàn phế, nhưng tinh lực vẫn còn dồi dào, ý định tự cấp con dâu xứng cái loại, Sở gia nếu quả thật không trụ được, mấy nữ nhân có chút tư sắc rơi vào tay hắn, tránh không được bị hắn đùa bỡn thành phình bụng, ngàn rồi sau đó lại khen thưởng cho thủ hạ, chắc chắn, con trai vừa chết, cái gọi là Kim Lăng mãnh hổ lộ ra đâu chỉ là răng nanh, thú tính đều lộ ra rồi.”

Nghiêm Thủy Trường chặc chặc thờ dài nói, trong ánh mắt lại tràn đầy chờ mong thần sắc.

“Người cũng cảm thấy hứng thú?”

Lương Cảnh Ngọc giọng nói lạnh như băng.

Nghiêm Thủy Trường bật cười lớn, lắc đầu, nghiêng ngẫm nói: “Nếu quả thật có cái ngày đó, Sở gia hai mẹ con nhà kia quả thật có thể lưu lại, làm món đồ chơi hiến cho phía trên, hoặc là giữ ở bên người chiêu đãi khách nhân, đều là lựa chọn không tồi a.”

Lương Cảnh Ngọc khẽ nhú mày, không nói gì.

Nghiêm Thủy Trường tựa hồ cũng ý thức được tự mình hôm nay nói hơi nhiều, phát phát tay, sắc mặt một lần nữa khôi phục bình thản, lẳng lặng nói: “Nếu như Dương Đông Hồ đưa cho chúng ta một phần đại lễ, chúng ta đây có lý do gì không thu hạ? Sở gia hiện tại ắc còn không mang nổi mình ắc, người đi phải người đem mảnh đất kia bản toàn bộ tiếp nhận, đại trảng tử ta muốn ba thành công ty cổ phần, ít một chút đấy, phân chia năm năm.”

Lương Cảnh Ngọc vừa định khởi hành, lại bị Nghiêm Thủy Trường gọi lại, nhẹ giọng phân phó nói: “Nhớ kỹ tạm thời không được cùng Sở gia lên xung đột.”

Lương Cảnh Ngọc yên lặng gật đầu, yên tĩnh rời đi.

Nghiêm Thủy Trường tại trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần rồi hồi lâu, mới đứng dậy đi vào thư phòng, từ trong ngăn kéo xuất ra một phần tư liệu vừa rồi Dương Đông Hồ muốn, một chồng giấy A4, rậm rạp chằng chịt, toàn bộ đều là tư liệu của một mình Vương Phục Hưng, Nghiêm Thủy Trường hít một hơi thật sâu, rất nhanh lật qua lật lại, mơ hồ lướt qua.

Sau đó kẻ được lợi lớn nhất khi Sở gia cùng Dương Đông Hồ sống mái với nhau tiện tay ném mạnh tập tư liệu xuống đất, liếc qua trên tư liệu chữ Vương vô cùng bắt mắt, cười lạnh tự nói rồi một tiếng: “Phê vật gia tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tốt

Trung tâm chữa bệnh tư nhân Minh Kính

Nguy Cường một mình đứng ở bên ngoài, yên lặng hút thuốc lá, trong hành lang đã ném đầy đất điều thuốc, nam nhân cả đêm đến giờ trên người vẫn đang mang theo vết máu còn sót lại nhìn thấy mà giật mình.

Trung tâm chữa bệnh tư nhân Minh kính là sản nghiệp của Sở gia, kích thước không lớn không nhỏ, nhưng mới bắt đầu thành lập cũng đầu tư kén xù vào thiết bị chữa bệnh cùng mướn thầy thuốc, nơi đây trong ngoài khoa thầy thuốc, y thuật tuyệt đối là cực hạn trình độ, những năm này Sở Thành Võ trong hắc đạo đi quá nhanh quá mau, tai hại lớn nhất chính là đặc tội không ít người, cho tới bây giờ chưa có bao giờ yên tĩnh, huynh đệ bị thương bình thường đều tới chỗ này xử lý thương thế, nhất là vết thương mẫn cảm do súng cang không thể đi bệnh viện bằng không thì tránh không được chữa cho tốt thương thế rồi kết cục bị cảnh sát mang đến uống trà. Vì vậy mấy năm gần đây, tất cả các thế lực bệnh viện tư nhân địa vị càng trọng yếu, đây đều là bảo đảm thủ hạ huynh đệ sống sót cơ bản nhất, đại lão nào cũng không dám lãnh đạm.

Một người thanh niên mặc một thân quần áo thể thao màu đen tóc húi cua vội vã đã chạy tới. Thấy Nguy Cường ngồi ở trên mặt ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, thả chậm bước chân đi qua, nói khẽ: “Nguy ca, thế nào?”

“Còn ở phòng phẫu thuật, vấn đề có lẽ không lớn, dù sao không có đánh trúng chỗ hiểm, lấy ra viên đạn sau nghỉ ngơi một đoạn thời gian là tốt rồi, người bên kia thế nào?”

Nguy Cường nhẹ giọng mở miệng nói, nghĩ đến một màn trước lầu Thính Phong, chau mày, Vương Phục Hưng trúng đạn sau lập tức tìm cái công sự che chắn tránh né, đã chờ đợi đại khái năm sáu phút, xác định đối phương sau khi rời đi mới sắc mặt trắng bệch đứng ra. Nguy Cường cũng mặc kệ chiến cuộc hỗn loạn như thế nào, trực tiếp lôi kéo Vương Phục Hưng lên xe, thẳng đến bệnh viện.

Trên đường thời điểm vị Sở gia cô gia cũng đã bởi vì mất máu quá nhiều đã hôn mê, Nguy Cường đem hắn đưa vào bệnh viện về sau, an vị ở trên mặt ghế bên ngoài phòng phẫu thuật, gọi điện thoại cho lão bản, yên lặng chờ đợi.

“Người của đối phương đều không chế được, chỉ có điều tên Sniper kia không có bắt được, đối phương đi quá nhanh, là cao thủ. Mặt khác mấy người chúng ta tổn thất nghiêm trọng, tình huống không phải rất lạc quan, cảnh sát phòng viên hiện tại cũng còn không có rút lui, một lớp đến quá độc ác, đoán chừng phải có đại động tác, không biết lão bản có thể kháng cự hay không.”

Nam nhân tóc húi cua nhíu chặt mày nói.

Nguy Cường quét mắt nhìn hắn một cái, bình thản nói: “Thần Tiên đánh nhau không phải là lần đầu tiên, năm đó so với đây ác chiến hơn đều phát sinh qua, yên tâm, lần này không xảy ra sự tình, người ra mặt tự nhiên có người sẽ đi sức chạy, chúng ta làm tốt chuyện của mình là được.”

Nam nhân tóc húi cua ừ một tiếng, móc ra hộp thuốc lá, ném cho Ngụy Cường một điếu thuốc, tự mình ngậm một điếu, nhen nhóm, ngồi xỏm ở một bên thõn vãn thổ vụ.

“Đi thôi, ta vừa rồi gọi điện thoại cho lão bản rồi, bọn hán có lẽ sẽ nhanh đến rồi, chúng ta đi tiếp đón.”

Ngụy Cường nói khẽ, đi trước xuống lầu, đi về hướng cửa lớn bệnh viện.

Vương Phục Hưng mơ mơ màng màng nằm ở trên giường, toàn bộ ý thức đều hỗn loạn, dường như trời đất chung quanh đều quay cuồng, mắt máu quá nhiều là quá độ suy yếu, Vương Phục Hưng chẳng muốn suy nghĩ nhiều, chẳng qua là ước chừng cảm giác mình đã đến bệnh viện, bị người đẩy vào phòng phẫu thuật, bị đao giải phẫu mổ ra làn da, một điểm cảm giác thống khổ đều không có, mãi cho đến cuối cùng mơ mơ màng màng bị đẩy ra phòng phẫu thuật. Bên tai Vương Phục Hưng mới an tĩnh lại, nhắm mắt lại, ngủ say sưa.

Vương Phục Hưng tựa hồ nghe thấy nữ nhân tiếng khóc, tay của mình cũng bị một cái bàn tay nhỏ bé lạnh buốt nắm lấy. Không biết là mình bây giờ quá hư yếu hay là đối với phương dùng sức, bị cầm đau nhức. Chung quanh còn có tiếng nói chuyện nhỏ giọng, hình như là gọi điện thoại, một mực không ngừng qua. Vương Phục Hưng nằm ở trên giường, hít sâu thoáng qua, cố sức mở mắt ra.

Bệnh viện trong phòng săn sóc đặc biệt màu trắng bệnh, toàn đầu người qua lại.

Sở Tiền Duyên lẳng lặng ngồi ở bên giường, một đôi mắt đã sưng đỏ, lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, đang sợ run.

Sở Thành Võ đứng ở phía trước bệ cửa sổ, nhìn ra ngoài cửa sổ, đang gọi điện thoại.

Hạ Thẩm Vi nâng quai hàm, híp mắt, ánh mắt rơi vào trên người Sở Tiền Duyên, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngụy Cường tối hôm qua còn kẻ vai chiến đấu nhìn bóng lưng Sở Tiền Duyên, ánh mắt có chút âm đạm.

Ngoài cửa sổ một mảnh trời âm u không, không có ánh mặt trời, không rõ thời gian cụ thể.

Vương Phục Hưng nhếch môi cười cười, được hiệu thuốc tê tựa hồ đã qua, miệng vết thương đau đớn giống một hồi kim đâm, Vương Phục Hưng khóc miệng co gập, tay bị Sở Tiền Duyên cầm thật chặt bỗng nhúc nhích, nhẹ nhàng gãi gãi lòng bàn tay của nàng.

Sở Tiền Duyên đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn mờ to mắt Vương Phục Hưng, không có thét lên, không có kinh hi, chẳng qua là tròn tròn mắt, ngo ngác, ngây ngốc cùng Vương Phục Hưng đối mặt, thật lâu, mới ôn nhu nói: “Đau không?”

Vương Phục Hưng khẽ lắc đầu, nói khẽ: “Không có gì, không cho phép khóc.”

Sở Tiền Duyên dùng sức gập đầu, nước mắt óng ánh lại lần nữa bùng lên.

Trong phòng mấy người khác cũng kịp phản ứng, đồng thời đứng lên, đi tới bên giường.

“Vương ca, trước chớ lộn xộn, thầy thuốc nói mặc dù không có tổn thương tại chỗ hiểm nhưng vẫn là nên nghỉ ngơi thật tốt, bằng không thì sau này một cái cánh tay rất có thể sẽ tạo thành phản ứng chậm chạp.”

Ngụy Cường nhẹ giọng mở miệng nói, hán bộ dáng đại khái chừng ba mươi tuổi, hô một tiếng Vương ca này, lại tâm phục khẩu phục.

Vương Phục Hưng khẽ gập đầu, nói khẽ: “Cám ơn.”

Ngụy Cường vẫy vẫy tay, lui về phía sau mấy bước, nhìn Sở Thành Võ cúp điện thoại xoay người lại, có chút khom người, nói khẽ: “Lão bản, Vương ca tỉnh.”

Sở Thành Võ khẽ gập đầu, đi tới trước mặt Vương Phục Hưng, thân nhiên nói: “Cảm giác như thế nào đây?”

“Khá tốt. Tình huống như thế nào?”

Vương Phục Hưng trực tiếp hỏi, tựa hồ bởi vì miệng vết thương đau đớn không tự kim hãm được nhúu mày lại bị Sở Tiền Duyên đuổi ra bàn tay nhỏ bé vuốt lên.

“Lần này chúng ta rất bị động, Phương thư ký chính phủ nói chuyện, nhất định phải xử lý nghiêm khắc, hệ thống công an Tiết Hải Dương là tâm phúc Phương thư ký hiện tại tăng thêm dư luận xã hội, chúng ta áp lực rất lớn, mặc dù có người thay chúng ta nói chuyện cũng chưa đủ lực lượng. Chuyện này có thể miễn cưỡng áp chế, nhưng tất cả bị thương người bệnh tiền thuốc men, ô tô đứng ở trước cửa từng cái trắng tử bảo hành sửa chữa đều muốn do chúng ta gánh chịu, tình huống lần này đối với chúng ta rất bất lợi, trước chịu đựng một chút đi, nghỉ ngơi lấy lại sức, chỉ cần chiếc thuyền này lật không được, chúng ta thì có cơ hội lật bàn.”

Sở Thành Võ vẫy vẫy tay, nói khẽ, hán nhìn thoáng qua Hạ Thẩm Vi, nói khẽ: “Nha đầu, người cũng đừng xúc động, chuyện này không đáng làm phiền toái Lý thư ký. Hán đã làm hai kỳ, nhiệm kỳ mới là thời điểm cơ hội rất lớn, thời kì mẫn cảm, không được vọng động.”

Hạ Thẩm Vi cắn chặt môi, hồi lâu, rồi mới nhìn Vương Phục Hưng, ôn nhu nói: “Người nghỉ ngơi thật tốt, ta đem hành trình ngày mai hủy bỏ, chờ người xuất viện ta mới đi, bằng hữu người gọi Phương Hạo Nhiên cùng Yên Đế cùng đi qua, bất quá ta để cho bọn họ đem chuyện người bị thương giấu giếm

rời.”

Vương Phục Hưng dạ, không nói thêm gì nữa.

Hạ Thầm Vi nhìn chăm chăm vào mặt Vương Phục Hưng, có chút xuất thần, do dự xuống, nói khẽ: “Chuyện lần này, ta giúp ngươi hả giận.”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Sở Thành Võ một giọng nói tiến đến, quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, nhìn thấy người tới về sau, sừng sốt một chút, nhàn nhạt gật đầu.

Đối phương đồng dạng gật đầu đáp lại, cầm theo một cái giỏ hoa quả cho Vương Phục Hưng đưa mắt liếc ra ý qua một cái về sau, trực tiếp đi tới bên người Hạ Thầm Vi, nhẹ giọng hô một câu: “Đại tiểu thư.”

“Khổng Lâm, phương diện Kim Lăng, thông tri chèn ép Dương Đông Hồ, bắt lấy tất cả địa bàn của hắn, phế đi hai cái cánh tay hắn, lại để cho hắn cút ra Kim Lăng!”

“Tra! Một vòng ở trong, nhất định cho ta tra ra ngày hôm qua rút cuộc là ai tập kích. Nếu như không có đoán sai, hắn có lẽ cùng người xuất thủ ở Khai Duyệt khách sạn là một người, đây là lần thứ hai, sự tình bất quá ba, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa!”

Hạ Thầm Vi lạnh lùng nói, trông thấy Khổng Lâm nhú mày, ánh mắt càng lợi hại, mặt không chút thay đổi nói: “Có vấn đề gì? Nói thẳng!”

Khổng Lâm khẽ cười khô, lắc đầu, nói khẽ: “Không có vấn đề.”

Hạ Thầm Vi gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện, lại cảm giác tay mình bị một cái tay còn giữ chặt.

Hạ Thầm Vi quay đầu, nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt lạnh như băng dần dần biến mất, dịu dàng ngoan ngoãn xuống, tựa hồ còn có chút ủy khuất.

“Chuyện này ngươi không cần lo cho, chờ ta xuất viện tự mình đến xử lý.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, ngữ điệu tuy rằng bình thản nhưng lại chân thật đáng tin. Hắn nhìn thoáng qua ánh mắt u oán ủy khuất của Hạ Thầm Vi, do dự xuống, cười nói: “Yên tâm, nếu có chuyện gì, ta sẽ cùng Khổng ca thương lượng, mượn lực lượng của hắn, được không?”

Hạ Thầm Vi nhỏ giọng hừ một tiếng, nhưng nhìn không được cái tay kia liên tục tại trên tay mình ma sát, sắc mặt trở nên hồng, nhỏ giọng ní non một câu: “được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ngọt Ngào

Ngày hôm sau, Vương Phục Hưng tinh thần tốt lên rất nhiều, bả vai địa phương bị thương đã quấn băng trắng xóa, còn làm cái nơ con bướm rất đẹp, tuy rằng miệng vết thương như trước cần điều dưỡng, nhưng cùng với ngày hôm qua so sánh, đã không còn nguy hiểm gì nữa. Ngày hôm qua một đám người rời đi khỏi bệnh viện, đã xảy ra một chuyện rất chuyện thú vị, nguyên bản cảm tình rất tốt đôi biểu tỷ muội, chợt bắt đầu tranh đoạt quyền ở lại ngủ tại nơi này, nhao nhao lên bày ra một bộ muốn lưu lại chiếu cố Vương Phục Hưng đang bị thương, không ai nhường ai, khiến cho Sở Thành Võ cảm thấy đầu to như cái đầu, có chút không hiểu, dựa theo Hạ Thầm Vi tính tình, cho dù có chút tình cảm với Vương Phục Hưng, cũng không phải kích động như vậy mới đúng. Hắn ném cho Khổng Lâm một ánh mắt đầy dò xét, kết quả chấp chương quyền hành cao nhất của Thanh Đình hội sở nam nhân trung niên kia cười khô lắc đầu, đồng dạng không biết nguyên nhân. Cuối cùng vẫn là Vương Phục Hưng tự mình lên tiếng, xử lý sự việc công bằng, lại để cho Sở Tiền Duyên cùng Hạ Thầm Vi cùng nhau rời đi, màn kịch này cuối cùng cũng rơi xuống màn che kết thúc.

Sở Thành Võ từ đầu đến cuối không có cho Vương Phục Hưng ý kiến gì, chẳng qua là thanh thanh đạm đạm nói một câu chờ hắn khôi phục sau ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, lúc ấy Vương Phục Hưng rất suy yếu chẳng qua là gật gật đầu, liền không thêm quan tâm nữa nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Vương Phục Hưng lẳng lặng tựa ở đầu giường, trong tay cầm một phần báo Hoa Đình buổi sáng vừa nhờ hộ lý mua mang lên cho, đại khái mở ra, Hoa Đình mười chín số tàu điện ngầm hạng mục phong ba đều đã giảm đi rồi, chuyện xấu của một đồng chí nào đó với Hạ đại tiểu thư cũng đã không còn sôi nổi nữa, trên báo chỉ nội dung một lần nữa khôi phục đi vắng tê liệt như thường, chính phủ động thái, dân sinh động thái, truyền thuyết ít ai biết đến chuyện lý thú, Vương Phục Hưng một tay cầm tờ báo, nhìn qua gần như tất cả các tin tức trong ngày, coi như để giết thời gian đi a.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, một giọng nói tiến vào.

Bị Sở Thành Võ tự mình chỉ định chiếu cố Vương Phục Hưng tiểu hộ sĩ lạng lẽ đi tới, mặc một thân đồng phục màu trắng, mỉm cười nói: “Vương tiên sinh, bên ngoài có khách nhân muốn gặp ngài, nhưng Sở tiên sinh ngày hôm qua đã phân phó, ai đến cũng đều phía hồi qua ý kiến của ngài, có muốn hay

không để cho bọn họ tiến vào?”

“À?”

Vương Phục Hưng nhú nhú lông mày, vô thức nhẹ giọng hỏi, ánh mắt bất động thanh sắc tại đối phương trên bộ ngực nhìn lướt qua, cũng không tính xuất chúng quy mô, nhưng mặc lên một thân trắng nõn đồng phục, làm cho người khác cảm thấy một bộ dáng thùy mị.

“Không biết a, bất quá hẳn nói hẳn họ Diệp.”

Tiểu hộ sĩ nhẹ giọng cười nói, mờ trùng hai mắt, dáng tươi cười rất chân thành. Một nhân vật trẻ tuổi bị thương lại có thể cho ông trùm tại thế giới ngầm ra mặt nói chuyện với giám đốc bệnh viện, trong nội tâm tiểu cô nương, người này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng nhất định là một cái đại nhân vật, khi vị lão đại họ Sở kia chọn trúng nàng làm hộ lý cho Vương Phục Hưng, nàng còn có chút tâm thần bất định, nhưng hơi chút tiếp xúc xuống, lại cảm thấy thương binh cũng không như những người khác như vậy đáng sợ, biểu lộ ánh mắt đều rất bình tĩnh, không dữ tợn, không ăn bạo nói tục, cũng không có lộ ra cái loại này sắc mị mị ánh mắt chiếm mình tiện nghi, tiểu cô nương cũng liền trầm tĩnh lại, vốn là người chuyên chiều lòng người khác, nay phục vụ lại càng ân cần.

Vương Phục Hưng một hồi đau đầu, hẳn chẳng qua là bả vai bị thương, đầu óc rất thanh tỉnh, không cần nghĩ cũng biết là Diệp Thiên Thỉnh đến hưng sư vấn tội rồi, cười khổ một tiếng, buông báo chí, hẳn nhìn rồi tiểu hộ sĩ liếc, nói khẽ: “Để cho bọn họ tiến vào đây đi, đều là người nhà của ta.”

Tiểu hộ sĩ dạ một tiếng, bước chân nhẹ nhõm vui sướng đi ra ngoài.

Chỉ chớp lát sau, sắc mặt âm trầm đáng sợ Diệp Thiên Thỉnh liền đi đến, đi theo phía sau hẳn, chính là Chu Di mặt mũi đầy lo lắng cùng quan tâm, cũng không thấy thân ảnh của Ngư Tiểu Vũ đi cùng.

Vương Phục Hưng kiên trì, nhưng cũng biết bây giờ không phải là thời điểm hỏi thăm, nhẹ nhàng mỉm cười với phu thê Diệp Thiên Thỉnh, nói khẽ: “Cha, mẹ, các người sao lại biết mà đến đây?”

“Ta không tới, liền người chết như thế nào cũng không biết, người đến cùng còn có hay không đem chúng ta để vào mắt?!”

Diệp Thiên Thỉnh tức giận nói, đi lên chính là chất vấn, lại giả bất thiện, sắc mặt âm trầm. Hẳn hung hăng liếc qua Vương Phục Hưng bờ vai trắng toát băng gạc, trùng trùng điệp điệp hừ một tiếng, trong nội tâm lại nhẹ nhàng thở ra.

“Sống chết gì ở đây? Nói gờ!”

Chu Di oán trách nói, khề đầy đầy vai Diệp Thiên Thỉnh, ngồi ở một bên giường, kéo tay Vương Phục Hưng, quở trách nói: “Người cái đứa nhỏ này, làm chuyện gì đều có điểm không cẩn thận, nếu như không phải Tiên Duyên nha đầu gọi điện thoại cho chúng ta, hiện tại chúng ta đều bị mơ mơ màng màng, người không thể an phận một chút sao? Tồn thương có nặng hay không, hung thủ bắt được chưa, có biết hay không là ai làm?”

Vương Phục Hưng cười khổ một hồi, đối mặt Chu Di liên tục mấy vấn đề, lựa chọn trả lời một chút, tránh nặng tìm nhẹ, trả lời khó tránh khỏi có chút không trôi chảy.

“Người đang ở đây đi theo Sở Thành Vô làm việc?”

Diệp Thiên Thỉnh cau mày nói, vô thức xuất ra một điều thuốc, đột nhiên ý thức được đây là bệnh viện, lại thả trở về trong bao.

Vương Phục Hưng đơn giản gật gật đầu, ừ một tiếng, không có nhiều lời.

“Hồ đồ! Hồ đồ!”

Diệp Thiên Thỉnh trầm giọng mắng hai câu, ngữ điệu rất nặng, nguyên bản sắc mặt âm trầm lại càng thêm khó coi, hẳn nắm chặt nắm tay lại, đi đến bên cửa sổ, hít thở sâu một hơi, cố nén cảm giác muốn bùng nổ giận giữ trong lòng.

“Cha, trong nội tâm của ta có chừng mực, sẽ chú ý đấy, hơn nữa đây cũng là một con đường mà.”

Vương Phục Hưng thấp giọng nói, hoàn hảo một tay vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay chu di, sáng lạn cười cười, ý bảo nàng không cần lo lắng.

“Người ngược lại là nói cho ta một chút, người có cái gì đúng mực?! Có một cái rắm!”

Diệp Thiên Thỉnh lạnh lùng nói, không lưu tình chút nào bắt đầu giới nước lã.

Vương Phục Hưng tính cách cũng nổi lên, hai người quan hệ vốn là không tính là vui vẻ, gặp ghềnh, sớm liền thành thói quen, hẳn lườm Diệp Thiên Thỉnh, không lưu tình chút nào nói một câu: “Người không hiểu.”

“Tốt rồi, các người hai người bớt tranh cãi, gặp mặt liền rùm beng, giống như có thâm cừu đại hận gì với nhau lắm ấy.”

Chu di hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thiên Thỉnh, bắt đầu bao che cho con: “Trước khi đến người đã đáp ứng ta không nổi giận đấy, đã quên?”

“Tiểu tử này đều bị người làm hư rồi.”

Diệp Thiên Thỉnh lăm bằm một câu, ngồi ở trên ghế sa lon, chau mày, rút cuộc vẫn nhin không được, móc ra một điều thuốc đốt, khói bay ra nghi ngút.

Chu Di bất mãn hừ một tiếng, xoay người nắm lấy tay Vương Phục Hưng, hơi than thở nhẹ, sờ lên mái tóc của con trai, vẻ mặt ôn hoà nói: “Đưa nhỏ ngốc, ba của ngươi cũng là lo lắng ngươi gặp chuyện không may, ngươi gặp cái gì? Lăn vào hắc đạo loại chuyện này cuối cùng không phải con đường ngay thẳng, ta một cái nữ nhân, tuy rằng không biết quá nhiều, nhưng cũng biết tại trên con đường này tuy rằng chạy nhanh, nhưng tính nguy hiểm thật lớn. Cừu gia, đối thủ, thậm chí chính phủ, cũng sẽ không dễ dàng tha thứ một nhà độc đại cục diện. Hiện ở kinh thành cũng có không ít người tự xưng là đại ca hắc đạo, tất cả đều bận rộn tẩy trắng, coi như là Sở Thành Võ, ta cũng nghe ba của ngươi đã từng nói qua, hần những năm này không thể lộ ra ngoài ánh sáng sinh ý toàn bộ đều giao cho thủ hạ để làm, ta nói những thứ này, không phải nói hắc đạo vòng tròn ngươi tiến không được, có quang minh thì có hắc ám đạo lý này ta cũng hiểu, vốn lấy điều kiện của ngươi, hoàn toàn không cần phải mạo hiểm như vậy, nhà chúng ta vẫn còn có chút gia nghiệp đấy. Ngươi đang ở đây Thiên Thỉnh tập đoàn giám đốc một công ty con hoặc là trợ lý cho tổng giám đốc rèn luyện lấy vài năm, sau đó ba của ngươi tại đem xí nghiệp giao cho ngươi, chúng ta cũng có thể yên tâm, đến lúc đó cho Tiểu Vũ một vị trí, năng kiến trúc quản lý cùng tài chính quản lý song thạc sĩ học vị thể nhưng là hàng thật giá thật, vô luận tại sự nghiệp hay vẫn là gia đình bên trên, cũng có thể đến giúp ngươi. Điều kiện của ngươi đầy đủ làm cho người ta hâm mộ rồi, lăn vào hắc đạo mặc fud có quan lớn hay nhà buôn hậu thuẫn, nhưng đại đa số, chẳng qua là một cái đường tắt của những người bình thường mà thôi, ngươi tội gì nhúng chân vào đó?”

“Mẹ, đừng nói nữa.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, cũng không muốn giải thích quá nhiều.

Đây cũng không phải nói Vương Phục Hưng đồng chí giả tạo gì cả, muốn làm một lần thiếu gia có tiền nhưng lại giả nghèo giả khổ đi lên từ hai bàn tay trắng trong tiểu thuyết thường xuyên xuất hiện, hần cảm thấy những người kia tuy rằng đẹp kỳ danh viết nói tự nghiệm thấy sinh hoạt, nhưng thật ra là náo tàn hành vi, hần chỉ có điều có ý nghĩ của mình mà thôi.

Dùng Vương Phục Hưng lời của hần mà nói, chính là hần là một cái lòng mạng chí lớn, hướng đại chí nguyện to lớn đàn ông, nếu như tiếp nhận Thiên Thỉnh tập đoàn như lời Chu Di nói, xác thực có thể cho hần nhanh chóng bước qua bước gian nan nhất là giai đoạn đầu tích lũy, nhưng tiếp tục phát triển thêm một chút, cũng rất dễ dàng bị hạn chế lại, bước chân một khi đã chậm lại, phục hưng gia tộc liền biến thành một truyện cười, nếu như đã vậy, chẳng bằng mình phát triển sau đó mới tiếp nhận Thiên Thỉnh tập đoàn, chẳng qua là đem thời gian sai lệch đi một chút, một trước một sau, nhưng hiệu quả khác nhau rất lớn, trường hợp phía trước là đem Thiên Thỉnh tập đoàn đặt ở trên người hần hạn chế cước bộ của hần, nhưng trường hợp phía sau lại là đem Thiên Thỉnh tập đoàn kèm theo tại thế lực của hần trong gia tăng thực lực của hần, đến lúc đó xử lý, liền không hề cùng dạng rồi.

Chu Di vẻ mặt bất đắc dĩ, liếc mắt ra hiệu cho trợ thủ một cái, Diệp Thiên Thỉnh lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

“Mẹ, Tiểu Vũ đâu? Như thế nào không có theo tới?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Chu Di trừng mắt liếc hần một cái, bộ dạng thủy mị mười phần, thấp giọng oán trách nói: “Ngươi còn không biết xấu hổ nói, Tiểu Vũ mấy ngày nay tâm tình một mực rơi thấp xuống, ngày hôm qua nói với ta nàng muốn yên tĩnh một chút, ngươi bị thương sự tình nàng còn không biết, đã biết lại thêm thương tâm, ta suy nghĩ việc này liền không nói cho nàng, trong lòng ngươi không có nàng, nhưng cũng đừng có làm cho nàng nóng ruột nóng gan lên đó.”

Vương Phục Hưng khẽ cười khổ, nói khẽ: “Ta chỉ là đem nàng coi như em gái mà thôi.”

Chu Di hừ một tiếng, cầm lấy một quả táo để bên cạnh bàn, chậm rãi gọt sạch vỏ, đưa cho Vương Phục Hưng, khe khẽ thở dài.

Phòng bệnh cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, còn không thấy được người, Hạ Thẩm Vi thanh âm cũng đã vang lên: “Này, rồi giường chưa?”

Vương Phục Hưng không có lên tiếng, há miệng cắn một miếng táo.

Hạ Thẩm Vi đi vào phòng bệnh, trông thấy ngồi ở trên ghế sa lon Diệp Thiên Thỉnh đang vẻ mặt hờn dỗi hút thuốc cùng vẻ mặt bất đắc dĩ của Chu Di, sùng sốt một chút, cười nói: “Diệp tiên sinh, Chu nữ sĩ, các ngươi cũng tới.”

Diệp Thiên Thỉnh đứng lên, bắt động thanh sắc đem điều thuốc bóp tắt, cười khổ nói: “Không tới thì vẫn tốt hơn, hỗn tiểu tử, cả ngày lại để cho người tức giận, Hạ đại tiểu thư, ngươi ngồi xuống, ta mở cửa sổ, cho bay đi chút khói thuốc lá.”

“Không cần làm phiền Diệp tiên sinh, đi theo người nào đó bên người thời điểm, hần một ngày hai gói thuốc, tôi thiếu một nửa đều là ở bên cạnh ta mà hút, bắt buộc ta hút đi một bao của hần, hiện tại cũng đã quen rồi.”

Hạ Thẩm Vi vẫy vẫy tay nói, đối với Vương Phục Hưng nháy nháy con mắt.

Diệp Thiên Thỉnh cười cười, vẫn là mở cửa sổ ra, lờm Vương Phục Hưng, trùng trùng điệp điệp hừ một tiếng.

“Làm sao vậy?”

Hạ Thẩm Vi ngồi ở một chiếc giường khác bên cạnh giường của Vương Phục Hưng, nhẹ nhàng nhìn vết thương đang được băng bó của hần, nhỏ giọng hỏi.

“Tiểu tử thú này, Thiên Thỉnh tập đoàn không chịu tiếp quản, lại chạy tới lăn vào xã hội đen, Hạ tiểu thư, ngươi đến nói một chút, hần đây là cái gì tâm lý? Nếu không phải nhìn khi hần có thương tích, ta hôm nay không cho hần một trận không yên.”

Diệp Thiên Thỉnh hừ lạnh nói, lấy điện thoại cầm tay ra, tìm trong danh bạ, đã tìm được số điện thoại của Sở Thành Võ, hơi do dự, lại không có gọi đi.

Hạ Thầm Vi sững sờ, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, Hạ đại tiểu thư tâm tư vốn vô cùng nhanh nhạy, hơn phân nửa đã minh bạch Vương Phục Hưng ý tưởng, trêu ghẹo nói: “Hắn a, thế nhưng là có chí lớn của nam nhân đó, làm như vậy hơn phân nửa có ý nghĩ của mình cùng mục tiêu, Diệp tiên sinh không cần quan tâm, gia hỏa này nhất định sẽ tại thời điểm phù hợp tiếp nhận lấy Thiên Thỉnh tập đoàn.”

Diệp Thiên Thỉnh nhú mày, liếc qua Vương Phục Hưng đã lộ ra nụ cười, hừ lạnh một tiếng, híp híp mắt, thần nhiên nói: “Người có ý kiến gì không, nói ta nghe một chút?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh mở miệng, vốn là muốn sở trường chỉ thoáng qua Hạ Thầm Vi, nhưng vừa vận gờ tay lên, lại ma xui quỷ khiến đem bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy trong tay mình, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt có chút đỏ lên của nàng, thần nhiên nói: “Hai mươi năm về sau, có thể cùng nàng địa vị ngang nhau.”

“Nói bậy!”

Diệp Thiên Thỉnh biến sắc, nghiêm nghị hét lên một tiếng, cẩn thận từng li từng tí nhìn Hạ Thầm Vi, thầm mắng một câu con trai không biết tốt xấu.

Hai mươi năm cùng Hạ gia có địa vị ngang nhau?

Ý nghĩ này, vô luận là ở kinh thành hay vẫn là Hoa Đình, là vô số người mộng tưởng, nhưng có thể chân chính làm được, bất quá chỉ có Đường gia cùng Tần gia mà thôi, đã từng phong vân một cõi Vương gia đã kết thúc, bây giờ ba đại gia tộc, nắm trong tay vô số mạch máu của quốc qua, tài nguyên hùng hậu, thanh niên sức trâu hôm nay đột nhiên nhảy ra nói một câu nói như vậy, là điên rồi?

Diệp Thiên Thỉnh nội tâm phức tạp, mang theo một điểm không muốn thừa nhận sợ hãi, nhìn Hạ Thầm Vi, lại đã gặp nàng chẳng qua là tùy ý Vương Phục Hưng để cầm lấy tay, đo mặt trầm mặc không nói, trong nội tâm không có tồn tại buông lỏng.

Cái này cùng cổ đại đại thần nhìn thấy con của mình đối mặt Hoàng Thượng, nói khoác mà không biết ngược nói người muốn làm Hoàng Thượng, ta cũng muốn làm Hoàng Thượng giống nhau, Hạ gia tuy rằng không phải duy nhất, nhưng ba đại gia tộc, chung quy chẳng qua là ba cái tập đoàn lợi ích không lồ, hai mươi năm sau Hạ Thầm Vi, liền là Hạ gia Nữ hoàng, đứng tại lợi ích của gia tộc suy tính lời nói, khẳng định không muốn nhiều ra thứ tư gia tộc đến phân chia lợi ích với bọn hắn, Vương Phục Hưng loại lời này nói ra, tuy rằng rất lớn khả năng làm không được, nhưng nếu như Hạ đại tiểu thư có chút để tâm, khó tránh khỏi sẽ mất hứng.

“Người dựa vào cái gì?”

Diệp Thiên Thỉnh hừ lạnh một tiếng, ném đi cái ánh mắt qua, ý bảo con trai không nên nói lung tung.

“Chỉ bằng ta là Vương Phục Hưng.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt mở miệng nói, ý bảo Hạ Thầm Vi đem thuốc lá tới, chậm rãi đem một cây ngậm lên miệng, lại không chút khách khí trả lời Diệp Thiên Thỉnh một câu.

Diệp Thiên Thỉnh một hồi ghen lời, sắc mặt âm tình bất định, vô thức thì thầm một câu: “Phục hưng. Vương Phục Hưng.”

Hắn nhẹ nhàng nheo mắt lại, trong đầu đột nhiên ánh sáng lóe lên, tại im ắng chỗ lên sấm sét, hết thấy đều sáng tỏ thông suốt, sắc mặt lập tức đặc sắc đứng lên, hắn xoay người, nhìn chăm chăm vào đã là con của hắn Vương Phục Hưng, há to miệng, muốn nói lại thôi.

“Được rồi, Diệp tiên sinh, Phục Hưng có lẽ có chút ý nghĩ của mình đấy, không cần phải lo lắng cho hắn nha.”

Hạ Thầm Vi cười mỉm nói, nhìn chăm chăm vào nằm ở nam nhân trẻ tuổi, ánh mắt ôn nhu.

“Hạ đại tiểu thư nói rất đúng, lão Diệp, hài tử cũng là người lớn rồi đấy.”

Ngồi ở bên cạnh Chu Di nhẹ giọng mở miệng nói.

“Hạ đại tiểu thư xưng hô thế này đều là mọi người gọi ta khách sáo, ta cùng Phục Hưng là bạn tốt, nếu như các người không để ý mà nói, trực tiếp gọi ta là Thầm Vi là được rồi, ta hô các người thúc thúc a di, không xa lạ.”

Hạ Thầm Vi nhẹ giọng cười nói, ngắm Vương Phục Hưng liếc, ngữ khí có chút ngọt cảm giác.

Cái này không nói Diệp Thiên Thỉnh, Chu Di cũng đều có chút mất tự nhiên rồi, lại để cho Hạ đại tiểu thư hô một tiếng thúc thúc, phóng nhân Kinh Thành, có thể có được đãi ngộ này đấy, cũng không có mấy người, mà cái kia ít ỏi mấy người, không có chỗ nào mà không phải là ở kinh thành làm được thủ đoạn thông thiên nhân vật, Thiên Thỉnh tập đoàn tuy rằng cũng coi như xí nghiệp lớn, có thể tại Hạ gia trong mắt, hay vẫn là chưa đủ nhìn đấy, nhiều nhất chẳng qua là có chút giá trị lôi kéo thôi.

Một tiếng thúc thúc a di, tựa hồ có chút nói quá lời.

Hạ đại tiểu thư không hổ là nữ hoàng tương lai của Hạ gia, ngữ khí dừng lại, sắc mặt trở nên hồng, nhưng ngữ khí vẫn như cũ trấn định tự nhiên, nàng

đuổi ra một ngón tay trắng nõn chỉ Vương Phục Hưng, trực tiếp nói một câu lại để cho Diệp Thiên Thỉnh hai vợ chồng tròn mắt há hốc mồm mà nói.

“Ta cũng rất thích hán đây.”

Yên tĩnh.

Chu Di về mặt kinh ngạc, thân thể cứng ngắc, tựa hồ có chút phản ứng không kịp.

Diệp Thiên Thỉnh càng là tròn tròn tròn mắt, ánh mắt gắt gao chăm chú vào Vương Phục Hưng trên người.

Hạ đại tiểu thư một câu nói kia, quả thật có đầy đủ lý do gọi bọn họ một tiếng thúc thúc a đi rồi.

Chỉ có điều, điều này sao có thể?!

Hạ Thâm Vi sâu kín thờ dài, không có quá lâu giải thích, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng trên bờ vai chỗ băng gạc có chiếc nơ con bướm, sắc mặt tuy rằng hồng như là quả táo chín, nhưng ánh mắt nhưng như cũ thanh minh, có chút u oán.

Người trong cuộc Vương Phục Hưng đồng chí như là không có nghe được Hạ Thâm Vi mà nói bình thường, ngoại trừ động tác dùng thoáng qua, hết thấy bình thường, hán cầm lấy quả táo để bên cạnh bàn, cắn một miếng lớn, nheo mắt lại.

Quả thực vô cùng ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Liếm

Diệp Thiên Thỉnh hai phu thê đã ngồi một hồi liền rồi đi, thật sự gánh không được Hạ đại tiểu thư mở miệng một tiếng thúc thúc a đi âm giọng mềm giọng. Diệp Thiên Thỉnh trước khi đi không quên hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt ý vị thâm trường, rất đáng được cân nhắc, lập tức liền đi ra ngoài, Hạ Thâm Vi tự mình đem hai người tiễn đưa tới cửa, không có bày nửa điểm Hạ gia đại tiểu thư kiêu ngạo, nhìn bóng lưng hai người rồi đi, như có điều gì suy nghĩ.

Đã đến một chuyến bệnh viện hầu như làm mình bạch tất cả mọi chuyện, Diệp Thiên Thỉnh đi ra khỏi bệnh viện, đứng ở cửa bệnh viện, tâm tình phức tạp, hán quay đầu nhìn thoáng qua thê tử dịu dàng đứng bên cạnh hán, nội tâm ấm áp, nhẹ giọng cảm khái nói: “Đứa nhỏ này, so với Vũ Yên còn làm cho người ta một mối hơn, tại tiếp tục như vậy, chuyện hán với mấy nữ nhân này, ta cũng không thể quản được nữa.”

“Con trai đã trưởng thành, về sau ngữ khí của người phải chú ý một ít, đừng có như hai đứa trẻ, lúc nào gặp nhau cũng nhón nháo cả lên?” Chu Di nhẹ giọng trách cứ, vươn tay, bấm nhẹ lên cánh tay của Diệp Thiên Thỉnh một cái.

Diệp Thiên Thỉnh cười khổ một hồi, cắn chặt bàn tay non mềm nhỏ bé của thê tử, ngồi vào chiếc Maybach của mình, thì thào lầm bầm: “Xác thực không nên nhao nhao rồi, nhưng giáo huấn thì vẫn phải giáo huấn, về sau mặc kệ hán đã thành đại nhân vật phong vân cỡ nào, không phải là con của chúng ta hay sao.”

Chu Di ánh mắt vui mừng nhưng lại có chút mơ hồ, không nói gì, kéo cánh tay Diệp Thiên Thỉnh rồi tựa trên bả vai của hán, suy nghĩ xuất thần.

Diệp Thiên Thỉnh do dự một chút, lấy điện thoại cầm tay ra, tìm ra Sở Thành Võ dãy số bấm nút gọi đi, đợi đối phương chuyển máy, mới nói khẽ: “Này, Thành Võ, là ta, Diệp Thiên Thỉnh. Nghe nói người gặp điểm phiền toái?”

“Có chút kỳ quái, Diệp huynh, người đối với hắc đạo chúng ta luôn luôn không hề quan tâm, hôm nay như thế nào chủ động gọi điện thoại rồi hả?” Sở Thành Võ cười ha hả nói.

Diệp Thiên Thỉnh hừ lạnh một tiếng: “Biết rõ còn có hỏi.”

“Hắc hắc, dễ nói, về sau chúng ta lão ca lưỡng thân càng thêm thân rồi, ta đây chất nữ coi như không tệ, đối với Vương Phục Hưng thế nhưng là kháng kháng một mực đấy, quay đầu lại người cần phải dặn dò tiểu tử kia thoáng qua, đám khi dễ Tiền Duyên, coi như là hán gọi ta là một tiếng Nhị thúc, ta cũng không tha cho hán.”

Sở Thành Võ cười giỡn nói, hán cùng Diệp Thiên Thỉnh tiếp xúc qua rất nhiều lần, quan hệ tuy rằng không phải quá mật thiết, nhưng là tính quen thuộc, tăng thêm Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên cái tăng quan hệ này, tự nhiên càng dễ nói chuyện, hán ngữ khí ngừng tạm, từ cười nhạo nói: “Về phần ta đây bên cạnh, xác thực gặp điểm phiền toái nhỏ, không hỏi qua đề không lớn, sự tình đã áp xuống rồi, tuy nhiên vẫn còn làm cho người ta có chút kiêng kỵ, nhưng bất quá chính là cầu tài mà thôi, lẫn lộn nhiều năm như vậy, pháp phòng pháp phòng đấy, sớm đã thành thói quen, hiện tại bất quá là tình duyên một đoạn thời gian mà thôi, kể tiếp mới là lúc bộc phát tất cả thủ đoạn của ta.”

Diệp Thiên Thỉnh ừ một tiếng, cười mở miệng nói: “Ta đây tiễn đưa ngươi một cái tài lộ, Hạng mục tàu điện ngầm số mười chín của Hoa Đình này đội thi công ta còn chưa có tuyển ra, Thành Võ, nếu ngươi có muốn, ta liền để cho ngươi nhận khoán thi công này. Công trình rất lớn, ta không dám nói đều giao cho ngươi, nhưng chỉ cần chất lượng thi công tốt một chút, đảm bảo thời gian, chăm chú một ít, ngươi có thể ăn đi bao nhiêu, liền cho ngươi bấy nhiêu. Dù sao coi như là không phải là ngươi, cũng muốn giao cho người khác thi công, bằng vào quan hệ cầu ta với ngươi, để cho ngươi là tốt hơn cả.”

“Thật không?”

Sở Thành Võ cười nói, đem một tia thần sắc kích động áp chế vô cùng tốt, ngày hôm qua đột nhiên tập kích đã như vậy Sở gia quân tâm đại loạn, tuy rằng nuốt chửng đại bộ phận nhân mã Dương Đông Hồ mang đến, nhưng là phải dùng vào gấp đôi số lượng của đối phương mới có thể ổn định được, cái gọi là xã hội đen, sớm đã vượt qua dựa vào thu phí bảo hộ mà sống thời kỳ, với tư cách đại ca, điểm này tiền thiệt tình nuôi dưỡng sống không có bao nhiêu huynh đệ, nếu như Diệp Thiên Thỉnh mà nói thật đúng, ít nhất có thể an bài năm trăm đến một nghìn cái tá hữu tiểu đệ tại hai năm được Thiên Thỉnh tập đoàn nuôi sống, không nói Sở Thành Võ cuối cùng có thể lợi nhuận bao nhiêu, chính là chỗ này một nhóm người, cũng gia tăng thực lực cho Sở Thành Võ một cách nhanh chóng.

“Ân, buổi tối uống chung trà, nhớ chiếu cố cho hài tử của chúng ta một chút.”

Diệp Thiên Thỉnh nói nửa đùa nửa thật một câu, ánh mắt thâm sâu.

Sở Thành Võ dạ, nói khẽ: “Vốn đội thương thế hần tốt rồi, liền định an bài cho hần một vị trí tốt nhất, không nói nói nhảm, buổi tối gặp mặt nói.”

Mình kính chữa bệnh trung tâm trong phòng bệnh.

Hạ Thầm Vi khẽ đóng cửa phòng, cười hi hi ngồi trở lại trên mặt ghế, không có nửa điểm vừa mới biểu bạch trước đó, rụt rè ý tứ hàm xúc, dường như câu kia ưa thích Vương Phục Hưng không phải từ cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận mê người của nàng nói ra, ngọt ngào cười nói: “Giữa trưa có muốn ăn món gì không, để ta bảo Không Lâm phái người đi làm.”

Vương Phục Hưng khẽ cười khổ, tiểu nương tử này như vậy mãnh liệt, đã lựa chọn tự động mất trí nhớ hình thức, hần ở đây tiếp tục truy cứu chuyện vừa rồi cũng không có ý nghĩa gì nữa, khoát khoát tay, châm lửa một điếu thuốc, nhẹ giọng hỏi: “Tiền Duyên đâu rồi, không có cùng ngươi tới đây sao?”

Hạ Thầm Vi biểu lộ lập tức lãnh đạm xuống, không thèm che giấu, thu hồi đáng tươi cười, thần nhiên nói: “Ngươi muốn nàng? Tốt, ta gọi điện thoại gọi nàng tới đây, ta đi.” Nói qua muốn lấy ra điện thoại.

Vương Phục Hưng không vội không chậm, ngữ điệu bình tĩnh, nhẹ giọng nghiền ngẫm nói: “Ghen hả?”

“Ân.” Hạ Thầm Vi thắng thần gật đầu, điện thoại cầm ở trong tay, lại xoay qua xoay lại, không có ý tứ muốn gọi điện thoại đi một chút nào.

“Yêu thích ta?”

Vương Phục Hưng lách lách đầu, tựa hồ bây giờ còn là không dám xác định cô nàng này tại chút bất tri bất giác liền đối với mình đã có như vậy chút ý tứ.

Hạ Thầm Vi ngồi ở bên giường, trầm mặc một hồi, mới nói khẽ: “Hình như là vậy.”

Hình như?

Vương Phục Hưng nuốt nửa bật cười, tức giận nói: “Vậy ngươi gọi điện thoại a, đem Tiền Duyên gọi tới.”

“Ta không được!”

Hạ Thầm Vi nói một tiếng, đột nhiên lác đầu, tựa hồ lại không vui rồi, mân mê miệng, đưa điện thoại di động đặt ở trong túi xách, tiếp tục trầm mặc, thật lâu, mới nói khẽ: “Ta cũng sắp muốn đi, Tiền Duyên cũng biết điểm này, cho nên mới rất đại độ để cho ta một mình đến bồi tiếp ngươi, kỳ thật ngươi nên biết đấy, ta loại người này, có phải hay không ưa thích một người, đối với ngươi bây giờ mà nói, đều không có quá lớn ý nghĩa. Ta có thể cùng một người rất đáng ghét mặt đối mặt ngồi cùng một chỗ chuyện trò vui vẻ, nhưng có thể hay không cùng ưa thích người cùng một chỗ, còn muốn nhìn vị trí của hần. Hạ gia, Đường gia, Tần gia. Ba đại gia tộc trong, căn bản cũng không cần một cái có tiềm lực nhân tài, bọn hần cần chính là nguyên một đám lợi ích tập đoàn, Phục Hưng, ta về sau trọng phụ, có thể là một cái nào đó trong những đại lão bây giờ cháu trai, cũng có thể là cái nào đó thường xuyên tại tin tức tiếp âm bên trong xuất hiện lãnh đạo hậu đại, khoa trương một điểm mà nói, coi như là Tần gia Tần Thiên Kiêu cũng có thể, cái này là chính trị hôn nhân, không nhất định sẽ hạnh phúc, lại có thể cân bằng đa số lợi ích tập đoàn, đến Hoa Đình gặp ngươi, ta thật bất ngờ, nhất là trên sân thượng lần kia, tâm đều loạn á..., ngươi thật lợi hại, ta biết rõ tại chúng ta cùng một chỗ khả năng rất nhỏ, nhưng vẫn là nhìn không được ưa thích, nhìn ngươi bây giờ bị thương nằm ở trên giường, mà ta cũng sắp rời đi Hoa Đình, đều như vậy rồi, ưa thích liền ưa thích quá, ta không muốn lại che giấu, ta về sau sẽ là Hạ gia Nữ hoàng, nhưng tôi thiếu bây giờ còn không phải, ưa thích một người cũng không cần quá phía kiêng nể như thế đâu? Đã lớn như vậy, ta cuối cùng muốn có được một phần tình cảm của ta để cho ta tự tiếp nhận chẳng lẽ cũng không được sao?”

Vương Phục Hưng suy nghĩ xuất thần, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của Hạ Thầm Vi, trong nội tâm tồn tại một hồi chua xót, cảm giác này không dễ chịu, hần trầm mặc một hồi, nhẹ giọng mở miệng, tiếng nói có chút khàn khàn, nói khẽ: “Ta sẽ Phục Hưng Vương gia, cũng sẽ đứng ở một cái vị trí cao nhất để mọi người phải ngước lên nhìn ta.”

“Ta tin tưởng.” Hạ Thầm Vi nhẹ giọng cười cười, dứt khoát nằm ở bên người Vương Phục Hưng, gồng lên cánh tay không bị thương của Vương Phục Hưng, nháy nháy con mắt, nói khẽ: “Thế nhưng là ngươi không có thời gian nha, ngươi bây giờ chỉ là vừa cất bước, mười năm, hai mươi năm, ba mươi

năm, chờ người đứng được ở vị trí cao như người nói, ta không còn được như bây giờ, thời gian vô cùng tàn nhẫn đấy.”

Vương Phục Hưng im lặng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của Hạ Thầm Vi, không nói thêm gì nữa.

“Này. Thân phận của ta thật là tôn quý đấy, chỉ cần ta nguyện ý, hoàn toàn có thể vượt qua cuộc sống xa hoa xa xỉ sinh hoạt, Kinh Thành mọi người bảo ta Hạ đại tiểu thư, ta đối với ngoại nhân mỗi một câu hứa hẹn, đều rất quý trọng, nhưng người biết không, cái rẻ mạt nhất trong cuộc đời của ta, có lẽ chính là tình yêu của ta.”

Hạ Thầm Vi nhẹ giọng cười nói, hơi hơi nhắm mắt lại, đáng tuổi cười có chút buồn bã.

“Đừng nói nữa, ai cũng không có thể biết trước sự tình từ nay về sau, ta không thể, người cũng không có thể, chỉ cần trong lòng người có ta, một ngày nào đó, ta sẽ đem người cướp về.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, hít sâu một cái, yên lặng suy nghĩ.

“Kể cả khi ta đã thành thê tử của người khác hay sao?”

Hạ Thầm Vi giống như cười mà không phải cười, từ trên giường nhảy xuống, đứng ở bên người Vương Phục Hưng từ trên cao nhìn xuống gương mặt của hắn.

Vương Phục Hưng hừ một tiếng, không nói chuyện, hung hăng một vỗ một cái vào kiêu đồng tròn vo kiêu hãnh của Hạ Thầm Vi.

Tiếng vang thanh thúy, lực đạo mười phần.

Hạ Thầm Vi đỏ mặt, cắn môi lui về phía sau một bước, hai tay che bờ mông, ngậy thơ mắng một tiếng: “Luuu mạnh.”

“Sở gia ý định như thế nào an bài ta?”

Vương Phục Hưng lẳng lẳng hỏi, nằm ở trên giường, luôn luôn yên lặng trong nội tâm vậy mà đột ngột nhiều hơn một phần vội vàng xao động cảm giác, đều muốn xuất viện.

“Không biết đâu rồi, nhưng Sở lão cùng Sở nhị thúc đều rất yêu thích người, sẽ không bạc đãi người, người sẽ được đối xử tốt là cái chắc.”

Hạ Thầm Vi nói khẽ, ngồi ở bên giường, tựa hồ vẫn còn kiêng kị bờ mông bị lưu manh này tập kích, vô thức ngồi xa đi một tí.

Vương Phục Hưng gạt gạt đầu, rất thành thật cười nói: “Ta ngược lại là có chút mong đợi.”

Hạ Thầm Vi nhú lại hàng lông mi xinh đẹp, nói khẽ: “Chuyện lần này chỉ sợ không có đơn giản như vậy, phía sau màn có lẽ còn có người, nếu như không là có người châm ngòi thổi gió phía sau màn thao tác mà nói, Dương Đông Hồ trả thù tuyệt đối sẽ không đến nhanh như vậy.”

“Người biết là ai?”

Vương Phục Hưng vô thức ngồi ngay ngắn, nhẹ giọng hỏi, trong lòng của hắn đã sớm có loại này nghi kỵ, tối thiểu một phát súng nhắm đêm đó, liền có thể khẳng định không phải người của Dương Đông Hồ gây nên.

“Không thể xác định, nhưng mà ta có thể cho người một cái mạch suy nghĩ, Hoa Đình ngoại giới vẫn như cũ còn kêu loạn một đoàn, truyền thông rất khiếp sợ, tại Hoa Đình vậy mà sẽ xuất hiện lớn như vậy hắc bang sống mái với nhau, tạo thành dư luận ảnh hưởng phi thường lớn, vô luận là chính phủ hay vẫn là Sở Nhị thúc, đều phải chịu một cái áp lực vô cùng lớn, một mảnh loạn cục chờ đợi hết thảy đều kết thúc sau đó, ai ở trong đó được lợi lớn nhất, ai đáng nhất hoài nghi, người sau khi xuất viện sẽ hiểu rõ đến là ai, nhưng ta nhắc nhở người một câu, nếu như muốn cùng hắn đấu mà nói, cần phải cẩn thận vô cùng, người bây giờ phóng ra bước đầu tiên, nếu như có thể đấu qua được hắn, tối thiểu nhất có thể vì người tiết kiệm năm đến mười năm leo lên thời gian, nhưng đấu không lại, người sẽ rất nguy hiểm, thật không biết người cái tên này là may mắn hay vẫn là không may.”

Hạ Thầm Vi nhú cái mũi nói.

“Hoa Đình thật đúng là ngoa hồ tàng long a, không thiếu những kẻ lòng dạ độc ác làm việc không từ thủ đoạn, quả nhiên không thể nhìn bề ngoài được.”

Vương Phục Hưng có chút cảm khái nói.

Hạ Thầm Vi hừ một tiếng, quay đầu, nhìn trên giường bệnh nam nhân, thì thảo lắm bầm: “Hy vọng có thể có một ngày, tại thời điểm nhìn thấy người, không cho ta cái cảm giác lạ lắm không quen thuộc.”

“Lạ lắm thì đã có sao? Người không thích ta?”

Vương Phục Hưng cười trừ gheo nói.

Hạ Thầm Vi tựa hồ có chút không có ý tứ, tức giận lườm hắn, cứng nhắc nói: “Không thích.”

Vương Phục Hưng cảm thấy thú vị, cô nàng này cũng thật quá đáng yêu, khẽ vươn tay, lần nữa đem Hạ Thầm Vi khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại, nói khẽ:

“Có thể ở kinh thành chờ ta một vài năm được không?”

Hạ Thầm Vi bấu môi mong, đẩy móng vuốt của Vương Phục Hưng ra, một lần nữa không thêm nhìn hắn, hàm hừ nói: “Không cần chờ.”

Vương Phục Hưng một hồi xúc động, theo bản năng thò tay bỏ thêm chút ít lực đạo, một tay nắm lấy tay Hạ Thầm Vi kéo qua, hai người cùng một chỗ nằm ở trên giường, Vương Phục Hưng vừa định quay người hôn đôi phương cái kia trương cái miệng nhỏ nhắn nếm thử hương vị, miệng vết thương lại truyền đến một hồi kịch liệt đau đớn, một đồng chí một hồi nhức cả dãi, hiện tại cô nàng này rõ ràng không phối hợp, dùng mạnh, không thể thực hiện được là một chuyện, không chuẩn còn có thể đem miệng vết thương văng tung tóe, vậy rất nghiêm trọng, hắn duỗi ra một ngón tay, nhìn thoáng qua sắc mặt còn có chút mờ mịt Hạ Thầm Vi, không nói lời gì, trực tiếp đem ngón tay của mình nhét vào cái miệng hồng nhuận phon phốt mà nhỏ nhắn của nàng sờ chút rồi thoáng qua.

“Ô ô ô.”

Hạ Thầm Vi sừng sốt một chút, theo sát đó là muốn giãy giụa, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, trong ánh mắt tràn đầy ủy khuất u oán.

“Ngậm lấy.”

Vương Phục Hưng cau mày quát, đại nam tử chủ nghĩa đội nhiên bộc phát nhất thời.

Uy vũ khí phách.

Phóng nhân cả nước đối với cấp trên của chính mình, dám để cho Hạ đại tiểu thư ngậm lấy tay mình, cũng không quá đáng chắc chỉ có một mình Vương Phục Hưng đồng chí thôi.

Hạ Thầm Vi ô ô khẽ gọi hai tiếng, tựa hồ có chút sợ hãi, quả thật trung thực xuống, không có nửa điểm dám phản kháng.

Vương Phục Hưng đồng chí sắc mặt bình tĩnh, nhìn thoáng qua ánh mắt càng thêm ủy khuất u oán lại rất nghe lời Hạ Thầm Vi, tâm địa cứng rắn, nhẹ nhàng ra lệnh: “Liếm!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Vây Thành

Vương Phục Hưng đồng chí rất không khách khí kẹp lấy cái lưỡi đình hương của Hạ Thầm Vi, cái loại đặc thù xúc cảm này cơ hồ khiến hắn phiêu phiêu dục tiên, Hạ đại tiểu thư cũng rất phối hợp, Vương Phục Hưng làm cho nàng liếm, nàng vẫn thật là nhẹ nhàng liếm liếm thoáng qua, sau đó dừng lại một hồi, lại liếm xuống, không tính là tích cực, nhưng miễn cưỡng có thể nói bên trên là chủ động, biểu hiện không tệ, Vương Phục Hưng hí mắt hắc hắc vui cười a, nhìn lên trương mặt mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cổ nển cúi đầu xuống gặm một cái ý tưởng, ngón tay uốn uốn lấy lưỡi Hạ đại tiểu thư, nói khẽ: “Sau này trở về đi nhà của ta xem một chút đi, cùng Tiểu Vũ tâm sự, cái đứa bé kia tính tình cực đoan một chút, đi theo người Kinh Thành về sau, nếu như không thu liễm, khó tránh khỏi gây phiền toái, đến lúc đó người sẽ đem ta chuyển ra, cái kia thẳng ranh con từ nhỏ đến lớn không ít lần lượt ta đánh gậy, ta nói chuyện vẫn có dùng đây, có biết hay không?”

Hạ Thầm Vi đáng thương gật đầu, đỏ mặt, cái lưỡi nhỏ lại nhẹ nhàng cuốn thoáng qua, một hồi mềm cảm giác trực tiếp thông qua ngón tay truyền đến đại não Vương Phục Hưng.

“Có thể chậm một chút, nhưng người như vậy thật không có tiết tấu rồi, dùng hàm răng nhẹ thoáng qua, đúng, nhẹ nhàng một chút, làm đau ta nhưng là phải đánh đây.”

Vương Phục Hưng neho mắt lại, nói khẽ, khoe miệng lại giơ lên nhất đạo tà ác đường cong.

“Ô ô ô.”

Hạ Thầm Vi trừng mắt liếc hắn một cái, lại thấy đôi phương đã bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, như thế thân mật mập mờ va chạm vào nàng điểm tiếp xúc mấu chốt lại để cho Hạ đại tiểu thư thẹn quá hoá giận, vô thức ngẩng đầu lên, lại bị Vương Phục Hưng ôn nhu lại kiên định đè xuống.

Hạ Thầm Vi do dự xuống, ánh mắt dần dần trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, dựa theo Vương Phục Hưng phương pháp vừa rồi, cẩn thận từng li từng tí thử thăm dò cái kia cả ngón tay, thỉnh thoảng ngẩng đầu, nhìn Vương Phục Hưng biểu lộ phản ứng.

Trong phòng bệnh một mảnh yên tĩnh.

Vương Phục Hưng nhắm mắt dưỡng thần, khoe miệng đáng tươi cười càng rõ ràng, lại không nói lời nào.

Hạ Thầm Vi nằm ở trên người hắn, do dự một cái như hải tử bướng bỉnh, đôi phò lấy cái kia cả ngón tay, tuy rằng động tác không lưu loát, nhưng dĩ

thường chăm chú chăm chú.

Cửa phòng bệnh bị nhẹ nhàng đẩy ra, cùng Vương Phục Hưng kẻ vai chiến đấu qua một lần Ngụy Mạnh đi vào phòng bệnh, thấy như vậy một màn, lập tức sững sốt, trợn mắt há hốc mồm.

Hạ, Hạ đại tiểu thư?!

Ta kháo vị Sở gia cô gia này là nghịch thiên hay sao?

Ngụy Mạnh trái tim kịch liệt co quắp xuống, vị nam nhân này thích Sở Tiển Duyên cũng không dám thổ lộ, không dám ghen, trong nội tâm lại mãnh liệt như có như không cảm giác ghen ghét cùng hâm mộ.

Người mình thích theo hần, cao quý kiêu ngạo Hạ đại tiểu thư, vậy mà cũng sa đọa đến ở chỗ này ngoan ngoãn tiếp thu dạy dỗ?

Ngụy Mạnh sắc mặt cứng ngắc, khóe miệng co giật rồi một hồi, kéo ra một nụ cười khổ, quay người, rời phòng.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng mở mắt ra, dường như cái gì cũng không biết chuyện gì, vỗ vỗ cái đầu nhỏ Hạ Thẩm Vi, nói khẽ: “Tốt rồi.”

Hạ Thẩm Vi một hồi do dự, cái lưỡi đưa đẩy thoáng qua, cái miệng nhỏ nhắn rút cuộc rời ngón tay Vương Phục Hưng, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm hồng nhuận phơn phớt, dựng thân lên ngồi ở cạnh giường, tựa hồ không dám cùng Vương Phục Hưng đối mặt, lắp bắp nói: “Người... Người về sau không cho phép đối với ta như vậy.”

Còn có về sau sao?

Vương Phục Hưng nội tâm đáng chất tự giễu, nhưng biểu hiện ra cũng rất bình tĩnh, cầm lấy tay đến xoa xoa, nhẹ giọng ừ một tiếng.

“Người giữa trưa muốn ăn cái gì? Ta đi mua.”

Hạ Thẩm Vi đứng người lên, đỏ mặt, lắp bắp từng đạo, ánh mắt tránh né, có chút chột dạ.

Vương Phục Hưng đồng chí giống nhau không dám khinh thường, Hạ đại tiểu thư tuy rằng còn không có khôi phục khí tràng cao quý ngày xưa, nhưng hiện tại bộ dạng này bộ dáng, không sai, ngay tại giai đoạn tụ tập khí, rất có thể sau một khắc muốn phóng đại chiêu đấy, hần sờ lên cái mũi, vội ho một tiếng, nói khẽ: “Tùy tiện tốt rồi.”

Tựa hồ cũng nhìn ra Vương Phục Hưng có chút lúng túng, Hạ Thẩm Vi hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, làm bầm một câu đại phôi đàn, trực tiếp đi về hướng cửa ra vào, đi đến một nửa rồi lại phản hồi, đem túi lúc trước để ở trên bàn xách trong tay, vội vàng hấp tấp trốn đi ra cửa.

Vương Phục Hưng nhìn bóng lưng Hạ Thẩm Vi, hạ hạ cái ngón tay kia, nhẹ giọng làm bầm “Đáng tiếc a, liếm sai địa phương rồi.”

Hai phút sau.

Cửa ra vào mới vang lên một hồi tiếng cẩn thận đập cửa, Vương Phục Hưng sững sốt xuống, nói khẽ: “Mời đến.”

Về mặt thần sắc phức tạp, Ngụy Mạnh đi tới, thanh âm trầm thấp, hô lên Vương ca.

Vương Phục Hưng mỉm cười gật đầu, vẫy vẫy tay, nói khẽ: “Ngồi.”

Ngụy Mạnh ngồi ở trên ghế sa lon, tiếp nhận Vương Phục Hưng ném tới một cây thuốc lá, nhen nhóm, nhẹ giọng mở miệng nói: “Vương ca, gần nhất chúng ta có chút bị động, lão bản đề cho ta tại với người sau khi xuất viện chọn lựa mấy cái huynh đệ thông minh cơ linh một chút, đi theo người, nếu như không có đoán sai, hần là muốn cho người trên đỉnh, một mình chịu trách nhiệm một mảnh đất đấy.”

“Trong nội tâm không công bằng rồi hả?”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, nhìn Ngụy Mạnh liếc, lại để cho Ngụy Mạnh đi theo mình, Vương Phục Hưng đã dự liệu được, từ đêm đó gặp chuyện không may, trước tiên Sở Thành Võ cũng đã đang cho hần chế tạo thành viên tổ chức, tâm phúc Sở Thành Võ coi trọng Ngụy Mạnh là một cái, về sau còn có thể có nhân vật dạng gì xuất hiện, Vương Phục Hưng mời mắt mong chờ.

Ngụy Mạnh cười khổ một tiếng, lắc đầu, lẳng lặng nói: ”Đi theo Vương ca, ta tâm phục khẩu phục, lão bản chẳng qua là để cho ta tới nói với người một tiếng, lại để cho người hảo hảo dưỡng thương, bên ngoài trời sắp không được, hần nói nên nói cho người mà nói đều đã nói rõ, ta chỉ là tới đi theo người làm việc, không có ý tứ gì khác.”

Vương Phục Hưng nhin không được cười lên, trong nội tâm đại khái minh bạch là Sở Thành Võ sợ mình hiểu lầm, làm cho mình cho rằng là Ngụy mạnh hơn đến là vì giám sát mình, hần hít một ngụm khói, nói khẽ: “Hần suy nghĩ nhiều.”

Ngụy Mạnh gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Người chạy ở bên ngoài một chuyến, giúp ta tìm một chút giấy bút tới đây, ta có chỗ dùng.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng phân phó nói, tựa ở đầu giường, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, ánh mắt mềm mại mà ôn nhu, hẳn biết rõ, từ giờ khắc này bắt đầu, mình đã đi tới Sở Thành Vô khu hạch tâm, trong vòng luẩn quẩn, tiến nhập thế giới ngầm Hoa Đình.

Ngụy Mạnh sừng sốt một chút, một giọng nói tốt, đứng người lên, rời đi phòng bệnh, không đến năm phút đồng hồ thời gian, cầm một cái bút máy cùng một trương giấy viết thư đẹp để đi đến.

Vương Phục Hưng một tay nhận lấy một giọng nói cảm ơn, hơi khẽ cau mày, đem thư giấy đặt ở trên đầu gối, cầm lấy bút, suy nghĩ xuất thần.

Ngụy Mạnh thức thời cáo từ.

Vương Phục Hưng cũng không có ngăn trở, tập trung tư tưởng suy nghĩ nghĩ một lát, chậm rãi hạ bút, đầu bút ưu nhã lay động.

Hạ Thầm Vi đi ra đại khái hơn một giờ tả hữu mới từ bên ngoài trở về, cảm theo mấy thứ đồ ăn đẹp để, thần sắc khí chất đã khôi phục như thường, năng lực tự mình điều chỉnh rất cường đại, Vương Phục Hưng một bữa cơm ăn kinh hồn bạt vía, sợ Hạ Thầm Vi khôi phục khí tràng sau trong con tức giận phóng đại, một chiêu nháy mắt giết chính mình một tên thương binh, bất quá cũng may Hạ Thầm Vi một bữa cơm này thủy chung rất yên tĩnh, lời nói không nhiều lắm, chẳng qua là ngẫu nhiên gấp cho Vương Phục Hưng miếng rau, hoặc là trừng mắt con mắt trực tiếp bỏ vào trong miệng hắn, cũng không có cử động gì quá khác thường.

Cơm nước xong xuôi, Hạ Thầm Vi nói mình buổi chiều còn có chuyện phải làm, liền định rời đi bệnh viện.

Vương Phục Hưng cũng không có nói thêm cái gì, đem cái kia tờ tín chỉ gấp lại kia, giao cho Hạ Thầm Vi, dặn dò một câu lái xe cẩn thận.

Hạ Thầm Vi sắc mặt bình tĩnh, đi ra bệnh viện, ngồi vào bên trong cái Audi R8 màu đỏ tươi kia, rút cuộc mở ra giấy viết thư.

Trên tờ giấy chỉ viết lấy nhất đoạn văn, không dài, nhưng kiểu chữ lại cùng Vương Phục Hưng biểu hiện ra ngoài tính cách hoàn toàn trái lại, đầu bút lông cao chót vót, rất có Long Hồ khí tượng.

Hạ Thầm Vi chăm chú xem hết, khoe miệng nhẹ nhàng kéo ra, thần sắc càng ôn nhu.

“Ta và ngươi cảm tình như vậy thành, tiến vào thời điểm cảm tử tao nhã, đi ra ngoài lúc đã là hai bên tóc mai bạc phơ. Nhân sinh dài đằng đặc, quãng đời còn lại hỏi ngươi một câu “Nếu như ngươi là công chúa, ai sẽ là kỵ sĩ của ngươi? Nếu như ngươi là Vương Hậu, vậy ai là Quốc Vương?”

Hạ Thầm Vi thần sắc hoảng hốt, cẩn thận từng li từng tí đem giấy viết thư gấp tốt, bỏ vào túi, nắm tay lái, thật lâu, mới nhẹ giọng lẩm bẩm nói: ” Mơ tưởng dùng một đoạn văn sẽ đem ta nhốt lại, gia hỏa tham lam.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Không Phải Người Về, Là Khách Qua Đường

Vương Phục Hưng một mực ở trong bệnh viện ngày người nửa tháng, miệng vết thương trên bờ vai mới tốt chuyển đi một tí, thương gân động cốt một trăm ngày đây là lời nói thật. Thương thế của hắn tuy rằng không nghiêm trọng như vậy nhưng gần đây khẳng định không thể kịch liệt vận động. Vương Phục Hưng đối mặt yêu cầu tương đối nghiêm khắc của thầy thuốc ngược lại cũng không nói gì, có thể xuất viện thật là sự tình tốt.

Mấy ngày này hầu như mỗi ngày đều là Vương Phục Hưng cùng Hạ đại tiểu thư cùng nhau, Sở Tiền Duyên rất ít tới đây, xem chừng là nội tâm đã đối với biểu tỷ làm ra đây đủ tha thứ thông cảm nhưng rải rác bốn năm lần nhìn Sở lão sư mỗi lần trước khi đi nhìn Vương Phục Hưng trong ánh mắt hay vẫn là mang theo u oán ủy khuất. Một đồng chí chỉ có thể giả vờ ngây ngốc, làm như không nhìn thấy. Hạ Thầm Vi lập tức muốn rời Hoa Đình, đối với một đoạn cảm tình này tựa hồ đã định trước không tật mà chết hai người đều rất dễ trong lòng.

Ngụy Cường trong mấy ngày này chạy qua bên này không ít, bình quân hai ngày một lần, rất chịu khó. Đầu năm nay, vô luận làm cái nghề nào, không thể trèo lên đỉnh trước, đều muốn cùng mặt trên lãnh đạo làm tốt quan hệ, đây là nguyên tắc xử sự cơ bản nhất. Vương Phục Hưng không thấy Ngụy Cường tự cao tự đại, rất hiền hoà nói chuyện phiếm pha trò, ở chung coi như vui vẻ.

Sở Thành Vô đã tới hai lần, lần thứ nhất mục đích tương đối đơn giản, chẳng qua là nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng thương thế, xem như trường bối đối với văn bối nhìn, lần thứ hai hai người ngược lại là trò chuyện rất nhiều, Kim Lăng Dương Đông Hồ xúc động nữ nhân phía dưới trả thù án, trạng thái hiện tại càng ngày càng nghiêm trọng phong ba không thôi. Sở Thành Vô phương diện này áp lực vẫn như cũ rất lớn, một ít thương binh cũng đã an bài thích đáng, Sở gia tài nguyên chính phủ lúc này thời điểm đứng ra nói chuyện, cũng có chút lực lượng chưa đủ, rơi vào đường cùng, chỉ có thể tạm thời lựa chọn thỏa hiệp, thế lực Sở hệ nhất phái đã bắt đầu đề điều, bị như vậy một làm âm ỉ, Sở Thành Vô có lẽ không tính là nguyên khí đại thương nhưng tối thiểu đã thương gân cốt, tạm thời chỉ có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục tìm cơ hội.

Hai người nói chuyện giằng co hơn hai giờ, tổng thể mà nói, từ đại cục xuất phát, Sở Thành Vô trước mắt hình thức cũng không tính quá lạc quan. Hắn từ đầu đến cuối đều không có nói rõ đối với Vương Phục Hưng xuất viện an bài, chắc là còn đang suy nghĩ, Vương Phục Hưng nội tâm tuy rằng chờ mong nhưng mặt ngoài trước sau như một bình tĩnh, cũng không có hỏi tới cái gì.

Vương Phục Hưng nằm viện một tuần lễ, Vương Phục Ngữ rót cuộc biết tin tức ca ca bị thương, mấy ngày nay thậm chí bỏ qua công tác giáo dục đối với mình các tiểu đệ trước khi đi, không làm gì thì theo Phương Hạo Nhiên ba người hướng trong bệnh viện, với tư cách nữ nhân ở chỗ này cùng Vương Phục Hưng lâu nhất, Hạ Thẩm Vi cùng hài tử sẽ phải cùng mình cùng đi Kinh Thành ngược lại là quen thuộc đứng lên.

Diệp Thiên Thỉnh vợ chồng tại Vương Phục Hưng nằm viện mấy ngày hôm trước mỗi ngày đều chạy tới nơi này, xác định Vương Phục Hưng không có trở ngại về sau, triệt để yên lòng, tại Vương Phục Hưng xuất viện trước ba ngày cũng đã trở lại Kinh Thành. Về phần cá tiểu vũ, đi sớm hơn, bảo là muốn về nhà lạnh yên tĩnh một chút, đến nay vẫn đang không biết sự tình Vương Phục Hưng bị thương, hạng mục Hoa Đình tàu điện ngầm số mười chín chia làm sáu cái tiểu đoạn, hạng mục bộ phận đang tại kiến tạo, lập tức muốn quy hoạch thi công sân bãi, đợi vào thời điểm khởi công, cá tiểu vũ khẳng định còn muốn trở về, năng là phó tổng giám đốc kỹ sư mà Diệp Thiên Thỉnh tự mình đánh nhịp định ra đến toàn bộ tuyến, về sau hai năm thời gian, đều ở lại Hoa Đình, cùng Vương Phục Hưng coi như là một đoạn nghiệt duyên rồi.

Vương Phục Hưng làm tốt thủ tục xuất viện, cùng ba huynh đệ của mình đi ra khỏi bệnh viện, giữa trưa, ánh nắng tươi sáng, cũng rất cuộc không nóng rực giống đoạn thời gian trước. Hạ Thẩm Vi đêm nay sẽ rời Hoa Đình bay trở lại kinh thành, sau đó thẳng đến Tần Cương. Vương Phục Hưng cũng là tối hôm qua mới từ miệng nàng lấy được tin tức. Hạ gia đã thúc dục rất nhiều lần, nếu như không phải Hạ đại tiểu thư cố ý phải chờ tới Vương Phục Hưng xuất viện mới rời đi, nàng hiện tại có lẽ đã tại Tần Cương rồi.

Vương Phục Ngữ đã bị Hạ Thẩm Vi mang đi, nhóc con tuy rằng không muốn nhưng không lay chuyển được quyết định của lão ca, chỉ có thể đi Kinh Thành trải qua thời gian an ổn Vương Phục Hưng dành cho hắn, tựa hồ hết thấy cũng đã tiến vào chính quy rồi.

“Đi thôi, về nhà trước, buổi tối tiễn bọn hắn đi sân bay, nghỉ ngơi một chút buổi trưa ngày mai bắt đầu làm việc.”

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiên Duyên gọi điện thoại bảo vệ bình an, cắt đứt sau nhẹ giọng mở miệng nói, tựa hồ không thích ứng ánh mặt trời phía ngoài, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ánh mắt phức tạp.

Phương Hạo Nhiên cũng không đề cập tới muốn một đánh xử nữ yêu cầu, tựa hồ biết rõ Vương Phục Hưng tâm tình bây giờ không tốt lắm, vỗ nhẹ hạ vai hắn không có bị thương, cười giong nói: “Cũng không phải về sau không thấy mặt rồi, phiền muộn như vậy làm gì, buổi tối trở về, huynh đệ bồi người uống hai chén, người có thể thiếu ca mấy cái một trận rượu chúc mừng, việc này ta nhớ kỹ.”

Vương Phục Hưng cười cười, ừ một tiếng, đi xuống bậc thang bệnh viện, gần đây hắn nhất định là không thể lái xe, dứt khoát đã có tiểu đệ Ngụy Cường đến hành động chuyên trách lái xe, to con Hồ Tử ngồi ở vị trí kế bên tài xế bên trên, xếp sau Yên Đế cùng Phương Hạo Nhiên ngồi ở hai bên Vương Phục Hưng, A7 không gian không tệ, cũng là không tính chật chội.

Vương Phục Hưng lên xe, tựa ở lưng trên mặt ghế, nhắm mắt dưỡng thần, nói khẽ: “Ngụy Cường, có tin tức chưa, về sau chúng ta muốn lẫn vào cái vòng đó?”

“Tạm thời khó mà nói, Vương ca, Minh Thiên lão bản muốn với người gặp mặt, đến lúc đó sẽ tự mình nói cho người biết.”

Ngụy Cường nhẹ giọng mở miệng nói, hắn lái xe rất ổn, Hoa Đình thành phố con đường cũng rất bằng phẳng, một đường lái qua đi, một điểm tắc lư cảm giác đều không có.

Vương Phục Hưng gật gật đầu, ngồi ngay ngắn, nhìn thoáng qua Yên Đế, nhẹ giọng cười nói: “Đều chuẩn bị xong chưa?”

Yên Đế nhẹ nhàng gật đầu, trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng hiếm thấy mang theo mỉm cười, cười nói: “Nói rõ ra không có thanh âm phản đối gì, ta không có đem lời nói chết, sẽ chờ người đến trấn tĩnh cảnh.”

Đại tiện nhân Phương Hạo Nhiên động tác khoa trương che mặt, lại đem ngón tay mở ra, nhìn Yên Đế biểu lộ, trong thanh âm tràn đầy vui vẻ nói: “Ta kháo, nhiều ngày như vậy không có gặp Yên mỹ nhân cười một lần, Phục Hưng lão Đại vừa ra viện liền lộ ra nụ cười, quả nhiên có gian tình, không được, ta đây kẻ phá hoại loại gian tình không làm vạch trần hồng không thể nào nói nổi, mỹ nhân, buổi tối cùng đại gia trở về phòng, bao đêm.”

“Cút.”

Yên Đế cười mắng một tiếng, ngoài cửa sổ ánh mặt trời bao phủ tại trên người hắn, đưa âm lạnh khí điểm của hắn dường như bầm sinh xua tán đi một ít, thậm chí có loại vũ mị hương vị.

Vương Phục Hưng cười hắc hắc, lấy tay khoi mào Yên Đế hạ a, giả vờ giả vịt nói: “Kẻ gây tai họa a.”

Một xe người kẻ cả Ngụy Cường ở bên trong, toàn bộ cười ha ha, bầu không khí nhẹ nhõm.

Hạ Thẩm Vi tám giờ tối lên máy bay, nhưng không đến sáu giờ đem Vương Phục Hưng kêu đi ra ngoài, thời điểm tiễn đưa Vương Phục Hưng chỉ dẫn theo Phương Hạo Nhiên cùng Ngụy Cường, về phần Yên Đế cùng Hồ Tử thì đem bọn họ lưu tại trong nhà chuẩn bị rượu chúc mừng thiếu nửa tháng, phân công hợp lý.

Trong phi trường vô cùng náo nhiệt, Hạ Thẩm Vi mang theo Vương Phục Ngữ, còn có cực nhỏ khi hắn trong tầm mắt lộ diện hộ vệ Cổ Hà, ba người sau lưng, không ít hơn hai mươi trung niên nhân tiễn đưa, tạo thành một cái cái vòng nhỏ hẹp, từng cái khí điểm kinh người, mang theo khí chất loại nhân sĩ thành công chỉ mỗi hắn có, hành vi cử chỉ, dĩ thường làm cho người nhìn chăm chú.

Vương Phục Hưng mang theo Phương Hạo Nhiên cùng Ngụy Cường, thấy nhiều người như vậy, sửng sốt một chút, lập tức khẽ nhún mày, đi qua, nói

khẽ: “Tiền Duyên không có tới sao?”

“Không có, bắt quá người không cần lo, tối hôm qua ta cùng nha đầu kia hàn huyên một đêm, ta lập tức muốn đi nàng sẽ không bởi vì cái này ghen đầu chẳng qua là bởi vì không có nghĩ ngợi tốt mà thôi.”

Hạ Thâm Vi cười mỉm nói, trong ánh mắt lại lại mang theo một tia hàm xúc ý tứ chua xót, bình tĩnh nhìn Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng hướng về phía sau nhìn lướt qua, phát hiện đại bộ phận người đến đây tiễn đưa Hạ đại tiểu thư, ánh mắt nhìn mình đều dị thường mập mờ, ý vị thâm trường, mơ hồ là đám người kia hạch tâm Khổng Lâm càng là đáng tuổi cười quý dị. Vương Phục Hưng không ngốc, biết rõ bây giờ người có thể đứng ở chỗ này toàn bộ đều là trung kiên lực lượng Hạ gia tại Hoa Đình, nhưng đoán không ra bọn hắn trong ánh mắt che giấu huyền cơ gì, theo bản năng có chút nhú nhú mày.

“Tốt rồi, tất cả mọi người trở về đi, Khổng Lâm lưu lại.”

Hạ Thâm Vi xoay người mỉm cười nói, ngữ khí tuy nhẹ, nhỏ, lại chân thật đáng tin.

Hiển nhiên rất có năng lượng cái vòng nhỏ hẹp khách sáo một phen, yên tĩnh rồi đi, Vương Phục Hưng nhìn bóng lưng những người này đi ra sân bay, như có điều suy nghĩ.

“Tốt rồi, theo giúp ta ăn một bữa cơm a.”

Đợi sau khi đám người kia đều rời đi, Hạ Thâm Vi mới nhẹ giọng cười nói, chủ động kéo tay Vương Phục Hưng.

Khổng Lâm đáng tuổi cười hơi trệ, lập tức cười khỏ, trầm mặc không nói.

Phương Hạo Nhiên ánh mắt nghiêng ngắm.

Bề ngoài Ngụy Cường giống như không quyền lên tiếng ở chỗ này rất trầm mặc không nói, khi tất cả là cái gì cũng không thấy.

Đây là cơm giải thể? Hay là cơm chia tay?

Vương Phục Hưng nội tâm tự giễu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt đã một lần nữa mang lên trên kính đen nhưng như cũ liên tiếp làm cho người ngừng chân, nói khẽ: “Tốt.”

Hạ Thâm Vi sáng lạn cười cười, ôm cánh tay Vương Phục Hưng, mang theo mọi người tiến vào một nhà hàng, nhà sân bay đối mặt đồ ăn so với ngoại giới đất hơn, nghiêm túc, chọn một bàn lớn đồ ăn chiêu bài.

Xem như mọi người rất hiểu được gây khó dễ, Khổng Lâm nhân tâm lời đời cũng phát giác bữa cơm này bầu không khí không tầm thường, một bữa cơm ẩm thực công tác hầu như toàn bộ là hấn tự mình một người tại làm, nhưng hiển nhiên hiệu quả cũng không tính lý tưởng.

Kim đồng hồ dần dần chỉ hướng 7:30.

Vương Phục Hưng nhìn đồng hồ đeo tay một cái, nhẹ nhàng thờ dài, rút cuộc để bữa xuống, nói khẽ: “Sân bay đồ ăn so với bên ngoài đất không nói, hương vị cũng kém xa.”

Không biết nguyên nhân gì Hạ Thâm Vi lựa chọn kính đen mang lên trên đã trầm mặc thoáng qua, mới nhẹ giọng mỉm cười nói: “Ngọt trong lòng là đủ rồi.”

Một đoàn người rời đi nhà hàng, chưa từng có kiểm an, trực tiếp từ đặc thù thông đạo đi vào.

Màn đêm lặng yên hàng lâm.

Trên bầu trời cũng nổi lên mưa phùn, một trận ‘Không khách’ lẳng lặng ngừng tại phía trước cách đó không xa, đã có người bắt đầu đăng ký.

“Hoa Đình thì khí trời, hiện tại đã rất ít hạ như vậy ôn hòa Tiểu Ngừ rồi.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cảm khái nói, đã tận lực làm được gắng giữ lòng bình thường, nhưng lời vừa ra khỏi miệng vẫn là ngữ khí phức tạp.

Hạ Thâm Vi vẫn như cũ mang theo kính đen đi ở bên người Vương Phục Hưng, nhẹ giọng cười nói: “Mưa rơi lớn hơn một chút thì tốt rồi, máy bay ngừng bay, ta có thể ngày mai đi.”

Vương Phục Hưng khẽ cười khỏ, không nói gì.

“Cổ Hà, người trước mang theo Tiểu Ngừ đăng ký, ta sau đó sẽ tới.”

Hạ Thâm Vi nhẹ giọng mở miệng phân phó nói, khoảng cách máy bay cất cánh còn có đại khái 20 phút, hấn tựa hồ còn muốn cùng Vương Phục Hưng một mình tại góc một hồi.

Cổ Hà sắc mặt bình tĩnh, gật gật đầu, mang theo Vương Phục Ngừ đi đăng ký.

“Ca.”

Đi vắng rất không có tim không có phổi Vương Phục Ngừ trông mắt đỏ, nhìn lão ca vô địch thiên hạ trong suy nghĩ, thần sắc đáng thương.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, đi qua, sờ lên đầu đệ đệ, nói khẽ: “Đã đến Kinh Thành về sau ít gây chuyện, nghe Hạ tỷ tỷ mà nói có biết hay không? thời điểm phù hợp, ta tại đem người đón trở về.”

Vương Phục Ngừ gật gật đầu, hung hăng lau mắt, kinh ngạc nhìn Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Ca, ta rời đi, người nhớ rõ thời điểm người ngu bực đem ta đón trở về.”

Vương Phục Hưng nhin không được cười lên, phát phát tay, tức giận nói: “Cút a.”

Cổ Hà mang theo Vương Phục Ngừ rời đi trước, Vương Phục Hưng đứng tại nguyên chỗ, đưa lưng về phía Hạ Thẩm Vi, nhìn đệ đệ đăng ký, thật lâu, mới hít thở sâu một hơi.

“Này, người có biết hay không lúc trước ta tại sao phải đem người giữ ở bên người làm lái xe?”

Hạ Thẩm Vi tiếng nói có chút khàn khàn cũng rất khêu gợi vang lên, đứng ở sau lưng Vương Phục Hưng, nữ nhân Linh Lung, một bộ kính đen che ở hơn phân nửa khuôn mặt, nằng nhẹ cắn lấy bờ môi, tại kính đen che chần xuống, không thấy rõ lắm biểu lộ.

“Vi cái gì?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, xoay người, nhìn nữ nhân tại nơi này mùa hè kỳ ngộ triệt để cải biến mình.

“Tuy rằng người rất có thể đánh nhau, nhưng mà tại Hạ gia vẫn có tồn tại nhân vật biến thái có thể thắng người. Ta lúc ấy lôi kéo người, khẳng định không có đối với người vừa thấy đã yêu. Phục Hưng, ta không có hoàn mỹ giống như người muốn, người khác đều nói thi ân bất cầu báo mới là mỹ đức nhưng ta rất con buôn nha, tư tưởng giác ngộ không có cao như vậy. Bốn tiểu thư thi ân chính là vì báo đáp, người có thể trở thành một cuộc đầu tư của ta đối với người ý nghĩ của ta rất đơn giản, ngày sau người phục hưng Vương gia rồi sau đó nhất định phải nhớ rõ, ta bây giờ đối với người thì tốt hơn.”

Hạ Thẩm Vi ngồi xổm trên mặt đất, hai tay nâng quai hàm, đeo kính đen, lại một lần nữa nhìn lên Vương Phục Hưng, sâu kín mở miệng nói.

Vương Phục Hưng nội tâm phức tạp, nói khẽ: “Người làm sao lại có thể xác định tương lai của ta có thể phục hưng gia tộc? Nếu như trên đường chiết kích trầm sa rồi làm sao bây giờ? Loại chuyện này, cũng không phải là không có khả năng đấy, hơn nữa khả năng rất lớn, nếu quả thật có cái ngày đó, người sẽ như thế nào đối với ta?”

Hạ Thẩm Vi ngửa đầu sững sờ nhìn Vương Phục Hưng, hồi lâu, mới cười cười, ôn nhu nói: “Người thật muốn biết sao?”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, sắc mặt bình tĩnh, trong ánh mắt lại tràn đầy rất thần sắc nghiêm túc.

Hạ Thẩm Vi nói lầm bầm âm thanh tốt, đứng người lên, lẳng lặng đi đến bên người Vương Phục Hưng.

Sau đó, nàng tháo xuống mực kính.

Tê Vũ Trung, dưới đèn đường.

Con mắt Hạ đại tiểu thư đỏ bừng, nước mắt lập loè, trong suốt như trân châu.

Vương Phục Hưng nội tâm cứng rắn mãnh liệt đau một cái, còn chưa nói lời nói, Hạ Thẩm Vi đã đánh tới, trực tiếp ôm lấy cổ của hắn, một cái miệng nhỏ nhắn tiến tới đây, nhanh chóng lấp ở ngoài miệng Vương Phục Hưng.

Có ý thức cùng hai người bảo trì khoảng cách đại khái chừng ba mươi thước Khổng Lâm vô thức bước ra một bước, sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng khẽ cười khổ làm như không có thấy cái gì.

Phương Hạo Nhiên vẻ mặt hưng phấn, thấp giọng nói câu làm cho gọn gàng vào, thật là nhân vật nữ hiệp không tầm thường.

Nguy mạnh ánh mắt lại phức tạp hơn rồi.

Hạ Thẩm Vi không quan tâm, gắt gao ôm cổ Vương Phục Hưng, dị thường chủ động vươn cái lưỡi non mềm dính hương, trong khoảng thời gian này ngón tay một đồng chí bị tiểu nữ nhân dạy dỗ rồi mấy lần đã dị thường linh hoạt, nữ nhân lấy Vương Phục Hưng, hô hấp ồ ồ, nước mắt trong đôi mắt rút cuộc lao ra hốc mắt.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng đáp lại, kỹ càng thưởng thức phần ôn nhu đến từ Hạ gia đại tiểu thư.

Đây là hai người lần thứ nhất hôn môi chính thức trên ý nghĩa.

Thật lâu. Rồi môi.

Hạ Thầm Vi nhẹ khẽ tựa vào trên bờ vai Vương Phục Hưng, ôm eo của hắn, trầm mặc một hồi, mới khàn khàn cuống họng, nói khẽ: “Ta sẽ ở kinh thành chờ ngươi vài năm, nếu như ngươi thật sự ở nửa đường té xuống, ta sẽ không báo thù cho ngươi, coi như là ta mất bị mù, nhìn lầm nam nhân.”

Nàng rời đi Vương Phục Hưng ôm ấp hoài bão, một lần nữa đeo lên cặp kính mát, không chút do dự, trực tiếp cùng Vương Phục Hưng đi qua, không quay đầu lại.

Lúc trước gặp nhau bất quá là vì bây giờ chia lìa sao?

Hạ Thầm Vi không biết, thời gian sẽ cho nàng đáp án tốt nhất.

Vương Phục Hưng lẳng lặng đứng tại nguyên chỗ, vẫn không nhúc nhích, thân thể thẳng tắp, không nói một lời, nhìn Hạ Thầm Vi đăng ký.

“Đại tiểu thư đã từng nói qua, Phục Hưng là hạt giống một gốc cây, nhưng đêm nay nàng lại cho viên hạt giống này thức ăn tốt nhất, không biết là đúng là sai.”

Khổng Lâm đứng ở sau lưng Vương Phục Hưng, nhú mày nói khẽ.

“Cái gì thức ăn?”

Phượng Hạo Nhiên hiểu kỳ cười nói, hắn chỉ cảm thấy vui vẻ, huynh đệ chính mình có thể của tới tay nói sắc nước hương trời nữ nhân Hạ đại tiểu thư này rồi, quá ngưu bức đi.

Khổng Lâm sờ lên ngực, trầm giọng nói: “Dã tâm, dã tâm trào lên đỉnh!”

Máy bay trong tiếng nổ vang cực lớn, rút cuộc cất cánh.

Vương Phục Hưng ngẩng đầu lên, nhìn máy bay chở người cùng mình dần dần từng bước đi đến, nhẹ nhẹ thở phào một cái, khoe miệng đắng chát, thì thào lầm bầm: “Ngươi không phải người về. Là khách qua đường.”

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, toàn thân dường như khí chất đều vĩnh viễn bình tĩnh bình thản cũng dần dần biến mất.

Đi thôi, đều rời đi.

Hắn rất không yên lòng đấy, chính là cái đệ đệ này, hiện tại đi Kinh Thành có lẽ rất an toàn.

Vậy hắn tại Hoa Đình, khiêng trọng trách phục hưng gia tộc còn có cái gì có thể sợ đầu sợ đuôi đây này?

Vương Phục Hưng nhẹ nhẹ cười cười.

Trong mưa đêm, hắn mở ra hai tay, làm cái động tác bay lượn, lại tựa hồ là tại ôm cái gì.

Hắn chưa từng có được cho nên không sợ nhất chính là đã mất đi.

Khổng Lâm đứng ở phía sau, nhẹ nhàng thở dài.

Giờ khắc này Vương Phục Hưng, rút cuộc bỏ xuống mặt nạ ôn lương cung kiêu ít xuất hiện, một người đứng ở trong đêm mưa, lại dường như không có nửa điểm cô kỳ bình thường, mũi nhọn hiện ra!

Hình dáng rõ ràng.

Như đao!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Hạ Gia Cửu Đỉnh

Đêm khuya, Thanh Đình hội sở.

Ngoại giới chưa từng có người biết không gian ngầm bên dưới Thanh Đình hội sở năm tầng sâu, một gian phòng thường không được sử dụng, lúc này lại đèn đuốc sáng trưng.

Khổng Lâm hít mát ngồi ở vị trí chủ vị, một bộ buồn ngủ tư thái, trong phòng họp an tĩnh dị thường, quây xung quanh tại bàn hội nghị bên cạnh có chừng bảy tám người, đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm, bầu không khí nhẹ nhõm.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Khổng Lâm hít con mắt có chút mở ra, hơi hốt một giọng nói lạnh nhạt truyền tới, ngồi tại trên vị trí vẫn không nhúc nhích.

Bốn năm người từ bên ngoài đi vào phòng họp, cùng Khổng Lâm cười chào hỏi, tìm một cái chỗ ngồi xuống, cả cái bàn hội nghị, đã ngồi đầy hơn phân nửa.

“Không có ý tứ, tới chậm một chút, lão Khổng đúng là, hơn nửa đêm đem ta kêu lên, hôm khác nhất định phải phạt rượu.” Một đạo tiếng cười còi mở vang lên, dưới mặt đất không gian, một trung niên mặc âu phục chỉnh tề đi giày tây tiến đến, thẳng đến bên cạnh Khổng Lâm, ngồi ở bên cạnh hắn.

“Chuyện uống rượu trước không đề cập tới, đêm nay chủ yếu là gọi mọi người tâm sự, ngày bình thường muốn tụ họp những người như chúng ta ở cùng một chỗ là không hề dễ dàng gì, có chút thời điểm, coi như là mặt đối mặt, cũng muốn giả trang ra một bộ thâm thù đại hận với nhau, thời gian lâu dài, khó tránh khỏi sẽ đùa mà thành thật, gây ra rất nhiều mâu thuẫn không đáng có, làm cái vòng nhỏ hẹp, bên ngoài còn không phải thái bình thịnh thế, các người ngược lại đem mình nào động đi lên, cũng không sợ lại để cho người khác chê cười?”

Khổng Lâm bùng ly trà trước mặt lên hóp một ngụm, trầm giọng mở miệng nói: “Những chuyện này ta chỗ này đều có tư liệu, thậm chí lúc trước các người những người khác ai cùng ai đã xảy ra mâu thuẫn, ta đều rõ ràng, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, đây đều là hiểu lầm, một hồi ta lấy tư liệu cho các người nhìn xem, nên làm như thế nào, tất cả mọi người chắc cũng đều đã biết, nói cho cùng, chúng ta đều là một đám ngồi cùng trên một chiếc thuyền, đang ngồi cùng một chỗ với các vị, đều đại biểu cho Hạ gia vùng tam giác Trường Giang lợi ích, chiếc thuyền này lật ra, đối với mọi người cũng không có chỗ tốt, công cộng nơi mặt lạnh lấy coi như xong, bình thường nha, hay là muốn đi nhiều vòng lợi ích một chút mới có cảm tình, các người cũng muốn cả một đời không qua lại với nhau tư thế, như thế nào, muốn rời khỏi Thanh Đình?”

“Lão Khổng, nói quá lời, giống như nã pháo vậy, lớn như vậy nóng tính làm cái gì, hút thuốc giảm nhiệt.”

Ngồi ở bên cạnh hần gần nắp trung niên nam nhân nhẹ giọng cười khổ nói, trong mắt người bên ngoài, vị này Hoa Đình ngân hàng gia câu lạc bộ bộ trưởng mới hẳn là Hạ gia tại Hoa Đình hạch tâm nhân viên, ngân hàng gia câu lạc bộ cùng hơi lộ ra tan hoang Thanh Đình cùng nằm trên một trục đường cái, khoảng cách rất gần, nhưng chức trách lại khác nhau rất lớn, ở phương diện khác mà nói, tương đối tại ngoại giới chưa có người biết Thanh Đình, ngân hàng gia câu lạc bộ bộ trưởng đúng là Hạ gia bày ra trên mặt bàn phát ngôn nhân, đoàn chính huy từ Hạ gia nhảy dù tới đây chấp chương ngân hàng gia câu lạc bộ, không đến năm năm trong thời gian, liên thúc đẩy mấy cái hạng mục lớn, trước mắt là nhìn chăm chăm vào Chiết Giang phương diện một cái hạng mục dầu mỏ trên biển, sáng tạo ra mấy trăm ức lợi nhuận, Hạ gia tổ chức ẩn tính quan hệ càng là vô số kể, nhưng chỉ có Đoàn Chính Huy hẳn mới biết rõ, tại Hoa Đình, chỉ cần có Thanh Đình, mình vĩnh viễn đều là bề ngoài thì gần nắp, kỳ thật bên trong vĩnh viễn chỉ có thể là phục tá mà thôi.

“Nói quá lời? Các người thời điểm đánh phá lẫn nhau sao không thấy ai bảo với ta là nói quá lời, lão Chu, lúc trước đem người làm cho tới đây làm đầu mục, liền là bởi vì chúng ta là đại học cùng trường, quan hệ không tệ, lại để cho hai người chúng ta phối hợp với đem nơi đây hạch tâm vòng tròn không chế cho tốt, bắt đầu coi như cùng được, hiện tại thì sao? Hoàn toàn là chia rẽ! Lực ngưng tụ còn không bằng một cái rắm, đại tiểu thư đem ta mắng một trận, hiện tại nàng rời đi khỏi Hoa Đình rồi, còn không cho phép ta gõ một đám các người?”

Khổng Lâm mặt đen lên hừ lạnh nói.

“Khổng ca, mọi người có đôi khi cũng là thân bất do kỷ, ví dụ như Chu ca cùng lão Dương, hai người tại công cộng nơi một mực đối đầu lẫn nhau, đã nhiều năm, sớm hình thành thói quen, khó lòng sửa chữa trong thoáng chốc, hay vẫn là gia chủ tại Hoa Đình thế cục quá lớn, mọi người có thể ngưng tụ cùng một chỗ, lại không thể hướng một cái phương hướng phát lực, lẫn nhau đi cực đoan, có đôi khi có phân tách, cũng là bình thường.”

Một cái trung niên nam nhân đeo kính mặt nhìn khá phúc hậu lên tiếng, giống như cười như khổ, loại này họp hội ý một năm một lần, nhưng hầu như hàng năm Khổng Lâm lão đại đều nói không ra lời nào tốt, quả thực làm cho người ta không biết xuống thang ở đâu, mấu chốt hẳn nói một ít cũng đều là sự thật, cho dù có muốn tình nguyện hay không, cũng phải nhận lấy.

“Cho nên nói ta lại để cho mọi người về sau âm thầm đi lại với nhau nhiều, náo trên động dưới, các người ai còn có thể nhớ rõ chúng ta đều là người trong nhà? Vị trí của Thanh Đình trong Cửu Đình tuy rằng không tính cực hạn, nhưng tối thiểu không có rút lại phía sau quá nhiều, hơn nữa chiếm cứ Hoa Đình, chúng ta có rất nhiều thời gian đuổi theo bọn hắn, đoạn thời gian trước, Đông Bắc Hắc Đình đã loạn thành một mớ bòng bong rồi, náo nhiệt quá mức, gia chủ rõ ràng phải xử lý một nhóm người, các người a, liền cho ta hướng hòng súng đứng lên, mọi người nếu như cùng một chỗ cộng sự, vậy muốn đồng tâm hiệp lực, Giang Chiết Bạch Đình những năm này là hoàn toàn xứng đáng đầu rồng, các người lúc nào nghe nói bên kia sai lầm rồi hả?”

Khổng Lâm nhen nhóm một điếu thuốc, hít một hơi, ngón tay chỉ mọi người, sắc mặt nghiêm túc, cuối cùng, từng chữ một trầm giọng nói: “Cửu Đình là Hạ gia căn cơ, tuyệt đối không thể loạn, kẻ nào làm loạn, chết!”

Tất cả mọi người tinh thần chấn động, biểu lộ đặc sắc.

“Lão Khổng, có phải hay không lần này đại tiểu thư nói cái gì, liên quan tới chuyện này hả? Mọi người nếu như đi tới Hoa Đình, khẳng định nghe lời người, có chuyện gì cứ nói thẳng ra là tốt rồi, không cần khó xử.”

Đoàn Chính Huy nhẹ giọng mở miệng nói, nhũ mày trầm tư, biểu lộ ngưng trọng, Cửu Đình không thể loạn, ai loạn tất chết, loại lời này cũng quá nặng đi một ít, mặc dù mọi người đều minh bạch đạo lý này, có thể nói thẳng ra, không thể nghi ngờ sẽ cho mọi người thêm vô số áp lực, Hạ gia Cửu Đình, vẫn luôn là duy trì lấy Hạ gia lợi nhuận cân đối đồ vật, rất ăn nết, nhưng thật sự là Hạ gia nghịch lân, ai dám động đến thoáng qua, không thể nghi ngờ là muốn tìm kiếm lửa giận của Hạ gia, mà Thanh Đình nếu như từ trong tới ngoài xảy ra vấn đề, đến tình trạng không thể điều hòa nổi nữa thì chỉ có thể có

hai loại lựa chọn, đầu tiên là triệt để buông tha cho tại vùng tam giác Trường Giang thị trường, thứ hai là những người ở đây sẽ bị thành trừ triệt để cho tới cùng, không còn có cơ hội trở mình nữa. Hơn nữa Đoàn Chính Huy cùng Không Lâm phối hợp nhiều năm rồi, chẳng khác gì là Không Lâm đem hấn kéo vào Hạ gia, đã sớm tạo thành ăn ý không thể so sánh được nữa, chỉ sợ chính hấn một bạn học cũ, trước tiên là nói về ra lời nói đến gỗ một phen, sau lưng hay là còn có mục đích khác đấy.

Quả nhiên, Không Lâm có chút quay đầu, cùng Đoàn Chính Huy liếc nhau, ánh mắt giao hội ở bên trong, đều từ ánh mắt của đối phương trông được ra một vòng ý vị thâm trường vui vẻ.

“Đại tiểu thư nói rõ nhiệm vụ, lần này nhất định toàn lực đi làm, chúng ta Thanh Đình có thể hay không leo lên phía trên một bậc, vượt qua Lam Đình, liền nhìn lần này rồi.”

Không Lâm nói khẽ, nhìn thoáng qua một ít gương mặt tổng phòng đang có biểu lộ khác nhau, cũng không nhiều lời, trực tiếp từ dưới đáy bàn xuất ra một chồng tư liệu cao lớn, quăng cho Đoàn Chính Huy ngồi bên cạnh mộ phần, nhàn nhạt mở miệng nói: “Đại tiểu thư tự mình truyền đạt mệnh lệnh, chúng ta Thanh Đình tất cả thành viên trung tâm đều phải tận sức mà làm, cos gắng không làm ảnh hưởng tới lợi ích của Thanh Đình cũng như bản thân chúng ta, đều cần cố gắng ra sức lực, ngưng tụ thành một cổ dây thừng, đưa hấn kéo đến! Kéo càng gần càng tốt.”

“Ồ, đây không phải là người trẻ tuổi mới thấy dưới sân hôm trước sao?”

Một người trong đó cầm lấy tư liệu, nhìn phía trên ảnh chụp, lạ lùng nói, ánh mắt nghiêng ngả.

“Người này thân phận rất đặc thù, trong nội tâm đại tiểu thư vị trí cũng khá là đặc thù, không phải chúng ta có thể thảo luận, chúng ta bây giờ nhiệm vụ, chính là từ phía sau lưng phát lực ủng hộ, để cho hấn thuận lợi đi xa một chút, sau đó tìm cơ hội mà buộc hấn lại với Thanh Đình, tương lai vài năm sau thành tựu của hấn, trực tiếp quyết định chúng ta Thanh Đình về sau trong địa vị tổng lòng đại tiểu thư.”

Một đám người im lặng gật đầu, nhìn chăm chăm vào trên tư liệu ảnh chụp, nội tâm nghiêm nghị.

Không Lâm nâng chung trà lên, không mặn không nhạt nói: “Đại tiểu thư đã cấp ra một cái rõ ràng nhiệm vụ, mấy ngày này, người trẻ tuổi này tư liệu các người nghiên cứu thoáng qua, đưa hấn lên thượng vị, trở thành nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta, phải tất yếu nhanh, hiệu quả muốn lộ ra lấy, cụ thể, các người tự tìm cách mà xử lý.”

“Đã biết, Không ca.”

Một đám người cười nhẹ nhàng gật đầu xác nhận.

Không Lâm nhẹ nhàng gật đầu, nhìn như vô ý nói một câu: “Vi tiểu tử này, đại tiểu thư trước khi đi, tự mình đi gặp Lý thư ký.”

Trong phòng họp lập tức an tĩnh lại.

Một câu, đủ để chứng minh phân lượng câu người trẻ tuổi này trong tâm trí của hạ gia đại tiểu thư.

Không Lâm bất động thanh sắc, bưng lấy ly nhấp một ngụm trà, cười tủm tỉm nói: “Tan họp.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tàn Cuộc

Vương Phục Hưng đưa đi Hạ Thẩm Vi cùng Vương Phục Ngữ về sau, cùng Phương Hạo Nhiên ba người tụ họp, ra sân bay thời điểm, mời Không Lâm về nhà hấn uống rượu, bị từ chối nhã nhặn sau cũng không bắt buộc, cười tiễn hấn rồi đi. Chỉ có điều đã đến nửa tháng chưa có trở về trong nhà, một đồng chí lập tức ý thức được mình tiến vào địa ngục, một bàn lớn đồ ăn bày trên bàn, bên cạnh để đó bốn rượu bia không, còn chưa tính, Hồ Tử còn đặc biệt chất phác xuất ra hai bình rượu nặng sáu mươi năm độ vát ở trên bàn, cùng với Ngụy Cường, tổng cộng năm người, dù từ lượng như thế nào cuối cùng cũng không tránh khỏi kết cục say toàn bộ.

Thật đúng là không lấy thương thế của hảo huynh đệ làm trọng. Vương Phục Hưng có chút cảm khái, cười mắng một câu lão tử đang là thương binh đó, ngồi trên ghế nóc cạn từng ly từng ly, rất hào sảng. Ngụy Cường dứt khoát cũng buông ra, làm người cũng không tệ, tuy rằng không phải là kẻ thiện lương tốt bụng gì, nhưng coi như là có lòng nhiệt tình, giảng nghĩa khí, cùng Vương Phục Hưng vòng nhỏ hẹp bằng hữu đứng lên chung không khó. Vương Phục Hưng những ngày này cố ý quan sát hấn thoáng qua, là cá nhân mới. Vũ lực giá trị tuy rằng không tính là nghịch thiên, nhưng với vòng tròn nhỏ hẹp chỉ có bốn huynh đệ bọn hấn mà nói, đoán chừng cũng chỉ thua mình cùng Hồ Tử, ý nghĩ cũng rất linh hoạt, biết cầm nắm hay buông bỏ, vẫn có thể một mình đảm đương một phía đấy.

Vương Phục Hưng đồng chí thực không có kinh nghiệm làm đại ca gì sất, không biểu diễn ra bộ dạng tự cao tự đại giả dối kia làm gì. Uống rượu chính là uống rượu, không có có thân phận khác nhau, bốn kết bia rất nhanh liền bị xử lý một nửa, Ngụy Cường chính là kẻ đầu tiên nhận thức được kinh sợ, gánh không có được nằm ngủ luôn trên mặt bàn, mấy người khác cũng có chút men say, nhưng đều có riêng phần mình lý do đi mở tâm hưng phấn,

Vương Phục Hưng một bước này phóng ra, chính hắn cũng không cho rằng có bao nhiêu khó khăn, năm phần thực lực năm phần kỹ nghệ mà thôi, tuy rằng cũng có chút màu sắc thành tựu, nhưng tổng thể bên trên mà nói, hắn vẫn cảm thấy rất may mắn, như vậy tưởng tượng, uống rượu tự nhiên ai đến cũng không có cự tuyệt.

Bốn người không để ý để Ngụy Cường gục xuống bàn say ngây ngất, tiếp tục ăn uống, bầu không khí nhiệt liệt, Vương Phục Hưng vừa ra viện, Phương Hạo Nhiên tựa hồ lại lâm vào ma chướng với nữ nhân, lâm lâm muốn tìm một nữ tử để phát hỏa, còn nói thật ra nếu không được tìm mỹ nữ, cũng có Yên đại mỹ nhân ở nơi đây có một cây cúc hoa rồi, nói chuyện điên cuồng không bị trời buột, Hồ Tử vẫn tiếp tục cười ngây ngô, máy móc rót rượu vào trong miệng, miệng lớn ăn thịt, máy hát nhưng như cũ không có mở ra.

Người cổ gắng hết sức vui mừng. Rượu cổ gắng hết sức vui mừng.

Uống đến tận hứng, Vương Phục Hưng cũng rút cuộc không thể kháng trụ, đem Yên Đế đồng quy vu tận, cũng lười không thèm động đậy, mà nói đúng hơn là không thể nhúc nhích được, trực tiếp nằm ở trên mặt bàn, ngủ say như chết.

Vương Phục Hưng nửa đêm thức dậy một lần, đi một chuyến WC, sau khi trở về thấy mấy cái bạn bè còn nằm la liệt trên bàn hay dưới sàn, kéo kéo Hồ Tử, một phần là cũng không có khí lực kéo tất cả về phòng, hơn nữa hắn còn sợ thực một khi trở lên giường, Phương Hạo Nhiên uống rượu, không kiềm chế được mình, đối với Yên Đế Bá Vương ngành thượng cung, xuất phát từ loại này bản khoãn, Vương Phục Hưng đồng chí cũng lười quản, mơ mơ màng màng trở lại phòng mình, đem bản thân quăng lên giường, sau đó ngủ say như chết.

Sáng ngày thứ hai không đến mười giờ, còn đang trong giấc mộng Vương Phục Hưng đã bị một hồi tiếng chuông điện thoại đánh thức, Vương Phục Hưng mở mắt ra, cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, là Sở Thành Võ đây số, có chút ngần ngại, thanh tỉnh vài giây đồng hồ, mới tiếp thông điện thoại.

Trong điện thoại trầm mặc im ắng.

Vương Phục Hưng có chút do dự một hồi, rút cuộc khàn khàn cuống họng, nhẹ nhàng hô một tiếng: “Nhị thúc.”

Sở Thành Võ nhàn nhạt ừ một tiếng, nói khẽ: “Cảm giác như thế nào đây?”

Vương Phục Hưng một giọng nói khá tốt, không có nhiều lời, cú điện thoại này đánh tới, chứng minh Sở Thành Võ đã suy nghĩ kỹ càng nên an bài như thế nào chính mình rồi, hắn nhẹ nhàng mở miệng thờ ra, cầm qua bên cạnh hộp thuốc lá, rút ra một điếu châm lửa, yên lặng chờ đáp án câu Sở Thành Võ.

“Giữa trưa tới nhà, cùng một chỗ ăn một bữa cơm, nói chuyện.” Sở Thành Võ nói khẽ.

Vương Phục Hưng gật gật đầu, yên lặng cúp điện thoại, ngồi ở trên giường hơi ngây ngốc, sau đó mới cười cười, mặc quần áo xuống giường, trong phòng khách một mảnh hỗn độn, lại không còn bóng người, mấy tên kia không biết lúc nào đã đứng lên trở về phòng của mình, Vương Phục Hưng thờ dài, đem đồ trên bàn thu thập một phen, tự mình quyet dọn một chút, Vương Phục Hưng rồi đi, về sau quét dọn lau chùi loại chuyện lật vật này, đoán chừng muốn hắn cùng mấy vị huynh đệ bốc thăm thay nhau mà làm.

Đem phòng khách thu thập một phen, Vương Phục Hưng nhìn xuống bề ngoài, vừa vặn mười điểm, dứt khoát đi vào toilet bắt đầu rửa mặt, mình nằm viện mấy ngày này, Sở lão sư tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong nội tâm ghen tuông có lẽ đã thành Trường Giang vỗ ầm ầm rồi chứ không phải chơi, cũng không phải dễ dàng có thể dễ xuôi được nằng rồi. Vương Phục Hưng cầm khăn mặt lau đi khóe miệng dính bột kem đánh răng, nhớ tới Sở Tiền Duyên mỗi lần rời đi khỏi bệnh viện u oán ánh mắt, cười cười, nội tâm bình tĩnh.

Cho mấy cái bạn bè lưu lại một tờ giấy, Vương Phục Hưng động tác ngừng tạm, rút cuộc vẫn phải đi tới gian phòng câu Hồ Tử, đem Ngụy Cường kêu dậy, hai người cùng một chỗ xuống lầu, lái xe thẳng đến Mây Xanh biệt thự. Đứng ở trước cửa thời điểm, cho dù Vương Phục Hưng đồng chí có da mặt dày tới đâu cũng có một phần ngượng ngùng, chột dạ một chút, mới vươn tay ra gõ cửa.

Biệt thự đại môn rất mau mở ra, cũng không phải là người hầu trong nhà, Sở đại tiểu thư tự mình mở cửa, từ trong nhà thò ra một cái đầu nhỏ, trừng con mắt u oán nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, tận lực nghiêm mặt, dĩ thường đáng yêu.

Vương Phục Hưng biết rõ trong nội tâm nàng tức giận, lại không nói ra, nhẹ giọng cười nói: “Không cho ta vào cửa?”

Sở Tiền Duyên hừ một tiếng, ánh mắt liếc qua Vương Phục Hưng, nhìn lướt qua tựa hồ có chút âm đạm Ngụy Cường, chỉ thấy có hai người xuống xe, kéo cửa ra, vẫn như cũ nghiêm mặt, ngữ khí cứng rắn nói: “Thúc thúc tại thư phòng chờ ngươi.”

“Ta là tới thăm ngươi đây.”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói, neho mắt lại, vui vẻ ôn thuận, khí chất của hắn vốn là thuộc về rất sạch sẽ rất thuần túy cái chủng loại kia, con mắt cười khẽ híp lại, làm cho người ta có cảm giác ấm áp như gió xuân.

Vốn hạ quyết tâm muốn đùa nghịch tiểu tính cách lại để cho Vương Phục Hưng dễ dàng mình Sở Tiền Duyên trong tâm cũng không tồn tại mềm mại gì, nhũ cái mũi nhỏ, liếc mắt đi vào phòng bếp, ngây thơ nói lầm bầm: “Ta không cần ngươi quan tâm.”

Vương Phục Hưng hiểu ý cười cười, nhìn chăm chăm vào Sở lão sư lắc lư làn váy, nhìn nàng đi vào phòng bếp, mới thâm ý sâu sắc nhìn Ngụy Cường một chút, vỗ bả vai hắn, nói khẽ: “Cùng nhau tiến vào đi.”

Ngụy Cường hít thở sâu một hơi, ánh mắt lập loè, giật giật khóe miệng, nói khẽ: “Tốt.”

Vương Phục Hưng mang theo Ngụy Cường đi vào lầu hai, gõ mở cửa thư phòng, lại thấy Sở Thành Võ đang ngồi ở một trương ghế đầu bên trên, có chút hăng hái tung hoành trên bàn cờ vua gỗ đàn kia, tự đánh cờ một mình. Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, đi qua nhìn một hồi, cảm thấy nhức cả dái. Cái này mà gọi là đánh cờ sao? Rõ ràng chính là cho ăn quân cờ nha, mình cầm quân đen hành động cao thủ, một mặt khác mình lại dùng quân trắng làm bia đỡ đạn, xe ngựa pháo toàn bộ xông qua bên kia phần sân đối phương, sau đó đi tìm chết, Sở Thành Võ quân đen chia rẽ, ai đến cũng không có cự tuyệt, sát phạt quyết đoán, không đến năm phút đồng hồ thời gian liền đem quân trắng giết chết liên tiếp bại lui, khoa trương hơn chính là quân đen một con sĩ vậy mà xuất hiện ở một vị trí bên kia sông, Vương Phục Hưng nhìn hồi lâu, thật sự ngộ không thấu là thế nào đi lên đấy, chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

“Nhìn bàn cờ như thế nào?”

Sở Thành Võ nhạt cười nhạt nói, vẫn đang đắm chìm tại trong bàn cờ.

Ngụy Cường há to miệng, vừa muốn vượt môn ngựa nói lão đại một quân cờ đi một nước thật cao siêu, lại bị Vương Phục Hưng không lưu tình chút nào đánh giá một câu: “Không được tốt lắm.”

Sở Thành Võ cũng không tức giận, cười mà không nói, đem quân đen xe ngựa chạy hết bộ phận thả lại rồi mình trận doanh, hơn nữa đặt ở một cái tùy thời có thể qua sông tiến công lui về phía sau phòng thủ vị trí, chỉ vào tướng cầu quân trắng nói khẽ: “Bạch quân cờ liền tương đương với bây giờ chúng ta, bị đối thủ trùng kích thất linh bát lạc, bàn cờ tán loạn, nhìn như tràn đầy nguy cơ, lại thủy chung đều có thể kiên trì. Hắc quân cờ là Dương Đồng Hồ, không để ý giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, quyết tâm muốn chơi mạng, hiện tại tuy rằng rút về Kim Lăng, nhưng là đứng tại vị trí có thể tiến lui, công thủ dễ dàng.”

Hắn ngữ khí dừng thoáng qua, đem mình đem rút ra, thờ dài nói: “Hơn nữa lão tướng đều ra mặt, lại chặn chúng ta một con đường.”

Vương Phục Hưng cau mày, lạnh nhạt mở miệng nói: “Hiện nghĩ đến không phải chuyển bại thành thắng, mà là tạm thời phòng thủ tốt nhất cho nhà cửa của mình, tướng bắt từ, chúng ta liền có thể dùng quân cờ khác làm kiếm chế, đem xe của bọn hắn ngựa pháo liên lụy đến những vị trí khác bên trên, như vậy chúng ta áp lực sẽ nhỏ hơn rất nhiều.”

Sở Thành Võ cười tủm tỉm ngẩng đầu, nhìn Vương Phục Hưng, ý vị thâm trường nói: “Giữ vững vị trí đại môn, phải dùng tốt quân cờ, nếu làm không tốt, chính là đem tướng cho đối phương ăn tươi, ngươi cảm thấy ai có thể đảm nhiệm nhiệm vụ này?”

Đã hiểu ý tứ của Sở Thành Võ, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng híp mắt, không có nửa điểm khiêm tốn, vờn tay, chỉ chỉ mình.

Sở Thành Võ cúi đầu nhìn bàn cờ, trầm mặc thật lâu, mới nói khẽ: “Nguyên bản vừa muốn đem Tề gia tiểu tử mảnh đất kia bàn giao cho ngươi, Tề Phụng Vũ ban đầu tiếp nhận khu vực đó cũng không có nhận thức đầy đủ, tư lịch không đủ. Ta tiếp nhận về sau, đã phát huy một bộ phận hiệu quả và lợi ích, mảnh đất này cùng với nội thành cũng không chênh lệch nhau nhiều lắm, có người đồ mốt, là bình thường. Hiện tại ta nói rõ cho ngươi hiểu, cửa nhà cái địa phương này, hiện tại cũng không hoàn chỉnh, Dương Đồng Hồ đem đó rời đi khỏi Kim Lăng, đã có người vờn tay, đem mảnh đất này cướp đi hơn phân nửa, hiện tại có rất lớn đích thoái ngữ quyền, cho nên ta có thể đưa cho ngươi, cũng rất ít, hơn nữa đối phương là cái lão hồ ly, nếu như ngươi tiếp nhận rồi cùng hắn đối nghịch, hơn phân nửa sẽ là khó đối phó. Ta nói như vậy, ngươi có còn nghĩ muốn nhận lấy?”

Vương Phục Hưng nhú mày, khối bánh ngọt lại bị người khác cướp đi hơn phân nửa, đó là sự tình hắn không ngờ tới, hắn do dự một hồi, liếc nhìn Ngụy Cường ở bên cạnh ánh mắt đang khần trương vô cùng, rút cuộc mở miệng, nói khẽ: “Tiếp!”

Sở Thành Võ mỉm cười, không có lộ ra đặc biệt gì tâm tình, gật gật đầu, nói khẽ: “Một hồi ta đi chào hỏi, mảnh đất này, từ giờ trở đi ngươi là chủ nhân, mọi chuyện tự ý, cũng ko cần nói qua ta. Đối phương gọi Nghiêm Thủy Trường, tại Hoa Đình rất có sức ảnh hưởng, coi như là ta gặp, cũng phải nhường nhịn hắn ba phần, không dễ chọc, ngươi trong tay hắn cướp giật lợi ích, thì càng không dễ dàng. Bất quá ngươi đã mạo hiểm, ta cũng không thể không cho ngươi hồi báo cái gì, hiện tại cái địa phương này ta tặng cho ngươi, ta cung cấp cho ngươi trợ giúp thích hợp, nhưng trong đó lợi nhuận kiếm được, về ngươi, ngươi có thể cướp về bao nhiêu liền là bấy nhiêu, ta nửa điểm không cầm, như thế nào?”

Vương Phục Hưng trầm mặc nhìn quân cờ trên bàn, nói khẽ: “Vậy ngươi có thể thua thiệt lớn.”

“Ngồi xuống, đánh cờ, ngươi chương bạch quân, ta khống hắc quân, thắng ta, địa bàn liền cho ngươi, khi đó ta chuẩn bị tiếp tục quà cưới cho Tiền Duyên, thua, tiếp tục cùng ở bên cạnh ta làm việc a.”

Sở Thành Võ phát phát tay, thần nhiên nói.

Ngụy Cường thức thời rót hai chén nước trà, đặt ở bên cạnh hai người, im lặng nhìn bàn cờ không nói gì.

“Thật làm cho ta thắng ngươi?”

Vương Phục Hưng bình thần hỏi, ngồi ở Sở Thành Võ đối diện.

Sở Thành Võ nheo mắt lại, gật gật đầu, nói khẽ: “Muốn đi như thế nào?”

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, một giọng nói tốt, tại Sở Thành Võ ánh mắt nghi hoặc xuống, đột nhiên vờn tay, một tay đem toàn bộ quân cờ của Sở Thành Võ quét xuống đất.

Quý báu đàn mộc quân cờ rơi xuống đất thanh thúy, lăn ra khắp bốn phía.

Nguy Cường tròn mắt há hốc mồm, một cử động nhỏ cũng không dám, nhìn Sở Thành Võ neho neho mắt lại, ánh mắt ngốc trẻ.

Vương Phục Hưng cầm lấy một quả xe, trước tiếp đặt ở vị trí con tướng của Sở Thành Võ, tiếp theo cầm lấy quân mã, một bước qua sông, hai tay liên tục, bình tĩnh nói: ” Bàn cờ trước là của ngươi, hiện tại ta tiếp nhận, phải tuân theo quy tắc do ta chế định. Tại bàn cờ bên trên, chúng ta có một dạng quyền chủ đạo, ngươi buông tha quyền chủ đạo, ta sẽ cầm về.”

Khí phách, tự tin, ngang ngược!

Cái gọi là quyết đoán, bất quá chỉ như vậy rồi a?

Sở Thành Võ không có tức giận, thật sâu nhìn Vương Phục Hưng, có chút cúi đầu.

Bàn cờ giảng khắp nơi, Sở Hà hán giới rõ ràng.

Ông ánh sáng long lanh bàn cờ bên trên, rậm rạp chằng chịt, tất cả đều là bạch quân!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Thắng Bại

Sở Thành Võ đối với cách làm của Vương Phục Hưng cảm thái độ bảo thủ, không có nhiều lời, trong lòng hắn, tổng cảm thấy người trẻ tuổi này tại sau khi Hạ Thâm Vi đến sau đó liền trở nên có chút không giống với trước, cụ thể ở đâu không giống với, hắn lại nói không nên lời. Bên trên bàn cờ rậm rạp chằng chịt đã bày đầy quân hồng, viên kìa ‘Soái’ chỗ ở chính giữa vị trí, co cụm phòng thủ, mặt khác hồng quan đã tràn qua sông, đại quân tiếp cận bày thế hãm thanh, tình hình nguy cấp, giương cung bạt kiếm, chỉ nhìn thế cuộc, thì có loại làm cho người ta sợ hãi. Sở Thành Võ nhìn chăm chăm vào bàn cờ, hồi lâu, mới cười cười, nhìn Vương Phục Hưng nói: “Thực quyết định?”

Quyết định cái gì?

Vương Phục Hưng sững sốt xuống, không có hiểu rõ ý tứ của những lời này, bất quá nhất định là thuộc về sự tình cùng cái đại lão gọi Nghiêm Thủy Trường va chạm đoạt địa bàn, hắn gật gật đầu, nói khẽ: “Quyết định.”

“Cái kia còn không mau cho ta quân cờ nhặt về? Giả bộ cái gì giả bộ?!”

Sở Thành Võ trừng con ngươi cười mỉa. Quân cờ ‘Soái’ không nói chế tác quý báu, nhưng xúc cảm càng là tuyệt hảo, cầm ở trong tay, nếu so với quân cờ khác nặng một ít, thời điểm hai quân đối chiến đặc biệt có cảm giác, bảo lưu lại gần mười năm, hôm nay khen ngược, bị tiểu tử thú vị này một cái tát cho đập bay một nửa, thủ pháp đến cũng đủ chuẩn, nhưng những con cờ kia có thể gặp nạn rồi.

Hắn hắng giọng hòng hô lên, lại để cho Nguy Mạnh cùng Vương Phục Hưng cùng một chỗ sững sốt, hồi lâu, mới hắc hắc ngượng ngập cười một tiếng, đứng người lên đi tìm quân cờ, Sở Thành Võ cũng không có bày ra cái gì kiêu ngạo, thư phòng của hắn rất lớn, trang trí đại khí, nhưng là tương đối phức tạp, giá sách, bàn làm việc bực da, ghế sofa, ba người chia nhau hành động, bỏ ra sáu bảy phút thời gian, mới đưa quân cờ gom đủ, quanh năm cao cao tại thượng thiếu rèn luyện khiến cho một đầu dây mồ hôi, Sở Thành Võ hậm hực trừng Vương Phục Hưng liếc, cẩn thận từng li từng tí đem cái kia bộ cờ cất vào, nhìn như vô tình ý nói: ” Ngươi bên này ngoại trừ Nguy Mạnh, tạm thời không thể cho ngươi quá nhiều nhân thủ đắc lực, ta hiện ở chỗ này cũng rất căng thẳng, hạng mục tàu điện ngầm của ba người sắp khởi công, chúng ta hợp tác thi công, nhân thủ cùng khí giới ta bao rồi, tương lai trong vòng hai năm, hạng mục tàu điện ngầm là con đường chủ yếu cho chúng ta khôi phục Nguyên khí, hiện tại ta thuộc hạ cũng rất khẩn trương, nhân thủ không thể cho ngươi quá nhiều, ngươi cần bao nhiêu người?”

Vương Phục Hưng khẽ lắc đầu, nói khẽ: ” Khẩn trương coi như xong, ta không cần người.”

Sở Thành Võ cùng Nguy Mạnh cùng một chỗ sững sốt, đã trầm mặc hồi lâu, Nguy Mạnh mới nhẹ giọng mở miệng, mặt lộ vẻ khó khăn, về sau muốn đi theo Vương Phục Hưng làm việc, thời điểm này tâm tình của hắn, khó tránh khỏi muốn khoảng cách với lão đại mới gần hơn một ít, cười khổ nói: ” Vương ca, không có nhân thủ khẳng định không được đây, Nghiêm lão tuy rằng cướp đi không ít sinh ý, nhưng lưu lại đối với chúng ta mà nói giống nhau vẫn là không ít, bốn năm nhà, trong đó thậm chí còn bao gồm phục sinh quán bar, huynh đệ ít quá căn bản là không chạy việc được.”

Sở Thành Võ cũng kịp phản ứng, ánh mắt nghiền ngẫm, nói khẽ: ” Tính cả ngươi cùng mấy cái huynh đệ, thêm Nguy Mạnh, bất quá năm người mà thôi, cứ như vậy giành chính quyền? Ngược lại là có chút ý tứ rồi.”

Vương Phục Hưng không để ý sẽ Sở Thành Võ nói móc, nhẹ nhàng lắc đầu, cho Nguy Mạnh đưa mắt liếc ra ý qua một cái, nói khẽ: ” Phương diện nhân thủ tự chúng ta giải quyết, không thành vấn đề, hiện tại vấn đề lớn nhất là như thế nào đối phó Nghiêm Thủy Trường, Nhị thúc, ngươi có hay không tư liệu về Nghiêm Thủy Trường?”

Sở Thành Võ đứng người lên, một lần nữa ngồi trở lại bàn làm việc đằng sau da thật trên mặt ghế, kéo ra ngăn kéo, lấy ra một phần tư liệu trầm trọng đặt ở trước mặt Vương Phục Hưng, nghiêm túc nói: ” Trên cơ bản đều ở đây trong, ta muốn nói rõ chính là, Nghiêm Thủy Trường không đơn giản, vô cùng

không đơn giản, người đứng lơ lửng, muốn đối phó hẳn nhất định cần thận tìm cách, một chút thăm dò, nếu như có thể hòa bình giải quyết là tốt nhất, thực động võ mà nói, liền phải cẩn thận lui một bước, yên lặng chờ thời cơ.”

Vương Phục Hưng cẩn thận lật xem tư liệu, một chồng lớn như vậy, rất dày, ít nhất cũng có mấy chục tờ, ngoại trừ bản thân Nghiêm Thủy Trường, còn có phạm vi thế lực của hắn, thủ hạ, các loại nhân vật khó đối phó, toàn bộ tại đây, xác thực rất kỹ càng, hắn đột nhiên ngừng đầu, nhìn Sở Thành Vô liếc, nói khẽ: ” Không có bị Dương Đông Hồ đánh lên trước, nếu như chúng ta cùng Nghiêm Thủy Trường bắt kẻ đại giới liều một lần, phần thắng nhiều đến bao nhiêu?”

” Nói nhảm!”

Sở Thành Vô quát lớn một câu, nhử mảy nói: ” Nào có đơn giản như vậy, Hoa Đình là địa phương nào? Quốc tế hóa đại đô thị, không thua gì Luân Đôn Newyork, người muốn sống mái với nhau liền sống mái với nhau, không có vương pháp rồi hả? Làm một lần đại động tác, ít nhất phải mấy tháng mới có thể dẹp loạn, chúng ta đấu, phía trên chính phủ cũng ở đây đấu, chính thể bố cục đều thay đổi theo, vô cùng có khả năng chúng ta coi như là tại sống mái với nhau giành phần thắng, ngày hôm sau cũng sẽ bị chính phủ chèn ép không góc đầu lên được, nếu như ta không có đoán sai, lần này là bị Nghiêm Thủy Trường theo dõi, sau khi người giết Dương Tu Kiệt, hắn lập tức báo tin, sau đó chính là bên Kim Lăng đến trả thù, một khâu khâu trừ một khâu, nhưng từ đầu đến cuối, Nghiêm Thủy Trường đều không có phái người đi ra tham dự, chẳng qua là tại cuối cùng phái người tiếp quản địa bàn của chúng ta, hơn nữa vận dụng tài nguyên của chính phủ gây áp lực cho chúng ta, lão hồ ly, lão bất tử a, thành tinh.”

Sở Thành Vô xuất ra một hộp thuốc, bỏ đi niêm phong, chọn một cây, sau đó đem còn dư lại toàn bộ ném cho Vương Phục Hưng, nói khẽ: ” Hiện tại không nên động, chúng ta cũng có thể mượn nhờ ngoại lực, đầu năm nay, nói quan phi cầu kết có chút khoa trương, nhưng thế giới ngầm Hoa Đình nhất định phải ổn định, thật muốn động loạn, quan trường Hoa Đình cũng muốn rung chuyển theo, thắng bại khó liệu.”

” Mượn lực ở đâu là dễ dàng như vậy đấy.”

Vương Phục Hưng lắc đầu nói, rút ra một điều thuốc đốt, lại thuận thế đem cả gói thuốc ném cho Ngụy Mạnh, sau đó bất động thanh sắc bỏ vào trong túi áo nuốt riêng.

” Kháng định không thể hồ đồ, bằng không thì xảy ra nhiều loạn lớn, Nghiêm Thủy Trường được gọi là Hoa Đình vô miện giáo phụ, tại thế giới ngầm vùng tam giác Trường Giang cũng có được lực ảnh hưởng cực lớn, không phải một cái tiêu bối như người có thể động được vào căn cơ đây, người sau khi tiếp nhận mảnh đất kia, không cần vội vã cùng Nghiêm Thủy Trường đẩy lên xung đột, trước đứng vững trên mảnh đất đó, mới có thể đạt được thêm nữa, ít xuất hiện, chú trọng phát triển thế lực mới là vương đạo, tiền người chín chữ: Cao tường, rộng rãi tích lương thực, tri hoãn xưng Vương!”

Sở Thành Vô thần sắc nghiêm túc nói, xem ra nội tâm đối với Nghiêm Thủy Trường xác thực mang kiêng kỵ, thế đạo, cá lớn nuốt cá bé, sờ không rõ vị trí của mình, sờ không rõ át chủ bài của đối thủ, mù quáng phỏng đoán, kiêu ngạo khiêu khích, cuối cùng chắc chắn sẽ không có cái kết cục tốt gì, ít xuất hiện, phát triển, giấu tài mới là rất lựa chọn chính xác.

” Đã biết.”

Vương Phục Hưng bình thần mở miệng, biết rõ đối phương là vì muốn tốt cho mình, lời nói này mặc dù có tứ hàm xúc dầy dõ, nhưng bản ý hay vẫn là không xấu đấy, hắn cũng không nên nói cái gì, đem tư liệu trong tay mơ hồ lật ra thoáng qua, tên người xuất hiện tại trong tư liệu đều nhìn thoáng qua về sau, Vương Phục Hưng định đem tư liệu mang về nhà, chậm rãi nghiên cứu, chỉ có điều lật đến cuối cùng một tờ về sau, hắn lại sững sờ.

Cuối cùng chương một A4 trên giấy, không có rậm rạp chằng chịt chữ nhỏ, chỉ có hai cái vừa đen vừa thô cực lớn kiểu chữ, phía trước đều là chữ Khải chữ nhỏ, đối đến nơi đây, lại đã thành hơi có vẻ mũi nhọn hành thư, ấn thành hai chữ: ” Tổ chức!”

” Tổ chức là cái gì?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, nhìn chăm chăm vào hai chữ kia, cảm thấy có chút quỷ dị.

Sở Thành Vô trong ánh mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, bình thần lắc đầu, nói khẽ: ” Đây chỉ là ngoại giới suy đoán, nghe nói là một trong át chủ bài cường đại nhất trong tay Nghiêm Thủy Trường, trong tay hắn sát khí long Cảnh Ngọc, kỳ thật cũng không phải nô tài từ Văn Nam biên cảnh nhặt về, mà là xuất thân tổ chức, đương nhiên, không có chứng cứ rõ ràng, lão hồ ly không có quang minh chính đại vận dụng qua, có hay không tổ chức, hay vẫn là khó nói.”

Vương Phục Hưng bĩu môi, một lần nữa đem tư liệu lật đến tờ thứ nhất, nhìn thoáng qua ảnh chụp, Nghiêm Thủy Trường một thân đường trang, chống quải trường, tư thái cười tủm tỉm, nhìn qua rất giống một cái lão đầu mặt mũi hiền lành, ai có thể nghĩ đây là lão đại thế giới ngầm Hoa Đình?

Hắn duỗi ra ngón tay, tại trên tấm ảnh búng xuống, không cho là đúng nói: ” Lão hồ ly đóng kịch gớm.”

Sở Thành Vô có chút tức cười, hồi lâu, mới chỉ chỉ Vương Phục Hưng, bắt đầu dĩ nói: ” Người a, tuổi trẻ khinh cuồng, nên cho người chịu chút đau khổ mới tốt.”

” Đã kẻ chân thật tốt a, Hoa Đình vô miện giáo phụ, đây chính là đại gia hỏa, không đánh bạc một lần, chẳng phải là thực xin lỗi mình?”

Vương Phục Hưng vuốt ve tài liệu trong tay, thì thảo lắm bầm.

” Nói như thế nào?”

Sở Thành Võ có chút hăng hái hỏi một câu, ánh mắt nghiêng ngẫm.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, bình tĩnh thần sắc rút cuộc nghiêm túc lên, nhìn chăm chăm vào Sở Thành Võ, trầm giọng nói: ” Võ một lần, kẻ bại đề xuống đây, người thắng, một bước lên trời!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đùng Ngừng

Buổi trưa, mấy người rút cuộc rời khỏi thư phòng đi ăn cơm, Ngụy Cường vốn muốn chối từ đi nhưng không chịu nổi ánh mắt Vương Phục Hưng cùng Khổng Lâm, kiên trì lưu lại. Sở đại tiểu thư một mực cùng người hầu Trương thâm học làm đồ ăn, thực tế tại đồ ăn cay tốn rất nhiều công phu, học rất dụng tâm, lại tăng thêm đại tiểu thư ngày bình thường luôn luôn hiền hoà, dạy học biết được đều là cười xe đạp đi tới đi lui trường học, trong nhà thì càng không có gì kiêu ngạo. Trương thâm đối với đứa nhỏ này rất ưa thích, một thân tuyệt chiêu đặc biệt nấu cơm dốc túi truyền thụ. Nửa tháng này, nội tâm Sở lão sư tuy rằng trong tại cùng một đồng chí hôn dỗi nhưng bốn sự có thể nịnh nọt khẩu vị của hắn lại tiến bộ nhanh chóng, trước mắt mình giầy vò đồ ăn, cũng là tính hữu mô hữu dạng (*ra dáng).

Bốn người cùng một chỗ ngồi ở trên bàn cơm, Sở Thành Võ Ngụy Cường ngồi cùng một chỗ, Sở Tiền Duyên Vương Phục Hưng ngồi cùng một chỗ, Sở đại thúc hôm nay tâm tình không tệ, cố ý lấy ra hai bình hảo tửu chiêu đãi cháu rể, vừa uống vừa trò chuyện. Sở Tiền Duyên ban đầu còn ý định cùng Vương Phục Hưng bực bội, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc không cho hắn sắc mặt tốt, một bữa cơm ăn được một nửa rút cuộc nhìn không được, cảm lấy chiếc đĩa gấp một khối thịt bò bỏ vào trong bát Vương Phục Hưng, vốn là trừng mắt liếc hắn một cái, mới ôn nhu nói: “Ta tự mình làm đây này, ném thử ăn ngon hay không?”

Đây là cơ hội lấy lòng đại mỹ nhân a.

Vương Phục Hưng không chút do dự, dưới con mắt chờ mong của Sở lão sư đem thịt bò nhét vào trong miệng của mình, nịnh nọt, cười nói: “Thật là thơm.”

“Nịnh hót.”

Sở Tiền Duyên câu dẫn ra khoe miệng, lâu bầu một câu, gặp thần sắc thân nhiên nam nhân bên cạnh không giống như là nói dối, trong nội tâm liền có so đo trực tiếp duỗi ra bàn tay nhỏ bé đem đĩa thịt bò tề cay trên bàn đến trước mặt Vương Phục Hưng, hừ hừ hai tiếng, nói khẽ: “Ăn nhiều một chút.”

“Tiểu tử ngươi có lộc ăn, phải biết là nha đầu kia cũng giầy vò ta không ít, biết rõ ta không thích ăn cay nhưng mỗi ngày chỉ cần ta một ở nhà nhất định sẽ trở thành vật thí nghiệm ném đồ ăn, cay còn chưa tính, mầu chốt mỗi lần còn quá mặn, vị đạo cổ quái còn muốn muối lấy lương tâm khoa trương một lần, chỉ sợ đã kích chất nữ tin tưởng, mấy ngày gần đây nhất cũng không có dám về nhà a. Ngươi thử nhất là ném đến có sẵn được rồi, xem ra Tiền Duyên mấy ngày nay tiến bộ rất lớn nha, cũng đúng, đại bộ phận tâm tư đều đặt ở món ăn này, làm không tốt mới là việc lạ.”

Sở Thành Võ cười tùm tùm gõ chén đĩa, đồ đầy rượu cho mình.

Sở Tiền Duyên đỏ mặt, trừng mắt, có chút chột dạ, trầm mặc không nói.

“Vương ca, ta mời ngươi một ly, chúc ngươi cùng chị dâu đầu bạc răng long, ta làm rồi, ngươi tùy ý.”

Từ tiến vào Sở gia sau đó vẫn rất ít nói chuyện Ngụy Cường đột nhiên mở miệng, giọng lên nhìn Vương Phục Hưng, dáng tươi cười có chút miễn cưỡng.

Vương Phục Hưng cùng hắn nhìn nhau vài giây đồng hồ, gật gật đầu, cùng tiểu đệ bên cạnh mình về sau một đoạn thời gian khẳng định tại sắm vai nhân vật cường điệu uống một ly, sắc mặt bình tĩnh.

Ngụy Cường tâm tình sa sút, kế tiếp một bữa cơm ngoại trừ cùng Sở Thành Võ đụng dụng cụ bên ngoài, không có giọng lên quá mức.

Sở Thành Võ tựa hồ phát giác được cái gì, ngẩng đầu nhìn chất nữ, nhẹ nhàng nhún mày, lại thờ dài, không có nhiều lời.

Ăn cơm xong, Vương Phục Hưng vốn muốn cáo từ rồi đi, dù sao mới tiếp nhận một mảnh đất bàn buổi tối cũng nên qua đi xem, hơn nữa buổi chiều còn có chuyện khác muốn làm. Nhưng vừa mới nói cáo từ ra miệng, góc áo đã bị Sở Tiền Duyên giữ chặt, nhẹ nhàng lay động, vẻ mặt ngây thơ không cho hắn rời đi, nội tâm trời đất bao la nhưng cũng không bằng chất nữ đại Sở Thành Võ vừa cười vừa nói: “Muốn hôn đi trên lầu thân mật đi, đừng ở chỗ này kề cận, ta cùng Cường Tử đánh ván cờ.”

“Đi ngươi gian phòng?”

Vương Phục Hưng đồng chí tinh thần chấn động, nhìn Sở Tiền Duyên, khoe miệng có chút nhếch lên, giống như cười mà không phải cười, tựa hồ nghĩ tới địa phương không nên nghĩ, nhất là Sở đại thúc thân mật hai chữ, dùng thật tốt a, cái này thì càng quang minh chính đại rồi.

Sở Tiền Duyên nháo cái mặt đỏ thắm, óng ánh vành tai đều trệt để hồng lên, buông góc áo ra cầm lấy tay Vương Phục Hưng, đem khuôn mặt quay qua một bên, ngượng ngập nói: “Vậy người hay vẫn là đi thôi.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, cũng không phải xuất môn, mà là trực tiếp lôi kéo tay của nàng lên lầu, quen việc dễ làm đi vào trước cửa phòng Sở Tiền Duyên. Sở lão sư mở to mắt to vô tội, đứng ở cửa ra vào, tựa hồ không muốn đi vào, nhận thức chăm chú thật sự nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, khuôn mặt đỏ như quả táo chín mọng, đỏ bừng, đáng yêu đến cực điểm, nàng vùng vẫy có chút cảnh giác, trên mặt lại tràn đầy chăm chú thần sắc nói: “Không cho phép khi dễ ta.”

“Ta có lúc nào khi dễ qua người?”

Vương Phục Hưng vẻ mặt bất đắc dĩ mở ra tay nói, trong ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ.

“Không cho phép hướng lên lần như vậy... Như vậy đùa nghịch lưu manh.”

Sở Tiền Duyên sắc mặt hồng thắm, trước thời điểm nói mấy chữ ra còn có thể nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, thời điểm nói được nửa câu lại phớt quá mức đi, ánh mắt trốn tránh.

Vương Phục Hưng đồng chí miệng đáp ứng, một thân chính khí, mang theo Sở Tiền Duyên tiến vào cửa phòng quả thật là quy củ. Sở lão sư ánh mắt phức tạp, còn chưa kịp nhận thức cái loại này đã buông lỏng một hơi rồi lại cảm giác thất lạc vì diệu, Vương Phục Hưng thấy nữ nhân đã ngồi xuống đến liền lộ ra nguyên hình kéo nàng vào lòng.

“Người muốn làm gì, đã nói rồi đấy không cho phép khi dễ ta.”

Sở Tiền Duyên ở trong ngực Vương Phục Hưng muốn làm ra một bộ trùng mắt bộ dạng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại trở thành một bộ đáng mềm mại đến làm cho lòng người rung động đây này lắm lắm.

“Không phải khi dễ người, lâu như vậy không gặp, lòng ta thương người còn không kịp đây.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, đem mặt chôn ở trên ngực Sở lão sư, hít một hơi thật sâu, nghe cái loại mùi thơm ngát mộng ảo gần như si mê.

“Đừng như vậy được không? Ta còn không có chuẩn bị, heo, người không được loạn chấp tay a, lưu manh.”

Sở Tiền Duyên thở hổn hển nói, bàn tay nhỏ bé vô lực vỗ phía sau lưng Vương Phục Hưng, chưa từng làm sự tình đặc biệt thân thể nữ nhân bị người nào đó lấn qua lấn lại, toàn thân lập tức vô lực đứng lên.

“Ngao, người nghe lời không cho phép gãy giữa, ta sẽ không làm thương tổn người đấy, chẳng qua là sờ sờ.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, từ sự tình lần trước hai người ở chỗ này lấy tay làm có chút cảm thấy khó xử về sau, một đồng chí lực chống đỡ đối với nữ nhân tựa hồ thẳng tắp hạ thấp. Tại bệnh viện nữ nhân lấy Hạ đại tiểu thư cái lưỡi dính hương là vì biết được thân thể có thương tích, hiện tại thương thế khỏi hẳn, đối mặt thiên kiều bá mị Sở lão sư, hai người còn dính vào giường, tự nhiên hận không thể một cái đem nàng nuốt đến trong bụng đi.

Sở Tiền Duyên rõ ràng biết rõ lý do thoái thác của một đồng chí là một trong lời nói dối lớn nhất của nam nhân, cũng không sợ chơi với lửa có ngày chết cháy, thân thể mềm mại một mực uốn éo đến vận vận, không cho Vương Phục Hưng đắc thủ, cắn môi nổi giận nói: “Ta liền không nghe lời.”

Vương Phục Hưng cũng không để ý tới, một tay từ bộ ngực Sở Tiền Duyên lấy xuống, hai tay mở ra, nhẹ nhàng ôm lấy bờ mông mỹ nhân lão sư.

“Van người Phục Hưng, chờ người thương thế tốt rồi ta liền cho người được không? Ân, người không thể ở nơi này.”

Sở Tiền Duyên nói khẽ, trong cặp mắt tràn đầy thần sắc cầu khẩn, đầm đìa đáng yêu, hai cái tay nhỏ bé cũng đặt tại trên cổ tay Vương Phục Hưng, có chút thất kinh.

Vương Phục Hưng lòng mềm nhũn, nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Có thể, bất quá có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Sở Tiền Duyên yếu ớt nói, lại nhẹ nhàng vùng vẫy.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc đem hai tay ôm ấp lấy bờ mông nữ lão sư xinh đẹp ôm chặt đi một tí, thẳng đến lúc cánh tay bị thương hơi chút truyền đến cảm giác đau đớn mới buông ra, hẩn cúi đầu, nhìn thoáng qua một cặp đùi đẹp non mềm giấu ở trong làn váy nữ lão sư xinh đẹp, hít thở sâu một hơi, vừa mới hiện lộ ra một điểm nam nhân bản sắc biểu lộ lập tức trở nên như là đi theo học thuật báo cáo bình thường nghiêm túc, nói khẽ: “Minh đem váy nhắc lên.”

Sở Tiền Duyên kháng cự một phen, biết rõ tên vô lại vừa muốn khi dễ mình như lần trước, âm giọng mềm giọng muốn nhờ, lại không phát ra nổi nửa điểm hiệu quả, yêu cầu này là hơi quá đáng chút ít, lần trước người này còn là vụng trộm chạm vào đi, lần này lại muốn mình tới nhắc váy?

Sở lão sư xấu hổ và giận dữ gần chết, lại không chịu nổi Vương Phục Hưng tiến công, cuối cùng chỉ có thể e lệ nhắc lên làn váy, lộ ra một cái Lace tiểu nữ nhân dị thường kêu gọi, con mắt trực tiếp nhắm lại không dám liếc hán một cái.

Tuy rằng đã trải qua một lần nhưng lần nữa đối mặt loại chuyện này, một đồng chí vẫn còn có chút kích động, đưa tay tới cũng khẽ run, run rẩy kéo ra món đồ màu trắng tiểu nữ nhân.

Sở Tiền Duyên hừ một tiếng, nữ nhân kịch liệt run rẩy, vươn tay, nổi giận đập một cái bả vai Vương Phục Hưng, bị động thừa nhận cái kia phần cảm giác kỳ diệu.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng hoạt động bắt tay vào làm chỉ, lần thứ hai lấy tay chiếm hữu trong ngực mỹ nhân, nghe nàng cắn môi áp chế thờ dốt, trong nội tâm cổ này muốn. Dục hòa càng ngày càng tràn đầy, lại chỉ có thể tạm thời chịu đựng, nhẹ giọng cảm khái nói: “Đấu tranh cùng thỏa hiệp, đâu chỉ là chính trị nghệ thuật, nữ nhân cũng giống như vậy nha.”

“Người xấu, không cho nói... Ân...”

Sở Tiền Duyên rung giọng nói, vừa mới há mồm, tiếng kêu nhin nửa ngày lập tức tiết lộ ra ngoài, vũ mị kinh người.

“Mở mắt, xem ta.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, hô hấp có chút dồn dập.

“Ta không.”

“Mở ra!”

“A.. Ta không, ân..”

“Ngao, nghe lời.”

Một hồi chuông điện thoại di động đột ngột vang lên.

Đang chìm đắm tại trong dục vọng hai người đều là chấn động, Vương Phục Hưng nhìn xuống dây số, dĩ nhiên là Ngụy Cường, hần cần thận từng li từng tí đem Sở Tiền Duyên đã bại liệt tại trên đùi hần, trên tay tay cầm điện thoại lên, nói khẽ: “Làm sao vậy?”

“Vương ca, Yên Đế ca vừa rồi gọi điện thoại tới, hần nói người lời nhắn nhủ sự tình đã triệt để đối phó, muốn người bây giờ qua đi một chuyến.”

Vương Phục Hưng nhú nhú mày, có chút bất đắc dĩ, ừ một tiếng, cúp điện thoại, nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên sắc mặt đỏ bừng đã mở ra con mắt thân thể vô ý thức, thờ dài nói: “Có chút việc, muốn ta lập tức đi tới.”

Nói qua, cái ngón tay vạn ác muốn rời đi thân thể Sở Tiền Duyên.

Chỉ có điều vừa mới động tác, bàn tay đã bị hai cái đùi nữ nhân non mịn trắng nõn kẹp lấy.

Vương Phục Hưng có chút ngây người, quay đầu, lại thấy Sở Tiền Duyên mở to con mắt mê ly, lặng lẽ kiều. Thở gấp, một tay đã vô ý thức đặt ở phía trên bộ ngực của mình, tiểu nữ nhân cũng nhẹ nhàng mân mê nữ nhân bờ môi của mình, mị nhãn như tơ rung giọng nói: “Người xấu, đừng.. Đừng ngừng.. Ân.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Vương Ca

Vương Phục Hưng đồng chí nhận được điện thoại của Ngụy mạnh về sau, đại khái qua bảy tám phút sau mới một mình xuống lầu, về mặt thần bí vui vẻ, Sở lão sư thân thể mềm mại nắn cảm, nhin không được quá nhiều gầy vò liền dễ dàng bị thỏa mãn, thời khắc cuối cùng cũng buông ra rụt rè, chủ động hôn Vương Phục Hưng, bại liệt tại trong lòng ngực của hần, nữ nhân bị thỏa mãn sau đó về mặt ứng hồng, đúng là có thể cho nam nhân có cảm giác rất thành tựu đấy.

Vương Phục Hưng vươn tay tại trên mũi hít hà, nhìn thoáng qua Ngụy Mạnh đang ngồi ở trên ghế sa lon kia, nói khẽ: ”Đi thôi.”

Ngụy Mạnh sắc mặt phức tạp đứng người lên, thuận tay đem chìa khóa xe bên cạnh bàn cầm lên.

”Chậm chút, ta lại để cho trợ thủ điện thoại cho người, để hần dẫn người đi dạo qua mấy cái tràng tử, chiếm cổ phần công ty không thay đổi, đến lúc đó trực tiếp liên phân cho người rồi.”

Sở Thành Vô thần nhiên nói, hần vừa cùng Ngụy cường sát hai bàn, đi lại mấy chục bước, đại thắng, đặc biệt thắng, nhẹ nhàng vui vẻ đàm địa, thời điểm dùng mã, cũng cố ý bỏ qua quy tắc, Ngụy Mạnh còn không dám nói, hai bàn cờ xuống, coi như là thoái mái cả tâm tình, không tệ, hần nhìn thoáng qua

Vương Phục Hưng, như có điều suy nghĩ nói: ” Có muốn hay không đổi cho người chiếc xe? Chạy bằng xăng S600, hoặc là Maybach, tùy tiện chọn.”

Vương Phục Hưng lại càng hoảng sợ, trong nội tâm bay lên một cỗ cảm giác khác thường, rất hưng phấn, chỉ cần này sẽ mình gạt đầu một cái, gác mòng xe sang trong tâm vô số nam nhân sẽ chạy đến trước mặt của mình, loại tư vị quyền lợi cùng tài phú này, không có nhận thức qua thì không sao, nhưng một khi dính vào, thường thường so với thuốc phiện còn muốn đáng sợ.

” Bò lên khó khăn, rớt xuống dưới lòng chua xót.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cảm khái một câu, lắc đầu, một giọng nói không cần, hẳn cảm thấy cái chiếc A7 kia liền rất tốt, ngoại hình phong cách, cũng không mất thân phận, chủ yếu hơn chính là, hẳn tổng cảm thấy vừa rồi nếu như mình gạt đầu một cái, liền cũng tìm được rất nhiều thứ, nhưng đồng thời cũng sẽ mất đi một ít gì đó, mang theo Ngụy Mạnh đi ra đại môn biệt thự Mây Xanh, Vương Phục Hưng ngồi vào trong xe, tựa ở lưng trên ghế, nhắm mắt lại, nhìn như vô tình hữu ý nói một câu: ” Trước đi thí nghiệm tiểu học, chỗ kia có chút phức tạp, ta nói ra đến đoán chừng người cùng sẽ không biết, đến lúc đó ta chỉ đường cho người. Lúc trước ta cùng Tiền Duyên lần thứ nhất hẹn ăn cơm, chính là ở bên trong một nhà hàng nhỏ kia.”

Không biết là Ngụy Mạnh quá mức miễn cảm còn là thế nào, cảm giác, cảm thấy thời điểm Vương Phục Hưng ngồi ở ghế sau đang nói ra cái chữ ‘ lần thứ nhất hẹn’, ngữ khí đặc biệt tăng thêm chút ít, hẳn cảm thấy tay lái tay run nhẹ nhẹ, miễn cưỡng cười cười, phát động ô tô, chạy nhanh ra khỏi khu biệt thự Mây Xanh.

” Ưa thích nàng đã bao lâu?”

Vương Phục Hưng như nước chảy mây trôi nói, tựa hồ đang thảo luận tới ‘nàng’ cũng không phải bạn gái của hắn, mà giống như là người khác, dĩ thường bình tĩnh, không có nửa phần nóng nảy.

Chỉ bất quá hắn càng như vậy, lại càng là để cho trong nội tâm Ngụy Mạnh không rõ ngọn nguồn, hẳn do dự xuống, cười khổ nói: ” Nhanh bốn năm rồi, biết được Đại tiểu thư lúc vẫn còn học đại học, ta cũng chỉ là tay sai vặt của lão bản mà thôi, lúc ấy cho rằng không xứng với nàng, dùng sức bò đi lên, lúc này mới bao lâu, liền biến thành đối tượng trọng điểm chú ý, ta vốn nghĩ đến, nếu có thể ở tiến thêm một bước, tìm lão bản nói chuyện này, tối thiểu cũng có chút lực lượng, nhưng không có nghĩ rằng, Vương ca người đã đến rồi, loại sự tình này, nói cho cùng hay vẫn là tự chính mình không có tiền đồ, chẳng trách ai. Người nếu cảm thấy không thoải mái, ta ở chỗ này chường mắt mà nói, ta đi tìm lão bản nói, lại để cho hắn đem ta điều đến Kim Lăng, ta sẽ không đi, ta hiểu quy củ, tự phế một cái cánh tay rồi đi Hoa Đình, về sau cam đoan sẽ không xuất hiện trước mặt người cùng Đại tiểu thư.”

Vương Phục Hưng không có trả lời vấn đề này, chọn điều thuốc đưa lên miệng hút, có chút nhắm mắt lại, nói khẽ: ” Để xuống đi.”

Buông.

Ngụy Mạnh mồm đắng chát, nào có đơn giản như vậy, chẳng qua là ‘không để xuống’ lại có thể như thế nào? Cho tới bây giờ cũng không có cảm lấy qua, trong nội tâm giữ lại ít kỷ niệm... cần gì phải?

Bao nhiêu người trong chúng ta đã từng tự nhận tình yêu đẹp đẽ, tại thời điểm còn chưa bắt đầu, cũng không phải đều không bệnh mà chết rồi hả?

Ngụy Mạnh thở phào nhẹ nhõm, yên lặng gạt đầu, đem tốc độ xe nhanh hơn chút ít.

Thí nghiệm tiểu học đến khu biệt thự Mây Xanh, ở chính giữa có một khối địa phương, không tính là rách nát, nhưng là tuyệt đối không tính là phồn hoa, hỗn loạn a, loại nhỏ sàn nhảy, phòng chơi bi-da, thậm chí tiệm uốn tóc, một ít trà tử quy mô cực nhỏ bình thường đều mở tại bên này, một ít lão bản cũng phần lớn là có chút tiền vốn cũng không dám đi nội thành dốc sức làm trung niên nhân thành đạt, không dám tiến tới, chỉ cầu cái an ổn, đem phụ cận một số người dân công bộc đều chuẩn bị một phen, ngày bình thường tuy rằng ngẫu nhiên có xung đột, nhưng là không có xuất hiện cái đại sự gì.

Kích thước không lớn khoảng hai mươi cái trà tử, thậm chí kể cả tiệm uốn tóc, đối mặt đều là một ít người trẻ tuổi không có lực tiêu phí cao, nếu như nói một miếng đất lớn ngoại trừ Sở Thành Võ cái loại chính thức vượt hắc đại lão, nơi này là dễ dàng nhất diễn sinh ra hình thức xã hội đen ban đầu, nhiều trà tử, náo nhiệt, nhiều người trẻ tuổi, ưa thích gây chuyện thị phi, đánh nhau ẩu đả du côn lưu manh cũng liền nhiều hơn.

Khởi điểm là bên trong phòng chơi bi-da.

Quang cảnh mới chỉ ăn cơm trưa không lâu, đại khái năm sáu chục cái hán tử trưởng thành ngay ngắn hướng đứng thành ba hàng, từng cái dáng người khôi ngô, còi trần, lộ ra cơ bắp rắn chắc, mấy chục người cùng một chỗ đứng ở chỗ này, đặc biệt có lực uy hiếp.

Một nam nhân trẻ tuổi tướng mạo có thể nói được là lãnh mị xinh đẹp tùy ý tựa ở trên bàn bi-a, không đếm xỉa tới ngâm lấy điều thuốc, tùy ý vuốt vuốt trên tay một quả tiền cổ.

” Tiểu ca, việc này đáng tin cậy không? Bọn ta có thể cùng lão bản đều từ chức, bán tiểu Vương Ca một cái đại mặt mũi đi theo hắn làm việc, cũng mong đừng thất bại.”

Đứng ở phía trước nhất một người nam nhân gãi gãi đầu, cảm lấy khẩu âm Đông Bắc dày đặc cười nói, thần sắc chất phác.

” Yên tâm đi Đại Trụ, tuyệt đối đáng tin cậy, những huynh đệ này hoặc là làm bảo an, làm hộ vệ, hoặc là tại bên trên công trường làm thân cu li, cũng không dễ dàng, không có mười phần mười nắm chắc, ta cũng không dám mạnh miệng.”

Yên Đế nói khẽ, từ trong túi tiền lấy ra hai hộp gói thuốc lá ném đi qua, lạnh như băng trên mặt hiện ra mỉm cười, nói khẽ: ” Cho các huynh đệ phân ra, rút điều thuốc....”

Hán tử gọi là Đại Trụ hai cánh tay thò ra, đem hai gói thuốc toàn bộ tiếp được, hần rõ ràng cho thấy mọi người người tâm phúc, nhẹ nhẹ cười cười, trầm ổn nói: ” Vậy thành, làm gì không phải làm, có tiền cầm, có thể nuôi sống nữ nhân trong nhà, thẳng nhai con ăn cơm no là được, những huynh đệ này đều là ta tự mình chọn đấy, đối phó một ít nháo sự bên trên quán bar, đám tiêu tử này đều là lão luyện, thấy máu tuyệt đối không run rẩy.”

Yên Đế nhàn nhạt cười cười, tựa ở trên bàn, gật đầu nói: ” Vậy là tốt rồi, Đại Trụ, lần này cảm ơn, ta thiếu nợ ngươi cái nhân tình.”

Đại Trụ mở ra gói thuốc, từng đám cây phát đi, vung tay lên, hào sảng nói: ” Cảm ơn cái gì, ngươi cùng tiểu Vương Ca đủ trọng nghĩa, bọn ta cũng không có thể lang tâm câu phé, có ân liền nhớ kỹ, làm không công đều đi, cho phần cơm ăn là được.”

Yên Đế cười lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, chỉ vào hần nói: ” Được rồi, đừng giả bộ đáng thương, Phục Hưng nói, mấy trăng từ kia đem các ngươi đều nhét vào đi, cho cơm ăn, có rượu uống, chia tiền cũng sẽ không thiếu mọi người, yên tâm là được.”

Đại Trụ cười hắc hắc, gãi gãi đầu, lẩm bẩm: ” Ta đã nói, tiểu Vương Ca đủ trọng nghĩa.”

Một cỗ A7 thuần trắng sắc đứng ở ngoài cửa phòng chơi bi-da, Yên Đế nhìn lướt qua, khẽ cười nói: ” Đã đến.”

Hai đạo thân ảnh đi xuống A7, trực tiếp tiến vào bi-a sảnh.

Đi theo Vương Phục Hưng sau lưng Ngụy Mạnh trước tiên sừng sốt.

Gần sáu mươi tên hán tử khôi ngô côi trần khoẻ mạnh kháu khỉnh từ đâu xuất hiện hay sao?

Càng làm cho hần giật mình còn ở phía sau.

Vương Phục Hưng đi tuốt ở đằng trước, phía trước mấy chục tên ở vào tráng niên hán tử vậy mà ngay ngắn hướng xoay người, tiếng nói vang dội hô một tiếng: ” Vương ca.”

Nguyên bản coi như yên tĩnh, bầu không khí phòng chơi bi-da bỗng nhiên nổ tung.

Triệt để sôi trào!

Bởi vì các loại nguyên nhân đi ra mình bước đầu tiên Vương Phục Hưng nhẹ nhàng híp mắt, mang theo dáng tươi cười, gật gật đầu, ánh mắt ở chỗ sâu trong nhưng là một mảnh gần như chỗ trống thâm trầm.

Nhóc con Vương Phục Ngừ lúc trước tuyên bố phụ cận nói mười con phố đều họ Vương đấy, khẳng định không là đơn thuần khoác lác, trang bức đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Vô Định Thiên Hạ

Buổi tối lúc sắp ăn cơm, một cuộc điện thoại từ số điện thoại lạ lẫm gọi tới điện thoại đi động của Vương Phục Hưng.

Vẫn muốn như thế nào dựa thế phá cục Vương Phục Hưng tiện tay cầm điện thoại lên, Ân một tiếng.

“Là Phục Hưng a? Ta là Tôn Tường.”

Một đạo thanh âm trầm ổn bình thản vang lên, mang theo vẻ không thêm che giấu.

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, lập tức ngồi dậy, cười nói: “Tôn thúc, ngươi khỏe.”

Hần chưa từng thấy qua vị trung niên nam nhân được gọi là phụ tá đặc lực kiêm quân sư của Sở Thành Võ này, nhưng nghe Sở Tiền Duyên nhắc qua một lần, Sở nhị thúc có thể có thành tựu hiện tại, trừ bản thân hần can đảm cùng can trọng ra, còn có sự giúp đỡ không hề nhỏ của vị Tôn Tường này, hần ở bên người Sở Thành Võ vẫn luôn là trợ thủ đắc lực nhất, Kim Lăng Dương Đông Hồ để cho Sở gia nguyên khí đại thương về sau, Tôn Tường lập tức làm ra phản ứng, tự mình dẫn đội đi Kim Lăng, bố trí một quân cờ tại thời khắc quyết định có thể làm ra một bước lật bàn cờ, hôm qua mới phản hồi, đối với nhân vật gần như là người có quyền thế ở Sở gia này, hơn nữa lại là người đi trước, Vương Phục Hưng không để ý tới việc hạ thấp tư thái, dùng lễ tiết của văn bối.

“Ân, ta bây giờ đang ở dưới lầu nhà của ngươi, lão bản để cho ta mang tới cho ngươi xem một chút tư liệu khu đất phụ cận ở Thanh Phố, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện chút.”

Tôn Tường cười tủm tỉm nói, không có nửa điểm kiêu ngạo.

Vương Phục Hưng không chút do dự đồng ý, tựa hồ không nghĩ tới Tôn Tường đang chờ dưới lầu, có chút lúng túng vội ho một tiếng, sau khi cúp điện thoại, lập tức kêu gọi Ngụy Cường xuống lầu.

Một cỗ S600 màu đen tuyền đứng ở cửa ra vào, Tôn Tường ngồi ở ghế sau, thấy Vương Phục Hưng cùng Ngụy Cường xuống lầu, cười ha hả vẫy vẫy tay.

Vương Phục Hưng thấy cái trung niên nam nhân, sừng sốt một chút, lại bất động thanh sắc, sau khi mở cửa, ngồi ở bên cạnh Tôn Tường, sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nhàng gạt đầu.

Ngụy Cường ngồi ở tay lái phụ, đóng chặt cửa xe lại, tính cả lái xe ở bên trong, bốn người cùng một chỗ chạy nhanh hướng về phía mảnh đất Thanh Phố mà Sở Thành Võ chia cho Vương Phục Hưng.

“Mảnh đất này không tệ, tổng cộng Lục gia trảng tử, Ngũ gia đều là trung đẳng quy mô, cho người chiếm ba thành công ty cổ phần, lớn nhất Phục Sinh quán bar, cho người chiếm hai thành, ta thay người xin thoả qua được rồi, sinh ý nào nhiệt thời điểm, mỗi tháng chia hoa hồng đại khái cũng được tầm hai đến ba trăm vạn nhân dân tệ, cho một đám huynh đệ phát tiền, cung cấp bọn hắn ăn uống, tổng kết lại cũng không còn quá nhiều, nhưng người trẻ tuổi, đó là một cơ hội, so với không có thì tốt hơn nhiều, rèn luyện thoả qua cũng không có chỗ xấu.”

Tôn Tường lạnh nhạt cười nói, khoe mắt liếc qua cũng cẩn thận đánh giá Vương Phục Hưng, liền lần đầu gặp mặt mà nói, người trẻ tuổi này xác thực làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng trầm ổn, lưu lại ấn tượng đầu tiên không tệ, hắn âm thầm gạt đầu, tiếp tục cười nói: “Tại hắc đạo luôn có hai dạng đồ vật trọng yếu nhất, không là người ngoại nghe nhầm đồn bậy nham hiểm tàn nhẫn, cái kia đều là vô nghĩa. Lấy một ví dụ, ví dụ như người tình cảnh hiện tại, thứ nhất, cần chính là sẽ ăn nhấm, nhưng là quan trọng nhất, hay chính là quyết đoán. Cơ hội chính là chỉ dành cho người lưu tâm thôi, lóe lên rồi biến mất, tại thời cơ thích hợp nhất nắm lấy cơ hội ra tay, một kích chí mạng, phải vô cùng quyết đoán, con đường này sẽ không tồn tại pháp luật, thậm chí đạo đức đến thời điểm mấu chốt không đáng giá một xu, nói trắng ra thì chỉ có một câu thôi, trong thời điểm thích hợp, không từ thủ đoạn nào thì mới đạt được điều mình muốn, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Vương Phục Hưng móc ra hộp thuốc lá, đưa qua một điếu thuốc, giúp Tôn Tường châm lửa, cười nói: “Có đạo lý.”

Tôn Tường khẽ phẩy phẩy tay, nói khẽ: “Đạo lý ai cũng hiểu, nhưng thường thường chỉ một số ít người làm được, Sở lão gia tử thủy chung đều tại cường điệu tự biết tự chế sau tự xét lại, không phải là không có đạo lý đấy.”

Tự biết tự chế sau tự xét lại.

Vương Phục Hưng sờ lên cằm, như có điều suy nghĩ, xem ra lần trước cùng Sở Hiếu cùng một chỗ lúc ăn cơm, vẫn là ít nhất rồi một cái tự xét lại, nói cách khác, mình khẳng định còn tìm được điểm cao hơn, chỉ có điều lúc ấy dù sao cũng là vội vàng ứng chiến, cái đó dù sao cũng không có sự chuẩn bị mấy, hơn nữa khi cùng Sở Hiếu nói chuyện phiếm trước một lúc mình còn đang khi dễ Sở mỹ nữ, trên tâm lý đang đứng ở một loại lằng lằng giai đoạn, lúc kia, lại để cho hắn tự xét lại, hoàn toàn là không thực tế đấy.

“Tự biết không dễ, tự chế sau tự xét lại, thì càng là khó càng thêm khó rồi.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cảm khái nói, nhìn Tôn Tường cười cười, yên lặng hút thuốc.

Trên thực tế Tôn Tường đang đánh giá hắn, hắn cũng ở đây yên lặng nhìn tại Sở gia hết sức quan trọng đại nhân vật, quân sự một từ, trong mắt Vương Phục Hưng đồng chí, chính là đầu chó không ỉa ra phân đó, coi như là có thể tách ra, cái kia cũng có thể là đóng đưa quạt xếp hoặc là mang theo kính mắt văn nhả trung niên nhân, hình tượng câu Tôn Tường lại kém xa mười vạn tám nghìn dặm, một khuôn mặt bình thường đến mức đại chúng luôn, thậm chí dưới mắt còn có vết sẹo vô cùng kinh hãi, ánh mắt vẫn bình tĩnh, nhưng không lộ ra vẻ của những người mưu trí hay có tâm kế, một thân ương ngạnh khí diêm thậm chí so với Sở Thành Võ còn muốn lộ ra nhiều hơn.

Vương Phục Hưng âm thầm tấm tắc kêu kỳ lạ, sau khi kịp phản ứng lại tự giấu mình là đồ nhà quê, chưa thấy qua việc đời thật là đáng sợ.

Chiếc S600 chạy băng băng vào cuae Phục Sinh quán bar, vừa mới ổn định, sáu thanh niên ăn mặc đồng phục liền ra đón, trong đó thậm chí còn có một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi có chút nhan sắc, khuôn mặt quyến rũ, khí chất càng là làm đáng, thân thể mềm mại tùy ý lắc lư, có chút phong tình động lòng người.

Vương Phục Hưng còn nể hì, cùng Tôn Tường cùng một chỗ xuống xe, rất thức thời đứng ở phía sau hắn.

“Tôn thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Vô Định Thiên Hạ

Sáu thanh niên tiếp đón ở cửa lớn đều cúi người chào đón, ngữ điệu cung kính, làm cho thiếu phụ kia đột nhiên cảm thấy kính sợ.

Tôn Tường nhân nhạ gật đầu, ôn hoà nói: “Mọi người đến đông đủ?”

“Đến đông đủ, đều đang ngồi trên lầu hai đợi ngài.”

Thanh niên nam tử đứng ở phía trước nhất vẫn cúi người, cung kính câu nệ nói.

Tôn Tường cũng không nói thêm gì nữa, dứt khoát khoác vai Vương Phục Hưng, hai người cùng đi vào.

Nguy Cường cùng lái xe theo sát phía sau.

Sáu thanh niên tiếp đón kia mười hai con mắt nhìn lẫn nhau, lại liếc mắt nhìn về phía người nam tử trẻ tuổi được Tôn thúc khoác vai, nội tâm chỉ có một ý niệm trong đầu: Còn trẻ như vậy?

Trước đó vài ngày quét sạch khắp các khu ăn chơi một trận, mặc dù nơi này cũng bị quét qua một lần, nhưng cũng không có ảnh hưởng nhân khí tại nơi này, ngược lại khách hàng gan lớn đến đây ăn chơi ngày càng có xu thế hơn, trong đó Hồ Tử kịp thời đi đến cứu trận là một mặt, một mặt khác, cũng đủ để nói rõ Phục Sinh quán bar trong suy nghĩ của khá nhiều người cũng có địa vị cao siêu.

Tôn Tường mang theo Vương Phục Hưng, trực tiếp đi vào lầu hai, đẩy ra chính giữa ghế lô, đi vào.

Hôm nay một mảnh bên trong, vén vện Lục gia vẫn còn Sở lão nhị trong phạm vi thế lực trảng từ lão bản ngay ngắn hướng tụ tập Phục Sinh quán bar nghênh đón Vương Phục Hưng, làm một cái mời khách từ phương xa đến dùng cơm, hạ xuống đi nghênh đón Tôn Tường sáu người, đều là những kẻ quản lý một trảng từ, thân phận tuy rằng không thấp, nhưng loại trường hợp này, bọn hắn cũng chỉ có thể được phân giữ cửa.

“Tiểu Nguy ca, nói cho tỳ tỳ biết chút ngọn nguồn đi, ngươi không phải một mực đi theo Sở Nhị gia bên người hay sao, như thế nào chạy đến bên cạnh người trẻ tuổi này làm việc, người này lại lịch gì?”

Sáu tên quản lý bên trong, nữ nhân ăn mặc gọi cảm phong tình, đi đến bên cạnh Nguy Cường, kéo cánh tay của hắn, dáng tươi cười đặc biệt mập mờ.

“Sở nhị gia phân phó, về sau ta đi theo Vương ca làm việc.”

Nguy Cường không hề bận tâm nói, cảm thụ được bộ ngực của nữ nhân không kiêng nể gì cả đè xuống mình cánh tay, khẽ nhủ mảy, thân nhiên nói: “Tur Tur tỳ, tự trọng.”

“Ồ!!!, không cho phép cùng tỳ tỳ già bộ chính nhân quân tử, cho ngươi chiếm chút tiện nghi, là tỳ nhìn ngươi thuận mắt, còn không vui tiếp nhận?”

Nữ nhân cười nói, lại đem bộ ngực cùng cánh tay Nguy Cường thân thiết thoáng qua, cái miệng nhỏ nhắn tiến tới bên tai hắn, nói khẽ: “Không có thân phận gì đặc thù?”

Nguy Cường lui về phía sau một bước, nhìn thoáng qua mấy người quản lý kia cũng đang hướng ánh mắt tò mò về phía mình, phát phát tay, đem nữ nhân đẩy qua một bên, bình thân nói: “Sở gia cô gia.”

Nữ nhân gọi là Tur Tur kia sừng sốt há hốc mồm.

Mặt khác mấy tên quản lý đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt quái dị.

Trách không được còn trẻ như vậy, nguyên lai là Sở gia đại tiểu thư bạn trai, cái này không có gì đáng kỳ quái.

“Nguy huynh, Vương ca có lẽ rất lợi hại? Bằng không thì sao Sở Nhị gia lại đưa hắn tới đây quản lý.”

Rất tối gần cửa bao sương một người quản lý người nói khẽ, hắn chịu trách nhiệm quản lý hết mọi chuyện thông thường ở Phục Sinh quán bar, biết rõ tin tức này, đương nhiên nghĩ tới một ít gì, đại lão Nghiêm Thủy Trường đã đưa tay qua đây, cái kia Sở gia hiện tại chỉ có hai con đường, đầu tiên là đối kháng, thứ nhì là tránh lui, hiện tại xem ra, tiếng tăm lừng lẫy Sở Nhị gia là lựa chọn đối kháng rồi, đem chúa rể của mình an bài tại nơi này, khẳng định nói rõ, nhân vật trẻ tuổi gọi là Vương ca kia có lẽ rất khó đối phó.

Nguy Cường sừng sốt một chút.

Hắn vô thức nghĩ tới cái đêm hôm đó, hai phe tại quảng trường sống mái với nhau, Vương Phục Hưng cùng Lưu Thắng diễn qua mấy chiêu, khí phách lăng lệ ác liệt, lực công kích đạt tới tình trạng không thể tưởng tượng được.

Nguy Cường hơi giật mình, vốn nên là rất hưng phấn khoe khoang thoáng qua lão đại của mình như thế nào như thế nào, nhưng lời nói đến bên miệng, lại một hồi đáng chất, thờ dài một tiếng, trầm giọng nói: “Vô địch thiên hạ.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Oai Phủ Đầu

Tự nhận là đồ nhà quê Vương Phục Hưng đồng chí không hiểu được Ngụy Cường đối với mình siêu cao đánh giá, đoán chừng coi như là đã biết, cũng chỉ là cười trừ, không nói đến vô địch thiên hạ có thể mang đến cho mình biết bao nhiêu điều rắc rối, đơn giản nghĩa đen mà nói, hắn cũng không cho là mình ở đâu có thể vô địch.

Lật đồ Nghiêm Thủy Trường sau đó một bước lên trời, bản kế hoạch có thể nói to lớn. Nhưng hiện tại hắn muốn làm, hay vẫn là nghĩ đến như thế nào ứng đối trong rạp mấy vị thần tiên, sáu vị lão bản, dùng Phục Sinh quán bar làm trung tâm tản ra, hai trung tâm mua sắm, trung tâm tắm rửa, hai nhà KTV, còn có một phụ cận một quán bar tương đối xuất sắc, liên hợp tương đối so sánh chặt chẽ, lão bản sáu nhà, đoán chừng trong tương lai một đoạn thời gian rất dài bên trong, đều là thần tài của Vương Phục Hưng, hắn đã sớm chế định tốt kế hoạch, không có vội vã cùng Nghiêm Thủy Trường kẻ giờ đang như không thể với tới được đối kháng, trước cùng mấy vị lão bản này đánh tốt quan hệ, yên lặng phát triển thực lực mới là vương đạo, Vương Phục Hưng một kẻ chân ướt chân ráo tiến vào hắc đạo, không có cái bản lĩnh báo ra cái tên âm lâm mấy vị lão bản này sợ run lên được, bày ra chút thành ý, mới có thể hợp tác được.

Chỉ có điều lại để cho Vương Phục Hưng có chút ngoài ý muốn chính là, trong sáu người, vẫn còn có một nữ nhân rất trẻ tuổi, đại khái hai lăm hai sáu tuổi, ăn mặc rất mát, cũng không ngà ngón. Trong rạp ngọn đèn hơi tối tối, nàng lẳng lẳng ngồi chính giữa mấy người kia, một thân váy trắng thêu hoa cùng áo sơ mi trắng trang nhã lịch thiệp, khoe miệng có chút nhếch lên, ngũ quan xinh xắn tươi cười. Rất thanh lịch một nữ tử, trên chân lại giẫm phải một đôi giày cao gót một sắc hồng, không có mặc tất chân, ngón chân óng ánh phối hợp cùng màu sắc của ánh đèn, rất mỹ hoặc.

“Vị này chính là Phục Sinh quán bar ông trùm giấu mặt Bạch Tổ Vũ, mấy vị khác, là phụ cận mấy nhà chỗ ăn chơi lão bản. Phục Hưng, người về sau cần chính là bảo vệ việc buôn bán của bọn hắn, không thể xuất hiện bất kỳ sự cố, có biết hay không?”

Tôn Tường nắm bả vai Vương Phục Hưng cười ha hả nói. Bắt đầu từ nữ tử trung ương chỉ cho Vương Phục Hưng thấy, có ý báo ra tên, về phần mấy vị khác, hắn chỉ không mặn không nhạt nói một câu, loại này không tính ám chỉ ám chỉ, đầy đủ truyền lại cho Vương Phục Hưng một cái rõ ràng tín hiệu.

Vương Phục Hưng hơi kinh hãi, nhìn thiếu nữ tuổi chỉ tương tự mình, ánh mắt khó tránh khỏi có chút thâm ý. Đầu năm nay, tại thành phố lớn, không đến ba mươi tuổi quán bar lão bản chỗ nào cũng có, nhưng ở tắc tắc tắc vàng đại Hoa Đình, đem một nhà quán bar chế tạo thành cả tòa thành thị cộc tiêu quán ăn đêm một trong trẻ tuổi nữ lão bản, vậy không đơn giản, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng vươn tay, mỉm cười nói: “Bạch tỷ, người mạnh khỏe, về sau mong người chiếu cố cho ta nhiều hơn.”

Bạch Tổ Vũ vươn tay cùng Vương Phục Hưng cầm thoáng qua, mỉm cười nói: “Hắn là phải nhờ người chiếu cố cho ta nhiều hơn chút nữa mới phải. Vài ngày trước nếu như không phải Sở nhị gia người tới thật đúng lúc, chỉ sợ nơi này đã bị đập tan tành rồi, thiết bị là chuyện nhỏ, làm cho khách hàng bị sợ hãi mới là chuyện lớn, về sau làm phiền Vương tiên sinh nhìn chăm chăm vào chỗ của chúng ta a.”

Vương Phục Hưng cầm chặt bàn tay trắng nõn nhỏ bé, chỉ cảm thấy vô cùng ôn nhuận cùng trơn mềm, giống như cầm vào một miếng ngọc thượng hạng vậy, chỉ bất quá hắn cũng không dám làm ra cái cử động gì xấu xa cả, hơi chút cảm thụ xuống, liền buông ra, bình tĩnh nói: “Nhất định.”

“Vương tiên sinh, đây là danh thiếp của ta.”

Ngồi ở Bạch Tổ Vũ bên người một người trung niên nam nhân đứng lên, hai tay móc ra một tấm danh thiếp đưa tới, ba phần cung kính bảy phần lễ nhượng, đồng dạng không có tư thái cao cao tại thượng gì. Mặc dù nhưng người mới này nhìn qua trẻ tuổi một chút, nhưng làm cho người ta cảm giác vẫn là rất ôn trọng đấy, hơn nữa sau lưng của hắn còn là Sở Thành Võ, càng làm cho người không dám khinh thường.

Vương Phục Hưng cười tìm tìm nhận lấy, hàn huyên vài câu, tư thái thả vô cùng thấp, từ đầu đến cuối, hắn nói đều là như thế nào bảo hộ mấy nhà tràng tử tổ chức, không dám thả ra chút yêu sách nào, cũng không có cái kia cần phải, thương nhân cầu tài cầu an ổn, nói cho bọn hắn biết sau này mình sẽ như thế nào, chẳng khác gì là đàn gảy tai trâu.

Tôn Tường mang theo Vương Phục Hưng giới thiệu qua một vòng, mấy người khác đều rất thức thời dâng danh thiếp, rất nhanh liền đến cuối cùng một cái.

Đó là một trung niên nam nhân, tiêu chuẩn Địa Trung Hải kiểu tóc, từ khi Vương Phục Hưng cùng Tôn Tường vừa vào cửa, hắn ngồi phía ngoài cùng, xa cách nhất, thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ nhìn đến hai người đi đến bên cạnh mình, vô thức nhìn thoáng qua cửa ra vào, vậy mà trở nên có chút cau nộ đứng lên, xoa xoa tay, đáng tuổi cười có chút lúng túng.

“Vị này chính là Tân Hồ trung tâm mát xa La Kỳ, dưới tay hắn các cô nương chính là nhất đẳng tiêu chí, Phục Hưng, lát nữa lấy câu lão La một thẻ khách quý, nguyên bộ đều là giảm giá 50% mà hưởng thụ, hặc hặc.”

Tôn Tường ngậm lấy thuốc cười mở cười nói. Cảm giác khi hắn cười, vết sẹo kia lại run run lên như con rết đang ngo ngoậy, đặc biệt có chút đáng sợ.

“La lão bản, về sau chiếu cố nhiều một chút, chúng ta có lẽ phải qua lại nhiều a, thù hạ ta một ít huynh đệ đều là độc thân.”

Vương Phục Hưng cười giong nói, chủ động vươn tay.

La Kỳ tranh thủ thời gian đứng lên, cùng Vương Phục Hưng nắm tay, về mặt khó xử, nói khẽ: “Tôn thúc, ta... Ta...”

Vương Phục Hưng sừng sốt xuống, ánh mắt nghiền ngẫm, dáng tươi cười cũng dần dần thu liễm đứng lên, bất động thanh sắc rút về tay, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Tôn Tường dáng tươi cười cũng dần dần biến mất, nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt nhìn thẳng vào người La Kỳ, ngữ khí có chút không vừa lòng, trầm giọng nói: “Lão La, đoạn thời gian này các vị áp lực rất lớn, ta có thể hiểu được, cái chỗ này hàng năm đều có thời điểm không yên ổn, người cũng không cần nói cho ta biết, người không chống nổi.”

“Tôn thúc, người nghe ta giải thích.”

La Kỳ mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh, lại bất chấp chà lau, cẩn thận từng li từng tí nhìn thoáng qua Tôn Tường, liếc mắt một chút qua bên cửa ra vào, há to miệng a, cuối cùng chán nản nói: “Tôn thúc, lần này tính là lão La ta có lỗi với người cùng Nhị gia.”

“Tốt, rất tốt.”

Tôn Tường nheo mắt lại, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói một câu, gắt gao nhìn chăm chăm vào biểu lộ của La Kỳ, thần nhiên nói: “Người đã quyết định theo Nghiêm lão, ta đây cũng không còn gì để nói cả, mọi người buồn bán, người là lão bản, người khác cũng không thể ước thúc được người cái gì, mọi người đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay a.”

Lãnh đạm thanh âm tại trong rạp vang lên, kể cả Bạch Tố Vũ, năm người ánh mắt toàn bộ đã rơi vào trên người La Kỳ, hàm nghĩa ngàn vạn.

Toàn thân mồ hôi hắt như muốn bại liệt tại trên ghế sa lon La Kỳ nhẹ nhàng thở ra, vừa muốn mở miệng nói chuyện, cửa bao sương lại đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

“Tôn thúc bụng bụng dạ bao hàm cả biển lớn, gặp nhau rồi sẽ có lúc chia tay, ta ở cửa ra vào nghe lén cả nửa ngày. Lão La, người có lẽ nên cảm ơn Tôn thúc.”

Một người tuổi còn trẻ đẩy cửa tiến đến, lão xước cười nói.

Tôn Tường quay đầu, nhìn thoáng qua người trẻ tuổi đột nhiên xông vào, ánh mắt có chút lóe lên, bình thần cười nói: “Tiểu Lục phải không? Ta nhớ được đầu năm người có tới bãi kiến, như thế nào, các người Hoàng lão bản thay thế Vương Dự Tây tọa trấn bên này?”

Vương Phục Hưng đứng ở bên người Tôn Tường, bất động thanh sắc. Hắn không biết Hoàng lão bản cùng đột nhiên giết đi ra Tiểu Lục là ai, nhưng đối với Vương Dự Tây cái tên này lại rất rõ ràng, lúc chiều Không Lâm mới nói qua, chỉ cần mình thoáng qua một cái, Nghiêm Thủy Trường nhất định sẽ làm người khác thay thế Vương Dự Tây vị trí hiện tại, để cho người khác đứng tại chính mình mặt đối lập. Hiện tại xem ra, quả nhiên không giả, chính là vị Hoàng lão bản kia rồi.

Người trẻ tuổi gọi là Tiểu Lục dáng người bình thường, mặc một thân màu đen đồ thể thao, tóc lại để dài buộc ra cái bím nhỏ phía sau, khoe miệng của hắn giật giật, nhếch lên thành một cái đường cong, trực tiếp đi đến trước mặt Tôn Tường, cười đùa tí tởn nói: “Tôn thúc, lần này lão bản là chủ động cùng Nghiêm lão thỉnh chiến, lão Vương hắn lớn tuổi, lá gan lại nhỏ hơn, Nghiêm lão sợ Sở Nhị gia trong nội tâm tức giận, cố ý đem lão bản của chúng ta phái tới đây làm nơi trút giận đấy. Về phần lão La, ta xé chiều hôm nay tìm hắn nói chuyện nói, hắn quyết định cho lão bản của chúng ta bốn thành cổ phần của hắn, không có biện pháp, tất cả mọi người vì cầu tài nha, có Nghiêm lão bảo kê, tài lộ cũng rộng rãi hơn một chút ít a?”

Rõ ràng có vị khiêu khích ý tứ ở đây rồi.

Tôn Tường sắc mặt bình thản, cũng không nói chuyện, chẳng qua là ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào La Kỳ.

Dường như từ khi người trẻ tuổi tên Tiểu Lục này đi vào, La Kỳ được tiếp thêm chút sinh khí, có sức đứng lên, thờ dài ra một hơi, trầm giọng nói: “Tôn thúc, Vương tiên sinh, có lỗi với các người, các người mắng lão La ta vong ân phụ nghĩa, ta nhận hết, thì cứ như vậy, coi như ta thiếu nợ Sở Nhị gia một cái nhân tình.”

“Sở Nhị gia nhân tình, người có tư cách mắc nợ sao?”

Tôn Tường mặt không chút thay đổi nói.

La Kỳ cười khò một hồi, nhìn Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Vậy làm như ta thiếu nợ Vương tiên sinh một cái nhân tình.”

“La lão bản, người thực quyết định?”

Vương Phục Hưng thanh âm đột nhiên vang lên, coi như là thời điểm này, vẫn như cũ mang theo chút vui vẻ, hắn đi đến bên người La Kỳ, cười tủm tỉm lấy ra điều thuốc, khẽ cười nói: “Quyết định gì cũng cần phía thận trọng. Người là người làm buồn bán, có lẽ so với ta càng hiểu được đạo lý này hơn mới đúng.”

La Kỳ cười khò đốt điều thuốc, trầm mặc gật đầu.

Tôn Tường hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn nhìn thoáng qua Tiểu Lục đang muốn đơn thương độc mã giết tới đây, thần nhiên nói: “Người người mang đi, còn có chuyện gì không?”

Tiểu Lục vẫn là một bộ dáng cười không chút đứng đắn nào, cũng không có sợ hãi về việc mình đang một mình nơi này, trực tiếp hướng phía Bạch Tố Vũ đi tới, cười đùa nói: “Bạch tỷ, Hoàng lão bản nói, ngoài miệng không, cộng lòng làm việc không tổn sức, một người trẻ tuổi quản lý một mảnh đất như thế này, không đáng tin cậy, không bằng đem sinh ý giao cho chúng ta Hoàng lão bản quản lý như thế nào? Sở nhị gia có thể đưa ra bao nhiêu, lão bản của chúng ta liền lấy bao nhiêu, đi theo Nghiêm lão đi, không sai đâu.”

Trắng trơn thọc gậy bánh xe?

Tôn Tường sắc mặt âm trầm, lại không dễ nói chuyện, nộ khí kìm nén đã chuẩn bị đến biên giới để phát tác.

“Hay vẫn là không cần, ta một nữ nhân, cầu đúng là ổn định, đổi đi đổi lại cũng không có ý tứ gì, Tiểu Lục, giúp ta chuyển cáo Hoàng lão bản, tuy rằng Phục Sinh quán bar không về phía hần cùng Nghiêm lão, nhưng ta dùng danh nghĩa của riêng ta, hoan nghênh hần về sau đến nơi đây uống rượu, miễn phí.”

Bạch Tố Vũ cười duyên từ chối nhã nhặn, lời nói vô cùng bình hòa.

Tiểu Lục cũng không thất vọng, gật gật đầu, cười nói: “Thành, ta nhất định đem lời nói này của tỷ tỷ giao đến cho lão bản.”

Hần xoay người, đi tới bên người La Kỳ, vỗ vỗ bả vai hần, nói: “Vẫn là La lão bản tinh mắt, vô cùng thức thời, hắc hắc.”

“Tiểu Lục, không có việc gì liền dẫn người đi đi, chẳng lẽ còn nghĩ tới ta mời người uống hai chén?”

Tôn Tường bình thần nói, nhìn đến bây giờ còn không phát tác, tùy ý đối phương khiêu khích, coi như là hàm dưỡng kinh người rồi, tối thiểu trong mắt Vương Phục Hưng, Sở nhị thúc nếu gặp được loại tình huống này, đao kiếm sớm có lẽ cũng đã rút ra rồi.

“Đừng nóng vội, cuối cùng còn có một việc.”

Tiểu Lục vẫy vẫy tay cười nói, hần ánh mắt chuyển động, dừng lại trên người Vương Phục Hưng, cười nhạt nói: “Huynh đệ, người chính là người cầm lái cho mấy nhà tràng tử xung quanh đây sao? Lão bản của chúng ta để cho ta chuyển lời này cho người, người trẻ tuổi hay vẫn là ít xuất hiện một chút, không có điểm cổ tay đã nghĩ ngơi lấy cùng thế hệ trước tách ra cổ tay, sẽ chết vô cùng nhanh đó.”

Vương Phục Hưng hí hí mắt, trên mặt vẫn như cũ treo nụ cười vui vẻ trên môi, gật gật đầu, cười nói: “Chuyển cáo Hoàng lão bản, nói ta đã biết.”

Tiểu Lục cười lạnh một tiếng, mang theo La Kỳ, đi về hướng cửa ra vào, lúc ra khỏi cửa, hần dừng lại một chút, xoay người lần nữa, cực không lễ phép ngón tay chỉ thẳng mặt Vương Phục Hưng, lảo xược cười nói: “Về sau thấy ta, phải gọi Lục ca, có biết hay không? Ha ha ha ha, Tôn thúc, ta đi trước một bước rồi.”

“Àm!”

Cửa bao sương bị hung hăng đóng lại, tiếng vang cực lớn.

Lúc này, vốn là đang phía vô cùng phần nộ Vương Phục Hưng đang đứng bên người Tôn Tường, khẽ nhìn mấy tấm danh thiếp trong tay, ánh mắt nghiêng ngẫm, thật lâu, mới cười lạnh một tiếng, thì thào lầm bầm “Lục ca? Một cái hạ mã uy thật tốt a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Đoàn Thể Chơi Gái, Đi Cùng Không?

Trong rạp nguyên bản coi như náo nhiệt bầu không khí theo Tiểu Lục mang theo La Kỳ rời đi, nhanh chóng làm lạnh, chẳng ai ngờ rằng sẽ phát sinh chuyện như vậy, Bạch Tố Vũ cũng có chút lúng túng, nâng cảm lên, nhúu nhúu cặp lông mày xinh đẹp, như có điều suy nghĩ.

Khu vực quanh đây, liền ba nhà là cọc tiêu quán ăn đêm câu Hoa Đình: Thính Phong lâu, Thiên đô giải trí, Phục Sinh quán bar. Cái vị Hoàng lão bản mới đến kia thật sự muốn đào gốc tường của Sở Thành Võ Sở nhị gia, rất muốn đem Phục Sinh quán bar buộc lại cùng với hần, hôm nay loại này cử động, ngoại trừ khiêu khích, tựa hồ cũng ở đây hướng những nhà khác cho thấy thái độ cường ngạnh của hần, cũng là cho Vương Phục Hưng một cái chán nhiếp.

Sở Thành Võ, Nghiêm Thụy Trường.

Bạch Tố Vũ một hồi đau đầu, theo lý thuyết, hai vị hắc đạo lão đại hôm nay nhìn qua rất có khả năng tăng thêm mâu thuẫn, ai cũng không có ý tứ tốt lành gì cả, hình như là muốn náo nhiệt đến cùng, tại nàng xem, hoàn toàn chính là khí phách chi tranh, không có nửa điểm yên bình hòa khí. Cũng có thể đêm nay hai vị lão đại hắc đạo này sẽ triển khai một trận đại chiến kinh động cả Hoa Đình này, cuộc sống sau này, hơn phân nửa sẽ không bình tĩnh.

Bạch Tố Vũ nhìn thoáng qua đến nay vẫn một khuôn mặt bình tĩnh Vương Phục Hưng, thờ dài trong lòng, hy vọng chính mình lần này chọn đúng rồi người a.

Vương Phục Hưng thần sắc tuy rằng không thay đổi, nhưng nội tâm nhưng có chút trầm trọng, bất động thanh sắc đem mấy vị lão bản biểu hiện thu hết vào mắt, Bạch Tố Vũ coi như bình thường, nhưng những vị kia dường như đã nổi lên tâm tư khác, không thể không nói, Tiểu Lục đêm nay ngay trước mặt Tôn Tường đến cướp người một cách cường thế, tăng thêm vị kia Hoàng lão bản hôm nay thế lớn, bọn hắn tâm tư bất động thì mới thấy là lạ, Vương Phục Hưng sờ sờ cằm, yên lặng suy tư, nhớ tới vị La Kỳ bị Tiểu Lục mang đi, trong nội tâm đã có so đo.

“Phục Hưng, người đi ra thoáng qua.”

Tôn Tường cau mày trầm giọng nói, ngữ điệu ngưng trọng, đi ra ghé lỗ.

Vương Phục Hưng theo ở phía sau, tiện tay đóng lại ghé lỗ đại môn, chuyển qua hành lang, cuối cùng tìm cái lan can bên cạnh ngồi xuống.

“Lần này lão hồ ly quyết tâm muốn cùng chúng ta chơi một lần lớn luôn đấy, cũng đúng, đạo bất đồng bất tương vi mưu, theo loại này phát triển tốc độ, chỉ sợ không ra năm năm, đợi lão hồ ly bị tuổi già làm cho suy yếu, chúng ta có thể trực tiếp uy hiếp được địa vị của hắn ở vùng tam giác Trường Giang này rồi, sớm chen ép thoáng qua, cũng là đúng lẽ thôi.” Tôn Tường nhàn nhạt nói ra, cầm lấy một điều thuốc, nhìn dưới lầu Phục Sinh quán bar vô cùng náo nhiệt, cau mày, tựa hồ nghĩ đến đôi sách.

“Nghiêm lão đầu cố làm ra vẻ huyền bí, thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng đều là thanh danh bên ngoài, Hoàng lão bản theo như lời tên Tiểu Lục vừa nói, gọi Hoàng Văn Hạo, mặc dù đang trong bốn người bài danh cuối cùng, nhưng vốn là kẻ vô cùng hung ác, người đối chọi với hắn, phải cẩn thận, có khó khăn kịp thời tìm ta hoặc Nhị gia nói chuyện, không mất mặt đâu.”

“Hắn cùng lão bản quan hệ vốn là không tốt, nói như vậy, Hoàng Văn Hạo tự mình nhập chủ cái địa phương này, không bình thường, nhưng đó là Nghiêm lão hồ ly muốn thử xem quyết tâm của chúng ta, bằng không thì cái địa phương này, hắn hoàn toàn có thể phái Tiểu Lục tới đây, hà tất phải làm cho trận chiến nơi này trở lên lớn như vậy.”

Vương Phục Hưng lẳng lặng ngồi ở một bên, mặt không biểu tình nghe Tôn Tường không ngừng nói rõ tình huống, khẽ cười khổ nói: “Tôn thúc, người đây là muốn nói, ta cùng vị này trong truyền thuyết Hoàng lão bản, căn bản không phải là hai người cùng một cấp độ?”

Tôn Tường động tác hút thuốc dừng thoáng qua, lắc đầu cười nói: “Đừng nản chí, người còn trẻ. Lần này lão bản tình huống có chút đặc thù, ta trở về cùng lão bản nói rõ, điểm mấu chốt có thể giảm xuống một ít, nhưng nhất định bảo trụ Phục Sinh quán bar, Bạch Tố Vũ nữ nhân kia bối cảnh rất phức tạp, chúng ta vẫn là cần lôi kéo đấy, không thể giao cho Hoàng Văn Hạo bọn hắn.”

Tôn Tường mặc dù nói uyển chuyển, nhưng ý tứ trong đó, Vương Phục Hưng lại không ngốc, tự nhiên không khó lý giải, hắn hít thở sâu một hơi, không có đi giải thích cái gì, cũng không đủ nắm chắc trước, hắn từ trước đến nay đều không thói quen nói trước cái gì, sự thật chứng minh, nói dối cùng khoác lác, thường thường là có thể đem người bức đến tiến thoái lưỡng nan, một khi đến cái kia phân thượng, bởi vì không có triển khai chỗ trống, người sẽ làm cho ra rất nhiều hành động người ngoài không lý giải được, được ăn cả ngã về không cũng không phải là cái gì quá tốt. Bức có thể thành công, hắn hiện tại thậm chí ước gì Tôn Tường cùng Sở Thành Vô đem kết quả suy nghĩ càng không lạc quan càng tốt, bởi vì càng không ôm hy vọng, cuối cùng kinh hi Vương Phục Hưng đồng chí đem cho bọn hắn càng lớn.

Tôn Tường có chút ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đầu bậc thang, Vương Phục Hưng cũng quay đầu lại, nguyên bản tại trong rạp mấy cái lão bản, cùng Bạch Tố Vũ đi xuống, trực tiếp xuống lầu, thậm chí cũng không đến tạm biệt, Bạch Tố Vũ tuy rằng vẫn còn bộ dáng tươi cười thần nhiên, nhưng trong tươi cười lại lộ ra một tia lãnh đạm.

“Nhân tâm bất ổn kêu gào.”

Tôn Tường tự giễu nói, nhìn Vương Phục Hưng thật sâu, hắn rất chờ mong người trẻ tuổi này có thể đem ván này từ khi bắt đầu đã lăm vào khốn cảnh này phá giải như thế nào.

Trang phục thanh lịch hiển thị rõ nổi bật dáng người Bạch Tố Vũ đi tới ngồi xuống, bất đắc dĩ nói: “Mấy vị lão bản khác dường như đã bắt đầu dao động rồi, Tôn thúc, nếu như người làm ra chuyện gì khiến bọn hắn bất an một chút, rất có thể sẽ bị Hoàng lão bản đào mất góc tường a.”

“Lập trường không kiên định, coi như bị giành đi, cũng chỉ là đám ô hợp mà thôi. Không có cái uy hiếp gì.”

Tôn Tường lắc đầu nói, thanh âm có chút lạnh băng, đêm nay hết thảy, tựa hồ cũng không để cho hắn cao hứng trở lại lý do.

“Tôn thúc, muốn uống chút gì không?”

Bạch Tố Vũ trong ánh mắt dị sắc lập lòe, lại bất động thanh sắc, trong lòng nàng, kỳ thật vẫn là rất hy vọng những người khác đều bị Hoàng Văn Hạo đem đi, tốt nhất chỉ còn lại một nhà mình đứng trong trận doanh của Sở Thành Vô mới tốt. Thời buổi bây giờ, tuyệt đối sẽ không phát sinh tình cảnh náo nhiệt như mấy trăm mấy ngàn người ngựa tay cầm khảm đao mã tấu lao vào đánh giết lẫn nhau, nhiều nhất cũng chỉ là đột nhiên tập kích mà thôi, nên chém thì chém, nên đập phá thì đập phá, vài phút hành động thời gian, nếu như Hoàng Văn Hạo có thể đem người khác đều lôi đi, do đó lại để cho Vương Phục Hưng người ngựa toàn bộ đều dừng ở Phục Sinh quán bar, tính an toàn sẽ tuyệt đối cao. Nếu như nói như vậy, nàng cũng sẽ không để ý tới chuyện sẽ bán cổ phần cho Vương Phục Hưng thành một cổ đông của Phục Sinh quán bar đâu.

“Không uống, về trước đi, Bạch tiểu thư, có rảnh cùng một chỗ ăn một bữa cơm.”

Tôn Tường đứng lên nói, cánh tay đè chặt bả vai Vương Phục hưng, không cho hắn đứng dậy đưa tiễn, cùng Bạch Tố Vũ nhẹ nhàng bắt tay, trực tiếp rời đi.

“Muốn uống rượu không?”

Bạch Tố Vũ cười mỉm nhìn Vương Phục Hưng nói, nụ cười này, tư thái, một chút cũng không xa lạ, tự nhiên mà vậy, dường như là dành cho bằng hữu cũ nhiều năm không gặp vậy.

Vương Phục Hưng vừa định nói tiếp, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên, Vương Phục Hưng cầm lên nhìn thoáng qua dãy số, ánh mắt sáng ngời, đối với Bạch Tố Vũ ấy náy cười cười, ấn nút nghe.

“Ồ đâu, chúng ta đi tìm người.”

Yên Đế cầm lấy điện thoại cười nói, tại phía sau hắn, là một đám đàn ông tinh lực no nê.

Vương Phục Hưng dáng tươi cười dần dần mở rộng, nhẹ giọng cười nói: “Kêu lên Cường Trực cùng Hồ Tử, cùng đi Phục Sinh quán bar.”

Yên Đế một giọng nói tốt, gọn gàng mà linh hoạt cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng tiện tay đưa điện thoại di động thả lại vào túi, nhìn Bạch Tố Vũ, cười cười, nói khẽ: “Bạch tỷ đi mau lên, một hồi ta còn có sắp xếp, không nên uống rượu.”

Bạch Tố Vũ nháy nháy con mắt, lệch ra cái đầu, rất một cái động tác đơn giản, do nàng làm ra lại dị thường sinh động đáng yêu, dường như lập tức từ thiếu phụ lột xác thành thiếu nữ bình thường, không có chút nào làm ra vẻ, nàng tiện tay cầm lấy một lọn tóc của mình, hiểu kỳ nói: “Cái gì an bài?”

Vương Phục Hưng cũng bị đối phương động tác này cho khiến cho sững sốt một chút, không thể không nói, Bạch Tố Vũ khuôn mặt tuy rằng không tính là tuyệt sắc, nhưng ngũ quan cũng rất tinh xảo, nếu như ấn tượng đầu tiên nàng có thể đạt được điểm tám mà nói, ở chung lâu rồi, đoán chừng rất dễ dàng đem điểm đạt đến chín phần mười trở lên, một thân thành thực tài trí khí chất càng phụ trợ cho mị lực của nàng.

Một thiếu phụ đẹp cực phẩm a!

Vương Phục Hưng âm thầm cảm khái một câu, lại gãi gãi đầu, làm làm ra một bộ xin lỗi tư thái, cười nói: “Có thể không nói sao?”

Nói cho đến cùng, dùng Bạch Tố Vũ chỉ số thông minh, không nên truy vấn tiếp mới đúng, dù sao hai người cũng không phải là bằng hữu gì quen thuộc lắm.

Nhưng tại loại hoàn cảnh này bên trong, Bạch Tố Vũ đột nhiên có chút tò mò, hiểu kỳ đêm nay từ đầu đến cuối đều biểu hiện rất bình tĩnh trầm ổn nam nhân bước tiếp theo nên làm cái gì, là phản kích? Hay là tiếp tục ẩn nhẫn chìm xuống?

“Nói nha, có lẽ ta cũng có thể cùng đi với người a.”

Bạch Tố Vũ nhẹ giọng cười nói, liền chính nàng cũng không có chú ý, thời điểm này nàng tiếng nói, rất ôn ỉn, dường như là tiểu tình nhân đang làm nũng vậy.

“Được rồi.”

Rất chịu không được mỹ nhân kế Vương Phục Hưng đồng chí sờ lên cái mũi, vội ho một tiếng, nhìn thoáng qua trước mặt vẻ mặt tò mò Bạch Tố Vũ, bình tĩnh nói: “Bạch tỷ, một hồi chúng ta tổ chức thành đoàn thể đi chơi gái. Mỹ nữ, người muốn cùng một chỗ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Thanh Xuân Là Nổ Lên Dục Vọng

Bạch Tố Vũ cũng không phải là tiểu nữ sinh chưa thấy qua việc đời, tự nhiên sẽ không bị Vương Phục Hưng một câu hù sợ, nhưng trước mặt đêm nay mới là lần thứ nhất biết nam nhân trẻ tuổi không hề có kỳ nói muốn dẫn lấy mình, một nữ nhân đi chơi gái. Kỹ nữ, để cho nàng cảm thấy có chút quái bách.

Bạch Tố Vũ có chút cúi đầu, sờ sờ sợi tóc dài, đem cái phần mất tự nhiên kia hoàn mỹ che giấu, ôn nhu cười nói: ” Trẻ tuổi là một đoạn thời gian có vốn liếng tiêu xài tinh lực, các người đi thì tốt rồi, hi hi, Bạch tỷ thế nhưng là nữ nhân, đi chỗ đó không tốt lắm đâu.”

Vương Phục Hưng nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Hai người làm được vị trí này cũng không làm cho người nhìn chăm chú, nhưng mỹ nữ khí tràng loại vật này, tuy rằng huyền hoặc khó hiểu, lại là chân thật tồn tại, huống chi Bạch Tố Vũ hay vẫn là lão bản Phục Sinh quán bar, đứng ở cách đó không xa phục vụ viên kia tự nhiên am hiểu sâu đạo lý nịnh nọt, lập tức đưa qua hai ly ulyt ky, bổ sung thêm hai cái mâm đựng trái cây, cỡ lớn.

Tại nơi ăn chơi đắt đỏ này, ăn hoa quả miễn phí, uống rượu miễn phí, trước mặt còn có mỹ nữ tiếp khách, đây đối với Vương Phục Hưng đồng chí mà nói, hay vẫn là rất hưởng thụ.

Vương Phục Hưng cầm lấy một cây cây tằm, khoi khoi phía trên anh đào, vẻ mặt cười ha hả hỏi: ” Bạch tỷ, kết hôn chưa?”

Bạch Tố Vũ sùng sốt một chút, nếu như là người khác hỏi ra vấn đề này mà nói, nàng sẽ cảm thấy rất đường đột, nhưng ở trong miệng Vương Phục Hưng hỏi lên, lại phảng phất là đương nhiên là bình thường. cái loại biểu lộ bình tĩnh cùng ngữ khí này tổng có thể nhanh chóng đánh tan tâm lý phòng vệ của nữ nhân. Nàng nháy hạ con mắt, không có trực tiếp trả lời, mà là vươn tay ra, tại trước mặt Vương Phục Hưng quơ quơ, trên tay trắng nõn, một cái nhẫn kim cương óng ánh đeo trên ngón vô danh, chiếu lấp lánh.

Vương Phục Hưng cũng không thất vọng, tiếp tục vui cười a. Từ biểu hiện đêm nay đến xem, Lục gia trằng từ lão bản, La Kỳ đã rời khỏi, còn lại bốn cái, hơn phân nửa cũng không đáng tin cậy, trường hợp xấu nhất, chính là mình về sau chỉ có thể trông coi Phục Sinh quán bar, một nhà trằng từ đến nuôi sống sáu mươi huynh đệ, độ khó không nhỏ. Nhưng tâm tình Vương Phục Hưng không có gì nản chí, tối thiểu hiện tại xem ra, Bạch Tố Vũ đối với Sở Thành Võ vẫn rất tin tưởng đấy, Vương Phục Hưng sẽ không để ý đối với nàng lòng mang thiện ý.

” Nam nhân có thể lấy được Bạch tỷ thật có phúc.”

Vương Phục Hưng cười nói, thân thể dựa vào trên mặt ghế bện sợi thủ công kia, nhen nhóm một điếu thuốc, sắc mặt bình tĩnh nhìn chăm chú lên Bạch Tố Vũ. Đúng, chính là nhìn chăm chú, không phải nhìn, là một loại ánh mắt rất nghiêm chỉnh, không xen lẫn bất luận sắc thái gì, thậm chí ngay cả tối thiểu nhất là thưởng thức đều không có.

Tuy rằng ít xuất hiện nhưng lại không thể nói là ngốc nghếch, Bạch Tố Vũ cười một tiếng, nhẹ nhàng nói: ” Vương tiên sinh còn phải hăm mộ hấn sao? Ta cùng Sở Đại tiểu thư tuy rằng chưa quen thuộc, nhưng cũng đã gặp mặt đấy, có sao một người bạn gái, có thể so với ta mạnh hơn nhiều á.”

Câu chuyện yêu đương là đầu mối tốt nhất câu thông nam nữ, bởi vì mọi người có thể rất dễ dàng tìm được chủ đề có thể cho đám người kia chậm rãi mà nói. Mặt đối với nữ nhân, nói bạn trai của các nàng, đối mặt nam nhân, nói bạn gái của bọn hắn, đây là phương pháp giao tiếp bình thường nhất.

Vương Phục Hưng ánh mắt lặng yên mềm mại, khẽ cười nói: ” Về sau bận rộn, có thể cùng thời gian với nàng cũng ít rồi.”

Bạch Tố Vũ cười mà không nói, hai tay thon dài trắng nõn nâng lên trước mặt ly rượu, tư thái ưu nhã.

” Lại nói tiếp rất trùng hợp, vốn ta một cái huynh đệ từ nhỏ cùng ta cùng nhau lớn lên trước đó vài ngày còn ở nơi này làm công, nhưng là vì đủ loại nguyên nhân, bị đã khai trừ, hiện tại trở lại, nhưng là lại một cái thân phận hoàn toàn bất đồng, thế sự khó lường.”

Vương Phục Hưng nhạt cười nhạt nói, cầm lấy Whiskey trước mặt, cái miệng nhỏ thưởng thức thoáng qua, tại nơi này khui rượu a, trước mặt nữ nhân, không dám học đòi văn vẻ tán thưởng một phen, tùy ý nâng cốc đặt ở một bên.

Bạch Tố Vũ sùng sốt một chút, trong con ngươi xinh đẹp lập loè một tia kinh ngạc, trong lúc nhất thời có chút sờ không rõ ý tứ Vương Phục Hưng, là thuận miệng nói chuyện phiếm, hay vẫn là hưng sư vấn tội?

Nàng ngừng tạm, áy náy nói: ” Thật có lỗi, quán bar ngày bình thường ta cơ bản không thường đến đấy, đều là do tâm phúc của ta Nhân Kiệt Khắc đến xử lý, kể cả bổ nhiệm quản lý quán bar, ta cũng không hỏi qua.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, hít một ngụm khói, rất nhạy cảm phát giác được Bạch Tố Vũ tại thời điểm nhắc tới người tâm phúc của mình, trong ánh mắt kia lóe lên một tia dị sắc rồi biến mất.

Có chuyện ả ở bên trong a.

Vương Phục Hưng dáng tươi cười nghiêng ngả, người quản lý gọi Kiệt Khắc? Lại mẹ nó là một cái người Trung Quốc khoác tên ngoại quốc.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Lầu một cửa lớn đột nhiên tràn vào một đám người, đi ở phía trước nhất là ba cái nhân sĩ hiếm thấy, rõ ràng cho thấy thân phận dè dàu đàn, tại quán bar nhất định sẽ bị một ít nam nhân giới tính không bình thường đặc biệt ưu ái, Yên Đế, đáng người thấp bé không đến một mét bảy Phương Hạo Nhiên, thân cao gần hai mét thể trọng cũng vượt qua một trăm kg Hồ Tử.

Sau lưng ba người, hơn năm mươi gã đàn ông cùng tiến đến.

Giờ cao điểm Phục Sinh quán bar, theo một nhóm người này tiến vào, vậy mà làm cho người ta một loại cảm giác kín người, hết chỗ, chân đứng không vững.

Cái này là khí tràng rồi hả?

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nheo mắt lại, khóa miệng giờ lên, bất động thanh sắc.

Dưới lầu, đội một bảo an dưới sự dẫn dắt một trung niên nam nhân nhanh chóng tập kết, đi về hướng Hồ Từ.

Thật đúng là không phải oan gia không hẹn mà hợp a.

Vương Phục Hưng cười cười, bưng chén rượu, nói khẽ: ” Bạch tỷ, chúng ta đi xuống xem một chút?”

” Tốt đây.”

Bạch Tố Vũ ôn nhu nói, đứng người lên, lách lư lấy cái thân hình thon thả, đi theo sau lưng Vương Phục Hưng, cùng một chỗ xuống lầu.

Điền Nghiệp Đại là quản lý Phục Sinh quán bar đêm nay, nói như vậy, loại quy mô trăng từ này, rất ít xuất hiện tình huống tụ họp nháo sự, tăng thêm nơi đây tiền lương cơ hồ là cùng đi gấp ba, cho nên trong ngày thường, Điền Nghiệp Đại đối với công tác của mình, hay vẫn là rất tự hào đấy.

Thế nhưng là gần nhất hắn gặp phải một loạt sự tình tựa hồ đặc biệt không thuận lợi, nguyên nhân gây ra là ba vị Đại thiếu gia đến từ Kim Lăng cùng một vị bảo an trong quán rượu nổi lên xung đột, kết quả là ba vị công tử ca vậy mà bị đối phương giày vò một trận cực kỳ không phù hợp lễ thường, từ đó về sau, thời gian gần một tháng, Điền Nghiệp Đại sẽ không có thuận lợi qua, đánh nhau, nháo sự, cảnh sát kiểm tra, khách hàng trốn đơn, đủ loại sự tình đều đã rơi vào thời điểm hắn trách nhiệm, thẳng đến nửa tháng trước một lần nháo sự đại quy mô, hắn bởi vì cảm mạo tránh thoát một kiếp, từ đó về sau, Điền Nghiệp Đại cho là mình vận rủi đi qua, nhưng mà ai biết hôm nay vậy mà lại đã xảy ra chuyện.

Thời điểm Hồ Từ vừa mới xuất hiện tại cửa, hắn đang cùng một ít người quen trong quán uống rượu nói chuyện phiếm lời kéo cảm tình. Không có biện pháp, nghe nói hôm nay lão bản đến, muốn cùng một cái đại nhân vật nói chuyện, hắn cũng không dám lười biếng, tự mình hoạt động hơn nửa đêm, vị đại nhân kia hay lão bản yếu điệu, êm dịu như gió kia cũng không có gặp được, ngẫu nhiên vừa quay đầu, vậy mà thấy được cái từ một tháng trước kia bị mình loại trừ, Đại Ngốc Từ.

Còn có, đứng ở phía sau hắn, đám người hùng hổ bu rụm.

Hắn, bọn hắn, tôi làm cái gì?

Điền Nghiệp Đại đầu tiên nghĩ đến chính là đối phương bị khai trừ liên ghi hận trong lòng, muốn nện một trận.

Sau đó hắn lập tức liền làm ra phản ứng, mang theo một đội bảo an tiến lên theo chân bọn họ giằng co, không phải nói hắn có bao nhiêu vô tư, chỉ có điều đêm nay lão bản ở đây, muốn bảo trụ bát cơm, không biểu hiện tốt một chút, đó là tuyệt đối không thể được đấy.

” Hồ Từ, có lời gì hảo hảo nói, người đây là ý gì?!”

Điền Nghiệp Đại đứng ở trước mặt Hồ Từ, nhìn phía sau hắn rậm rạp chẳng chịt đến năm sáu chục tên bu rụm, da đầu có chút run lên, lại không muốn yếu đi thanh thế, kiên trì đứng đấy.

” Ta tìm người.”

Hồ Từ gãi gãi đầu, lại lộ ra một cái dáng tươi cười chất phác, ánh mắt thanh tịnh tận mận.

” Tìm ai?” Điền Nghiệp Đại trầm giọng nói, nhìn Hồ Từ to con, vô thức lui về sau một bước, hắn vừa lui, đám bảo an đằng sau cũng đi theo lui, không có biện pháp, một đội bảo an, có nửa số đều là đêm đó ném qua đau khổ dưới tay Hồ Từ đấy, bây giờ đối với phương còn người đông thế mạnh, bọn hắn tuy rằng mặc một thân đồng phục nhìn như uy vũ, nhưng thật không có cái lực lượng gì.

” Tìm lão bản của các người.”

Hồ Từ tiếp tục cười nói, hắn không ngốc, chính là nhìn ở một điểm, nhưng cũng hiểu rõ đối phương bề ngoài giống như còn không biết Vương Phục Hưng là ai, dứt khoát đã nói tìm lão bản của nơi này, dù sao bọn họ là cùng một chỗ đấy.

Chỉ có điều những lời này lại đã làm cho Điền Nghiệp Đại hiểu lầm, cho rằng Hồ Từ là chuyên môn mang người chọn lúc này tìm đến nháo sự, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, lạnh lùng nói: ” Hồ Từ, đừng quên vị trí của người! Người bất quá là cái tiểu bảo an mà thôi, hiện tại bị ta đã khai trừ, nói không chuẩn liền bảo an cũng không bằng, đừng tưởng rằng người mang theo chút ít bằng hữu tới đây ta cũng không dám động tới người, người tính toán thom bọ vậy sao? Có tin ta hay không một chiếc điện thoại có thể cho người ngồi xổm cục cảnh sát?”

“Ồi!!!, ta kháo, khẩu khí thật lớn.”

Đứng ở bên cạnh Hồ Từ, Phương Hạo Nhiên lập tức đứng ra, quai gờ nhìn Điền Nghiệp Đại, chắc chắn nói: ” Đây là lẫn vào cái đó một mảnh Đại ca? Tùy tiện một chiếc điện thoại là có thể đem chúng ta cho đi vào, thực trâu bò, không phải muốn gọi điện thoại sao? Đánh đi, ta ngược lại muốn nhìn người có thể gọi ra một cái Thần Tiên, lão từ hôm nay nhiều người, hãy cùng người già bộ cái đám, trước khi điện thoại còn không có đánh ra, bọn ta tuyệt đối có người có thể đem người úp mặt xuống đất, tin hay không? Không tin thử một chút? Hà?”

Điền Nghiệp Đại mặt sắc mặt xanh mét, lại mạnh mẽ chống đỡ mắng: ” Nơi nào đến Tiểu Xích lão, tìm mấy cái dân công là có thể thể hiện được rồi hả? Cái thứ không biết xấu hổ, lão từ muốn chơi các người, chỉ cần mấy phút thôi.”

” Điền quản lý, người đang làm cái gì?”

Nhất đạo thanh âm dồn dập đột nhiên từ sau lưng Điền Nghiệp Đại vang lên.

Điền Nghiệp Đại sững sốt một chút, mờ mịt quay người.

Phía sau hẳn một đội bảo an cũng ăn ý tách ra.

Bạch Tổ Vũ, người quản lý Phục Sinh quán bar, tổng giám đốc trên danh nghĩa, cái tên lớn lên anh tuấn, Kiệt Khắc đã đi tới, sắc mặt xanh mét, không nói lời gì quá lớn: ”Điền Nghiệp Đại, người chính là đối đãi với khách quý quán bar chúng ta như vậy?”

Khách quý?

Điền Nghiệp Đại bối rối. Một đám bảo an cũng bối rối.

Điền Nghiệp Đại vô thức nhìn lướt qua sau lưng Kiệt Khắc, lại thấy một cái thiếu phụ trẻ tuổi dị thường đang cùng một cái nam nhân rất trẻ tuổi nhìn qua quen mắt đang hướng phía bên này đi tới.

Đại lão bản phía sau màn Phục Sinh quán bar! Bên người nàng, vị kia, không phải là đêm đó giúp đỡ Hồ Từ xuất động giẫm đầu mấy vị kia công tử ca ngang ngược? đại mãnh nhân?

Điền Nghiệp Đại trong nội tâm lập tức tuôn ra một cỗ dự cảm bất thường, về mặt đau khổ, không dám nhìn sắc mặt nghiêm trọng tổng giám đốc đang đứng ở trước mặt mình kia, cúi thấp đầu, khóc không ra nước mắt, vừa rồi ngang ngược, can rở, nham hiểm, cay nghiệt triệt để biến mất không thấy gì nữa.

”Điền quản lý, vị này là Vương tiên sinh là cổ đông mới của Phục Sinh quán bar chúng ta, chiếm cứ 20% cổ phần quán bar, về phần vị này chính là Hồ Từ tiên sinh, về sau cùng bảo an Khoa đồng chí cùng một chỗ chịu trách nhiệm quán bar an toàn, có vấn đề gì không?”

Tổng giám đốc Kiệt Khắc lạnh lùng hỏi, neho lại con mắt.

”Không, không có vấn đề.”

Điền Nghiệp Đại tinh thần chấn động, cổ đông? Hồ Từ tiên sinh? Chịu trách nhiệm quán bar an toàn?

Một loạt từ ngữ mẫn cảm, đối với Điền Nghiệp Đại mà nói, lại cũng không lạ lắm, bình thường những thứ từ ngữ này dùng cùng một chỗ, đặc biệt là tại thời điểm trong Phục Sinh quán bar, loại đại tràng từ này, chỉ có thể chứng minh một vấn đề.

Những ngừng người này hàng thật giá thật xã hội đen!

Điền Nghiệp Đại toàn thân lạnh lợi, không đợi Kiệt Khắc lên tiếng nhắc nhở, thái độ lập tức đại biến chuyển một trăm tám mươi độ, xoay người, nội tâm dâng chất, lại mạnh mẽ chống vể lên khuôn mặt tươi cười, đối mặt với thủ hạ ngày xưa, xoay người cười quyến rũ nói: ”Hồ Từ ca, vừa rồi ta quá khẩn trương chút, còn hy vọng lão nhân ngài hiểu cho thoáng qua, một hồi ta mang theo đám này huynh đệ mời rượu các vị chịu tội, như thế nào?”

Đám bảo an sau lưng Điền Nghiệp Đại, trải qua ngắn ngủi kinh ngạc cùng khiếp sợ qua đi, cũng nhao nhao cúi đầu, quát lên Hồ Từ ca.

Hồ Từ ca?

Xung hô này, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Vương Phục Ngừ, chỉ sợ không ai gọi qua.

Hồ Từ gật đầu, lập tức tách ra một cái dáng tươi cười chất phác, chuyển thân, đi đến bên người Vương Phục Hưng, hắc hắc cười ngây ngô.

Vương Phục Hưng cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, cùng mấy chục huynh đệ gật sau lưng Hồ Từ gật đầu, cười nói: ”Mọi người đêm nay tùy tiện cuồng hoan, ngày mai bây giờ bắt đầu, đúng giờ tới nơi này đi làm, đến lúc đó nghe Hạo Nhiên ca an bài.”

Một đám người ầm ầm xác nhận.

Phương Hạo Nhiên về mặt ủy khuất oán, nhức cả dái nói: ”Phục Hưng lão Đại, người đem nhiều huynh đệ như vậy đều an bài, huynh đệ yêu cầu, đã lúc nào an bài thỏa đáng?”

Vương Phục Hưng rất khinh bỉ hần liếc, cười mắng: ”Gấp cái gì mà gấp, đêm nay liền an bài cho người thỏa đáng.”

Phương Hạo Nhiên ánh mắt sáng ngời, ánh mắt rơi vào trên người Bạch Tổ Vũ bên người Vương Phục Hưng kia, tựa hồ đã hiểu lầm ý tứ Vương Phục Hưng, vươn ngón tay cái, cười lớn nói một câu đạt đến một trình độ nào đó, sau đó trực tiếp đi tới bên người Bạch Tổ Vũ.

”Mỹ nữ, sân nhảy náo nhiệt như vậy, chúng ta cùng một chỗ tiến đến chơi một chút, như thế nào?”

Phương Hạo Nhiên cười đùa tí tưng đối với Bạch Tổ Vũ nói ra.

Vương Phục Hưng sắc mặt cứng ngắc, không biết giải thích như thế nào.

Trên mặt Kiệt Khắc một tia mặt mờ tức giận lóe lên rồi biến mất.

Đã liền lạnh như băng không nói một lời, Yên Đế đều ánh mắt nghiền ngẫm.

Người trong cuộc, Bạch Tố Vũ càng là dở khóc dở cười, tựa hồ cũng biết người bạn này của Vương Phục Hưng đã hiểu lầm cái gì, lại không có đi giải thích, liếc mắt nhìn hắn, khẽ cười nói: "Tốt."

"Cái kia chúng ta đi thôi."

Phương Hạo Nhiên về mặt hưng phấn, đối với Bạch Tố Vũ loại đẳng cấp mỹ nữ này, tin tưởng nam nhân bình thường rất khó kháng cự đấy.

Hai người một trước một sau, đi vào sân nhảy.

Tại Kiệt Khắc cùng Điền Nghiệp Đại an bài xuống, mấy chục huynh đệ Vương Phục Hưng chiếm cứ một mảng lớn nơi hẻo lánh, từng rương bia không cần tiền đem đến trước mặt bọn họ, Hồ Tử cũng bị bọn hắn lôi đi.

Vương Phục Hưng cùng Yên Đế hai người lẳng lặng lên lầu hai, nằm ở trên lan can, nhìn Bạch Tố Vũ cùng Phương Hạo Nhiên trong sân nhảy tựa hồ còn không có buông ra, chẳng qua là phối hợp lắc lư lấy thân thể, neho mắt lại, ánh mắt trên tức.

Hắn đột nhiên nhớ tới Phương Hạo Nhiên đại tiện nhân tại đại học đã từng nói qua một câu, không có nội hàm gì, chỉ cần mặt chữ, đã đủ để cho người ta lý giải thông thấu.

"Cái gọi là thanh xuân, còn không phải là xao động kích tình cùng nỗ lực dục vọng nha."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Làm Chết Đám Kỹ Nữ Này

Vương Phục Hưng đồng chí rất thất vọng.

Buồn bã, bất hạnh, phần nộ bất quá chỉ như vậy.

Hắn vốn cho là thanh xuân tương đương kích tình thêm đại tiện nhân tính dục thời điểm đối mặt với nữ nhân nhất là nữ nhân xinh đẹp sẽ rất không bị cản trở, kết quả nằm ở trên lan can nhìn hồi lâu, Phương Hạo Nhiên cùng Bạch Tố Vũ trong sân nhảy uốn éo a uốn éo, không có nửa điểm động tác khác người.

Quy củ như vậy, cũng quá không giống tính nết Phương Hạo Nhiên rồi. Vương Phục Hưng âm thầm lấy làm kỳ, lại nhìn một hồi, nhãn lực của hắn không tệ, tăng thêm bên này góc độ vừa vặn, đã có thể mơ hồ thấy Phương Hạo Nhiên mồ hôi trên đầu, có thể hai tay của hắn hay vẫn là cùng chờ Thượng Đế giải cứu cừu non lạc đường, giờ cao lên, nói cách khác, từ đầu đến cuối, hắn cùng Bạch Tố Vũ đều không có tư chi bên trên tiếp xúc.

"Thời khắc mấu chốt như xe bị tuột xích a, tiểu tử này lúc nào biến thành khẩu hiệu chủ nghĩa người rồi, cơ hội tốt như vậy cũng không biết quý trọng."

Vương Phục Hưng về mặt đáng tiếc nói.

"Ngươi là có ý a?"

Yên Đế nói khẽ, cùng Vương Phục Hưng giống nhau nằm ở trên lan can, theo tay cầm một chai bia, nhìn qua đám người điên cuồng trong sân nhảy, con mắt luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng lặng yên nóng rực lên.

"Hả?"

Vương Phục Hưng nghi hoặc nhìn về phía Yên Đế.

"Ít cùng ta giả bộ, dùng tính tình của ngươi, chắc chắn sẽ không tại trong chuyện nữ nhân này phạm sai lầm, trừ phi nữ nhân này có vấn đề, ngươi lại để cho Hạo Nhiên đi dò xét? Sẽ không sợ tiểu tử bị mỹ nhân kế?"

Yên Đế tức giận nói.

Vương Phục Hưng hít một hơi, châm một điếu thuốc, lại ném cho Yên Đế một cây, đã trầm mặc xuống, mới thản nhiên nói: "Trúng mỹ nhân kế càng tốt, nữ nhân này là lão bản quán bar Phục Sinh, xem ra kết hôn không bao lâu, nếu như không có đoán sai năng cùng năng cái người quản lý gọi Kiệt Khắc kia cũng có một chân. Việc này giao cho Hạo Nhiên đi làm, theo dõi, lời nói khách sáo, chụp ảnh, cũng có thể đem chứng cứ chộp vào trong tay chúng ta,

quán bar Phục Sinh mới có lời của chúng ta quyền 20% công ty cổ phần, hay vẫn là quá ít.”

Yên Đế ngửa đầu nhấp một hợp bia, sáng lạn cười nói: “Thật hèn hạ, bắt quá ta thích.”

“Có đôi khi làm việc hèn hạ là con đường thỏa mãn dục vọng bản thân tốt nhất, chỉ có điều thủ đoạn ám muội tăng thêm ở ngoài đứng xem đồng tình đối với người bị hại, cho nên đem hèn hạ từ ngữ hình dung đã thành nghĩa xấu. Không sao, sự tình lẫn vào hắc vốn chính là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, dùng điểm thủ đoạn nhỏ làm nhiều chút ít công ty cổ phần đến nuôi sống huynh đệ của mình, không gì đáng trách.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, ngậm lấy điều thuốc đi xuống lầu, đi vào dưới lầu mình trước mặt mấy chục huynh đệ, mang theo một chai bia dạo qua một vòng, đám này đàn ông cũng đều đủ rộng lượng, có thể uống, cầm lấy bình bia nhỏ, không sai biệt lắm đều là một cái làm từ thái phóng khoáng. Vương Phục Hưng tương đối rụt rè nhưng rồi đi một vòng cũng uống bốn bình.

Phương Hạo Nhiên cùng Bạch Tố Vũ cũng từ sân nhảy, một mực canh giữ ở cách đó không xa Kiệt Khắc lập tức cầm một ly nước trái cây đi qua giao cho trên tay Bạch Tố Vũ. Phong độ tư thái yếu điệu mọi cử động tràn đầy thiếu phụ mỹ lực Bạch Tố Vũ sừng sốt một chút, lặng lẽ hướng về phía Kiệt Khắc mở trừng hai mắt.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc đem hết thấy nhìn ở trong mắt, dáng tươi cười càng nghiền ngẫm, lẳng lặng đi ngang qua bên người Phương Hạo Nhiên, nhỏ giọng mắng một câu: “Không có tiền đồ.”

Phương Hạo Nhiên về mặt phần uất, lại lại không thể làm gì.

Tại Phục Sinh quán bar đã ngồi đợi khá hơn một giờ, Vương Phục Hưng tự mình dẫn người rời đi quán bar, không có nhiều lời chỉ nói là còn có hoạt động, lại để cho một đám tại kiến trúc công trường bên trên kiểm com ăn đàn ông nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy lấy đi theo tiêu Vương ca xác thực đủ đặc sắc, ngày hôm nay xuống, vô luận đi đường hay vẫn là nói chuyện, đều thư thân rất nhiều.

Trọn vẹn sáu mươi người ra phục sinh quán bar, nửa đêm thời gian gần mười hai giờ, cũng không có thuê xe, tại dưới sự dẫn dắt của Vương Phục Hưng, lung la lung lay, đi về hướng phụ cận trung tâm tắm rửa Tân Hồ.

Vương Phục Hưng đồng chí nhiều khi tự nhận là quân tử nhưng cho tới bây giờ cũng bắt giác lấy mình có cái gì bụng lớn số lượng. Lão bản trung tâm tắm rửa Tân Hồ là kỳ trên mình đảm nhiệm ngày đầu tiên gục hướng về phía Hoàng Vân Hạo bên kia như thế nào cũng phải lấy lại danh dự không phải?

Một đám người trùng trùng điệp điệp.

Nửa đêm mười hai giờ.

Trực tiếp xông vào đại sảnh Tân Hồ tập đoàn.

Dẫn đầu khí vũ hiện ngang.

Sau lưng một đám huynh đệ khí diễm sắc sỡ.

Trước sân khấu tiêu thụ ăn mặc làm dáng sừng sốt, quản lý trách nhiệm sừng sốt, mấy cái khách hàng cũng toàn bộ ngốc tệ.

Trùng hợp xuống lầu lão bản La Kỳ chuẩn bị về nhà thấy một màn như vậy, hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngồi dưới đất.

Vương tiên sinh này, là tới nên trận rồi hả?

Sai rồi.

Vương tiên sinh là tới mang đội chơi gái. Kỹ nữ đây.

“Lão La, không cần khẩn trương, ta cũng không phải là đến gây sự đây, không có ý nghĩa. Bắt quá nhóm người huynh đệ này com nước no nê rồi, tổng phải cần mấy cái nữ nhân tới thoải mái thoáng qua, tất cả mọi người là nam nhân lời nói không cần ta nói quá minh bạch, lão La, người xem rồi an bài?”

Vương Phục Hưng cười tùm tùm nói, quay người nhìn thoáng qua một đám đàn ông rõ ràng ánh mắt tỏa sáng, lại nhìn một chút La Kỳ.

La Kỳ lập tức thoáng buông lỏng một ít, tự lộ ra một cái dáng tươi cười, hôm nay tuy rằng đứng ở trên thuyền Hoàng Vân Hạo nhưng từ nội tâm của hắn mà nói cũng không muốn cùng Vương Phục Hưng trở mặt. Người làm ăn không muốn đắc tội bất luận cái thế lực gì, đây là cơ bản nhất. Hắn đi vào trước mặt Vương Phục Hưng, có chút xoay người, đưa ra một điều thuốc, khó xử nói: “Vương tiên sinh, tiêu khiển thoáng qua là không thành vấn đề, chỉ có điều nhiều huynh đệ như vậy, chúng ta nơi đây cũng không có nhiều cô nương như vậy a. Hơn nữa hiện tại đúng là náo nhiệt thời điểm, rất nhiều cô nương đều tiếp khách, người xem?”

Vương Phục Hưng nhận lấy điều thuốc lại không châm, mắt lé liếc mắt nhìn hắn, thân nhiên nói: “Không sao, ta lại để cho các huynh đệ đi theo khách nhân thương lượng.”

Hắn vừa mới đưa tay, đằng sau mấy chục tiểu đệ liền rục rịch.

La Kỳ lại càng hoảng sợ, tranh thủ thời gian ngăn cản, do dự xuống, cắn răng cười khổ nói: “Hảo hảo hảo, Vương tiên sinh đừng nóng vội, ta lại để cho

nhân viên nơi đây đi thương lượng, đêm nay cho những khách nhân miễn phí, một người giảm giá tám mươi phần trăm, để cho bọn họ rời đi trước.”

Hắn xoay người, cố nén lửa giận, hướng về phía nơi đây nhân viên công tác phát phát tay, kẻ cả bảo an ở bên trong, tại lão bản chỉ dẫn xuống, toàn bộ chia nhau đi dọn bãi.

La Kỳ dẫn Vương Phục Hưng đến qua một bên trên ghế sa lon ngồi xuống, nói khẽ: “Loại này Vương tiên sinh, trung tâm tắm rửa đêm nay tối đa cũng chính là bốn mươi cô nương, các huynh đệ quá nhiều, ta cũng khó xử lý, chỉ sợ còn muốn một người hầu hạ hai cái huynh đệ, giá tiền phương diện, khó tránh khỏi sẽ cao một chút.”

“Chớ cùng ta nói tiền, nói tiền tổn thương cảm tình.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cười nói, nhìn thoáng qua La Kỳ sắc mặt lập tức cứng ngắc xuống, vút cho hắn một điều thuốc, ăn ngay nói thật nói: “Hon nữa ta không có tiền.”

La Kỳ một tấm mặt mo này lập tức kim nén đến đỏ bừng, trong ngực nín lấy một hơi, phiền muộn muốn ói máu.

Giờ khắc này, hắn thề, hắn thật sự rất muốn khóc.

Mang theo gần sáu mươi người đến bạo lực chơi gái kỹ thuật?

Người là muốn nghịch thiên?

Chính thức nện trận cũng bắt quá chỉ như vậy rồi.

La Kỳ sắc mặt âm tình bất định, cuối cùng do đỏ bừng chuyển thành tái nhợt, hít thở sâu một hơi, xoa xoa trên mặt mồ hôi lạnh, hắn hay vẫn là quyết định nhận thức trống, miễn cưỡng cười nói: “Vương tiên sinh nói đúng, cảm tiền thương cảm tình, lúc này đây, xem như ta mời các huynh đệ.”

“Hay, vẫn là lão La tốt a.”

Vương Phục Hưng cười ha hả vỗ bờ vai của hắn nói.

Đang khi nói chuyện, đại khái bốn mươi tên oanh oanh yến yến đã toàn bộ bị nhân viên công tác mang đi ra, xếp thành rồi vài sắp xếp đứng ở đại sảnh, quần áo bại lộ, biểu lộ làm dáng, thậm chí người khác trên mặt còn mang theo cao trào qua đi ửng đỏ, đặc biệt mê người.

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua một đám đàn ông rõ ràng có chút bạo động đứng lên, tùy ý một cước ước lượng ở trên móng đất Phương Hạo Nhiên bên cạnh, cười mỉa: “Khách khí trái trứng, đều cho ta ra sức điểm, làm chết đám kỹ nữ này!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Kỹ Nữ Bát Tử, Kim Thương Bát Khuất

Không có thực lực cũng như không gặp được cơ hội thích hợp thì phải nhẫn nhịn

Đạo lý này, căn bản cũng không cần người khác tới cảm lỗi tại Vương Phục Hưng mà dạy cho hắn, nhưng không có thực lực mà lại có cơ hội, chắc chắn sẽ cho đối phương chút chơi đùa, một đồng chí chắc chắn sẽ để ý tới chuyện ấy.

Tựa như hiện tại, cách làm của La Kỳ tại Phục Sinh quán bar đêm nay, đặt ở chỗ nào cũng chính là phản bội. Vương Phục Hưng ngày đầu tiên đã bị một phát tát vào mặt, hắn đương nhiên nuốt không trôi khẩu khí này, vừa vặn hôm nay là lần đầu tiên cùng các huynh đệ lôi kéo cảm tình, nhiều cơ hội tốt a, La Kỳ tại Phục Sinh quán bar chính mồm nói thiếu nợ mình một món nhân tình, vì vậy Vương Phục Hưng liền không chút do dự dùng nhân tình này cho thật tốt rồi, tổ chức thành đoàn thể đến chơi gái. Kỹ nữ, quá mẹ nó uy vũ rồi, cũng đúng mấy chục gã đàn ông khẩu vị, cùng loại này lão bản, tuy rằng năm nhẹ một chút, nhưng vẫn là rất không tệ.

Trong đại sảnh một mảnh không khí hỗn loạn, một đám người địa vị cao nếu nhìn thấy mà nói thì chính là: Bọn họ đều là một đám người thô kệch, không hiểu được rụt rè lễ nghi, có thể có lợi ích sự tình thì sẽ đi làm, chẳng muốn muốn cái gì mặt mũi, coi như là chơi nữ nhân, chuyện thứ nhất cũng là phía kiểm tra nữ nhân đó một phen, xác nhận không có bị bệnh tật gì gãy vỡ thì mới có thể chơi a.

Vương Phục Hưng thích những huynh đệ như vậy.

Hắn ngồi ở trên ghế sa lon, bắt chéo hai chân, nhìn lên một đám huynh đệ đang chen chúc ồn ào chọn nữ nhân trước mặt, dáng tươi cười ý vị thâm trường. Phương Hạo Nhiên chính là kẻ đang biểu đạt tích cực nhất nhìn trái nhìn phải, ánh mắt lảng lệ ác liệt quét qua vòng này đến vòng khác, đem hai vị muội tử xinh đẹp nhất kéo ra, hặc hặc cười cười, cũng không nói chuyện, mang người lên lầu.

Đây là muốn song phi nữa a.

Những người khác một hồi khinh bỉ, vốn là tài nguyên không đủ, kết quả lại để cho gia hòa này một người chọn lấy hai cái, đúng là quá đáng rồi a.

Đã có Phuong Hạo Nhiên dẫn đầu, phía dưới những người này triệt để buông thả, đây là tiêu chuẩn sói nhiều thịt ít cục diện, đoán chừng không ít huynh đệ đêm nay muốn sáng khoái thì phải chia sẻ cùng với huynh đệ khác rồi. Một đám nữ tử cứng ngắc khuôn mặt nhỏ nhắn, lại không dám phản kháng, có thể làm cho lão bản mình phía chịu nhịn nhục mà đuổi hết khách đi tiếp đón những người này, khẳng định không phải là những kẻ mà các nàng có thể phản kháng a.

Đám người càng ngày càng ít, tìm được ‘Quy túc’ trực tiếp lên lầu người càng ngày càng nhiều, nội tâm đã bắt đầu có chút hối hận La Kỳ về mặt đau khổ đứng ở một bên, có ý định gọi điện thoại cho Tiểu Lục kia, lại không dám, đối phương cũng không làm ra cái nháo nhào gì cả, chỉ dựa vào cái nhân tình cửa miệng mà hần lỗ nôm nói ra đến đây chơi gái, hần đúng là cực khổ mà không dám nói ra.

Khi hần thấy nữ nhân chuyên hầu hạ mình bị ba nam nhân lôi lên lầu, La Kỳ dường như đã đến biên giới phát tác, đó là tiểu tình nhân đã theo hần gần hai năm, bình thường vô cùng được sủng ái, chỉ phải phục vụ cho hần, thân thể mềm mại như vậy, có thể chống lại ba nam nhân tàn phá sao?

“Vương tiên sinh, cái kia cũng không phải trung tâm tắm rửa nhân viên, mà là thư ký bên người của ta!”

La Kỳ mặt sắc mặt xanh mét nói, thân thể không ngừng run rẩy, ánh mắt gắt gao chăm chú vào mặt Vương Phục Hưng.

“Cái nào?” Vương Phục Hưng về mặt mờ mịt, nhìn La Kỳ, cười cười, giễu cợt nói: “Nếu không lão La ngại đi lên xem một chút, ai đưa người không nên động tới lên, cứ dựa theo quy củ xử lý, trả thù lao tốt rồi.”

La Kỳ hít thở sâu một hơi, nói khẽ: “Vương tiên sinh đây là ở nhằm vào ta?”

“Làm sao có thể?” Vương Phục Hưng dáng tươi cười sáng lạn: “Lão La ngại lại suy nghĩ rồi, quán bar sự tình tuy rằng ngại không đúng với ta, nhưng ta vẫn là có thể lý giải được, lão La ngại là người làm ăn, lấy sinh ý làm trọng, chúng huynh đệ của ta đến đây để tạo sinh ý cho ngại, đây không phải chính là giúp ngại hay sao? Nói nhằm ngại quả thật là không đúng rồi.”

Mang người đến bạo lực chơi gái lại coi như là giúp mở rộng sinh ý?

La Kỳ cố nén ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Vương Phục Hưng, trầm giọng nói: “Vương tiên sinh, ngại đến cùng muốn thế nào?”

Vương Phục Hưng chậm rãi chọn điều thuốc, ném cho Yên Đế không có lên lầu man đang đứng bên cạnh một cây, hơi híp híp con mắt, thân nhiên nói: “Không được tốt lắm, bất luận kẻ nào cũng phía đối với hành vi của mình mà trả cái giá thật xứng đáng ngại cũng vậy, mà ta cũng vậy, hiện tại ngại có thể gọi điện thoại cho cái tên Lục ca kia rồi.”

Thanh Phố địa phương này, chính là trong toàn bộ các nơi của Hoa Đình, chính là con gà đẻ trứng vàng đại danh đình đình.

Được xưng nam nhân thiên đường Thiên đô đô thị giải trí. Ôn hòa Hoa Đình một đường quán bar trước vài thanh ghế xếp có tay vịn phục sinh quán bar. Còn có chính là thần thần bí bí bóng lưng phức tạp nghe gió lầu.

Thanh Phố khu đoạn thời gian gần nhất này đặc biệt hỗn loạn, vốn là Tề đại thiếu gia Tề Phụng Vũ chiếm lĩnh được một thời gian, sau đó qua tay Sở Thành Võ, nhưng cũng không lâu lắm, tại Hoa Đình dưới mặt đất xã hội mọi việc đều thuận lợi Sở Nhị gia lại gặp phiền toái, mảnh đất này bản cũng trong vòng một đêm bị Kim Lăng Dương Đồng Hồ phá hủy mất phân nửa, theo sát lại là Hoa Đình lão hồ ly Nghiêm Thủy Trường thò tay vào khuấy lên rồi thâu tóm lấy hơn một nửa mảnh đất này. Sở Nhị gia thế lực lập tức thu nhỏ lại chỉ còn chiếm được mấy nhà. Sau đó Vương Dự Tây tọa trấn Thanh Phố nửa tháng, tình huống ổn định về sau, Nghiêm lão hồ ly lần nữa đôi soái, đem một trong bốn thủ hạ đặc lực nhất ‘Thiên Địa Huyền Hoàng’ Hoàng Vân Hạo phái đến Thanh Phố.

Một loạt động tác nhìn như khản trương, nhưng cũng dị thường bình tĩnh, trong con mắt người ngoài cuộc, Sở nhị gia có thể vượt cấp cùng Nghiêm Thủy Trường giao phong, giống như là đã không thể tránh né được rồi.

Nhưng đối với Hoàng Vân Hạo người trực tiếp đối đầu mà nói, hần bây giờ đối thủ, chỉ là một cái mới xuất đạo không bao lâu đã bị phái đến nơi đây chịu chết tiêu diệt chừng mà thôi.

Nghe gió trong lầu cái nào đó trong rạp.

Hoàng Vân Hạo cầm lấy một phần tư liệu Nghiêm Thủy Trường giao cho hần, cũng không thèm đọc qua mấy dòng liền ném qua một bên, khinh thường cười nói: “Vương Phục Hưng? Chưa nghe nói qua, một cái chưa đủ lông đủ cánh tiểu tạp mao, lại còn dám chạy đến đây cùng ta tranh giành địa bàn. Đầu năm nay, người trẻ tuổi có dã tâm là chuyện tốt, nhưng dã tâm bành trướng quá mức thì lại không nên rồi, ngược lại sẽ hại người hại mình. Sở lão nhị thủ hạ không còn ai hay sao? Nguyên bản ta cho rằng hần không đến tranh phong cùng với ta, ít nhất cũng sẽ phái Tôn Tường đi ra, không nghĩ tới phải đến một người tuổi còn trẻ, cho dù đưa hần chết cũng không có nửa điểm thành công ty tử.”

“Lão bản, ngại chó coi thường tiểu tử này. Gần đầu tiểu tử này thanh danh đang lên như điều gặp gió, Sở lão nhị cháu rể, nghe nói đã từng hai lần anh hùng cứu mỹ nhân cứu ra Sở tiểu thư, có thể đánh nhau, thân thủ rất khá. Hơn nữa cùng Kinh Thành một vị đại nhân vật cũng có quan hệ thân mật, trước đó vài ngày vẫn còn trên báo chí nhao nhao chuyện xấu. Những thứ khác không nói, Dương Tu Kiệt bị giết sự kiện kia, cũng là xuất phát từ tay hần, cảnh sát đến bây giờ đều tìm không thấy bất cứ chứng cứ gì, một cuộc sát cục, xếp đặt thiết kế không chê vào đâu được, hiện tại không ít người đều tại cảm khái hậu sinh khả uý, không phải ta xem trọng hần, Vương Phục Hưng vẫn có chút thủ đoạn tâm cơ đấy.”

Tiểu Lục ngồi ở một bên nói khẽ, đôi mắt Hoàng Vân Hạo, hẳn biểu hiện cung kính dị thường, hoàn toàn không như đối mặt với Tôn Tường liêu lĩnh không có chút trối buộc nào.

“Không thể xem thường đối thủ, nhưng cũng đừng quá coi trọng đối thủ, hẳn ngay cả có thủ đoạn thì như thế nào? Cùng kia nói hẳn có thủ đoạn, chẳng bằng nói hẳn cơ hội thi triển thủ đoạn. Người trẻ tuổi, ví dụ như ngươi, ví dụ như Tiểu Tứ, ví dụ như hẳn Vương Phục Hưng, có thể đi cho tới hôm nay một bước này, cũng không phải ngu ngốc. Tiểu Lục, nếu như sự tình của Vương Phục Hưng đặt trên người ngươi, ngoại trừ vũ lực phương diện ngươi không bằng hẳn, những thứ khác có lẽ ngươi kém hẳn bao nhiêu, hẳn rất ưu tú, ta thừa nhận. Nhưng không là đối thủ của ta, hẳn cũng không xứng làm đối thủ của ta.”

Hoàng Vân Hạo thân nhiên nói, nhìn như vô ý quét mắt nhìn qua Tiểu Lục, ngón tay có tiết tấu gõ gõ vào lan can bên cạnh, lặng lẽ nói: “Vương Phục Hưng là một khối đá kê chân rất tốt, nếu như đi ra, ngươi liền chịu trách nhiệm đem hẳn đạp xuống, giết chết, giẫm tàn phế! Có lòng tin hay không?”

Tiểu Lục sắc mặt nghiêm nghị, trong đầu không khỏi nhớ tới trong quán bar Phục Sinh mấy giờ đồng hồ trước, mình gặp phía cái đối thủ trạc tuổi mình.

Mình lúc ấy đã nói cho hẳn biết rồi, lần sau gặp mặt, nhớ gọi mình là Lục ca đó.

Khỏe miệng của hẳn nhẹ nhàng giơ lên, khí chất cũng càng liêu lĩnh, trầm giọng nói: “Có!”

Hoàng Vân Hạo thoả mãn gật đầu, nhìn như vô ý nói một câu: “Giết chết hẳn, mảnh đất này sẽ là của ngươi.”

Tiểu Lục ánh mắt càng sáng ngời sắc bén đứng lên.

Một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Tiểu Lục nhú nhú mày, lấy điện thoại ra, nhìn xuống dãy số, trầm giọng nói: “Lão La, chuyện gì? Há? Mẹ nó, chuyện phát sinh lúc nào, hẳn đã đi chưa? Nói cái gì rồi há? Đi, ta đã biết.”

Trò chuyện thời gian không đến nửa phút đã bị cắt đứt.

Hoàng Vân Hạo thân nhiên nói: “Làm sao vậy?”

“Tiểu tử kia mang theo tất cả huynh đệ của hẳn tới tràng tử của La Kỳ chơi gái rồi một lần.”

Tiểu Lục cảm di động, sắc mặt cổ quái nói.

“A?”

Hoàng Vân Hạo hứng thú đứng lên.

“Hẳn còn cho Tân Hồ trung tâm tắm rửa để lại mấy chữ. Con mẹ nó, thật coi mình là một nhân vật hay sao? Ngu ngốc. Lão bản, chúng ta đem La Kỳ về bên mình, đào góc tường của hẳn, hẳn liền cho ra sự khiêu khích trắng trợn này.”

Tiểu Lục sắc mặt âm lãnh nói, giờ khắc này, hẳn giống như có lẽ đã đem mình trở thành chủ nhân của mảnh đất này.

“Viết lưu niệm? Đề câu gì?”

Hoàng Vân Hạo bình tĩnh nói, ánh mắt lại hơi chút hí híp.

Tiểu Lục môi rung rung xuống, cắn răng nói: “Kỹ nữ bắt từ. Kim Thương Bất Khuất! Hẳn nói hẳn ngày mai còn đi chơi gái.”

“Ha ha ha ha ha.”

Hoàng Vân Hạo đột nhiên cười to, thanh âm phóng khoáng, chỉ có điều tiếng cười càng về sau, thanh âm của hẳn lại thẳng tắp lạnh như băng xuống.

“Tốt cho một gái điểm bắt từ Kim Thương Bất Khuất. Tiểu Lục, một hồi ngươi đi đem cái bộ chữ kia mang tới cho ta.”

Tiểu Lục gật gật đầu, nhìn lão bản của mình, muốn nói lại thôi.

Hoàng Vân Hạo tựa hồ biết rõ ý nghĩ của hẳn, phát phát tay, bình thân nói: “Nếu như người ta ra chiều, ngươi cũng đừng chậm trễ, Tiểu Lục, rút ra một chút thời gian, chiếu cố hẳn.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Phí Bảo Hộ

Vương Phục Hưng tựa hồ ngay ở chỗ này cảm rở xuống, đem Phục Sinh quán bar thành đại bản doanh của chính mình, làm gì chắc đó, yên lặng phát triển thực lực. Cùng Hoàng Vân hạo bình an vô sự, ai cũng không có chủ động khiêu khích qua, về phần Tân Hồ trung tâm tắm rửa, Vương Phục Hưng trong ba ngày, lại dẫn người đi hai lần, vẫn là đập qua bằng cái nhân tình của La Kỳ, cũng là bạo lực chơi gái kỹ thuật, đi đâu phản bội Vương Phục Hưng La Kỳ có khổ cũng không dám nói, kiên nhẫn đoán chừng đã đến cực hạn, tùy thời đều có phát tác.

Về phần Vương Phục Hưng thuộc hạ bảo kê những nhà khác tràng tử, hẳn đồng dạng cũng không có chút nào sao nhãng. Một đồng chí hiện tại cũng coi như là cỗ đồng lớn nhỏ, mỗi tháng đều có thể được chia hoa hồng, tuy nói hiện tại mấy vị kia lão bản bề ngoài giống như đều đã có điểm tâm tư khác, có thể một ngày sẽ trắng trợn đào ngũ, Vương Phục Hưng muốn phái người qua trông coi, hẳn hơn năm mươi huynh đệ ở bên trong, đã phân đi tới bốn nhà kia hơn ba mươi người.

Tổng thể mà nói, Vương Phục Hưng tình huống hiện tại xác thực không tính lạc quan, yếu nhân không có ai, đòi tiền không có tiền, hậu đài cũng tính là người khác. Hẳn bây giờ hơn năm mươi tiểu đệ đều là một đám đàn ông rất khôi ngô, nhưng ngoại trừ Hồ Tử, lại không có một cái nào có thể lấy một địch trăm mãnh tướng, thân thủ không tệ Ngụy Cường cũng không được, nhân tài thứ này, đúng là cần nhờ thời gian tích lũy đấy.

“Này. Ngươi đang suy nghĩ gì?”

Một đạo thanh âm ngọt ngào thanh thúy vang lên bên tai Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, lập tức kịp phản ứng, đem thực đơn trong tay đưa cho phục vụ viên bên cạnh, rất tự nhiên bắt lấy bàn tay nhỏ bé của Sở Tiền Duyên ở đối diện, nói khẽ: “Không có gì, nhân viên phục vụ, tranh thủ thời gian mang thức ăn lên a.”

“Tiên sinh, ngài còn không có gọi món ăn.”

Phục vụ viên đứng ở một bên bảo trì mỉm cười nói, nhà hàng thái độ phục vụ cũng không tệ lắm.

Vương Phục Hưng ho khan thanh âm, nhàn nhạt nói câu thật có lỗi, cầm qua thực đơn, tùy tiện chọn hai cái đồ ăn, đợi phục vụ viên sau khi rời đi mới cười nói: “Một hồi muốn đi cái đó, đêm nay bồi ngươi.”

Sở Tiền Duyên hừ hừ hai tiếng, như đứa bé giống nhau, hình như đã trở thành phương thức biểu đạt bất mãn của nàng rồi, Sở lão sư đứng lên, chủ động đi đến bên cạnh Vương Phục Hưng ngồi xuống, nhẹ giọng cười nói: “Một hồi đi Phục Sinh quán bar tốt rồi, Tôn thúc nói Phục Sinh quán bar lão bản là một cái yêu tinh, đạo hạnh sâu, ngày bình thường rất ít tự mình đi ra ngoài làm việc, nhưng từ khi ngươi tiếp quản nơi đó, liền mỗi ngày hướng quán bar chạy tới, ta sẽ đi gặp nàng.”

Nói xong lời cuối cùng, Sở lão sư theo bản năng quơ quơ nắm tay nhỏ, ý chí chiến đấu bùng bùng.

Vương Phục Hưng khẽ cười khổ, lần trước cô nàng này cùng Ngư Tiểu Vũ giao phong thắng lợi, chiến đấu dục vọng rõ ràng có xu thế thẳng tắp bay lên, hẳn nâng chung trà lên, uống ngụm nước trà, bất đắc dĩ nói: “Ta chỉ tìm lấy một cái cơ để gặp ngươi thôi mà, nha đầu ngốc, thật đúng là làm như ta có mặt lớn nhu vậy à?”

“Đúng vậy a đúng vậy a, biểu tỷ ngày hôm qua gọi điện thoại cho ta, còn nói muốn ta giám sát chặt chẽ ngươi, nàng nói ngươi loại nam nhân này một không chú ý sẽ phạm sai lầm đấy, không dốc lòng dạy dỗ mà nói về sau chịu thiệt chính là mình, ta cảm thấy có đạo lý, cho nên hôm nay mặc kệ ngươi nói cái gì, ta đều phía mau mau đến xem.”

Sở Tiền Duyên dương dương đắc ý nói, hai người coi như là dùng một loại phương thức rất độc đáo tiếp xúc thân mật qua, cho nên hiện tại thời điểm ở cùng Vương Phục Hưng thì Sở lão sư dĩ thường tự nhiên, đối với người nào đó cũng càng thân mật. Có người nói con đường đèn trái tim nam nhân đều tiến qua dạ dày, muốn lưu lại hình bóng của nữ nhân trong tâm trí của nam nhân, phát sinh qua quan hệ thân mật nữ nhân cùng thuần khiết nữ nhân quan hệ, tự nhiên khác biệt như ngày với đêm.

“Dạy dỗ?”

Vương Phục Hưng khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nhìn chăm chăm vào Sở Tiền Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt treu tức. Một ngày không thấy như cách ba thu, tình yêu cuồng nhiệt nữ nhân chân thật nhất khắc họa, mấy ngày nay sự tình ở quán bar vô cùng bận rộn, Vương Phục Hưng lần nữa đối mặt Sở lão sư, càng ngày càng cảm thấy nàng tựa hồ thêm hấp dẫn mê người rồi.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?”

Sở Tiền Duyên yếu ớt nói, ngẩng lên mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng nhuận phơn phớt.

Cùng nữ nhân ở chung là một cuộc chiến tranh, Sở Tiền Duyên yếu đi thanh thế, Vương Phục Hưng lập tức công kích càng thêm mãnh liệt, hẳn cười khe khẽ, thò tay nhẹ nhàng nắm lấy cái cằm nhỏ nõn trắng bóc của nàng, nói nhỏ: “Mấy ngày nay có nhớ ta hay không?”

“Có chứ. A, không có, ta nghĩ tới ngươi làm gì.”

Sở Tiền Duyên vốn là theo bản năng cho ra một đáp án, kết quả thấy đối phương đáng tươi cười, lập tức lại cảm giác mình một chút như vậy cũng không đủ rụt rè, trực tiếp đổi giọng, vừa định uốn éo cái đầu nhỏ một chút, lại đột nhiên cảm thấy trước mắt một màu tối đen, Vương Phục Hưng trực tiếp đem

nàng kéo qua

”Tên đại bại hoại, lại bị hấn khi dễ rồi.”

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng đánh vào bả vai Vương Phục Hưng hai cái, cam chịu số phận ôm cổ của hấn, ngược ngùng phối hợp lại.

“Tiên sinh, tiểu thư, ngài muốn đồ ăn.”

Nhân viên phục vụ tiếng nói lỗi thời vang lên.

Sở Tiền Duyên nữ nhân kịch liệt run rẩy thoáng qua, không biết từ ở đâu ra khí lực, đẩy Vương Phục Hưng ra, đỏ mặt, ánh mắt trốn tránh, giống như một cái nai con bị hoảng sợ, lắp bắp nói: “A, người đặt ở nơi đây là tốt rồi.”

Nhân viên phục vụ mang theo thiện ý hướng về phía Sở Tiền Duyên chớp chớp con mắt, nói câu ngon miệng, yên tĩnh rồi đi.

“Ăn tiểu nữ nhân người đã no rồi, còn dùng dùng bữa?”

Vương Phục Hưng nhìn Sở Tiền Duyên trêu tức nói.

Nguyên bản tim đập rộn ràng Sở Tiền Duyên sắc mặt càng đỏ, thanh âm bối rối lại có một tia nức nở, nàng hung hăng đẩy Vương Phục Hưng một thanh, cáu gắt nói: “Xấu hổ chết ta rồi, buồn nôn, mau ăn cơm, ăn xong đi quán bar tra xét một chút!”

Một đồng chí một giọng nói tuân mệnh, ăn như hổ đói, hành vi bằng phẳng lay động, tựa hồ đối với việc tra xét kia không hề áp lực.

“Heo!”

Sở lão sư nhỏ giọng mắng một câu, cúi đầu đem một khối Bì Đản bỏ vào trong miệng.

“Thật muốn đi vào?”

“Đúng vậy a.”

“Toàn bộ đi vào sao?”

“Ừ ừ, nhanh á.”

“Ta đây tiến vào.”

Phục Sinh cửa quán bar, Vương Phục Hưng với nụ cười tà ác treo trên khuôn mặt lôi kéo tay Sở lão sư, chậm rãi đập bậc tam cấp cầu quán bar, Sở lão sư tựa hồ căn bản cũng không có ý thức được trong lời nói có chút vấn đề, nũng nịu tiếng nói làm cho người mơ màng, trả lời dị thường phối hợp.

Vương Phục Hưng đồng chí nhin cười, mang theo Sở Tiền Duyên đi vào quán bar đại môn, mới vừa vào cửa, liền phát hiện rồi bầu không khí không đúng.

Không có âm nhạc bạo lực phát ra hay du dương trầm bổng như mọi ngày.

Không có đám người cuồng loạn nhảy nhót.

Lúc này Phục Sinh quán bar không có một chút tiếng động nào, hoàn toàn yên tĩnh.

Giữa quán bar, một mảnh đông nghịt đại khái sáu bảy mươi người đang vây chung quanh đó, quán bar lão bản Bạch Tổ Vũ đang đứng bên người một nam nhân trẻ tuổi nói gì đó, trên mặt tuy rằng mang theo dáng tươi cười, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy tức giận.

Mà Vương Phục Hưng thủ hạ có gần ba mươi người xuất hiện ở nơi này, nhìn chằm chằm, nhưng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, không kim lòng được rất nhanh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Sở Tiền Duyên.

“Một hồi nếu như đánh nhau, người liền hướng lầu hai chạy có biết hay không? Đừng để cho người làm bị thương người.”

Vương Phục Hưng nói khẽ.

Sở Tiền Duyên ánh mắt có chút mờ mịt, hồi lâu, mới gật gật đầu, nắm tay Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Vậy người cẩn thận một ít.”

“Yên tâm.”

Vương Phục Hưng cười cười, đem Sở Tiền Duyên kéo đi, nhanh chóng đi tới

Bạch Tổ Vũ thấy Vương Phục Hưng, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, mở miệng hô một câu: “Vương tiên sinh.”

Nguyên bản ánh mắt đang chăm chú nhìn vào Bạch Tố Vũ, Tiểu Lục lập tức quay đầu, vô thức sờ lên bím tóc đặc biệt của mình, cười ha hả nói: “Ồ!!!, người thật là có nhân hạ thoải mái, cùng đàn bà đi dạo phố ăn cơm? Chắc chắc, cái này là Sở gia đại tiểu thư a? Quả thật xinh đẹp, cũng không biết trên giường có biểu hiện như nào, huynh đệ, người có thể để Lục ca cũng ném qua hương vị được không?”

Sở Tiền Duyên vẻ mặt phần nộ, tròn tròn con mắt.

Vương Phục Hưng vỗ nhẹ phần lưng của nàng, đem nàng đưa đến bên người Bạch Tố Vũ, cùng Hồ Tử liếc mắt nhìn nhau, mới quay người nhìn Tiểu Lục, thân nhiên nói: “Có chuyện gì mà tìm đến đây?”

“Đừng nói như vậy, lão La bên kia, hẳn thiếu nợ người một cái nhân tình, vì vậy người liền mang theo một đám huynh đệ đi chơi gái ba ngày. Mà Bạch tỷ cũng đã nói, chỉ cần chúng ta lão bản về sau tới nơi này uống rượu, toàn bộ miễn phí, cho nên chúng ta đã tới rồi, lão bản đã từng nói qua, nhưng trên đường xảy ra chút việc, tuy rằng hẳn tới không được, nhưng là nói với ta, bữa này rượu hẳn mời khách, nếu như như vậy, có lẽ vẫn là có thể miễn phí a? Bạch tỷ?”

Tiểu Lục âm dương quái khí mà nói, nhìn Sở Tiền Duyên với ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Bạch Tố Vũ thần sắc bình thản, gật đầu nói: “Miễn phí.”

Tiểu Lục hặc hặc cười cười, mắt liếc Vương Phục Hưng, đắc ý nói: “Như thế nào, người còn có cái gì muốn cùng Lục ca nói?”

Mở miệng một tiếng tự xưng Lục ca.

Thật biết điều.

Vương Phục Hưng thần sắc bình thản, nói khẽ: “Bạch tỷ nói miễn phí, vậy miễn phí tốt rồi.”

Tiểu Lục càng cuồng vọng, cười ha ha, đột nhiên đem chai rượu trong tay ném xuống đất, quay đầu lại hướng về phía đám người hắn mang đến rống lên vô cùng cuồng vọng: “Mọi người cứ việc uống, muốn uống gì thì uống cái này, miễn phí.”

Sáu bảy mươi người toàn bộ cười to, tiếng cười khinh miệt, không kiêng nể gì cả.

“Người gọi Vương Phục Hưng đúng không? Tôi đây của người bồi tiếp ta uống ly rượu. Nếu như có thể lại để cho Sở đại tiểu thư cùng ta uống một chén rượu giao bôi mà nói, huynh đệ chúng ta cũng không để cho các người tốn kém quá nhiều, lập tức đi ngay, người thấy như thế nào?”

Tiểu Lục cười tủm tỉm nói, thần sắc âm trầm.

Sau đó.

Sau đó Vương Phục Hưng liền thực đi qua.

Trực tiếp đi đến bên người Tiểu Lục, bình tĩnh nói: “Lục ca hà tất đi vội vã? Trước tiên đem tiền trả đi chứ.”

Vương Phục Hưng thanh âm không lớn, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại làm cho tất cả mọi người sững sốt.

“Giao tiền? Không phải miễn phí? Đùa với ta sao?”

Tiểu Lục lạnh lạnh mở miệng nói, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, ánh mắt như độc xà.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc cầm lấy một chai bia còn chưa mở nắp, nhẹ giọng cười nói: “Tiền Rượu, Bạch tỷ nói miễn, thì miễn phí, ta nói rất là tiền thứ khác.”

“Cái gì tiền?”

Tiểu Lục neho mắt lại, chỉ có điều không đợi hắn giả bộ xong, con người của hắn liền đột nhiên phóng đại.

Vương Phục Hưng trong tay một chai bia trực tiếp vung lên, hắn hoàn toàn không kịp phản ứng chút nào, cái chai đã đập thẳng vào mặt hắn.

“Phanh!”

Tiếng thủy tinh vỡ thanh thúy

Bia văng tung tóe.

Mảnh thủy tinh văng khắp nơi.

Bia bắn khắp người Tiểu Lục, trên mặt hắn còn vương lại không ít mảnh thủy tinh.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Chỉ có Vương Phục Hưng vẻ mặt bình tĩnh, xoay người, nhìn Tiểu Lục đang chật vật, cười tủm tỉm nói: “Ta nói là phí bảo hộ.”

“Lấy ra!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chúng Ta Là Xã Hội Đen

Phí bảo hộ, chính là hành vi vơ vét của cái của những hắc bang.

Tiểu Lục từ mười tám tuổi bắt đầu đi theo bên người Hoàng Văn Hạo, tính ra cũng đã lăn lộn được hơn tám năm, thu phí bảo hộ thu vô số lần, nhưng là lần đầu tiên gặp tình huống người khác thu phí bảo hộ của mình.

Hơn nữa đáng hận nhất chính là, loại tình huống này lại phát sinh khi mình mang theo mấy chục huynh đệ đi uống rượu.

Phẫn nộ, khúat nhục, kinh ngạc, còn có một chút ủy khuất mà hắn không muốn thừa nhận.

Nhưng chủ cửa hàng mà hắn mang thù hạ tới đòi phí bảo kê, chắc hẳn tâm tình đang như hắn bây giờ.

Trong quán rượu hoàn toàn yên tĩnh, không hề giống thường ngày ồn ào ầm ĩ. Im lặng, Vương Phục Hưng, vừa mới xuất đạo, chân đặt chưa vững đã đem tiền phí bảo hộ tính lên đầu Tiểu Lục, Tiểu Lục phía trên là ai? Là Hoàng Văn Hạo, một trong bốn tay chân đắc lực nhất của nghiêm Trường Lăng, đây chính là trần trụi đập tan da mặt?

“Người nói cái gì? Ta không có nghe rõ, nói lại một lần nữa đi.”

Tiểu Lục nhẹ giọng mở miệng nói, ngữ khí âm trầm lạnh lẽo, gương mặt dữ tợn nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, hắn chậm chạp vươn tay, đem bia dính trên mặt lau đi, bia xẹt qua vết thương, mang theo một mảnh nóng rất đau đớn, rất lạ lẫm cảm giác, nhưng càng để cho hắn thêm điên cuồng phẫn nộ.

“Phí bảo hộ. Lấy ra.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, không kiêu ngạo không siểm nịnh. Cùng Sở Tiền Duyên uống chén rượu giao bôi? Ném thử Sở Tiền Duyên tư vị? Làm cho mình gọi hắn Lục ca? Từng cái từng cái, đều đang khiêu chiến cực hạn của Vương Phục Hưng, Vương Phục Hưng hiểu ẩn nhẫn, nhưng ẩn nhẫn không phải nhu nhược, câu nói kia thế nào nói, không thể nhẫn được nữa, liền không cần nhẫn nữa nha.

“Nếu như ta không xuất tiền ra?” Tiểu Lục cười ha hả nói, bởi vì sắc mặt triệt để vận vẹo, cười rộ lên càng thêm dữ tợn, hắn nhẹ nhàng híp mắt, tựa hồ yên lặng cân nhắc lợi hại, trong ánh mắt lóe ra tận lực che giấu nhưng không làm thế nào giấu đi được sát khí.

Đến khiêu khích Vương Phục Hưng, là ý của hắn, cũng là Hoàng Văn Hạo ý tứ, nhưng hiện giai đoạn hãy cùng Vương Phục Hưng đao thật thương thật cứng rắn liều một lần, lại không phải ý tứ của hắn, tình huống hiện tại giống như tên đã lên cung, không thể vãn hồi được nữa.

Tiến hay lùi?

Tiểu Lục do dự, nhưng khí thế cũng không mấy suy giảm, thản nhiên nói: “Người còn non lắm, lão bản của chúng ta coi như là chống lại Sở lão nhị, cũng chẳng phân biệt được sần sần nhau, hắn ở chỗ này mời chúng ta uống rượu, người tới thu phí bảo hộ? Người tính cái thứ gì? Ta hôm nay đem lời thề nơi đây...”

“Ta không muốn nghe những thứ này nói nhảm.”

Vương Phục Hưng tư thái tương đối cường ngạnh, đứng ở chỗ này, cũng không lui lại nửa bước, trực tiếp đã cắt đứt lời nói của Tiểu Lục, hắn rút ra một điều thuốc, đốt, hít thở sâu một hơi, thản nhiên nói: “Cho, hay vẫn là không cho?”

Tiểu Lục sắc mặt triệt để âm trầm xuống, sát ý không thêm che giấu, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Dễ nói, dễ nói. Huynh đệ người không phải là đòi tiền sao, Lục ca là có tiền, người muốn, ta liền cho người rồi. Bất quá ta có một yêu cầu, hay vẫn là câu nói kia, lại để cho nữ nhân người ngoan ngoãn theo ta uống chén rượu giao bôi, sau đó lại cùng huynh đệ của ta uống vài ly. Nhìn người như vậy phong quang, chúng ta ghen ghét chết rồi, có cơ hội, tất cả mọi người cùng làm Sở gia con rể. Ha ha ha, Vương Phục Hưng, ít cùng lão tử trang bức đi, đều muốn tiền thì dễ nói, rút rượu!”

Vương Phục Hưng hút thuốc động tác dần dần cứng ngắc, có chút nheo mắt lại, cuối cùng, hắn đem tàn thuốc ném trên mặt đất, nói khê: “Nguy Cường.”

“Đến ngay đây.”

Vương Phục Hưng đồng chí đệ nhất số tiểu đệ lập tức đứng ra, biểu lộ bình tĩnh, nhưng bàn tay đang nắm chặt lại đến nổi cả gân xanh, không biết là đang hưng phấn hay sợ hãi.

Tiểu Lục hẳn thích Sở Tiền Duyên. Điểm này hẳn chưa từng có phủ nhận qua, Vương Phục Hưng lại buông cho hẳn sao, thật sự có thể dễ dàng như vậy buông Sở Tiền Duyên cho hẳn sao?

“Đóng cửa. Đánh chó.”

Vương Phục Hưng rút cuộc triệt để gỡ bỏ cái mặt nạ bình tĩnh nhu hòa kia xuống, ánh mắt cũng triệt để trở nên âm lãnh lên, hẳn vừa dứt lời, đã có động tác, thuận tay nâng lên bên cạnh một chai bia, không nói hai lời, liền đập xuống đầu Tiểu Lục.

Tiểu Lục rút cuộc biến sắc, tựa hồ không nghĩ tới mình đem Hoàng Vân Hạo ra làm bình phong mà đối phương còn dám động thủ, hẳn vốn cho là chuyện này tối đa cũng chỉ là quy mô nhỏ xung đột, tuyệt đối không nghĩ đến trở thành dây dẫn nổ khiến cho hai phe xung đột kịch liệt, thật không nghĩ sự tình lại phát triển tới nước này.

Hắn vì cái gì không sợ Hoàng Vân hạo? Vì cái gì?

Tiểu Lục vô thức nâng lên cánh tay của mình, nội tâm thậm chí có chút sợ hãi, đồng thời có chút khó hiểu.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản.

Bởi vì một đồng chí căn bản cũng không biết rõ Hoàng Vân Hạo là ai.

Hoa Đình xã hội dưới mặt đất, Vương Phục Hưng biết có cái đại lão gọi Sở Thành Võ, ngoại nhân gọi Sở Nhị gia. Còn biết vùng tam giác Trường Giang có một ông vua không ngai Nghiêm Thủy Trường.

Cái khác? Không có cái khác.

Chính là dùng câu nói của Hoàng Vân hạo đánh giá Vương Phục hưng mà áp dụng lại.

Hoàng Vân hạo là ai? Chưa nghe nói qua.

Cho nên Vương Phục Hưng động thủ, dứt khoát bá đạo, đừng nói hẳn không biết Hoàng Vân Hạo là ai, coi như là biết rõ thì đã có sao? Sở Tiền Duyên là nữ nhân của hẳn, không có người nào có thể vũ nhục, ai cũng đều không được.

Chai bia giờ liền đập xuống theo một đường cong, trực tiếp đập vào cánh tay Tiểu Lục đang nâng lên

“B-A-N-G...GG!”

Tiếng vang nặng nề.

Tràn đầy bia bình rượu trước tiên nổ tại cánh tay Tiểu Lục.

Tình cảnh thoáng cái thăng cấp.

Cánh tay kịch liệt đau nhức Tiểu Lục vô thức cong người lại, ngẩng đầu ý định thả một câu chửi bới, lại đột nhiên thấy đối phương nâng lên một chân, công bằng, trực tiếp dấn thẳng vào gương mặt của hẳn.

Cái loại ngu ngốc đánh nhau trương khuôn mặt ra, không phải là vì để cho người ta được dẫm lên một cách thoải mái hay sao?

Bạch Tố Vũ, Sở Tiền Duyên.

Hai nữ nhân đồng thời ngốc trệ.

Một mực thủ vệ tại các nàng bên người Hồ Tử hạp thời mở miệng: “Lên lầu.”

Tiểu Lục bị Vương Phục Hưng một cước đạp ra ngoài bốn năm mét mới dừng lại, một đầu be bét toàn máu và bia hòa trộn, thậm chí trên mặt còn mang theo một cái dây ấn dẹt thường roc rắng, đầu gối, đây tuyệt đối là thời điểm hẳn chật vật nhất từ khi xuất đạo đến nay.

Điên rồi.

Tiểu Lục sắc mặt dữ tợn, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, tên hỗn đản này điên rồi, vậy mà thực dám động thủ

“Móa, xông con mẹ nó lên hết cho ta. Đập tan nơi này! Thấy cái gì đập cái đó, đập nát hết thầy cho ta!”

Tiểu Lục đột nhiên giận dữ hét lên, triệt để đánh mất lý trí.

Một lũ thủ hạ của Tiểu Lục như bưng bình, đứng lên không nói hai lời bắt đầu thi hành mệnh lệnh, lập tức cầm thứ đang ngồi lên của mình ném ra bốn phía, một nhóm người dị thường ăn ý tách ra, lao thẳng đến quầy bar.

Cái này chính là đập phá a.

Thô lỗ. Không văn minh. Tạo cho đối phương thiệt hại lớn nhất. Không có nửa điểm kỹ thuật hàm lượng.

Tiểu Lục đội ngũ một đoàn.

Vương Phục Hưng đội ngũ cùng quán bar bảo an một đoàn.

Hai nhóm người lập tức va chạm đến cùng một chỗ.

“Bành!”

Trong quán rượu hai đạo trầm trọng đại môn chăm chú khép kín.

Một cái thân hình cao lớn hộ vệ thậm chí không quên treo một tấm bảng ngoài cửa: Tạm dừng buôn bán.

Xem như chính thức đóng cửa đánh chó rồi.

Trong quán rượu xung đột lập tức thăng cấp, thoáng cái não nhiệt lên, Hồ Tử canh giữ ở đầu bậc thang, có khí thế một kẻ làm quan cả họ được nhờ.

Vương Phục Hưng cười cười, nhìn Tiểu Lục đang té trên mặt đất cách đó không xa, chậm quá đi tới.

Tiếng tấm lưng lầy Tiểu Lục ca rút cuộc lộ ra một tia ý sợ hãi, tự bình tĩnh nói: “Ngươi muốn như thế nào?”

“Giao tiền.”

Vương Phục Hưng thân nhiên nói, ngôn ngữ thanh đạm, tay chân cũng không nhàn rỗi, một cước đá vào tiểu phúc của Lục ca.

“Oe.”

Tiểu Lục thiếu chút nữa lại quỵ trên mặt đất, cố nén toàn tâm đau đớn, từ dưới đất đứng lên, cũng không sánh cường làm anh hùng nữa, run run rẩy rẩy móc ra một tấm thẻ chi phiếu đưa ra đi, sắc mặt trắng bệch, cắn răng nói: “Mặt mã sáu số sáu, phía trên có hai mươi vạn, có đủ hay không?”

“Vậy là đủ rồi.”

Vương Phục Hưng nhạt cười nhạt nói, đem tạp lấy tới, nhưng không có dừng tay, lần nữa ra chiêu, hung hăng một cái tát trực tiếp quất vào Tiểu Lục trên mặt.

“Ngươi!”

Tiểu Lục bị tát một cái lão đảo, bụm mặt, hoàn toàn bị đánh cho hồ đồ, ngày bình thường chơi liều biến mất vô tung vô ảnh, ánh mắt sợ hãi.

“Còn tưởng rằng ngươi nói cùng như Thần Hoàng lão bản đa ngu tách ra, nuôi ngươi như vậy cái phế vật tâm phúc, hần có thể lợi hại đi nơi nào?”

Vương Phục Hưng khinh thường cười nói, lại là một cước, trực tiếp đem Tiểu Lục đập bay lên, hung hăng nện xuống đất giữa đám thủ hạ của hần cách đó không xa.

Vừa mới giao thủ cũng không có tạo thành hư hại qua lớn, đám người lập tức an tĩnh lại, nhìn thân ảnh Tiểu Lục đang run rẩy đứng lên, sắc mặt cứng ngắt.

Đây là đường làm quan rộng mở hăng hái, Tiểu Lục ca sao?

“Còn muốn tiếp tục lưu lại nơi đây phá phách thì đừng khách khí, muốn đi đấy, đặt lên chủ tử của các ngươi, đứng ở chỗ này chường mắt.”

Vương Phục Hưng tựa ở trên quầy bar, phối hợp rót cho mình một chén rượu, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch, ngữ khí tùy ý nói.

Một đám người theo Tiểu Lục đến đây có chút do dự, rất ăn ý phân ra hai người, nâng lên Tiểu Lục, xám xịt đi về hướng cửa ra vào.

Đã xong?

Cứ như vậy đã xong?

Vương ca thật đúng là uy vũ a.

Trên lầu, Bạch Tố Vũ trong ánh mắt hiện ra dị sắc, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng tựa ở trên quầy bar uống rượu thân ảnh.

Sở Tiền Duyên vẻ mặt không thềm che giấu kiêu ngạo tự hào, đáng tươi cười cũng rất rụt rè.

Chỉ có Yên Đế cùng Phương Hạo Nhiên nhú mày, không biết đang suy nghĩ gì.

Vương Phục Hưng hít mắt, nhìn hai người nân đỡ Tiểu Lục đi xa, thần sắc biến ảo, nếu như sẽ có người ở bên cạnh hắn mà nói liền sẽ thấy, ánh mắt của hắn lập loè liên tục, tựa hồ đang do dự.

Gia gia của hắn đã từng nói, muốn thu thập một người, phải làm cho hắn tâm phục khẩu phục, để cho hắn chịu phục hoặc là để cho hắn sợ hãi, giẫm người cũng giống như vậy, không phải là vì nhất thời cực nhanh, hoặc là không ra tay, nếu như xuất thủ, cần triệt để đưa hắn đạp xuống đi, hoặc là, trực tiếp giết chết. Tóm lại, không thể cho đối phương trả thù cơ hội.

Vương Phục Hưng ánh mắt ngưng tụ, nhẹ nhàng mở miệng: “Chờ một chút.”

Song phương toàn bộ đều là sững sờ.

Mang lấy Tiểu Lục đi về hướng cửa hai người cũng đứng vững bước.

Yên Đế cùng Phương Hạo Nhiên liếc nhau, hai người đều phát hiện lẫn nhau trong ánh mắt vui vẻ.

“Biết rõ chúng ta là người nào không?” Vương Phục Hưng thần nhiên nói, nhìn thoáng qua Tiểu Lục đội ngũ, không có chờ bọn hắn mở miệng, liền lầm bầm lâu bầu cho ra đáp án: “Chúng ta là xã hội đen a.”

Xã hội đen, chính là một đám người không xem luật pháp ra gì rồi, nói như vậy, giết chết một người, hay làm cho tàn phế một người, có lẽ không phạm pháp a?

Vương Phục Hưng đặt chén rượu xuống, đột nhiên đi về phía trước hai bước, ngăn ngừi chạy lấy đà, sau đó tại tất cả mọi người ngốc trệ trong ánh mắt, một chân nâng lên, trực tiếp đá vào chiếc bàn lớn trước mặt.

Cái bàn hướng phía Tiểu Lục bay tới.

Nhanh, chuẩn, hung ác, ổn!

Sát phạt quyết đoán, khí phách bức người!

Trầm trọng bàn rượu bay lên, tại tất cả mọi người căn bản phản ứng đều không kịp trước tình huống này.

“Loảng xoảng đương!”

Thoáng cái đã đem nửa người của Tiểu Lục cùng với chiếc bàn nặng nề va chạm.

Máu tươi phun ra, giống như suối nhỏ, làm mấy người phục cận thoáng cái lây nhiễm một mảng máu tươi.

Tiểu Lục ca đã xong.

Tất cả mọi người biết rõ thành sự thực, người trẻ tuổi này quá độc ác, Tiểu Lục gấp đã kích lớn như vậy, coi như là bất tử, về sau đoán chừng cũng sẽ trở thành người sống đời sống thực vật.

Vén vén ra tay một lần, liền không cho đối thủ nửa điểm cơ hội trở mình.

Đồng dạng không lưu lại cho chính mình bất kỳ đường lui nào.

Thật ác độc.

Một đám người da đầu run lên, ngốc trệ đứng đấy, nội tâm bối rối, toàn thân thậm chí còn vô cùng dồi dào nước tiểu dồn xuống bàng quang.

Đạp xuống, liền không cho đối phương nửa điểm cơ hội.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, âm thầm cảm khái, lời này nói có đạo lý.

Trước mắt bao người, hắn cúi người, đem đôi giày của mình cởi ra, vụng trộm vuốt vuốt bàn chân đang đau, sau đó trực tiếp đem đôi giày ném tới.

Nguyên bản dắt díu lấy Tiểu Lục một người nam nhân theo bản năng tiếp lấy đôi giày.

Vương Phục Hưng hít thở sâu một hơi, cười lạnh nói: “Mang về cho Hoàng Văn Hạo. Cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Vua Cũng Thua Thẳng Liều

Nhiều khi, mèo bắt được con chuột rồi chậm rãi đùa bỡn thật ra là hành vi rất oai phong. Sư tử vỗ thỏ còn dùng toàn lực, mèo đối mặt với chuột, bằng vào gì mà có thể để nó bày ra tư thái thượng đế?

Bá đạo

Vương Phục Hưng đồng chí cũng không chơi trò mèo cùng sư tử, kiểu trâu bò rồi tinh rồi mù, Tiểu Lục ca cũng không phải là con chuột con thỏ, nhưng nói thật, hần thực chẳng muốn cùng Tiểu Lục dây dưa cái gì. Thấy một cái đối thủ cho mình cảm giác mình có thể chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, cho nên không vội không chậm chậm rãi tra tấn, kết quả lại đến cuối cùng là nguyên bản một cái đối thủ rất nhỏ yếu đột nhiên biến cường nhanh chóng, có thể làm cho tim mình bỗng đập nhanh, dễ như trở bàn tay đem hết thảy những thứ mình có đều phá hủy hết, càng quá phận chính là đoạt địa bàn của mình, tiền của mình, quyền của mình, cùng nữ nhân của mình.

Loại kết cục do coi thường này, đã sớm tại TV hoặc là sách vở diễn đi diễn lại ‘en n’ lần, loại quá ngu vk nờ~ rồi, quá nảo tàn rồi, làm cho Vương Phục Hưng đồng chí chẳng thêm ngó tới rồi, với hần mà nói, đối mặt với đối thủ, mặc kệ thành tựu cao thấp, hoặc là lựa chọn ẩn nhẫn không phát, một khi ra tay, chắc chắn sẽ không cho đối phương bất luận cái cơ hội lật bàn gì, hần hiện tại không dám lại trước mặt mọi người giết người, nhưng lại để cho hần triệt để biến thành phế nhân, Vương Phục Hưng hay vẫn là không sợ đấy.

Trong khoảng thời gian này Vương Phục Hưng thích nhất làm một cái giả thiết chính là đem mình trở thành Sở Thành Võ, sau đó lại để cho thời gian quay trở lại vài thập niên trước, nếu như mình là Sở Thành Võ mà nói, lúc trước mình chắc chắn sẽ không buông tha Dương Đông Hồ, gợn gợn, linh hoạt mà tiêu diệt, cũng sẽ không để bây giờ xuất hiện loại cục diện phức tạp như thế này.

Trên ý tứ nào đó mà nói, Vương Phục Hưng tại thời điểm trọng cảm tình sẽ rất trọng tình cảm, nhưng lại tuyệt đối sẽ không bị cảm tình ảnh hưởng đến quyết định của mình.

Nam nhân Vương gia, ôn lương cung kiệm, lòng dạ ác độc như sói, mới coi là kiêu hùng.

Vương Phục Hưng coi bỏ giấy, giẫm ở trên mặt đất lạnh buốt, một lần nữa đi trở về quầy bar bên kia, rót cho mình chén rượu, sau đó xoay người nhìn một đám không có người dẫn đầu sau liền triệt để bối rối kia, sắc mặt không bình tĩnh, có chút nhếch lên khóe miệng, không biết lúc nào hơn nhiều một tia chói mắt liền linh cùng lẳng lẹ ác liệt, lại để cho cả người hần lập tức từ nam nhân bình tĩnh biến thành mãnh thú đầy tích công kích.

”Thực mạnh mẽ.”

Lầu hai.

Bạch Tố Vũ lẩm bẩm nói, giương lên cái miệng nhỏ nhắn, chính là nhìn cái thân ảnh dưới lầu kia, trong ánh mắt còn mang theo một tia khiếp sợ cùng không thể tưởng tượng nổi, một cước đá bay cái bàn cấm rề trên sàn nhà trầm trọng, khiến nó bay vùn vụt hơn mười mét, hơn nữa có thể hoàn hảo chân không bị thương, loại cường thế này lực phá hoại cùng tính công kích, đủ để cho bất kỳ một cái nữ nhân nào từ trong nội tâm dâng lên một loại cảm giác muốn chiếm hữu.

Cường thế nam nhân lựa chọn nhìn lên tinh không, nữ nhân tức thì lựa chọn nhìn lên cường thế nam nhân, hơn nữa, vô luận đặt ở cái niên đại nào, vũ lực cao siêu tuyệt đối cũng sẽ làm cho lòng người mang cổ kỵ hoặc là sợ hãi thán phục đấy.

Sở Tiền Duyên khóe miệng có chút gợn lên, trong ánh mắt mang theo vẻ sùng bái không thêm che giấu, nàng một điểm đều không cảm thấy cách làm của Vương Phục Hưng thô lỗ, ngược lại cảm thấy vẻn vẹn mấy cái động tác của hần rất khí phách, rất dữ dằn, uy thế như thiên thần hạ phàm, rất uy vũ.

Bởi vì cái kia là nam nhân của nàng.

Lý do này là đủ rồi.

Đứng ở dưới lầu chậm rãi uống rượu nhìn cái kia sáu bảy mười người tranh nhau sợ sau lui ra khỏi quán bar, Vương Phục Hưng giống như có cảm giác bình thường, quay người, ngẩng đầu lên, nhìn Bạch Tố Vũ cùng Sở Tiền Duyên đang có chút ngăn người kia, mỉm cười, giờ nâng chén rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch.

”Động tác này diễn quá sâu.”

Phương Hạo Nhiên vẻ mặt ghen ghét nói, kế tiếp một câu triệt để bại lộ hần giấu đầu lòi đuôi: ”Bất quá ta thật là rất ưa thích rồi, đến làm cho Phục Hưng lão Đại dạy ta một cái, học xong tôi thiếu cũng coi như thành thạo một nghề rồi, cái muội tử nào mà không đến tay?”

”Người đánh thắng Hồ Từ trước rồi nói sau.”

Yên Đế nằm sấp ở một bên trên lan can, không lưu tình chút nào, đã kích nói.

”Nói như thế nào?” Phuong Hạo Nhiên cùng tiểu bảo bảo bình thường, không thể không nói, thuần túy dựa vào vũ lực giá trị trang bức cũng không phải là trang bức, là thật ngu. Bức, vì sao gọi là vốn liếng? Phục Hưng lão Đại nhiều vốn liếng nha.

”Vừa rồi Phục Hưng dưới lầu làm đấy, hoặc là nói một ít chuyện chúng ta biết rõ hắn làm được, Hồ Tử cũng hoàn toàn có thể làm được, hắn không phải ẩn giấu thực lực, chẳng qua là không có gặp được người có thể làm cho hắn toàn lực người xuất thủ mà thôi, toàn lực xuất thủ, một mình hắn, dễ dàng có thể chấp hai cái Hồ Tử, ta nói đơn giản một chút, ngươi có thể đem Hồ Tử nhìn thành là đồ đệ Phục Hưng, đã hiểu?”

Yên Đế nhẹ giọng cười nói, ngữ điệu không cao, nhưng là không thấp, bảo đảm người bên cạnh cũng có thể nghe được, những thứ này đều là có thể cùng người khác nói, có thể cho Vương Phục Hưng trong suy nghĩ mọi người, không tính là bí mật, nhưng lại có thể nói là chán nể, Vương Phục Hưng chẳng muốn nói, Yên Đế lại không để ý nói ra.

Về phần một ít không thể nói đấy, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không nhắc tới, coi như là đối mặt Phuong Hạo Nhiên, cũng sẽ không nhiều miệng nửa câu, tại trong ấn tượng của hắn, Vương Phục Hưng ở trạng thái đỉnh phong có thể có bao nhiêu lực phá hoại cùng lực công kích, còn không có ai biết.

”Ài, cùng Hồ Tử vật lộn thắng mới có thể để cho Phục Hưng lão Đại chỉ điểm mấy chiêu? Quá bức, được rồi, ca hay vẫn là không thành thạo một nghề, cũng đã là toàn năng nhân tài.”

Phuong Hạo Nhiên bất đắc dĩ nói, thấy người bên cạnh nghe được Yên Đế nói đều là vẻ mặt khiếp sợ, trong lòng của hắn cũng không có chút đắc ý, giống như Yên Đế mới vừa nói chính là mình giống nhau, chẳng lẽ cái cảm giác này là một người đặc đạo gà chó cũng thắng thiên? Tựa hồ dùng cái từ này cũng không quá thỏa đáng.

”Ngươi vẫn có thành thạo một nghề đấy.”

Yên Đế liếc mắt nhìn hắn, đột một điều thuốc chậm quá nói.

”Cái gì thành thạo một nghề?”

Phuong Hạo Nhiên vẻ mặt hưng phấn.

”Tỉ tiện. Cái này là ưu điểm lớn nhất của ngươi rồi.”

Bối cảnh thân bí phức tạp Phong Thánh Lâu.

Một cái rạp dì thường xa hoa rộng rãi.

Một trong đại tướng đặc lực nhất dưới tay Nghiêm Thủy Trường, Hoàng Vân Hạo sắc mặt âm trầm tiếp nhận một đôi giày do thủ hạ hai tay run rẩy đưa tới kia, quét mắt nhìn hắn một cái, đột nhiên đem giày vung, trực tiếp quất vào ngoài miệng đối phương.

Tiếng vang nặng nề.

Hoàng Vân Hạo tựa hồ còn chưa hết giận, vừa rồi rút lên mặt bên phải, lập tức lại cho mặt bên trái thêm một cái dấu giày.

Thế lớn lực trầm.

Đối phương nguyên bản cái mặt coi như anh tuấn lập tức sưng vù đứng lên, máu tươi chảy xuôi.

Hoàng Vân Hạo sắc mặt âm lãnh, lạnh giọng nói: ”Phế vật! Nuôi không các ngươi nhiều năm như vậy, hôm nay đi là làm cho ta mất mặt rồi hả? Tốt, rất tốt, các ngươi làm thật tốt, Nghiêm tiên sinh nhất định sẽ liếc lấy ta một cái, ta thực nên cảm ơn các ngươi a, sáu bảy mươi người chỉ khí cao nghênh ngang đi, lại xám xịt trở về, thực mẹ nó có gan, các ngươi sẽ không có chút huyết tính rồi hả?!”

”Lão bản, chúng ta...”

”BA~!”

Hoàng Vân Hạo không có buông ra giày lại một lần nữa hung hăng quất vào cái mặt chữ điền, giận dữ hét: ”Đừng lấy cớ, lẩn, đều cút ngay cho lão tử!”

Người thanh niên có đôi má cao cao toàn tâm toàn ý cũng không dám nữa nói nửa câu, thân người cong lại, sau lui ra ngoài.

Hoàng Vân Hạo sắc mặt âm tình bất định, đột nhiên giơ lên tay, đưa trong tay giày vải đi ra, trực tiếp nện ở cửa ra vào trên một cái bình sứ giá giá trị xa xỉ.

Bình sứ quơ quơ, té trên mặt đất, trực tiếp vỡ vụn.

Hoàng Vân Hạo đã trầm mặc hồi lâu, đợi lượng tà hỏa trong ngực triệt để biến mất, mới cầm lấy điện thoại gọi một cú điện thoại, đợi đối phương nhận được sau thân nhiên nói: ”Tiểu Lục thế nào?”

” Phế đi. Bốn mươi tám tiếng đồng hồ cực kỳ nguy hiểm, coi như là bảo trụ một cái mạng, tuổi già cũng là người sống thực vật.”

Đối phương ngữ điệu trầm thấp mà khàn khàn.

Hoàng Vân Hạo thân thể run lên thoáng qua, tà hỏa vừa mới đề xuống lại một lần nữa chui lên, gằm nhẹ nói: ” Lập tức thông tri Tiểu Tứ, bảo hắn từ Hàng Châu chạy trở về, trước trưa mai, ta muốn ở Phong Thính Lâu nhìn thấy hắn.”

Đầu bên kia điện thoại đã trầm mặc xuống, một giọng nói tốt, ngữ điệu càng trầm thấp, thân nhiên nói: ” Tiểu Lục làm sao bây giờ?”

” Giết!”

Hoàng Vân Hạo không có nửa điểm do dự nói.

Một cái người sống đời sống thực vật, về sau không có nổi chút tác dụng nào, trái lại mình còn muốn gánh chịu một số tiền thuốc men, quá lỗ vốn, Hoàng Vân Hạo có thể leo đến vị trí này, khẳng định không phải một cái chủ nhân trọng cảm tình, đối với hắn mà nói, không có giá trị lợi dụng đấy, chính là phế vật.

Phế vật, khẳng định sống không còn giá trị.

Hắn tiện tay quăng mất điện thoại, khoe mắt liếc qua cửa một đôi hơi lộ ra cũ nát, trực tiếp đi qua, kéo cửa ra, đem một đôi giày đá ra đi, cười lạnh nói: ” Tiểu tạp mao, ngươi điên rồi. Nói với ta vua cũng thua thằng liều hay sao? Lão tử lần này ngược lại muốn nhìn, ta đeo giày, ngươi coi bỏ có thể nào làm khó dễ được ta?!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Phóng Ngựa Tới Đây

Sở Tiền Duyên ở Phục Sinh quán bar vẫn đợi đến chuông mười giờ tối mới cáo từ rồi đi, chuyện đêm nay tuy rằng máu tanh một chút hỗn loạn một điểm, nhưng là Vương Phục Hưng tự mình đến diễn dịch đấy, vì vậy đối với Sở Tiền Duyên mà nói xuất diễn như thế nào đều có thể nhìn ra một ít ‘bạo lực đẹp’. Nhiều khi, rất nhiều phong cảnh, rất nhiều chuyện, cho người khác cảm giác sở dĩ không giống với, không phải là bởi vì đúng sai, mà là bởi vì một người mà khác đấy, đây đều là lời nói thật.

Vương Phục Hưng tự mình tiễn nàng rồi đi, hắn có đây hay không kỳ thật vấn đề không lớn, có Hồ Tử cùng Yên Đế, có thể xử lý tuyệt đại đa số vấn đề. Nhưng đồng chí tự nhận mình là một cái nhà quê lần thứ nhất đã có địa bàn của mình, nội tâm chắc chắn sẽ có chút ít không nở, thích tham gia, nhưng bây giờ vấn đề về an toàn của Sở Tiền Duyên rõ ràng so với quán bar trọng yếu hơn, hơn nữa hắn cũng thực chịu không được ánh mắt nóng nực của Bạch Tố Vũ, chỉ có thể tạm thời tính trốn trốn đi trước.

Thực nữ vợ người khác là tốt, nhưng mình tùy ý cảm thú nổi dậy có thể chắn mất quần áo đối phương, Vương Phục Hưng đồng chí thật sự là đề không nổi hứng thú, còn nữa cô nương kia bề ngoài giống như cùng người quản lý của nàng quan hệ cũng đồng dạng thật không mình bạch, sinh hoạt cá nhân, quá không bị kiểm chế rồi, đoán chừng cũng liên chí cái loại người ti tiện như Phương Hạo Nhiên mới thích.

Mang theo Sở Tiền Duyên ngồi vào trong xe, tự mình nịt giây an toàn cho nàng về sau, Vương Phục Hưng trầm mặc phát động ô tô, lẳng lặng trầm tư.

Sở Tiền Duyên vẻ mặt vui vẻ ngồi ở bên cạnh hắn, ôn nhu nói: ” Uy, ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Ta không gọi là Uy.”

Vương Phục Hưng cười nói.

Sở Tiền Duyên hừ hừ rồi hai tiếng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bên mặt Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng biết mình nếu như không nói lời nào cô nàng này có thể hừ hừ một đường đều không ngừng, thờ dài, cười nói: ” Nếu như ta nói ta đang sợ ngươi tin hay không?”

Sở Tiền Duyên sững sốt một chút.

Vương Phục Hưng phối hợp chọn điều thuốc, thì thảo lâm bầm ” Bất luận kẻ nào đều muốn vì hành vi của mình mà trả giá thật nhiều.”

Sở Tiền Duyên không có minh bạch ý tứ của những lời này, Vương Phục Hưng cũng không có nhiều lời, lái xe theo thường lệ đem nàng đưa đến cửa lớn, gần nhất vợ chồng son tựa hồ càng ngày càng nhu tình mật ý rồi, thời gian chung đụng thiếu đi, cho nên liền quý trọng mỗi một lần ly biệt, chuyện rất bình thường, các loại thân cái cái miệng nhỏ nhắn kéo cái bàn tay nhỏ bé, Sở lão sư cũng có thể buông rụt rè rồi, xuống xe thời điểm chủ động ôm lấy cổ Vương Phục Hưng, sợ hãi đuổi ra đầu lười triền miên rồi ba năm phút đồng hồ sau mới đỏ mặt trốn xuống xe, đối với đãi ngộ này rõ ràng cảm thấy thật

bất ngờ, một đồng ý tự mình mở màng hưởng thụ, sau mới phát động ô tô, nhưng không có quay Phục Sinh quán bar, mà là đi Thanh Đình hội sở.

Buổi tối đến gần chuông mười một giờ, Không Lâm vậy mà không có ở, Vương Phục Hưng bây giờ ở Thanh Đình thân có phận rất đặc thù, Thanh Đình ở ngoài ánh sáng tổng giám đốc Lý Cung tự thân tiếp đãi, thái độ rất khách khí, đem hân nghênh đón tiễn văn phòng về sau, tự mình đi văn phòng Không Lâm, đem một phần tư liệu lấy tới đưa cho Vương Phục Hưng, nhẹ giọng cười nói: "Vương tiên sinh, Không ca cố ý đã phân phó, nếu như lúc người tới hân không có ở đây, liền dặn ta đem cái này giao cho người, có lẽ có ích đối với người."

Vương Phục Hưng tuy rằng không biết thủy chung Hạ gia duy trì trật tự Cửu Đình rút cuộc là cái dạng tổ chức gì, hân thậm chí không biết Cửu Đình tồn tại, nhưng chỉ dựa vào trực giác, cũng xác nhận Cửu Đình rất không tầm thường, cho nên đối mặt bày tại ngoài sáng bên trên kỳ thật cũng không có bao nhiêu thực quyền, Lý Cung, hân cũng không có tự cao tự đại, hai tay đem tư liệu nhận lấy, một giọng nói cảm ơn, mở ra vừa nhìn, lập tức có chút cảm khái: "Hay vẫn là Không ca hiểu rõ ta, ta cũng chưa có tới đây, tư liệu liền đã chuẩn bị xong."

"Vương tiên sinh, Không ca hiện tại cơ hồ đem chuyện của người trở thành hạng nhất đại sự ở Thanh Đình, người cần gì, hân hiểu rõ nhất nhất."

Lý Cung lẳng lẳng cười nói, nói chuyện không tính là uyển chuyển, trực tiếp chỉ ra Vương Phục Hưng bây giờ đang ở Thanh Đình trong hội sở có vị trí trọng yếu.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, biểu lộ bình tĩnh, nói khẽ: "Nên cảm ơn hân."

Lý Cung dáng tươi cười lạnh nhạt, không có phát biểu cái gì, đưa cho Vương Phục Hưng phần tài liệu này, hầu như bao gồm Hoàng Văn Hạo những năm gần đây này làm bất cứ chuyện gì kiện, tình trạng kỷ cương đến không thể tại kỷ cương, Vương Phục Hưng lật rồi lại lật tư liệu trong tay, rất dày trọng cảm giác, cảm thấy phải nói cái gì, lại cái gì đều nói không nên lời, dứt khoát trực tiếp đứng dậy, cười nói: "Ta đây đi về trước. Chuyện cáo Không ca, tho không ăn có gần hân là chuyện tốt, nhưng đã trễ thế như vậy còn ra đi mục nát, cái đó chính là có trong nhà mình, Thanh Đình muội tử chất lượng vẫn còn rất cao đấy."

Lý Cung về mặt cười khổ, biểu lộ xoắn xuýt, cũng không nghe thấy lời Vương Phục Hưng hân muốn chuyển đạt.

"Hắt xì!"

Hoa Đình thành phố Hi Nhĩ Đồn khách sạn trong phòng tầng cao nhất.

Một cái trung niên nam nhân nho nhã nhả nhận đột nhiên hắt hơi một cái, dùng giấy khăn xoa xoa cái mũi sau cảm lấy cực phẩm âm tử sa trước mặt, phối hợp rót cho mình chén trà, nhẹ nhàng nhấp một miếng.

"Gần nhất lập thu, bị cảm rất khó khôi phục, hay vẫn là ta cái lão nhân này tốt, tuy rằng lớn tuổi, nhưng đơn giản không sinh bệnh."

Một cái thanh âm khàn khàn trầm thấp vang lên, âm điệu bình thản, gần như lãnh đạm.

Trung niên nhân đối diện trên ghế sa lon, chính là lão đầu lẳng lẳng ngồi xếp bằng tại trên ghế sa lon một thân mặc đường trang màu đen, vẫn không nhúc nhích, thần thái yên tĩnh như giếng nước, giống như một cái tượng phật bằng đá.

"Chuyện nhỏ. Có chút bệnh nhỏ không lớn, ăn hai khóa thuốc, không bị thương gân động cốt. Chỉ sợ có ít người thân thể quá mức khỏe mạnh, ngày nào đó đột nhiên đột nhiên ngã bệnh, nhất định là bệnh nặng, không khéo liền không bò dậy nổi."

Trung niên nam nhân bình tĩnh cười nói, trong tay cầm chén trà, nhìn lấy lão nhân trước mặt, biểu lộ bình tĩnh, ánh mắt lại ý vị thâm trường, nói khẽ: "Nghiêm lão, muốn chú ý thân thể a."

Lão nhân đột nhiên mở to mắt, nguyên bản bình thản khí chất tựa hồ lập tức trở nên âm trầm đứng lên, hân đuổi thẳng hai cái đùi, đặt ở dưới ghế sa lon mặt, thần nhiên nói: "Không nhọc hao tâm tổn trí, Không tiên sinh, người là, đơn giản không phải đến uống trà đây chứ, có chuyện gì, nói thẳng a."

"Vương Phục Hưng. Ta muốn bảo vệ hân."

Không Lâm thần nhiên nói, nguyên bản bình thản ánh mắt dần dần lợi hại đứng lên, tại trước mặt Hoa Đình vô miện giáo phụ, một bước cũng không nhường.

"Nghiêm lão, Hoa Đình rất lớn, người trên đầu cái mũ vô miện giáo phụ giống nhau không nhỏ, nhưng lời nói không dễ nghe đấy, người tự mình một người, chế định không được quy tắc trò chơi. Thanh phố khu mảnh đất kia phương quả thật có lợi nhuận, nhưng đem Hoàng Văn Hạo phái qua, tựa hồ không biết trọng nhân tài rồi. Ta không hy vọng hân cùng Vương Phục Hưng phát sinh xung đột, a, người trẻ tuổi này tính cách không tốt lắm, người xem, mấy giờ trước kia, Hoàng Văn Hạo thủ hạ khí trọng nhất Tiểu Lục chính là cái ví dụ."

Không Lâm cười tùm tùm nói, đem nước trà trước mặt uống một hơi cạn sạch, cũng không có ý rót một ly nữa, trực tiếp nhìn Nghiêm Thủy Trường, nói khẽ: "Trà ngon. Mọi người cùng nhau nhấp nhấp mới náo nhiệt, đúng hay không?"

"Ta chế định không được quy tắc trò chơi?"

Nghiêm Thủy Trường cười ha hả nói, thanh âm độ ẩm lại chậm lại, dị thường lạnh như băng.

"Đúng vậy, có ta ở đây, người chế định không được."

Khổng Lâm tràn đầy tự tin nói, đứng người lên, đi đến bên cửa sổ.

Nghiêm Thủy Trường nheo mắt lại, âm lãnh ánh mắt trực tiếp dán tại trên người Khổng Lâm sau, âm trầm nói: ” Khổng Lâm, vì một cái người trẻ tuổi mới xuất đạo không bao lâu, cùng ta vạch mặt, đối với ngươi không có bất kỳ chỗ tốt gì.”

” Vì một mảnh đất bần, cùng ta trở mặt, tổn thất của ngươi đồng dạng không nhỏ, hai người chúng ta còn nể mặt nhau, loại thuyết pháp này, song phương chẳng qua là cách một tầng cửa sổ mà thôi, nhưng tầng cửa sổ này, vẫn có giữ lại cần phải đấy, nếu như ngươi cố ý muốn xuyên phá, Thanh Đình phụng bồi đến cùng là được!”

Khổng Lâm cường thế nói, không có nửa điểm vòng qua vòng lại, ngữ khí của hắn dừng lại, tiếp tục nói: ” Vụ bản tía ở Khải Duyệt khách sạn, bên ngoài nhìn như bình tĩnh, nhưng Đại tiểu thư là người kế thừa tương lai gia tộc, ngươi thực cho rằng Hạ gia có thể không truy xét chuyện này? Hạ gia thủy chung vẫn truy xét mạnh mẽ mỗi chuyện này, lão Nghiêm, hy vọng sẽ không tra được trên người của ngươi.”

Từ Nghiêm lão đến lão Nghiêm, chỉ là hai chữ trình tự biến hóa thoáng qua, nhưng ý tứ hàm xúc lại không giống nhau.

” Ta hận nhất chính là bị uy hiếp, Vương Phục Hưng phải chết! Ai cũng không giữ được. Tiến vào cái trò chơi này, nhất định dựa theo ta chế định quy tắc làm việc, Khổng Lâm, ngươi bảo vệ hắn thì như thế nào? Thực đã cho ta không dám động đến hắn?”

Khổng Lâm cười to, không kiêng nể gì cả, đứng ở sát cửa sổ Hi Nhĩ Đồn khách sạn, nhìn đèn đuốc sáng trưng dưới chân, hào khí tung hoành nói: ” Phóng ngựa tới đây!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Tướng Soái, Binh Lính

Phòng Vip xa hoa rộng rãi, thảm thuần túy là chế tác thủ công, đèn thủy tinh treo trên trần nhà long lanh quý báu, Tivi LCD khổng lồ, nhiều loại nữ nhân, đủ mọi văn bài, cũng vô số kẻ những giao dịch quý hiếm hay cổ quái.

Đó chính là Thính Phong lâu.

Có người nói đùa nói Thanh Phố khu vực có Thính Phong lâu ngày đầu tiên khai trương, toàn bộ Hoa Đình hắc bạch hai nhà đều ở bên cạnh mà hộ giá, thuyết pháp tuy rằng khoa trương một ít, nhưng không có lừa làm sao có khối, có thể có loại này đồn đại, đủ để hiểu Thính Phong lâu có bối cảnh phức tạp như thế nào.

Thanh Phố khu vực ngăn ngui hai tháng đôi ba lần đại ca, bọn hắn đối với Thính Phong lâu thái độ lại không giống nhau, bắt đầu Tề gia Đại thiếu gia Tề Phụng Vũ hoàn toàn chính là chẳng quan tâm tư thái, tựa hồ rất kiêng kị, chiếm lấy cái địa phương này hơn một năm thời gian, chưa từng có đặt chân tới Thính Phong lâu một lần.

Sau đó nắm quyền là Sở Thành Võ, đối với Thính Phong lâu giống như Tề Phụng Vũ dùng chính sách ôn hòa, nhưng so với lúc trước Tề Phụng Vũ thì có chút liều lĩnh hơn, mặc dù không có chiếm công ty cổ phần, nhưng yêu cầu chia hoa hồng, một tháng hai trăm vạn, thậm chí chuyện này hay vẫn là Sở Nhị gia tâm phúc nhân vật Tôn Tường tự mình đi nói, Thính Phong lâu phương diện trả lời cũng coi như sáng khoái, không có cò kè mặc cả, ký một phần đơn giản hợp đồng, song phương bình an vô sự.

Có thể Sở Nhị gia chiếm lấy mảnh đất này bàn không đến một tháng, chia hoa hồng còn không có cầm, địa bàn lại lần nữa đổi chủ, trực tiếp đã rơi vào trong tay Hoa Đình giáo phụ Nghiêm Thủy Trường, bị vô số người sau lưng nguyên rủa hắn chết không yên lành Nghiêm Thủy Trường trước phái Vương Dự Tây dò xét ngọn nguồn, sau đó đem mảnh tướng dưới trướng của mình là Hoàng Văn Hạo một trong bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng giao xuống khu vực này.

Mà Hoàng Văn Hạo đã đến ngày đầu tiên, liền lên giọng tiến vào Thính Phong lâu, bao xuống rồi một gian xa hoa ghé lô, hầu như mỗi ngày đều đắm chìm ở bên trong, rõ ràng thân cận Thính Phong lâu thái độ.

Bởi như vậy, mọi người thủy chung đã cảm giác được chút mùi vị không yên lành.

Có thể chẳng ai ngờ rằng chính là, ngoại giới chưa từng có hướng người khác thỏa hiệp qua một lần Sở Nhị gia lần này đối mặt Hoa Đình ẩn hình giáo phụ, lại giống như không chút nào nhượng bộ, đem cháu rể của mình phái ra, lên giọng nhập chủ Phục Sinh quán bar, rõ ràng là dưới tình huống lâm vào hạ phong, lại vẫn muốn cùng Hoàng Văn Hạo đấu một trận.

Vì vậy lại bắt đầu loạn thế.

Nói loạn thế có lẽ lại không thỏa đáng, nhưng Thanh Phố khu gần đây xác thực không hề bình tĩnh. Hắc đạo nhân vật lão đại thay nhau chuyển đổi, đội ở ngoài đứng xem cảm thấy không sai biệt lắm hết thấy đều kết thúc đều đầu nhập vào đến Hoàng Văn Hạo bên kia thời điểm, Sở Nhị gia lại bày ra võ đài

tư thế, cái kia vị cháu rể cũng đầy đủ cường thế, đi tới nơi này miếng đất bàn không có vài ngày, trực tiếp đem thủ hạ của Hoàng Văn Hạo coi trọng nhất là Tiểu Lục đánh cho tàn phế, nửa đời còn lại sống đời sống thực vật.

Không dám nói toàn bộ Hoa Đình, chỉ cần một Thanh Phổ khu, bao nhiêu lâu rồi không có xuất hiện người trẻ tuổi mà có thể ra tay tàn nhẫn thế?

Thanh Phổ khu tại Hoa Đình này mấy tên lưu manh gần như kẻ nào cũng rõ, tại vùng này mở ra từng cái chỗ ăn chơi một ít lão bản đồng dạng cũng không rõ ràng lắm, nhưng hầu như tất cả mọi người biết rõ, cái này có trò hay để nhìn.

Thính Phong lầu tầng bốn.

Giữa một căn phòng cao cấp sang trọng.

Bị Nghiêm Thủy Trường phái xuống Hoàng Văn hạo đã từ nỗi giận bình tĩnh trở lại, bất chေo hai chân có chút lay động, trên khoe miệng cũng mang theo vẻ giổng như cười mà không phải cười, bưng chén rượu, nhìn bốn cái trung niên nam nhân ngồi ở trước mặt mình có chút câu nệ, nhạt cười nhạt nói: “Đừng khách khí, uống rượu. Ta cùng mấy vị mới quen đã thân, hôm nay không say không về, rượu ngon món ngon, mấy vị chẳng lẽ không cho ta Hoàng mỗ mặt mũi hử, có muốn hay không gọi cho các người mấy nữ nhân làm chút vui về thoáng qua? A?”

“Không cần không cần, Hoàng gia, chúng ta mời người một ly.”

Bốn người liền vội vàng lắc đầu nói, giờ chén rượu, về mặt cẩn thận từng li từng tí đáng tươi cười.

“Hắn là ta mời các người mới đúng, hặc hặc, mấy người có thể tới, là cho Hoàng Văn Hạo ta mặt mũi, đã hơn nửa đêm rồi đấy, ngược lại là quấy rầy mấy người nghỉ ngơi, ta cậ trước ly này tạ lỗi với các người, các người tùy ý.”

Hoàng Văn hạo cười ha ha, ngẩng đầu lên, quả nhiên đem ít nhất ba lượng Ngũ Lương Dịch uống một hơi cạn sạch, lập tức lại đổ đầy một ly, giờ lên, tiếp tục nói: “Mấy vị lão ca, lại đến, hôm nay chỉ có ta mời các người mấy chung rượu này.”

“Hoàng gia cất nhắc chúng ta.”

Bốn người có chút do dự một hồi, âm thầm trao đổi ánh mắt, rút cuộc đẩy ra một người để làm đại biểu, người được chọn trúng tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng không dám nói gì, bắt đắ dĩ đứng lên, nâng đỡ gọng kính trên sống mũi, lại không dám uống rượu.

Hoàng Văn Hạo mời rượu?

Hoa Đình mấy người có mặt mũi lớn đến như vậy?

“Ly lão bản, rượu mời không ổng, muốn uống rượu phạt hả?”

Hoàng Văn hạo neho mắt lại một câu hai ý nghĩa nói, nguyên bản hào sảng đáng tươi cười cũng lặg lặ thu liếm, sắc mặt trở nên có chút âm trầm.

“Không phải là ý tứ kia.” Ly lão bản phát phát tay, có chút bối rối, miễn cưỡng giờ ly lên, cùng Hoàng Văn Hạo cụng ly, uống một hơi cạn sạch, như là uống cạn đầy ngập đắng chất.

“Sảng khoái!”

Hoàng Văn hạo duỗi ra ngón tay cái tán thán nói, tự mình cầm chai rượu rót cho mấy người đầy vào, lờm bợm hắ, bình thản nói: “Ta tìm các người tới, các người nên biết là vì cái gì a?”

Bốn người liếc nhau, đồng thời lựa chọn trầm mặc.

Hoàng Văn Hạo không để ý, bưng chén rượu lên tự uống một mình, âm trầm nói: “Tiểu Lục đã xảy ra chuyện, tiểu tử kia cùng ta lẫn lộn tám năm, ai động đến hắ, ta giết kẻ ấy. Tất cả mọi người đều lẫn lộn để kiểm com ăn, bắt đầu ta cũng không có ý định khó xử Vương Phục Hưng, một tiểu tử chưa ráo máu đầu mới xuất đạo bao lâu mà thôi, có thể có bao nhiêu năng lực? Hắ, kết quả phiền toái lại rơi ngay vào đầu ta, hắ có năng lực gì ta không nhìn ra, ngược lại lại có chút cường ngạnh cùng can đảm. Các người mấy vị, lão La đã đến bên phía chúng ta, đều vì vị thần tài mà thôi, hôm nay chúng ta đem lời làm rõ rồi, Vương Phục Hưng, ta khẳng định phải động đến, hơn nữa là một ngày gần đây. Đứng ở bên nào, chính các người suy nghĩ, cùng một thuyền với ta, coi như là Sở lão nhị tìm tới, ta cũng có thể bảo vệ các người, nhưng đứng phía sau Vương Phục Hưng, ta thật muốn làm chút gì đó, Sở lão nhị sẽ không sẽ vì các người xuất lực, cũng thật khó nói rồi.”

“Bất quá các người yên tâm, cho các người tới đây, khẳng định cũng không phải uống phí, hai năm ở trong, các người cho Vương Phục Hưng bao nhiêu chia hoa hồng, ở chỗ này của ta, có thể giao thiếu một thành, xem như ta Hoàng Văn Hạo quả gặp mặt khi kết giao bằng hữu, về sau Thanh Phổ khu, chỉ cần có ta, không ai dám động tới người thoáng qua! Người khác sợ hắ Sở lão nhị, ta cũng không sợ, Nghiêm lão động một ngón tay có thể bóp chết hắ, về phần Vương Phục Hưng, hắ sống không được bao lâu, các người có gì mà phải lo lắng?”

Hoàng Văn Hạo cười tùm tùm nói, đây coi như là tiêu chuẩn uy bức lợi dụ rồi.

Bốn cái lão bản đưa mắt nhìn lẫn nhau, rõ ràng có chút khó xử, một bộ giấ giữa xoắn xuýt.

Hoàng Văn Hạo nâng lên ly, thản nhiên nói: “Uống rượu.”

Trầm mặc.

Không ai nâng chén.

Ai cũng biết, thời điểm này một chén rượu uống hết, mình chẳng khác nào bước lên cùng thuyền với Hoàng Vân Hạo.

Hiện tại bốn cái lão bản thậm chí đang có chút tâm lý sợ hãi, bọn hắn không sợ thanh danh bên ngoài để cho đại đa số mọi người kiêng kỵ Sở Nhị gia, ngược lại đối với Vương Phục Hưng lại có một nỗi sợ hãi khó tả, đêm đó tại Phục Sinh quán bar khách khứa nam nhân trẻ tuổi, không nói hai lời sẽ đem Tiểu Lục phế bỏ một cách nhanh chóng, gọn gàng mà linh hoạt, hoàn toàn liền là một bộ dáng không chút nào kiêng kỵ, ương ngạnh tự thế.

Vua cũng thua thẳng liều đấy.

Nếu như Hoàng Vân Hạo thực đem Vương Phục Hưng bức đến bước đường cùng tình trạng, Vương Phục Hưng một khi nổi điên, Hoàng Vân Hạo có lẽ có thể tránh né, nhưng còn bọn hắn? Có thể sao?

Mười giây đồng hồ.

Hai mươi giây đồng hồ.

Ba mươi giây đồng hồ.

Hay vẫn là không ai nâng chén.

“BA~!”

Hoàng Vân Hạo nụ cười trên mặt trong khoảnh khắc biến mất vô tung, một tay lấy chén rượu vỗ vào trên mặt bàn, chén rượu vỡ tung, dầm vào bàn tay Hoàng Vân Hạo, máu tươi dầm đìa, nhưng dường như hắn lại không có chút cảm giác nào, vung tay đem rượu cùng máu tươi vẩy hướng về phía mấy vị lão bản kia, bốn người thân thể đều run lên.

“Không dám? Sợ chết rồi hả? Vẫn cảm thấy lời nói của ta không tin tưởng được sao, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, không muốn hợp tác đều cắt cho ta, có thể còn sống đi ra khỏi Thính Phong lâu, ta Hoàng Vân Hạo cam đoan không tìm các ngươi phiền toái.”

Bốn cái trung niên nam nhân sắc mặt trắng bệch, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hoàng Vân Hạo lời nói vô cùng rõ ràng.

Hoặc là hợp tác, hoặc là chết.

Còn sống đi ra khỏi Thính Phong lâu?

Hoàng Vân Hạo nếu quả thật có sắp xếp mà nói, trong bốn người không ai là siêu nhân, mẹ nó đi như thế nào đi ra ngoài? Đây là uy hiếp trắng trợn a.

“Hoàng gia đừng nóng giận, chúng ta... Đồng ý.”

Đã trầm mặc hồi lâu, trong bốn người xem như đại biểu Lý lão bản mới khó khăn nói ra.

Hoàng Vân Hạo hay vẫn là bất chèo hai chân tư thái, vẩy vẩy tay, lạnh lùng nói: “Trời tối ngày mai đem hợp đồng mang tới, cắt hết đi.”

Bốn cái trung niên lão bản nơm nớp lo sợ đứng lên, đi về hướng cửa ra vào.

Chờ bọn hắn đi xa về sau, Hoàng Vân Hạo mới nâng lên chén rượu bên cạnh, một hơi cạn sạch, thấp giọng mắng một câu: “Chọc ác người chút mặt mũi lại nghĩ mình là hoàng đế sao?”

Hắn nhẹ nhàng nheo mắt lại, lấy điện thoại cầm tay ra, về mặt âm trầm bấm số.

Tiếng chuông reo rồi hai cái, rất nhanh chuyển được.

Đối phương trầm mặc im ắng, rõ ràng lười nói chuyện.

Hoàng Vân Hạo đợi một hồi, thấy bên kia không có ý tứ mở miệng, cũng không để ý, lạnh lạnh cười nói: “Sở lão ca, ta đến Thanh Phố vài ngày rồi, như thế nào? Trưa mai cho ta mấy phần mặt mũi, đến Thính Phong lâu, huynh đệ mời người uống rượu?”

Mây Xanh biệt thự.

Sở Thành Vĩ ngồi tại thư phòng của mình, trong tay cầm hai quả quân cờ nhẹ nhàng xung đột, thần sắc quý dị nói: “Tốt.”

“Nhớ rõ đừng quên đem theo người trẻ tuổi gọi là Vương Phục Hưng, lão ca người dạy ra một cái hảo đồ đệ, mới xuất đạo liền dám đụng đến người của

ta, một chút mặt mũi cũng không cho, ta ngược lại muốn nhìn, người trẻ tuổi kia đến cùng phải hay không trời sinh đã có khí phách như vậy!”

Hoàng Vân hạo âm dương quái khí mà nói, một chút cũng không sợ chọc giận Sở Thành Võ, đuổi chân một cước đá ngã lăn cái bàn trước mặt.

Sở Thành Võ nhú mày nghe điện thoại, lạnh lùng cười nói: “Có thể, trưa mai gặp.”

Vương Phục Hưng lúc nhận được điện thoại của Sở Thành Võ, hắn đang ở trong nhà hưởng thụ cùng Phương Hạo Nhiên mấy xiên đồ nướng vừa mua về, thấy điện thoại vang lên âm thanh, sừng sốt một chút, vô thức nhìn đồng hồ đeo tay một cái, còn lâu mới sáng a.

Hắn rút ra một chiếc khăn giấy xoa xoa bàn tay, đề xuồng nút trả lời, nhẹ giọng nghi ngờ nói: “Nhị thúc?”

“Àn, còn chưa ngủ?”

Sở Thành Võ thân nhiên nói.

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, không có giải thích nguyên nhân, Sở Nhị thúc tính tình cổ quái, nếu như nói cho hắn biết mình đang ăn đồ nướng, hắn nếu như thèm rồi cũng muốn qua đây thì làm thế nào bây giờ? Lại phải đi mua thêm, Vương Phục Hưng đồng chí hiện tại kém cỏi nhất chính là khoản tiền bạc này a.

Sở Thành Võ không thể tưởng được Vương Phục Hưng hiện tại lại đang nổi máu keo kiệt lên, cũng không có truy vấn nguyên nhân, gợn gờng dứt khoát nói: “Trưa mai có thời gian a?”

Vương Phục Hưng gật đầu nói: “Có.”

“Cái kia trưa mai cùng một chỗ ăn bữa cơm, Thỉnh Phong lâu, đến lúc đó ta phái người tới đón ngươi, Hoàng Vân Hạo nhện không được, điểm danh muốn gặp ngươi, ngày mai chiều có hắn đi.”

Sở Thành Võ một tay cầm điện thoại, một tay vuốt vuốt quân cờ nói, tựa hồ tâm tình rất không tồi, nói xong lời cuối cùng, trong ngữ điệu mang theo vẻ mỉm cười.

“Có muốn hay không chuẩn bị mấy thứ gì đó?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói.

Sở Thành Võ dị thường dứt khoát, cười nói: “Không cần, có ngươi đang ở đây, ta yên tâm.”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng một hồi im lặng, cảm, thật coi mình là địch được vạn người? Người yên tâm, tự chính mình đều lo lắng.

Sở Thành Võ sau khi cúp điện thoại, cũng không có đi nghỉ ngơi, mà lịch liệt ma sát hai quân cờ trong tay, hồi lâu, mới lại gọi điện thoại, đợi đối phương nghe máy, mới thân nhiên nói: “Tôn Tường, ngươi phái người đi một chuyến qua mấy cái tràng tử ở khu Thanh Phố của chúng ta, gỡ thoáng qua mấy tên lão bản kia đi, ta ngược lại muốn nhìn, Hoàng Vân Hạo có thể làm ra cái trò bịp bợm gì!”

“Bành!”

Sở Thành Võ đột nhiên vươn tay, đem trong tay hai quả quân cờ vỗ vào trên bàn sách.

Trong điện thoại Tôn Tường không có chút nào buồn ngủ, ừ một tiếng, liền cúp điện thoại.

Sở Thành Võ chậm rãi vươn tay, hai quân cờ chính diện ra hiện ở trước mặt hắn.

Một quả lính, một quả soái.

Hắn khe khẽ thờ dài, thì thào lầm bầm: “Tựa hồ nên cùng mấy cái bằng hữu cũ nói chuyện rồi.”

Ai có thể nghĩ đến, một cái Thanh Phố khu, đơn giản là có ý thức liên lụy ra Nghiêm Thủy Trường cùng Sở Thành Võ hai vị đại lão, kết quả sau cùng trực tiếp có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Hoa Đình thế giới dưới lòng đất?

Sở Thành Võ rất tự tin, nhưng đối mặt Nghiêm Thủy Trường, bắt đầu cần một ít giúp đỡ đấy.

Bàn cờ đã dọn xong.

Ai có thể trở thành tướng soái? Ai lại cam làm binh lính?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Ta Muốn Thử Xem

Hoàng Văn Hạo xác thực không đơn giản, rất trước lúc mới bắt đầu hẳn cũng không phải thủ hạ tinh binh cường tướng của Nghiêm Thủy Trường, mà là mình kéo một đám huynh đệ tại trung tâm chợ làm một mình, cái kia niên đại, vẫn là có thể thu phí bảo hộ có thể hướng người khác trước cửa giới máu chó, hai bao thuốc có thể thu mua cảnh sát thời điểm.

Càng về sau Nghiêm Thủy Trường nhanh chóng từ Hoa Đình quật khởi, người đứng phía sau hẳn không tiếc tiền tài mà giúp hẳn, hẳn rất nhanh liền thu nạp những thế lực chung quanh mình, sáp nhập vào bản thân. Hoàng Văn Hạo là một người duy nhất dám cùng Nghiêm Thủy Trường cứng đối cứng, hai người tại trung tâm chợ hao tổn rồi gần một năm thời gian, Nghiêm Thủy Trường mới trực tiếp thu phục được Hoàng Văn Hạo, hơn nữa hứa dùng vô số tiền tài, đưa hẳn tự lại tại bên cạnh mình, từ đó về sau, mới có Thiên Địa Huyền Hoàng thuyết pháp.

Hoàng Văn Hạo cái đêm trước khi triệt để đầu nhập vào dưới trướng Nghiêm Thủy Trường, đã từng tự tay giết chết hai vị huynh đệ từng cùng hẳn kề vai chiến đấu, thậm chí trong đêm phái người giết chết người nhà đối phương, chính thức trăm thảo trừ căn, thủ đoạn tàn nhẫn, rõ ràng cho Nghiêm Thủy Trường một cái thái độ, quyết tâm đi theo Nghiêm Thủy Trường, biến thành một con chó điên, gặp ai cắn người đó, trung thành và tận tâm. Thay Nghiêm Thủy Trường ngồi trong ngục ba năm, sau khi đi ra, vẫn luôn là một trong bốn người tay sai đắc lực nhất của Nghiêm Thủy Trường, hôm nay hẳn bị phái đến Thanh Phố khu vực đích rất đơn giản, chính là lại để cho hẳn đến căn Sở Thành Võ, điểm này, trong cục mọi người lòng dạ biết rõ.

Vương Phục Hưng buổi sáng rất sớm liền rời giường, không có xuống lầu, điểm tâm cũng không có ăn, ngồi ở trên ban công nghiên cứu tư liệu hẳn mới nghiên cứu từ tối qua lấy về Thanh Đình, tư liệu rất dày, bởi vì Hoàng Văn Hạo địa vị, trong đó nhìn ra không ít sự tích liên quan trực tiếp tới nghiêm Thủy Trường, nhiều vô số, mấy chục trang giấy A4, đem Hoàng Văn Hạo chó điên hình tượng cùng Nghiêm Thủy Trường nuôi chó hình tượng phát huy sinh động vô cùng.

Vương Phục Hưng đồng chí nhận ra, Hoa Đình tiếng tăm lừng lẫy Hoàng gia có thể thượng vị, ngoại trừ có chút tâm cơ ra mà nói, ưu thế lớn nhất chính là hẳn cam nguyện làm khổ bức, tự tay giết huynh đệ của mình đoạn đường lui, thay chủ từ ngôi tù, thay chủ từ căn người, chịu nghe lời, thậm chí cam tâm tình nguyện đem dây thừng giao cho chủ nhân, nguyện ý lại để cho Nghiêm Thủy Trường nắm, kể từ đó, lấy được xương cốt nhiều một chút, cũng không có gì là đáng ngạc nhiên cả.

Vương Phục Hưng đại khái đem tư liệu lật ra một lần, rút cuộc đứng lên, duỗi lưng một cái, đi vào phòng ngủ, đem tư liệu ném trên giường, mình cũng nằm xuống.

Biết mình biết người bách chiến bách thắng.

Những lời này vô luận đặt đâu đi chẳng nữa, thả từ lúc nào đều áp dụng đúng, nghiên cứu một buổi sáng, tối thiểu đối với sắp gặp mặt Hoàng Văn Hạo có một đại khái phán đoán, kế tiếp như thế nào, muốn khảo nghiệm Vương Phục Hưng đồng chí ứng biến năng lực.

Mười một giờ trưa.

Vương Phục Hưng rút cuộc nhận được Sở Thành Võ điện thoại, muốn hẳn xuống lầu, Vương Phục Hưng từ trên giường đứng lên, cùng Hồ Tử đang ngồi trong phòng khách chơi Domino cốt bài nói một tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

Dưới lầu, Sở Thành Võ cùng chiếc S600 đã đứng ở cửa ra vào, Tôn Tường đứng ở bên cạnh xe, thấy Vương Phục Hưng, cười vẫy vẫy tay.

Vương Phục Hưng đi qua bình tĩnh chào một tiếng Tôn thúc, vốn muốn mình lái xe, lại bị Tôn Tường ngăn cản, đem hẳn an bài tại chỗ ngồi phía sau cùng Sở Thành Võ, hẳn tiến vào chỗ điều khiển, tự mình lái xe chạy nhanh hướng Thính Phong lầu.

Sở Thành Võ ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, thấy Vương Phục Hưng mở cửa xe cũng chỉ tiện tay vỗ vỗ bên cạnh chỗ ngồi liền không nói thêm lời, hẳn là gan xác thực không nhỏ, Hoàng Văn hạo rõ ràng đã tỏ rõ sát khí, Sở Thành Võ vậy mà một chút cũng không lo lắng, ba người phó ước, nhìn tư thế, mình ám đẩy, quả nhiên là không có một điểm an bài.

“Đi đường này, mặt mũi chính ra cũng khá là trọng yếu, thực oanh oanh liệt liệt kéo qua mấy trăm huynh đệ, chỉ có thể lại để cho người chê cười, hơn nữa mang nhiều người, người ta cũng sẽ không cho các người vào cửa, như một đàn ruồi đứng canh cửa cho nhà người ta thì có tác dụng gì?”

Sở Thành Võ tựa hồ đã nhận ra Vương Phục Hưng sự tình thắc mắc, tùy ý nói.

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, nghi ngờ nói: “Vậy hôm nay đi nói như thế nào? Có cái gì không phải chú ý?”

Sở Thành Võ khẽ lắc đầu, bình thân nói: “Sớm muộn gì đều muốn cùng Hoàng Văn hạo người sống ta chết, hôm nay đi, khẳng định không phải chỉ để nói chuyện phiếm hay uống rượu đơn thuần, nào, tùy tiện nào, huyền nào càng lớn càng tốt, Nghiêm Thủy Trường một con chó mà thôi, hẳn đem vị trí của hẳn đánh giá rất cao up, người chịu trách nhiệm đem hẳn kéo xuống.”

Vương Phục Hưng móc ra hai điều thuốc đưa cho Sở Thành Võ cùng Tôn Tường lần lượt, mình cũng nhen nhóm một cây, thản nhiên nói: “Ta đã biết.”

Thanh danh bên ngoài Thính Phong lầu cửa ra vào.

Một cái dáng người nóng nảy đầy đặn toàn thân đều toát ra vẻ mị hoặc của nữ nhân thành thực, thấy chiếc S600 của Sở Thành Võ dừng lại trước cửa Thính Phong lâu, lập tức đi qua, cười duyên nói: “Sở Nhị gia, Hoàng gia tại lầu bốn đã đặt ghế lô vô cùng tốt, phải ta xuống đây tiếp đón ngài đi lên.”

Sở Thành Võ thần sắc lãnh đạm gật gù đầu, nhìn ra được hân đối với sông bạc cùng kỹ viện hay thậm chí là khách sạn địa phương đều không có chút thiện cảm nào, theo nữ nhân thân hình đầy đặn này tiến vào trong Thính Phong lâu, thẳng đến tầng bốn, cuối cùng dừng lại ở trước cửa một phòng VIP, đẩy cửa vào.

“Hắc hắc, Schiko. Sở lão ca chịu đến đúng là hân diện cho Hoàng, vinh hạnh a, ngồi, nhanh ngồi.”

Đẩy cửa ra, lập tức vang lên một tiếng cười cợt mở xuất phát từ nam nhân trung niên đang ngồi ở vị trí thủ vị, trong miệng mặc dù nói lấy làm vinh hạnh, nhưng thần thể không có ý đứng lên.

Đầu trục, dáng người hơi mập mạp, đôi mắt híp lại nhẹ nhàng, đơn thuần bề ngoài mà nói, vị này cái gọi là Hoàng gia thiết tình không có cách nào so sánh với Sở Thành Võ về sự tuấn tú cũng như lịch thiệp bề ngoài.

Hoàng Vân Hạo bên người là một nam nhân tuổi trạc ba mươi, khí thế lăng lệ phát ra không chút nào e dè, mái tóc cực ngắn, ánh mắt lạnh lẽo bức người, trong nháy mắt khi mấy người đi vào cửa, liền đem ánh mắt đặt ở trên người Vương Phục Hưng.

Wang Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh lạnh nhạt, cùng hân đối mặt, vẻ mặt biểu lộ một bộ dáng không có làm sao cả.

Từ Thanh Đình lấy tới phần tài liệu kia, Hoàng Vân Hạo thủ hạ tổng cộng có sáu người đáng chú ý một chút, bài danh cũng rất có ý tứ, một hai ba bốn năm sáu, chỉ có điều nhiều năm như vậy xuống, sáu người đã bị chết bốn, a, không phải, tính cả Tiểu Lục mà nói, đã bị chết năm tên. Nếu như không sai mà nói, hiện tại ngồi ở Hoàng Vân Hạo bên người đây, chính là Tiểu Tứ rồi.

“Hoàng lão đệ khách khí, Thính Phong lâu địa phương này, nếu như không phải ngài làm ông chủ còn thực sự không dám tới, một bàn này đồ ăn, thanh toán phải đến năm con số ấy chứ? Lão đệ sinh hoạt đúng là để cho ta hâm mộ a.”

Sở Thành Võ ôn hòa cười nói, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, ngênh ngang đi vào, ngồi ở đối diện Hoàng Vân Hạo.

“Một điểm nhỏ tiền, còn có thể lọt vào trong ánh mắt của Sở lão ca sao? Chê cười rồi.” Hoàng Vân Hạo cười ha hả nói, ánh mắt lại dị thường bình tĩnh, thâm ý nói: “Lão ca thật sự là quyết đoán, lại đến có ba người, ta tại bên cạnh cũng đã đặt hai bàn rồi, vốn cho rằng lão ca dẫn đến khá nhiều người, hiện tại xem ra, tựa hồ là lãng phí.”

Sở Thành Võ lạnh lùng cười cười, lạnh nhạt nói: “Tùy tiện tâm sự, mang nhiều người như vậy làm gì.”

Từ đầu đến cuối, Hoàng Vân Hạo đều chưa có liếc nhìn Vương Phục Hưng.

Mà Sở Thành Võ cũng không có giới thiệu thân phận của hân, giống như là Hoàng Vân Hạo không có giới thiệu thân phận của Tiểu Tứ ngồi bên cạnh hân này giờ.

“Nói hay lắm, hắc hắc. Uống rượu uống rượu, ta cùng Sở lão ca ôn lại chuyện cũ, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hoàng Vân Hạo cười gượng lên.

Vừa ăn vừa nói chuyện, thật đúng là vừa ăn vừa nói chuyện rồi.

Trộn vụn một bữa cơm xuống, vẫn luôn là Sở Thành Võ cùng Hoàng Vân Hạo chủ đạo cục diện, nhìn như vui vẻ hòa thuận, nhưng lén lút lại đem mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, Tôn Tường trầm mặc, Tiểu Tứ trầm mặc, Vương Phục Hưng càng là lười nói chuyện, chỉ lo dùng bữa uống rượu, Thính Phong lâu hương vị đồ ăn tương đối ngon miệng, bữa tiệc này ăn xuống, cho Vương Phục Hưng cảm giác liền hai chữ: Nhẹ nhõm.

Bữa cơm dần đi đến hồi kết.

Hoàng Vân Hạo rút cuộc ra chiêu, nhìn như lơ đãng quét mắt qua Vương Phục Hưng, cười nhạt nói: “Sở lão ca, vị tiểu huynh đệ này chính là Vương Phục Hưng a? Quả nhiên cùng ngoại giới nói giống nhau ương ngạnh liêu lĩnh, lão tiền bối ngồi ở chỗ này, vậy mà ý tứ kính một chén rượu đều không có? Mấy ngày hôm trước hân cùng Tiểu Lục nổi lên một điểm xung đột, lại để cho hân hướng ta kính một chén rượu, coi như là bồi tội, cũng là nên phải đấy a?”

Sở Thành Võ chậm rãi lấy một tờ giấy ăn lau lau khóe miệng của mình, ngữ điệu vẫn như cũ bình thản, một chút cũng không nể tình nói: “Không nên. Hân dám nói với Tiền Duyên như vậy, chỉ có thể nói hân đáng đời rồi, Tiểu Lục người trẻ tuổi này ta đã thấy, tổng thể không tệ, nhưng lời nói nhiều khi không suy nghĩ, tính tình lại quá nóng nảy, bắt đầu thì có chút chỗ tốt, kết thúc thì lại quá tai hại, có nhiều thứ rõ ràng không phải của hân, không nên đoạt lắt, càng không thể có dã tâm được, bị Phục Hưng dạy dỗ như vậy, chẳng trách người khác được.”

Lời này liền một câu song quan.

Rõ rệt nói Tiểu Lục, trên thực tế cũng là chửi thẳng vào mặt Hoàng Vân Hạo, Sở Thành Võ biểu đạt ý tứ rất đơn giản, Thanh Phố khu không phải là của ngài, không biết điều, tự lãnh lấy hậu quả.

Hoàng Vân Hạo nheo mắt lại, tựa hồ không có nghe ra ý tứ trong lời nói của Sở Thành Vô, cười ha hả đứng người lên, thở dài nói: “Người tuổi trẻ bây giờ, đều quá can rở, bất quá nếu là người của Sở lão ca ngươi, ta đây liền phóng hạ mặt mo, kính hấn một chén rượu là tốt rồi.”

Hắn nói qua liền đứng lên, rót chén rượu, đi đến bên người Vương Phục Hưng, vỗ bờ vai của hắn, âm trầm nói: “Người trẻ tuổi, chúng ta con đường này có thể không có pháp luật, nhưng nhất định phải tuân thủ quy tắc, nghiêm trọng vi phạm quy tắc mà nói, sẽ phải trả giá thật lớn, đến, ta mời ngươi một ly.”

Hoàng Vân Hạo uống một hơi cạn sạch.

Vương Phục Hưng căn bản không có chạm cốc, gấp một khối thịt kho tàu bỏ vào trong miệng, cảm thán, mùi vị không tệ.

Sở Thành Vô cùng Tôn Tường mỉm cười, bất động thanh sắc.

Vẫn nhìn Vương Phục Hưng, Tiểu Tử trong ánh mắt lại hàn quang lóe lên.

Hoàng Vân Hạo giờ chén rượu không, hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Tiểu huynh đệ không nề tình, xem ra đây là quyết tâm muốn phá hư quy tắc trò chơi rồi hả? Không biết trời cao đất rộng, ngươi còn chịu không được hậu quả khi phá hư quy tắc.”

Vương Phục Hưng rút cuộc quay đầu, nhàn nhạt nhìn Hoàng Vân Hạo, mỉm cười nói: “Ta không muốn phá hư cái mà ngươi gọi là quy tắc trò chơi, nhưng quy tắc này, nhất định phải do ta chế định, bằng không thì, ta đều bỏ qua.”

“Hảo khí phách!”

Hoàng Vân Hạo cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói: “Trên thế giới này chính là có một loại người, có thể cường đại thì đem tất cả đối thủ làm con sâu cái kiến, nháy mắt giết hết thấy quy tắc, bất kỳ thủ đoạn nào trong mắt bọn hắn chính là trò chơi của tiểu hài tử mà thôi, người ta đuổi ra một cái ngón tay út cũng có thể đè chết ngươi, phá hư trò chơi trật tự, nhưng rất đáng tiếc, trong mấy người kia không có ngươi.”

Hoàng Vân Hạo tựa hồ càng nói càng kích động, dứt khoát vươn tay, chỉ vào Vương Phục Hưng, nhàm hiềm nói: “Ngươi muốn phá hư quy tắc sao? Ngươi xứng phá hư quy tắc sao? Ngươi có thể phá hư quy tắc sao?”

Vương Phục Hưng vẫn như cũ không tức giận, biểu lộ bình tĩnh như nước trong hồ không gợn sóng, nhưng đột nhiên vươn tay, thoáng cái đung swucs bẻ ngón tay của Hoàng Vân Hạo hướng lên trên.

Ngón tay kịch liệt đau nhức Hoàng Vân Hạo vô thức làm ra phản ứng, thân thể theo sát lấy uốn lượn, bịch một tiếng rồi quỳ rạp trên mặt đất.

Trên ngón tay cảm nhận đau đớn biến mất, nhưng trong nội tâm khuất nhục lại mãnh liệt xông lên.

Hướng phía tên tiểu tạp chủng này quỳ xuống?

Hoàng Vân Hạo hai mắt giống như có lửa bốc lên.

Vương Phục Hưng biểu lộ bình thản, đuổi ra cái tay còn lại, sờ lên cái đầu trọc của hắn, cười tủm tỉm nói: “Ta muốn thử xem.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Ngu Ngốc

Vương Phục Hưng thời còn học đại học đã minh bạch ra đạo lý, trong trường học đã từng lưu hành một câu trả lời hợp lý: Trang bức cảnh giới cao nhất là giả bộ thâm trầm.

Lời này có một đạo lý của nó, nhưng Vương Phục Hưng đồng chí lại nhận thấy, cái gọi là trang bức, kỳ thật rất đơn giản, chính là làm ra một cái không theo như ý muốn trong tâm hành động, để cho người khác khiếp sợ hoặc là ghen ghét sau đó người liền trang bức.

Đúng, chính là như vậy mà giải thích.

Hạnh phúc là sống ở trong mắt người khác đấy, trang bức cũng thế.

Cho nên Vương Phục Hưng chưa bao giờ để ý thời điểm để mà giả bộ, giả bộ mà không điên cuồng. Ngươi hỏi ta có thể hay không cải biến quy tắc, con mẹ nó chứ cũng không nói có thể a, ta chỉ nói là muốn thử xem, hơn nữa cho ngươi quỳ xuống cũng không phải bản ý của ta, là ngươi đưa ngón tay câu ngươi ra cho người khác vận đất chứ.

Cái này là Vương Phục Hưng ý nghĩ bây giờ, hần nắm chặt ngón tay của Hoàng Vân Hạo, lực đạo nắm giữ vừa đúng, chỉ cần hần thành thành thật thật quỳ trên mặt đất, tự cũng không cảm giác được đau đớn, nhưng một khi ý đồ muốn đứng lên, Vương Phục Hưng cánh tay không hề nhúc nhích, cũng có thể dễ dàng đem ngón tay của hần bẻ gãy.

“Hoàng lão đại, ngón tay của ngươi quý giá, ngươi có dám đứng lên không, xem ra ngươi không nhận được đôi giày quà tặng của ta dành cho ngươi, ta dám đem Tiểu Lục đánh cho đến như vậy, cho hần sống đời sống thực vật, đối với ngươi cũng không ngoại lệ. Nói thật, ta thiết tình chưa nghe nói qua Hoàng Vân Hạo cái tên này, ta con mẹ nó sợ ngươi sao? Ta hiện tại không tính là người cô đơn, có mấy cái huynh đệ, giết chết ngươi sau Hoa Đình không có nơi cho ta sống yên ổn, cùng lắm thì ta dẫn người chạy sang tỉnh khác, ngươi bây giờ cứ động thoáng qua mà xem?”

Ta con mẹ nó sợ ngươi sao, ngươi thử cử động thoáng qua xem?

Hoàng Vân hạo trước mắt một đen, suýt chút nữa thổ huyết đương trường, bao nhiêu năm không ai dám dùng loại này ngữ khí cùng với hần nói chuyện? Tiểu tạp chủng thực ăn gan hùm mặt gấu rồi hay sao? Hần Hoàng gia khẳng định cũng không phải là kẻ dễ dọa, hừ lạnh một tiếng muốn đứng i lên, kết quả bị Vương Phục Hưng siết chặt bàn tay làm cho ngón tay đột nhiên truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức, vô thức lại quỳ xuống.

Giết người bắt quả đầu roi xuống đất, nhưng tra tấn hai chữ có thể chính là một môn học vấn rồi. Vương Phục Hưng không có ngốc đến dứt khoát bẻ gãy tay hần, Hoàng Vân hạo tính cách cứng rắn, đi, ta đi tới, ngươi đứng lên một lần ta tra tấn ngươi một lần, nhìn ngươi có thể ương ngạnh đến khi nào.

“Ha ha ha, tốt, nói hay lắm, làm được rất tốt! Phục Hưng, ta với ngươi cùng uống một ly.”

Sở Thành Vô cười to nói, đem chén rượu trước mặt đổ đầy vào, lại tự mình rót cho Vương Phục Hưng đầy, giờ lên ly, vị cháu rể này hôm nay biểu hiện, quả thật làm cho hần có xúc động muốn uống một ly lớn.

Vương Phục Hưng một tay giờ chén rượu, cùng Sở Thành Vô đụng một cái, uống một hơi cạn sạch.

Tôn Tường ngồi ở một bên, dáng tươi cười ý vị thâm trường, Sở gia có người này, sau này hai mươi năm phát triển, trên cơ bản chỉ biết hướng phía hai cái phương hướng đi, không phải rầm rộ, chính là đại suy.

Suy tức là dẫn Sói vào nhà đồ làm mai mối.

Hung tức là một bước lên trời mưu đồ đoạt quyền Hoa Đình.

Tốt, rất tốt.

Tự nhận mình cùng Sở Thành Vô có thể đứng chung một vị trí, Hoàng Vân Hạo sắc mặt âm trầm, nhìn Vương Phục Hưng cùng Sở Thành Vô tay tại trên đỉnh đầu của mình lúc ẩn lúc hiện, đột nhiên hét lên: “Tiểu Tử, ngươi chết rồi sao?!”

Từ khi lão đại bị Vương Phục Hưng nắm ngón tay quỳ trên mặt đất, Tiểu Tử có chút kinh hồn lạc phách rút cuộc phục hồi tinh thần lại, cố tình muốn xốc hết lên cái bàn, nhưng lại sợ nện vào lão đại của mình, đột nhiên đứng thẳng thân thể muốn xông lại.

Tôn Tường hợp thời ngắt đầu, khóe miệng có chút nhấc lên, vết sẹo trên khuôn mặt run run lên, thân nhiên nói: “Ngươi tốt nhất đừng nhúc nhích.”

Tiểu Tử dường như thoáng cái bị định nguyên tại chỗ, Sở lão nhị bên người có quân sư Tôn Tường, qua nhiều năm như vậy Sở lão nhị sự nghiệp phát triển không ngừng, cùng hần có lớn lao quan hệ, đầu óc dễ dàng coi như xong, bề ngoài giống như thân thủ cũng sâu không lường được, thuộc về điển hình toàn năng nhân tài, Tiểu Tử thật đúng là không có chút nắm chắc nào có thể giải quyết được Tôn Tường cả.

Hần không sợ mình bị thương, nhưng cũng sợ trong hoàn cảnh này mình bị đánh gục, bởi vì hần hiện tại cân nhắc, mình bị đánh ngã xuống có lẽ kết cục giống Tiểu Lục giống nhau, Hoàng Vân Hạo đã quyết đoán cho người giết chết Tiểu Lục, đã lại để cho hần có chút lạnh lòng rồi, đương nhiên, những sự tình này, hần chưa nói, cũng không dám nói.

Cái này là một bước sai rồi từng bước cứ thế sai cho tới kết quả.

Tiểu Tử nheo mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo ác liệt trực tiếp rơi vào trên người Vương Phục Hưng, quát lạnh nói: “Thả người.”

Vương Phục Hưng cùng Sở Thành Vô uống rượu, vền vẹn một tay, nhưng uống rượu tư thái cũng rất phóng khoáng, tựa hồ hoàn toàn không có đem Tiểu Tử đặt vào trong mắt.

Tiểu Tử sắc mặt âm trầm, nội tâm mặc dù đối với Hoàng Vân Hạo có khúc mắc, nhưng chung quy không thể không quản, đột nhiên giờ lên cái ly trong tay, ném thẳng ra phía cửa ra vào.

“Ầm!”

Chén rượu vỡ tan tành, rơi vào trên cánh cửa, tiếng vang rõ ràng.

Tôn Tường cùng Sở Thành Vô ngo ngẩn.

Vương Phục Hưng cũng mở to hai mắt nhìn, nội tâm có chút khẩn trương.

Cổ đại Hồng Môn Yến ở bên trong, có ném chén làm hiệu lập tức lao ra năm trăm đao phủ, chẳng lẽ hôm nay Hoàng Vân Hạo cũng an bài như thế?

Chính là tâm lý sẵn sàng giết người a.

Vương Phục Hưng cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói: “Hoàng lão bản thật thông minh, ngã chén làm biện pháp ra hiệu, người bình thường thật nghĩ không ra, chờ thủ hạ của ngươi tới nhìn ngươi quý trên mặt đất bộ dáng a.”

Hoàng Vân Hạo mặt xám như tro, muốn liều lĩnh giãy giụa lấy đứng lên tự đoạn một ngón tay, nhưng mới vừa rồi bị Vương Phục Hưng tra tấn cái chủng loại kia đau đớn lại rõ ràng cảm nhận được.

Thân phận càng cao người ta càng quan tâm mặt mũi, thân phận càng cao người cũng càng quan tâm thân thể của mình.

Hoàng Vân Hạo với tư cách Nghiêm Thủy Trường thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng một trong tứ đại chiến tướng, thân phận đương nhiên không thấp, hiện tại bày ở trước mặt hắn là một cái nan đề, là cổ kỹ mặt mũi, hay vẫn là yêu quý thân thể.

Nếu như là mới xuất đạo Hoàng Vân Hạo khẽ cắn môi liều lĩnh nhất định sẽ đứng lên, bởi vì hắn chỉ là đại lưu manh.

Nhưng hiện tại không giống nhau, hắn có thân phận, có địa vị, có tiền. Hắn là lão bản, hắn là Đại ca, hơn nữa chính như hắn mới vừa nói giống nhau, đứng ở Vương Phục Hưng loại người vừa mới xuất đạo này, hắn là tiền bối.

Tiền bối đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho hắn đã già, không có kích tình, không có nhiệt huyết, chỉ còn lại có một bụng vinh nhục chìm nổi cùng âm mưu quỷ kế cùng tàn nhẫn, cũng không dám nữa dốc sức liều mạng, đương nhiên cũng không dám tự đoạn ngón tay.

Đám người ngoài cửa cũng không cho Hoàng Vân Hạo quá nhiều thời gian để mà cân nhắc, Tiểu Tứ đem chiếc ly rượu ném vào cánh cửa có mây giấy, cửa gỗ dày ba xen ti mét đã bị người ta dùng sức phá hỏng để lao vào, ván cửa ầm ầm rơi xuống đất, hơn chục nam nhân coi trần lao vào, trong tay đao sáng loáng một mảnh, đây chính là hàng thật giá thật người thiệt, chém tại trên thân thể, là muốn thấy máu chảy.

Sau đó bọn hắn liền thấy lão đại của mình đang quỳ gối trước một người trẻ tuổi, tuy rằng sắc mặt âm trầm, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám, nhìn ở trên cái đầu trọc, da đầu càng không ngừng rung rung, hiển nhiên hắn đang ở trong một hoàn cảnh vô cùng khó xử.

“Thính Phong lâu chúng ta có trên trăm số huynh đệ, trên trăm thanh đao, tăng thêm bảo an, xa luân chiến cũng có thể hao tổn chết các ngươi, đem lão bản buông ra!”

Tiểu Tứ trầm giọng nói, có chút nheo nheo con mắt, hiện lên một tia đen tối không dễ dàng phát tác.

Vương Phục Hưng về mặt vô tội, nhìn lướt qua bên cạnh hơn mười nam nhân đeo đao, lại cùng Sở Thành Vô liếc nhau, nói một câu suýt nữa để cho bọn họ té xỉu mà nói: “Cái kia, chúng ta chẳng qua là tới dùng cơm đây.”

Ăn cơm? Con mẹ nó, ăn cơm có thể đem Hoàng gia nhét xuống đáy bàn cho ăn cơm sao?

Một đám người còn chưa kịp phản ứng, Vương Phục Hưng cũng đã mở miệng, bộ dáng vô tội triệt để biến mất, cười lạnh một tiếng, ngay trước mặt tất cả mọi người, vỗ vỗ hai má của Hoàng Vân Hạo, thân nhiên nói: “Xem ra cơm ăn không được, chúng ta đây đi trước, Hoàng lão bản quả nhiên hiếu khách, chỉ sợ còn muốn tiễn chúng ta đoạn đường.”

Cánh tay hắn đột nhiên dùng sức, đồng thời đứng lên, Hoàng Vân Hạo thân thể hơi mập dễ dàng bị hắn nhắc lên, thậm chí còn xoay tròn thoáng qua, giống như là tình lữ đang trong tình yêu cuồng nhiệt khiêu vũ bình thường, Hoàng Vân Hạo trực tiếp tụt vào trong ngực của hắn.

Rất mập mờ tư thế.

Nhưng Vương Phục Hưng không thích hắn.

Về phần hắn yêu hay không yêu Vương Phục Hưng, cũng không cần phải nói nhiều làm gì rồi.

Hoàng Vân Hạo nhẹ nhàng thở ra, trên cổ lại đột nhiên mát lạnh, một thanh đao hồ điệp đen kịt lạnh buốt đang chôn đờ vào yết hầu của hắn, lưỡi đao rét lạnh, lập tức lại để cho Hoàng Vân Hạo nổi lên một lớp da gà, hắn đối với loại cảm giác này không xa lạ gì, đây là hàng thật giá thật sát khí.

Cho nên Hoàng Vân Hạo rất phối hợp, không đợi Vương Phục Hưng lên tiếng, liền rống lớn nói: “Tránh ra, đều tránh ra cho ta.”

Hắn sợ chết, đây là lời nói thật.

Mỗi người đều sợ chết.

Đây là lời nói vô cùng thật.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Thành Vô, Vương Phục Hưng cưỡng ép Hoàng Vân Hạo, chậm rãi rời khỏi ghế lô, từ thang lầu chậm rãi đi xuống.

Trong rạp đã có mười mấy người xông vào.

Trong hành lang mấy chục người như lâm vào đại địch.

Lầu bốn, lầu ba, Vương Phục Hưng thời điểm đi tới lầu hai, sau lưng đã rậm rạp chằng chịt theo sát hơn một trăm người, toàn bộ dưới sự dẫn dắt của Tiểu Tứ, nhắm mắt theo đuôi bọn hắn đại khái năm sáu mét khoảng cách.

Loại này tình cảnh, từ khi Thính Phong lâu khai trương đến nay, tựa hồ còn là lần đầu tiên.

Trầm mặc im ắng

Vương Phục Hưng lẳng lẳng đi xuống lầu hai, đã có thể thấy cửa ra vào của Thính Phong lâu.

Vương Phục Hưng cười cười, thần nhiên nói: “Cảm ơn rồi, Hoàng lão đại. Đáng tiếc không thấy hoàng kim dưới đầu gối của ngươi, nếu không ta nhất định sẽ mang về, thoải mái bao cách huynh đệ của ta đi qua bên chỗ lão La nữa.”

Hoàng Vân Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, lời nói giống như phát ra từ trong kẽ răng, lạnh lùng nói: “Tiểu tạp chủng, đừng để cho ta bắt được ngươi, bằng không thì nhất định khiến ngươi sống không bằng chết, quỳ trên mặt đất lạy lạy mà xin tha.”

Vương Phục Hưng ánh mắt lạnh lẽo, trong tay Hoa Ban sắc đen kịt lạnh lẽo có chút huy động, Hoàng Vân Hạo trên cổ lập tức xuất hiện một đạo tơ máu.

“Ngươi muốn làm gì?!”

Tiểu Tứ đột nhiên tiến lên hai bước.

“Cút về, lui về phía sau!”

Vương Phục Hưng trầm giọng nói, cùng Tôn Tường đưa mắt liếc qua một cái, đối phương ngẫm hiểu, trực tiếp đi mở xe.

Hoàng Vân Hạo sắc mặt càng âm lãnh, nhưng cũng hiểu rõ người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, không có lên tiếng, chỉ có điều khoe miệng lại hiện ra một tia quỷ dị tàn nhẫn vui vẻ.

Chiếc S600 rất nhanh đứng ở nghe cửa ra vào Thính Phong lâu, Vương Phục Hưng lại để cho Sở Thành Vô lên xe trước, mình chậm rãi thối lui đến vị trí cửa xe, âm thầm cảm khái, lần này cùng Hoàng Vân Hạo thật là đã thành tử địch, hôm nay làm ra chuyện này, không thể nghi ngờ là cho Sở Nhị thúc một phần danh trạng, mình lại phá hỏng một con đường lui, chính là rất đáng tiếc, ở đây quá nhiều người, không thể trực tiếp giết Hoàng lão tiếng tăm lừng lẫy, hắn hít thở sâu một hơi, thần nhiên nói: “Hoàng lão bản, muốn nghe xem ta đối với ngươi đánh giá sao?”

Hoàng Vân Hạo híp mắt không nói một lời.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng cười cười, trùng trùng điệp điệp vỗ vỗ lên cái đầu trọc của hắn, sau đó lại một chân ước lượng trên móng đất của Hoàng Vân Hạo, mình tức thì nhanh chóng ngồi vào trong xe, nhìn Hoàng Vân Hạo ngã lún trên mặt đất, mắng một câu: “Ngươi loại ngu ngốc!”

Chiếc S600 nhanh chóng khởi động, nghênh ngang rời đi.

Nhẹ nhàng mà ta rời đi, chính như ta nhẹ nhàng mà...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Quyết Đoán

Rời khỏi Thính Phong lâu, Tôn Tường liền thích hợp đem xe nhanh chóng dừng lại, trên mặt cũng mang theo một tia vui vẻ, người trẻ tuổi làm việc không gì kiêng kỵ gì, bộc lộ ra tài năng, là chuyện tốt, cũng là chuyện xấu, mấu chốt là phải xem bộc lộ trên người ai, đối phó Hoàng Vân Hạo loại này rõ ràng muốn vạch mặt, khi mà đã đến mức ngươi chết ta sống, thật sự không cần cho bọn hắn mặt mũi, có cơ hội khẳng định không buông tha.

“Về sau ngươi phải cẩn thận, Hoàng Vân Hạo người này bụng dạ hẹp hòi, ngươi không coi hắn vào đâu, hắn không biết lúc nào sẽ chơi ngươi một ván, còn mấy người huynh đệ của ngươi, nhất định phải có kỵ, bắt quá hôm nay ngươi làm không tệ, dù sao sớm muộn gì cũng trở mặt với hắn, không sao cả.”

Sở Thành Vô nhẹ giọng cười nói, ô tô không có chạy đến nhà Vương Phục Hưng, mà là trực tiếp mở hướng Mây Xanh biệt thự, hắn nhìn thoáng qua người trẻ tuổi bên cạnh, lẳng lẳng nói: “Cùng ta về thăm nhà một chút, Tiên Duyên nha đầu kia, cứng đầu nói muốn đi dạy học, mấy ngày nay vẫn còn sống chết soạn bài, bắt quá cũng tốt, gần nhất trong khoảng thời gian này không ổn định, năng ở lại nhà cũng làm cho người yên tâm.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, lắng lắng nói: “Đội Tiền Duyên khai giảng ta an bài người bảo hộ, tuyệt đối sẽ không xuất hiện bất kỳ vấn đề.”

Sở Thành Võ khoe miệng giật giật, từ chối cho ý kiến.

Vương Phục Hưng cũng không nói chuyện, ô tô lái vào Mây Xanh khu biệt thự, sau khi vào cửa, Sở Thành Võ mới như là đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, thâm ý sâu sắc nói: “Lúc không có chuyện gì làm, có thể cùng Không Lâm tiếp xúc thoáng qua.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh gật gật đầu, đi theo phía sau hần tiến vào biệt thự.

Biệt thự trong đại sảnh còn để đó một bàn cờ đã chém giết đến tàn cuộc, cũng không tính là vô cùng thâm hiểm, hoàn toàn chính là thiên về một bên tư thế, Sở Thành Võ ưa thích dùng hồng quân cờ đem hắc quân giết hạ không còn mấy, đừng nói tiến công, phòng thủ đều có chút lực bất tòng tâm, Vương Phục Hưng đi qua nhìn thoáng qua, có chút im lặng, tùy ý nhìn thoáng qua Tôn Tường, cười giỡn nói: “Tôn thúc, chẳng lẽ ngươi không bao giờ cũng Nhị thúc đánh cờ sao? Ngươi làm như thế nào?”

“Nửa bàn cờ chơi mất một tiếng với mười năm phút, đi lại bốn mươi ba bước, không sao cả. Nhị gia cũng là sĩ diện đấy, liên tục đi lại mấy chục bước, còn chơi như vậy mà nói, không cần ta nói hần cũng sẽ không có ý tứ.” Tôn Tường bình tĩnh cười nói.

Sở Thành Võ mặt đen lên hung hăng trừng tâm phúc của mình, nhưng không có thực sinh khí, tiện tay đem bàn cờ gạt sang một bên, hoàn toàn sạch sẽ, một lần nữa cười nói: “Đừng để ý đến hần, đánh cờ phương diện này, Tôn thúc của ngươi thế nhưng là lão hồ ly, Phục Hưng, hai ta giết mấy bàn.”

“Được rồi, ta không thể giống Tôn thúc kiên nhẫn cả tiếng đồng hồ ngồi xem ngươi đi đi lại lại được a, ta đi xem Tiền Duyên.” Vương Phục Hưng có nín cười nói, một chút cũng không nể tình cự tuyệt, sau đó trực tiếp chui lên lầu.

”Tên tiểu tử thú, hiện tại càng ngày càng không có quy củ.”

Sở Thành Võ cười mắng một tiếng, trầm mặc thật lâu, mới ngẩng đầu nhìn Tôn Tường, thân nhiên nói: “Đánh cờ.”

“Không được.”

Tôn Tường gọn gàng dứt khoát cự tuyệt, trực tiếp đi về hướng thư phòng, cũng không thèm quay đầu lại nhìn địa ca của mình một chút, đánh cờ phương diện này, Tôn Tường quả thật có tính cách cũng có vốn liếng tại trước mặt Sở Thành Võ trâu bò một ít.

Sở Thành Võ:””

Vương Phục Hưng quen việc dễ làm, đi vào cửa phòng Sở Tiền Duyên, gõ cửa, tiếng của Sở lão sư lập tức vang lên: “Vào đi, cửa không có khóa.”

Vương Phục Hưng cười cười, đẩy cửa ra đi vào, liếc mắt liền thấy Sở Tiền Duyên đang ngồi trên bàn làm việc, lưng quay hướng ra phía cửa ra vào, nàng tựa hồ vừa mới rời giường không bao lâu, mặc một bộ áo màu bạc bằng tơ tằm rộng thùng thình, tóc xoã tung rơi trên vai, im lặng, trong tay bút máy nhẹ nhàng rung rung trên trang sách, thể hiện ra đầy đủ một cái mị lực của nữ nhân chăm chú làm việc.

Vương Phục Hưng đi qua đứng ở sau lưng nàng, tiện tay sờ lên tóc của nàng, nói khẽ: “Vừa mới rời giường? Có đói bụng không?”

“A?”

Sở Tiền Duyên theo bản năng lên tiếng, đột nhiên lại cảm thấy thanh âm không đúng, trực tiếp xoay người lại, thấy Vương Phục Hưng, ánh mắt lạnh lẽo sáng lên một cái, hơi cong khoe miệng cười nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

“Vừa rồi cùng Nhị thúc đi làm rồi một ít chuyện, thuận tiện ghé thăm ngươi một chút, nghỉ tới ta chưa?”

Vương Phục Hưng dáng tươi cười ảm áp nói, cổ khí chất lạnh lẽo lạnh lùng khi đối diện với Hoàng Văn Hạo đã biến mất vô ảnh vô tung, khí chất càng thuần túy.

“Ta nghĩ ngươi làm gì thế?”

Sở Tiền Duyên ngây thơ nói, thuận tay đem Vương Phục Hưng bàn tay nắm chặt lấy, tính trẻ con nổi lên, tại trên cổ tay hần vẽ lên hình một bàn tay, giống như đúc.

“Thế nhưng là ta nhớ ngươi lắm”

Vương Phục Hưng nói khẽ, ánh mắt đã lặng yên lửa nóng đứng lên, cô nàng này mặc đồ ngủ. Cô nàng này vậy mà mặc đồ ngủ! Cởi ra hần là sẽ nhẹ nhàng gọn gàng hơn những loại váy khác nhiều, làm cái gì đều thuận tiện.

Sở Tiền Duyên lại càng hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng ánh mắt có chút khác thường, có chút khấn trương, càng làm cho nàng xấu hổ và giận dữ chính là mình giống như đối với chuyện kể tiếp sắp xảy ra có chút chờ mong, Sở lão sư thậm chí mắng mình một tiếng, nháy mắt con mắt, lấp bắp nói: “Ngươi lại muốn khi dễ ta?”

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, lập tức rất thành thật gật gật đầu, lại không là lần đầu tiên rồi, tin tưởng từ Sở lão sư tại hiện tại đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý rồi, bất quá nữ hài tử rụt rụt, mình muốn chủ động một ít, khẳng định như vậy lại càng dễ đắc thủ, hơn nữa Vương Phục Hưng cũng không phải

không có thất tình lục dục, nội tâm dục vọng áp chế lâu như vậy, lần này hẳn hay vẫn là muốn thêm gần một bước đấy.

“Trước tiên xem chút phim đã được không?”

Sở Tiền Duyên lấp bắp nói, sắc mặt càng hồng nhuận phon phớt mê người.

Xem phim?

Là muốn xem trước rồi mới thực hành hay sao ?

Không hồ là lão sư, quả nhiên là có phong cách sư phạm a.

Vương Phục Hưng đồng chí kiệt lực bảo trì trần định, nhưng vẫn là hai mắt tỏa ánh sáng, vội ho một tiếng, bình tĩnh nói: “Tốt.”

Sở Tiền Duyên tiện tay kéo qua bên cạnh bảo trì khởi động máy trạng thái Laptop Apple MAC, do dự, hay vẫn là đồ mặt.

Vương Phục Hưng tự mình chọn lựa phim nhựa, hẳn biết rõ đại lượng thiếu nhi không nên địa chỉ Internet, nhưng đôi mắt rất rụt rè Sở lão sư, hay vẫn là không dám đưa vào, những cái kia đi lên liền đao thật thương thật vật lộn hình ảnh, thật không có thương thức. Một đồng chí nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn còn lựa chọn Ngô Ngạn Tổ cùng Mạch Gia Kỳ diễn viên chính một bộ phim có tên: Rình coi vô tội, 100% là phim tình cảm, không tính là sức lực bạo, nhưng Vương Phục Hưng ôm ấp mỹ nữ, nhìn trong phim đại lượng hương điểm màn ảnh, vẫn còn có chút nhiệt huyết sôi trào.

Sở Tiền Duyên thành thành thật thật nằm ở trong ngực Vương Phục Hưng, tập trung tinh thần xem hết cả bộ phim.

Sau đó.

Trong phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh.

Thật lâu, Vương Phục Hưng mới nhìn thoáng thân thể nhỏ bé của Sở Tiền Duyên trong ngực mình đang có chút run rẩy thoáng qua, nói khẽ: “Xem được không?”

Sở Tiền Duyên không nói lời nào.

Cảm giác mình hỏi một câu nói nhắm Vương Phục Hưng cũng có chút bất đắc dĩ, ôm sát nữ nhân trong ngực, nhắc nhở: “Phim đã xem xong rồi.”

Sở Tiền Duyên vẫn là không nói một lời.

“Thân thoáng qua?”

“Người không nói coi như là người chấp thuận đó.”

Vương Phục Hưng một hồi nhúc cả dãi, nhúc cả dãi đồng thời lại có chút ít hưng phấn, cam chịu tốt, Sở lão sư dù sao cũng là nữ nhân, nhất định là muốn rụt rè một chút.

Hắn tắt đi máy vi tính, không nói hai lời, trực tiếp cúi đầu hôn vào cái miệng nhỏ nhỏ hồng nhuận phon phớt của Sở Tiền Duyên.

Sở Tiền Duyên tượng trưng vùng vẫy chút ít, cùng thường ngày, thuận thế ôm lấy Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng một đôi tay thói quen hướng phía dưới, bắt lấy áo ngủ vạt áo, hướng lên vùng lên, ngón tay theo thói quen đưa tới.

Ân, mềm đấy, thật là giống một miếng bột biển?

Vương Phục Hưng động tác mãnh liệt cứng đờ, buông ra Sở Tiền Duyên, ánh mắt kinh ngạc.

Sở lão sư nhẹ nhàng thở ra, mặt nhăn như tơ, đáng tươi cười lại có chút giống một tiểu hồ ly tinh, nói khẽ: “Muốc hỏa phần thân chưa? Người ta hôm nay đại đi沐浴 đến a, người có phải hay không không muốn khi dễ ta?”

“Người không nói lời nào, ta coi như người chấp nhận a.”

Sở Tiền Duyên trực tiếp đem lời nói của người nào đó vừa nói trả lại nguyên vẹn.

Một hồi chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Đang có chút ít lúng túng Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, cười hắc hắc, cầm lấy điện thoại tiếp nghe.

“Ồ đâu?”

Yên Đế thanh âm từ đầu bên kia điện thoại truyền tới, tràn đầy âm lãnh cùng áp chế nộ khí.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, từ từ ngồi xuống, thần nhiên nói: “Mấy xanh khu biệt thự, xảy ra chuyện gì?”

“Ngoại trừ Phục Sinh quán bar, mặt khác Tứ gia trảng tử lão bản đều đầu phục Hoàng Văn Hạo, bên kia giết ra một tên tự xưng là Tứ ca, tự mình dẫn người đi đón tay, chúng ta ở đằng kia huynh đệ đều bị đánh thương, nghe nói Tứ ca bắn tiếng, nói để cho chúng ta nhân lúc còn sớm mà rút ra khỏi Thanh Phố, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.”

“Tự gánh lấy hậu quả?”

Vương Phục Hưng nheo mắt lại.

Minh trước đây không lâu mới khiến cho Hoàng Văn Hạo ăn thiệt thòi, hiện tại liền trả thù trở về, duy nhất một lần cướp đi mình Tứ gia trảng tử, trả thù đến cũng quá nhanh một chút, hơn nữa rất chí mạng.

“Bây giờ nên làm gì?”

Yên Đế ngữ điệu có chút bình tĩnh trở lại.

“Gọi Hồ Tử dẫn người, triệu tập một số huynh đệ, qua tứ gia trảng tử kia đập phá một trận cho ta.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói.

“Đi ngay bây giờ sao?”

“Ừ! Đi ngay bây giờ!”

Vương Phục Hưng dị thường quyết đoán nói một câu, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Một Chữ

Vương Phục Hưng để điện thoại xuống, vốn muốn lập tức qua đi xem, nhưng do dự một phen, vẫn là nằm ở trên giường, một lần nữa đem Sở Tiền Duyên kéo vào trong ngực. Chính hắn có phải hay không vô địch thiên hạ thì không có ai rõ, nhưng đối với Hồ Tử, người chẳng khác gì do chính tay Vương Phục Hưng bồi dưỡng ra, Vương Phục Hưng vẫn rất có tin tưởng, Thanh Phố chính là một chiến trường nhỏ, tầm mắt nhỏ, bố cục nhỏ, cũng không có quá nhiều cái gọi là kỳ nhân mãnh tướng gì, chẳng qua cái chỗ này chính là chiếm cứ một vị trí đặc biệt trên bàn cờ mà thôi, vô luận là Sở Thành Võ hay là Nghiêm Thủy Trường, khi bố cục thủ đoạn cũng sẽ không để lộ ra chút nào cả, thời điểm này, lại để cho Hồ Tử dẫn người đi phá phách mấy cái trảng tử kia một hồi, ra vấn đề chính là chề cười.

“Người không đi làm việc sao?”

Sở Tiền Duyên nói khẽ, im lặng tựa ở ngực Vương Phục Hưng, loại cảm giác này rất an tâm.

“Không đi, Hồ Tử có thể giải quyết.”

Vương Phục Hưng vỗ vỗ phía sau lưng Sở Tiền Duyên, không biết cố ý hay vô tình, chạm vào sợi dây của nội y phía sau Sở Tiền Duyên, trong nội tâm cái kia cổ dục vọng lần nữa có tư thế kéo lên, Sở Tiền Duyên rất miễn cưỡng vận vận uốn éo thân thể, nằm ở trên người Vương Phục Hưng, nắm lấy cái mũi của hắn nhỏ giọng cười nói: “Lưu manh.”

“Là ta đối với hoàn cảnh quá nhạy cảm.”

Vương Phục Hưng vô tội nói, cô nam quả nữ chung sống một phòng, nhưng lại ôm cùng một chỗ, ngã trên một cái giường, càng quá phận chính là hai người trước còn xem qua một bộ phim vô cùng hương diễm, loại hoàn cảnh này, nam nhân nếu như còn có thể nhịn được không làm chút ít mờ ám, cái kia có thể hình dung là một câu nói: Đến cảm thú cũng không bằng, cũng có thể nói, vô năng cũng không đủ.

“Lấy có.” Sở Tiền Duyên nhỏ giọng hừ hừ nói, từ Vương Phục Hưng trên người đứng lên, vô cùng đơn giản một động tác, lại đem cái mông vênh lên cùng bộ ngực cao ngất của nàng phô bày toàn bộ trước mặt Vương Phục Hưng, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng hít mắt, vươn tay ôm lấy bờ eo bé nhỏ thon gọn của Vương Phục Hưng, cười nói: “Ta về sau muốn cho người một chút yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

Sở Tiền Duyên quay người một cái, sắc mặt càng hồng nhuận phơn phớt, nàng bây giờ tư thế thật sự có hơi chút khó xử, bờ mông cao cao vênh lên, hai tay chống tại Vương Phục Hưng trên người, bộ ngực vừa vận cùng đúng tâm mắt của đối phương, không lệch đi chút nào, đại lưu manh, nhất định là cố

ý làm như vậy đấy.

“Về sau hay cứ mặc quần jean a.” Vương Phục Hưng biểu lộ bình tĩnh nói, ánh mắt lại bất động thanh sắc xuyên thấu qua Sở lão sư áo ngủ cổ áo ngấm đi vào, chắc chắn, vì sao kêu đáng người tốt, vì sao kêu bộ ngực tốt. Không mặc nội y mà còn có thể để cho hai con tiểu bạch thỏ này vênh lên thế mới là tốt a.

“Vì cái gì?”

Sở Tiền Duyên chớp chớp con mắt, Vương Phục Hưng không buông tay, nàng cũng không có chút gầy gù nào nữa, dứt khoát một lần nữa úp sấp trên người Vương Phục Hưng, cười nói: “Hay vẫn là mặc váy khi gặp người nha, mẹ ta nói nữ hài tử mặc váy sẽ làm tăng thêm một chút điềm đạm thực nữ, người không muốn sao?”

“Người đã rất điềm đạm nho nhã biết điều, ai dám nói Tiền Duyên nhà của chúng ta không thực nữ?”

Vương Phục Hưng vuốt tóc của nàng trên ghẹo nói, nhin không được lại đem cánh môi nhỏ nhỏ hôn phần cầu nàng cắn một miếng, cười nói: “Mặc quần jean càng có thể thể hiện ra thân hình của người, một đôi chân xinh đẹp như vậy, lại bị tà váy rộng thùng thình che khuất, chẳng phải là đáng tiếc hay sao?”

Hắn nói rất đúng lời nói thật, Sở lão sư đi chân trần một mét bảy cũng cao một mét bảy, một đôi cặp đùi đẹp càng là có thể nói hoàn mỹ tác phẩm nghệ thuật, thon dài, hết sức nhỏ, trắng tấp, nếu như mặc vào giày cao gót theo sát một thân quần jean mà nói, chỉ cần một đôi chân có thể trở thành vũ khí giết chết vô số nam nhân. Có người nói nữ nhân một đôi cặp đùi đẹp liền đầy đủ thì nam nhân có ở trên giường giày vò cả đêm cũng không chán. Vương Phục Hưng đồng chí nội tâm cường đại, ngày bình thường cũng rất tự tin, nhưng đối mặt những lời này trong nội tâm cũng không xác định mình có thể hay không làm đáng đến trình độ kia, nếu quả thật có cái ngày đó mà nói, cũng nên thử qua mới biết được.

Sở Tiền Duyên rất kiêu mị trợn mắt nhìn Vương Phục Hưng, trở mình từ trên thân hắn xuống, lôi kéo Vương Phục Hưng đứng lên, sau đó không nói lời gì đưa hắn đẩy tới cửa, gắt giọng: “Người đi ra ngoài trước, ta muốn tắm rửa thay quần áo rồi, không muốn nghe người nói chuyện.”

Vương Phục Hưng rất bị động bị Sở lão sư đẩy ra, đứng ở cửa ra vào chằm chằm nhìn điều thuốc, có chút không cam lòng, chỉ có điều đợi cả buổi cũng không thấy đôi phương mềm lòng mở cửa, chỉ có thể xuống lầu. Hắn hôm nay tại Sở gia địa vị rất đặc thù, Sở lão gia tử đã rõ ràng tỏ thái độ, Sở Thành Võ từ bắt đầu phản đối đến bây giờ cũng biến thành ủng hộ thái độ, Sở gia con trai trưởng Sở Thành Văn đang ở Anh quốc, không biết thái độ, nhưng Sở Tiền Duyên mẫu thân vẫn còn có chút mơ hồ, Vương Phục Hưng vị này Sở gia cô gia đến cuối cùng đến cùng có thể hay không ôm mỹ nhân về, bây giờ còn có chút lo lắng đấy.

Đi xuống lầu, đi vào lầu một đại sảnh, quả nhiên thấy Sở Thành Võ đang tại đánh cờ, nhưng cùng hắn đánh cờ cũng không phải Tôn Tường, mà là một cái so với bất kỳ những nhân sỹ thành công nào mà Vương Phục Hưng đã bái kiến còn có khí chất hơn, đầu húi cua, đồ Tây đen, biểu lộ kiên nghị mà chăm chú, ngồi nhìn chăm chăm vào quân cờ trên bàn, có một chút khí tức lạnh lẽ.

Hai người đánh cờ hầu như phá vỡ nhận thức của Vương Phục Hưng rồi, trung niên nam nhân đánh cờ dứt khoát quả quyết, quân cờ đặt xong chờ đợi phía trên, tiếng vang thanh thúy, vô cùng nghiêm túc. Sở Nhị thúc quân cờ nhu gió, thối chiêu không ngừng, nhưng tổng thể từ đầu tới đuôi, không có đi lại, đây cũng quá khó được rồi, Vương Phục Hưng đứng ở bên cạnh, chẳng qua là nhìn chăm chăm vào cuộc, biểu lộ bình tĩnh.

“Đây là Trịnh thúc.”

Sở Thành Võ ngẩng đầu nhìn Vương Phục Hưng rồi giới thiệu nói, có lẽ bởi vì bàn cờ của mình sắp bị giết đến không còn manh giáp, ngữ khí cũng có chút bất thiện.

Vương Phục Hưng tỏ vẻ rất lý giải loại tâm tình này, không nhìn thẳng vào Sở Thành Võ nữa, rút ra một điều thuốc đưa cho trung niên nam nhân bên cạnh, ngữ điệu tuy nhỏ nhẹ, nhưng lại mang theo ý tứ vừa đứng cung kính, nói khẽ: “Trịnh thúc.”

Trung niên nam nhân nhận lấy điều thuốc, nhìn Vương Phục Hưng, sắc mặt nghiêm nghị lộ ra vẻ tươi cười, ôn hòa nói: “Vương Phục Hưng? Không sai.”

Vương Phục Hưng biểu lộ bình tĩnh, không có mình bạch trung niên nam nhân câu này nhìn qua rất đột ngột càng giống như lời khách sáo, vốn là muốn gât gât đầu xong việc, nhưng thấy bên cạnh Sở Thành Võ động tác, tranh thủ thời gian móc ra cái bật lửa giúp đỡ trung niên nam nhân đem điều thuốc nhen nhóm.

Trịnh thúc khoe mắt mang theo vui vẻ, không có quay đầu, đem điều thuốc đưa ra đằng sau, cái tay còn lại lại như là có thêm con mắt, một phát bắt được rồi Sở Thành Võ muốn thừa dịp hắn không chú ý trộm của hắn một con pháo.

Vương Phục Hưng ánh mắt ngưng tụ, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Sở Nhị thúc động tác cũng quá chậm chạp rồi, đánh cờ thối còn chưa tính, ăn gian đều trăm ngàn chỗ hở, khó trách bị người giết thảm như vậy, hắn thu hồi cái bật lửa, tùy ý ngồi ở một bên trên ghế sa lon, xem đánh cờ không nói gì.

“Người a, thua không nổi tặc xấu đều đã bao nhiêu năm, thắng người hai bàn hãy cùng thiếu nợ giống nhau, hiện tại đã có tiền đồ, vẫn còn cái thói đi trộm quân cờ của người khác.”

Trung niên nam nhân đem tay Sở Thành Võ đẩy ra, đem cái kia hai quả quân cờ lấy ra, thả lại tại chỗ cũ, bình thản nói: “Trộm quân cờ coi như xong, nhưng mà trộm quân cờ còn vô dụng, như vậy xuống dưới, sao có thể thắng?”

“Ngươi đem mã cùng pháo của ngươi cho ta mượn, khẳng định không thua.”

Sở Thành Võ một điểm cũng không đo mặt, ăn gian bị phát hiện, một lần nữa ngồi thẳng thân thể, nhìn như vô tình nói câu vừa rồi, đúng là không còn gì để nói bắt đầu làm nhảm.

“Đem tướng cho ngươi mượn, không phải trực tiếp liền thắng?”

Trung niên nam nhân tức giận nói, nhìn chăm chăm vào bàn cờ, khẽ nhíu mày.

“Ngươi cam lòng?”

Sở Thành Võ thâm ý sâu sắc nói, vẻ mặt cao thâm biểu lộ, trong tay xe lại trực tiếp đặt dưới hòng pháo của đối phương.

Trung niên nam nhân không chút do dự tiêu diệt cái quân cờ hớ hênh kia, thở dài ra một hơi, bất đắc dĩ nói: “Ít nói ra mấy lời sắc bén ấy đi, coi như là ta ủng hộ ngươi, ngươi cũng rất khó lật bàn, hiện tại vừa mới mở ra cục diện, còn không bằng nhân lúc còn sớm mà rút ra, Nghiêm Thủy Trường nếu để đối phó như vậy, cũng sẽ không ngồi ở vị trí này đến tận bây giờ.”

“Không có một điểm nắm chắc, ta sẽ không làm, trừ ngươi ra, ta còn liên hệ mấy cái bằng hữu cũ, cầu phú quý trong nguy hiểm, hôm nay nói chuyện phiếm chỉ có hai người chúng ta, vô luận ngươi có đáp ứng hay không, ra khỏi nơi này, chỉ cần đừng nói ra, mọi người về sau vẫn là bằng hữu.”

“Bên người thì có Đại Phật, lại muốn đi cái miếu khác thắp hương.”

Trung niên nam nhân bất đắc dĩ nói, nhìn Sở Thành Võ, cau mày nói: “Ngươi như thế nào thắng? Lại đông dài mà nói, lật bàn đều là vấn đề, theo ta nói, một cái Thanh Phổ, ném đi liền ném đi.”

“Có là hán có thể thắng.”

Sở Thành Võ lặng lẽ nói, đưa tay chỉ Vương Phục Hưng: “Không có hán mà nói, ta cũng sẽ không cùng Nghiêm Thủy Trường đối nghịch.”

Wang Phục Hưng có chút nghi hoặc, có chút khó hiểu.

Sở Thành Võ ý tứ rất rõ ràng, tựa hồ trong lúc bất tri bất giác, hán đem mình làm nhân vật mấu chốt để phá cục rồi.

Trung niên nam nhân đồng dạng khó hiểu, ánh mắt lảng lệ ác liệt nhìn Vương Phục Hưng, như có điều suy nghĩ.

Sở Thành Võ ‘Thâm tình chân thành’ kéo tay trung niên nam nhân qua, trong lòng bàn tay của hán đã viết rất đơn giản một chữ, Vương Phục Hưng nhìn không ra cụ thể là cái gì, trung niên nhân lại thần sắc mãnh liệt biến đổi, mày nhíu lại sâu hơn.

“Ta muốn cân nhắc thoáng qua.”

Trầm mặc thật lâu, hán mới nói khẽ, ngữ khí ngưng trọng.

Sở Thành Võ nhàn nhạt gật đầu, cười tủm tỉm nói: “Đánh cờ, đánh cờ.”

Hai người bọn hán tương giao nhiều năm, biết rõ bằng hữu cũ tính cách cẩn thận, hán nói cân nhắc thoáng qua, lần này kết minh, hơn phân nửa cũng đã thành.

Họ Trịnh trung niên nam nhân cùng Sở Thành Võ lại rơi xuống hai bàn cờ mới đứng lên cáo từ rồi đi, trước khi đi, cố ý cùng Vương Phục Hưng bắt tay, rất dùng sức.

“Hoàng Văn Hạo những năm này làm việc cho lão hồ ly kia, đắc tội không ít người, Trịnh Minh xem như một cái trong đó cùng hán kết cừu oán tương đối sâu, là kẻ luôn muốn Hoàng Văn Hạo chết đi một nhóm người, chỉ có điều có Nghiêm Thủy Trường áp chế, dĩ vãng hán không dám hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại không giống nhau, đối phó Nghiêm Thủy Trường không thể gấp, trước nhờ cái đình Hoàng Văn Hạo này, chỉ cần hán cùng tiến đến, theo chúng ta liền triệt để đứng ở trên một cái thuyền rồi.”

Sở Thành Võ phối hợp dọn xong quân cờ, hướng về phía Vương Phục Hưng vẫy vẫy tay.

Wang Phục Hưng đi sang ngồi, không tập trung đánh cờ, đã trầm mặc một hồi lâu, mới nghi ngờ nói: “Ngươi vừa rồi viết trên tay hán chữ gì đó?”

“Đã quên.”

Sở Thành Võ hỏi hột nói, nhảy một bước ngựa, tâm tình tựa hồ không sai.

Wang Phục Hưng không chút khách khí dùng pháo chén ngay con ngựa đi lạc kia, nhàn nhạt ồ một tiếng.

Sở Thành Võ vậy mà không có đi lại, chẳng qua là neoh mắt lại, ánh mắt nghiền ngẫm.

Hắn ở trong tay Trịnh Minh ghi lại một chữ vô cùng đơn giản.

Một cái lỗ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Hai Mươi Tư Tuổi, Hai Mươi Năm Tuổi

Cùng Sở Thành Võ đánh cờ chính là một sự tình vô cùng tra tấn người khác.

Điểm này Vương Phục Hưng từ lần thứ nhất tiến vào Sở gia đại môn cũng đã biết rõ, hai người đều là cùng danh thủ quốc gia kém xa cũng chỉ vạ dặm nước cờ, cho nên chém giết, cũng không có như Tôn Tường khoa trương nói là hết cả giờ mới xong nửa ván, Sở Thành Võ ra chiêu, Vương Phục Hưng cũng không sắc bén, nhiều khi người sáng suốt đều có thể nhìn ra được sai lầm hết thảy của hai người, Sở Thành Võ đi lại tiêu chuẩn rất đơn giản, đó chính là người không có thể ăn quân cờ quan trọng của ta, tiểu binh các loại không sao cả, nhưng người dám động xe ngựa pháo thử xem?

Bởi như vậy, Vương Phục Hưng đồng chí nước đi thật khó khăn để tìm ra, hoặc là dùng binh sĩ chấp tay giết hắn, hoặc là tránh đi xa pháo mã hóa lực của đối phương, mấu chốt nhất chính là, coi như là bị chiếu tướng, cũng là có thể đi lại đây.

Vương Phục Hưng không tập trung hoạt động quân cờ, không có ý định thắng, cũng không có ý định thua, cứ như vậy hao tổn, Sở Thành Võ đánh cờ ưu điểm lớn nhất chính là có kiên nhẫn vô cùng, đối mặt cục diện bế tắc không chút nào bực bội, ngược lại càng thêm hào hứng bùng bùng.

Vì vậy hai người hình như đã vô tình lãng phí nửa giờ đồng hồ vào cái cục diện bàn cờ này, vẫn là dừng lại tại vậy quanh Sở Hà hán giới chém giết giai đoạn, mãi cho đến Sở Tiền Duyên xuất hiện ở trên bậc thang.

Quần Jean sáng màu bó sát, màu trắng giày cao gót, áo T-shirt màu trắng, ba búi tóc đen tùy ý rối tung, ánh mắt thanh tịnh, khuôn mặt đồ ươi, khoe miệng có chút hơi lên một cái độ cong mê người, nàng cứ như vậy đứng ở lầu một cùng lầu hai chỗ chiếu nghỉ, cùng Vương Phục Hưng lẳng lẳng đối mặt.

Thanh thuần, tài trí, điềm đạm, nho nhã,

Cuối cùng tại Vương Phục Hưng trong đầu hội tụ thành hoàn mỹ hai chữ, hắn thích nữ nhân như thế này, không hề sức chống cự, đơn giản mộc mạc trang phục, nhưng lại có chút phong tình mềm mại.

Vương Phục Hưng suy nghĩ xuất thần, hồi lâu, mới mở miệng, cười nói: “Thật xinh đẹp.”

“Người nói cái gì?”

Sở Tiền Duyên rất đáng yêu chớp chớp con mắt, lệch cái đầu nhìn Vương Phục Hưng, hai người mặc dù đang cùng trong một căn phòng, nhưng khoảng cách xác thực không gần, cũng không biết có phải hay không là nàng thật sự không nghe thấy.

“Ta nói người thật xinh đẹp.”

Vương Phục Hưng thanh âm hơi lớn lên một chút, thần thái cũng bắt đầu can rờ, hướng về phía nàng vẫy vẫy tay.

Sở lão sư thật biết điều trùng hợp chạy tới, giày cao gót giẫm trên sàn nhà, tiếng vang thanh thúy mà ấm áp.

Nàng đi vào bên người Vương Phục Hưng, có chút cúi xuống thân thể, nhìn một lần cả bàn cờ, một chút cũng không hiểu, tưởng là luật chơi cờ đã thay đổi, sao nước đi nhìn dễ đến mức trẻ con lớp năm cũng nhìn thấy, lại không ai đi, trực tiếp đuổi ra bàn tay nhỏ bé, dùng con pháo nhẹ nhàng ăn đi con mã của Sở Thành Võ, nhẹ nhàng nói: “Tướng quân.”

Tựa hồ biết mình thúc thúc sẽ có phản ứng gì, nàng trừng lên con mắt, hừ hừ nói: “Không cho phép đi lại.”

Nguyên bản cùng Vương Phục Hưng chém giết chết một bàn cờ, Sở Nhị thúc có chút ủy khuất, than thở, đem tướng của mình dịch ra một bước, còn không có kịp phản ứng, liền lại bị bảo bối chất nữ quyết đoán tiêu diệt một con xe, Sở Nhị thúc sốt ruột, liền định phản công, vô thức đi về phía trước một bước con tốt, thật sao, cái này mặt khác một quân mã cũng bại lộ trước mặt con xe của Sở Tiền Duyên, không đến một phút đồng hồ thời gian, Sở Thành Võ đã bị chất nữ cắt dưa thái thịt, một xe hai mã, thành quả chiến đấu huy hoàng, hắn nguyên bản sắc mặt còn chút đắc ý đều tái đi rồi.

Vương Phục Hưng nín cười nhìn Sở Tiền Duyên, lại phát hiện đối phương hướng về phía mình nháy nháy mắt, tựa hồ tại thay mình xả giận?

Vương Phục Hưng cười nhen nhóm một điếu thuốc, đứng dậy: “Không chơi nữa, cùng Tiền Duyên đi ra ngoài một chuyến, Nhị thúc người có thể một mình đánh cờ, ta dám đánh cuộc, tuyệt đối là người thắng.”

Nói nhảm, mình cùng mình đánh, còn có thể thua hay sao?

Sở Thành Võ tức giận phát phát tay, bảo bối chất nữ ở bên cạnh, hắn cũng không dám khi dễ cháu rể, cười mắng: “Nhanh xéo đi.”

Vương Phục Hưng rút cuộc thoát ly bàn cờ không dậy nổi một chút hứng thú nào, ngâm lấy điều thuốc, lôi kéo Sở Tiền Duyên đang cười hì hì đi ra đại môn, Sở Thành Võ tựa hồ đối với Vương Phục Hưng thực lực đặc biệt tín nhiệm, không có tiếp tục sai khiến hộ vệ bảo hộ, hai người từ trong nhà để xe lái ra một chiếc xe của Sở Tiền Duyên, thẳng đến phụ cận siêu thị.

Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên dạo phố cũng đã hai lần, nhưng đến siêu thị mua thức ăn còn là lần đầu tiên, Sở lão sư tựa hồ đối với nơi đây rất quen thuộc, từ siêu thị cửa ra vào đẩy ra một chiếc xe nhỏ, mục đích tính rất rõ ràng mang theo Vương Phục Hưng đi một vòng lớn của siêu thị. Vương Phục Hưng thích ăn thịt bò, Sở Thành Võ đối với loài cá có gan đặc biệt đặc biệt thích, mà chính nàng khẩu vị thanh đạm, tức thì chọn lấy chút ít rau quả thích ăn.

Bên trong siêu thị người đến người đi, Vương Phục Hưng yên lặng đi theo Sở Tiền Duyên bên người, hai tay thả ở sau ót, hip mắt nhìn nữ nhân bên cạnh rất nghiêm túc chọn chọn lựa lựa, khỏe miệng đáng tươi cười bắt trí bất giác càng trở nên nhu hòa.

Chọn chọn lựa lựa, đại khái hơn một giờ, Sở Tiền Duyên rút cuộc mua sắm hoàn tất, nàng ngày bình thường rất ít khi mua nhiều đồ ăn như vậy, nhưng hiện tại bên người có một cố sẩn cu li, đương nhiên muốn nhiều mua chút sau đó tồn trữ, Vương Phục Hưng tâm tình khó có được chính thức tường hòa, sẽ không để ý bị Sở lão sư kéo đi làm khuôn vác, hai người tính tiền sau đó đẩy xe đồ ăn ra xe, ý định đem đồ ăn toàn bộ đặt hết lên xe.

Hai người thong thả đẩy xe hướng về phía cửa ra vào.

Một đám người đột nhiên phóng tới siêu thị, do dự cách một cái rèm, chạy trước tiên một người trực tiếp lao tới chiếc xe đẩy, tự nhiên mà vậy.

Vương Phục Hưng ánh mắt ngưng tụ, vô thức kéo Sở Tiền Duyên thoáng qua, đôi phương đáng người không tính cao lớn, nhưng trọng tải tương đối khả quan, ít nhất cũng có một trăm tám mươi cân, trực tiếp như vậy đụng tới, chiếc xe đẩy bị đụng ngã là chuyện nhỏ, Sở Tiền Duyên bị đụng lại là chuyện lớn, hắn vươn tay, một tay đặt trên xe đẩy, trực tiếp hướng về phía trước đẩy.

Xe đẩy chờ đồ va chạm mạnh một cái, không biết Vương Phục Hưng đồng chí là cố ý hay là vô tình, phần phía trước của xe trực tiếp dừng lại tại hạ bộ của đối phương.

Một mét bảy năm hán tử, kêu lên một tiếng buồn bực, trực tiếp ngồi xồm trên mặt đất, che bộ vị trọng yếu của mình, biểu lộ thống khổ mà vận vẹo.

Phía sau hắn mấy người đồng bạn cũng xuất hiện ở trước mặt Vương Phục Hưng, thấy một đôi tình lữ trẻ tuổi, dưới con mắt ý thức hiện lên một tia kinh hi thần sắc, đột nhiên trở mặt, quát: “Con mẹ nó các người mù hả? Đụng huynh đệ của ta, cảm, xin lỗi!”

Vương Phục Hưng nhú nhú mày, nhưng lại không phát tác, bình thần nói: “Thực xin lỗi.”

“Người tính toán thom tho vậy sao? Thực xin lỗi có ích gì, muốn cảnh sát làm gì? Bên cạnh người cô nàng cũng không tệ, cái miệng nhỏ nhắn thật xinh đẹp, hặc hặc, cũng không biết đầu lưỡi có đủ hay không linh hoạt, để cho nàng theo huynh đệ chúng ta xử lý vết thương, chúng ta chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Dẫn đầu nói chuyện chính là cái nam nhân trẻ tuổi, toàn thân trên quần áo có chút đầy mỡ, mang theo một đôi khuyên tai khá là lớn, một đầu tóc dài còn có ba màu sắc, sắc thái rõ ràng khoa trương, hắn nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên bên người Vương Phục Hưng, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, biểu lộ cười bí ối nói.

Hắn mới mở miệng, mấy tên đi cùng hắn bắt đầu ồn ào, thậm chí nam nhân đang ngồi xồm trên mặt đất kia cũng ngẩng đầu lên, ‘Miễn cưỡng’ đứng lên, đắm đuối nhìn chăm chăm vào Sở Tiền Duyên, một tay còn che tại hạ thể của mình, nhẹ nhàng bóp bóp, đánh giá Sở Tiền Duyên ánh mắt nhanh chóng chuyển động, thậm chí bàn tay đang nắm bộ vị nào đó xoa xoa, liền có tư thế muốn gia tốc.

Sở Tiền Duyên đồ bưng cả khuôn mặt, hoàn toàn bị động tác này chọc giận, con người cũng hiện lên chút tức giận, chỉ có điều nàng còn không có phát tác, bên người liền vang lên một đạo âm thanh bình tĩnh: “Ta giúp hắn bóp.”

Năm sáu người còn không có kịp phản ứng, xe đẩy mua sắm đột nhiên bị đại lực thúc đẩy, lao về phía trước, bành một tiếng, lần nữa đâm vào hạ thể của nam nhân đang làm cái hành động kia.

Vương Phục Hưng thuận theo không buông tha, cánh tay quay về rồi, lại lao về phía trước, tiếp tục đâm vào cái bộ vị ấy, tốc độ cực nhanh, lực đạo mười phần, nam nhân trẻ tuổi trực tiếp hét thảm, thân thể co rúm lại.

Vương Phục Hưng sắc mặt lạnh lùng, một tay ôm Sở Tiền Duyên, cái tay còn lại cầm lấy tay nắm của xe mua sắm, tiến lên, một lần lại một lần hướng về phía đối phương đụng tới.

Khoảng cách vốn chỉ có sáu bảy mét, Vương Phục Hưng trọn vẹn đụng hơn mười cái mới bằng lòng dừng lại, cuối cùng hơi chút dùng lực, trực tiếp đem đối phương đụng ra khỏi cửa lớn, bay lên không bay ra ngoài.

“Móa, có thể đánh nhau rất giỏi a, con mẹ nó người đến đây đụng một cái, lão tử chém chết người, tin hay không?”

Tóc dài ba màu rút cuộc kịp phản ứng, đồ mặt tia tai quát, thuận thế từ phía sau móc ra một thanh đao cuốn khoa tay múa chân, tựa hồ muốn chơi điểm hung ác đấy.

Nguyên bản vậy xem quần chúng thấy đối phương dao găm sáng loáng, lập tức lui về phía sau một ít, sợ bị tai bay vạ gió.

Vương Phục Hưng thật sự mặc kệ mấy tên côn đồ ở tầng chót của cuộc sống này, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cút.”

“Con mẹ nguoi, ta...”

Tóc ba màu theo đao cuốn trực tiếp nhào đầu về phía trước, chỉ có điều lời nói còn chưa nói hết, liền đột nhiên cảm thấy hạ thể cùng phần bụng một hồi kịch liệt đau đớn, theo sát đó là hắn thấy mình bay lên, chưa kịp sung sướng vì được bay, cảm giác đau đớn mãnh liệt đã bùng lên, hung hăng ngã xuống đất, ngay bên cạnh đồng bọn của hắn.

“Trầu bò quá!”

Trong đám người có người hô lớn một tiếng, bầu không khí xung quang nhiệt liệt hẳn lên.

Sở Tiền Duyên mở to mắt, có chút khản trương, lời kéo Vương Phục Hưng góc áo.

“Cút.”

Vương Phục Hưng nắm tay cầm cửa xe, lần nữa tiến về phía trước một bước, đầu xe hơi dõng, tựa hồ muốn đòi mục tiêu kế tiếp.

Mấy người khác vừa thấy không ổn, lập tức chuẩn bị, bất quá bọn hắn coi như giăng nghĩa khí, trước khi đi, cũng không quên mang theo huy hiệu của mình.

“Hành động thực chênh lệch.”

Vương Phục Hưng bĩu môi, nhìn mấy người chật vật chạy thực mạng thần nhiên nói.

“Cái gì?”

Sở Tiền Duyên có chút mờ mịt, hành động? Chẳng lẽ không phải một cái trùng hợp sao?

“Mấy cái tên tiểu lâu la này, nhất định là bị người thúc giục tới, mục tiêu không phải nguoi thì chính là ta, bằng không thì nào có trùng hợp như vậy, chỉ bất quá đám bọn hắn có mục đích gì, vậy cũng không biết rồi.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, chẳng muốn suy nghĩ sâu xa, cười cười sờ đầu Sở Tiền Duyên, khẽ cười nói: “Lên xe, về nhà nấu cơm.”

Sở Tiền Duyên đẩy móng vuốt của Vương Phục Hưng ra, liếc liếc mắt, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, lẳng lặng nói: “Không cho phép sờ đầu của ta, ta hai mươi tư rồi, không nhỏ. Thật sự không nhỏ.”

Vương Phục Hưng đáng tươi cười cứng thoáng qua, trầm mặc thật lâu, mới nói khẽ: “Đúng vậy a, ta cũng hai mươi lăm rồi.”

Sở Tiền Duyên tựa hồ cảm thấy không phía đáp án mình muốn, cắn răng, giống như nói không vui liền không vui, quay đầu đi về hướng chiếc xe của mình.

Vương Phục Hưng sắc mặt phức tạp, nhìn bóng lưng nàng yếu điệu, đẩy xe mua sắm xe đi qua, đem toàn bộ mọi thứ mua được sắp xếp vào ghế sau, sau đó ngồi vào vị trí lái, phát động ô tô.

Tâm tư của nữ nhân thường thường sẽ không hiểu thấu chuyển biến.

Sở lão sư chính là như vậy, trên đường đi nàng tựa hồ cũng Vương Phục Hưng hờn dỗi, không nói một lời.

Vương Phục Hưng cũng không nói chuyện, ô tô trầm mặc chạy nhanh hướng Mây Xanh khu biệt thự, bầu không khí áp chế.

Sở Tiền Duyên bắt đầu còn có thể chịu được loại này bầu không khí, có thể càng gần đến mức cuối, lại càng là hoảng hốt, không có chính thức quan tâm qua một người, rất khó lý giải loại cảm giác nhớ nhung đau đớn chua xót này, ô tô tới gần Mây Xanh biệt thự, nàng rút cuộc ngừng đầu, con mắt u oán nhìn một chút Vương Phục Hưng, nhỏ giọng nói: “Nguoi tức giận?”

Vương Phục Hưng cười cười, nhen nhóm một điếu thuốc, nói khẽ: “Không có.”

“Nguoi chính là tức giận, bằng không thì vì cái gì mà không thêm nói chuyện với ta, đồ dành ta thoáng qua đối với nguoi mà nói khó khăn như thế sao?”

Sở Tiền Duyên ngửa đầu nói, trong thanh âm tựa hồ mang theo một tia nức nở, ánh mắt cũng càng ủy khuất.

Vương Phục Hưng trầm mặc một hồi, mới cười khổ nói: “Ta không biết nên nói cái gì.”

“Thế nhưng là ta thật sự hai mươi tư tuổi.”

Sở Tiền Duyên cúi đầu, nhìn mình dựa theo yêu cầu của nam nhân bên người mặc áo bó sát cùng quần jean, thanh âm tức giận nói nhỏ một câu, giống

như một cô vợ bé tức giận.

Vương Phục Hưng yên tĩnh lái xe, ánh mắt lại dừng lại tại chiếc nhẫn đeo ở ngón áp út của mình, nói khẽ: “Cho ta chút thời gian, được không? Sẽ không quá lâu đâu.”

Sở Tiền Duyên dùng sức gật gật đầu, trầm mặc không nói.

Vương Phục Hưng nội tâm phức tạp, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nàng hai mươi tư tuổi.

Hắn hai mươi lăm tuổi.

Đều là đã đến tuổi kết hôn rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Hợp Tác

Bên trong Sở gia bởi vì Vương Phục Hưng gia nhập, bắt tri bắt giác tạo thành một cái tuần hoàn rất là vi diệu, Sở lão gia tử chẳng muốn quản có đôi khi cũng không quản được Sở Thành Võ cùng Sở Thành Văn hai đứa con trai này, mà tính cách như Văn Võ hai huynh đệ lại cũng chịu ở Sở Tiền Duyên, Sở Tiền Duyên đối với Vương Phục Hưng ngoan ngoãn phục tùng, Vương Phục Hưng đồng chí đối với mẹ vợ tương lai cung kính, mẹ vợ tương lai hướng công công rất hiếu thuận.

Vô hạn tuần hoàn, triệt để phá vỡ địa vị cao siêu trong nhà của Sở đại tiểu thư, có một tầng quan hệ như vậy, Sở gia nội bộ ăn cơm tối rất bình thản, trên đường còn cùng Vương Phục Hưng bức bối, Sở Tiền Duyên vừa tiến vào nhà sau liền tự nhiên mà vậy khoác lên cánh tay Vương Phục Hưng, tư thế rất thân mật, vợ chồng son tại mâu thuẫn như thế nào, coi như là ở phía sau cánh cửa đóng kín sau đó người chết ta sống, cũng chỉ là chuyện của hai người, Sở lão sư tính tình đơn thuần thiện lương, cùng Vương Phục Hưng cùng một chỗ trong nhà, thì càng không muốn lại để cho người nhà đối với hắn lộ ra cái tâm tình bất mãn gì, cho nên trên bàn cơm biểu hiện càng thân mật.

Ngày xưa ăn cơm Sở lão gia tử cực ít nói chuyện mà bây giờ tựa hồ cũng mở ra máy hát, cùng Vương Phục Hưng nói chuyện phiếm, lão gia tử cả đời gặp người đọc qua sách vở, học thức uyên bác, tư duy cũng rất tiến bộ, từ Sở Tiền Duyên cho tới hắc đạo, trò chuyện kinh tế, trò chuyện tình hình chính trị đương thời, Vương Phục Hưng cẩn thận từng li từng tí ứng phó, không hiểu tuyệt không giả hiểu, hắn tình cảnh hiện tại rất mỹ diệu nhưng cũng rất không xong, bởi vì chẳng qua là đã nhận được Sở gia nhận thức, muốn để cho bọn họ tiếp nhận mình, đoán chừng còn có một giai đoạn phải đi, nhận thức cùng tiếp nhận, hai cái từ ngữ thoạt nhìn ý tứ gần, nhưng đặt bên trong Sở gia loại nhà giàu này, tuyệt đối có khác biệt rất lớn.

Ăn xong cơm tối, Vương Phục Hưng đứng người lên cáo từ, bởi vì không có tự mình lái xe, Sở Thành Võ cố ý hô người tiễn Vương Phục Hưng đến Phục Sinh quán bar, nếu như hình dung hắc đạo là gì, kỳ thật rất đơn giản, chính là bảo kê cùng đánh lộn, bảo hộ chính mình một phương yên ổn đồng thời tìm phiền toái cho cái trăng từ khác, đoạt tiền đoạt nữ nhân, không có dùng kỹ thuật cao siêu gì, quyền đầu cứng chính là vương đạo. Vương Phục Hưng vừa mới cất bước, quả thực cũng không có đạt tới mức độ có thể đi buôn lậu súng ống đạn dược buôn bán thuốc phiện, cũng không có năng lực ngồi cùng nói chuyện với đại lão chính phủ, hắn bây giờ ý tưởng một chút cũng không phức tạp, chính là giữ vững vị trí Phục Sinh quán bar, làm gì chắc đó, trước dừng bước, sau đó chậm đợi thời cơ, nói đơn giản liền hai chữ: Cầu ổn.

Thà rằng dừng lại, nghìn ngày sau một bước lên trời, cũng không muốn đi nhanh rồi lại mạo hiểm chạy trốn.

Vương Phục Hưng lẳng lặng đi vào Phục Sinh quán bar, nghe bên trong âm nhạc du dương, trực tiếp đi đến lầu hai. Gian phòng này, làm cho Hồ Từ cái này đã từng ở chỗ này làm một phần bảo an công tác đều có thể cảm thấy vinh quang, lúc này mới bao lâu, mình cũng đã thành lão bản, thế sự xoay vần, chính là cái đạo lý như vậy, Vương Phục Hưng hiện tại thật không có oán niệm, hắn thái độ hiện tại mới là một người tuổi còn trẻ nên có.

Thấy đủ mà không tự nỡ.

“Vương ca, Vương ca...”

Một đường đi qua từ cửa quán bar đến lầu hai thang lầu, vô luận là bảo an hay vẫn là huynh đệ Vương Phục Hưng thu nạp tới, nguyên một đám chủ động mở miệng vương ca, rất tự giác đem tiểu vương ca cái chữ tiểu xóa đi.

Vương Phục Hưng mỉm cười gật đầu, không có lộ ra chút nào không kiên nhẫn, leo lên lầu hai, sừng sốt một chút.

Hồ Từ, Phương Hạo Nhiên, Yên Đế, Bạch Tố Vũ, bốn người ngồi cùng một chỗ, không có tiến vào phòng riêng, mà là vây quanh ở bên cạnh lan can bằng gỗ trên một cái bàn cùng nói chuyện phiếm, biểu lộ khác nhau, Phương Hạo Nhiên sắc mặt âm trầm, Bạch Tố Vũ như cũ là vẻ mặt đáng hoàng đến không thể đáng hoàng hơn, đáng tươi cười, Yên Đế cùng Hồ Từ đưa lưng về phía Vương Phục Hưng, không thấy rõ biểu lộ, đoán chừng cùng bình thường cũng không sai biệt lắm, cái vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng vẻ mặt cười ngây ngô, hắn từ nhỏ thấy, đã sớm quen thuộc lại không thể quen

thuộc hơn.

”Giải quyết xong?”

Vương Phục Hưng cười đi qua, kéo qua một cái ghế ngồi xuống, lập tức liền có phục vụ viên đưa lên một chén rượu tới đây.

Phương Hạo Nhiên nhìn Vương Phục Hưng liếc, ngữ điệu trầm giọng nói: ”Giải quyết xong, đối phương nửa tháng ở trong đống muốn tiếp tục buôn bán, người của chúng ta bị thương nặng ba cái, đều đưa vào bệnh viện tư nhân Sở gia.”

Vương Phục Hưng biểu lộ bình tĩnh, khẽ gật đầu, liếc Bạch Tố Vũ, thản nhiên nói: ”Trước từ Bạch tỷ nơi đây dự chi ít tiền, huynh đệ mỗi người trọng thương ba vạn, quay đầu lại Hạo Nhiên cùng Hồ Từ cùng một chỗ đưa qua, các huynh đệ khác mỗi người năm ngàn, người ta có thể đi theo chúng ta dốc sức liều mạng, cũng không thể bạc đãi.”

”Tốt.” Bạch Tố Vũ nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng, nhìn Vương Phục Hưng liếc, cười nói: ”Vương tiên sinh hiện tại tạm thời chỉ chịu trách nhiệm Phục Sinh quán bar một nhà an toàn, ta có thể yên tâm, nhưng không thể để cho các người trái tim băng giá, như vậy đi, ngày mai chúng ta ký một bản hợp đồng, Phục Sinh quán bar, người có thể chiếm ba thành cổ phần công ty, xem như hơi chút đền bù hạ tổn thất của người như thế nào?”

Vương Phục Hưng có chút nhũn mề, có chút ngoài ý muốn, hơn nữa rất thỏa đáng tại trên mặt biểu hiện ra ngoài, cười nói: ”Vay cảm ơn Bạch tỷ rồi.”

Bạch Tố Vũ mỉm cười như to, tuy rằng khí chất thuần lương như trước, nhưng biểu lộ đã trở nên dị thường vũ mị, giọng dịu dàng cười nói: ”Vương tiên sinh không cần khách khí, ta cũng chỉ là tại thời điểm người cất bước dính điểm hương khói, về sau người phát đạt, có thể không được quên tỷ tỷ.”

Tự sân tự oán, theo một câu nói kia, Phục Sinh quán bar mỹ nữ lão bản biểu lộ tựa hồ lập tức trở nên mềm mại mềm yếu đứng lên.

Vương Phục Hưng trong nội tâm thầm mắng một câu, biểu lộ lại bất động thanh sắc, cười tủm tỉm mở miệng nói: ”Nếu quả thật có cái ngày đó, cũng là mượn Bạch tỷ cát ngôn, chắc chắn sẽ không quên người cùng Phục Sinh quán bar đây.”

Bạch Tố Vũ một hồi cười phóng đảng không kiêng nể gì cả, bộ ngực đồ sộ tại chiếc váy liền áo bó sát người càng làm nổi bật, hạ thân có chút run run, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng liếc mắt Phương Hạo Nhiên một cái, quả nhiên thấy Hạo Nhiên ca sắc mặt âm trầm đã âm chuyển đa tình, ánh mắt đều trở nên nóng bỏng đứng lên.

”Hắn cũng liền chút tiền đồ rồi.”

Vương Phục Hưng trong nội tâm bất đắc dĩ làm bầm một câu, ánh mắt hướng dưới lầu nhìn lướt qua, lập tức trở nên nghiền ngẫm đứng lên.

Chỗ cửa quán bar, một cái nam nhân ước chừng chừng ba mươi tuổi tóc húi cua mang theo năm sáu cái huynh đệ đi tới, thần sắc bình thản, khí chất ổn trọng.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, gõ cái bàn, cười nói: ”Người đến.”

Ngồi ở bên cạnh bàn bên cạnh mấy người nhất thời theo Vương Phục Hưng ánh mắt hướng phía dưới nhìn lại, liếc mắt liền thấy được cái nam nhân tóc húi cua kia dị thường ổn trọng.

Nam nhân tóc húi cua giống như có cảm giác, ngẩng đầu, hướng lên nhìn thoáng qua, vừa vặn cùng ánh mắt Vương Phục Hưng giao tiếp.

Hai người ánh mắt đối mặt, đại khái qua vài giây đồng hồ, Vương Phục Hưng mới nhẹ nhàng gỡ ly lên, đối với dưới lầu nâng chén ý bảo.

Nam nhân tóc húi cua do dự xuống, khẽ gật đầu, mang người trực tiếp đi đến lầu hai, hướng phía Vương Phục Hưng vị trí đi tới.

”Ta gấp đi trước, các người chậm rãi trò chuyện.”

Bạch Tố Vũ cười khẽ thanh âm, rất tự giác rất thông minh từ trên vị trí đứng lên rồi đi.

Hồ Từ cũng đứng dậy xuống lầu duy trì lấy quán bar an toàn, đối phương bề ngoài giống như lai giả bất thiện (người tốt không đến, người đến chẳng có chuyện tốt gì), thoát nhìn chẳng qua là mang theo mấy cái huynh đệ, nhưng miễn không có những người khác trà trộn vào, trước mắt Phục Sinh quán bar tuyệt đối không xảy ra chuyện gì, đây là điểm mấu chốt của Vương Phục Hưng, cũng là điểm mấu chốt của Hồ Từ cùng mấy người bạn họ.

”Từ ca như thế nào có rảnh đến chỗ của ta ngồi một chút? Uống chút gì không, tùy tiện điểm, ta gần nhất đỉnh đầu có chút nhanh, sợ là không thể mời khách.”

Vương Phục Hưng thản nhiên nói, nhìn sáng hôm nay mới từ Phong Thỉnh Lâu nhìn thấy người thanh niên, ánh mắt quý dị.

Tiểu Tử rất thản nhiên cười cười, không đợi Vương Phục Hưng lên tiếng mời đến, đặt mông ngồi ở bên người Yên Đế, thấy dung mạo của hắn, có chút kinh ngạc, hồi lâu mới phản ứng tới, chỉ chỉ hắn mang tới mấy người, thản nhiên nói: ”Xem bọn hắn, nhìn quen mắt sao?”

Vương Phục Hưng ngón tay vuốt vuốt chén rượu, thuận thế quét bọn hắn liếc, không có xảy ra chuyện lộ thần sắc gì ngoài ý muốn, khẽ cười nói: ”Buổi chiều, thời điểm cùng bạn gái mua một ít đồ mới cùng mấy cái huynh đệ chạm qua mặt, đã xảy ra điểm xung đột, như thế nào, Từ ca dẫn bọn hắn, là muốn tìm ta hưng sư vấn tội rồi hả?”

”Không dám.”

Bên trên buổi trưa vẫn còn ở Phong Thỉnh Lâu đối với Vương Phục Hưng Sở Thành Võ sinh tử bức bách, Tiểu Tứ về mặt thành thật nói: ”Ta là đến xin lỗi đây.”

Một lời của hắn thốt ra, năm sáu người đứng ở sau lưng Tiểu Tứ liền lập tức mở miệng nói nói: ”Đúng, Vương ca, buổi chiều là huynh đệ chúng ta có mặt không trông trông tới làm phiền ngài, hy vọng ngài chớ để ở trong lòng, ta nói xin lỗi, chúng ta đều xin lỗi.”

Vương Phục Hưng lông mi không dễ dàng phát giác động đậy thoáng qua, đây là động tác thông thường người nào đó kinh ngạc thoáng qua, lúc chiều hắn liền nhìn bạch trận kia xung đột kia không phải trùng hợp, chỉ có điều ai sai khiến, có mục đích gì, hắn còn không rõ lắm mà thôi, hiện tại xem ra, trốn ở phía sau màn chỉ điểm phải là Tiểu Tứ rồi.

Chỉ là đơn thuần muốn cùng mình kéo lên quan hệ đến lấy lòng?

Vương Phục Hưng chăm chú suy nghĩ một chút, hai người đều vì chủ của mình, tựa hồ không có cần phải hạ thấp tư thái đến xin lỗi mình? Thủ đoạn này cũng quá vụng về rồi.

”Tứ ca tới nơi này, chỉ là đơn thuần vì xin lỗi?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, ánh mắt cũng không nhìn mấy người bên cạnh cúi đầu khom lưng, trực tiếp đã rơi vào trên người Tiểu Tứ.

Yên Đế nhẹ nhàng nhú mày, suy tư xuống, lập tức trên khóe miệng lộ ra một tia vui vẻ như có như không.

”Ta nghĩ với người nói chuyện.”

Tiểu Tứ chân thành nói, không thể không nói, người nam nhân này có thể trở thành nhân vật hiện tại Hoàng Vân Hạo nể trọng nhất, vô luận làm việc hay vẫn là nói chuyện phiếm, đều tràn ngập mị lực cá nhân rất rõ ràng, chừng ba mươi tuổi, ôn trọng, lại không lộ vẻ cứng nhắc, nghiêm túc không có thương vị giả khí thế, nhưng làm cho người ta không thể coi thường, hai tay của hắn đặt lên bàn, thân thể ngồi thẳng tắp, không e dè cùng Vương Phục Hưng đối mặt.

”Hạo Nhiên, chúng ta xuống dưới tâm sự.”

Yên Đế cùng đưa mắt ra ý Phurong Hạo Nhiên qua một cái, trước tiên đứng người lên rồi đi.

Tiểu Tứ ánh mắt lập loè dưới, hướng về phía mang đến mấy người cũng phát phát tay, để cho bọn họ rời đi.

Hiện tại phụ cận như là chỉ còn lại có Vương Phục Hưng cùng Tiểu Tứ hai người rồi.

Tiểu Tứ vừa muốn mở miệng, liền thấy Vương Phục Hưng mày nhú lại dưới, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra, dĩ nhiên là Yên Đế dãy số, hắn dính sát tại trên lỗ tai tiếp nghe, nhàn nhạt cho ăn... Một tiếng.

Đối phương nói đồng dạng rất ngắn gọn, chỉ có điều mấy câu mà thôi, lại làm cho Vương Phục Hưng sắc mặt lập tức trở nên đặc sắc quỷ dị.

“Có chuyện gì phát sinh?”

Tiểu Tứ cau mày nói.

Vương Phục Hưng cười cười, tùy ý đưa điện thoại di động đặt ở bên bàn bên trên, thản nhiên nói: ”Việc nhỏ, Tứ ca muốn tìm ta nói chuyện gì, nói thẳng a. Đi thẳng vào vấn đề tốt nhất, ta không thói quen quanh co lòng vòng.”

Tiểu Tứ miệng lớn uống một hớp rượu, nói khẽ: ”Có thuốc lá không?”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, đem gói thuốc lá trong túi áo ném đi qua một cây, mình cũng nhen nhóm một cây.

Sau đó hai nam nhân liền cách nhau tương đối, ngồi ở trên mặt bàn thôn vân thổ vụ.

Vương Phục Hưng trầm mặc không nói, kiên nhẫn chờ đợi.

Tiểu Tứ tựa hồ cũng rất xoắn xuyết phiền muộn, hút thuốc cực nhanh, không đến một phút đồng hồ thời gian một thuốc lá liền thiêu đốt đến phần đáy, hắn hít thở sâu một hơi, nhìn Vương Phục Hưng, nói khẽ: ”Người có muốn hay không muốn Thanh Phố?”

”Đương nhiên muốn.”

Vương Phục Hưng cười nói, hút thuốc, nhìn đối phương, đáng tươi cười có chút quỷ dị.

Tiểu Tứ đã trầm mặc xuống, lấy tay hủy diệt tàn thuốc, đem tàn thuốc ném vào trong cái gạt tàn thuốc, bung chén rượu lên, rồi đi chỗ ngồi, thân thể nghiêng về phía trước đến Vương Phục Hưng trước mặt, trầm giọng nói: ”Chúng ta hợp tác, cạo chết Hoàng Vân Hạo, Thanh Phố hai chúng ta chia

đều!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Sống Yên Ổn Nghĩ Đến Ngày Gian Ngụy

Xã hội này rất hoang đường ở chỗ mặc kệ đã xảy ra bất luận cái sự kiện gì không thể tưởng tượng được, phát triển đến cuối cùng đều sẽ cho đám người cảm thấy chuyện này bản thân một chút cũng không hoang đường.

Vương Phục Hưng không thể không nghe nói câu chuyện tiểu đệ tâm phúc hưng hăng chọc lão Đại một đao sau đó thành công thượng vị, trái lại còn nghe nói qua không ít. Sở Thành Vô đã từng nói qua, Tôn Tường đã từng nói qua, Khổng Lâm đã từng nói qua, đã liền Sở Hiếu lần đầu tiên nhìn qua rất thanh cao đêm nay tại trên bàn cơm đều nói trong xã hội không đáng giá tiền nhất đúng là tình yêu cùng tình bạn, mặt khác các loại TV điện ảnh, tiểu thuyết bên trên phát sinh cái sự tình này, lâu ngày, hẳn đối với loại chuyện này cũng cũng coi là mưa dầm thấm đất, quen thuộc đến không thể lại quen thuộc. Nhưng thời điểm khi Tiểu Tử gom góp ngữ khí tàn nhẫn tới đây muốn cùng hợp tác với mình tiêu diệt đại ca của hắn, Vương Phục Hưng hay vẫn là một hồi kinh ngạc, tiếp theo có chút không được tự nhiên.

”Ta tựa hồ cũng không có điều kiện đáng giá để hợp tác, ngươi xem, Thanh Phố khu lớn như vậy, ta chỉ là chiếm cứ Phục Sinh quán bar một nhà này, còn nữa, chúng ta không quen, Tử ca ngươi thứ nhất là nói chuyện hợp tác, để cho ta thật khó xử.”

Vương Phục Hưng hít một hơi cười nói, không vội không chậm. Hắn không có hoảng hốt kim tĩnh, hiện tại thậm chí nhìn không ra Tiểu Tử là đang diễn trò hay vẫn là có ý định thật đấy, bất luận cái vòng tròn hợp tác gì đều muốn dùng lợi ích làm cơ sở, lời này không giả, hơn nữa Tiểu Tử cũng ném ra mỗi nhử tuyệt đối mê người: Thanh Phố khu một nửa địa bàn. Chắc chắn, có thể thủ bút thật là lớn đấy, nhưng Vương Phục Hưng cũng không dám đơn giản đáp ứng, nói hắn cẩn thận cũng tốt, nói hắn quyết đoán chưa đủ cũng tốt, thời điểm không có hoàn toàn đem Tiểu Tử không chế trong tay, hắn thiệt tình không dám vọng động.

”Thời điểm chúng ta bắt đầu đi theo Hoàng Vân Hạo, là sáu cái huynh đệ. Lão Đại lão nhị chết thảm nhất, nhưng thể diện không..., đi đến con đường này, cầu cái gì? Cầu vinh hoa phú quý? Cầu ăn ngon mặc đẹp? Phương hướng lớn có thể nói như vậy, nhưng đại bộ phận người, kể cả tự chính mình ở bên trong, cầu hay vẫn là hai chữ tiêu sái. Vòng tròn có nghĩa khí, có máu tanh, có phản bội, mọi người cùng nhau chơi nữ nhân sau đó quay đầu đi không cần thận người khác sẽ chơi nữ nhân của ngươi. Hắc đạo là rất dơ bẩn đấy, cũng là đơn giản nhất đấy. Ai cũng hy vọng mình còn sống, nhưng ai cũng không xác định mình có thể còn sống hay không, cho nên miệng lớn uống rượu, miệng lớn ăn thịt, lão xược chơi nữ nhân, nhiều thống khoái? Chủ đề kéo xa, lão Đại lão nhị ban đầu ở Hàng Châu vì bảo hộ Hoàng Vân Hạo triệt để nói rõ ở bên kia, mỗi người thân trúng vài súng, toàn thân đều là lỗ máu, vô cùng thể thảm. Thi thể của bọn hắn, vẫn là ta từ Hàng Châu tiếp trở về.”

”Lão Tam chẳng khác gì là bị Hoàng Vân Hạo bỏ rơi, tại Cô Tô thành thời điểm thay Hoàng Vân Hạo chịu một tí sai lầm, tâm phúc Lương Cảnh Ngọc của Nghiêm Thủy Trường tự mình đuổi qua, một quyền đánh bể đầu, rất biệt khuất rồi, chết không có chỗ chôn, thi thể ta đều chưa thấy qua.”

”Lão Ngũ nhất kỳ quặc, tựa hồ cùng Hoàng Vân Hạo dấy lên một ít mâu thuẫn, trực tiếp liền mất tích. Có người nói là chết, cũng có người nói chạy trốn rồi, chạy ra nước ngoài, ta cũng lười so đo. Lúc trước sáu người cùng một chỗ nương tựa nơi Hoàng Vân Hạo, không mấy năm công phu chỉ còn lại ta cùng Tiểu Lục hai cái. Tiểu Lục bị ngươi chơi tàn, đó là mệnh, nhưng có một chút ngươi khẳng định không biết, hắn cũng đã chết. Bị Hoàng Vân Hạo tự mình phái người giết đấy. Ta mới từ Hàng Châu đi đến Hoa Đình, hiện tại cũng chỉ còn lại chính mình.”

Tiểu Tử thần thần căn bản nói một tràng, hơn phân nửa mấy chén rượu mạnh cũng đã thấy đấy, hắn tựa hồ từ lượng cũng không khá, một chén rượu vào trong bụng, sắc mặt đỏ bừng, toàn bộ người dựa vào trên mặt ghế tại sau lưng, có chút cô đơn.

”Nói như vậy ngươi phản bội hắn là vì cho huynh đệ báo thù?”

Vương Phục Hưng ánh mắt quý dị, lý do này, thật đúng là tốt ‘Lý do’.

”Ta vì tự bảo vệ mình.”

Tiểu Tử nhìn Vương Phục Hưng liếc nói ra, lập tức tự giễu cười cười: ”Ta không có vĩ đại như vậy cao thượng như kia, bọn hắn chết rồi, ta sống, sống được tốt mới là chủ yếu nhất. Ta không tin được ngươi, hiện tại cũng không tin được Hoàng Vân Hạo, nhưng nếu như chúng ta không hợp tác, ngày nào đó chờ ngươi như đối với ta như đối phó Tiểu Lục như vậy, ta đây cũng liền không có còn giá trị sống.”

Vương Phục Hưng một hồi băng lạnh. Lão tử như thế nào sẽ quan tâm ngươi còn sống hay không, nói chuyện nói chuyện phiếm nói như vậy u oán có chút cần phải sao?

Vương Phục Hưng cười tủm tỉm đưa cho hắn một miếng thuốc, không có lập tức đáp ứng, lần này tới không hiểu thấu hợp tác, lạnh nhạt nói: ”Muốn hợp tác cũng muốn xuất ra thành ý, trên miệng nói một chút không có gì, ngươi có thể xuất ra bao nhiêu thành ý, ta liền cho ngươi bao nhiêu hồi báo. Ví dụ như hiện tại, ngươi theo giúp ta nói chuyện phiếm, chén rượu này, ta bớt cho ngươi tám phần trăm, hai cây thuốc coi như xong, thuần túy cứ cho là tình bạn đưa tặng, không để ngươi lại tâm lạnh, có cơ hội gặp lại, nhớ rõ dưới lầu tính tiền.”

Thật đúng là trước sau như một, keo kiệt keo kiệt a, một đồng chí đối mặt Hạ đại tiểu thư liền một lọ nước đều không nỡ bỏ ra thỉnh nàng uống, hiện tại khẳng định cũng sẽ không hành động coi tiền như rác... đi mời Tiểu Tử uống rượu?.

Không có cái giao tình gì.

Tiểu Tử cũng không có dở khóc dở cười như dự đoán, chỉ là bất đắc dĩ đứng dậy, thật sâu nhìn Vương Phục Hưng liếc, nói khẽ: "Hy vọng chúng ta về sau hợp tác vui vẻ."

Một câu nói xong, hắn cũng nghiêm túc, xoay người rời đi, dưới lầu kêu lên mình mang đến mấy cái huynh đệ, vén màn về sau, đi ra cửa quán bar.

Yên Đế chậm chậm từ lầu một đi tới, cầm lấy hai chén Vodka, đưa cho Vương Phục Hưng một ly, ở trước mặt hắn ngồi xuống, cười nói: "Làm xong?"

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại bên cạnh vuốt vuốt rồi một hồi, nhiều hứng thú nói: "Làm sao ngươi biết hắn là đến nói chuyện hợp tác hay sao?"

"Đoán đấy."

Yên Đế khẽ cười nói, nhấp ngụm rượu, hắn cùng Vương Phục Hưng giống nhau, đều thuộc về uống rượu đỏ mặt, đêm nay tựa hồ tâm tình không tệ, uống hai chén về sau, sắc mặt hồng nhuận phon phớt dị thường, đáng về mê người, chỉ có điều ánh mắt lại càng thanh tỉnh.

Yên Đế, Hồ Tử, Phương Hạo Nhiên mấy người hiện tại tuyệt đối thuộc về bảo bối trọng yếu của Phục Sinh quán bar, Hồ Tử chịu trách nhiệm bảo an, tận chức tận trách. Phương Hạo Nhiên tướng mạo tuy rằng bì ổi điểm, đáng người tuy rằng thấp bé một chút, nhưng cái thằng này là không biết xấu hổ a, làm các loại chuyện quái dị buồn cười đều là xuất ra tăng tăng lớp lớp, thường xuyên có thể trêu chọc một ít nữ khách hàng khiến các nàng mặt mày hớn hờ, cũng là hấp dẫn không ít khách hàng tới, chỉ có điều liên tục vài ngày xuống, Phương Hạo Nhiên tuy rằng nhận thức không ít nữ khách tư sắc không lẫn, nhưng không có một ai nguyện ý đi theo hắn đến cái khách sạn nào đó lăn ga giường, điều này làm cho Hạo Nhiên huynh cảm thấy rất tổn thương, tiếp theo cảm thấy Hoa Đình muội tử nhiều màu nhiều sắc, vô số mong lớn bộ ngực lớn đang tại cách hắn dần dần từng bước đi đến.

Về phần Yên Đế hắn cái gì đều không cần làm. Hiện tại phục sinh trong quán rượu có tương đối một nhóm lớn nữ khách hàng đã thành người hâm mộ trung thành của hắn, những cái kia đều không thiếu tiền xài tỷ tỷ, a di đối với nội hàm không quan tâm, nhưng đối với đại suất ca bề ngoài lạnh như băng kia, thiết tình không có sức chống cự gì, nếu như cái thằng này có thể cầm lấy đàn ghi-ta hoặc là ngồi ở trên ghế Piano bộc lộ tài năng, tuyệt đối có thể làm nổ vô số nhãn cầu pretty girl, chỉ có điều Yên Đế lại sẽ không chơi bất luận cái gì nhạc khí, đáng tiếc chút.

Vương Phục Hưng nghĩ ngợi lung tung mò mẫm cân nhắc.

Yên Đế đã nhẹ giọng mở miệng, cười nói: "Hắn tới mục đích một chút cũng không phức tạp. Đánh lộn, lấy lòng, hợp tác, hoặc là triệt để đầu nhập vào, mấy nguyên nhân đơn giản cứ như vậy, sẽ không có mục đích gì khác, đánh lộn không biết, người toàn thân không có Bá Vương Khí trong truyền thuyết, cho nên đầu nhập vào càng không khả năng. Cái kia lấy lòng cùng hợp tác chính là hai chuyện có khả năng nhất, đơn giản phương pháp bài trừ, tùy tiện ngẫm lại liền không khó nhìn ra, chúng ta cùng hắn hợp tác không có gì, thậm chí nói, có tâm phúc tuyệt đối của Hoàng Văn Hạo ở trong đó làm phối hợp tác chiến, chúng ta làm việc sẽ thuận tiện rất nhiều. Từ nam nhân này có thể sống đến bây giờ, như thế nào lại là con cừu nhỏ, nói hắn là Sói đều không quá phận, nuôi dưỡng không quen đâu, cũng không nên nuôi dưỡng, cho nên ta mới có thể cho người gọi cú điện thoại kia. Về phần hợp tác, ngược lại là có thể cùng hắn tiếp xúc thoáng qua, lợi dụng lẫn nhau. Nửa cái Thanh Phở, có thể nhét vừa khẩu vị của người?"

Vương Phục Hưng đốt một điếu thuốc cười giỡn nói: "Vậy có thể nhồi vào khẩu vị của người?"

Yên Đế 'Thần nhiên' cười cười, uống một hớp rượu, sắc mặt hồng nhuận phon phớt càng rõ ràng, nói khẽ: "Ta đi theo người đi."

Vương Phục Hưng cười to, không kiêng nể gì cả trêu chọc nói: "Ngoan, đi theo ta đi mới đúng. Cô nàng, cho đại gia cười một cái, hát cái tiểu khúc."

"Hát cái đại gia này."

Yên Đế không chút khách khí cười mắng một câu.

Vương Phục Hưng có chút cục gạch, nhìn người đến người đi dưới lầu náo nhiệt không dứt, người cố gắng hết sức, Phục Sinh quán bar, một mảnh tuy rằng sa đọa điên cuồng nhưng an ổn.

Hắn nheo mắt lại, nói khẽ: "Nên lại để cho Hồ Tử chuẩn bị một chút, mấy ngày nay chăm chăm nhanh một điểm, giữa trưa mới đập bờ mông hỏ, đôi phương không phải dễ dàng như vậy liền dần xếp ổn thỏa đấy."

Yên Đế gật gật đầu, tỏ vẻ rõ ràng.

Vương Phục Hưng một cái đem chén Vodka trước mặt trong rót vào trong miệng, nhắm mắt lại hưởng thụ lấy cái kia phần nóng bỏng cảm giác. Hồi lâu, mới nhẹ giọng thờ dài nói: "Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy. Con đường này ở đâu đi được tốt như vậy, các người đi theo, thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Vu Oan

Lời Vương Phục Hưng vừa nói tổng thể mà nói cũng không chỗ sai lầm, Hoàng Vân Hạo tuy rằng không tính là hồ, nhưng bị người đập bờ mông đánh cho to đầu còn bị bức bách quỳ xuống, chưa bao giờ chịu khuất nhục lớn như vậy, không làm gì đó hẳn chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Làm người phải hiểu được ân nhân, đây là phương pháp xử sự cơ bản nhất, có thể đổi một cái góc độ mà nói, hai chữ ân nhân, ý tứ mà nói cũng là không có đầy đủ thực lực, Hoàng Vân Hạo có thực lực, tối thiểu chính hắn cho rằng như vậy, cho nên hắn trả thù vô cùng nhanh.

Chặt đứt Vương Phục Hưng đại bộ phận tài lộ đem Tứ gia tràng từ dưới tay hắn kéo đến trận doanh mình, đây là bắt đầu, Hoàng Vân Hạo còn chưa kịp đắc ý, Vương Phục Hưng liền lập tức làm ra phản ứng, phái người đem Tứ gia tràng từ đập cho nát như, tối thiểu nửa tháng ở trong không có khả năng tiếp tục buôn bán, đủ để nhìn ra thời điểm Hồ Từ dẫn người qua nên trận cờ nào là không dễ mất.

Hắc đạo đấu tranh một khi thắng cấp, trên cơ bản rất khó dừng lại nói chuyện, người người tranh giành một hơi, chính là cái đạo lý như vậy, vô luận Vương Phục Hưng, hay vẫn là Hoàng Vân Hạo, đều không thể ngay mặt xung đột náo lớn, đơn giản chính là người nào dùng thủ đoạn gì mà thôi.

Muộn tám giờ. Phục Sinh quán bar.

Lâu một, ở trong cái góc âm u nào đó, hai cái nam nhân nhìn qua lén la lút lút chụm đầu tựa ở trên mặt bàn, nhẹ giọng nói chuyện phiếm.

”Hắc Tử, còn phải đợi bao lâu? Cầm, lần thứ nhất làm loại chuyện này, có đáng tin cậy không?”

Một cái nam nhân trong đó gầy yếu dị thường không nhìn được nói, ánh mắt lập lòe, không ngừng nhìn chung quanh, né tránh, lộ ra có chút khản trương.

”Người sợ cái rắm, lão Đại bình thường đối với chúng ta thế nào người còn không biết? Sự tình không đáng tin cậy chắc chắn sẽ không để cho chúng ta làm, yên tâm đi. Đem việc này làm xong, không đến nửa tháng chúng ta có thể đi ra, coi như là ở bên trong, cũng là hảo hảo chiêu đãi, đến lúc đó người nào không biết Hầu ca người? Nhiều phong quang.”

Nam nhân gầy yếu trước mặt một cái thanh niên mặt đen thấp giọng mắng một câu, mặc dù là theo hướng dẫn đồng bạn, nhưng nhìn ra được, biểu hiện của hắn cũng so với đối phương không tốt hơn chỗ nào, đồng dạng khản trương hề hề, dưới đáy bàn chân đều có chút run rẩy.

Hắc Tử, Hầu Tử. Hai cái tên này, đối ứng đến trên người bọn họ, ngược lại coi như là đúng hình tượng.

Hầu Tử há to miệng, cứng muốn nói chuyện, liền Thấy Hắc Tử biến sắc, gằm nhẹ nói: ”Câm miệng, có người tới.”

Phụ cận hai người, một cái nam nhân dáng người thấp bé tướng mạo so với bọn hắn còn muốn nhân vật phản diện hơn lão đảo đi tới, tựa hồ uống có chút nhiều, đi đường không vững, bước chân lão đảo chuyển tới đây, đi ngang qua bên cạnh hai người thời điểm, dưới chân tựa hồ bị cái gì đẩy ta thoáng qua, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, theo bản năng vươn tay, một thanh đặt tại trên mặt bàn Hắc Tử cùng Hầu Tử.

Mặt bàn hung hăng chấn động, đã liền hai người mới gọi bảy tám chai bia đều kịch liệt lay động, nếu như không phải Phục Sinh quán bar làm cái bàn đều là vùi dưới mặt đất mà nói, một tát này, đủ để đem toàn bộ cái bàn đều lật nhào.

Hầu Tử sắc mặt tái nhợt, hoang mang lo sợ, nhìn đồng bạn đối diện, có chút không biết làm sao.

Hắc Tử, một trương ngăm đen khuôn mặt cũng có chút trở nên trắng, lại cố tự trấn định, hắn rõ ràng so với Hầu Tử tâm lý tố chất cường đại hơn một điểm, thò tay nâng đỡ nam nhân thấp bé thiếu chút nữa té lún trên đất kia, cổ gãi bộ ra một bức ra ngừ khí quan tâm hỏi: ”Không có sao chứ?”

”Không có việc gì, ta có thể có chuyện gì, ca nghìn chén không say.”

Nam nhân thấp bé đi đường đều là lay động thiếu chút nữa cúi tại trên bàn làm bầm một câu, hai tay nằm ở bên bàn bên trên, đứng thẳng thân thể, lưng la lưng lay rồi đi.

Hắc Tử tùy ý nhìn hắn một cái, nhú mày suy tư hồi lâu, đợi đối phương đi xa về sau, mới giờ lên một chai bia, cùng Hầu Tử đụng đụng, trầm giọng nói: ”Được chưa.”

Điện thoại Hắc Tử đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, hai người đều là tinh thần chấn động, liếc nhau về sau, Hắc Tử cầm lấy điện thoại tiếp nghe, trầm giọng mở miệng nói: ”Lão Đại.”

”Chuẩn bị thế nào?”

Trong điện thoại truyền tới một tiếng nói trầm thấp âm trầm.

”Đều chuẩn bị thỏa đáng, lão Đại yên tâm.” Hắc Tử mở miệng nói, tựa hồ có chút tự mình ám chỉ tác dụng, nói xong câu đó về sau, chính hắn cũng yên lòng.

”Ân, hai phút làm sau động.”

Đối phương nói một câu, sau đó gọn gàng mà linh hoạt cúp điện thoại.

Hắc Tử hít thở sâu một hơi, nhìn Hầu Tử nói: "Nhớ kỹ, một hồi nữa, lão bản của ngươi là Vương Phục Hưng, tròng từ cổ đồng này, có biết hay không? Yên tâm đi, coi như là đi vào, rất nhanh sẽ có người bảo lãnh ngươi đi ra."

Hầu Tử gật gù đầu, sắc mặt có chút mất tự nhiên nói: "Vương Phục Hưng là ai?"

"Con mẹ nó chứ làm sao biết, có thể nói cho ngươi điều nói cho ngươi biết rồi, nhớ kỹ cái tên Vương Phục Hưng này là được, hẳn đặc tội người không nên đặc tội, có người ý định chơi chết hẳn."

Hắc Tử nhàn nhạt nói một câu, nhìn thoáng qua thời gian trên điện thoại di động, trầm giọng nói: "Tốt rồi, hàng cho ta."

Hầu Tử vội vàng từ trên mặt bàn đứng lên, đi đến bên cạnh Hắc Tử, từ trong túi tiền mặt móc ra một ít đồ vật gì đó đưa cho Hắc Tử.

"Đừng nhúc nhích, cảnh sát!"

Hầu Tử trong tay đồ vật còn không có rời tay, phụ cận đột nhiên truyền tới một tiếng quát lớn, phụ cận không biết từ chỗ nào xông tới năm sáu cái mặc cảnh phục, trực tiếp xông lại đem hai người ép đến tại trên mặt bàn, dưới ánh đèn mờ mờ, cái trong tay Hầu Tử kia, một ít đồ vật đặc biệt dễ làm người khác chú ý.

Một cái trong đó người đem cái đồ vật kia lấy tới, đưa cho tên cảnh quan dẫn đầu tới, nói khẽ: "Dương đội trưởng trưởng, đây chính là đồ vật bọn hắn giao dịch."

Dương đội trưởng trưởng sắc mặt bình tĩnh nhận lấy, cẩn thận từng li từng tí đem bọc giấy mở ra, nhìn bên trong đồ vật hình dáng sắc bột phấn, duỗi ra một ngón tay liếm liếm, trên mặt lộ ra mỉm cười, đi đến trước mặt Hầu Tử, sắc mặt nghiêm túc nói: "Ai đưa cho ngươi những vật này?"

Hầu Tử hung hăng giãy giụa lấy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thả ta ra, lão Đại ta là cổ đồng nơi đây, cẩn thận hắn chém chết đám cảnh sát chó má các ngươi."

Dương đội trưởng trong ánh mắt vui vẻ càng nồng đậm, bình thản nói: "Ý của ngươi là đồ vật trong tay ngươi cũng cũng là do lão đại của ngươi đưa cho ngươi?"

Hầu Tử không nói.

Dương đội trưởng sẽ không để ý, phát phát tay, tùy ý nói: "Tiểu Ngô, đi đem lão bản bọn họ gọi tới, ta ngược lại muốn hỏi một chút, quán bar này a hẳn có phải hay không còn có ý định làm ăn tiếp."

Sau lưng Dương đội trưởng, một người trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát từ một tiếng, trực tiếp đi về hướng lầu hai.

Dương đội trưởng ngồi tại chỗ ngồi của mình, trong tay cầm cái bao nhỏ lắc động lắc tây, tâm tình càng tốt, bắt được cái bao này giống như mười vạn khối tiền đến tay hắn vậy.

Không đến năm phút đồng hồ, cảnh đội tiểu Ngô liền mang theo một cái người trẻ tuổi sắc mặt bình thản đi tới, nói khẽ: "Dương đội trưởng, lão bản hôm nay không có ở, đây là cổ đồng nơi này, ta tìm tới cho ngươi rồi."

Dương đội trưởng nhân tình sáng lên, còn chưa mở miệng, một bên Hầu Tử bị một người cảnh sát một mực ngăn chặn liền trước tiên mở miệng nói: "Lão Đại, cứu ta, chém chết bọn hắn, hẳn thu hàng của bọn ta."

Thật là một cái phối hợp tốt a.

Dương đội trưởng cố nén cười ý, bày làm ra một bộ gương mặt nghiêm túc, đi đến bên người Vương Phục Hưng, thản nhiên nói: "Ngươi là cổ đồng nơi đây?"

Wương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, gật gù đầu, thản nhiên nói: "Có việc?"

Dương đội trưởng cười lạnh một tiếng, hành động tốt, thuận thế làm làm ra một bộ khinh bỉ, chỉ vào Hầu Tử bên cạnh, thản nhiên nói: "Hắn là huynh đệ ngươi?"

"Không phải."

Wương Phục Hưng lắc đầu nói, tựa hồ cái gì đều không rõ, sắc mặt mờ mịt, không có vội vàng giải thích cái gì.

"Già bộ được còn rất giống đấy, gặp được chút chuyện liền huynh đệ mình cũng không nhận ra rồi hả?"

Dương đội trưởng cười tủm tỉm nói, hất hất cái tiểu bọc trầm trọng trong tay, cười tủm tỉm nói: "Vương tiên sinh, chúng ta hoài nghi ngươi tụ họp phi pháp tại Phục Sinh quán bar tổ chức hoạt động buôn lậu thuốc phiện, hiện tại, theo chúng ta đi một chuyến a."

Trong quán bar quần chúng vây xem càng ngày càng nhiều, nghe được Dương đội trưởng nói những lời này, toàn bộ xôn xao.

Đem Vương Phục Hưng gọi xuống, tên cảnh sát tiểu Ngô nhìn lướt qua, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì vậy? Cảnh sát phá án, không có chuyện của các

ngươi.”

”Không sao, nhân dân quần chúng cũng là có quyền lợi mở mang kiến thức một chút bộ mặt thật của phần tử phạm tội đây, loại người cặn bã này, nên kéo ra ngoài điều phố thị chúng.” Dương đội trưởng nhìn Vương Phục Hưng thân nhiên nói, vươn tay: ” Tự giới thiệu xuống, Dương Thiếu Bá, cục công an Thanh Phố đội trưởng phân đội thứ năm ”

Vương Phục Hưng vươn tay cùng hắn nắm chặt lại, còn chưa nói lời nói, liền phát giác được đối phương cổ tay run lên, sau đó người đứng đầu cùng tay liền lập tức vươn ra, trực tiếp khóa tại trên tay hắn.

Vương Phục Hưng nhú nhú mày, nhìn thoáng qua Dương Thiếu Bá, lại nhìn một chút bị cảnh sát đặt ở đờ ở dưới đáy hai tên bàn Hắc Tử cùng Hắc Tử kia, thậm chí ngay cả cảnh sát bên cạnh, đều là vẻ mặt nụ cười quý dị, hắn nhẹ nhàng mở miệng, ngữ điệu vẫn như cũ bình tĩnh: ” Vu oan?”

” Chúng ta có đầy đủ nhân chứng cùng vật chứng chứng minh ngươi buôn lậu thuốc phiện, tùy ngươi nói như thế nào rồi, đi thôi.”

Dương Thiếu Bá cười nói, ánh mắt nhìn Vương Phục Hưng, giống như là đang nhìn một đồng nhân dân tệ.

” Ta chưa làm qua.”

Vương Phục Hưng lạnh lùng nói.

Dương Thiếu Bá cười lạnh một tiếng, cầm lấy còng tay, hung hăng dắt Vương Phục Hưng thoáng qua, quý dị cười nói: ” Tiến vào cục cảnh sát, liền không phải do ngươi thanh minh là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Hắc Bạch Cầu Kết

Nhân sinh của mỗi vị lão đại hắc đạo, chính là đều phải một lần ngồi lên chiếc xe cảnh sát kia.

Còi xe cảnh sát hú điếc tai, còng số 8 lạnh toát, VIP bình thường đãi ngộ, ngươi đáng giá có được.

Tối thiểu Vương Phục Hưng đồng chí hiện tại rất lạc quan, bị cảnh viên còng tay lại lôi lên xe cảnh sát, trên đường đi biểu hiện đều rất bình tĩnh, một cái sắc lang nhất định phải làm ba chuyện là đùa giỡn con gái giữa ban ngày, tiến vào nhà vệ sinh nữ, cướp đoạt lão bà của người khác. Hắc đạo lão đại nhất định phải làm ba chuyện là đùa bốn nữ cảnh sát, ngồi trên xe cảnh sát cùng thường xuyên làm từ thiện, làm không hết những chuyện này, nhân sinh chính là không hoàn chỉnh hơn nữa trần ngập tiếc nuối đây, Vương Phục Hưng đồng chí hiện không có đùa bốn nữ cảnh sát, cũng không móc đầu ra bạc mà làm từ thiện, nhưng hiện tại tối thiểu đã ngồi vào trong xe cảnh sát rồi.

Có tính hay không là một cái bắt đầu vô cùng tốt đẹp?

Còi xe cảnh sát gào thét, xe tải thoát nhìn bề ngoài rất bình thường một đường chờ Vương Phục Hưng đi vào Thanh Phố khu phân cục, dừng đại khái nửa giờ. Hiện tại thân phận của Vương Phục Hưng đồn chí chính là một kẻ lão đại đường dây buôn bán thuốc phiện, đơn giản mà nói, chính là thổ phi, nhưng ở trong xe cảnh sát, cảnh phi bầu không khí lại không có một chút nào hữu hảo, trầm mặc áp chế còn chưa tính, thậm chí ngay cả tướng mạo khí chất của một nữ cảnh sát cũng không hề có, tất cả đều là một đám nam nhân ngồi chung. Một đồng chí một hồi bức bối, tựa lưng trên mặt ghế, giật giạt còng tay, nhìn Dương Thiếu Bá đang ngồi bên cạnh theo dõi hắn, mở miệng ra nói: “Có thể hút điều thuốc?”

Lên xe sau liền không để ý đến Vương Phục Hưng, Dương Thiếu Bá liếc mắt nhìn qua, từ trong túi móc thuốc lá ra kín đáo đưa cho hắn một cây, giúp hắn nhen nhóm sau đó cười nói: “Vương tiên sinh, ngươi cũng là người bề trên đó. Có lẽ minh bạch, cùng với chúng ta đi chuyến này, sớm muộn là phải trả đũa, một hồi đến trong cục còn hy vọng ngươi có thể thành thật khai báo, ngươi bớt việc, chúng ta cũng bớt việc, đúng hay không?”

Vương Phục Hưng miệng hút thuốc lá, rất thành thật lắc lắc đầu nói: “Không đúng. Ta không có làm gì phạm pháp, càng không phia là cái gì như ngươi vừa nói, cũng không có vấn đề gì muốn nói rõ với các ngươi cả.”

Dương Thiếu Bá cười nhạt một tiếng, ngữ khí cũng lãnh đạm xuống, nói: “Đề ta nhìn khi người vào trong cục có còn mạnh miệng như vậy được không?”

Hắn tiện tay kiểm kê sơ sơ qua cũng tìm được một bao nhỏ thuốc phiện, trọng lượng cũng không hề nhẹ chút nào, thì thảo lắm bầm: ” Ít nhất cũng phải có sáu bảy mươi khác a, chắc chắn, đáng tiếc. Tiểu Ngô, quay về trong cục ghi nhớ, đêm nay lập án, trong ba ngày tìm ra chứng cứ để bắt kẻ hiên ngang phạm tội quý an.”

Người trẻ tuổi lái xe khẽ gật đầu, yên tĩnh nói: “Tốt.”

Vương Phục Hưng khước miệng khẽ nhắm một cái, nhắm mắt lại.

Theo luật, buồn lậu thuốc phiện vượt qua năm mươi khác. Xử bắn!

Thanh Phở công an phân cục.

Vốn đã là giờ tan sở, nhưng cục trưởng trong văn phòng như trước đèn đuốc sáng trưng, tiếng cười cở mồm theo hành lang truyền ra không ngừng.

Thanh Phở phân cục cục trưởng Lâm Thanh Dương về mặt vui vẻ ngồi tại ghế làm việc của chính mình, nhìn trước mặt mình một cái phong bì dày cộm, cười tủm tỉm nói: “Hoàng lão bản hà tất khách khí như vậy, tất cả mọi người là người quen cũ, giúp một việc mà thôi, việc cần làm mà. Người gặp phải khó khăn nếu như ta cũng không quản, khác gì bị người khác đâm vào cột sống?”

Hoàng Văn Hạo ngồi ở một bên ghế sa lon, bắt chéo hai chân, sắc mặt âm lãnh tàn nhẫn, hần hôm nay mang theo cái mũ, không phải là để che lấp thân phận, mà là bị cái tên tiêu tập chúng kia một cái tát vồ vào cái đầu trọc của hần, đến nay đỉnh đầu vẫn đang còn rõ ràng dấu vết năm ngón tay. Đối với hần mà nói, tuyệt đối là sỉ nhục vô cùng. Hần nhìn thoáng qua năm mươi vạn vừa đưa Lâm Thanh Dương, cũng không có chút ý định nào thu về, nhếch môi cười cười, ngữ điệu âm độc nói: “Hần cũng không phia người bình thường đâu, tiểu tử này cũng có hậu trường bởi cảnh đây, không đơn giản. Sự tình không nên bại lộ, một khi bại lộ, chỉ sợ Lâm cục trưởng cũng khó cùng với cấp trên nói rõ, lão ca yên tâm, mấy huynh đệ hôm nay phải ra làm việc, ta đều sẽ chiếu cố thật tốt, một bó tiền đập tới, ta không tình không thể ngăn chặn cái miệng của bọn hần. Chỉ cần có thể đem đem chứng cứ tên tiêu tập chúng kia buồn lậu thuốc phiện, chúng ta liền hướng bên trên báo cáo, thần tiên cũng không giữ được hần.”

Lâm Thanh Dương bất động thanh sắc đem phong bì tiền trước mặt cẩn thận cất đi, dáng tươi cười càng sáng lên: “Dễ nói dễ nói. Người tuổi trẻ bây giờ chính là không chịu nổi tra tấn, không có thể ăn khổ, hơi chút dùng hình, tùy tiện nói chút gì đó chứng cứ phạm tội hần đều có thể nhận thức. Hôm nay dẫn đội xuống dưới bắt người chính là lão Dương, làm việc có thể yên tâm. Lần trước hần đem người về thẩm vấn, hù dọa không được, bọn hần còn đem tay phạm nhân đề chặt, dùng cây tăm đâm vào bên trong móng tay, ta đi thăm một lần, vô cùng thể thảm a, không tới năm phút đồng hồ, tuyệt đối sẽ cung khai.”

Hoàng Văn Hạo từ chối cho ý kiến, tháo mũ của mình xuống, từ trong mũ lấy ra một bao bột trắng, ném lên mặt bàn làm việc của Lâm Thanh Dương, khoe miệng giật giật thoáng qua, cười nói: “Đây có năm mươi khác rồi, đây là ý của Nghiêm tiên sinh. Nên làm như thế nào, Lâm cục trưởng chắc người mình bạch rồi đây.”

Lâm Thanh Dương con mắt híp lại thoáng qua, đem bao đồ vật màu trắng trên bàn cầm đánh giá thoáng qua, cười nhạt nói: “Giết chết hần vậy là đủ rồi.”

“Có những lời này của Lâm cục trưởng, ta an tâm rồi. Thính Phong lâu bên kia còn có chút sự tình, ta đi trước. Lâm cục trưởng rảnh rồi đến thăm chỗ bọn ta, gần nhất mới tới một đám cô nương, tư sắc không kém, trên giường lại càng khiến cho chúng ta một đám nam nhân vô cùng sáng khoái.”

Hoàng Văn Hạo cười to nói, đội mũ, đứng lên.

Lâm Thanh Dương tự mình đưa hần đến đại môn cục cảnh sát, nhìn Hoàng Văn Hạo ngồi vào trong xe rồi đi, mới mặt mày hơn hờ một lần nữa trở lại phòng làm việc của mình, đem cái phong bì không mỏng kia lấy ra, mở ra, một tập nhân dân tệ được buộc ngay ngắn lộ ra trước mắt hần, ánh mắt sáng rực lên sự tham lam.

Lâm Thanh Dương nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng, vươn tay xuất ra một bó nhân dân tệ hung hăng hôn một cái, mới cười ha hả lầm bầm: “Đại sinh ý a, năm mươi vạn mua một cái mạng, quá là lời rồi, đứng chịu chút áp lực cũng đáng.”

Hần cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm một cái dãy số, đợi đối phương bắt máy liền khôi phục giọng uy nghiêm của một cục trưởng, hắng giọng một cái: “Thiếu Bá a, người đã mang đến chưa? Ân, còn thuận lợi a? Tốt, lại để cho thủ hạ của người tra xét một chút đi, người tới phòng làm việc của ta một chuyến, ta cho Dương đại đội trưởng người chút chứng cứ.”

Không đến năm phút đồng hồ, tự mình đem Vương Phục Hưng tới đồn cảnh sát Dương Thiếu Bá đã xuất hiện trong phòng làm việc của Lâm Thanh Dương, thần sắc nghiêm nghị nói: “Cục trưởng, ngài tìm ta?”

Lâm Thanh Dương gật gật đầu, chỉ chỉ gói bột phấn trước mặt mình, ôn hoà nói: “Đem cái này mang về. Nói từ Phục Sinh quán bar tìm thấy mang tới. Tiểu tử mang về kia như thế nào?”

“Miệng thật cứng rắn, bắt quá nhẹn không được lâu đâu, trước dùng mấy biện pháp mềm mỏng một hồi, còn không được, các huynh đệ sẽ bắt đầu dùng hình, tới đa ba ngày, cam đoan tiểu tử kia nhận tội. Quán bar buồn lậu thuốc phiện, thật sự là quá sức tưởng tượng rồi!”

Dương Thiếu Bá cúi đầu khom lưng nói, đem thứ để trên mặt bàn thủ trưởng kia cầm vào tay, cảm thụ sức nặng, âm thầm kinh hãi. Lần này là thật muốn chính chết người trẻ tuổi kia a, hần bất động thanh sắc đem thứ đồ vật đó bỏ vào trong túi quần mình, nghĩ đến Hoàng Văn Hạo nhét cho mình tấm chi phiếu kia, trong nội tâm điểm một chút cảm giác tội lỗi liền biến mất vô ảnh vô tung.

Lâm Thanh Dương thoả mãn gật đầu, xẵng giọng nói: “Thanh Phở khu trị an vấn đề nhất định phải làm chặt, đối với ma túy thuốc phiện tuyệt đối phải bài trừ hoàn toàn, chúng ta Thanh Phở hoàn cảnh cũng không tệ, không thể để cho một con chuột làm cho hỗn loạn lên được. Trước tiên đem cái tên gọi Vương Phục Hưng tay buồn ma túy kết án, sau đó ta còn có sự tình khác muốn giao cho người làm. Thiếu Bá người gần nhất làm không sai, trước mặt lãnh đạo ta sẽ nói tốt cho người thêm mấy lời.”

Dương Thiếu Bá vui mừng quá đỗi, liên tục gật đầu, mang theo bao thuốc phiện lui ra khỏi phòng, đi ra ngoài rất xa về sau, mới thấp giọng mắng: “Móa, già bộ cái gì chính phái, chính người mới chính là con chuột lớn nhất khu Thanh Phở này.”

“Dương đại trưởng, Cục trưởng nói như thế nào?”

Một tên trẻ tuổi cảnh sát cùng Dương Thiệu Bá đi Phục Sinh quán bar bắt Vương Phục Hưng mang về chạy tới hỏi.

Dương Thiệu Bá sắc mặt một lần nữa khôi phục lại bình tĩnh, đem bao thuốc phiện kia ném cho thủ hạ, cười lạnh nói: “Giám hẩn lại một hồi, còn không nhận thức mà nói, liền đánh cho ta. Đánh tới khi nào hẩn nhận tội.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Tạm Thời Cách Chức

Nóng. Cái này cảm nhận đầu tiên của Vương Phục Hưng khi tiến vào phòng thẩm vấn đồn cảnh sát.

Đám mặc đồng phục cảnh sát này nhận tiền đóng thuế của nhân dân này không làm ra cái hảo sự gì cho dân chúng này còn làm việc xằng bậy cho mấy kẻ có tiền này cái khác có lẽ không làm được, nhưng cần nhắc tra tấn bức cung biện pháp đều là hảo thủ, giống như là hiện tại Vương Phục Hưng trong căn phòng này, nhìn qua hoàn cảnh có vẻ tốt, nhưng lại là địa phương giết người không thấy máu.

Tháng tám Hoa Đình trời nóng, căn phòng nhỏ chỉ có hơn mười mét vuông không gian, đem người ta nhốt vào, có điều hòa, nhưng lại mở ở chế độ ẩm, bên cạnh bày biện bếp lò, thậm chí vách tường chung quanh đều bị một vòng đệm ẩm bao lấy, vốn chính là đi trên đường khí trời đều có thể chảy mồ hôi, tại đem người thả vào trong hoàn cảnh này, rõ ràng là tra tấn, cao minh nhất là tuy tra tấn vô cùng tàn độc, cũng nhìn không ra bị dụng hình dấu vết, loại địa phương này dùng để đối phó một ít tâm trí không kiên định nhân vật, nhất định là nơi tuyệt hảo, hơn nữa trong hoàn cảnh nóng bỏng, người không ngừng chảy mồ hôi, cũng không cho uống nước sẽ có bao nhiêu hậu quả?

Quả nhiên vô luận bất cứ lúc nào, đều không thể coi thường trí thông minh của những vị công bộc cho nhân dân này.

Vương Phục Hưng ngồi cố định trong phòng bên cạnh một cái lò sưởi đang phả ra hơi ấm, nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc bình tĩnh. Hẩn không phải thần tiên, coi như là có thể chịu được ở bây giờ tra tấn, ở lại chỗ này một vài phút cũng đã toàn thân đều là mồ hôi, tư vị này không được tốt cho lắm. Hẩn đưa tay sờ sờ túi, móc ra một điều thuốc nhen nhóm, hít một hơi, không khí trong phòng vô cùng khô nóng, hít sâu một hơi cảm giác như hai lá phổi đang bị nung chảy, Vương Phục Hưng nhếch nhếch khóe miệng, khóe mắt liếc qua Dương Thiệu Bá đang đi chậm rãi từ hành lang hướng về phía căn phòng này, điều chỉnh tâm thái, một lần nữa biến thành bất động thanh sắc.

Cửa gian phòng bị người ta mở ra từ bên ngoài, Dương Thiệu Bá một thân chinh tề đồng phục cảnh sát đứng ở ngoài cửa, tựa hồ biết rõ trong phòng hoàn cảnh đang như thế nào, cũng lười tiến đến, lạnh nhạt mở miệng cười nói: “Vương tiên sinh, thế nào, nhận thức hay vẫn là không nhận đây? Ngươi bây giờ đãi ngộ không tệ, nhưng nếu như không phối hợp với nhân viên điều tra chân tướng chúng ta mà nói, một hồi không thể không chịu thêm chút ít đau khổ, ngươi có thể nghĩ kỹ.”

“Không có làm là không có làm. Thay ta chuyển cáo Hoàng Vân Hạo một tiếng, nếu như hẩn không động thủ, sẽ trễ.”

Vương Phục Hưng bình thản nói, mở cửa trong nháy mắt, hẩn vậy mà cảm thấy có chút mất mẻ.

“Rất tốt, vậy ngươi cứ tiếp tục ở tại chỗ này đi đó nha.” Dương Thiệu Bá dữ tợn cười một tiếng, đồng phục cảnh sát mặc trên thân hẩn có thể cho người khác cảm thấy tinh thần trượng nghĩa của hẩn, biểu lộ thì lại vô cùng khó coi, hẩn từ trong túi đem bao thuốc phiện lấy ra, ném vào trong phòng, ác độc nói: “Bằng chứng rành rành đây, ta biết rõ ngươi có hậu đãi, nhưng có ít người, không phải ngươi có thể đắc tội đấy. Hoàng lão, cục trưởng chúng ta đã lên tiếng, vô luận áp lực cỡ nào, đều muốn đem việc này làm cho đến cùng. Cấp cho ngươi nửa giờ, còn không biết tốt xấu mà nói, các huynh đệ liền muốn hảo hảo động thủ hầu hạ ngươi rồi.”

“Bành!”

Cửa phòng bị một cỗ đại lực đóng mạnh lại, trong phòng không khí một lần nữa biến thành nóng bỏng.

Vương Phục Hưng đem tàn thuốc trong tay ném vào lò lửa đang bị thiêu đốt trong phòng, neho mắt lại, biểu lộ có chút ý vị thâm trường.

Mây Xanh khu biệt thự.

Chín giờ tối, đang ngồi trong phòng khách xem tivi Sở Thành Vô điện thoại đột nhiên vang lên, tiếng chuông chói tai, Sở Thành Vô nhíu nhíu lông mày, lấy điện thoại di động ra nhìn xuống, sắc mặt lập tức trở nên quái dị đứng lên, hẩn cầm lấy điện thoại di động đi lên lầu, tiến vào thư phòng sau mới tiếp điện thoại, cười nói: “Có chuyện gì? Ngày bình thường muốn ngươi gọi điện thoại cho một lần cũng không phải là dễ dàng gì.”

“Phục Pung vừa mới bị người ta đưa tới rồi Thanh Phổ công an phân cục, đoán chừng muốn ném chút khổ sở, chuyện này ngươi đừng quan, ta sẽ lo.”

Người trong điện thoại cười khẽ một tiếng, ngữ khí tuy rằng hiền hoà, nhưng mang theo một loại hương vị chân thật đáng tin.

Sở Thành Vô cau mày, từ trong hộp thuốc tại ngăn bàn móc ra một điều thuốc đặt ở miệng nói: “Xảy ra chuyện gì vậy? Hoàng Vân Hạo đã hạ thủ? Hẩn

động tác ngược lại là rất nhanh.”

“Việc nhỏ, rất bình thường vu oan giá họa, nói là tại Phục Sinh quán bar phát hiện Vương Phục Hưng buôn lậu thuốc phiện, yên tâm đi, cam đoan trả lại người một cái nguyên vẹn cháu rể.” Người trong điện thoại nhẹ giọng cười nói, ngữ khí rất bình tĩnh.

Sở Thành Võ im lặng, trầm mặc một hồi, mới nói khẽ: “Người bây giờ nhúng tay, hơi sớm.”

Đối phương cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói: “Bây giờ là thời cơ thích hợp nhất, người cho rằng Hoàng Vân Hạo chẳng qua là tức văng đầu nên trả đũa? Chuyện này sau lưng còn có bóng dáng lão hồ ly kia, hẳn tựa hồ đối với Vương Phục Hưng rất để tâm, chuyện lần này chính là một cái thăm dò, thăm dò chúng ta sẽ làm ra phản ứng gì. Nếu như chúng ta trầm mặc mà nói, Phục Hưng cũng sẽ không có sự tình, nhưng kế tiếp đối phương nhất định sẽ càng thêm không kiêng nể gì cả, nếu như như vậy, chẳng bằng cho bọn hắn một ít chấn nhiếp..”

Sở Thành Võ ngậm lấy điều thuốc, rít thật sâu một hơi, lạnh nhạt nói: “Người xem rồi xử lý là chính, người làm chủ, ta phối hợp.”

Thanh Đình hội sở.

Khổng Lâm thần sắc bình thản cúp điện thoại, nhìn thoáng qua hội sở quản lý cao nhất ngoài sáng Lý Cùng đang cung kính đứng bên cạnh, phân phó nói: “Đi gọi điện thoại cho cục thành phố Lâm cục trưởng, đem Thanh Phố phân cục sự tình nói với hắn thoáng qua, nhất định phải nghiêm túc xử lý.”

Lý Cùng khẽ gật đầu, quay người đi ra ngoài.

Khổng Lâm nhẹ nhàng nắm điện thoại trong tay, do dự thoáng qua, tìm tới một dãy số khác, sắc mặt cau nộ điện thoại đi.

Hoa Đình cục trưởng cục công an Lâm Quốc Đình đêm nay bề bộn nhiều việc.

Ngắn ngắn không đến mười phút thời gian, điện thoại không ngừng vang lên tiếng chuông.

Thanh Đình hội sở quản lý Lý Cùng gọi điện tới.

Văn Võ tập đoàn gọi điện qua.

Hồng Đăng tập đoàn gọi điện qua.

Gấm Hồ tập đoàn gọi điện qua.

Hoa Đình ngân hàng gia câu lạc bộ bộ trưởng Đoàn Chính Huy đồng dạng đem điện thoại đánh văn phòng cục thành phố, biểu thị ra đối với vụ án buôn lậu thuốc phiện tại Thanh Phố khu đặc biệt quan tâm chú ý.

Đều là tập đoàn giá trị trên trăm ức của thành phố, hặc là nhân vật có hệ thống nhân mạch trải rộng Hoa Đình, có thể hô phong hoán vũ, một tay che một góc trời ở thành phố Hoa Đình này.

Lâm Quốc Đình nghe hết các cuộc điện thoại, muốn nghỉ ngơi một chút, chuông điện thoại lần nữa vang lên, sắc mặt hắn bức bối cầm lấy điện thoại, vừa định nói chút gì đó, thấy dãy số thì sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, cẩn thận từng li từng tí bấm nghe, cung kính nói: “Lý thư ký.”

“Người xuống dưới nhìn một chút.”

Trong điện thoại truyền tới một tiếng nói của nam nhân trung niên, vững vàng, uy nghiêm.

Lâm Quốc Đình trong nháy mắt suy nghĩ minh bạch đối phương ý tứ, bất chấp đỉnh đầu mồ hôi lạnh, cung kính nói: “Tốt, ta lập tức liền qua.”

Điện thoại lập tức bị cắt đứt.

Lâm Quốc Đình cầm lấy điện thoại liền hướng bên ngoài phòng làm việc đi ra, kêu lái xe, thẳng đến Thanh Phố phân cục công an.

“Vương tiên sinh, suy tính như thế nào? Buôn lậu thuốc phiện ở trong nước là đại sự kiện, chúng ta có thể đợi không được bao lâu, nếu như người còn không muốn nói rõ, chúng ta là muốn đắc tội.”

Dương Thiếu Bá lại tới đến giam giữ Vương Phục Hưng cửa phòng, mở cửa, đối với ngồi ở bên trong sắc mặt bị chùng màu đỏ bừng Vương Phục Hưng nói, ngữ khí tuy rằng mang theo vui vẻ, nhưng sắc mặt lại có chút dữ tợn.

Vương Phục Hưng lẳng lẳng ngồi ở bên trong, nhàn nhạt liếc nhìn Dương Thiếu Bá, một lần nữa quay đầu đi, không nói một lời.

“Ồi!!!, xương cốt còn rất cứng rắn, hảo hảo hảo, nếu như Vương tiên sinh không muốn mở miệng, chúng ta đây muốn dùng chút thủ đoạn rồi, tiểu Ngô, dẫn hắn đi tra tấn phòng, ta đến tự mình hầu hạ.”

Dương Thiếu Bá cười lạnh nói, cúi đầu đốt lên một điều thuốc, híp mắt, cảm giác giờ phút này đang chi phối nhân sinh, nắm trong tay vận mệnh của người khác thật là khoái cảm.

“Ngươi hầu hạ mẹ ngươi!”

Trong hành lang đột nhiên truyền đến một tiếng gầm, theo sát lấy một cái mập mạp thân ảnh bước đi tới, đầu đầy mồ hôi, dưới con mắt kính ngọc của Dương Thiếu Bá, một tay đẩy hẳn lệch qua một bên, thấy Vương Phục Hưng bị nhốt ở trong phòng, sắc mặt kinh hoàng, cũng không để ý trong phòng khô nóng, trực tiếp xông vào cầm chặt lấy tay Vương Phục Hưng, vẻ mặt nhiệt tình cười nói: “Vương Phục Hưng Vương tiên sinh a? Ta là Thanh Phố phân cục cục trưởng Lâm Thanh Dương, chuyện của ngươi chúng ta đã điều tra qua, sự thật chứng minh ngươi là bị oan uổng, đây là chúng ta công tác sai lầm, thỉnh Vương tiên sinh tha lỗi.”

Dương Thiếu Bá bối rối.

Viên cảnh sát gọi Tiểu Ngô cũng cảm thấy bối rối.

Vừa rồi cục trưởng không phải còn nói nhất định phải đương đầu vững lập trường sao? Sao lại huyên náo ra như thế này?

Lâm Thanh Dương có cục khổ mà không dám nói, vài phút trước đột nhiên nhận được điện thoại của cục trưởng cục công an thành phố, đối phương rõ ràng một bộ muốn bảo trụ tư thế của người trẻ tuổi trước mặt, thậm chí ngay cả đứng sai cũng không hỏi một câu, cách làm rõ ràng như vậy, đủ để nói rõ người lãnh đạo trực tiếp cùng người trẻ tuổi này quan hệ, cục trưởng tự mình gọi điện thoại tới đây, ai dám lãnh đạm?

Vương Phục Hưng khoe miệng có chút nhếch lên, giống như cười mà không phải cười nhìn Lâm Thanh Dương, đem bao thuốc phiện được vắt dưới chân cầm lên, cười nói: “Buôn lậu thuốc phiện tội danh lớn như vậy mà cũng có thể bị oan uổng? Lâm cục trưởng công tác làm được quả nhiên đứng chỗ.”

Nội tâm sợ hãi hận không thể quỳ xuống trước Vương Phục Hưng, Lâm Thanh Dương vẻ mặt đau khổ, nhìn Vương Phục Hưng trong tay cái kia bao thuốc phiện, trong nội tâm đem Hoàng Văn Hạo gia quyến mười tám đời tổ tông mắng một lần, đây mà là tên tiểu tử chỉ có chút bối cảnh với Sở Thành Võ, rõ ràng chính là có sức ảnh hưởng đến cả cục trưởng cục công an thành phố, trên tay hẳn động tác liên tục, thò tay muốn đem bao thuốc phiện trên tay Vương Phục Hưng cầm lấy, cười khổ nói: “Vương tiên sinh nói đùa, ở nơi này làm gì có cái gì gọi là thuốc phiện, rõ ràng là bột mì, hay là cho ta đi. Ta đem những này đồ vật oan uổng Vương tiên sinh đi tiêu hủy.”

Vương Phục Hưng rút tay lại, cười nói: “Miễn đi, đây chính là chứng cứ. Nếu như ta là bị oan uổng, cái kia chính thức buôn lậu thuốc phiện tội phạm khẳng định vẫn còn nhón nhon ngoài vòng pháp luật, tiêu hủy nó có thể đưa ta một cái trong sạch, nhưng đối với những người khác mà nói, không phải là còn bao nhiêu người bị hẳn hại chết hay sao?”

Lâm Thanh Dương sắp khóc rồi, khuôn mặt đã tía mét thành màu gan heo, có khổ nói không nên lời, nghe được Vương Phục Hưng những từ này đặc biệt cẩn trọng nói, càng là suy nghĩ muốn chết đều đã có.

Hắn cố nặn ra một bộ dáng tươi cười, vừa muốn nói chuyện.

Sau lưng lại đột nhiên truyền tới một tiếng nói uy nghiêm.

“Thanh Phố phân cục cục trưởng Lâm Thanh Dương, Thanh Phố phân cục thứ năm trung đội đội trưởng Dương Thiếu Bá, các ngươi đã bị ngưng chức, chuẩn bị một chút, ngày mai Ban Kỷ Luật Thanh tra thành phố Hoa Đình sẽ tìm các ngươi nói chuyện.”

Uy nghiêm, phần nộ, còn có một tia thương cảm.

Lâm Thanh Dương thân thể đột nhiên cứng ngắc, chậm rãi quay đầu lại, thấy cục thành phố cục trưởng Lâm Quốc Đình đứng ở bên ngoài gian phòng, mặt sắc mặt xanh mét.

“Bịch.”

Lâm Thanh Dương một hồi mê muội, trực tiếp bại liệt trên mặt đất, ngã xuống bên chân Vương Phục Hưng.

Hắn vô cùng hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Phong Điểm Bắt Người

Đối với cán bộ quan viên bên trong quan trường mà nói, thích nói chuyện nhất là với người của bộ tổ chức, không nguyên ý tiếp nhận nhất chính là cùng Ban Thanh Tra Kỷ Luật nói chuyện, người phía trước chịu trách nhiệm tăng quan tiến chức, người sau lại là chịu trách nhiệm đem quan viên kéo xuống ngựa đây, hai cái chức trách, có thể nói cách biệt một trời một vực.

Song quy, tạm thời cách chức, hai cái từ ngữ này, không khác gì ác mộng của các quan viên.

Lâm Thanh Dương không sợ bị tạm thời cách chức, hẳn ngồi ở trên vị trí phân cục cục trưởng công an Thanh Phố chờ đợi năm sáu năm, đã sớm mò được dây số dây đủ hần tiêu dao cả đời, nhưng mà hẳn lại sợ người Ban Thanh Tra Kỷ Luật tìm tới, cái kia ý vị như thế nào? Có nghĩa là khả năng cao tài sản lai lịch bất chính sẽ bị điều tra ra và sung công, thậm chí rất có thể mình còn muốn vào nhà tù bóc lột, hậu quả, hẳn không muốn thừa nhận, cũng không thừa nhận nổi.

Vương Phục Hưng biểu lộ không thay đổi, nhìn Lâm Thanh Dương bại liệt dưới chân mình, nhàn nhạt cười cười, đi ra gian phòng này có thể so với lúc đi vào khác biệt a, nhìn trung niên vừa tới chỉ một câu nói liền chỉ một câu nói khiến cho Lâm Thanh Dương cùng Dương Thiếu Bá rơi vào vực thăm.

Chừng bốn mươi tuổi tuổi, mặt chữ quốc, tóc ngắn, dáng người cao ngất, hai đầu lông mày khí khái hào hùng bức người, lại để cho hẳn một cái mặt nguyên bản không xuất chúng nhiều hơn một tia mị lực kỳ dị, một người làm cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là rất chính nghĩa.

”Vương Phục Hưng tiên sinh a? Chuyện lần này quá rầy, ta thật xin lỗi, đây là do ta thất trách, Lâm Thanh Dương cũng là sĩ nhục của hệ thống công an chúng ta, xin yên tâm, ta sẽ mau chóng cho người một cái công đạo.”

Lâm Quốc Kiến chủ động vươn tay, nhìn Vương Phục Hưng, sắc mặt nghiêm túc mà chân thành, hẳn có thể đối với đêm nay được đám thương nhân thành công gọi điện thoại đến văn phòng hẳn mà ừ à qua loa, nhưng chuyện lần này, tính chất rõ ràng không phải đơn giản nhưng dù sao cũng không quá lớn, vậy mà lại kinh động đến thị ủy Lý thư ký, cái này khiến hẳn phải thận trọng đối đãi.

Có người địa phương sẽ có giang hồ, triều đình xưa bất cứ việc gì đều xem sắc mặt quan trên mà làm, đây là đạo lý, dùng tại quan trường, thì càng thêm rõ ràng, Hoa Đình thị ủy tự nhiên là không hoà hợp êm thấm bắt quả Hoa Đình chính thể thế cục lại thủy chung do thị ủy thư ký Lý Đồng Lôi khống chế, Lâm Quốc Kiến với tư cách tâm phúc của thư ký Lý Đồng Lôi, rất gần nên muốn trở lên thêm một bước, mà vị trí hiện tại của hẳn, rất có thể bị tâm phúc của phó thư ký thị ủy Phương Nhất là Tiết Hải Dương tiếp nhận, loại thời kỳ mẫn cảm này, ai cũng sẽ không lấy tiền đồ của mình ra nói giỡn, phần lớn là luôn bảo trì nguyên tắc “thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện”, nếu như đêm nay không phải Lý thư ký tự mình dặn dò hẳn mà nói, Lâm Quốc Kiến chắc chắn sẽ không tới đây ngăn trở Lâm Thanh Dương.

Vương Phục Hưng đồng dạng có chút ngoài ý muốn, tựa hồ không nghĩ tới chính sự kiện của mình lại kinh động đến cục cục trưởng Thanh Phố, kịp phản ứng sau đó lập tức cầm chặt tay Lâm Quốc Kiến, dáng tươi cười không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng không có tận lực nịnh nọt hẳn làm cái gì, khẽ cười nói: ”Chuyện này có lẽ còn có ẩn tình, Lâm cục trưởng, mua bán thuốc phiện hai người muốn hảo hảo tra xét thoáng qua, tại Phục Sinh quán bar, lúc bọn hẳn nói chuyện, ở dưới đáy bàn có một máy ghi âm cỡ nhỏ, chắc hẳn là đối với người có trợ giúp.”

Lâm Quốc Kiến hai mắt tỏa sáng, tựa hồ rất mẫn cảm bắt được điểm mấu chốt, nhắc tay gọi điện thoại, mời đến nhân thủ đem Dương Thiếu Bá cùng Lâm Thanh Dương tạm thời nhốt lại, lại nói rõ thủ hạ đem hai cái tên gọi nước bản lên đầu Vương Phục Hưng mang về cục cảnh sát, xong xuôi hết thảy, mới vỗ vỗ bả vai Vương Phục Hưng, nghiêm túc nói: ”Vương tiên sinh, hiện tại nếu như thuận tiện, ta nghĩ với người cùng đi Phục Sinh quán bar lấy bằng chứng, người thấy thế nào?”

”Không cần làm phiền rồi, ta có bằng hữu tại ngoài cửa phân cục, để cho bọn họ tiến đến đem ghi âm giao cho người là được.”

Vương Phục Hưng mỉm cười nói, lấy điện thoại cầm tay ra, cùng Phương Hạo Nhiên gọi một cú điện thoại, không đến năm phút đồng hồ thời gian, Phương Hạo Nhiên sẽ cầm một cái hộp nhỏ màu đen cái đi đến, đem trong tay thứ đồ vật đưa cho Lâm Quốc Kiến.

Lâm Quốc Kiến sắc mặt âm trầm, mang thứ đó nhận lấy, ấn ấn cái nút.

”Nhớ kỹ, một hồi cần chết, lão bản của người là Vương Phục Hưng, cô đồng của tròng tử này, có biết hay không? Yên tâm đi, coi như là đi vào, rất nhanh sẽ có người bảo lãnh người đi ra.”

”Vương Phục Hưng là ai?”

”Con mẹ nó chứ làm sao biết, có thể nói cho người đều nói cho người biết rồi, nhớ kỹ cái tên Vương Phục Hưng là được, hẳn đắc tội người không nên đắc tội, có người ý định chơi chết hẳn.”

”Tốt rồi, hàng cho ta.”

”Đừng nhúc nhích, cảnh sát!”

Ngắn ngủn mấy câu ghi âm, lại trực tiếp đem Vương Phục Hưng từ trong sự kiện lần này kéo ra ngoài, không thể không nói, lúc ấy Phương Hạo Nhiên giả say ngang qua giả vờ ngã sấp xuống sau đem máy ghi âm gắn vào dưới đáy bàn vô cùng kịp thời, vèn vèn mấy câu nói đó, cũng đủ để nói rõ Vương Phục Hưng là người bị vu oan hãm hại.

Lâm Quốc Kiến sắc mặt âm trầm tắt máy ghi âm, kêu lên một tên cảnh sát vừa vắn đi ngang qua bên cạnh hẳn, lạnh lùng nói: ”Nhắc người thẩm vấn cẩn thận hai tên giao dịch thuốc phiện kia, bọn hẳn có lẽ quen biết, tra xét! Trong vòng một giờ, ta muốn rõ ràng Ông Trùm giấu mặt đằng sau rút cuộc là ai!”

Đêm hôm khuya khoắt bị cục trưởng cảnh sát thành phố phái đến Thanh Phố làm việc, tên cảnh sát tinh thần chấn động, một giọng nói rõ, bước nhanh rời đi.

Lâm Quốc Kiến nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng cùng Phương Hạo Nhiên, sắc mặt hòa hoãn một ít, rất khách khí đem hai người mời đến văn phòng của Lâm Thanh Dương dò hỏi: ”Vương tiên sinh gần nhất có phải hay không đắc tội người nào? Từ ghi âm nhìn lên, tựa hồ có người muốn có ý nhắm vào người, nếu như người có đối tượng hoài nghi mà nói, có thể nói đi ra, cảnh sát sẽ chăm chú điều tra, tất yếu cho người một cái công đạo.”

” Một trong những cổ đồng của Phong Thỉnh Lâu, Hoàng Văn Hạo. Ta gần nhất cùng hấn có chút không thoải mái, nếu quả thật có người ra tay đối phó ta mà nói... , có khả năng nhất chính là hấn.”

Vương Phục Hưng đồng chí một chút cũng không giấu giếm, ăn ngay nói thật, quả nhiên là công dân tốt tuân theo pháp luật, một chút cũng không có giác ngộ mình tiểu tốt đang được người ngầm giúp đỡ, với hấn mà nói, nếu như Hoàng Văn Hạo lựa chọn lợi dụng cảnh sát để đối phó mình, vậy hấn sẽ không để ý tiếp tục đem cái gốc cây chầy này chuyển đến trên người Hoàng Văn Hạo đi, dù sao tất cả mọi người không có tuân thủ quy tắc trò chơi, nếu như vậy, vậy bắt kẻ thù đoạn xem ai chơi chết ai trước, hấn đối với kết cục của Lâm Thanh Dương không quan tâm, nhưng nếu như có thể mượn cơ hội đánh bại Hoàng Văn Hạo mà nói, ngược lại là tuyệt đối là thu hoạch kinh hi.

” Thiên Địa Huyền Hoàng? Phong Thỉnh Lâu?”

Lâm Quốc Kiến nhủ mảy.

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, cùng bên người Phương Hạo Nhiên liếc nhau, ánh mắt lập tức trở nên quý dị.

Lâm Quốc Kiến đứng người lên, xin lỗi nói: ” Ta trước gọi điện thoại.”

Vương Phục Hưng thiếu chút nữa cười ra tiếng, biết rõ hấn muốn cùng người sau lưng câu thông thoáng qua mới có thể làm quyết định, cũng không miễn cưỡng, gật gật đầu, một giọng nói xin cứ tự nhiên.

Quan trường như chiến trường, rút giây động rừng, nhất là tại Hoa Đình, loại địa phương này, nhưng lại dính đến rồi bối cảnh thần bí như Phong Thỉnh Lâu, Lâm Quốc Kiến là cũng biết chính mình không thể một mình làm chủ, chuyện này rất bình thường.

Lâm Quốc Kiến gọi điện thoại đại khái dùng trên dưới ba phút thời gian, mới đi ra ngoài một hồi, liền ý cười đầy mặt đi trở về, đầu bắt quá lần này tại đối mặt Vương Phục Hưng, hai người rõ ràng ăn ý rất nhiều, hấn chủ động cho Vương Phục Hưng cùng Phương Hạo Nhiên phát điều thuốc, cười nói: ” Sự kiện lần này ảnh hưởng vô cùng ác liệt, thượng cấp đã ra lệnh, nhất định phải nghiêm tra xử lý nghiêm khắc, tuyệt không nương tay! Vương tiên sinh yên tâm, đợi kết quả vừa ra tới, chúng ta liền lập tức hành động.”

Vương Phục Hưng khẽ gật đầu, cười nói: ” Làm phiền rồi.”

Cục cảnh sát thành phố tra tấn bức cung quả nhiên rất có năng lực, tại cục trưởng tự mình tạo áp lực xuống, không đến 40’ thời gian, hai người tại Phục Sinh quán bar giao dịch thuốc phiện đã đem chân tướng sự tình phun ra, mục tiêu trực chỉ Phong Thỉnh Lâu cùng Hoàng Văn Hạo.

Lâm Quốc Kiến ngồi ở phân cục cục trưởng trong văn phòng, lắng lắng nghe xong thủ hạ báo cáo, đứng người lên, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng nói khẽ: “Hành động a.”

Cảnh ban đêm dày đặc.

Còi cảnh sát gào thét.

Thanh Phở phân cục cục công an, từng chiếc xe cảnh sát chạy nhanh ra cửa lớn, thẳng đến Phong Thỉnh Lâu.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc...

Trùng trùng điệp điệp, cuối cùng toàn bộ đứng tại trước cửa Phong Thỉnh Lâu, còi cảnh sát lập loè, chói tai lại chướng mắt.

Mấy chục đồng chí cảnh sát toàn bộ xuống xe, cửa chính Thỉnh Lâu bị phá hỏng.

Lâm Quốc Kiến cùng Vương Phục Hưng mở cửa xe, cùng đi xuống dưới.

Vô số đạo ánh mắt vây xem chờ lệnh, Lâm Quốc Kiến đi đến phía trước một đám cảnh sát, phát phát tay, gọn gàng mà linh hoạt nói: ” Đem noi đây bao vây, đi vào bắt người!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Thắng

Lầu Thỉnh Phong từ khi khai trương đến nay liền chiếm cứ một cái địa vị tương đối đặc thù, một chỗ ăn chơi hấp dẫn, cùng ngành chính phủ tiến đến kiểm soát lần là thành ngược lại đây, nếu như một nhà chỗ ăn chơi khai trương nửa năm đều không có bị cảnh sát vào kiểm tra tất cả mọi người sẽ biết nhà kia trắng từ có bối cảnh thâm hậu, mà Lầu Thỉnh Phong ôm vào thanh phố khu chính là chiếm cứ địa vị như vậy.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ rằng chính là, Lầu Thính Phong không lên tiếng thì thôi bỗng nhiên nổi tiếng, lần thứ nhất bị cảnh sát vào xem là bị đả ngộ đóng cửa, ở bên ngoài người vây xem có chút cháng váng đầu, đồng dạng đang trong lầu Thính Phong một đám khách hàng tiêu sái cũng bối rối, mười mấy cái cảnh sát cùng một chỗ xông vào đuổi ra ngoài, cái này cũng chưa tính, thành phố Hoa Đình cục hình trình đại đội càng là trực tiếp xông lên lầu bốn, đem đang nằm ở một người tuổi còn trẻ trên người nữ nhân Hoàng Vân Hạo khổng chết.

Tình cảnh xuất hiện lập tức hỗn loạn sau đó trở nên đầu vào đầy, nhân vật có thể tới nơi này tiêu sái phóng túng tự nhiên cũng không phải người bình thường, không đủ nhất cũng là cái nào đó cỡ lớn tập đoàn cao quản, mấy cái đồng dạng cũng ở đây thể bên trong pha trộn khách hàng, cấp bậc thậm chí so với Lâm Quốc tòa nhà còn cao hơn một chút, đủ để nhìn ra lầu Thính Phong hấp dẫn nhiều bao nhiêu.

Vương Phục Hưng yên tĩnh đứng ở bên Lâm Quốc tòa nhà ánh mắt bình tĩnh, trong nội tâm nhưng có chút phức tạp, cảm giác rất khó hiểu, lần này Hoàng Vân Hạo cùng lầu Thính Phong xác định vững chắc sẽ gặp hạn rất triệt để, thậm chí có thể liên lụy ra xa không chỉ một người Hoàng Vân Hạo, thành phố khu công an phân cục cục trưởng Lâm Thanh Dương tính một cái, Hoàng Vân Hạo tính một cái, lầu Thính Phong mấy cái lão bản cổ đông, giống như là một mối lửa, tại thời điểm tất cả mọi người không có chú ý bắt đầu hừng hực thiêu đốt, thể lửa tràn đầy, không có nửa điểm ý tứ dập tắt, mà Hoa Đình một ván cờ cũng từ vừa bắt đầu giai đoạn tiến vào trong bàn xoắn giết, không chết không thôi.

Vương Phục Hưng không biết chuyện này sau lưng đến cùng có bao nhiêu Thần Tiên xuất lực nhưng rất rõ ràng mình ở trong bàn cờ đã thành một quân cờ rất trọng yếu hoặc là nói là dây dẫn nổ làm nổ quả Boom Vu oan hấn cái kia một bao thuốc phiện đã sớm vượt qua năm mươi khác, đủ để cho một số người tại phía trên này làm vấn, loại sự tình này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, toàn bộ coi mặt trên thái độ. Thông qua Lâm Quốc tòa nhà biểu hiện Vương Phục Hưng đã đầy đủ cho ra kết luận, phía trên ý tứ rất rõ ràng, muốn nghiêm tra xử lý nghiêm khắc.

Cho nên hiện tại Vương Phục Hưng rất nhanh rửa sạch hiềm nghi, lại ở sau lưng vô số cánh tay thúc đẩy hạ đứng ở trước sân khấu, biểu hiện ra đã thành đánh bại Hoàng Vân Hạo nhân vật chủ yếu.

Rất rõ ràng, lần này thể lực phía sau mình cùng thể lực phía sau Hoàng Vân Hạo đã xảy ra một lần va chạm, kết quả hiện tại đã đi ra.

Vương Phục Hưng từ cười nhạo, không có gì tâm tình phần nộ, tình huống có thể mang đến cho hắn lợi ích, hắn không để ý đi làm quân cờ một lần, hơn nữa lớn như vậy tổng thể, Vương Phục Hưng cũng có tự mình biết rõ biết mình tạm thời còn không làm được kỳ thủ.

Lâm Quốc tòa nhà vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng cùng Vương Phục Hưng đứng chung một chỗ, nhưng không có lên tiếng, chăm chú nhìn đại môn lầu Thính Phong.

“Ồi!!!, Lâm cục thanh thế thật lớn, nói phong ấn điểm liền phong ấn điểm, lầu Thính Phong thủy chung là một nhà rất sạch sẽ chỗ ăn chơi, người làm là như vậy không phải có chút nặng?”

Nhất đạo thanh âm nghe vào tràn đầy vui vẻ lại quái gở vang lên.

Lâm Quốc tòa nhà quay đầu, nhìn người tới liếc, bên trên khuôn mặt nghiêm túc hiện ra một tia cổ quái vui vẻ, thần nhiên nói: “Lão Tiết, lầu Thính Phong nước rất sâu, người thấy được sạch sẽ có lẽ chẳng qua là mặt ngoài hiện tượng, hơn nữa ta đã nắm giữ chứng cứ, lầu Thính Phong cổ đông Hoàng Vân Hạo đáng nghi buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa tận lực vu oan phục sinh quán bar, người còn có không đồng ý với ý kiến hay sao?”

“Cái kia không dám, Lâm cục là người lãnh đạo trực tiếp của ta, với tư cách phụ tá, ta có lẽ toàn lực phối hợp người công tác mới đúng.”

Cục thành phố phó cục trưởng Tiết Hải Dương cười tủm tỉm đi tới, nhìn chăm chăm vào lầu Thính Phong đại môn ánh mắt nhưng có chút âm trầm.

Lâm Quốc tòa nhà nhàn nhạt cười cười, từ chối cho ý kiến, hai người đại biểu cho lợi ích bất đồng. Lâm Quốc tòa nhà đứng phía sau chính là phó quốc cấp đại lão, Tiết Hải Dương đằng sau thì là thị ủy phó thư kí phương nhất định, so sánh dưới, ai lực lượng càng chân một ít, vừa xem hiểu ngay.

“Đem ta buông ra, ta muốn gọi điện thoại!”

Lầu Thính Phong chỗ đại môn đột nhiên vang lên một hồi gầm lên, theo sát lấy, một trong cổ đông lầu Thính Phong Hoàng Vân Hạo đã bị hai cái hình trình đại đội đội viên một người ngăn chặn một cái cánh tay đè ép đi ra.

Hơi mập dáng người bên trên mặt tràn đầy sẹo, đầu trọc, toàn thân chỉ mặc một cái quần đùi sắc thái tươi đẹp, vị này Nghiêm Thủy Trường thủ hạ Đại tướng sắc mặt dị thường táo bạo, không ngừng giãy giụa lấy, bị áp đã đến trước mặt Lâm Quốc tòa nhà.

“Người muốn gọi điện thoại cho ai?”

Vương Phục Hưng lười lười mồm miệng nói, vẻ mặt cười thần sắc tủm tỉm, nhìn Hoàng Vân Hạo, không có nửa điểm đêm nay bị vu oan rồi một lần tức giận.

Đi ra về sau nhìn tới cửa trận chiến nội tâm sẽ không ngừng chìm xuống dưới Hoàng Vân Hạo lập tức ngẩng đầu, ánh mắt gắt gao chăm chú vào trên người Vương Phục Hưng, âm lãnh mắng: “Tiêu tạp chủng, người... A!”

Hoàng Vân Hạo lời còn chưa nói hết, Vương Phục Hưng đột nhiên một cước lại ước lượng tại trên mặt hắn, lực đạo rất đủ, thậm chí ngay cả áp chế hắn cánh tay hai cái hình trình đại đội đội viên đều liên tục lui về sau rồi bốn năm bước mới đứng vững thân thể.

“Nói người là loại ngu vk nờ~ thật sự là cất nhắc người, Hoàng lão đại, cục diện hôm nay tùy người nghĩ như thế nào, người lần này nếu như còn có thể bình an vô sự đi ra, Phục Sinh quán bar ta tiếp tục chờ người trả thù.”

Vương Phục Hưng cười lạnh nói.

Lâm Quốc tòa nhà nhú nhú mây, thấy đứng ở một bên rõ ràng muốn bảo vệ Hoàng Vân Hạo phó cục trưởng Tiết Hải Dương muốn mượn đề tài để nói chuyện của mình, trước tiên mở miệng: “Vương tiên sinh, người bây giờ phần nộ chúng ta có thể hiểu được, nhưng Hoàng Vân Hạo là nghi phạm, còn hy vọng người có thể phối hợp công việc của chúng ta, bắt kẻ là ai, phá hư cảnh sát phá án, đều phải muốn nghiêm trị!”

Lâm Quốc tòa nhà câu nói sau cùng nói đi thường nghiêm khắc, trực tiếp đem lời nói Tiết Hải Dương đằng sau chặn trở về, cảnh ban đêm hắc ám, Tiết Hải Dương về mặt bất đắc dĩ đối với Hoàng Vân Hạo đưa mắt liếc ra ý qua một cái, cũng không biết đối phương nhìn không thấy được.

“Thật có lỗi, nhất thời có chút xúc động rồi.”

Vương Phục Hưng nhạt cười nhạt nói.

“Lâm cục, chuyện này ta cảm thấy có chút kỳ quặc, ta cùng lão Hoàng vẫn tương đối quen thuộc, hẳn làm người không tệ, bình thường làm việc cũng thành thật, nếu như người chỉ nghe lời nói của một bên liền chứng thực tội của hẳn chứng nhận mà nói, chỉ sợ rất khó phục chúng a, hơn nữa hôm nay gây ra động tĩnh lớn như vậy, sẽ cho chúng ta công an miệng công tác mang đến rất lớn bị động cùng áp lực, có phải hay không trước chậm rãi?”

Tiết Hải Dương lạnh nhạt mở miệng nói, ngữ khí hơi hột, ánh mắt lại gắt gao chăm chú vào trên người Vương Phục Hưng, giống như độc xà bình thường.

Vương Phục Hưng làm như không thấy, cúi đầu chọn điều thuốc, hướng Hoàng Vân Hạo phương hướng thổi qua đi, về mặt không thêm che giấu liễu lĩnh vui vẻ.

“Cảnh sát chúng ta phá án một mực rất công chính, lão Tiết, tất cả mọi người là người một nhà, người sẽ không không hiểu sao? Chuyện này nhất định nghiêm tra tới cùng, không có hòa hoãn chỗ trống, Lý thư ký tự mình nói rõ xuống, nhất định phải đứng vững áp lực, nếu không người đi cùng Lý thư ký câu thông thoáng qua?”

Lâm Quốc tòa nhà về mặt bất đắc dĩ mở ra tay nói.

Tiết Hải Dương biến sắc, ánh mắt chỗ sâu bối rối lóe lên rồi biến mất, miễn cưỡng cười nói: “Ồ đâu, ta chỉ là lo lắng mang đến áp lực cho cục thành phố chúng ta mà thôi, nếu như Lý thư ký nói chuyện mà nói, chuyện kia tự dễ làm hơn nhiều, ta sẽ hết sức phối hợp Lâm cục công tác.”

Lâm Quốc tòa nhà gật gật đầu, bất động thanh sắc.

Tiết Hải Dương đứng ở bên cạnh hẳn, dáng tươi cười có chút cứng ngắc, hẳn không để ý do không lo lắng, mặc dù đại đa số sự tình Hoàng Vân Hạo cũng không biết, có thể phía sau hẳn Nghiêm Thủy Trường lại rành mạch, nếu như Hoàng Vân Hạo khai ra Nghiêm Thủy Trường, Nghiêm Thủy Trường loạn cắn người mà nói, Hoa Đình quan trường nhất định sẽ kinh nghiệm một cuộc động đất, chính hẳn cũng sẽ chịu không nổi.

Tùy ý tìm cái lấy cốc, Tiết Hải Dương rời khỏi đám người, một lần nữa trở lại trong xe của mình về sau, lấy điện thoại cầm tay ra bấm mã số, cung kính nói: “Phương thư ký, lần này Lâm Quốc tòa nhà thái độ rất mạnh cứng rắn, không tốt ra tay a, Lý thư ký tự mình ra lệnh, sự kiện lần này rất khó giải quyết, chúng ta nhất định phải cẩn thận đối đãi.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, mới truyền tới một lạnh nhạt tiếng nói: ” gọi điện thoại cho lão Nghiêm, các người thương lượng xử lý, ta đi Lý thư ký bên kia ngồi một chút.”

Cúp điện thoại, Tiết Hải Dương do dự thoáng qua, rút cuộc vẫn phải gọi cho Nghiêm Thủy Trường, đợi đối phương chuyển được về sau, nhắm mắt lại, nói khẽ: “Lão Nghiêm, chuyện lần này người thấy thế nào? Đã kinh động Lý thư ký rồi.”

“Hoàng Vân Hạo không thể lưu, giết.”

Hoa Đình trong căn hộ, một thân tơ lụa áo ngủ Nghiêm Thủy Trường nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ngữ khí bình tĩnh.

Tiết Hải Dương cầm lấy điện thoại tay run thoáng qua, không có tiếp lời.

“Hành động lần này lỗ mãng rồi, từ vừa mới bắt đầu, chuyện này chính là cái ván. Trước phở đi Tiểu Lục lại để cho Hoàng Vân Hạo sinh lòng ý trả thù, sau đó lầu Thính Phong vũ nhạc Vân Hạo càng là lửa cháy đổ thêm dầu, hẳn tính tình quá xúc động, chỉ cần nghiền cứu qua hẳn tư liệu rất dễ dàng đứng bệnh hốt thuốc, kế tiếp Vân Hạo trả thù tương đương trực tiếp cho Vương Phục Hưng một cái nhược điểm, cho nên thì có cục diện bây giờ. Tiết ván, người trẻ tuổi này không đơn giản, tối thiểu tâm trí phương diện, liền không so với chúng ta những thứ này lão đầu từ kém bao nhiêu, người tuổi trẻ bây giờ, đều là lão từ đệ nhất thiên hạ tính tình có mấy cái có thể hướng một dạng với hẳn đi cam nguyện làm quân cờ hay sao? Chúng ta đều xem thường hẳn.”

Nghiêm Thủy Trường thân nhiên nói, bưng lên chén nước trước mặt uống một hớp, sắc mặt vẫn như cũ trấn định, giọng nước yên tĩnh: “Rất tốt một cái cục diện, bị Hoàng Vân Hạo cho triệt để đi chết rồi, vậy hẳn muốn trả giá thật nhiều. Giết a, thanh phổ bên kia tạm thời giao cho thủ hạ Hoàng Vân Hạo là Tiểu Tứ quản lý, về phần Vương Phục Hưng, ta tự mình chú ý thoáng qua, chuyện lần này chỉ là ra oai phủ đầu mà thôi, không có nghiêm trọng như vậy.”

Tiết Hải Dương há to miệng, cuối cùng thở dài, trầm muộn thanh âm nói: “Ta nghĩ biện pháp a, Hoàng Vân Hạo sự tình để ta giải quyết.”

Nghiêm Thủy Trường cúp điện thoại, đứng dậy đi đến trên ban công, nhìn ngoài cửa sổ đêm đen như mực sặc, trầm mặc hồi lâu, mới thì thào lẩm bẩm: “Người trẻ tuổi, người thẳng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiềm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ta Muốn Toàn Bộ

Buôn lậu thuốc phiện, cưỡng gian, cố ý giết người tội, bắt cóc vợ vét tài sản, nguy hại xã hội ổn định.

Hoa Đình cục công an thành phố đối với Hoàng Vân Hạo vụ án thẩm tra xử lý dị thường mau lẹ, công an cục thành phố chính thể đều đang bận rộn, trong ngày thường tựa hồ có chút không hợp Lâm Quốc Đình cục trưởng cùng Tiết Hải Dương phó cục trưởng nay lại đồng tâm hiệp lực, toàn lực thẩm tra, sau đó chuyển giao Hoa Đình trung cấp toà án nhân dân, đem những tội danh này triệt để chứng thực về sau, chờ đợi Hoàng Vân Hạo kết cục, chỉ có thể là con đường dẫn đến pháp trường xử bắn.

Hoa Đình hắc đạo động, quan trường cũng động, phong ba không thổi, rung chuyển không ngừng.

Lần này thoát nhìn chẳng qua là sự kiện trả thù rất bình thường, sau lưng lại liên lụy ra hai cái hoặc là thêm nữa một thể lực lớn nữa thay nhau va chạm. Bảy tám cái xử cấp cán bộ, hai cái phó thỉnh cấp cán bộ bị Ban Kỷ Luật Thanh tra mang đến nói chuyện, hơn nữa rất nhanh chứng thực sai lầm của bọn hắn, cách chức hoặc là chuyển chuyển công tác khỏi những vị trí trọng yếu, quyết đoán dứt khoát, có thể nói miệng lưỡi sắc sảo. Tại thể chế bên trong pha trộn người nào cũng không ngốc, hơi chút cân nhắc, đại khái đều có thể phát giác những người này dong chính của thị ủy phó thư ký Phương, kể từ đó, sự tình tựa hồ liền trở nên sáng suốt. Hoa Đình thị ủy thư ký Lý Đông Lôi dị thường cường thế, tọa trấn Hoa Đình liên tục đã làm hai khóa, không khỏi quân người, nhưng lại quân sự, nhân sự cùng tài vụ, hai nơi quan trọng bậc nhất đều thâm tóm vào tay, hơn nữa làm cho hai người đứng đầu này đều làm phụ tá cho mình, kiềm chế lẫn nhau, như thế đến nay, mấy vị thị ủy thường ủy cho dù có mâu thuẫn, cũng không đến nổi vạch mặt nhau, toàn bộ bị khống chế trong phạm vi nhỏ nhất, dưới sự dẫn dắt của Lý Đông Lôi, thôi động quốc tế hóa đại đô thị bay nhanh tiến lên.

Chỉ bất quá bây giờ tới gần nhiệm kỳ mới, nếu như không có ngoài ý muốn, Lý Đông Lôi khẳng định phải tiến thêm một bước, trở thành người lãnh đạo quốc gia chính thức, phía trên ý tứ chưa rõ ràng, vì vậy một mực bị Lý Đông Lôi thư ký rất xảo diệu duy trì lấy cân bằng phó thư ký Phương Nhất Định cùng thị trưởng Tại Hán Hùng liên rục rịch ngóc đầu dậy, chuyện rất bình thường, quan viên dù thể nào thanh liêm, dù thể nào một lòng vì dân, cũng phải đem quyền lực chộp trong tay mới có thể làm việc phải không? Ở trong quan trường lẫn vào đấy, ai cũng muốn tiến thêm một bước, tiến thêm một bước.

Như vậy cân nhắc, Hoa Đình quan trường nhân vật rõ ràng liền suy nghĩ ra những chuyện gần đây, tựa hồ thị ủy Lý thư ký đối Phương phó thư ký có chút bất mãn với hành động gần đây, vừa vặn mượn nhờ chuyện lần này gỡ hắn thêm chút, kể từ đó, toàn bộ Hoa Đình quan trường liền bắt đầu cân nhắc một lần nữa vấn đề, tại vô số đầu nhìn không thấy tay đẩy gọng sóng trợ xuống, chính thể cái tập đoàn người gió chiều nào xoay chiều đấy có lẽ đã chọn được phương hướng gió thích hợp.

Hắc đạo đồng dạng không an phận, Hoàng Vân Hạo sau khi bị mang đi, Sở Thành Võ lập tức liền học Nghiêm Thủy Trường lúc trước cách làm, đem khu vực Hoàng Vân Hạo quản hạt hợp nhất với địa bàn của mình, còn dư lại một cái Tĩnh An khu, lập tức giao cho mấy vị lão đại băng hữu lần này phối hợp của hắn chia nhau xâu xé, Sở Nhị gia ném đi Thanh Phố khu tồn thất đang đang nhanh chóng đền bù, thậm chí lại có lớn mạnh xu thế.

Phong vân biến hóa.

Ngắn ngủn vài ngày thời gian, Hoa Đình bố cục tựa hồ lại một lần xuất hiện biến hóa vi diệu, nhìn qua rất nhỏ, nhưng đối với một số người mà nói, lại đủ để chí mạng.

Nhưng đây đối với Sở gia, đối với Vương Phục Hưng mà nói, không thể nghi ngờ là một đạo hảo sự kiện.

Màn đêm dần dần thôn phệ ánh mặt trời, đèn rực rỡ sáng lên, Phục Sinh quán bar lại một lần nữa náo nhiệt vô cùng, cùng với các tiểu quán bar khác không giống nhau, Phục Sinh quán bar chỉ cần buôn bán trong thời gian, vô luận bất kỳ cái gì thời gian, đều là một bộ nhân khí bạo rạo bộ dáng, chỉ có điều bầu không khí nhiệt liệt trình độ bất đồng mà thôi.

Vương Phục Hưng ngồi ở lầu hai dựa vào lan can, nhìn qua dưới lầu, thần sắc nhàn nhã, với hắn mà nói, quán bar này tuyệt đối cũng coi là gà đẻ trứng vàng, hoa hồng hàng tháng của quán bar cũng đã cầm được tới tay, tám mươi lăm vạn, nếu như không phải mấy ngày hôm trước Hồ Tử dẫn người chiến đấu một trận có hơi nhiều thương binh, Vương Phục Hưng từ Bạch Tố Vũ chỗ đó sớm chi tiêu rồi một bộ phận tiền bạc mà nói, một đồng chỉ một tháng này liền có thể bắt được hơn bảy mươi vạn đồng, hắn đối với số tiền kia chỉ phối rất đơn giản, thủ hạ năm mươi lăm cái huynh đệ, một người một vạn, còn lại ba mươi vạn chảy ra bốn phần năm để ứng phó nhu cầu cần thiết, còn dư lại tiền chính là dùng để duy trì sinh hoạt của bốn huynh đệ bọn hắn thường ngày.

Vương Phục Hưng đồng chí đi theo Sở đại tiểu thư bên người, so với tiểu bạch kiềm còn tiểu bạch kiềm hơn nhiều, ăn một bữa cơm phần lớn thời gian đều không bao giờ tính tiền, mặt khác mấy cái người đàn ông độc thân càng là không cần nhiều lời, sáu vạn đồng dùng để hàng ngày nhậu nhẹt ăn uống thuốc lá chi tiêu hoàn toàn dư thừa rồi.

“Hắn còn chưa tới?”

Yên Đế ngậm một miếng thuốc, yên lặng đi đến lầu, không đợi Vương Phục Hưng nói gì đã an vị phía đối diện, ngửi khí bình tĩnh, trong ánh mắt lại mang theo một tia nghiền ngẫm thâm sắc.

“Bình thường, tất cả mọi người là lợi dụng lẫn nhau, đầu năm nay, danh dự là chính là thứ không đáng giá nhất, đặt ở cái đó đều giống nhau. Đem cái này phóng tới tầng lớp bên trên của hắc đạo, liền càng lộ vẻ buồn cười, chỉ sợ vị cùng chúng ta hợp tác kia đến bây giờ vẫn còn chút ngoài ý muốn là tại sao Hoàng Văn hạo đối kháng với chúng ta nhanh như vậy rút dài, hẳn khi đã thành công thượng vị, khẳng định không muốn thực hiện lời hứa lúc trước.”

Wương Phục Hưng cười nói, hướng về phía bên cạnh phục vụ viên vẫy vẫy tay, chọn hai ly Vodka.

Yên Đế có chút cười lạnh, trong đôi mắt tràn đầy thâm sắc khinh thường.

Wương Phục Hưng nhìn hắn một cái, khẽ cười nói: “Vội cái gì, hẳn không đến, chúng ta cũng không phia là không có phương pháp chinh đốn hắn, đang hẳn mười năm phút thời gian, nếu như hắn còn không tới đây nói với ta được một lời, tự chúng ta chủ động qua là được rồi.”

Yên Đế bĩu môi, tựa hồ có chút không tình nguyện.

Wương Phục Hưng cười lắc đầu, tựa hồ tâm tình không tệ, tiếp nhận phục vụ viên đưa tới ly rượu kia, nhấp một ngụm nho nhỏ, nheo mắt lại.

Bên cạnh hắn đoàn đội trước mắt đã đơn giản hình thành ra hình thức ban đầu, phân công rất rõ ràng, Yên Đế quản lý tài vụ hơn nữa kiêm thêm nhân vật quân sự quạt mo, Phương Hạo Nhiên tức thì chịu trách nhiệm đưa bốn một ít sự tình đồ vật không đem ra được, ngoại giao xây dựng mạng lưới quan hệ, cũng là cái kia cả ngày cười đùa tí tởn hèn mọn bị ôi đã dạy chưa điểm mấu chốt tiến nhân nhiệm vụ, Hồ Tử quản lý lấy thủ hạ huynh đệ, vô luận là phòng thủ hay là tiến công, đều thành thạo, về phần Ngụy Cường mới tiến vào trong vòng tròn bốn huynh đệ bọn hắn, chịu trách nhiệm mời chào nhân thủ, Vương Phục Hưng thống soái toàn cục, từng cái đều ắt không thể thiếu, từng cái đều rất trọng yếu, một cái cỡ nhỏ đoàn đội trải qua ban đầu mài giũa, đã bắt đầu yên lặng phát huy tác dụng.

Thế nhưng là năm cái trọng yếu nhất nhân vật từ khi Hoàng Văn Hạo rút dài, vẫn không có bất kỳ động tác, dừng lại ở Phục Sinh quán bar, im lặng, không tranh giành đoạt địa bàn, cũng không gây chuyện sinh sự, mỗi người mỗi ngày tựa hồ cũng ở vào một loại trạng thái chơi bởi lêu lổng, không có việc gì làm.

Sở Thành Võ gọi điện thoại hỏi qua, Không Lâm gọi điện thoại hỏi qua, thậm chí đã liên Phương Hạo Nhiên, Hồ Tử, Ngụy Cường cũng không biết, chính thức biết rõ chân tướng đây, chỉ có Vương Phục Hưng cùng Yên Đế hai người, hai vị này ngày bình thường tựa hồ chỉ số thông minh cũng không tính là thấp kém gì cho cam, bây giờ còn rất ngu rất ngây thơ chờ Tiểu Tứ lúc trước tìm tới tận cửa để thực hiện cái hứa hẹn, chờ người mà hôm nay đã là Thanh Phố khu đại ca Tiểu Tứ chủ động tới đây đem Thanh Phố khu một nửa quyền chủ đạo giao ra đây.

Điều này có thể sao?

Trên lý luận mà nói, hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Yên Đế vuốt vuốt thuốc lá trong tay, sắc mặt bình thản rất đột ngột lộ ra mỉm cười, hất hàm, thản nhiên nói: “Hắn đã đến.”

Cửa ra vào của quán bar, một thanh niên nam nhân một thân một mình đi tới, thần sắc lãnh đạm, trong tay nắm một cái cuốn rút thứ đồ tầm thường, xuyên qua đám người, đi thẳng tới bậc thang đi lên lầu hai, chậm rãi lên lầu.

Wương Phục Hưng nheo mắt lại, chậm chậm đem ly rượu Vodka trước mặt uống một hơi cạn sạch, cũng vừa đúng lúc thanh niên nam nhân cầm lấy quyền trục đi lên tới nơi.

Lần này Vương Phục Hưng không có sĩ diện, chủ động đứng lên, nhìn thanh niên nam nhân đi tới, híp mắt cười nói: “Tứ ca bận rộn như vậy, lại để cho người tự mình tới đây một chuyến, phiền toái.”

Đã từng tâm phúc thủ hạ của Hoàng Văn hạo, hôm nay Thanh Phố khu lão đại Tiểu Tứ cười ha hả liếc nhìn Vương Phục Hưng, khẽ gật đầu, đem trong tay cuốn rút đặt ở trên mặt bàn, lạnh nhạt nói: “Nói chuyện chánh sự a.”

Wương Phục Hưng nhíu mày, nhìn Yên Đế.

Yên Đế mời Tiểu Tứ ngồi xuống, vươn tay, đem cuốn sổ lật mở, một bộ địa đồ khu vực Thanh Phố này được vẽ kỹ càng lập tức trước mặt ba người.

Mỗi một con đường. Từng cái cư xá. Thậm chí mỗi một nhà chỗ ăn chơi, rậm rạp chằng chịt, từng nhóm từng nhóm một, kỹ càng đến không thể kỹ càng hơn được nữa.

Giống như toàn bộ giang sơn khu Thanh Phố bao hàm trong đây cả!

Tiền tài sắc đẹp, đều bao quát trong đó.

Tiểu Tứ tựa ở trên mặt ghế, sờ lên mái tóc ngắn của mình, tựa hồ bởi vì làm đại ca, khí chất so sánh với lần trước càng hung hiểm hơn, thản nhiên nói: “Lúc trước nói mỗi người một nửa tựa hồ hơi nhiều rồi, Thanh Phố khu không nhỏ, lợi nhuận cũng không ít, đây là một bộ Thanh Phố khu địa đồ, người có thể từ đó lấy ra Ngũ gia trảng tử, từ nay về sau cho người bảo kê, mọi người không ai thiếu nợ ai, nước sông không phạm nước giếng, về sau vẫn là đối thủ, như thế nào?”

Cái này là trong truyền thuyết không biết xấu hổ nhân sỹ phản diện nhân vật đây sao?

Vương Phục Hưng bắt động thanh sắc, vẫn là một bộ cười tủm tỉm hiền lành tư thái: “Nói như vậy Tứ ca là muốn đòi ý rồi hả? Ngũ gia trằng tử cùng một nửa thanh phổ, chênh lệch tựa hồ hơi bị lớn.”

“A, nhiều hả, vậy thì cho người tứ gia trằng tử nhé.”

Tiểu Tứ mặt không đổi sắc, nhưng dáng tươi cười nhưng có chút lạnh, hần hiện tại ngồi ở chỗ này, thân phận chính là Thanh Phổ khu vực lão đại, có đầy đủ vốn liếng đi khi dễ thoát qua Vương Phục Hưng rồi, hơn nữa hần so sánh thông minh, sẽ không giống Hoàng Vân Hạo nóng nảy làm hỏng việc lớn.

“Con mẹ nó. Đây, nói không giữ lời, người vậy mà cũng lẫn lộn trong giang hồ được sao? Tin hay không đêm nay lão tử liền dẫn người tới đập nát cái trằng tử chó má của người!”

Tính cách vội vàng xao động Phương Hạo Nhiên trực tiếp đi tới chỉ vào mũi Tiểu Tứ mắng to.

“Ba nhà.”

Tiểu Tứ không tức giận chút nào, sờ sờ lên cái khuyên tai của hần, hời hợt nói.

Không thể không nói, Một tư thái vô cùng trang bức.

“Người!”

Phương Hạo Nhiên sắc mặt âm lãnh, vô thức nhìn Vương Phục Hưng, không có mở miệng.

“Còn không hài lòng? Cho các người một nhà được không? Vương Phục Hưng, ta biết rõ người có thể đánh nhau, ta cũng không muốn chọc giận người, nhưng địa phương lớn như Thanh Phổ này, người muốn một nửa, người có tư cách? Bất quá là một con cò trong tay Sở Thành Võ mà thôi, có còn là con cò chủ chốt không còn không biết, cho người Ngũ gia trằng tử là cất nhắc người, không được đúng không? Đi, chúc người phát tài ở Phục Sinh quán bar này.”

Tiểu Tứ vẻ mặt cười lạnh nói, vươn tay, tựa muốn đem đĩa đồ trước mặt thu lại.

“BA~!”

Vương Phục Hưng một tay vỗ lên tám đĩa đồ trên bàn, nhìn Tiểu Tứ, bình tĩnh cười nói: “Tứ ca nói xong rồi hả? Ngồi.”

Bay bổng ngữ khí, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, đơn giản một câu, vậy mà lại để cho Tiểu Tứ không có cách nào khác cự tuyệt.

Tiểu Tứ một lần nữa ngồi trở lại trên vị trí, khẽ nhún mày, lạnh nhạt nói: “Nói một chút ý nghĩ của người.”

“Ta cũng không có ý nghĩa gì khác cả.”

Vương Phục Hưng lắc đầu, ngữ khí bình tĩnh gần như cũ kỹ, hần từ trong túi tiền lấy điện thoại đi động ra, mân mê vài cái, lập tức, một đoạn ghi âm ngắn gọn từ trong điện thoại đi động truyền ra.

“Người có muốn hay không muốn Thanh Phổ?”

“Đương nhiên.”

“Chúng ta hợp tác, lật đổ Hoàng Vân Hạo, Thanh Phổ hai chúng ta chia đều!”

Ghi âm rất dài, nhưng mỗi một câu đều là mấu chốt, trong điện thoại đi động hiệu quả mặc dù có chút âm ỉ không rõ rệt, nhưng cũng không hề khó để phân biệt thanh âm trong điện thoại, đây là Tiểu Tứ cùng Vương Phục Hưng đối thoại.

Từng chữ như thiên lôi!

Từng cái chữ dường như đều bỏ vào trên người Tiểu Tứ, nguyên bản còn liêu lĩnh kêu gào người thanh niên, trong nháy mắt sắc mặt tái nhợt, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, ánh mắt kinh nghi bất định.

Hần nghĩ tới, lần kia hần tìm đến Vương Phục Hưng, hai người nói chuyện, sau đó đối phương tựa hồ tiếp điện thoại, rồi đưa bốn điện thoại một hồi mới trực tiếp đặt điện thoại lên bàn xong mới nói chuyện.

Đối phương như vậy âm thu âm lại?

Tiểu Tứ nội tâm không kịp thâm nghĩ Vương Phục Hưng hèn hạ vô sỉ, trước tiên nghĩ tới đoạn này ghi âm nếu như thả ra bên ngoài thì có hậu quả gì, tuy rằng Hoàng Vân Hạo rơi đài cùng hần không có quan hệ gì, nhưng đã có đoạn này ghi âm, kết hợp với kết cục của Hoàng Vân Hạo bây giờ, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Chỉ sợ Nghiêm Thủy Trường sẽ trước tiên làm cho mình chết không yên lành!

Nghe nói Hoàng Vân Hạo phía trước chết vì một đoạn ghi âm, không nghĩ tới chính là, mình vậy mà cũng bại bởi một đoạn ghi âm như thế?

Tiểu Tứ ánh mắt lập loè, lại không có khi thế như vừa nãy, bờ môi giật giật, lại không lên tiếng.

“Tứ ca, ta con cò này, hiện tại có tư cách đàm phán với người không?”

Vương Phục Hưng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, vẻ mặt bình tĩnh.

Tiểu Tứ ánh mắt hầu như muốn phun ra lửa, hắn không phải rơi vào tâm cơ thủ đoạn bên trên của đối phương, cũng không phải khuất phục tại vũ lực kinh khủng của đối phương, chỉ là bởi vì một đoạn ghi âm, không hơn, cứ như vậy lại để cho hắn chịu thua, giao ra một nửa Thanh Phố, hắn sao có thể cam tâm? Bất quá nghĩ đến hậu quả của việc đoạn ghi âm này lộ ra, Tiểu Tứ rung mình một cái, cùng Vương Phục Hưng đối mặt hồi lâu, rút cuộc hạ thang xuống, vươn tay bắt lấy cái kia tấm bản đồ, chán nản nói: “Tốt, Thanh Phố khu ta cho người một nửa, chúng ta thương lượng một chút, người muốn sao?”

Địa đồ trong tay Tiểu Tứ đột nhiên thoát ra, rơi vào trên tay Vương Phục Hưng, Tiểu Tứ ngạc nhiên ngẩng đầu, lại người nam nhân tuổi còn trẻ hơn mình đang nhìn mình nở nụ cười, lạnh nhạt nói: “Tứ ca tựa hồ hiện tại còn chưa hiểu ý của ta?”

“Cái gì?”

Tiểu Tứ khề nhiu mày.

Vương Phục Hưng chậm rãi đem cái bộ địa đồ kia cuốn lại, đưa cho Phương Hạo Nhiên bên người, mỉm cười nói: “Ta muốn chính Thanh Phố khu này, không phải một nửa. Là toàn bộ!”

Tiểu Tứ sắc mặt đại biến.

Chỉ có điều không đợi hắn mở mồm, Vương Phục Hưng lại không nấn không nặt thêm một câu: “Ta về sau hay vẫn là gọi người hai chữ Tiểu Tứ là tốt rồi. Gọi người là Tứ ca, người không dám đương nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không Cần Trách Nhiệm

Tiểu Tứ phản kháng không được, cũng không dám phản kháng, Vương Phục Hưng có trong tay đoạn ghi âm đó, chỉ cần công bố ra bên ngoài, đủ để cho hắn chết không toàn thây, hắn lăn lộn trên con đường này gần mười năm mới bò được lên vị trí này, ủy khuất có qua, làm bạch nhãn lang cũng có qua, giả bộ qua cháu trai, thật vất vả dựa vào bảy phần kỳ ngộ ba phần thực lực, tuy rằng đứng còn chưa đủ cao, nhưng có thể trở thành Hoa Đình một lão đại của cả một khu, hắn cũng khá thành công, cảm thấy có thể tại trên vị trí này bình an cả đời, như vậy đủ rồi.

Thịnh Phong lâu hiện tại đã bị phong ấn, Tiểu Tứ sau khi khống chế Thanh Phố, trực tiếp dọn đi rồi nơi khác ở Thanh Phố lập đại bản doanh mới, Thiên Đô đô thị giải trí. Cái kia đồng dạng là có rượu có nữ nhân có tiêu đề có thể làm cho Tiểu Tứ nhận thức mùi vị quyền lực địa phương, hắn không muốn chết, cũng tạm thời không muốn từ trên vị trí này xuống, ai có thể bảo vệ vị trí hiện tại của hắn, hắn tình nguyện làm con rối cho người đó.

“Thanh Phố biểu hiện ra như cũ cũng vẫn là người làm chủ, ta chỉ khống chế Phục Sinh quán bar, thời cơ đã đến ta tự nhiên sẽ tiếp nhận, Thanh Phố khu tất cả tràng tử thu hoa hồng tới chia, mỗi tháng ta muốn sáu thành, còn lại bốn thành, tùy người như thế nào đi ứng phó Nghiêm Thủy Trường, đó là chuyện của người, ta là người không thích đi uy hiếp người khác, nhưng người có lẽ rất rõ ràng, ta có thể để cho người ở trên địa vị vinh quang này, tự từ lúc có thể đem người kéo xuống, tốt rồi, người có thể trở về, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Vương Phục Hưng tùy ý lạnh nhạt nói, bụng chén rượu lên, lại phát hiện trong chén đã cạn rượu, lại đặt ở trên mặt bàn.

“Người đây là ý định bức tử ta! Nghiêm lão mỗi tháng quy định ta nhất định phải giao năm thành hoa hồng của các tràng tử, ta còn muốn nuôi sống thủ hạ mấy trăm cái huynh đệ, ta đi nơi nào chuẩn bị cho người nhiều tiền như vậy?”

Tiểu Tứ con mắt tròn lên, gắt gao nắm chặt nắm đấm, cả đêm địa vị lên xuống cách nhau quá xa, lại để cho hắn hiện tại đại não đều ở vào trạng thái không được tỉnh táo lắm.

“Bảy thành.”

Vương Phục Hưng mỉm cười nói, mắt cũng không nhìn Tiểu Tứ, mới vừa rồi còn muốn sáu thành, đảo mắt liền biến thành bảy thành.

Tiểu Tứ yết hầu ngọt ngào, phiền muộn đều muốn thổ huyết, đây là cách làm hấn vừa rồi đối với Vương Phục Hưng, không nghĩ tới trong nháy mắt đã bị đối phương dừng lại trên người mình, nhân sinh gặp gỡ, quả thật làm người ta cảm nhận được lý kỳ hai chữ, hấn nhìn rồi Vương Phục Hưng, vô lực nói: “Ta đáp ứng ngươi.”

Wương Phục Hưng mặt không biểu tình, thản nhiên nói: “Tiễn khách.”

Nội tâm sáng khoái vô cùng Phương Hạo Nhiên cười toe toét đi qua, cười tủm tỉm nói: “Đi thôi, Tứ ca?”

Wương Phục Hưng cùng Yên Đế ngồi ở đối diện nhìn nhau cười cười, nhìn Tiểu Tứ bóng lưng có chút còng xuống đang đi xuống lầu, thì thảo lắm bả: “Rút cuộc đứng vững gót chân rồi.”

Hoa Đình Lam Cầu sân bay.

Từ Kinh Thành bay tới Hoa Đình chuyến bay chậm rãi đáp xuống, cabin mở ra, một cái nữ nhân tuyệt đối khả năng hấp dẫn đại bộ phận gia súc ánh mắt mang theo một túi LV cỡ nhỏ bước xuống khỏi máy bay.

Một thân tiêu chuẩn tiếp viên hàng không trang phục, dưới váy ngắn một đôi cặp đùi đẹp chỉ mang quần tất, giày cao gót, bộ ngực kiêu ngạo hầu như muốn phá hồng bộ váy áo mềm mại đang khoác trên người nàng, duy nhất chứng minh nàng không phải sân bay nhân viên công tác đứng là nàng trên ngực không có đeo thẻ nhân viên.

Trang phục nhìn tuy đơn giản thế nhưng, đừng nói hành khách, một ít nhân viên sân bay đều âm thầm tắc lưỡi chảy nước miếng trong bóng tối, nếu quả thật có loại này đồng sự mỗi ngày cùng đi làm mà nói, không dám yêu cầu xa vời đem nàng kéo trên giường, tối thiểu nhìn xem cũng đẹp mắt cùng thư thái a?

Nữ nhân dáng người cao gầy, thân thể thẳng tắp, nhất cử nhất động, đều có loại vũ mị cảm giác, rất nhạt, lại càng có thể lay động nhân tâm, tại ánh mắt vô số nam nhân nóng bỏng nhìn chăm chú, nàng thản nhiên đi ra cửa sân bay, đứng ở trên bậc thang, nhìn phía dưới từng chiếc xe taxi, khóe miệng khẽ cong lên.

“Tiểu thư, ngươi đi đâu, ta có thể tiễn ngươi.”

Bên người nữ nhân vang lên một cái tiếng nói, không sâu trầm, lại ấm áp nho nhã.

Một người nam nhân trẻ tuổi mặc trang phục bình thường đứng ở bên người nàng, híp mắt, dáng tươi cười vô cùng sáng lạn.

Hai người đứng chung một chỗ, tuyệt đối là Cao Phú Suất cùng Bạch Phú Mỹ tổ hợp a.

Nữ nhân ăn mặc già bộ tiếp viên hàng không nhú nhú cái mũi nhỏ nhắn, quay người liếc mắt nhìn hấn, lễ phép mỉm cười nói: “Không cần, cảm ơn.”

Nam nhân vẻ mặt thất vọng, lại không có quá lâu dây dưa, gật gật đầu, đem cái chìa khóa xe Mercedes bỏ vào trong túi áo, quay người rời đi.

Cái thế giới này, không bao giờ ngọt những con ruồi không biết xấu hổ cứ bu lấy mấy nữ nhân đẹp, bị cự tuyệt rồi đi, mới là lựa chọn của đại đa số nhân sỹ.

“Mỹ nữ, xin hỏi...”

Nho nhã nam nhân rời đi không bao lâu, một nam nhân bộ dáng sinh viên đang công theo một cái ba lô to đứng, tựa hồ là muốn hỏi đường, chỉ có điều không đợi hấn nói xong, mặc tiếp viên hàng không đồng phục nữ nhân lại một lần nữa quay người, vẫn là đáng điệu mỉm cười không hề vào đâu được, khóe môi hồng nhuận phơn phớt khê con lên, nói khe: “Nếu như ta nói ta đã có lão công rồi, ngươi còn sẽ tiếp tục hỏi sao?”

Tựa hồ còn không có từ trong trường học đi tới đại nam hài sắc mặt đỏ bừng, nói quanh co cả buổi, nói câu thật có lỗi, chạy trốn chết.

Nàng này quá sắc bén rồi.

Nhìn qua tựa hồ có chút mê mang nữ nhân lại đứng một hồi, tựa hồ có chút do dự, hồi lâu, mới lấy điện thoại di động ra, rất quen thuộc xoa bóp một chuỗi dây số, chờ đợi đối phương bắt máy, nàng sắc mặt biến hóa đồng dạng vô cùng đặc sắc, mừng rỡ, khăn trương, diễm mật, ngọt ngào, tức giận, cuối cùng biến thành vẻ mặt kiên định.

Trong điện thoại di động vang lên hai tiếng, đối phương rất nhanh bắt máy, lại không nói chuyện.

Nữ nhân nữ nhân thanh âm lại không tự giác ngọt ngào: “Phục Hưng ca, ta vừa tới Hoa Đình, bây giờ đang ở sân bay cửa ra vào, ngươi tới đón ta được không? Điệp bá mẫu muốn ngươi chiếu cố thật tốt ta a.”

Phục Hưng ca.

Có thể hô lên xưng hô thế này, cũng chỉ có Ngự Tiểu Vũ Ngự đại tiểu thư rồi.

Chỉ có điều nàng một thân tiếp viên hàng không đồng phục, là muốn náo nhiệt cái gì đó sao?

Vương Phục Hưng tựa hồ có chút ngây người, trầm mặc thoáng qua, một giọng nói tốt, lập tức cúp điện thoại.

Ngư Tiểu Vũ cười trộm, trong gió nhẹ của bóng đêm, không nói ra được vẻ tươi đẹp chói mắt.

“Tiểu Vũ, người có phải hay không thực thích cái kia... Cái kia cái gì... Cái kia tên gì đó tiểu tử?”

“Mẹ, hẳn gọi là Vương Phục Hưng, không là cái gì cái gì.”

“A, đúng, chính là Vương Phục Hưng, người thực thích hẳn? Không phải là bị câu chuyện của hắn cùng Vũ Yên tỷ tỷ của người làm động lòng rồi sao?”

“Thích thì thế nào, người ta lại có bạn gái.”

“Phi, có bạn gái thì thế nào, lão nương sinh ra là khuê nữ, còn có thể so với người khác kém hơn sao? Ta đã thích hắn, liền đi đoạt a, nam nhân tốt đều là cướp về đây, năm đó lão nương chính là tại vô số đối thủ cạnh tranh đem cha ta kéo đến bên người đây sao, sợ cái gì, ta khuê nữ tên êm tai, rất xinh đẹp, tiện nghi tiểu tử kia rồi.”

“Thế nhưng...”

“Không có thế nhưng gì cả, người cùng Vũ Yên quan hệ tốt như vậy, nha đầu kia đi sớm, chẳng lẽ người liền nhẫn tâm nhìn người khác dùng nam nhân của nàng, ở phòng ốc của nàng, tiêu xài gia sản của nàng? Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, đi đi, ta ủng hộ người.”

Sau đó, à mà không có sau đó rồi, Ngư đại tiểu thư nghe theo mẹ đề nghị, trực tiếp từ Kinh Thành giết tới Hoa Đình, nàng lần này tới, ngoại trừ đảm nhiệm Hoa Đình hạng mục tàu điện ngầm số mười chín phó tổng giám đốc thiết kế, chủ yếu nhất mục tiêu, thật ra là đến đoạt nam nhân.

Ngư Tiểu Vũ quơ quơ nắm tay nhỏ, cẩn thận từng li từng tí sửa sang lại bộ trang phục rất có sức dụ hoặc làm chết người này, thấy đã chạy đến cửa sân bay một cỗ màu trắng Audi A7, ánh mắt sáng ngời.

Vương Phục Hưng đẩy cửa xuống xe, vừa hay nhìn thấy trên bậc thang mang theo một cái chiếc túi nhỏ cùng một thân tiếp viên hàng không trang phục Ngư Tiểu Vũ, tựa hồ đầu cũng có chút phát đau, hồi lâu, mới sờ lên cái mũi, ngữ khí bình tĩnh nói: “Lên xe a.”

“Phục Hưng ca.”

Ngư Tiểu Vũ ôn nhu hô một câu.

Ngữ khí nữ nhân đấy, ngọt ngào đấy, ôn nhu đến thực chất bên trong.

Nữ nhân nhất là xinh đẹp nữ nhân, nếu như quyết tâm muốn câu dẫn một người nam nhân mà nói, không có bất kỳ một người nam nhân có thể gánh vác được.

Vương Phục Hưng nghi hoặc ừ một tiếng, khẽ ngẩng đầu, sau đó liền nhìn thấy một cảnh tượng làm cho hắn run lên bản bật trong lòng.

Vô số ánh mắt nhìn chăm chú, cảnh ban đêm dày đặc, đèn đuốc sáng trưng ở sân bay, đứng ở trên bậc thang nữ nhân thò tay hướng về phía sau, đột nhiên đem dây buộc tóc phía sau bỏ xuống.

Mái tóc dài mềm mại trút xuống, gió nhẹ thoáng qua, tóc khẽ bay lên.

Vương Phục Hưng từ dưới nhìn lên trên, đó là một màn nhất định rất khó quên.

Sau đó.

Tại một hồi tiếng kinh hô ở bên trong, nàng trực tiếp lao xuống dưới, nữ nhân lướt qua bậc thang, mở ra hai tay, hướng về phía nam nhân phía dưới bậc thang chạy xuống.

Vương Phục Hưng lại càng hoảng sợ, tiến lên một bước, một tay ôm lấy thân hình Ngư Tiểu Vũ vào trong ngực, còn chưa kịp nói chuyện, cũng cảm giác cổ bị một đôi bàn tay nhỏ bé chăm chú ôm, sau đó một cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phon phớt hôn lên miệng mình.

Được rồi, nói đơn giản điểm chính là trên bậc thang đàn bà tẩn ra tóc của mình lao xuống đem một đồng chí trực tiếp cưỡng hôn rồi.

Vương Phục Hưng bối rối.

Người ở chỗ này cũng xuất hiện ngẩn ngui yên lặng, ngay sau đó, một hồi tiếng vỗ tay đầy thiện ý vang lên, người vỗ tay càng ngày càng nhiều, thanh âm càng lúc càng lớn.

Thanh xuân tuổi trẻ không kiêng nể cổ kị gì nhiều làm cho vô số người ngưỡng mộ.

Vương Phục Hưng ôm trong ngực nữ nhân tản ra nhàn nhạt mùi thơm ngát, ý nghĩ trống rỗng, cảm thụ được miệng bị một cái lưỡi dính hương không lưu loát sợ hãi cạy mở, sau đó rất khẩn trương chạy trốn tứ phía, theo bản năng quán chặt lấy lưỡi hắn.

Nữ nhân thiên miên.

Thật là thơm.

Một phút đồng hồ, hai phút... Năm phút đồng hồ...

Không biết Ngư Tiểu Vũ trong thời gian ấy hô hấp kiểu gì, ngay tại thời điểm Vương Phục Hưng đồng chí đều thờ không nổi muốn ‘Nhu nhược’ giãy giụa, Ngư Tiểu Vũ ngẩng đầu, khuôn mặt tin mỷ, miệng thở dốc, đôi bạch thổ bao bọc trong trang phục tiếp viên hàng không đè ép lên ngực Vương Phục Hưng, co dãn kinh người.

Ngư Tiểu Vũ ánh mắt mê ly, hoàn toàn không thấy chung quanh tiếng vỗ tay thiện ý, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Thích không?”

“Thích.”

Vương Phục Hưng rất thành thật gật đầu, nam nhân nếu như không thích thân mật với nữ nhân thiên kiều bá mị xinh đẹp vô cùng như vậy, vậy tính là nam nhân sao?

Ngư Tiểu Vũ sắc mặt càng hồng nhuận phon phớt, dứt khoát đến tên đều tỉnh lược, cắn môi, âm thanh ngượng ngùng nói: “Ta tại khách sạn cao cấp nhất đặt phòng rồi.”

Vương Phục Hưng tinh thần hưng hăng chấn động, liếm bờ môi, tựa hồ có chút hướng tới, không biết hẳn là quá mức tỉnh táo hay vẫn là quá mức yên tĩnh lạnh lùng, hỏi một cái nếu như bị quân chúng vây xem biết được nhất định sẽ nhô nước bọt mà dìm chết tên ngu ngốc hẳn: “Dùng ta đối với người chịu trách nhiệm hay sao?”

Ngư Tiểu Vũ ánh mắt có chút âm đạm, đáng tươi cười cũng rất ôn nhu, như là một cái bị chủ nhân ôm vào trong ngực mỹ nhân ngư, chủ động ôm cổ Vương Phục Hưng, dùng khuôn mặt nhỏ nhắn mà sát đôi má Vương Phục Hưng, ôn nhu nói: “Không cần.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Ai Đối Với Người Nào Chịu Trách Nhiệm

Nếu như một nữ nhân có tư sắc, khí chất, đáng người đều là cực phẩm nói thích người lại nói đã thuê một gian phòng tại khách sạn cho người chiếm hữu ràng sau đó còn không bắt người chịu trách nhiệm vậy người lên hay không lên?

Tựa hồ là cái vấn đề nhưng tựa hồ cũng không phải vấn đề.

Đối với Vương Phục Hưng đồng chí mà nói, lẽ mà do dự gì gì đó ghét nhất rồi, nam nhân nên sát phạt quyết đoán một ít, cố kỵ là cố kỵ cái kia đấy, quá không nữ nhân, dùng quán bar Phục Sinh làm trung tâm mũi kiếm trực chỉ Hoa Đình giáo phụ Nghiêm Thủy Trường là một cuộc chiến tranh, cùng nữ nhân lên giường chẳng lẽ cũng không phải là chiến tranh rồi? Dưới giường thua thua là sinh mệnh, nữ nhân thua thua nhưng chỉ có thể điện, đại mỹ nữ chủ động mời người muốn làm gì thì làm trả không được, sau đó bị chửi trang bức là nhẹ đấy, làm không tốt còn sẽ bị người nói thành là không bằng cảm thú, hoặc là dương suy...

Được rồi, Vương Phục Hưng đồng chí thừa nhận những thứ này đều là có thể cho mình yên tâm thoải mái.

Cho nên ban đêm, nữ nhân hấp dẫn rất nhiều ánh mắt trực tiếp bị Vương Phục Hưng ôm vào xe, tại xe tải hướng dẫn chỉ dẫn thẳng đến cấp cao nhất công quán.

Một đồng chí thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có điều tốc độ xe cũng tại lặng yên nhanh hơn.

Ngư Tiểu Vũ ngồi ở vị trí kế bên tài xế, thân thể mềm nhũn cũng không nói chuyện, con người xinh đẹp nhìn Vương Phục Hưng hầu như muốn chảy ra nước.

Sân bay Lam Cầu khoảng cách rất gần công quán cấp cao nhất, hai chừng mười phút đồng hồ lộ trình, Ngư Tiểu Vũ tựa hồ đối với lần này câu dẫn tình thế bất buộc, liền khách sạn đều sớm dự định, hơn nữa khoảng cách còn không xa, cam đoan có thể làm cho bên người nam nhân dục vọng tiếp tục âm lên. Mỹ nhân từ xưa đến nay lại có thể có bao nhiêu hảo hán thật sự có thể gánh vác được, tối thiểu Vương Phục Hưng không thể.

Ngừng xe, Vương Phục Hưng còn không có kịp phản ứng, Ngư Tiểu Vũ tựa hồ so với hẳn còn vội vàng hơn, lôi kéo hẳn cầm phiếu phòng, trực tiếp xông lên lầu.

Vương Phục Hưng đi theo sau lưng Ngư Tiểu Vũ, nhìn nàng bị bộ trang phục tiếp viên hàng không bao bọc linh lung nữ nhân chấp chòn mê người phong tình, dục vọng nội tâm nguyên bản còn ở vào có thể trong phạm vi khống chế dần dần xao động bốc cháy lên.

Tiến vào căn phòng xa hoa, đóng cửa lại.

Ngư Tiểu Vũ quả nhiên thuộc về loại hình chủ động công kích, không có bất kỳ nói nhảm, hai tay lần nữa cuốn lấy cổ Vương Phục Hưng ý định hôn qua.

Vương Phục Hưng lui về phía sau một bước, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giai nhân trong ngực, nói khẽ: “Ngươi xác định?”

Ngư Tiểu Vũ gật gù đầu, Thủy Nhuận con mắt nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, chủ động khiêu khích nói: “Ta là xử nữ, ngươi dám không?”

Dám sao?

Vương Phục Hưng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghĩ nửa ngày cũng không có minh bạch có cái gì không dám, cũng liền không lại cố kỵ, trực tiếp đem Ngư Tiểu Vũ ôm lấy, sau đó một cái nhanh như hô đỏi vồ mỗi nhào tới.

“Không tắm rửa sao?”

Ngư Tiểu Vũ bị Vương Phục Hưng áp dưới thân thể, cũng không phản kháng, ngược lại chủ động ôm cổ của hắn.

“Làm xong rồi tắm sau.”

Vương Phục Hưng chẳng muốn nói nhảm, thời điểm bình thường hắn đều là người có tính tự chủ rất mạnh nhưng dục vọng thứ này chính là như vậy chuyện quan trọng, hoặc là khổng chế đến cùng, một khi thư giãn, thường thường một phát không thể vãn hồi. Đối mặt mỹ nhân Ngư Tiểu Vũ tú sắc khả xan còn đối với mình ái mộ, hắn có thể nhịn đến bây giờ, đã xem như rất quân tử.

“A...” Ngư Tiểu Vũ thở dốc một tiếng, không có trải qua khai thác thân thể dị thường nữ nhân, bị Vương Phục Hưng hơi chút đụng chạm thì có loại cơ hồ khiến nàng sợ run khoái cảm. Tình cảnh giống như có lẽ đã trong lòng hắn diễn luyện qua rất nhiều lần, cho nên phản ứng động tác tuy rằng rất không lưu loát, nhưng cũng không khản trương, chủ động đá giày cao gót rơi xuống rồi duỗi ra bàn tay nhỏ bé muốn cời Vương Phục Hưng cúc áo.

Hai người tại đại nữ nhân không ngừng cuộn cuộn, y phục trên người cũng dần dần giảm bớt, thời điểm lần nữa bình tĩnh trở lại, Ngư Tiểu Vũ trên người chỉ còn lại có một bộ màu đen Lace nội y cùng tất chân tất chân nàng vốn muốn cời đấy, chỉ có điều lại bị Vương Phục Hưng ngăn trở, cái tên xấu xa này.

“Tắt đèn a.” Ngư Tiểu Vũ sợ hãi nói, nữ nhân chính là như thế, dù cho hiển thân ý tưởng nhưng đối mặt lần thứ nhất, vẫn còn có chút khản trương, hơn nữa trên người ánh mắt của nam nhân quả thực rất có tính xâm lược, tùy ý nhìn quét liếc, đã làm cho nàng toàn thân đều hiện ra một tia sắc thái ửng đỏ.

Vương Phục Hưng cúi đầu xuống, thuận thực cời bỏ đôi phượng hưng y, sau đó đem vùi đầu dưới đi.

Ấm áp, tinh tế tỉ mỉ, cây hương trầm bốn phía.

Ngư Tiểu Vũ duỗi ra tiểu tay đè chặt Vương Phục Hưng đầu, thân thể run rẩy, nheo mắt lại, mị nhãn như tơ, một đôi cặp đùi đẹp không tự giác quấn quanh tại phần eo Vương Phục Hưng, chậm rãi buộc chặt.

Vương Phục Hưng kỹ càng thương thức Mỹ Nhân Ngư hương vị dưới thân, nam nhân đối mặt mỹ nữ cùng thực khách đối mặt mỹ thực giống nhau, cắn ăn quá nhanh là thoải mái nhưng tổng thiếu đi phân cân thận nữ nhân khoái cảm, đêm dài đằng đẵng, Vương Phục Hưng một chút cũng không nóng nảy chậm rãi mới là vương đạo.

Cái cổ, xương quai xanh, bộ ngực, đáng yêu rốn, bụng dưới, một đường hướng phía dưới, Ngư Tiểu Vũ thân thể không ngừng run rẩy, bắt đầu còn có thể cắn chặt răng không để cho mình kêu ra tiếng, đến cuối cùng rút cuộc nhịn không được, nữ nhân, trút xuống. Ra nguyên một đám âm thanh động lòng người.

Vương Phục Hưng muốn, chỉ sợ là một trong thanh âm rất êm tai trên thế giới rồi.

Nhẹ nhàng tách ra hai cái chân dài Ngư Tiểu Vũ, Vương Phục Hưng khước miệng nhẹ nhàng giơ lên, nhìn khuôn mặt nàng hoảng hốt miệng lớn thở dốc, hít thở sâu một hơi, trực tiếp đâm vào Ngư Tiểu Vũ đã triệt để nữ nhân trong trụ sở bí mật.

Đã đầy đủ vui vẻ qua một lần Ngư Tiểu Vũ buồn bực hừ một tiếng, nhũ mào, óng ánh con mắt lập tức đầy tràn nước mắt, bàn tay nhỏ bé cầm lấy Vương Phục Hưng cánh tay, cắn môi cùng hắn đối mặt, điềm đậm đáng yêu.

Chặt khít, ôn nhuận, bông bênh dục tiên, khoái cảm từ cái nào đó bộ vị lập tức truyền khắp toàn thân, quen thuộc mà lại lạ lẫm, quá nữ nhân rồi.

“Đau không?”

“Ân.”

“Cái kia từ bỏ.”

“Đừng.”

Nhiều kinh điển đối thoại a, Ngư Tiểu Vũ không có cười, từ trước đến nay không có nhiều hài hước tế bào Vương Phục Hưng lại cười kẻ trộm vui vẻ, hẳn không có vội vã động tác, nhẹ hôn nhẹ Ngư Tiểu Vũ cái miệng nhỏ nhắn, hồi lâu, mới ngẩng đầu lên, cùng nàng thanh tịnh con mắt đối mặt, nói khẽ: “Gọi ca.”

Yêu cầu này quá mẹ nó cảm thú rồi.

Quần áo nữ nhân rồi nằm ở đại nữ nhân, hai người còn chăm chú ôm nhau đang tiến hành thua khoảng cách tiếp xúc, tên hỗn đản này lại muốn người ta gọi hắn ca?

Ngư Tiểu Vũ sùng sốt một chút, lập tức nhu thuận nói: “Ca ca.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, phần eo co rút lại, tại Ngư Tiểu Vũ trong thân thể có chút bồng nhúc nhích.

“Ân...” Ngư Tiểu Vũ cau mày, tựa hồ có chút đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ôm sát Vương Phục Hưng, nói nhỏ: “Trước đừng nhúc nhích, ôm ta.”

Vương Phục Hưng rất nghe lời không có tái cử động, ôm trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc, có chút say mê.

Ngư Tiểu Vũ đỏ mặt, ôm cổ Vương Phục Hưng, hình như có ý giống như vô tình ý không lưu loát nữ nhân lấy bờ eo thon bé bỏng, biên độ nhỏ bé, tựa hồ muốn chậm rãi thích ứng loại cảm giác lạ lẫm trưởng đầy này.

Sau đó Vương Phục Hưng đồng chí thì càng cứng cỏi.

“Động thoáng qua được không? Liên thoáng qua.” Vương Phục Hưng nói khẽ, đem Ngư Tiểu Vũ trước ngực màu hồng phấn tiểu bô đào ngậm vào trong miệng, như một tham ăn hài tử, thêm thoáng qua.

Ngư Tiểu Vũ thân thể run lên, càng ôm lấy Vương Phục Hưng, nhìn ánh mắt của hắn, ngây thơ nói: “Liên thoáng qua.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, phối hợp với Ngư Tiểu Vũ lay động phần eo tiết tấu, bồng nhúc nhích.

Sau đó.

Hai ba bốn năm sáu bảy tám chín...

Không dứt.

Ngư Tiểu Vũ mê mê miệng vốn muốn kháng nghị, nhưng hạ thân như tê liệt đau đớn lập tức truyền tới, làm cho nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, càng nữ nhân ôm chặt bả vai Vương Phục Hưng, móng tay đâm vào trong thịt của hắn, yên lặng thừa nhận Vương Phục Hưng yêu thương.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, từng đợt nữ nhân cảm giác đánh thẳng vào thân thể Ngư Tiểu Vũ, thuận tiện lấy liền nàng nữ nhân vòng eo lạng lẽ nữ nhân biên độ đều dần dần lớn lên.

“Ân... Nhanh một chút... Ca ca.”

Ngư Tiểu Vũ ôm Vương Phục Hưng cổ nói mới nói. Tiếng thở càng dồn dập.

Không có lời kịch so với đây càng có thể kích thích nam nhân dục vọng rồi.

Vẫn luôn tại thương tiếc này Mỹ Nhân Ngư Vương Phục Hưng rút cuộc không lại áp chế, ôm sát Ngư Tiểu Vũ thân thể, đại lực xông tới, nam nhân tại dưới giường mềm yếu một điểm không có gì, nhưng ở nữ nhân nếu như vẫn không thể lại để cho nữ nhân nhận thức mình cường tráng, cái kia chính là lỗi lầm rồi.

Ngư Tiểu Vũ nguyên bản lười biếng thờ dốc lập tức biến hóa thành hơi lộ ra áp chế nữ nhân, bị Vương Phục Hưng ôm thật chặt vào trong ngực thừa nhận công kích của hắn, có gan bị triệt để chinh phục cảm giác hạnh phúc.

Chiến tranh càng kịch liệt.

Giường lớn chỉ chậm chậm lay động trong tiếng, Ngư Tiểu Vũ rút cuộc buông rụt rè, lý trí cũng bị Vương Phục Hưng kịch liệt động tác cho trừng kích thất linh bát lạc, triệt để buông ra, trong cái miệng nhỏ nhắn không ngừng nỉ non lấy ca ca lão công các loại chữ.

Khoái cảm tại tích lũy.

Cuối cùng kẻ hết bộc phát, theo Ngư Tiểu Vũ một tiếng ngẩng cao kiêu. Gáy, trong phòng lần nữa bình tĩnh trở lại.

Chỉ có điều loại này bình tĩnh không có tiếp tục mười phút, tràn đầy xuân ý lười biếng thanh âm lần nữa vang lên.

Lần thứ hai bị chinh phục.

Ba lượt.

Bốn lần...

Triệt để thích ứng loại này trò chơi trưởng thành Ngự Tiểu Vũ điên cuồng rồi, bị một luồng sóng khoái cảm xâm nhập, tình xảo khuôn mặt nhỏ nhắn đều có chút bắt đầu vận vẹo, sau đó lại giãn ra mở, khuôn mặt đỏ ửng, mang theo hạnh phúc không thêm che giấu.

Tần mác vũ thu.

Hai người tiến vào trong chăn, không đến mảnh vải, ôm nhau, hữu ý vô ý ma sát thân thể của đối phương.

Toàn thân khí lực động một cây ngón tay nhỏ đều không có Ngự Tiểu Vũ bại liệt tại trong ngực Vương Phục Hưng, ánh mắt hoảng hốt, hồi lâu, mới khôi phục rồi một chút thể lực, duỗi ra tiểu nữ nhân nịnh nọt nữ nhân liếm Vương Phục Hưng ngực.

“Thoải mái sao?”

Chớ hoài nghi, vốn sau đó nam nhân có lẽ hỏi nữ nhân vấn đề chính là từ cá đại tiểu thư trong miệng hỏi lên.

Hoang đường mà không phù hợp lẽ thường.

Thế cho nên lại để cho Vương Phục Hưng đều có chút vớ vẩn quý dị, nghĩ nửa ngày, cũng không biết mình có nên hay không làm ra vẻ mặt hạnh phúc nữ nhân hình dáng nói thoải mái.

Ngự Tiểu Vũ cười khanh khách một tiếng, vừa mới khôi phục một chút thể lực, lại bắt đầu chủ động khiêu khích, mị nhân như tơ nói: “Nếu như ngươi nữ nhân khí mà nói, còn có thể lại tới một lần a, nghe nói đàn ông các ngươi đều thích nữ nhân quý... Ta cũng có thể quý phối hợp ngươi đấy.”

Vương Phục Hưng vươn tay dùng sức tại đối phương bóng loáng trên cặp mông vỗ một cái, bắt đắ dĩ nói: “Ngươi rụt rè đâu?”

Ngự Tiểu Vũ đỏ mặt run rẩy chần mền trên người, chỉ chỉ trên chân máu tươi, yếu ớt nói: “Không phải cho ngươi tự mình đâm phá sao?”

Vương Phục Hưng một hồi vô lực, đầu đầu nói: “Được rồi, ngươi còn là lần đầu tiên, có lẽ chú ý thân thể.”

Ngự Tiểu Vũ trừng mắt liếc hần một cái, nói lầm bầm: “Vậy ngươi mới vừa rồi còn dừ như vậy, đều sung lên đây.”

Vương Phục Hưng thật sự không biết nên nói cái gì, vỗ vỗ nàng tiểu nữ nhân, im lặng nói: “Ngủ đi.”

Ngự Tiểu Vũ nhu thuận ừ một tiếng, đem khuôn mặt chôn ở Vương Phục Hưng đột nhiên nơi cổ, cọ xát, rất nhanh liền ngủ say qua.

Nàng biết rõ, từ hôm nay trở đi, nàng cũng không phải là nữ hài rồi, biến thành một cái nữ nhân chính thức.

Hoặc là nói là thiếu phụ phụ nữ?

Không sao cả, xưng hô Thần Mã ghét nhất rồi.

Hắn có thể không cần đối với nàng chịu trách nhiệm

Nhưng cá đại tiểu thư nhân vật bậc nào, tự nhiên là sẽ đối đem mình kéo nam nhân phụ trách.

Đối với Ngự Tiểu Vũ mà nói, ai đối với người nào chịu trách nhiệm, đơn giản chính là người trả giá nhiều một ít mà thôi, cũng không có gì khác nhau quá lớn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Nạp Thiếp

Vương Phục Hưng một mực ngủ đến mười giờ sáng mới rời giường, đồng hồ sinh vật lại một lần bị đánh loạn, không có biện pháp, hần dù cường đại thể nào cũng không phải mang theo liên tục rong ruổi đại chiến với nữ nhân cùng giường, cảm dục đã hơn một năm, bắt lấy Ngự Tiểu Vũ như vậy một cái Mỹ Nhân Ngự tuy rằng ngưng ngừng nhưng lại không biết tránh lui, không đại chiến một phen, rất xin lỗi chính mình rồi, mấu chốt nhất chính là Ngự Tiểu Vũ cô nàng này cũng không biết sống chết, một lần lại một lần, đến cuối cùng bờ eo thon bé bỏng lác lư dị thường thành thạo, thanh âm lại êm tai, đầu tới một lần liền tới bởi nằm ngáy o...o... Mà nói, quá không có hình tượng.

Mở mắt ra, liền thấy một đôi con mắt đen lúng liếng hắc bạch phân minh thanh tịnh, như trước óng ánh sáng long lanh, lại khó nén trong đó một tia mị

hoặc, xử nữ cùng vừa mới thành nữ nhân, tóm lại vẫn có khác nhau đó, không rõ ràng mà thôi.

” Lão công, đã nhanh giữa trưa.”

Ngư Tiểu Vũ nũng nịu nói, nghe vào như là oán trách, nhưng một câu nói xong, lại cười hì hì bò tới trên người Vương Phục Hưng, kích tình qua đi đã đầy đủ thoải mái, chắc chắn sẽ có một loại phong tình khác, nét mặt toả sáng mỹ nhân như tợ, hai má bên cạnh chưa hết đỏ mặt càng làm cho nàng thêm vài phần hương vị nữ nhân rất mê người, Vương Phục Hưng vẫn cho rằng xinh đẹp cùng xinh xắn tuy rằng đều là từ ngữ dùng để hình dung sự vật đẹp đẽ, nhưng từ phía trước là tán dương có phần cao hơn, đã từng là Diệp Vũ Yên xinh đẹp đấy, bây giờ Ngư Tiểu Vũ cũng thế.

Xinh đẹp đều là của mình, xinh xắn đều là của người khác.

Vương Phục Hưng một tay vói vào chặn màn, vốn muốn cố định ngăn trở Ngư Tiểu Vũ tiến vào trong chăn mò mẫm giày vò thân thể, nhưng tay đưa ra, lại không tự giác nắm rồi hai tiểu nữ nhân ngạo nghễ ưỡn lên trắng nõn của Ngư Tiểu Vũ, còn theo bản năng bóp nhẹ hai cái.

Quả nhiên, Thượng Đế sẽ ban cho mỗi người thiên phú không đồng dạng như vậy, lại ban cho rồi mỗi người đàn ông đồng dạng là tiềm lực sắc lang.

Ngư Tiểu Vũ rên nhẹ một tiếng, có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác lại càng thêm mê người, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào con mắt Vương Phục Hưng, tùy ý để Vương Phục Hưng cầm chặt bộ vị tư mật của mình, thần sắc dịu dàng ngoan ngoãn giống như vợ bé giống nhau.

Vương Phục Hưng nội tâm có chút hồ thẹn, lại cố ý nghiêm mặt nói: ” Gọi ca.”

” Ca ca.”

Ngư Tiểu Vũ móp méo cái miệng nhỏ nhắn, có chút ủy khuất từ trên người Vương Phục Hưng trượt xuống, ôm cổ hần, không nói thêm gì nữa.

” Về sau liền kêu ca a.”

Vương Phục Hưng sắc mặt nghiêm túc nói, không thể không biết chính hần một yêu cầu có bao nhiêu quá phận, cái này giống như một cái gia súc vừa mới đem một viên cải thìa xinh đẹp dễ dàng trên giường, thuận lợi chấp tay lật ra sau đó không có đồ ngon đồ ngọt nói về sau người chính là nữ nhân của ta, ngược lại về mặt nghiêm túc nói cho đối phương biết về sau người chính là làm nữ nhân của ta rồi.

Làm nữ nhân tốt, cũng may một chữ ‘ Làm ’ ở phía trên.

” Người có thể lấy ta làm Tiểu Tam nuôi dưỡng nha, trước mọi người gọi người ca ca, thời điểm chỉ có hai người chúng ta ta có thể gọi người lão công đây.”

Ngư Tiểu Vũ ủy khuất chán nản nói, hai tay trắng nõn vuốt tóc Vương Phục Hưng, giữa hai người khoảng cách rất gần, rất đáng xấu hổ chính là muốn nhận thức làm nữ nhân mình, cảm thú vẫn đang yêu thích không buông tay đùa nghịch lấy hai bờ mông ngạo nghễ đang ưỡn lên của nàng kia, ban ngày, lại để cho thân thể nàng đã có một tia cảm giác kỳ dị, nữ nhân ở giữa tựa hồ cũng có dấu hiệu ướt át.

Vương Phục Hưng cẩn thận từng li từng tí nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của Ngư Tiểu Vũ, không có tồn tại có chút đau lòng, nha đầu ngốc này, nàng đến cùng thích mình cái gì? Chẳng lẽ cũng là bởi vì bị câu chuyện của mình và Vũ Yên làm cảm động? Vương Phục Hưng không muốn đi suy nghĩ sâu xa vấn đề này, hần không muốn đối với chuyện tối ngày hôm qua chịu trách nhiệm, không hần như vậy là sẽ không quý trọng tiểu nữ hài đang cùng mình nói một cái điều kiện nhỏ kia, trong cuộc sống sau này, nàng có lẽ sẽ lặng lẽ rồi đi, nhưng chỉ cần nàng còn tại bên cạnh mình, mình sẽ hảo hảo đối tốt với nàng.

Vương Phục Hưng thân thể triển khai xuống, không có trả lời Ngư Tiểu Vũ vấn đề, xem như ngầm đồng ý, hần dùng chóp mũi đụng đụng chóp mũi Ngư Tiểu Vũ, cầm chặt bờ mông Ngư Tiểu Vũ. Hoa tay về phía trước di động, ở bên trên một ít mảnh viên hoa mềm mại nhẹ nhàng sờ đụng một cái, Ngư Tiểu Vũ thân thể giống như là bị điện giật, mãnh liệt run lên, sắc mặt đỏ bừng, ánh mắt nhìn Vương Phục Hưng cũng có chút tròn trĩnh đứng lên.

Đây mới là một cái biểu hiện ‘ mới nữ nhân ’ nên có.

Vương Phục Hưng cười cười, trên tay động tác liên tục, tại phương trên đồng cỏ nhẹ nhàng kích thích, ôn nhu nói: ” Còn đau không?”

Thân thể theo ngón tay Vương Phục Hưng run rẩy Ngư Tiểu Vũ khẽ gắt đầu, không dám nhìn cái nam nhân đem mình ôm sát kia, hơi nhẹ giọng nói: ” Ờm sung lên.”

” Cái kia xoa xoa.” Vương Phục Hưng nheo mắt lại.

Ngư Tiểu Vũ ánh mắt mê ly, thân thể nhẹ nhàng nữ nhân, ni non nói: ” Lão công xoa xoa.”

Hai người một mực ở trên giường giày vò đến giữa trưa, mãi cho đến thời điểm ăn cơm trưa mới từ từ đứng lên, một đồng chí tuy rằng bình thường đều là bộ dáng một bộ bình tĩnh, nhưng trên thực tế tại phương diện tình cảm, vẫn còn có chút khó chịu tiêu tà ác, ý định lôi kéo Ngư Tiểu Vũ tắm uyên ương, nhưng ở trên giường rất phối hợp với hần yêu cầu, Ngư Tiểu Vũ lại liều chết không từ, tự mình đứng lên, chịu đựng lấy hạ thân khác thường, một mình đi vào phòng tắm.

Vương Phục Hưng rút cuộc có cơ hội dò xét gian phòng này, phòng bố trí xa hoa, khách sạn công quán cấp cao nhất tại Thượng Hải là khách sạn mạng

phong cách triều đình cổ đại xưa, trụ trắng kiểu La Mã, vật phẩm trang sức đồng xanh, tranh thủy mặc, bàn cổ, lò sưởi trong tường, trong góc rải lấy con da ghế sofa màu nâu sáng, thời thượng xa hoa, lại thả vào lấy một cỗ khí tức hoài cựu, Vương Phục Hưng nằm ở trên giường, suy nghĩ xuất thần, ở cái địa phương này lấy đi lần thứ nhất của Ngự Tiểu Vũ, tuy rằng không tính là hoàn mỹ, nhưng tối thiểu cũng không tính quá kém a? Đáng tiếc duy nhất lại đáng mừng chính là, tiền phòng hay vẫn là Ngự Tiểu Vũ tự mình ra đây, tất cả hành động, quả thực chính là phong phạm tiêu chuẩn Tiểu Bạch Kiểm.

Hai người thay nhau tắm rửa qua, mặc quần áo hoàn tất về sau, rút cuộc rồi đi để lại gian phòng còn lưu lại lấy khí tức hormone mập mờ, trên đường đi Ngự đại tiểu thư đi đường đều có chút mất tự nhiên, nhiều lần điều chỉnh không có kết quả, chỉ có thể hung hăng trừng Vương Phục Hưng đang làm vẻ mặt vô tội bên người, một đồng chí cũng là tính tự giác, chủ động ôm bờ eo thon bé bỏng của Ngự Tiểu Vũ, đi về hướng nhà hàng lộ thiên ở tầng cao nhất, từ Hợp Thành khu hiện tại tuy rằng đã bị Sở Thành Vô chộp trong tay, nhưng Sở Nhị thúc hiển nhiên sẽ không không có việc gì hưởng trong Hotel chạy chơi, Vương Phục Hưng thiết tình không lo lắng mình sẽ bị bắt gian.

Trong nhà ăn này đồ ăn mùi vị không tệ, ánh mặt trời ấm áp chiếu sáng tại trên thân thể, ấm áp đây, hướng chung quanh vừa nhìn, khắp nơi đều là nhà cao tầng, nhiều loại hoa giống như gấm, tòa thành thị Hoa Đình này, quả thật có chỗ để dân địa phương tự hào, Vương Phục Hưng cùng Ngự Tiểu Vũ hai người tối hôm qua lượng vận động quá lớn, hiện tại khẩu vị coi như không tệ, ăn cái gì cũng bỏ đi rụt rè, một bữa cơm cũng tính là ăn sung sướng.

Cái gọi là nhà hàng lộ thiên, tại Vương Phục Hưng xem ra kỳ thật bất quá liền là cao cấp một điểm thăm trải sàn, chỉ có điều vị trí cao hơn có chút, nhưng thời điểm tính tiền mới phát hiện, một bữa cơm nhìn như đơn giản vậy mà bỏ ra hơn một nghìn khối đại dương, một đồng chí sắp đi vào hàng ngũ trăm vạn phú ông, vừa vận bên trên chưa từng có thói quen mang vượt qua nghìn khối tiền mặt, chỉ có thể sờ lên cái mũi, mặt không đổi sắc nhìn Ngự Tiểu Vũ liếc.

Ngự Tiểu Vũ bữu môi mọng, đang tại dưới con mắt quý dị của phục vụ viên móc ra một tấm thẻ chi phiếu, nhỏ giọng nói: ”Quý hợp hời.”

Quý hợp hời.

Cái từ này, đã từng Diệp Vũ Yên đã từng nói qua, Hạ Thâm Vi đã từng nói qua, Sở Tiền Duyên tựa hồ cũng đã nói, hiện tại Ngự Tiểu Vũ cũng nói.

Vương Phục Hưng ánh mắt hoảng hốt một cái, không biết nghĩ tới ai, lập tức kịp phản ứng, đứng người lên cười nói: ”Đi thôi.”

Ngự Tiểu Vũ nhu thuận đi theo phía sau hắn.

”Ta buổi chiều muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi thì sao?”

Hai người lại tới phòng tối qua ở cả đêm, Ngự Tiểu Vũ nhìn Vương Phục Hưng hỏi.

”Ta còn có chút sự tình, ngươi nghỉ ngơi thật tốt, có việc gọi điện thoại cho ta.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, vốn định tư thái cường ngạnh một ít, nhưng thấy khuôn mặt Ngự Tiểu Vũ, lại không nhịn được, hay vẫn là thò tay thân mật nheo nheo cái mũi nhỏ của nàng.

Ngự Tiểu Vũ nhu thuận lên tiếng, giang hai tay, ngây thơ nói: ”Lão công hôn nhẹ.”

Vương Phục Hưng rất không có khí lực từ chối rồi, đem nàng ôm vào trong ngực hôn một cái.

”Gian phòng này phòng ta dự định một năm a, về sau thì ở lại đây rồi, nếu như ngươi muốn ta, có thể tới tìm ta.”

Ngự Tiểu Vũ nằm ở Vương Phục Hưng trong ngực ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ nói, nhớ tới tối hôm qua cái loại khoái cảm này hầu như muốn cho người đánh mất lý trí, một hồi xấu hổ.

Vương Phục Hưng có chút ngốc trệ.

Ngự Tiểu Vũ tựa hồ hiểu lầm ý tứ Vương Phục Hưng, cho là hắn không muốn tới đây, tiếp tục gia tăng đánh bạc, đỏ mặt dặt dẹo lấy góc áo Vương Phục Hưng, đề thanh đề khí nói: ”Lần sau ta ở phía trên cũng có thể.”

Vương Phục Hưng thân thể cứng ngắc tại nguyên chỗ, có chút không biết phản ứng như thế nào.

Ngự Tiểu Vũ dậm chân, tại Vương Phục Hưng trong ngực nhìn không tới nét mặt của hắn, còn tưởng rằng là hắn không hài lòng, sắc mặt đỏ bừng, giống như con muỗi ông ông, nói một câu: ”Quý cũng được đây.”

Hay vẫn là không có phản ứng.

Ngự Tiểu Vũ nổi giận.

Lão nương đã không biết liêm sỉ câu dẫn ngươi như vậy chẳng lẽ còn không động tâm?

Nàng đột nhiên giãy giụa ra khỏi vòng tay Vương Phục Hưng, trừng lên con mắt, tức giận nhìn Vương Phục Hưng, vừa định bão nổi, lại sừng sốt một chút.

Trong tầm mắt, Vương Phục Hưng khuôn mặt ngốc trệ kinh ngạc, tựa hồ còn có chút cũng không rõ ràng hướng tới.

Ngư Tiểu Vũ rút cuộc kịp phản ứng, cảm giác không phải gia hỏa này không động tâm, mà là quá động tâm có chút không biết làm sao, không công làm cho mình lãng phí nhiều thẻ đánh bạc câu dẫn hần như vậy.

Ngư Tiểu Vũ tròn tròn mắt trừng mắt liếc hần một cái, nghĩ đến tự người nói lại là ở phía trên lại là quỳ đấy, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống đất, đây Vương Phục Hưng một cái, chạy trốn chết, chui vào gian phòng.

Vương Phục Hưng lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn thoáng qua cửa gỗ đã đóng chặt, duỗi cái lưỡi, liếm khước miệng, tựa hồ lại nghe thấy được hương vị dục vọng.

Cái chỗ này, tựa hồ đã thành sào huyệt Ngư Tiểu Vũ chuyên môn vì chính mình cùng nàng dựng lên ân ái rồi.

Cái này là kim ốc tàng kiều

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, đi về hướng thang máy, kim ốc kim ốc... còn đặc biệt sao là Ngư Tiểu Vũ tự mình thành lập hơn nữa đem chính nàng giấu đi kim ốc rồi, cùng Vương Phục Hưng bề ngoài giống như không có nửa xu quan hệ.

Vương Phục Hưng không quan tâm, kim ốc không sao cả, người cùng hần có quan hệ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Không Có Người Nào Có Thể Dem Người Làm Quân Cờ

Rời đi khỏi khách sạn thuộc loại cao cấp nhất này, Vương Phục Hưng kỳ thật cũng không biết đi đâu, Ngư Tiểu Vũ nói đẩy liền đẩy ngã, đẩy còn danh bất chính, ngôn bất thuận, điều này làm cho ngồi ở trong xe trầm tư Vương Phục Hưng đồng chí có chút vô cơ cảm giác mất mát, mọi người là như thế, đã làm việc của người nào đó tự nhận là kích tình bắn ra bốn phía sự tình sau đó, đều sẽ cảm giác được mê mang hư không, tiếp theo có chút cô đơn. Kích tình thường thường đều cùng xúc động móc nối, Vương Phục Hưng xúc động rồi một lần, nhưng hiện tại hồi tưởng lại, lại không có nửa điểm hối hận tâm tình, cũng là bởi vì như vậy mới khiến cho hần bực bội, Sở Tiền Duyên bây giờ là bạn gái danh chính ngôn thuận của hần, hai người đang không có đột phá tăng gia quan hệ thời điểm mình lại trước tiên tiến nhập Ngư Tiểu Vũ thân thể.

Quan trọng nhất là, còn không có dừng lại ở một lần.

Vương Phục Hưng chọn điều thuốc, tự giễu cười cười, khó trách nữ nhân đều nói nam nhân nửa người chính là động vật, hiện tại xem ra, vẫn có đạo lý của nó đấy, bất quá hần cũng không cho rằng những lời này là nghĩa xấu, Thượng Đế đem nữ nhân loại sinh vật này chế tạo như vậy xinh đẹp vũ mị, hơn nữa đem các nàng đặt ở trước mặt nam nhân, mỗi người đàn ông dưới háng đều có một cái súng, đối mặt với nữ nhân mà không sai lầm, chính là đi ngược lại với khoa học đó.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua dây số, lập tức có chút chột dạ, lập tức bắt máy.

“Người ở đâu?” Sở Tiền Duyên cầm lấy điện thoại giờ giấc nói, cùng Vương Phục Hưng gọi điện thoại thời điểm, nàng đang tại gian phòng của mình trên ban công ngắm một chậu Hàm Tu Thảo, trên mặt đẹp tràn đầy vui vẻ không thêm che giấu, yêu đương của nữ nhân, đúng là rất động lòng người đấy.

Vương Phục Hưng do dự xuống, chưa nói vị trí cụ thể, rất giảo hoạt nói một câu: “Đang lái xe.”

“A, vừa rồi Ngư Tiểu Vũ gọi điện thoại cho ta rồi.”

Sở Tiền Duyên nói khẽ.

“Cột kẹt...t...tttt!”

Vương Phục Hưng thiếu chút nữa đem xe lao vào hàng rào chắn đường, tranh thủ thời gian giảm phanh, đem xe dừng ở ven đường, khẽ cười khổ, lại ra vẻ bình tĩnh nói: “Nàng nói với người cái gì?”

“Không nói gì a, nàng nói cho ta biết đến Hoa Đình rồi, có rảnh cùng nhau ăn cơm, làm sao vậy?”

Sở lão sư giác quan thứ sáu quả nhiên nhạy cảm, híp con ngươi xinh đẹp, cầm lấy điện thoại cười mỉm nói: “Các người đã gặp mặt?”

“Không có.”

Vương Phục Hưng không chút do dự ném ra một lời nói dối mà một đồng chí nào đó cho là lời nói dối có thiện ý, trong nội tâm hung hăng thở ra, hần chỉ

sợ Ngư Tiểu Vũ tiến vào khách sạn sau đó liền cho Sở Tiền Duyên một cuộc điện thoại nói rằng mình ở trên giường hung mãnh bá đạo như thế nào, nếu là như vậy thật, có lẽ sẽ vui lắm a.

Sở Tiền Duyên nhỏ giọng hừ hừ rồi hai tiếng, cũng không biết có hay không tin tưởng, cười nói: “Thúc thúc muốn ngại tôi đây một chút, hần nói buổi tối muốn dẫn ngại đi làm chút chuyện.”

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, một câu nói tốt, sau khi cúp điện thoại trong đầu vô thức nhớ tới thân hình non mềm của Sở lão sư, hần vẫn luôn là điển hình nhảy lên tư duy, nhớ tới Sở Tiền Duyên, lập tức không thể khống chế lại nghĩ tới Ngư Tiểu Vũ tại dưới người hần uyển chuyển hầu hạ tình cảnh, cuối cùng hai nữ nhân thân ảnh trùng điệp cùng một chỗ, làm cho Vương Phục Hưng một bộ vị vừa hường qua sung sướng lại có chút đứng dậy.

Đi vào Mây Xanh khu biệt thự, Vương Phục Hưng liếc mắt liền thấy được đứng ở cửa lớn chờ đợi là Sở Tiền Duyên, một cái quần Jean trắng bao lấy cặp chân dài, màu trắng giày cao gót, lộ ra óng ánh đáng yêu ngón chân, nửa người trên là một kiện màu trắng T-shirt, thanh xuân mà thanh thuần, Sở Tiền Duyên mặc quần áo phong cách vẫn luôn rất đơn giản, cũng rất có hương vị, không giống như thiên kim tiểu thư bình thường xa hoa mà diêm dúa, phức tạp mà long lanh, phong cách giản lược, thậm chí ngay cả lỗ tai đều không có, Vương Phục Hưng biết, Sở Tiền Duyên không thể nghĩ ngờ là cực kỳ có khí chất nữ thủ thanh đạm, ôn nhu uyển chuyển hàm xúc lại để cho bất luận nam nhân đều không cự tuyệt được.

Vương Phục Hưng đẩy cửa xuống xe, nhìn nữ nhân đứng ở cửa, có chút áy náy, tựa hồ sau thời điểm đi tiếp quản Phục Sinh quán bar, hai người thời gian ở chung liền ít đi rất nhiều, hơn nữa với tư cách bạn trai, hần tối hôm qua còn thân thể bên ngoài... Rồi một lần, hần da mặt dày không giả, nhưng chung quy so với trong tiểu thuyết hảo hần bút khỏi thân thể nữ nhân là dứt tình không thể giống nhau, cho nên đối mặt Sở Tiền Duyên, khó tránh khỏi có chút chột dạ cùng lực lượng chưa đủ.

Sở Tiền Duyên lách lách đầu, đứng nguyên tại chỗ bất động, đợi Vương Phục Hưng đi qua sau đó mới cười cười, khoắc ở cánh tay của hần, ôn nhu nói: “Có nhớ ta hay không?”

“Mỗi ngày đều có, ăn cơm có, ngủ cũng muốn, tin hay không?”

Vương Phục Hưng khẽ cười nói, người người từ Sở Tiền Duyên trên người phát ra mùi thơm, có chút mê say.

“Tình nguyện tin tưởng trên đời có quý, cũng không tin nam nhân cái miệng thói kia.”

Sở Tiền Duyên hừ một tiếng, che giấu vẻ mặt vui vẻ, dắt lấy Vương Phục Hưng đi vào biệt thự, nói nhỏ: “Buổi tối tại Hành Khúc câu lạc bộ có một yến hội cao cấp, thúc thúc ý định mang ngại cùng đi, nghe nói hiện tại rất nhiều người có ý định gặp ngại một chút, ta cố ý mua cho ngại một bộ âu phục, một lát rồi thử, buổi tối chúng ta cùng đi.”

Vương Phục Hưng hỏi nhử mày, gật đầu nói: “Nhị thúc đâu?”

“Trên lầu thư phòng, gần đây có chuyện gì xảy ra sao, thúc thúc gần đây vô cùng bận rộn, mỗi ngày không phải gọi điện thoại chính là đi ra ngoài xã giao, rất ít ở nhà rồi.”

Sở Tiền Duyên mơ mơ màng màng nói, một điểm cảm giác nguy cơ đều không có, nàng biết rõ thúc thúc gần nhất trong khoảng thời gian này đúng là gặp phiền toái, nhưng không rõ ràng lắm đến cùng có bao nhiêu phiền toái, thậm chí không biết Sở gia đối thủ là ai, bất quá coi như là đã biết, nàng chỉ sợ cũng sẽ không đề tâm quá nhiều, Sở gia tại Hoa Đình thương giới cùng giới chính khách, tuy rằng không thể nói là nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cũng có được lực ảnh hưởng không thể bỏ qua, Sở Thành Võ coi như là rời khỏi hắc đạo, vẫn như cũ cũng có thể bảo trì Sở gia trước mắt hưng thịnh trạng thái.

“Được rồi, chờ hần đi ra bàn lại.”

Vương Phục Hưng lắc đầu nói, tùy ý tựa ở trên ghế sa lon, tư thái thả vô cùng, một chút cũng không câu nệ.

Sở Tiền Duyên cũng không nhiều lời, chạy vào phòng bếp kéo ra tủ lạnh, lấy cho Vương Phục Hưng một chai bia, khéo léo mở nắp đưa cho hần.

Vương Phục Hưng cũng không khách khí, nhận lấy uống một ngụm, mở ti vi, chẳng có mục đích đổi kênh.

“Thúc thúc nói ngại tại Thanh Phố tình huống cũng không quá lạc quan, giống như lần này phiền toái chính là từ Thanh Phố khu bắt đầu đấy, ta nghĩ lại để cho hần giúp ngại, có thể hần luôn nói không có đến lúc đó, còn nói đem chỗ đó giao cho ngại, có thể làm ra cái gì thành tích, tất cả đều là chuyện của ngại, lại để cho chính ngại phát triển, hần có thể tạm thời làm hậu thuẫn cho ngại, cũng không làm lão bản của ngại, có khác nhau sao?”

Sở Tiền Duyên nghi ngờ nói, trông thấy Vương Phục Hưng tựa ở trên ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng từ trong tay hần đem điều khiển từ xa rút ra, tắt đi TV, đồ mặt đem Vương Phục Hưng đầu thả lên trên đùi của mình, thay hần xoa bóp huyết Thái Dương, quả là quả giống hình tượng một hiền thê mẫu mực.

“Nhị thúc không phải đem Thanh Phố giao cho ta, mà là đưa cho ta. Chính là cái này khác nhau.”

Vương Phục Hưng mỉm cười nói, yên tâm thoải mái nằm ở trên bắp đùi mềm mại của Sở Tiền Duyên, được một tác lại muốn tiến một thước cạ sát.

Sở Tiền Duyên sắc mặt đỏ lên, cố định đầu Vương Phục Hưng không ngừng hướng bắp đùi mình leo lên, nhỏ giọng nói: “Đi lên phòng ta, thử xem bộ quần áo mới mua cho ngại.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, ý định đứng dậy, điện thoại lại lần nữa vang lên, hơn nữa là một dãy số làm cho hần cảm thấy nghi hoặc.

Vương Phục Hưng có chút kinh ngạc, nhìn Sở Tiễn Duyên, nữ lão sư xinh đẹp nhũ cái mũi nhỏ tò vò kháng nghị, nhưng vẫn là nhu thuận đứng lên lên lầu.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, tiếp thông điện thoại, đặt ở bên tai, không có lên tiếng.

Đối phương đồng dạng trầm mặc, chỉ có thể nghe được cân xứng rất nhỏ tiếng hít thở.

Giăng co thật lâu, Vương Phục Hưng mới chủ động mở miệng, thanh âm lặng yên mềm mại nói: “Ngươi ở đâu?”

“Tân Cương.”

Hạ Thâm Vi bình tĩnh nói, có chút do dự, nhỏ giọng nói: “Tiễn Duyên tại bên cạnh ngươi?”

“Không có, vừa mới lên lầu.”

Vương Phục Hưng cười nói, từ khi Hạ Thâm Vi cùng Vương Phục Ngữ rời đi, vẫn chưa cùng mình gọi điện thoại, hôm nay đã gấp nạng điện báo, Vương Phục Hưng nội tâm có chút phức tạp, nghe trong điện thoại vẫn như cũ tiếng nói dị thường khêu gọi, thậm chí có chút ít lo được lo mất đứng lên.

“Ồi!!!, đều tới cửa. Tiến triển không sai a.”

Hạ Thâm Vi cười trừ ghẹo nói, như là vui đùa, nhưng trong giọng nói lại mang theo một tia ghen tuông âm đậm làm cho Vương Phục Hưng cảm giác một chút ảo tưởng là cổ vị chua chua của giấm.

Vương Phục Hưng cười khổ, luận ngoài miệng công phu mà nói, đại đa số nam nhân đều kém nữ nhân đấy.

“Ta một mực ở chú ý ngươi ở Hoa Đình làm ra cái sự tình gì, Không Lâm mỗi ngày đều sẽ tìm ta báo cáo một lần. Lần này chuyện xảy ra, có hay không cảm thấy ủy khuất? Hoa Đình quan trường cùng dưới mặt đất thế lực thay đổi, ngươi hành động như vậy cũng chỉ là một quân cờ, nhưng sau đó tựa hồ cũng không có mò được chỗ tốt gì.”

Hạ Thâm Vi ôn nhu nói, cầm lấy điện thoại ngồi ở trong xe, nhìn ngoài cửa sổ đầy trời cát vàng, thần sắc ôn nhu.

Đây tuyệt đối là sắc thái biểu cảm cực kỳ ít thấy ở khuôn mặt của Hạ Thâm Vi.

“Không có.”

Vương Phục Hưng cười nói, không có quá lâu giải thích cái gì, trong nội tâm có chút cảm động, ta một mực chú ý, một câu nói kia, cũng đã rõ ràng biểu đạt ra Hạ Thâm Vi tâm ý.

Hơn nữa lần này hẳn làm một lần quân cờ, lại âm thầm gạt hái được toàn bộ Thanh Phổ, tin tức này, Sở Thành Võ không biết, Không Lâm không biết, Hạ Thâm Vi tự nhiên cũng không có biện pháp nào mà biết được, Thanh Đình tin tức năng lực tại như thế nào chỗ nào cũng có, cũng không có khả năng nhận được loại tin tức bí mật chỉ có vài người trong cuộc biết này, đây là Vương Phục Hưng chuẩn bị cho tất cả mọi người kinh hi.

“Nếu có khó khăn thì cứ nói, Không Lâm sẽ giúp ngươi.”

Hạ Thâm Vi ôn nhu nói, ánh mắt lại bỗng nhiên lạnh lùng xuống: “Ta đã cảnh cáo Không Lâm rồi, lần sau sẽ không xuất hiện tình huống như vậy, ngươi là kỳ thủ, ai cũng không có tư cách đem ngươi biến thành quân cờ, Không Lâm hay Sở Thành Võ cũng không có loại này tư cách, bọn hắn không xứng! Ngươi là người của ta.”

Vương Phục Hưng dáng tươi cười thật ấm áp, nằm trên ghế sa lon, không có đem cái đề tài này nói tiếp, nhẹ giọng nói: “Nhớ rõ chờ ta vài năm.”

Hạ Thâm Vi bên trong lòng mềm nhũn, thở dài nói: “Vậy ngươi cần phải nhanh chút ít, không chỉ là vì ta, cũng vì đệ đệ của ngươi. Ta rời đi Kinh Thành, hẳn cả ngày đều đem ngươi treo bên miệng, nhiều lần muốn điện thoại cho ngươi, bấm đến một nửa rồi lại buông tha, không biết rõ nói cái gì, quá sĩ diện cãi láo. Bất quá nhìn ra được, tiểu gia hỏa rất dễ ngươi trong lòng.”

Vương Phục Hưng mở miệng, dáng tươi cười thuần túy nói: “Dù như thế nào hẳn cũng là người của Vương gia ta.”

Hạ Thâm Vi cười cười, tựa hồ mang theo thâm ý nói: “Nếu như làm như vậy quá mệt mỏi mà nói, ngươi có thể đổi một loại phương thức. Hoa Đình bình tĩnh quá lâu, giống như là ao tù nước đọng, cái kia mảnh giang hồ rất lớn, nhưng chung quy là dựa vào thực lực nói chuyện, ngươi có thực lực, liền giết! Dem cái kia cái gọi là giang hồ chọc ra một cái lỗ thủng, chọc càng lớn, ngươi lấy được sẽ càng nhiều.”

Vương Phục Hưng sắc mặt đỏ dần, híp mắt, nghe trong điện thoại thanh âm, thần sắc như trước ấm áp say lòng người, chẳng qua là ánh mắt lại thâm trầm gợn như chỗ trống.

Chương 122: Tội Ác Chi Thành

Hành Khúc câu lạc bộ tại Hoa Đình tên không nổi danh, xa không có như Ngân Hàng câu lạc bộ mọi người đều biết, nhưng một nhà chiếm diện tích gần ba trăm mẫu thành lập tại nơi tắc đất tắc vàng Hoa Đình, ai cũng biết ý vị như thế nào.

Hành Khúc tuyển nhận hội viên yêu cầu cũng cực kỳ hà khắc, không kể thân phận, nhưng tại địa vị xã hội cùng quan hệ phải có giá trị lớn, giá trị con người trăm ức trở lên, giới chính trị ít nhất xử cấp trở lên hơn nữa chỉ ít có tiềm lực, trong tương lai trong vài năm leo đến thính cấp tỉnh anh, hắc đạo lão đại, cỡ lớn tập đoàn như ý vị người thừa kế, nhiều vô số, lại nói tiếp, Hành Khúc câu lạc bộ nhưng từ đời thế kỷ trước những năm tám mươi tự thành lập, kinh nghiệm mấy mươi năm thời gian, đến bây giờ cũng quá đáng rải rác chỉ trên trăm vị hội viên, một phần ba hay vẫn là nhân sĩ tinh ngoài, như vậy chính xác mà nói, Hoa Đình bản thổ mấy chục số hội viên, coi như là nói trăm trong vạn người chọn một người cũng không phải là quá đáng.

Đường trung tâm. Số 17.

Một cỗ S600 đen kịt chạy băng băng cùng một cỗ A7 màu trắng tại một gian đại môn mang hương vị cổ xưa, bên cạnh có hai con sư tử đá đứng thẳng đứng lại, cửa xe A7 mở ra, một thân âu phục Armani thuần trắng sắc tôn rõ vóc người thon dài, Vương Phục Hưng đi xuống xe, nhìn lên đại môn mang hương vị cổ xưa trước mặt kia, thần sắc bình tĩnh.

Dân gian truyền lưu lấy một câu tục ngữ: Nếu muốn xinh đẹp, một thân hiếu trang.

Một thân âu phục màu trắng Vương Phục Hưng so bình thường, xác thực muốn lảng lệ ác liệt lông bông hơn rất nhiều, khuôn mặt của hắn đặt ở tầm mỹ quan của nữ nhân hay bắt bẻ, anh tuấn cùng suất khí thật sự không hợp, nhưng khí chất lại rất sạch sẽ thuần túy, mặc một bộ trang phục và đạo cụ đi xuống, hay vẫn là rất hấp dẫn người ánh mắt đây.

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế Sở Tiền Duyên đồng dạng là một thân váy công chúa màu trắng, dí dỏm hoạt bát, mặc ở trên người hắn lại một chút cũng không hiện ngây thơ, ngược lại toát ra vẻ linh động không nói ra được, nàng đi vào bên người Vương Phục Hưng, tự nhận mà nhưng khoác ở cánh tay của hắn, trêu ghẹo nói: ” Trong này đều là đại nhân vật a, khăn trương chưa?”

” Với ta mà nói, đứng ở bên cạnh ta là lớn nhất nhân vật đây, ta khăn trương cái gì.”

Vương Phục Hưng nhẹ nhõm nói, ôm Sở Tiền Duyên bờ eo thon bé bỏng, đi về hướng phía trước cái kia chiếc S600.

” Vào đi thôi, nói chuyện làm việc phải chú ý đúng mực.”

Sở Thành Vô không có quá dấn dò, thấy hai người tới đây sau nói đơn giản một câu, sau đó đi vào đại môn.

Xuyên qua một đầu hành lang dài cùng một ít khối lâm viên, tiến vào một tràng lầu nhỏ xa hoa khí phái. Lầu nhỏ mang phong cách cung đình, ngẫu nhiên trang trí một ít có thể dệt hoa trên gấm đèn áp tường bằng đồng cùng với trụ lầu màu tuyết trắng, đưa người xem lạc vào chốn Hoàng Cung Cổ Đại, hấp dẫn người ta nhất đúng là một trương thủy tinh bàn dài ở giữa đại sảnh, phía trên bày đầy nhiều loại rượu ngon, tầng tầng vén, ngọn đèn lập lòe xuống, mỗi một chén rượu đều sáng bóng lóe ra rất đẹp mắt.

Xa hoa.

Vương Phục Hưng chỉ có thể đánh giá như vậy.

Đi vào lầu nhỏ, Vương Phục Hưng rút cuộc chú ý tới cửa ra vào ngay phía trên treo một khối bảng hiệu, hai chữ phía trên dùng lối viết sắc xảo, không trầm trọng, rồng bay phượng múa, sắc bén liêu lĩnh, giữa những hàng chữ lộ ra một cỗ công kích cùng tính xâm lược không thêm che giấu: Giang hồ.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhếch miệng lên, nhớ tới trên đường Sở Tiền Duyên giới thiệu cho mình tình huống Hành Khúc câu lạc bộ, trong ánh mắt dị sắc lập lòe, quân chính giới tinh anh, hắc đạo lão đại, giới kinh doanh cự phú, hào phú công tử, thiên kim danh môn, chặc chặc, người tuy ít, nhưng có thể không phải là Hoa Đình giang hồ rồi hả? Dùng đến hai chữ này, ngược lại coi như là chuẩn xác.

Hắn nắm thật chặt Sở Tiền Duyên trong ngực cùng hắn cùng một chỗ dừng bước lại, nhẹ nhẹ cười cười, đi theo đằng sau Sở Thành Vô, bước vào giang hồ.

Trong đại sảnh rất náo nhiệt, các nữ sĩ mặc lễ phục dạ hội giống như nhiều đóa tươi đẹp mềm mại, các nam nhân xúm lại tại chung quanh các nàng, mẫn nguyện nói chuyện với nhau, nhẹ nhàng mà chạm cốc, thi thoảng truyền đến một hồi tiếng cười.

Lúc Sở Thành Vô cùng Tôn Tường đi ở phía trước, mang theo Vương Phục Hưng cùng Sở Tiền Duyên lộ diện, lập tức hấp dẫn không ít người chú ý, bình thường rồi lại không tầm thường thán Bầy mặt đầu thán tám, đại bộ phận chuyện Hoa Đình đại sự chỉ sợ là chuyện Sở Nhị gia cùng Nghiêm Thủy Trường ở giữa đánh cò, người thường xem náo nhiệt, chuẩn xác mà nói, những người đứng trên độ cao này, tổng có thể nhìn ra một ít đặc sắc tuyệt luân.

Nghiêm Thủy Trường cùng Sở Thành Vô, hai người vây quanh Thanh Phố khu ở dưới tổng thể đã tiến vào giai đoạn xoắn giết, hiệp một rõ ràng cho thấy

Sở Thành Võ chiến thắng, xung đột dần dần lắng xuống, sớm muộn gì cũng phải có một phương rồi khỏi cái mảnh sân khấu này, Nghiêm Thủy Trường thế lớn, Sở Thành Võ đồng dạng không kém, cuối cùng hươu chết về tay ai, hay vẫn là một điều bí ẩn.

”Sở lão ca, hôm nay ngươi có thể đến sớm, một hồi lão ca với chúng ta có thể muốn hào hào thân cận thoáng qua.”

Một người trung niên nam nhân bước nhanh tới, thật xa liền vươn tay, hân khởi động, người chung quanh cũng phản ứng nhanh chóng, đồng thời đi tới dãn dò, nhiệt tình vô cùng.

”Triệu lão đệ khách khí.” Sở Thành Võ không mặn không nhạt nói, vươn tay cùng hắn nắm chặt lại, xoay người chỉ vào Vương Phục Hưng, nhìn như vô tình ý giới thiệu nói: ”Ta có một cái văn bối, đêm nay mang tới kiến thức qua đây.”

Nam nhân họ Triệu sững sờ một chút, không chỉ là hắn, một đám người đã đi tới khách sảnh hân huyên, ánh mắt cũng toàn bộ đặt ở trên người Vương Phục Hưng, đối với tại Sở Nghiêm hai người đánh cờ hiệp một, đảm nhiệm quân cờ trọng yếu nhất vẫn là người trẻ tuổi này a, xã hội thượng lưu Hoa Đình sớm đã có nghe thấy, tựa hồ là con rể Sở gia, bề ngoài giống như cùng một vị đại tiểu thư ở Kinh Thành cũng có quan hệ mật thiết, vén vén ra mặt mới một tháng thời gian, liền tiến vào Thanh Phố khu, sau đó đảm đương rồi một viên quân cờ trọng yếu, lại để cho Sở gia thắng một cuộc.

”Hậu sinh khả ỷ a.”

Nam nhân họ Triệu cười tủm tỉm cảm khái một câu, vươn tay cùng Vương Phục Hưng nắm chặt lại, cười nói: ”Đêm nay trẻ tuổi tuần kiệt nơi đây cũng không ít, các người người trẻ tuổi có lẽ đi nhiều vòng một chút, đánh tốt quan hệ, đối với các người về sau mà nói đều cũng có trợ giúp đấy, nhiều người bằng hữu vẫn tốt hơn, ngươi nói có đúng hay không?”

Một bộ tư thái trường bối nghiêm chỉnh không thể lại nghiêm chỉnh hơn.

Vương Phục Hưng sắc mặt bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, thần nhiên nói: ”Triệu thúc thúc nói rất đúng.”

Nam nhân họ Triệu đánh cho cái ha ha, một lần nữa đối mặt Sở Thành Võ, còn là một bộ tư thái cực dễ nói chuyện nói: ”Lão ca, chúng ta qua tâm sự? Hôm nay mấy cái bằng hữu cũ đều tại, mọi người cùng nhau tự ôn chuyện, người trẻ tuổi nha, lại để cho chính bọn hắn tự do mới thống khoái, chúng ta ở chỗ này, ngược lại làm bọn hắn vướng tay vướng chân.”

Sở Thành Võ khẽ gật đầu, trước khi đi, thật sâu liếc nhìn Vương Phục Hưng, hướng về một phương hướng khác đi đến.

”Thật là trùng hợp, các người cũng tới.”

Một đạo thanh âm để nghe vang lên, mang theo vài phần kinh ngạc.

Vương Phục Hưng quay đầu, thấy một cái nữ nhân khuôn mặt cũng không xuất chúng nhưng khí chất lại dị thường ôn nhuận đứng tại phía sau bọn họ, mặc một thân lễ phục dạ hội màu trắng, bụng chén rượu, tư thái ưu nhã tự nhiên.

Một cái nữ nhân có khí chất 80 phần, xác thực nếu so với một cái bình hoa 90 phần lại làm cho người ta xem trọng cùng thoải mái hơn đấy.

Nhìn rất quen mắt, nhưng một đồng chí lại không nhớ nổi đây rốt cuộc là người nào.

Vương Phục Hưng có chút khiêu mi, nhẹ nhàng tại Sở Tiền Duyên phần eo cảm thoáng qua, không nói gì.

Sở Tiền Duyên lập tức ngẩng hiểu, vươn tay, cười nói: ”Lưu tỷ, đã lâu không gặp.”

Khí chất nhu nhuận như một bình rượu hâm, nữ nhân hé miệng cười cười, ôn nhu nói: ”Tiểu Sở muội muội càng ngày càng đẹp, còn có em kết nghĩa chúng ta, cũng càng có vị nam nhân rồi.”

Sở Tiền Duyên hi hi cười cười.

Em kết nghĩa.

Vương Phục Hưng rút cuộc nhớ tới nữ nhân này là ai, bề ngoài giống như một tháng trước hai người xác thực đã gặp mặt, tại khu biệt thự bờ sông Hoàng Phố, lúc ấy Hạ Thẩm Vi vẫn còn, hơn nữa nói mình là em kết nghĩa của nàng, mà nữ nhân trước mặt tựa hồ gọi là Lưu Mộng Hàm, hẳn là quan hệ mật thiết với Hạ đại tiểu thư tại Hoa Đình, một cái thiên kim tiểu thư của tập đoàn kinh doanh nghìn ức.

Nàng có thể trở thành hội viên bên trong, một chút cũng không ngoài ý muốn.

Vương Phục Hưng cười cười, bình thân khách sáo một câu: ”Thật là trùng hợp. Lưu tỷ, uống chung một ly?”

”Ta còn có việc, một lát sẽ đi qua cùng các người uống rượu, chính là xem lại các người, chào hỏi. Các người chơi trước a.”

Lưu Mộng Hàm khẽ cười nói, nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé Sở Tiền Duyên, cùng Vương Phục Hưng gấp thoáng qua, ý vị thâm trường nói: ”Hôm nay nơi đây rất nhiều người thậm chí nghĩ gặp người một chút, hơn nữa cũng không phải mỗi người đều đối với người có mang thiện ý đấy. Thận trọng chút ít, đừng quên nơi đây là địa phương nào.”

Vương Phục Hưng nhủ nhủ mảy, nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lưu Mộng Hàm, thật lâu, mới xoay người nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, khẽ cười nói: ” Nơi đây không phải là Hành Khúc hội sở sao? Hoặc là nói, nơi này là giang hồ?”

Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng cau mày, thò tay một lần nữa kéo cánh tay Vương Phục Hưng, nhỏ giọng nói: ” Hành Khúc câu lạc bộ còn có một tên khác, gọi là Tội Ác Chi Thành.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Một Cuộc

Hoàn cảnh trong Tội Ác Chi Thành do Sở Tiền Duyên nói ra, nói tự nhiên không phải Frankie • Miller cùng Quentin • tháp luân Dìno đạo diễn điện ảnh, trong phim tội ác đô thị khắp nơi đều tràn ngập âm mưu bạo lực dục vọng cùng máu tanh, câu lạc bộ Hành Khúc nhìn như bình thường, nhưng bí mật một ít hoạt động đồng dạng nhìn thấy mà giật mình.

Bởi vì nơi này có Giác Đầu Tràng, có săn bắn rừng rậm

Câu lạc bộ chiếm diện tích hơn ba trăm mẫu, phóng nhân khắp Hoa Đình cũng chỉ một nhà mà thôi, khai trương vài chục năm nay cũng không quá đáng đã dung nạp trên trăm vị hội viên, dùng nữ nhân muốn cũng biết câu lạc bộ nghiêm khắc trình độ, có thể đi vào nơi đây hoặc là đã đứng chỗ chỉ cao ở tòa thành thị này, hoặc là về sau đứng ở chỗ cao nhất, tùy tiện đưa ra một người, bối cảnh đều sâu không lường được, lại để cho đám người này trong cục tự hào người ngoài cuộc hâm mộ hành khúc câu lạc bộ, đều muốn lưu lại người, ngoại trừ nữ nhân phục vụ làm cho người ta cảm thấy xem như Thượng Đế giống như bên ngoài, tại địa phương khác cũng là muốn động một ít đầu óc đấy.

Giác Đầu Tràng, săn bắn rừng rậm, rượu ao thịt lâm, giang hồ sòng bạc, bốn cái địa phương liền biến thành câu lạc bộ Hành Khúc nổi danh nhất nơi, đầy đủ đem máu tanh cùng dục vọng hoàn mỹ dung hợp được.

Giác Đầu Tràng, đổi loại thuyết pháp gọi hắc quyền thành phố, câu lạc bộ mỗi tuần đều sẽ an bài từ các nơi tìm kiếm tới cao thủ đối chọi, từng quyền đến thịt, không quy tắc, không đáy tuyến, chỉ có sinh tử, một khi lên sân khấu chính là cục diện không chết không thôi, người thắng trận tức thì có thể nhận lấy kếp xù tiền thưởng cùng nữ nhân.

Săn bắn rừng rậm diện tích khổng lồ nhất, chiếm cứ một phần ba câu lạc bộ thổ địa một mảnh rừng rậm, câu lạc bộ phương diện cung cấp súng ống đạn dược hoặc là cung tiễn chùy thủ trường đao. Trong rừng rậm không có lực công kích quá lớn động vật, đều là một ít tiểu sinh vật có thể nữ hội viên đi săn.

Cái địa phương này có thể nói là có thể... nhất thể hiện câu lạc bộ Hành Khúc kỳ tự diệu tượng, có thể đi vào săn giết động vật, nếu có ân oán cá nhân, đi ngang qua dưới tình huống song phương đồng ý tiến vào cái mảnh rừng bí mật này, thậm chí có thể coi đối phương làm con mồi bắn chết.

Hết thấy đều là thực lực vì tôn.

Vương Phục Hưng lắng lắng nghe Sở Tiền Duyên giới thiệu, nghe say sưa, đáng tiếc Sở lão sư đối với nơi này đồng dạng là kiến thức nửa vơi, rất nhiều địa phương đều nói không rõ, chỉ có thể từ thức thức giới thiệu sơ lược cùng suy đoán của mình trong vì Vương Phục Hưng xây dựng xuất chiến ca thần thể to lớn bố cục, dùng hai người bọn họ bây giờ thân phận, đều là không có tư cách trở thành hội viên đấy.

“Rượu ao thịt lâm cùng sòng bạc đâu?”

Vương Phục Hưng cười nói, đem bên người Sở Tiền Duyên ôm vào trong ngực, bưng một chén rượu uống một ngụm.

“Biết rõ còn cố hỏi, những cái kia đều là thứ đồ vật đàn ông các người thích nhất.”

Sở Tiền Duyên hầm hừ nói, mấp máy nữ nhân bờ môi, phát hiện Vương Phục Hưng trong ánh mắt tựa hồ có chút hướng tới sắc thái, hừ lạnh một tiếng, đuổi ra bàn tay nhỏ bé tại Vương Phục Hưng phần eo hung hăng bấm một cái.

“Một cây tử đánh chết một thuyền người cũng không phải là thói quen tốt.”

Vương Phục Hưng bắt đầu dĩ nói.

“Người dám nói cho ta biết người không thích nữ nhân sao?”

Sở Tiền Duyên tại trong ngực Vương Phục Hưng hỏi.

Vương Phục Hưng nâng cốc đưa tới bên miệng Sở Tiền Duyên, đã gấp nàng rất đáng yêu phiết quá mức đi, cười hắc hắc giải thích nói: “Ta chỉ là không thích cái loại này tính nữ nhân không tự tôn không tự ái không tự trọng đấy, cũng không trách nam nhân khác cầm các nàng làm đồ chơi, mình cũng không hiểu được tôn trọng mình, ta dựa vào cái gì đi xem trọng các nàng. Sở lão sư không giống, cùng các nàng hoàn toàn chính là hai cái cực đoan

nha.”

Sở Tiền Duyên liếc một cái, khoé mắt liếc qua thấy Lưu Mộ Dung Hàm đi tới, lập tức vẫy vẫy tay.

“Không có quấy rầy các người thân mật à?”

Lưu Mộ Dung Hàm đi tới cười nói, toàn thân cao thấp tràn đầy một loại khí chất thành thực, tài trí, uyển chuyển hàm xúc làm đáng.

Đúng, chính là làm đáng.

Vương Phục Hưng đồng chí cũng không biết vì cái gì mình sẽ có loại cảm giác này, nhưng gặp nàng lần đầu tiên đã cảm thấy Hoa Đình cực hạn thiên kim tiểu thư là cái nữ nhân rất làm đáng, loại cảm giác này không giống với vũ mị, rất kỳ lạ, không thể nói cùng ngoại nhân.

“Không quấy rầy.” Vương Phục Hưng cười nhạt nói, chủ động cùng Lưu Mộ Dung Hàm cộng ly, đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch.

“Vương tiên sinh gần nhất một mực là chủ đề trong hội nhiệt nghị, gan dạ sáng suốt còn có thân thủ, đều bị người đào móc đi ra, ngoại giới đối với người đánh giá rất cao a, nói người là thanh niên Hoa Đình hắc đạo chói mắt nhất rồi, tiền đồ không thể hạn lượng.”

Lưu Mộ Dung Hàm mỉm cười nói, nói nàng không xinh đẹp, kỳ thật chẳng qua là tương đối mà nói, cùng Hạ Thẩm Vi Sở Tiền Duyên so với vị này toàn thân tràn đầy thành thực phong tình, khuôn mặt quả thực không có gì ưu thế nhưng khí chất cũng rất thuần hậu, nhất là lúc cười càng lộ ra ung dung đại khí.

Àn, tại trong mắt một đồng chí, chính là càng làm đáng rồi.

Vương Phục Hưng có ngốc cũng hiểu rõ đây là trong yến hội rất bình thường khách sáo khích lệ, tới tham gia yến hội đấy, ngoại trừ số rất ít nhân vật, ai cũng không muốn cùng người trở mặt, nhiều người bằng hữu hơn đường, vội vàng thành lập mạng lưới quan hệ của mình mới trọng yếu nhất, cho nên thích hợp truy cầu liên biến thành nguyên tắc cơ bản nhất, Vương Phục Hưng cũng không có thật đúng, tưởng thật chính là loại ngu vơ nờ~ rồi, hần cười cười, ánh mắt hướng về chung quanh quét một vòng, rất ngạc nhiên phát hiện người chung quanh phần lớn tại nhìn mình, ánh mắt kỳ lạ quý hiếm mà quý dị.

“Bọn họ đều là đang đợi kết quả đấy.”

Lưu Mộ Dung Hàm tựa hồ nhìn ra Vương Phục Hưng nghi hoặc chủ động giải thích, nàng là người trong hội Hạ Thẩm Vi, tại Hoa Đình, gia tộc của nàng cùng Sở gia khó tránh khỏi khoảng cách gần một ít, nói chuyện lên tới cũng không có gì cố kỵ: “Sở gia tại trong thành phố khu đánh cờ đã thành người thắng lớn nhất, cũng làm cho người tiến thêm một bước thấy được thực lực Sở gia, mà người bây giờ là Sở gia con rể, bọn hắn tự nhiên ý định tới đây nịnh nọt người. Chỉ có điều bởi vì những người khác thế lực quá lớn, những người này lại không muốn hành động thiếu suy nghĩ, cho nên đang chờ đợi đàm phán kết quả.”

“Kết quả gì?”

Vương Phục Hưng nhíu mày.

“Nói cùng kết quả.”

Lưu Mộ Dung Hàm vẽ mặt thành thật nói: “Người cho rằng lần này tổ chức yến hội là vì cái gì? Có người đứng ra làm người hoà giải, Sở gia lần này khí thế hung hung, đứng ở sau lưng của hắn một vị đại nhân vật bình thường rất ít xuất hiện cũng tự mình nhúng tay chuyện này, đối thủ sau lưng Sở gia đồng dạng có thực lực cường đại, hai phương diện nếu như liều chết mà nói, một số người là vui cười gặp kia thành đấy, nhưng đồng dạng tổn hại rồi mặt khác một số người lợi ích, được rồi, ta biết rõ ta nói như vậy có chút loạn, nhưng sự thật chính là như vậy, Hoa Đình vòng tròn rất phức tạp, có ba đại gia tộc, có địa phương phe phái, thậm chí còn có một chút thế lực nước ngoài, lẫn nhau tóm kéo thành một đoàn dây rối, rút giây động rừng, nếu như người muốn trở lên đi mau một chút, không nhảy ra những khuôn sáo này, rất khó.”

Vương Phục Hưng tâm tư khẽ động, cảm thấy đối diện cái thân thể này tựa hồ có chút bày ra mình gì đó thành phần, tại liên tưởng đến nàng đêm nay chủ động mở miệng tới đây dò sự tình, như có điều suy nghĩ nói: “Nàng đã gọi điện thoại cho người rồi hả?”

Lưu Mộ Dung Hàm cười mà không nói, nhìn Sở Tiền Duyên yên tĩnh nghe bọn hắn nói chuyện phiếm liếc, cười nói: “Tiểu Sở hôm khác có thời gian, mọi người cùng nhau đi ra chơi, ta với biểu tỷ người là bạn rất thân, người theo ta cũng không cần phải quá xa lạ.”

Vương Phục Hưng âm thầm nhíu nhíu mày, cảm giác, cảm thấy cô nàng này nói mỗi một câu đều mang theo thâm ý, hơn nữa muốn biểu đạt ý tứ cũng vân vân sương mù đầy, mông lung mà mơ hồ, nói hắn có chút bức bối, cũng không phải nói yêu thương, mọi người trực tiếp một chút thật tốt, mỗi câu lời nói giấu giếm huyền cơ rồi lại nói không rõ, các nàng này quả không thẳng thắn thành khẩn rồi.

Tiếng âm nhạc du dương vang lên. Tiệc sẽ bắt đầu.

Trong đại sảnh vô số hội viên hoặc là người nhà bị hội viên mang đến nhao nhao tìm xong rồi bạn nhảy, nắm tay đi vào sân nhảy.

“Sở tiểu thư, mời người nhảy một điệu như thế nào?”

Nhất đạo ngà ngọc thanh âm vang lên, cả lữ phát phơ, rất lười nhác.

Đều có tâm tư ba người đồng thời ngẩng đầu, liền thấy một cái người trẻ tuổi thân cao gầy đứng ở bên mấy người, một tay trong túi áo, cái tay còn lại tùy ý vuốt cho Sở Tiền Duyên, về mặt chẳng hề để ý thần sắc.

“Lam thiếu gia vậy mà cũng ở nơi đây, vừa rồi không thấy được đây.”

Lưu Mộ Dung Hàm ngăn ngui sừng sốt một chút, lập tức một lần nữa khôi phục ưu nhã đáng tươi cười, lên tiếng chào.

” Mộ Dung Hàm tỷ một mực ngồi ở chỗ này, trong mắt đoán chừng đâu có một người không có loại tiểu bạch kiểm a? Kỳ rồi quái dị, ta lớn lên còn không có soái đầu rồi, ngươi lại đem ta không để mắt đến, một hồi được phạt rượu.”

Lam thiếu gia lười biếng nói đùa, lờ mờ bên cạnh bình tĩnh Vương Phục Hưng liếc, về mặt miệt thị.

“Không có loại là nói ta sao?”

Vương Phục Hưng cười nói, thần sắc bình tĩnh thân nhiên, nhìn Lam thiếu gia, bỏ qua người chung quanh bày nói nhỏ, ngữ khí rất bình thường.

“Chẳng lẽ nơi đây còn có người khác?” Lam thiếu gia ra vẻ kinh ngạc hướng bốn phía quan sát, thân nhiên nói: “Liền cái phế vật thanh phổ đều đoạt không được, không thể không loại là cái gì? Sở gia cô gia? Không hài rồi, bất quá là cho ngươi khấu trừ cái mũ mà thôi, thật coi mình là một nhân vật? Uy, bạn thân, đưa ta điều thuốc.”

Vương Phục Hưng đồng chí không hổ là thành viên đoàn thanh niên cộng sản, tính cách tốt không phản đối, cười tủm tỉm rút một điều thuốc đưa tới, thậm chí không quên cho đối phương nhen nhóm, nhìn người trẻ tuổi vừa xuất hiện khiến cho người chung quanh biến sắc nói: “Nói tiếp đi.”

“Nói xong rồi. Huynh đệ, ta biết rõ ngươi thân thù không tề, nhưng xã hội này không phải thân thù tốt là được rồi, phải hiểu vị trí của mình a. Ngươi thực nghĩ đến ngươi bên người Sở đại tiểu thư thích ngươi? Sở lão nhị yêu thích ngươi? Bất quá là đang lợi dụng ngươi mà thôi, tiểu nhân vật chính là tiểu nhân vật, nói không chừng bọn hắn vẫn còn tiếc nuối, nếu như mấy ngày hôm trước ngươi chết ở bốt cảnh sát mà nói, lần này gây ra đến động tĩnh nhất định sẽ càng lớn hơn một chút.” Lam thiếu gia miễn nguyện hít một ngụm khói, lờ mờ Vương Phục Hưng, bĩu môi, lười nhác nói: “Cút nhanh lên a, lần càng xa càng tốt, tiếp tục lưu lại đến lúc đó chết cũng không có người thay ngươi chảy nước mắt.”

Lưu Mộ Dung Hàm nhú mày, có chút không vui, lại không nói thêm cái gì, tựa hồ đối với Lam thiếu gia có chút cổ kị.

Sở Tiền Duyên sắc mặt đỏ bừng, bàn tay nhỏ bé nắm chặt cánh tay Vương Phục Hưng, ngữ khí kích động nói: “Ngươi nói vậy! Ngươi dựa vào cái gì cho là ta không thích hắn? Dựa vào cái gì cho rằng Sở gia đang lợi dụng hắn?!”

Lam thiếu gia có chút kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Sở Tiền Duyên phản ứng như vậy kịch liệt, ánh mắt tham lam chăm chú vào trên mặt nàng, đã trầm mặc xuống, mới không sao cả cười nói: “Ta là tới mời ngươi khiêu vũ đây. Khiêu vũ sao?”

Nhảy lên tính nói sang chuyện khác tư duy quá cường đại rồi.

Bất quá còn có so với hắn cường đại hơn đây.

Vương Phục Hưng vỗ vỗ Sở Tiền Duyên bàn tay nhỏ bé, ý bảo nàng không nên kích động, thời điểm này, hắn vẫn như cũ bảo trì mây trôi nước chảy mỉm cười, nhẹ giọng hỏi một câu: “Mẹ ngươi tới rồi sao?”

Lam thiếu gia sừng sốt.

Lưu Mộ Dung Hàm cũng há miệng, đầu óc trống rỗng.

“Ta ôm mẹ ngươi đi trong sân nhảy nhảy cái được không? Cũng không biết nàng đáng người thế nào, ôm vào trong ngực xúc cảm như thế nào.”

Vương Phục Hưng cười tủm tỉm nói, một điều thuốc sắp hết, hắn cực lớn miệng hít một hơi, ném đi tàn thuốc, trực tiếp thuốc lá sương mù hương về phía Lam thiếu gia bay tới.

“Ngươi muốn chết?”

Lam thiếu gia nheo mắt lại âm lãnh nói, đã lớn như vậy, còn không người dám như vậy nói chuyện với hắn.

“Hắc hắc, chỉ đùa một chút, ngươi mời Tiền Duyên khiêu vũ, ta thay nàng cự tuyệt. Ngươi không muốn cho ngươi mẹ cùng nam nhân khác áp áp ôm một cái, đồng dạng, ta cũng không thích ta nữ nhân bị người khác ôm khiêu vũ, Lam thiếu gia, thỉnh tự tiện.”

Vương Phục Hưng hắc hắc cười nói, tư thái hào sảng, tựa hồ vừa rồi trên chộc người khác chuyện của mẫu thân đã qua giống nhau.

Lam thiếu gia hít thở sâu một hơi, quét Sở Tiền Duyên, bắt buộc mình lộ ra một cái khuôn mặt tươi cười, thân nhiên nói: “Tiền Duyên, đây là ý tứ của ngươi?”

“Ý của hắn liền là ý của ta.”

Sở Tiền Duyên cắn môi nói ra.

“Hào hào hảo, ta cuối cùng hỏi một vấn đề.” Lam thiếu gia cười tủm tỉm nói, xem ra không hề động phần nộ, nhưng trong ánh mắt đã toát ra sát khí: “Các người trải qua trên giường chưa?”

Sở Tiền Duyên sắc mặt một đỏ, không nói gì.

Lưu mộng hàm cũng lẳng lặng chờ đáp án.

“Còn không có.”

Vương Phục Hưng thành thật nói, ngữ khí tựa hồ có chút tiếc nuối.

“Vậy là tốt rồi.”

Lam thiếu gia cười mỉm nói: “Tiền Duyên lập tức liền muốn trở thành nữ nhân của ta, ta vẫn tương đối thích làm nữ nhân, bị người khác nam nhân trải qua về sau ta sẽ không đau hấn đây. Hắc hắc. Nói cho người biết cái tin tức tốt, hôm nay cha ta muốn cùng Sở Nhị gia cầu hôn, ngày mai sẽ đến nhà báỉ phỏng Sở gia, hai nhà chúng ta quan hệ thông gia, Sở gia đại tiểu thư ta đã muốn. Huỳnh đệ, nhớ rõ tới đây uống chén rượu mừng, đến lúc đó muốn ồn ào động phòng cũng có thể, cho người hiện trường quan sát ta như thế nào đem Sở gia đại tiểu thư từ nữ nhân biến thành phụ nữ.”

Chung quanh vốn là chú ý bên này xung đột mọi người nghe được câu này, toàn thể xôn xao.

Lam thiếu gia gia cùng Sở gia quan hệ thông gia?

Chuyện lần này, hai nhà giảng hòa sao?

Tất cả mọi người ánh mắt đều tập trung vào trên mặt Vương Phục Hưng, thương cảm, xem thường, đồng tình, nhìn có chút hả hê.

Lưu Mộng Hàm nhú chặt mày, không nói một lời.

Sở Tiền Duyên sắc mặt tái nhợt, gất gao trầm mặc.

“Quan hệ thông gia?” Vương Phục Hưng nhú lông mày, tựa hồ có chút không xác định, đưa tay chỉ Lam thiếu gia, vừa chỉ chỉ trong ngực Sở Tiền Duyên, cười nói: “Người muốn lấy nàng?”

“Đúng vậy, người có cảm giác gì?”

Lam thiếu gia cười tủm tỉm nói.

“Người có bao nhiêu nắm chắc?” Vương Phục Hưng lạnh nhạt nói.

“Chúng ta biết Sở gia cự tuyệt không được điều kiện, nắm chắc mười phần, người còn không có đùa nữ nhân, hiện tại không chuẩn đã là của ta.”

Lam thiếu gia tràn đầy tự tin nói: “Ta muốn nữ nhân, nhất định chính là ta sẽ có. Người chẳng qua là quân cờ Sở gia lợi dụng mà thôi, chuyện này con rể chấm dứt. Nên đến lượt ta rồi.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, tại Sở Tiền Duyên có chút ánh mắt tuyệt vọng xuống, buông ra thân thể của nàng, đi vào Lam thiếu gia trước mặt, cười nói: “Ta là không phải có lẽ nói với người một tiếng chúc mừng?”

“Đừng khách khí.”

Lam thiếu gia cười nói, một bộ sắc mặt đắc ý, nhìn Sở Tiền Duyên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, đã bắt đầu tưởng tượng nữ nhân đối phương nằm tại dưới người mình nữ nhân tuyệt vời tình cảnh.

Chỉ bất quá hấn vừa dứt lời, đối diện người trẻ tuổi liền đột nhiên ra tay.

Không phải, là ra chân.

Thăng tấp, lẳng lẹ ác liệt, mãnh liệt, mau lẹ.

Không có nửa điểm do dự, một cước trực tiếp ước lượng tại Lam thiếu gia phần háng.

Thật sự là một cước hoa lệ a.

Càng hoa lệ hơn vẫn là thanh âm trướng vỡ.

Lam thiếu gia vừa ra trận liền làm cho ở đây đa số người đều có chút kiêng kỵ, tại dưới một cước của Vương Phục Hưng cả người trực tiếp bay ra ngoài.

Ầm ầm rơi xuống đất, nện ở cách đó không xa trên mặt bàn đặt chén rượu trong đại sảnh.

Chén rượu vỡ vụn, tửu thủy vắng khắp nơi.

Đùng đùng (không dứt) một hồi nổ mạnh sau đó, nguyên bản còn chỉ cao khí ngang Lam thiếu gia che phần hông, thân thể co quắp vài cái, tại chỗ đã hôn mê.

Trong đống quần hần một vũng lớn máu tươi chậm rãi chảy ra.

Đại loạn sau đó chính là kinh hãi, tiếp theo đại yên tĩnh.

Hiện trường tĩnh mịch, tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm, thậm chí không ít nam nhân đều bưng kín mình đống quần, toàn thân rét run.

Vương Phục Hưng chậm rì rì chọn điều thuốc, nhìn nằm trên mặt đất Lam thiếu gia, cười tủm tỉm mở miệng nói: “Mười thành nắm chắc? Hiện tại người một thành cũng không có.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chiến

Giang hồ đại sảnh lầu hai so với việc lầu một trống trải, nhiều hơn bốn cái phòng VIP, chia làm Giáp Ất Bính Đinh, mỗi một gian trong rạp đều được bố trí theo màu sắc cũng như phong cách cổ xưa, đàn mộc ghế sô pha, ghế dựa mây, cực phẩm ẩm tửu sa đồ uống trà, quý báu thiên triều cổ họa, đặt mình trong trong đó, có thể rõ ràng cảm nhận được ở bên trong cổ xưa nội tình cùng văn hóa bầu không khí, có đồn đại nói Hành Khúc câu lạc bộ bốn cái phòng Vip này tổng cộng bỏ ra hơn một tỷ nhân dân tệ chế tạo nên, chuyên môn dùng để chiêu đãi khách nhân tôn quý nhất của câu lạc bộ, đồn đại không phải quá đáng tin cậy, nhưng không có lừa làm sao có khói, vẫn có thể nhìn ra là nơi này cũng tiêu phí khá nhiều tâm huyết của những kẻ đầu tư.

Phòng chữ Giáp.

Hoa Đình giáo phụ Nghiêm Thủy Trường ngồi ở ghế sa lon, vẫn không nhúc nhích, giống như một lão tăng sắp tọa hạo đang nhập định, lẳng lẳng trầm tư, phía trước hắn, một người trung niên nam nhân đang ngồi quay lưng vào hắn, vô cùng chăm chú quan sát một bức tranh sơn thủy trên tường, đồng dạng không nói một lời.

Đó là một trung niên nhân mà chỉ nhìn bóng lưng có thể cho người khác cảm nhận được sự nhã nhặn, bình tĩnh, tường hòa, nhất cử nhất động tựa hồ không có nửa điểm nóng tính, hai tay chấp sau lưng quan sát cổ họa, cực kỳ giống với những học giả lâu năm trong mấy trường đại học.

“Có lẽ nói không sai biệt lắm a?” Trung niên nam nhân nhìn một hồi, rút cuộc xoay người cười nói, tướng mạo anh tuấn, khí chất ôn nhuận, ánh mắt tang thương, thậm chí ngay cả khi cười lộ lên để lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt cũng không dễ dàng che đi được vẻ lịch lãm của hắn, làm cho người khác có cảm giác phản phác quy chân, toàn bộ người giống như một khối ngọc đã được đánh bóng nhiều năm, phong cách cổ xưa mà ôn nhuận.

“Chúng ta chủ động lấy lòng cúi đầu, đây đối với vùng châu thổ mỗi người mà nói đều là vinh quang, Sở lão nhị mấy năm gần đây làm không tệ, nhưng cũng không phải không hiểu được cách làm người tiến thoái ra sao, lần này ném đi Thanh Phổ lại được Từ Hợp Thành, thậm chí còn dùng Tĩnh An khu lôi kéo rồi mấy cái minh hữu, tính xuống, chính là chúng ta chịu thiệt á.” Trung niên nhân nói khẽ, vươn tay rót chén trà, đặt ở bên cạnh Nghiêm Thủy Trường, cung kính nói: “Cha nuôi, uống chút trà áp nộ hòa xướng.”

“Ta có thể có cái gì nóng tính?” Nghiêm Thủy Trường mở mắt ra cười nói: “Quân cờ chênh lệch một chiêu, thua chính là thua, phạm sai lầm thua cho người khác một lần bản thân chính là không đúng, còn nộ hỏa công tâm, đây chẳng phải là tra tấn mình? Thắng bại là chuyện thường bình gia, Từ Hợp Thành khu cùng Tĩnh An khu đưa cho Sở Thành Võ thì như thế nào, hắn có thể một tay che trời hay sao? Chúng ta muốn lo lắng là Khổng Lâm, hắn tại Hoa Đình này tên không nổi danh, nhưng sau lưng hắn có thể gọi là vô cùng khủng bố, lần này nếu như không phải hắn ở sau lưng hoạt động, chúng ta cũng không trở thành bị động như vậy.”

“Cha nuôi yên tâm, những kẻ như hắn ta cũng đã thấy, nhưng loại người này đều sống không lâu. Chúng ta tạm thời nếu như cần ổn định thoáng qua, cũng không lên tùy ý cùng Sở lão nhị gây sự, trước tiên đem chuyện này áp xuống, đợi ồn ào qua đi, ta tự mình chủ trì thoáng qua, đem những thứ mất đi trở lại.”

Trung niên nam nhân tràn đầy tự tin nói, khóe mắt liếc qua đồng hồ treo trên tường, có chút nhíu mày.

Nghiêm Thủy Trường đối mặt trung niên nam nhân lộ ra một tính cách vô cùng tốt, mỉm cười, vừa muốn nói chuyện, lại đột nhiên vang lên một tràng gõ cửa, dồn dập âm sợ hãi.

“Vào đi.”

Trung niên nam nhân trên mặt nộ khí lóe lên rồi biến mất, loại này gõ cửa tiết tấu, hiển nhiên không phải là có chuyện tốt gì có thể xảy ra.

Một thanh niên người bồi rồi chọt hiện vào trong nhà, có chút sợ hãi nói: “Nghiêm lão, Thiên ca, Lam, Lam thiếu gia gia dưới lầu bị người đánh.”

“À?”

Trung niên nam nhân nheo mắt lại, nguyên bản nho nhã khí chất lập tức biến mất không thấy đâu nữa, sát khí bành trướng.

“Là... Là Sở gia cô gia. Thiếu gia đem chuyện ngài sắp cùng Sở gia cầu hôn, sau đó hấn liền động thủ.”

Thanh niên nom nớp lo sợ nói, khóc không ra nước mắt, hầu như muốn quỳ trên mặt đất.

“Đã chết chưa?”

Lam Thiên Vũ quát lạnh nói, híp mắt, làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hấn muốn điều gì.

Đến báo cáo tình huống thanh niên há to miệng, vốn là muốn nói thiếu gia cái kia đồ chơi đã bị phế đi, nhưng há to miệng, do dự mà có phải hay không muốn tình hình thực tế báo cáo, hấn ngừng tạm, cũng không dám dấu điểm gì nữa, nói: “Không có nguy hiểm tính mạng, nhưng thiếu gia tổn thương tại phần hông, đã đưa đi bệnh viện cứu giúp, bất quá, phương diện kia... Về sau sợ là phế đi.”

Lam Thiên Vũ sắc mặt đại biến, thân thể đột nhiên lay động một cái, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khí thế giảm nhiều, Nghiêm Thủy Trường một bên ánh mắt đột nhiên sắc lạnh như dao.

Lam Hữu Nhân, Nghiêm Thủy Trường cháu nuôi, con trai của Lam Thiên Vũ trong bốn người Thiên Địa Huyền Hoàng, hắc đạo đời thứ hai trong khu vực, bị kẻ khác phế đi, đoạn tử tuyệt tôn?

Lam Thiên Vũ gất gao nắm lại nắm đấm, một trương nho nhã khuôn mặt anh tuấn đã phần nộ vẩn vọ, cứng ngắc quay đầu, hấn nhìn thoáng qua Nghiêm Thủy Trường, lạnh lùng nói: “Nghiêm lão, nói như thế nào?”

Thiên Địa Huyền Hoàng trong bốn người, xếp hàng thứ nhất Lam Thiên Vũ khi nổi giận lại dám như vậy cùng Nghiêm Thủy Trường nói chuyện.

Gọi chính là Nghiêm lão, không phải cha nuôi.

Nghiêm Thủy Trường ánh mắt lập lòe, phát phát tay, lại để cho kẻ báo tin đi ra ngoài, sau đó cùng con nuôi của mình đối mặt, thật lâu, mới cứng rắn nói: “Chịu đựng! Thiên Vũ, hiện tại thời cơ không đúng, nếu như chúng ta còn muốn liều mạng, cuối cùng khó tránh khỏi thương gân động cốt, không có chút nào chỗ tốt, Hữu Nhân là cháu của ta, ta có thể bỏ mặc hấn sao? Nhưng bây giờ không phải là thời điểm phát tác, chúng ta trước tiên đem Sở gia ổn định lại, đến lúc đó Vương Phục Hưng hoàn toàn giao cho người xử trí.”

Lam Thiên Vũ một bước cũng không nhường, ánh mắt gất gao nhìn chằm chằm vào Nghiêm Thủy Trường, thân thể tựa hồ bởi vì phần nộ, kịch liệt run rẩy, chỉ có điều Nghiêm Thủy Trường không có chú ý tới chính là, cấp dưới đặc lực nhất thay mình đánh rớt xuống vô số giang sơn, đáy mắt ở chỗ sâu trong hiện lên một tia vui vẻ cùng khoái cảm dị thường quý dị, lóe lên rồi biến mất.

Đây tuyệt đối không phải bộ dáng sau khi nghe tin con mình bị người ta biến thành thái giám, cũng đúng, phụ thân nào nghe được con mình bị phế rồi còn có thể cao hứng

“Dùng đại cục làm trọng.”

Nghiêm Thủy Trường lạnh lùng nói, bàn tay sau lưng gất gao nắm chặt lại, sau đó buông ra, lần nữa nắm chặt, trong ánh mắt phần nộ thực chất, hầu như muốn ép cho Lam Thiên Vũ không thở nổi.

Lam Thiên Vũ mạnh mẽ chống đỡ cùng Nghiêm Thủy Trường giằng co rồi một hồi, chán nản buông tay ra, ngồi ở trên ghế, vô lực nói: “Ta nghe cha nuôi đây.”

Nghiêm Thủy Trường không có nhẹ nhõm, tựa hồ càng thêm phần nộ, chậm rãi ngồi ở trên ghế sa lon, một hơi đem nước trà trước mặt uống cạn, sau đó lại rót một chén, liên tục uống ba chén, mới đề xuống trong lòng đang vô cùng phần nộ, đợi sắc mặt một lần nữa khôi phục bình thường, mới đứng người lên, cười lạnh nói: “Đi, chúng ta đi qua bên phong Át nhìn xem, ta cùng Không Lâm nói chuyện qua một lần, Vương Phục Hưng đã thương Hữu Nhân, chúng ta có thể nhịn xuống, tạm thời chung sống hoà bình, như nếu không, cùng lắm thì cá chết lưới rách, không chết không thôi!”

Lam Thiên Vũ sắc mặt dần dần, đi theo sau lưng Nghiêm Thủy Trường, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, đáng tươi cười nho nhã mà bình tĩnh.

Giang hồ lâu đại sảnh.

“Lam Thiên Vũ? Cái kia là vật gì?”

Vương Phục Hưng vẻ mặt mờ mịt, đem Sở Tiễn Duyên ôm thật chặt vào trong ngực, nhìn ngồi ở trước mặt mình Lưu Mông Hàm hỏi.

Khóc không ra nước mắt Lưu Mông Hàm hấn không thể bóp chết hấn, đem Nghiêm Thủy Trường thủ hạ đệ nhất nhân vật đem nói là cái gì, hơn nữa hỗn đản này vừa mới biến con trai người ta thành thái giám, quả thật nghĩ phục tử của hấn là trái hồng mềm tùy ý nắn bóp hay sao?

“Nghiêm Thủy Trường thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng xếp hàng thứ nhất trong đó, là người nắm trong tay phân lửa các địa bàn của Nghiêm Thủy

Trường tại Hoa Đình, dậm chân một cái có thể lại để cho xã hội dưới mặt đất này run ba run, người nói là vật gì?”

Lưu Mộng Hàm cắn răng nói, nhìn thoáng qua thần sắc bình tĩnh Vương Phục Hưng cùng vẻ mặt ngoan ngoãn của Sở Tiền Duyên đang biểu lộ, triệt để thất bại bởi đôi tình lữ ngu ngốc này, đầu đầu nói: “Các người lần này động tĩnh quá lớn, vốn còn có thể nhẹ nhàng nói chuyện, nhưng thương thế người gây ra cho Lam Hữu Nhân, đoán chừng chính là không chết không thôi cục diện, Sở gia thế nào ta khó mà nói, nhưng người khẳng định rất nguy hiểm.”

Nghiêm Thủy Trường sau lưng có người.

Đây là vấn đề ai cũng biết, nhưng sau lưng đến cùng có ai, đại bộ phận người cũng không biết, Lưu Mộng Hàm gia tộc là Hoa Đình chính thức đại ngạc ngư, nàng biết rõ Nghiêm Thủy Trường sau lưng thực lực kinh khủng bậc nào, cho nên mới có chút lo lắng.

Kinh Thành một trong tam đại gia tộc Tần gia!

Một cái gia tộc làm cho nhiều người không dám nghĩ đến đối đầu.

Lần này phong ba tựa hồ từ đầu đến giờ, một mực cứ thẳng cấp, Hạ gia chống lưng cho Sở gia, Tần gia đứng phía sau Nghiêm Thủy Trường, đến cuối cùng rất có thể sẽ dùng Hoa Đình biến thành bàn cờ, hai đại gia tộc quyết chiến với nhau, đến lúc đó Lưu Mộng Hàm nhất phái hệ nhất định sẽ là Hạ gia tiến công chủ lực, mạo hiểm rất lớn, nhưng nếu như thành công, lấy được lợi nhuận đồng dạng khả quan vô cùng.

Thật đúng là cầu phú quý trong nguy hiểm a.

Lưu Mộng Hàm không có lựa chọn, hiện tại cũng chỉ có thể đem những gì mình biết rõ giảng giải cho Vương Phục Hưng hiểu được, dù sao nếu theo nhu tình thế phát triển bây giờ mà nói, bọn hắn chẳng khác gì là đang đứng cùng trên một chiếc thuyền.

“A, vốn chính là đối thủ, đặc tội một cái cùng đặc tội hai cái, khác nhau không lớn.”

Vương Phục Hưng cười nhạt nói, nhìn đám người phía xa không ngừng xì xào bàn tán về mình, nội tâm cảm khái, xem ra Nghiêm Thủy Trường tại Hoa Đình thế lực xác thực rất cường đại, mình một cước kia đạp ra ngoài về sau, ngoại trừ Lưu Mộng Hàm, vậy mà không ai dám nhích lại gần mình trong phạm vi mười mét, Vương Phục Hưng đồng chí không ngốc, biết rõ không phải là bọn hắn đang sợ mình, mà là đang sợ Nghiêm Thủy Trường giận chó đánh mèo tai bay vạ gió, hoặc là muốn bảo trì thái độ trung lập xem thế nào, chắc chắn, thật tốt một cái yến hội, hiện tại tựa hồ mình bị cô lập rồi.

Lưu Mộng Hàm tròn mắt nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt xéo qua thấy khuôn mặt của Sở Tiền Duyên, thậm chí có chút ít hâm mộ.

Đứng ở trên lập trường cá nhân, nữ nhân nào không hy vọng có một người nam nhân có thể vì chính bản thân mình mà giận giữ đến điên cuồng một lần, bất chấp tất cả vì mình?

Nàng lặng lẽ uống một hớp rượu, ánh mắt trôi nổi, có chút không tập trung đứng lên.

Lầu hai đến lầu một đầu bậc thang, đột nhiên truyền đến một hồi tiếng bước chân lộn xộn, sau đó liền là một đám nam nhân đi xuống, Khổng Lâm một mặt ở Hoa Đình không dính vào chuyện lộn xộn đang cùng với Nghiêm Thủy Trường song song bước đi, Lam Thiên Vũ cùng Sở Thành Vô theo ở phía sau, ở phía sau năm sáu người đồng dạng chỉnh tề, cùng một chỗ xuống lầu.

Chuyện trò vui vẻ.

Tất cả mọi người đều treo một ánh mắt kinh ngạc.

Đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Vương Phục Hưng phẩy đi con trai của Lam Thiên Vũ. Như thế nào còn có thể trò chuyện vui vẻ như vậy được?

Lưu Mộng Hàm nhìn cảnh tượng kia cũng có chút ngốc trệ, có chút khó hiểu.

Một đám hầu như đại biểu cho Hoa Đình cao cấp nhất trong giới hắc đạo, đi tuốt ở đằng trước Khổng Lâm ánh mắt kéo xuống, thấy Vương Phục Hưng, cười vẫy vẫy tay, thanh âm không lớn, lại bảo đảm có thể làm cho tất cả mọi người nghe được: “Phục Hưng, giới thiệu cho người quen biết thoáng qua, vị này chính là Nghiêm lão, đức cao vọng trọng, chính là tiền bối của chúng ta. Nghiêm lão độ lượng như biển, biết rõ người vừa rồi dưới lầu cùng con trai của Lam Thiên Vũ huynh đệ đây xảy ra xích mích, mọi người chuyện cũ sẽ bỏ qua, như thế nào?”

Như thế nào?

Tất cả mọi người trái tim mãnh liệt co lại, đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Trước đó vài ngày vẫn còn trên bàn cờ này sắm vai kẻ đánh cờ, lúc nào có đối với bàn cờ quyết định biện pháp quyền rồi hả?

Ở đây không có kẻ đàn, nghe được Khổng Lâm mà nói, đại khái suy nghĩ ra hương vị, cái gọi là nói cùng giống như hồ đã đến khâu cuối cùng, nhưng không có đánh nhịp, tình huống hiện tại, hai phương diện hòa hay chiến, tựa hồ hoàn toàn do Vương Phục Hưng quyết định.

Thậm chí ngay cả Nghiêm Thủy Trường đều đem quyền chủ động giao cho vị cô gia của Sở gia này.

Vương Phục Hưng cúi đầu nhìn chén rượu trong tay, có chút lắc lư, không tập trung nói: “Nghiêm lão có ý tứ là, nếu như mọi người còn muốn thêm sự náo nhiệt nữa, sự tình vừa rồi cũng không phải là đã hiểu lầm, đúng hay không?”

Không là hiểu lầm, vậy chính là cừu hận rồi.

Tất cả mọi người đều là hắc đạo, có cừu oán không báo, còn lẫn vào cái hắc đạo này làm cái gì?

Nghiêm Thủy Trường nheo mắt lại, dáng tươi cười như trước bình thường, trong ánh mắt lại hiện lên một tia tàn khốc, cười nhạt nói: “Ý của ta chính là như vậy a.”

“Bành!”

Vương Phục Hưng một tay dùng sức, ly rượu trong tay lập tức vỡ tan tành, thủy tinh bắn tung tóe.

“Nam nhân chiến! Nếu như không là hiểu lầm, ta dựa vào cái gì lùi bước? Ta muốn, chính là ngươi có. Nghiêm lão nếu như không chịu buông tay, cái kia tự chính mình tới lấy là được!”

Ngang ngược, âm điệu mạnh mẽ!

Nam nhi cuồng vọng!

Giờ khắc này, bộc lộ tài năng Vương Phục Hưng không nói ra được khí vũ hiên ngang!

Lưu Mộng Hàm ánh mắt mê ly, suy nghĩ xuất thần.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Tiểu tử này điên rồi?!

Nội tâm đồng dạng kích động Sở Thành Vô trảm mặc không nói, có Khổng Lâm ở đây, hẳn không tiện mở miệng.

Khổng Lâm lại cười ha ha, không chút cổ kị, không kiêng nể gì cả, mặc kệ Nghiêm Thủy Trường ánh mắt đang nhìn Vương Phục Hưng sắc như đao, đi lên trước, vỗ vỗ bả vai Vương Phục Hưng, lạnh lạnh nói: “Ta nghe lời ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Ứng Chiến

Tuyên chiến!

Đây là khiêu khích trắng trợn.

Một người trẻ tuổi mới xuất đạo được có bao lâu, vậy mà dám hướng về phía lão hồ ly hùng cứ thế giới ngậm Hoa Đình bấy lâu nay tuyên chiến? Thế đạo này điên cuồng sao? Càng làm cho người cảm thấy không hiểu là, kẻ đứng phía sau Sở Nhị gia dường như là người có phân lượng khiến cho Nghiêm Thủy Trường cũng phải kính nể ba phần, Khổng Lâm lại nói ra mấy chữ, ta nghe lời ngươi.

Ý vị như thế nào?

Tất cả nghe được câu này mọi người tại suy nghĩ sâu xa, tuy rằng Vương Phục Hưng cường thế làm cho người ta rung động, nhưng bọn hắn cũng không cho rằng người đàn ông trẻ tuổi này có thể làm chủ được toàn bộ hướng đi của cuộc chiến, nếu như một người tuổi còn trẻ tùy tiện nói câu nói có thể lại để cho Hạ gia tại Hoa Đình người phát ngôn nói gì nghe vậy mà nói, cái thế giới này nhất định là điên rồi, hẳn nghĩ mình là ai? Hạ gia gia chủ sao?

Vương Phục Hưng mình đồng dạng không cho rằng có thể chỉ huy được Khổng Lâm, Hạ Thấm Vi nói mình không phải là quân cờ, đây chẳng qua là Khổng Lâm bây giờ đối với mình tỏ thái độ mà thôi, gia tộc đấu tranh, nhất là trình độ đấu tranh giữa ba gia tộc đỉnh nhọn trong kinh thành, chính giữa xoắn giết quá trình đến cùng có bao nhiêu máu tanh, ngoại nhân khẳng định khó có thể tưởng tượng. Hẳn bá kiến Hạ Thấm Vi, bá kiến Đường Yên Ninh, tuy rằng cùng Kinh Thành Tàn đại thiếu gia không có gặp mặt, nhưng dùng bờ mông muốn cũng biết đây không phải là cái nhân vật đơn giản. Vương gia, Đường gia, Tàn gia, Hạ gia. Rất cường thịnh Vương gia đã bị loại, còn thừa ba nhà tạo thế chân vạc, đã giằng co rất lâu, như thế nào phá cục, là sự tình mà mỗi thành viên trong gia tộc đều muốn tháo gỡ, Vương Phục Hưng có đầy đủ lý do muốn chiến, muốn thượng vị, muốn một bước lên trời, nhất định phải trở lên thật cường đại trong mắt đối thủ.

Khổng Lâm đồng dạng có đầy đủ lý do muốn chiến, nếu như có thể diệt trừ kẻ đầu lĩnh của Tàn gia trong vùng tam giác Trường Giang này, cũng chẳng khác gì là hắn vì Hạ gia lập được một cái đại công.

Cùng Tàn gia mâu thuẫn? Thật có lỗi, ba đại gia tộc cho tới bây giờ có chút nào hòa thuận với nhau hay sao, nhiều thêm một chút mâu thuẫn, ít đi một khoản nợ máu, hoàn toàn không sao cả, hơn nữa Khổng Lâm hiện tại hoàn toàn là tuân theo ý tứ của đại tiểu thư giúp đỡ Vương Phục Hưng, tính toán ra, hay vẫn là Nghiêm Thủy Trường khiêu khích trước đó, tôi thiếu đứng vững một cái chữ lý, hấn một mực ở truy xét ban đầu ở Khai Duyệt khách sạn trên sân thượng tập kích đại tiểu thư cùng Vương Phục Hưng, cẩn thận thăm dò, nếu như có thể đem chuyện đó đổ lên đầu Nghiêm Thủy Trường, chờ đợi Nghiêm Thủy Trường chính là sự trả thù điên cuồng của Hạ gia.

Vì vậy nguyên bản hai nam nhân có quan hệ tốt với nhau đều đã có chiến đấu lý do, cùng một thời điểm, Khổng Lâm cũng không để ý chút nào mà thân nhiên nói theo ý của Vương Phục Hưng.

Ta nghe lời người.

Đơn giản bốn chữ, lọt vào trong lỗ tai của người khác, lại giống như sấm sét!

Một câu nói kia, hầu như liền đại biểu Khổng Lâm cùng Sở gia đồng thời lại hướng Nghiêm Thủy Trường khiêu khích, Vương Phục Hưng đồng chí tựa hồ lại trở thành vai phụ tương ánh mắt của người khác.

Nghiêm Thủy Trường ánh mắt có chút nheo lại, thân thể gầy nhỏ đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát ý mãnh liệt, giống như một con dã lang bùng tình sau giấc ngủ, làm cho người bên cạnh hắn cảm thấy rét lạnh, không tự chủ lùi lại phía sau một bước.

Giờ khắc này, tiểu lão đầu, rút cuộc lấy ra Hoa Đình dưới mặt đất giáo phụ khí thế, làm người khác tưởng chừng vừa rồi hắn cùng người hiền lành kia là hai người.

Vương Phục Hưng không có lui.

Khổng Lâm không có lui.

Dùng hai đối với một, Vương Phục Hưng không có chút nào hổ thẹn.

“Người trẻ tuổi, người nhất định phải chiến?”

Nghiêm Thủy Trường gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng hỏi, lờ mờ Khổng Lâm, như có điều suy nghĩ.

Dựa theo đạo lý mà nói, Khổng Lâm coi như muốn cùng mình sống mái đến như thế nào, cũng sẽ không như vậy lỗ mãng mới đúng. Hoa Đình chính là một chiến trường khác của ba đại gia tộc, có mình chủ yếu tổ chức lĩnh vực, nhưng giữa xã hội hầy lẫn vào nhau nhiều vô số kể. Tàn gia nắm trong tay Hoa Đình hắc đạo, Hạ gia theo sát lấy liền nâng đỡ Sở Thành Võ. Hạ gia tổ chức Hoa Đình giới chính trị mạng lưới quan hệ, Đường gia cũng làm ra phản ứng, trước mắt hai cái Phó thị trưởng đã rõ ràng đứng ở Đường gia trận doanh, tuy rằng không phải thị ủy thường ủy, thực quyền không lớn, nhưng là không thể khinh thường, hơn nữa thị ủy bí thư rất gần như là cùng cùng Đường gia thái độ mập mờ. Chủ yếu tổ chức giới kinh doanh phát tài Đường gia tại Hoa Đình tài chính địa vị cao cả, nhưng dễ dàng nhất bị người nhúng tay mà không bị lên án trong lĩnh vực, Tàn gia có sản nghiệp của mình, Hạ gia ngân hàng gia câu lạc bộ giống nhau mở tại Hoa Đình, tài sản vượt qua nghìn ức nhân dân tệ, cũng dân Hạ thị nhãn hiệu.

Hiện tại tăng thêm vài chỗ nhìn chăm chăm vào Hoa Đình, Hoa Đình tổng thể đã sớm tới tình trạng rút dây động rừng, ba nhà đại biểu hầu như bao giờ cũng đều làm việc nguy hiểm, Khổng Lâm làm sao biết ở thời điểm này ra tay đối phó mình? Chẳng lẽ hắn không biết tin tức này truyền đi, bên ngoài sẽ phát sinh bao nhiêu sóng gió a?

Nghiêm Thủy Trường nhíu nhíu mày lại, nhìn Vương Phục Hưng, người trẻ tuổi này, tại sự kiện trọng đại này vẫn làm ra tác dụng máu chốt đó, tôi thiếu hấn liền trong lúc vô tình can thiệp quyết định của Khổng Lâm, kiên định lòng tin của hắn, mình vẫn còn có chút xem thường hắn.

Nghĩ tới đây, Nghiêm Thủy Trường lông mày giãn ra, khí thế càng kinh người, mặc dù hiện tại thân ở nghịch cảnh, không nên gây chiến, nhưng như cũ vẫn mang theo khí thế cao ngất ngời, lại lặp lại rồi một lần vấn đề của mình: “Người trẻ tuổi, người nhất định phải chiến?”

“Chiến!”

Vương Phục Hưng không chút do dự nói, gọn gàng mà linh hoạt, sát phạt quyết đoán, không có nửa điểm dây dưa dài dòng, nhìn thẳng Nghiêm Thủy Trường, càng tăng thêm mũi nhọn!

Khổng Lâm lẳng lặng Vương Phục Hưng, vui vẻ dạt dào, lần thứ nhất tiến vào Thanh Đình còn có chút câu nệ người trẻ tuổi, tại ngăn ngừa một tháng, tựa hồ thoát thai hoán cốt.

Đại tiểu thư đem đệ đệ của hắn đưa đến Kinh Thành, chính là để cho hắn triệt để không có nỗi lo về sau?

“Tốt! Rất tốt.”

Nghiêm Thủy Trường trầm giọng mở miệng nói, ánh mắt âm trầm, sát cơ lảng lệ ác liệt.

Lam Hữu Nhân bị người trẻ tuổi này phế bỏ mệnh căn. Minh lại sinh sôi chịu đựng tiếp tục cầu hoà, không có nghĩ đến người trẻ tuổi này gọn gàng mà linh hoạt vạch mặt, loại này với tư cách, so với ở trước mặt quá hấn một bạt tai còn dễ cho hắn khó chịu, chỉ sợ ngày mai Hoa Đình nhân vật nổi tiếng trong vòng luân quần, sẽ truyền lưu việc mình nén giận cầu hoà mà lại bị cự tuyệt sự tình rồi a?

Tên tiểu tử này, lần này có thể triệt để nổi tiếng rồi.

Nghiêm Thủy Trường hít thở sâu một hơi, nhớ tới Lam Hữu Nhân, cháu nuôi của chính mình, trái tim mãnh liệt co lại, lại cứng rắn nặn qua một cái nụ cười, quay đầu nhìn thoáng qua Lam Thiên Vũ, thản nhiên nói: “Giác Đấu Tràng đêm nay có hắc quyền a?”

“Có.”

Lam Thiên Vũ mặt không biểu tình, tựa hồ bởi vì chuyện của con, có chút tinh thần sa sút.

“Cái kia đúng dịp, đã sớm nghe nói Vương tiên sinh thân thủ kinh người, thủ hạ ta đồng dạng có mấy cái gia hỏa không nên thân, có muốn hay không đêm nay bởi người luyện tay một chút, luận bàn thoáng qua? Mấy tên thủ hạ không nên thân kia của ta, cả ngày la hét khiêu chiến cao thủ, không biết làm sao không ai dám ứng chiến a.”

Nghiêm Thủy Trường cười nói, nói xong lời cuối cùng, ra về bất đắc dĩ thở dài.

Tại chỗ bị người ta ném đi mặt mũi, lão hồ ly tựa hồ muốn tại chỗ tìm trở về rồi.

Không Lâm cùng Sở Thành Vô nhú mày, không nói gì.

Sở Tiền Duyên ngồi tại trên ghế sa lon bên cạnh, sắc mặt sầu lo, Nghiêm Thủy Trường, rất lợi hại bộ dạng, dưới tay hắn có lẽ cũng rất lợi hại a? Nàng đối với Vương Phục Hưng có lòng tin, nhưng này cái lão hồ ly, tựa hồ là muốn xa luân chiến?

Quá không biết xấu hổ.

Lưu Mộ Dung Hàm cũng chăm chú nhìn Vương Phục Hưng bộc lộ tài năng, không muốn thất vọng, lại cũng không muốn lại để cho hắn ứng chiến.

Giác Đấu Tràng, sau khi đi lên đó, thật là muốn sinh tử đối chiến, Nghiêm Thủy Trường đây là rõ ràng muốn vạch mặt, muốn tại Giác Đấu Tràng giết chết Vương Phục Hưng để tìm về mặt mũi.

Lưu Mộ Dung Hàm thường thức Vương Phục Hưng lần đầu gặp mặt trầm ổn, thường thức hắn bây giờ cường thế tự tin, thường thức hắn bây giờ bộc lộ tài năng.

Nhưng hiện tại, hắn tựa hồ ở vào rồi một cái thiên thoái lương nan hoàn cảnh rồi.

Tiến thêm một bước, lỗ mũi. Lui một bước, nhu nhược.

Nghiêm Thủy Trường một câu, liền hấp dẫn tất cả mọi người ánh mắt, tất cả mọi người ánh mắt đều đặt ở trên người Vương Phục Hưng, cùng đợi đáp án của hắn.

Sở gia cô gia hôm nay muốn cùng người khác tại Giác Đấu Tràng chém giết sao?

Vương Phục Hưng không để cho bọn hắn thất vọng.

Lưng đeo gia tộc trách nhiệm tại gian khổ trong hoàn cảnh sinh sống hơn mười năm vẫn không có bị đè sập, rút cuộc chống được đến bây giờ có chút thành tựu nam nhân trẻ tuổi, thân thể trắng tấp, một thân bạch âu phục, đứng ở trước mặt Nghiêm Thủy Trường, không nói ra được đường hoàng cuồng vọng.

Hắn dáng tươi cười sáng lạn nói: “Ta ứng chiến!”

Tự tin gần như tự phụ.

Không lỗ mũi, trái lại, lúc này Vương Phục Hưng lộ ra một mị lực mà khó lòng có thể một cô gái nào từ chối hắn.

Lưu Mộ Dung Hàm hô hấp đột nhiên dồn dập thoáng qua, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, giật giật hai chân của mình, giữa hai chân, tại bộ vị tư mật nhất, tựa hồ có chút thần bí chất lỏng, thấm ướt quần lót của nàng, lại để cho khí chất ung dung đại khí trên mặt nữ nhân hiện lên hai áng mây hồng rực.

Kiểu diễm giống như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Bạo Lực Máu Tanh

Giác Đầu Tràng tại chỗ sâu nhất câu lạc bộ Hành Khúc, chiếm diện tích hơn ba trăm mẫu, bên trong phong cảnh quả nhiên là đình đài lầu tạ cầu nhỏ nước chảy như vẽ kiều diễm, toàn bộ Hoa Đình cũng chỉ có một nhà này mà thôi, nếu như đem cái chỗ này chế tạo thành cư xá phẩm chất cao mà nói, lợi nhuận đem dùng ước lượng đơn vị tính toán, rất hiển nhiên Ông Trùm giấu mặt câu lạc bộ cho rằng nơi đây mạng lưới quan hệ xa so với xem tới được tiền tài muốn đất đỏ hơn.

Bên trong Giác Đầu Tràng cũng không phụ lòng cái tên này, lò mờ hoàn cảnh, trong không khí tựa hồ còn mang theo một tia mùi máu tươi, kích thích mọi người tâm lý giác quan, tiến vào sau đại môn có thể thấy từng dãy chỗ ngồi, số lượng ước chừng trăm cái, chỉnh tề, toàn bộ đều là chỗ ngồi mềm mại bằng da, phía trước là một cái đài cao, không lớn, tầm mười mét vuông, hai cái đèn pha ở phía trên ánh sáng chói mắt.

Ngắn gọn, hắc ám, âm lãnh, máu tanh, còn có một chủ đề quan trọng nhất sinh tử.

Cái này là Giác Đầu Tràng.

Nghiêm Thủy Trường đi tuốt ở đằng trước quay đầu lại, nhìn thoáng qua người tuổi trẻ đêm nay không biết sống chết khiêu chiến của hắn, khoe miệng giật giật, sinh sôi kéo ra một tia cười lạnh, bình thân nói: “Tiểu Vương tiên sinh, đến nơi này, ngươi hối hận còn kịp, một hồi lên đài, chính là cục diện không chết không thôi, ngươi xác định ứng chiến?”

Ôm Sở Tiền Duyên, Vương Phục Hưng nheo mắt lại bình tĩnh nói: “Có thể giết người?”

“Đương nhiên, ngươi không giết người khác, người khác sẽ giết ngươi, Giác Đầu Tràng trên đài cao, chưa từng có thời hạn, chỉ có sinh tử.”

Nghiêm Thủy Trường bình tĩnh nói, ánh mắt liếc qua Vương Phục Hưng, ở bên cạnh hắn Khổng Lâm cùng Sở Thành Võ hai cái nhân vật cấp quan trọng này trên người nhìn lướt qua, gật đầu nhàn nhạt cười cười, lại nhìn một chút đám người đằng sau cùng tới, chặc chặc, rất tốt, người giang hồ không sai biệt lắm đều đã tới, nếu như có thể dưới loại tình huống này giết chết tiểu tạp chủng mà nói mình liền triệt để lấy lại danh dự rồi.

“Có thể ta là đoàn viên.”

Vương Phục Hưng đồng chí rất thuần lương gãi gãi đầu, cho ra một cái làm cho người ta không biết đáp án nên khóc hay cười.

Mà lấy Nghiêm Thủy Trường tâm chí, nghe được câu này cũng sùng sốt một chút, vô thức lạnh cười nói: “Đoàn của ngươi thành viên chứng nhận đâu?”

“Ném đi.” Vương Phục Hưng ‘Ngượng ngùng’ rồi.

“Nhất định phải lên?”

Khổng Lâm bình thân hỏi, ánh mắt sáng rực nhìn Vương Phục Hưng, hạ giọng nói: “Nghiêm Thủy Trường có thể ở vùng châu thổ xưng Vương nhiều năm như vậy ngươi cho rằng dưới tay hắn đều là một đám phế vật? Ta biết rõ ngươi rất mạnh, nhưng xem ra hắn tựa hồ đối với thủ hạ của mình đồng dạng có lòng tin, thậm trọng a.”

“Không sao.” Vương Phục Hưng lạnh nhạt nói, khoe miệng có chút nhếch lên: “Chúng ta tại hắc đạo phương diện liễu bất quá hắn, vậy trước tiên áp chế thoáng qua nhục khí của bọn họ, Khổng ca yên tâm là được.”

Khổng Lâm thở dài một tiếng, cùng Sở Thành Võ liếc nhau, Sở Thành Võ gật đầu nói: “Trận đầu lại để cho Tôn Tường lên đi, ngươi thân thủ không kém, trước giúp ngươi tìm kiếm ngọn nguồn, lại để cho trong lòng ngươi có một chuẩn bị, như thế nào?”

Vương Phục Hưng sùng sốt xuống, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ôm Sở Tiền Duyên tay cũng nắm thật chặt, hắn biết rõ, từ đêm nay bắt đầu, mình đã triệt để dung nhập Sở gia hoặc là nói bị Sở Thành Võ tiếp nạp, hắn cười cười, lắc đầu, đơn giản lại cố chấp nói: “Không cần.”

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Sở Tiền Duyên, nhẹ giọng cười nói: “Một hồi tình cảnh có thể có thể có chút máu tanh, tốt nhất nhắm mắt lại.”

Sở Tiền Duyên cắn môi, nói khẽ: “Ta muốn xem ngươi.”

Vương Phục Hưng không nói lời nào, cười sờ lên đầu Sở Tiền Duyên, nhìn nữ lão sư xinh đẹp ngồi ở bên người Sở Thành Võ, nhẹ nhàng nheo mắt lại, đêm nay lại muốn ngồi ở chỗ này chứng kiến một màn máu tanh hắc ám, hết thấy đầu là bởi vì chính mình.

Vương Phục Hưng nắm chặt lại nắm đấm, vừa muốn lên đài, sau lưng lại truyền đến nhất đạo tiếng nói, nhu nhu, phong tình vạn chủng: “Cẩn thận một chút.”

Hắn xoay người, thấy tựa hồ Lưu Mộ Dung Hàm còn không có nhập tọa đứng tại phía sau mình, ánh mắt sáng lóng lánh, trong hoàn cảnh lò mờ, lóe ra một loại dị thường hào quang, sau đó nàng tự nhiên cười nói, đi qua, ngồi ở bên cạnh Sở Tiền Duyên.

Nhiều hàm súc nội liễm khí chất a, nhiều làm đáng thành thực tỷ tỷ a.

Vương Phục Hưng tâm trong lặng lẽ cảm khái một câu, đi về hướng đài cao, không có đặc biệt trang bức trực tiếp nhảy tới, mà là theo bậc thang, từng bước một hướng lên, chân đi trên đất bằng.

Ngọn đèn trắng chường mắt.

Vương Phục Hưng một thân âu phục trắng, cũng không thích hợp đánh nhau giầy da, đứng ở trên đài, thân thể thẳng tắp, bình thản.

Người nam nhân này, quả thật có loại người thật hấp dẫn khí chất đấy.

Lưu Mộng Hàm lẳng lặng nghĩ đến.

Nghiêm Thủy Trường cùng Lam Thiên Vũ ngồi ở một cái nơi hẻo lánh không ai, Giác Đấu Tràng chỗ ngồi chỗ ngồi rất nhiều, bọn hắn ngồi ở chỗ này, liền bên cạnh tiếng nghị luận đều nhỏ đi rất nhiều.

Bên cạnh hai người, đứng đấy ba cái nam nhân biểu lộ lạnh nhạt, hình thể khác nhau, nhưng duy nhất giống nhau đấy chính là mỗi người trên người đều tản ra một cỗ sát ý gần như mất đi nhân tính.

Ba người ngay ngắn hướng nhìn về phía nam nhân trẻ tuổi trên đài cao một thân âu phục màu trắng, chiến ý tràn đầy.

“Dã thú, ngươi lên trước. Đối thủ rất mạnh, nhất định toàn lực ứng phó! Phế đi hắn, ta liền sớm cho ngươi từ trường học tốt nghiệp, nếu như giết hắn đi, sau khi tốt nghiệp ta tự cấp ngươi năm trăm vạn, nhớ lấy, không thể khinh địch.”

Nghiêm Thủy Trường dựa vào tại sau lưng trên ghế ngồi da thật, nhẹ nhàng lay động, nhìn Vương Phục Hưng trên đài cao, ánh mắt lẳng lẽ ác liệt mà lạnh khốc, đêm nay xem như triệt để cùng Sở gia cùng Không Lâm vạch mặt rồi, Nghiêm Thủy Trường vẫn hỏi không được, tăng thêm lam hữu người bị thương, hắn cũng không muốn vấn hồi. Hiện tại chỉ có thể tận khả năng đã kích sĩ khí đối phương, cùng Vương Phục Hưng ý tưởng ngược lại là không mưu mà hợp.

“Ta minh bạch.”

Dã thú trầm giọng nói, thời điểm nghe được tốt nghiệp cái từ này hợp thành, trong ánh mắt đột nhiên bộc phát ra một cỗ có thể nói thần thái cuồng nhiệt, người gần hai mét cao khổng lồ, toàn thân cơ bắp cao cao nổi lên, tựa hồ bao hàm lực lượng cường đại cùng sức bật, thì một cái to con, nếu như thả ở bên ngoài, làm cho người ta thị giác trùng kích liền cực kỳ kịch liệt.

“Đi đi.” Nghiêm Thủy Trường lạnh nhạt nói, nhìn Vương Phục Hưng, khóe miệng hiện lên một tia tàn nhẫn âm lãnh.

Dã thú hít thở sâu một hơi, đột nhiên xoay người một cái, nhắm ngay đài cao, hai mét cao thân thể khởi động, đi nhanh, giẫm trên sàn nhà, nặng nề tiếng vang kịch liệt chấn động, tựa hồ áp qua một mặt khác tiếng nghị luận.

Đại sảnh lập tức an tĩnh lại, sau đó tất cả mọi người thấy một cái khối gỗ cường tráng hư không tưởng nổi to con đi nhanh phóng tới đài cao, không có đi bậc thang, tới gần đài cao thời điểm, toàn bộ người thân thể đột nhiên nhảy lên, một tay bắt lấy lan can gần ba mét, thân thể cao lớn vậy mà tại một cái tay của hắn kéo hạ cực kỳ hoa lệ bắt đầu bay lên, xoay tròn, cuối cùng rơi vào trên đài cao.

Toàn bộ đài cao tựa hồ hung hăng lắc lư một cái.

Tiếng vang ảnh hưởng chấn động, còn không có triệt để biến mất, một tiếng càng lớn nổ mạnh ầm ầm truyền đến.

Trên đài cao phương, một cái thật lớn lồng sắt đột nhiên rơi xuống, trực tiếp gắn vào trên đài cao.

Từ thính phòng góc độ nhìn sang, chính là một cái lồng khổng lồ, kiên cố mà tàn nhẫn đem hai người bao phủ ở bên trong.

Sinh tử đấu, không chết không thôi!

Sở Tiền Duyên sắc mặt tái nhợt, trong nội tâm rất vớ vẩn dâng lên một cỗ điềm xấu cảm giác, gắt gao cắn môi, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng trên đài.

Tiếng động lớn náo đại sảnh đột nhiên an tĩnh lại.

Ở vào tất cả mọi người không coi vào đâu, Sở gia cùng Nghiêm Thủy Trường lần thứ nhất va chạm giống như đã bắt đầu rồi.

Vương Phục Hưng nhíu lông mày, nhìn người to con hoa lệ xuất hiện rơi tại trước chính mình, ánh mắt yên tĩnh.

“Ta là dã thú, đến từ trường học.”

Dã thú về mặt cười gằn nói, thanh âm không lớn, cam đoan chỉ có thể để cho Vương Phục Hưng nghe được.

Vương Phục Hưng nội tâm khẽ động, nhớ tới Sở Thành Võ đã từng cho mình nhìn tư liệu, nội tâm rõ ràng, nghe nói rất nhiều người đều suy đoán Nghiêm Thủy Trường cường đại nhất ắt chủ bài chính là trường học, hiện tại xem ra, đồn đại là thật, ánh mắt hắn híp híp, một cái đầu ra mạnh nhất lá bài tẩy đối thủ, còn đáng sợ hơn sao?

Đến cùng là chuyện gì lại để cho đầu kia lão hồ ly gần như đánh mất lý trí từ trường học dẫn người đến?

Vương Phục Hưng vươn tay, làm cái mời, thân nhiên nói: “Đến đây đi.”

“Ta chính là muốn đùa chết ngươi. Tiểu tạp chủng.”

Dã thú cười gằn nói, tựa hồ muốn chọc giận người trẻ tuổi lại bình tĩnh hư không tưởng nổi đối thủ, một câu vừa mới dứt lời, thân thể không hề liên lạc tức bắt đầu chuyển động.

quyền thẳng tắp.

Đơn giản mà trực tiếp, tốc độ kinh người.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, không có đón đỡ, có chút lui về phía sau một bước.

Một quyền thất bại, dã thú lập tức bắt đầu cuồng bạo, hai chân đột nhiên trên mặt đất một đập, vây quanh hai người lồng sắt ngay ngắn hướng chấn động! Mà thân thể của hắn cũng mượn nhờ cổ xung lượng, giống như đạn pháo bình thường, tốc độ nhanh hơn, lần nữa phóng tới Vương Phục Hưng, người trên không trung, một cái độ khó cao đá ngang lập tức nện xuống.

Không thăm dò, không lấy trùng hợp, từng chiêu đều là chiêu thức tàn nhẫn giết người, một chân nếu như đập trúng, đoán chừng coi như là không chết cũng phải rơi một cái kết cục người sống đời sống thực vật.

Cùng Hồ Từ là một cái thuộc tính hệ sức mạnh mãnh tướng a.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, lần nữa lui về sau một bước, tốc độ của hắn không nhanh, lại tổng có thể trước một bước tránh đi công kích dã thú.

“Bành!”

Dã thú một cước đá vào phía trên lồng sắt, lồng sắt không hề đột nhiên run run, tại trong đại sảnh yên tĩnh, dị thường chói tai.

Ngồi trong đại sảnh nhân vật lớn xem cuộc chiến tiếng trầm trở khen ngợi, thần sắc cuồng nhiệt.

Một mảnh tiếng động lớn rầm rĩ ở bên trong, chiếu ứng ra Sở Tiền Duyên khuôn mặt tái nhợt.

“Có gan cứ tiếp tục trốn tránh, phế vật!”

Dã thú cười gằn nói, lần nữa hướng phía Vương Phục Hưng nhào tới.

Chiêu thức của hắn đầu truy cầu đơn giản hữu hiệu, tựa hồ chuyên môn {vigiết người mà ra chiêu, tay, khuỷu tay, đầu gối, chân, bất kỳ một cái nào có thể tiến công bộ vị đều có thể triển khai năng lực tiến công cường đại.

Vương Phục Hưng một mực trốn, hai người tại trong lồng sắt dây dưa hai ba phút, Vương Phục Hưng rút cuộc lui mấy đi nhanh, nhìn tựa hồ có chút thở hổn hển dã thú, bình tĩnh nói: “Chơi chán rồi hả?”

Dã thú đột nhiên gào rú rồi một tiếng, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, nguyên bản bình thường tướng mạo rơi vào Vương Phục Hưng trong mắt, lại không nói ra được xấu xí, có chút buồn nôn.

“Tới phiên ta.”

Vương Phục Hưng nói một câu, sau đó đột nhiên vọt tới.

Tất cả mọi người chỉ thấy một đạo bạch sắc bóng dáng, tại thời điểm kịp phản ứng, Vương Phục Hưng đã vượt qua gần mười mét khoảng cách, trực tiếp xuất hiện ở bên người dã thú, vô dụng thời năm đám, giờ chân lên, một cước đá hướng đầu dã thú.

Dã thú lần nữa gào rú một tiếng, toàn thân cơ bắp hờ ra, toàn thân lực lượng tập trung ở cánh tay, đột nhiên thò tay, một phát bắt được một chân Vương Phục Hưng.

“Tạch...!”

Thanh âm xương cánh tay đứt gãy đột nhiên vang lên, dã thú một tay tại chỗ đứt gãy, có thể hắn lại không hề phát hiện bình thường, cái tay còn lại gắt gao bắt lấy Vương Phục Hưng cánh tay, lui về sau một bước dài, Vương Phục Hưng thân thể theo bản năng lao đảo thoáng qua, nửa người trên mất trọng lượng, tựa hồ muốn té lăn trên đất.

Dưới đài một mảnh xôn xao, tất cả mọi người bắt đầu chờ Sở gia cô gia bị dã thú hung hăng giết chết.

Chỉ có điều kế tiếp một màn lại làm cho tất cả mọi người rung động.

Nguyên bản bị dã thú bắt lấy một chân Vương Phục Hưng ở trên bản thân sắp ngã sắp xuống thời điểm một tay trên mặt đất khê chống, nhìn như mềm mại vô lực, nhưng toàn bộ đài cao tại trong nháy mắt tựa hồ cũng đột nhiên bỗng nhúc nhích.

Sau đó một thân màu trắng âu phục nam nhân một chân khác đồng thời cách mặt đất, toàn bộ người thân thể dường như trái với nguyên tắc bình thường bắt đầu bay lên.

Dã thú có chút kinh ngạc, nhìn đối thủ thân thể dùng một loại dị thường hoa lệ tư thái cuốn, có chút phản ứng không kịp.

Vương Phục Hưng toàn bộ thân thể toàn bộ cách mặt đất, bị dã thú bắt lấy một chân hoàn toàn đã thành cả người điểm lực, mặt khác một chân dùng một cái tư thế đá bóng trực tiếp đá vào đầu dã thú.

‘Bóng’ không nhúc nhích.

Dã thú đầu trục tại trong nhảy mất nổ!

Hồng bạch óc văng khắp nơi, ở tại Vương Phục Hưng màu trắng âu phục phía trên, nhìn thấy mà giật mình.

Một cước đá phát nổ đối thủ đầu!

Một cuộc cơ hồ khiến tất cả mọi người suốt đời khó quên hắc quyền, hoa lệ, ngắn gọn, dứt khoát bạo lực!

Hiện trường yên tĩnh giống như chết.

Thân thể dã thú đã mất đi đầu tại nguyên chỗ cứng ngắc lại hai giây, ầm ầm rơi xuống đất, đầu lâu vỡ vụn, máu tươi cùng óc từ hán triệt để vỡ tan trong đầu chảy ra, sũng nước rồi ánh mắt của hán.

Vương Phục Hưng thờ tay gõ gõ ở tại trên quần áo óc, tư thái ưu nhã, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm vào phương hướng Nghiêm Thủy Trường, lạnh nhạt nói: “Kế tiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Có Ta Vô Định

Trong đại sảnh Hắc quyền giây phút trầm mặc ngán ngùi qua đi, lập tức mà đến chính là tiếng hoan hô càng thêm mãnh liệt, bọn hán mặc kệ song phương đến cùng ai là người nào, những người này đều là nhân vật nổi tiếng Thượng Hải, bọn hán có tiền, có quyền, có địa vị, có quan hệ, có lẽ sẽ có kị ai, nhưng tuyệt đối sẽ không phải động cái là sợ, nếu như chỉ là bởi vì hoan hô một tiếng liền lọt vào mục tiêu Nghiêm Thủy Trường chèn ép mà nói, cái kia có thể để cho bọn họ cảm khái vị Hoa Đình giáo phụ này mà đồng thời triệt để đứng ở bên trên chiếc thuyền Sở gia.

Trời sinh bên trong con người thực chất có thiên phú mạo hiểm, lòng hiếu kỳ mãnh liệt, truy cầu kích thích, khát vọng hình ảnh có thể làm mình kích động, những người này có lẽ không dám mạo hiểm, không dám giết người, nhưng nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ quan sát từng màn kích thích, lại cùng mình không có quan hệ gì sinh tử quyết đấu, hay vẫn là đầy đủ kích thích dây thần kinh hưng phấn của bọn hán đấy.

Cái thế giới này, làm một chuyện gì, tiếng vỗ tay cùng hoan hô đều chỉ thuộc về người thắng.

Sở Tiền Duyên ngồi ở bên người Lưu Mộng Hàm, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đem một đôi tay Lưu Mộng Hàm đều nắm làm đau nhức, đây là lần thứ hai nàng thấy giết người, lần thứ nhất thấy nam nhân mình âu yếm tự mình động thủ giết người, gọn gàng mà linh hoạt, lăng lệ ác liệt bá đạo, lộ ra một màn lại để cho người ngoài cuộc đều kinh tâm động phách nhẹ nhàng vui vẻ.

Máu tươi, óc, sinh mệnh, những thứ này dường như đã thành đồ vật giá rẻ nhất, giá rẻ đến chỉ có thoáng chốc thắng được hoan hô của đám người ngoài đứng xem kia, tiếp theo rất nhanh cũng sẽ bị quên đi. Sở Tiền Duyên không phản đối cái gì, chẳng qua là cảm thấy có chút bi ai, có chút sợ hãi, hơn nữa là lo lắng, nàng vẫn luôn là nữ hài tử rất thiện lương, sẽ ở bạn trai bên người làm nũng nịu đùa nghịch, sẽ đối với hoa rơi cỏ mọc suy nghĩ xuất thần, sẽ nhìn 《mèo và chuột》 cái mặt này hơn nữa cười rất vui vẻ, cuộc sống của nàng một mực là ánh mặt trời đầy, đơn giản đấy, vô ưu vô lự, nếu như trên đài đứng đấy không phải của nam nhân mình, nàng làm sao sẽ còn ngồi ở chỗ này, làm sao có thể ngồi ở chỗ này?

Sở Tiền Duyên tư tưởng hỗn loạn, ngồi tại vị trí trước, bắt lấy tay Lưu Mộng Hàm, có chút ngốc trệ.

” Sợ hãi sao?”

Lưu Mộng Hàm nói khẽ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Sở Tiền Duyên, có chút đau lòng thương tiếc, đây đúng là cái đơn thuần hài tử mặc dù là nữ nhân đều không đành lòng ghen ghét làm khó dễ, cho dù tay của mình bị nàng nắm lấy đau nhức, Lưu Mộng Hàm cũng không muốn gây gượng.

Sở Tiền Duyên mờ mịt lắc đầu, lại mờ mịt gật đầu, ấp úng nói: ” Hán có thể bị nguy hiểm hay không?”

” Sẽ không.”

Lưu Mộ Dung khẽ giọng cười nói, ánh mắt phức tạp nhìn một chút thân ảnh kiều ngạo trên đài mạnh mẽ rắn rỏi: "Hắn rất lợi hại đấy, chúng ta có lẽ nên tin tưởng hắn, đúng hay không?"

Sở Tiền Duyên theo bản năng gật gật đầu.

"Biết rõ cái gì là xã hội sao?" Ngồi ở một bên khác Sở Tiền Duyên Sở Thành Vô nhìn thoáng qua chất nữ, sau đó vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, tiếng nói ôn hòa nói: "Người ở trường học tiếp xúc chính là hài tử, bọn hắn có tính trẻ con, ở chỗ này, người chung quanh ngồi chính là người trưởng thành, theo chân bọn họ ở chung, sẽ đổi mặt nhân tính. Cái gọi là xã hội, chính là đại nhân hài tử tạo thành quần thể mà thôi. Nha đầu, người không thể trách hắn tàn nhẫn, loại tình huống này, hắn không giết người, chết liền là chính bản thân hắn, chỉ cần hắn đứng ở chỗ này, phải tiếp tục giết xuống dưới, thẳng đến thời điểm không ai có thể ngăn cản hắn, trên đài cao giống nhau, nhảy xuống đài cao, cũng giống như vậy đấy."

Sở Tiền Duyên lắc đầu, ánh mắt si ngốc nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu trắng trên đài, cái kia là tây phục mình mua cho hắn đâu rồi, hiện tại ô uế, sợ là gia hỏa này sẽ đau lòng chứ? Nàng nói khẽ: "Ta không trách hắn." Tựa hồ vì để cho mình tin tưởng mình nói lời bình thường, Sở Tiền Duyên khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, sắc mặt tái nhợt, kéo lên đáng tươi cười cứng ngắc, như là một đóa hoa mới từ nhà ẩm chuyển dời đến trong hoàn cảnh ác liệt nhưng như cũ ương ngạnh sinh trưởng.

Sở Thành Vô cười gật đầu, đem ánh mắt một lần nữa phóng tới trên đài cao, không nói thêm gì nữa.

Sở gia nha đầu, có thể nhu nhược, có thể thiện lương, nhưng cự tuyệt yếu ớt.

Câu lạc bộ phương phương diện hành động rất nhanh, không đến ba phút thời gian, liền đi ra hai cái nhân viên công tác lên đài, thấy dã thú ngã vào trên đài, dù cho hai cái nhân viên công tác đã thành thói quen nhìn người chết, trong dạ dày cũng một hồi buồn nôn, buồn nôn khó chịu, nhìn ánh mắt Vương Phục Hưng cùng đã gặp quỷ giống nhau.

Dã thú thân thể khổng lồ nghiêng người ngã vào trước mặt Vương Phục Hưng, toàn bộ cái đầu đã thành một đoàn thịt nát, giết người, chưa từng thấy qua tàn bạo đấy như vậy, một cái nhân viên công tác trong đó tiến lên một bước, giọng nói có chút run rẩy nói: "Tiên sinh, người cần khôi phục thoáng qua thể lực sao? Hoặc là trực tiếp tiến hành trận tiếp theo?"

"Trận tiếp theo."

Vương Phục Hưng ngũ khí cũng đồng dạng đang run rẩy, thậm chí cả người đều rất khó giữ vững bình tĩnh, hắn đứng ở trên đài, tại trong ánh mắt người dưới đài còn có thể duy trì lấy cao ngạo ưu nhã, nhưng nhân viên công tác cách hắn khoảng cách thân cận quá, tự nhiên có thể nhìn ra dị thường của hắn.

Cái tên điên này, hắn ở đây hưng phấn, tại kích động.

Nhân viên công tác không dám nhiều lời, cùng cái mới nhìn qua này bình tĩnh biến thái cùng một chỗ, hắn bị dọa sợ, kêu gọi đồng bạn đem thi thể dã thú khiêng xuống đi, trực tiếp tuyên bố trận tiếp theo.

Nhiệt huyết sôi trào!

Vương Phục Hưng tại một cước đá nát thân thể dã thú sau trong cơ thể huyết dịch dường như điên cuồng bắt đầu bốc cháy lên, chiến ý bành trướng, cái loại cảm giác nắm giữ sinh tử đối thủ cơ hồ khiến hắn có gan ngựa mặt lên trời hét dài xúc động. Nơi này là Giác Đấu Trảng, hắn có thể giết người, hắn muốn giết người!

Sát sát sát!

Vương Phục Hưng đột nhiên quay đầu, sát khí áp chế rút cuộc không nổi nữa, đều trút xuống, phô thiên cái địa, hướng phía Nghiêm Thủy Trường phương hướng mạnh vọt qua.

Hắn giơ cánh tay lên, nhìn Nghiêm Thủy Trường, nhẹ nhàng ngoắc ngón tay.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, mỗi người trái tim lại đang kịch liệt nhảy lên, Sở gia cô gia liền tiếp đối với Nghiêm Thủy Trường khiêu khích, lão hồ ly kia, sợ là muốn điên rồi a?

Một cái nam nhân gầy mặt sắc mặt ngưng trọng tiêu sái lên đài, tiến vào trong cái lồng giam kia, vừa mới đi vào, liền đã cảm thấy trong ngực một buồn bực, sát khí đối thủ toàn bộ hướng phía hắn bắt đầu khởi động tới đây, áp lực cường đại hầu như ép tới hắn không muốn thở nổi.

Khí thể vừa nói, cũng không phải là không có lửa thì sao có khói đấy.

Thân chức vị cao, bàn tay quyền hành, giết người như ngóe, đều mang theo đặc biệt khí chất, loại người này một khi nghiêm túc, rất dễ dàng tạo thành áp lực cho người ta.

Có thể đối thủ trước mặt cùng mình cùng thậm chí còn muốn so với chính mình nhỏ hơn, tại sao có thể có sát khí cùng chiến ý cường đại như vậy, mới vừa vào trận liền làm cho mình có cảm giác vô lực phản kháng?

Hắn yết hầu gật gật, cứng rắn áp chế tự bình tĩnh, nhìn Vương Phục Hưng, cũng chịu không nổi nữa, tay phải vươn về trước, một thanh đoản đao hàn quang lóe lên trực tiếp ra hiện trong tay hắn.

Cầm chặt chuôi đao, hắn lập tức cảm thấy nhẹ nhõm rồi không ít, hẳn là ở tổ chức sắp tốt nghiệp giáp đẳng, luyện đao từ nhỏ, chỉ cần thanh đao nắm trong tay, có thể cho hắn một loại dị thường tự tin.

”Ta là khoái đao. Đến từ tổ chức. Ngươi có thể sử dụng vũ khí.”

Hắn trầm giọng mở miệng nói, ánh mắt cũng dần dần trấn định lạnh lùng.

”Có thể đã bắt đầu sao?”

Vương Phục Hưng động tác có chút cứng ngắc quay đầu, nhìn lên nam nhân trước mặt đang sắc mặt ngưng trọng kia, ngữ điệu cũng không như lúc trước, lời nói nhanh chóng thật chậm, lúc này lại mang theo một tia ý tứ âm nhu âm trầm.

Khoái đao nội tâm nghiêm nghị, thật vất vả mới nhắc tới tự tin lần nữa biến mất hơn phân nửa, hắn hít thở sâu một hơi, lưỡi đao chỉ phía xa Vương Phục Hưng, trầm ổn nói: ”Thỉnh.”

Vương Phục Hưng triển khai.

Vừa dứt lời, khoái đao lại phát hiện trước người thân ảnh màu trắng đã biến mất, ánh mắt bỗng hoa lên, đại địch của mình cũng đã xuất hiện ở trước mặt mình.

Chủ động công kích!

Quyền đầu thẳng tắp, chiêu thức đồng dạng đơn giản, lực lượng cùng tốc độ kết hợp, ngắn gọn hữu lực!

Bên trên một cuộc kia hắn không thích cùng ứng dã thú dây dưa đấu pháp thiếu chút nữa chịu thiệt, hiện tại tự nhiên sẽ không tái phạm sai lầm lần thứ hai.

Sắc mặt thâm biến, khoái đao trong ánh mắt lập tức hiện lên một tia hoảng sợ, nhưng không có lui về phía sau, không để ý Vương Phục Hưng nắm đầm, tay phải giơ lên thân đao, đối với Vương Phục Hưng thẳng tắp, đâm tới.

Khoái đao sờ dĩ gọi khoái đao, khẳng định là bởi vì hắn xuất đao rất nhanh.

”Rắc rắc!”

Vương Phục Hưng một quyền oanh tạc tại bên trái bả vai khoái đao, thanh âm xương cốt đứt gãy không hề vang lên.

Khoái đao sắc mặt lập tức trắng bệch, đao trong tay phải lại không loạn chút nào, trực tiếp đâm về vị trí trái tim Vương Phục Hưng.

Hắn nhanh, Vương Phục Hưng nhanh hơn.

Mặt khác, một cái tay trái thủy chung không nhúc nhích lần này nâng lên, năm ngón tay có chút co lên, giống như trảo không phải trảo, giống như quyền không phải quyền, bỗng nhiên nâng lên, tại lưỡi đao khoái đao đâm tới trong nháy mắt, đột nhiên giữ ở chuôi đao khoái đao!

Năm ngón tay kết hợp, giống như một cái kềm sắt, hàn quang bắn ra bốn phía thân đao tùy ý khoái đao dùng lực như thế nào, vậy mà cũng không thể tiến về phía trước mây may.

Vương Phục Hưng một tay gạt gao bắt lấy thân đao, căn bản không cho khoái đao bất luận cái thời gian phản ứng gì, thân nhiên nói: ”Gặp lại.”

Tay trái bỗng nhiên phát lực.

Đoạt đao!

Khoái đao chỉ cảm thấy tay cầm đao đột nhiên truyền đến một hồi đại lực, từ trước đến nay đều nắm rất nhanh chuôi đao vậy mà trực tiếp rời tay, dưới sự kinh hãi định muốn rút người ra lui về, chỗ cổ lại đột nhiên truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt.

Vương Phục Hưng biểu lộ như trước, yên tĩnh như giếng nước, trong ánh mắt sát khí lại càng liều lĩnh lăng lệ ác liệt, một đao trực tiếp sượt trước cái cổ khoái đao!

Thân đao từ một bên tiến vào, từ khác một bên đi ra, nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa.

Chỗ mũi đao, từng giọt một máu tươi cấp tốc nhỏ xuống.

Sắc mặt khoái đao trắng xám, ở trong cổ họng ai oán vài tiếng, trực tiếp đã bị chết ở tại dưới đao của mình.

Từ giao thủ đến lúc chấm dứt, vẹn vẹn hai chiêu!

Không đến mười giây, khoái đao chết trận.

Vương Phục Hưng ngang nhiên mà đứng, có ta vô địch!

Mặc dù là Nghiêm Thủy Trường về mặt âm trầm ngồi trong góc, cũng nội tâm rung động, về mặt rung động.

Vị Sở gia cô gia trẻ tuổi này, nhiều lần hướng mình khiêu khích, thủ pháp giết người của hắn, quá tàn bạo một chút.

Quả nhiên là không kiêng nể gì như thế sao?

Lam Thiên Vũ nhẹ giọng thở dài, nhìn Nghiêm Thủy Trường, lầm bầm ” Chúng ta triệt để chọc giận hắn, hoặc là nói, là tỉnh lại hắn, đây không phải chuyện tốt.”

Nghiêm Thủy Trường về mặt ngưng trọng, khẽ gật đầu.

Đêm nay hắn nếu không chết, ngày mai chắc chắn dương danh Hoa Đình!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Nam Nhân Thiết Cốt

Trên thế giới đẹp nhất phong cảnh cũng không xuất hiện một cách thường xuyên liên tục, mà chính là một cái phong cảnh nào đó thời điểm bất kỳ đột nhiên lóe lên, bởi vì không thể lâu dài, cho nên liên lộ ra đặc biệt xinh đẹp, ví dụ như cầu vồng, ví dụ như ảo ảnh.

Bạo lực cũng là một loại đẹp, cho nên có cái từ bạo lực mỹ học hình thành nên.

Đối với nhân vật nổi tiếng đêm nay ngồi ở Giác Đấu Tràng đại sảnh Thượng Hải mà nói, đây tuyệt đối là hắc quyền rung động lớn nhất mà bọn hắn gặp được từ khi sinh ra tới nay, máu tanh bạo lực, nhưng không lộ ra vẻ dơ bẩn, cái loại này lăng lệ ác liệt sát phạt liêu lĩnh khí thế lại để cho tất cả mọi người không thể kìm nén được mà hoan hô xúc động, đặc sắc mà rung động, làm cho mọi người tham lam muốn ngắm nhìn mãi, nhìn một lần không ngán, đã nghĩ nhìn lần thứ hai, lần thứ hai không chán ngán, sẽ nghĩ đến lần thứ ba được chứng kiến một màn phấn khích như thế, trên đài cao Sở gia cô gia ra tay dứt khoát, tuy rằng đối thủ không phải là đệ đi chăng nữa, nhưng hắn ra tay quá là nhanh, để lại cho đại đa số người xem ấn tượng không hề nhỏ, vô địch thiên hạ.

Cái này cũng giống như một nam nhân đem nữ nhân áp đảo dưới thân, tiến vào thân thể đối phương, mặc dù dị thường bạo lực, mỹ nữ vô cùng thoải mái, nhưng còn không có thoải mái cho tới khi nào xong thôi, đối phương trong nháy mắt liền tước vũ khí đầu hàng, thời điểm này, chỉ sợ đại bộ phận mỹ nữ đều chọn ôm thật chặt mình bạn trai cầu xin lại để cho hắn ở đây đến một chút đi?

Dưới đài tuyệt đại đa số người xem đồng dạng làm ra cùng loại lựa chọn, không biết ai là người hô lên đầu tiên, sau đó toàn bộ mọi người lập tức cuồng nhiệt, trong thời gian ngắn đạt đến cực đỉnh cao trào.

“Đánh tiếp, đánh tiếp một trận!”

Tiếng kêu hoan hô liên tiếp, nhắc lên một mảnh không khí như thủy triều, đêm nay người đàn ông trẻ tuổi này dùng phương thức bạo lực trực tiếp nhất làm cho đám nhân vật nổi tiếng này đánh mất lý trí, trong đầu chỉ có một suy nghĩ muốn hắn ra tay, sau đó dễ như trở bàn tay tiêu diệt đối thủ, rồi lại đánh tiếp, tốt nhất một mực đánh tiếp.

Vương Phục Hưng đồng chí, Sở gia cô gia, dùng phương thức đơn giản nhất, chinh phục chinh phục toàn bộ nam nhân cũng như nữ nhân ở đây.

Àn, tuy rằng đây là không quá khoa học đấy.

Trong góc đại sảnh, sắc mặt âm trầm Nghiêm Thủy Trường nắm thật chặt hai bên lan can, cảm giác chung quanh mỗi một tiếng hoan hô đều giống như một cái tát hung hăng lên mặt mình, BA~ BA~ vang lên, đau nhức mà si nục. Chìm nổi nhiều năm, hắn còn có thể kiệt lực khiến cho mình bộ mặt biểu lộ trở nên bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại hầu như có lửa bốc lên ngàn ngọn.

Người trẻ tuổi này cho hắn quá nhiều việc ngoài ý muốn cùng ‘Kinh hi’. Đến Giác Đấu Tràng là mình nói ra, sinh tử đối lập quyết cũng là mình nói ra, rút cuộc đối phương không hề sợ hãi, gọn gàng mà linh hoạt hạ sát thủ, hai tên tay sai tinh anh bậc nhất của hắn đã nằm lại trên sàn rồi.

Dã Thú cùng Khoái đao đều thất bại? Chê cười, Nghiêm Thủy Trường trên tay có tư liệu về hao người bọn hắn, thể năng, tốc độ, sức bật, sức chiến đấu, đều có một cái hồ sơ rõ ràng vô cùng, hắn tự tin hai tên thủ hạ của mình vừa mất đi, nếu đặt trong thế giới ngầm ở Hoa Đình này có thể nói là hảo thủ số một số hai, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ không phải hai người không đủ mạnh, mà là đối phương quá mức cường đại.

Nghiêm Thủy Trường sắc mặt âm lãnh liếc qua ba người trung niên nam nhân cuối cùng xuất hiện, ngữ khí lạnh như băng: “Người có bao nhiêu năm chắc?”

Trung niên nam nhân thân cao gầy mà thon dài, không có cảm xúc, phảng phất là một cây cây gậy trúc cắm trên mặt đất vậy, sắc mặt hẩn ngưng trọng, cùng trên đài Vương Phục Hưng xa xa đối mặt, do dự một hồi, mới ngừ khí khô sở nói: “Tôi đa bốn thành.”

Nghiêm Thủy Trường một mực buồn bực, thiếu chút nữa muốn ói máu, bốn thành? Vậy không phải nói trên cơ bản không có có bao nhiêu nắm chắc?

“Xem ra hôm nay chính là tự đem đá đập chân mình rồi a.”

Nghiêm Thủy Trường thì thảo tự nói, lập tức ánh mắt lạnh lùng xuống, nhìn trung niên nam nhân, tàn nhẫn cười nói: “Đi lên, giết không được hẩn, ngươi cũng không cần xuống nữa!”

Trung niên nhân sắc mặt đỏ dần, tựa hồ đã sớm biết kết quả này, biết rõ chờ mình kết quả lớn chính là cái chết, vẫn là chậm rãi đi lên đài, tiến vào cái lồng sắt làm cho người ta tuyệt vọng kia, đón đỡ một cỗ đại áp lực, nhìn Vương Phục Hưng, thần sắc bình tĩnh.

“Bảo danh.”

Vương Phục Hưng nói, khoe miệng có chút gợn lên một cái độ cong, như cũ ngữ điệu cực kỳ chậm rãi, nhưng từ khi hẩn bắt đầu giết đã thú, toàn thân khí thế không ngừng tăng vọt, không ngừng biến hóa, cho tới bây giờ, thậm chí có một tia tà ác xen lẫn vào trong tâm trí hẩn.

“Chủ nhiệm lớp. Đến từ trường học.” Gầy gò nam nhân bình thản nói, tuy rằng kinh hãi, nhưng cũng không dám có chút biểu lộ, hẩn vốn là đối với thực lực của mình không nhiều lắm tin tưởng, một khi yếu thế, hậu quả có thể nghĩ rồi.

“Có thể bắt đầu sao?”

Vương Phục Hưng mỉm cười nói, hướng về phía trước chậm rãi bước ra một bước.

Vền vẹn một bước, sát khí liền không kiêng nể gì cả hướng phía chủ nhiệm lớp áp tới.

“Mời!” Chủ nhiệm lớp sắc mặt ngưng trọng dị thường, vậy mà không dám chủ động tiến công.

Thân ảnh màu trắng lóe lên, lập tức biến mất, tại trong mắt người bình thường, dường như trong truyền thuyết thuần di, một cái thời gian trong nháy mắt liền hướng trước đi tới hơn mười mét.

Chủ nhiệm lớp tại thời điểm Vương Phục Hưng lóe lên lập tức cũng bắt đầu chuyển động, hầu như cùng Vương Phục Hưng đồng thời biến mất.

Một giây sau.

Vương Phục Hưng đứng ở vị trí của chủ nhiệm lớp vừa đứng, mà chủ nhiệm lớp đứng ở vị trí Vương Phục Hưng.

Dưới đài xôn xao.

Tất cả mọi người đều được nhen nhóm lên sự hưng phấn, trong mắt bọn hẩn, chỉ là một cái chói mắt công phu, hai người cách hơn mười mét khoảng cách liền đổi rồi một lần vị trí, lần này chính alf thực lực ngang nhau a? Lần này thời gian có lẽ có thể dài một chút a?

“Ngươi có thể làm được sao?”

Sở Thành Võ ánh mắt híp híp, nhìn tâm phúc tuyệt đối bên cạnh mình Tôn Tường nói nhàn nhạt.

“Có thể. Loại này khởi động tốc độ rất nhiều người đều có thể làm được, nhưng một mực bảo trì tốc độ như vậy lại không dễ dàng, người trung niên kia là cao thủ, tối thiểu nếu so với hai cái tên lên lúc trước thì hơn nhiều, chỉ bằng phần này tốc độ, cũng không phải hai tên phế vật kia có thể đạt tới.”

Tôn Tường bình tĩnh nói, nhìn Vương Phục Hưng trên đài, trong ánh mắt bộc phát ra một cỗ thường thức không hề che giấu.

Vương Phục Hưng đồng dạng có chút ngoài ý muốn.

Nguyên bản cho rằng gia hỏa trước mặt mình bây giờ cùng hai tên vừa nãy thực lực không sai biệt lă, hiện tại xem ra, hẩn thân thủ cao minh hơn nhiều, chủ nhiệm lớp, đó không phải là trường học lão sư? Quả nhiên vẫn còn có chút môn đạo đấy.

Vương Phục Hưng nhíu mày, thân thể đột nhiên biến mất, tốc độ so với vừa rồi có thể nói đã nhanh hơn gấp đôi.

Nội tâm cực kỳ khiếp sợ chủ nhiệm lớp muốn trốn tránh, nhưng bước ra chưa được hai bước, nơi bả vai liền đột nhiên truyền đến một hồi đau đớn, trực tiếp đem thân thể của mình lôi kéo trở về, khi hẩn còn muốn tính toán làm thế nào để trốn thoát, cánh tay trái bả vai một hồi đau đớn kịch liệt cảm giác liền đột nhiên truyền tới.

Tay trái phế đi. Chính là do thanh niên trẻ tuổi trước mặt làm ra.

Đây là chủ nhiệm lớp đệ nhất ý tưởng, lập tức có chút khó tin, bản thân hẩn sở trường chính là tốc độ, thiên hạ võ công, duy nhanh không phá, hẩn mang một đám đệ tử, toàn bộ đều là sát thủ dựa vào tốc độ, kết quả hôm nay thậm chí có người tại chính mình am hiểu nhất triệt để đánh bại mình, đối với hẩn

mà nói, quả thực chính là một con ác mộng.

“Nội tâm không có chút nào chiến ý, như thế nào dám lên thành đối thủ của ta? Người chỉ có chạy, chỉ có thể cái chết nhanh hơn.”

Vương Phục Hưng thanh âm vang lên, đậm mạc lạnh như băng, chủ nhiệm lớp thân thủ xác thực không kém, coi như là Vương Phục Hưng thu thập cũng phải phí một phen tay chân, nhưng kẻ này chưa lên sàn đấu đã mang theo một tâm trí sợ hãi, chính thức mất đi tư thái của một võ giả, vừa bắt đầu liền thua một nửa, hẳn hiện tại, trong mắt Vương Phục Hưng, liền so với Dã Thú cùng Khoái Dao cũng không thể bằng.

Một tay đột nhiên phát lực.

Bóp mạnh vào đoạn cánh tay đã gãy của chủ nhiệm lớp một cái, đem thân thể của đối phương chính diện mặt đối mặt với mình, Vương Phục Hưng cười lạnh một tiếng, vung quyền, trực tiếp oanh hướng vào phía cái mũi của đối phương.

Không phải sát chiêu.

Nhưng là triệt triệt để để tàn phá.

Vương Phục Hưng xuất quyền cực nhanh, tại chủ nhiệm lớp không có kịp phản ứng thời điểm, đã một quyền đập vào sống mũi đối phương.

Máu tươi đầm đìa, Vương Phục Hưng một đôi nắm đấm lập tức dính đầy máu mũi, mà chủ nhiệm lớp thân thể cũng bay rớt ra ngoài, hung hăng đụng vào rào sắt chắn sàn đấu, ầm ầm vang lớn ở bên trong, toàn bộ cái mũi triệt để sụp xuống xuống dưới, mặt đầy máu, dữ tợn đáng sợ.

“Hắn đều muốn đùa chơi chết mình đến phóng thích sát khí!”

Chủ nhiệm lớp trong đầu đột nhiên hiện lên một cái ý nghĩ, sau đó rung mình một cái, cánh tay trái đau đớn cùng cái mũi nhức nhối dường như trong nháy mắt biến mất bình thường, hẳn chỉ biết là, nếu quả thật là như lời nói kia, một người thanh niên trẻ tuổi đêm nay chính thức khiến hắn chết thảm.

Vương Phục Hưng không nói một lời, một quyền nện sống mũi của đối phương, không có chút nào dừng lại, tại một lần vọt tới vung lên nắm đấm.

Còn đang suy nghĩ miên man chủ nhiệm lớp đột nhiên tập trung tư tưởng suy nghĩ, tránh cũng không thể tránh, ngược lại khơi dậy dũng khí của hắn cùng máu tanh, điều động toàn thân khí lực tập trung ở trên tay phải, đồng dạng một quyền oanh tới.

Quyền đầu chạm nhau.

Nặng nề tiếng vang cùng đài cao lồng sắt cộng hưởng biến thành tiếng vang cực lớn.

Chủ nhiệm lớp tay phải triệt để bị phế, cùng Vương Phục Hưng đụng nhau một quyền, xương cốt trên cánh tay phải trực tiếp phá da thịt mà lòi ra, gãy thành bảy tám đoạn, nhìn qua mà thấy ghê rợn.

Cực lớn đau đớn lại để cho chủ nhiệm lớp khuôn mặt triệt để biến hình, toàn thân run rẩy, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn Vương Phục Hưng, cắn răng cầu khẩn nói: “Tha mạng, ta nguyện ý đi theo người, làm một con chó của người.”

“Con chó cũng cần ăn xương đó, ta có thể mua không nổi.”

Vương Phục Hưng lạnh nhạt nói, lần nữa xuất kích.

Cả người hắn giống như nhập ma, tàn phá, đá kích, hủy diệt.

Sát khí ngập trời!

Ba phút.

Vương Phục Hưng rút cuộc thu tay lại, bong lỏng đối thủ bị tán phá thành một đồng thịt nhão không ra hình người kia, nội tâm hung hăng rút cuộc cũng bình tĩnh lại.

Hai tay hai chân, đầu gối, ngón tay, ngực bụng, toàn bộ đứt gãy, chủ nhiệm lớp đã đoán đúng, hẳn đã thành đêm nay chính là bị chết thảm nhất.

Màu trắng âu phục dính bên trên là màu đỏ tươi, Vương Phục Hưng sắc mặt dần dần khôi phục lại bình tĩnh, đêm nay bạo lực tàn nhẫn gần như diệt sạch nhân tính, lại để cho hắn đem oán khí vui trong lòng vô số năm ấp phát tiết ra, trong nội tâm nhẹ nhõm rất nhiều.

Nhìn chủ nhiệm lớp vô cùng thê thảm thi thể, Vương Phục Hưng không chút nào lưu luyến, chui ra khỏi cái lồng sắt, dưới đài cao đem hai bàn tay dính máu rửa sạch, coi bộ âu phục đã nhuộm thành màu máu, lộ ra áo sơ mi màu trắng, bước chân trầm ổn, sắc mặt bình tĩnh hướng phía Sở Tiền Duyên đi qua.

Trong đại sảnh một hồi rối loạn.

Không có tiếng vỗ tay, không có hoa tươi, không có hoan hô.

Vừa rồi tuyệt đại đa số người hưng phấn sắc mặt triệt để biến mất, nhìn Vương Phục Hưng ánh mắt cùng gấp quỵ giống nhau, mỗi người đều mang theo một vẻ hoảng sợ cùng kiêng kỵ không thể che giấu được.

Khổng Lâm không nhúc nhích, Sở Thành Võ không nhúc nhích, Tôn Tường không nhúc nhích, Lư Mộ Hàm lại theo bản năng hướng bên cạnh ngồi dịch đi một tí, nhìn Vương Phục Hưng ánh mắt có chút trốn tránh.

Chỉ có nhìn như rất nhu nhược Sở Tiền Duyên đứng lên, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng cố gắng bảo trì mỉm cười, hướng về Vương Phục Hưng đi tới.

Một bước, hai bước, ba bước.

Không ngừng nghỉ chút nào, cuối cùng đi đến trước mặt Vương Phục Hưng, tại tất cả mọi người chứng kiến, nhẹ nhàng ôm phần eo của hắn, tựa vào trong lòng ngực của hắn.

Toàn bộ đại sảnh tạo thành một bộ yên tĩnh im ắng hình ảnh.

Vương Phục Hưng cứng rắn nội tâm lặng yên mềm mại, nội tâm từng đạo phòng tuyến nơi người con gái sắc mặt tái nhợt này ôm lấy hắn, triệt để tan vỡ, dễ như trở bàn tay.

Hắn mở ra hai bàn tay vừa dính đầy máu tươi tuy đã được gột rửa sạch sẽ, ôm Sở Tiền Duyên, ngữ điệu nhu hòa lại kiên định, dường như hứa hẹn giống nhau, nói khẽ: “Mặc kệ hai tay của ta dính đầy bao nhiêu máu tươi, chỉ cần người ở bên cạnh ta, ta có thể cho người hạnh phúc.”

Sở Tiền Duyên ngoan ngoãn gật đầu, không nói gì.

Thiết cốt nhu tình.

Đây không phải là thứ nữ nhân hướng tới hay sao?

Vừa mới lui ra phía sau một bước nhưng bây giờ lại cũng không cách tiến về phía trước Lư Mộ Hàm giạt mình một chút, đột nhiên có cảm giác rất muốn rơi lệ xúc động.

Trên thân cùng hạ thân cùng một chỗ rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tình Dịch

Đầu tháng tám là cuối mùa hè, vừa mới qua đại thử, còn không có lập thu, quang cảnh, không thể nghi ngờ chính là buồn chán nhất một đoạn thời gian trong năm.

Hoa Đình thuộc về tiêu chuẩn phương Nam quốc tế hóa thành phố lớn, tuy rằng gần với biển, nhưng mùa hè độ ẩm đến ba mươi bảy độ trở lên, hay vẫn là chuyển rất bình thường.

Tối gần đang buổi trưa, Hoa Đình Phục Sáng đại học phụ cận, một cỗ Individual bản đại chúng đã ngừng sản xuất chậm rãi hành sử trên đường phố, tốc độ xe chậm chạp, xem ra chủ xe tâm tình rất nhàn nhả.

Trên internet có một chê cười, nói là một cái Đại ca mở ra Huy Đăng Lão là bị người nhìn thành là Passat, sau đó chính là các loại khổ bức tao ngộ, loại này thuyết pháp khoa trương cực điểm, Huy Đăng Lão hoa lệ ở nơi này, thì càng không thích ứng, mẹ nó ai bán kiến 6.0L sắp xếp số lượng Passat? Đây quả thực là quốc tế vui đùa nha, bất quá Huy Đăng tạo hình xác thực đem ít xuất hiện trung dung làm được cực hạn, mặc dù là đặt ở trung dung quốc gia, cái này xe lượng tiêu thụ cũng không tính là quá lý tưởng.

Có thể dùng tiền mua Ferrari đại chúng chạy băng băng, người này trăm ổn bình tĩnh đến cái gì trình độ?

Huy Đăng chậm rãi hành sử, trong xe ngồi hai cái nam nữ trẻ tuổi, so với chiếc xe bọn họ đang ngồi, một nam một nữ này quả thực quá mức chói mắt rồi, lái xe là một phụ nữ mặc quần jeans đơn giản. Nữ nhân mặc một màu đen thanh lịch, tết tóc đuôi ngựa, ngũ quan tinh xảo như búp bê, một tiêu chuẩn khuôn mặt em bé lúc này lại mang theo tức giận thần sắc, phồng lên cái miệng nhỏ nhắn thờ phỉ phỉ cùng nam nhân khí tức ôn nhuận bên cạnh không ngừng cắn nhai.

Ưu nhã, anh tuấn, ấm áp, lạnh nhạt.

Thon dài dáng người, dù cho ngồi ở trong xe, cũng có loại cao ngất tư thái, nam nhân như vậy, có lẽ sẽ không để cho tất cả nữ nhân đều vừa thấy đã yêu điên cuồng, nhưng lần đầu tiên nhất định có thể làm cho người ta một loại hảo cảm.

Đó là một nam nhân nhìn qua cũng không có gì là nguy hiểm.

“Ca, tại Hoa Đình ở thêm nhiều ngày một chút có được không vậy, đợi đến lúc ta khai giảng người trở về nữa, như thế nào đây? Chẳng lẽ người không muốn cảm thụ một chút trường học mà phụ thân đã ở năm đó sao? Hẳn năm đó thế nhưng là ở chỗ này quen biết mẹ chúng ta đó, nói không chừng hiện ở chỗ này vẫn còn truyền lưu tài tử giai nhân phong lưu câu chuyện.”

Hai người trong xe giảng co một hồi, cực kỳ đáng yêu so với loli còn loli hơn, nữ hài nhìn thấy ca ca không có động tĩnh, chỉ có thể thay đổi chiến lược làm nũng.

“Ta chính lại thoáng qua nhé, năm đó phụ thân ở chỗ này ngây người chỉ sợ không đủ một tháng liền nghỉ học, có thể có chuyện gì dấu vết lưu truyền tới? Thanh nhi, người ở nơi này trung thực một chút đi, ta sẽ bồi người vài ngày, nhưng trung tuần tại Hoàng Hải có quân diễn, ta phải qua đó, mấy ngày nay còn muốn tại Hoa Đình phương diện đi đi lại lại, sợ là không có bao nhiêu thời gian bồi người chơi đùa.”

Giống như ánh mặt trời bình thường ấm áp nam nhân nói khẽ, nói ra cuối cùng, có chút áy náy nhìn muội muội.

Trần Mộ Thanh lần nữa cong lên khoe miệng a, châm chọc khiêu khích nói: “Ồi!!!, Trần thượng tá bận rộn như vậy, có thể làm cho ngài tiến ta đến Hoa Đình, tiểu muội thật đúng là vinh hạnh đây.”

Thượng tá? Thượng tá?!

Trung Hoa quân đội mặc dù không có như giới chính trị quá nhiều khuôn sáo, nhưng một cái hai bốn hai năm tuổi thượng tá, hay vẫn là không thấy nhiều đấy, có thể leo đến một bước này, ngoại trừ bản thân nổi tiếng năng lực, nhất định còn có nghịch thiên bối cảnh, dù sao bây giờ là hòa bình niên đại, chính quy quân nhân, kiếm đâu được nhiều cái công huân thời chiến loạn? Bất quá ngẫm lại bọn hắn mở ra cái xe hơn hai trăm vạn lại bị người ta nhầm thành hai mươi vạn, bối cảnh hơn phân nửa cũng không hề đơn giản một chút nào.

“Hai năm qua vô luận là đối với ta, hay là đối với người trẻ tuổi trong nhà, đều rất máu chó, có thể vọt tới chúng ta một bước này, rất bình thường, nhưng đây là đường ranh giới, có thể đi xa hơn nữa, đi rất cao, ai cũng cần phải thật cố gắng, người a, chính là vô ưu vô lo tiểu công chúa, an tâm đến trường, sau khi lớn lên liền tìm người gả cho, thật tốt, lại không ai bức người quan hệ thông gia, người đủ hạnh phúc. Không cho phép tùy hứng.”

Nam nhân trẻ tuổi cười nói, Huy Đăng đã dừng tại cửa ra vào, hất hạ cửa xe xuống, chọn điều thuốc, nhìn Phục Sáng đại học bốn chữ ánh mắt yên tĩnh, trên người không có nửa điểm khí chất quân nhân nên có, ngược lại có chút hương vị của Vương tử trong truyền thuyết.

“Vậy người trở lại Hoa Đình làm gì vậy, có bản lĩnh không đến tiến ta à, ta tự chính mình cũng có thể đến đấy.”

Trần Mộ Thanh trừng mắt nói, một chút cũng không có bị ca ca làm động dung bộ dáng.

Tuổi còn trẻ cũng đã là thượng tá nam nhân cũng không tức giận, cực kỳ kiên nhẫn giải thích nói: “Tiền người đến trường là một chuyện, phụ thân để cho ta tới đây cùng nơi đây chính thức bàn bạc thoáng qua, nhìn xem có hay không khả năng hợp tác, dù sao ta là quân nhân, cảm vẫn bồi lễ đến Hoa Đình, vẫn an một ít trường bối chính là điều cần thiết, sẽ không khiến cho ai hoài nghi.”

Trần Mộ Thanh tuy rằng đáng yêu ngây thơ, nhưng cuối cùng không phải người ngu, trái lại, nàng còn có cảm giác với chính trị tương đối nhạy cảm, trong nhà an bài nàng đi Nhân Dân đại học, sau khi tốt nghiệp trực tiếp tiến vào thể chế bên trong, nhưng nàng lại kiên trì muốn tới Hoa Đình dạo chơi, đi dạo đi dạo liền đi dạo đến Phục Sáng rồi, nàng nhẹ nhàng cau mày, nhìn ca ca sắc mặt bình tĩnh ôn hòa, mở miệng nói: “Là Chu Quang Minh thúc thúc ở chỗ này có áp lực?”

Chu Quang Minh, Hoa Đình thường vụ Phó thị trưởng, thị ủy thường ủy trong bài danh đệ tứ, chính là một trong những người có quyền lực nhất trong tòa thành thị này.

Nam nhân trẻ tuổi khẽ gật đầu, nhẹ giọng thở dài nói: “Chúng ta đối với nơi này thâm thấu không đủ, tuy rằng không ai xa lánh Chu thúc thúc, nhưng rất nhiều chuyện, cũng không có người nào có thể thương lượng, trước đó vài ngày Hoa Đình quan trường nhắc lên một cái không lớn không nhỏ địa chấn, nghe nói nguyên nhân là bởi vì một người tuổi còn trẻ, đó là một cơ hội, phụ thân ý định cùng Hạ gia hợp tác một lần, ta buổi tối sẽ cùng Lý thư ký ăn cơm thương lượng qua một chút.”

Trần Mộ Thanh ánh mắt sáng long lanh, tràn đầy giao hoạt thần thái, nói khẽ: “Nhất định là có chuyện liên qua đến thị ủy phó thư ký Phương?”

Trẻ tuổi thượng tá gật gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt: “Lần này liên lụy đi ra đều là thủ hạ của hắn, Lý thư ký vốn là muốn cầu ổn, tạm thời ngăn chặn hắn bành trướng, bởi vì phía dưới nhất định mà nói, không chuẩn lại sẽ tới một người khó dây dưa, nhưng phụ thân tự mình cùng Hạ lão gia tử nói qua liền không giống nhau, phó thư ký Phương nhất định sẽ bị điều đi hoặc thậm chí là hạ đài, chúng ta một người ngồi ở thị ủy phó thư ký trên vị trí, như vậy chẳng những cùng Hạ gia đạt thành mục đích hợp tác, cũng có thể giảm bớt Chu thúc thúc công tác áp lực, có sao mà không làm?”

Hắn ngữ khí có chút ngừng tạm, nhẹ giọng thở dài nói: “Đáng tiếc đại tỷ rồi, vốn là một cái cơ hội tốt, không biết làm sao nàng vẫn là tuổi còn rất trẻ, giới chính trị khuôn sáo quá nhiều, nếu như nàng lớn hơn mấy tuổi, đem nàng thả tại vị trí này, cũng không phải là không được đấy.”

Trần Mộ Thanh tựa hồ không có kiên nhẫn nghe tiếp, lại bắt đầu giương nanh múa vuốt, hung ác nói: “Không cho phép nói chuyện công việc!”

Trẻ tuổi thượng tá bắt đầu dĩ gật gật đầu, nhìn thoáng qua trước mặt công trường Phục Sáng đại học, lại nhìn một chút muội muội ngồi tại bên cạnh mình, nhẹ giọng cười nói: “Người có lẽ nên tiến vào trường học nhìn qua một chút.”

“Như thế nào, ta không ở chỗ này người thuận tiện người đi gặp mấy cái tình nhân cầu người hả? Người cũng muốn bắt chước phụ thân một người có mấy cái nữ nhân? Nam nhân đúng là không có lấy một kẻ nào tốt đẹp!”

Trần Mộ Thanh oán hận nói.

Thượng tá tiên sinh vẻ mặt buồn khổ, lại không dám nói cái gì, vị này tiểu công chúa chính là tiêu chuẩn vô pháp vô thiên, trong nhà còn nghe phụ thân mắng là lưu manh nữ hiệp, đối với hắn nói một câu nói như vậy, quá sức không nề chút mặt mũi nào của hắn rồi.

“Khát nước ba ngày chỉ lấy một hồ lô, người quá không tin nhân phẩm của lão ca rồi. Ta còn có việc phải xử lý, người đầu tiên một mình đi dạo, buổi tối gọi điện thoại cho ta, ta đến đón người, chúng ta cùng một chỗ gặp qua một người.”

“Người nói cái kia tình địch?”

Trần Mộ Thanh vẻ mặt hưng phấn nói.

Thượng tá nam nhân lắc đầu, cười nhạt nói: “Đã là quá khứ rồi, chẳng qua là hiểu kỳ một chút mà thôi.”

Trần Mộ Thanh nhìn hắn hồi lâu, nhìn thấy lão ca tựa hồ không giống như là đang nói xạo, hừ lạnh một tiếng, không tình nguyện xuống xe, sập mạnh cửa xe lại khiến cho ca ca của nàng có chút giật mình, đứng bên ngoài, làm cái gọi điện thoại đích thủ thế.

Trẻ tuổi thượng tá mỉm cười gật đầu, dáng tươi cười âm áp, nhìn muội muội quay người đi về hướng Phục Sáng đại môn, vuốt cái mũi cười khổ nói: “Nha đầu kia đến Hoa Đình, không biết muốn tai họa bao nhiêu người rồi.”

Hắn nguyên vốn định nhìn muội muội đi vào đại môn, chỉ có điều gặp nàng đi đến một nửa đường lấy điện thoại cầm tay ra, lập tức cảm thấy tình huống không ổn, phát động ô tô, đạp xuống chân ga, lập tức đi.

Trần Mộ Thanh cảm lấy điện thoại nhìn xuống thời gian, sau đó xoay người, thấy ca ca của mình luôn luôn đều cung chiều vậy mà đã mở máy ô tô đi xa, hừ lạnh một tiếng, muốn gọi điện thoại quấy rối hắn thoáng qua.

Bấm dây số.

“Thực xin lỗi, số máy quý khác vừa gọi hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng hoặc tắt máy, vui lòng liên lạc lại sau.”

Trong điện thoại máy móc thanh âm vang lên.

Còn chờ đợi ca ca mang theo mình buổi tối đi nhìn tình địch của hắn một lần, Trần đại tiểu thư giận dữ, nhìn chiếc xe sắp biến mất khỏi góc đường, mắng to: “Trần Phụng Sò, người khốn kiếp!”

Trần Phụng Sò.

Trung Hoa đặc chủng tác chiến lữ bộ lữ trưởng, thượng tá quân hàm.

Chờ hắn ngồi trên lữ trưởng vị trí thời điểm, cũng đã là tướng quân.

Người như vậy, kẻ nào lại là tình địch?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Khiêm Tôn Thượng Tá, Trương Dương Lão Đạo

Ga xe lửa Hoa Đình, khoảng hai giờ chiều, ánh mặt trời sắc bén, từ giữa trưa đến lúc này là lúc nóng nhất trong ngày, người trong nhà ga vội vàng, hối hả, mỗi người trên người trên mặt đều mang theo hoặc nhiều hoặc ít vết mồ hôi, chờ xe, đám người ly biệt cùng gặp nhau, chúng sinh muôn màu tại trên mỗi người diễn lại.

Một cỗ từ phụng thiên hướng Hoa Đình xe lửa chậm rãi lái vào trạm cuối cùng, thùng xe số tám cửa xe mở ra, từ bên trong đi ra một già một trẻ hai cái thân ảnh, nghênh ngang, tại nhân viên tàu ánh mắt phức tạp không vội không chậm hướng đi cửa xuất trạm.

Nguyên bản nhà ga vô cùng náo nhiệt theo hai người xuất hiện, lập tức đã tạo thành ngăn ngại yên tĩnh, du khách không dứt xuất trạm tại ngăn ngại trong thời gian vài giây vậy mà cây kim rơi cũng nghe tiếng, đứng ở hiện trường đại đa số người toàn bộ sắc mặt quái dị, tại đã trầm mặc vài giây đồng hồ về sau, không hẹn mà cùng cười ha ha, trong tiếng cười có thiện ý, có xem thường, có hi vọng nhưng tương đối lớn một nhóm người, đều ánh mắt kinh diễm sợ hãi thần phục, chắc chắn thờ dài.

là một đôi tổ hợp vô luận đi ở nơi nào đều có được tỉ lệ trăm phần trăm quay đầu lại.

Từ phụng thiên đường xa mà đến, không có hành lý, vô cùng đơn giản, trên người lại mặc cùng một cái kiểu dáng đạo bào, tuy rằng rộng rãi nhưng dị thường sạch sẽ, trước ngực sau lưng in một cái Thái Cực đồ án, hai nơi bả vai thì dùng xinh đẹp hành thư viết bốn chữ: Vô Lượng Thiên Tôn.

Phát trần tuyết trắng tại hai trong tay người nhẹ nhàng lay động, lại tạo ra lay động hai loại khí chất khác lạ.

Nếu như là như vậy cũng thế mà thôi rồi, đại thế giới không thiếu cái lạ, đầu năm nay hòa thượng cũng dám xuất phát nói một tiếng A di đà phật nữ thí chủ thỉnh coi quần lót của người lại để cho bản tăng nhồi vào người cô đơn lạnh lẽo, thanh quy giới luật Đạo Gia so với Phật Môn thì thoải mái hơn nhiều, đi ra hai cái đạo sĩ cũng chẳng có gì lạ, dù sao người ta tuy rằng ngồi giường nằm, mặc đạo bào tư lự tốt nhất, nhưng một thân làm xiếc trang phục và đạo cụ coi như là chuyên nghiệp phải không?

Để cho người bên cạnh chú ý là đi tuốt ở đằng trước một cái lão đạo sĩ quả thực quá mức tiên phong đạo cốt rồi, ngẩng đầu ưỡn ngực, mặt mũi hiền lành, một đôi mắt nhẹ nhàng híp, trên mặt già nua mang tia tia tiểu ý, dáng người cao lớn gần một mét chín ko cho người kim cương trừng mắt (*bộ mặt hung ác giận dữ) cảm giác, ngược lại dị thường hiền lành, hành tẩu tốc độ không nhanh, lại dị thường mờ ảo linh động, làm cho người ta một loại cảm giác tiêu sái không nói ra được.

Một nữ đạo sĩ trẻ tuổi tướng mạo đủ để cho người giật nảy mình đi theo phía sau hẳn, trong tay phát trần tuyết trắng có chút lay động, ba búi tóc đen mềm mại vượt qua cái cổ, khoác lên đem đạo bào cao cao khỏi động một bên trước ngực, sợi tóc đen nhánh xinh đẹp cùng tuyết trắng phát trần tôn nhau lên thành thú, làm cho người ta vô hạn mơ màng sau lưng, lưng đeo một thanh trường kiếm tạo hình ưu nhã, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đi ở bên người lão đạo sĩ, đối mặt với vô số đạo ánh mắt kinh diễm si mê, nàng lại nhìn như không thấy, mặt không biểu tình.

Cái gì là khuynh quốc khuynh thành?

Cái gì là phong hoa tuyết đại?

Cái gì là độc nhất vô nhị?

Một đám người sau khi cười xong ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên người nữ đạo cô trẻ tuổi, cười nghèo không cười xã hội kỹ nữ, còn có bao nhiêu thiếu nữ trên người có thể mang theo một cỗ thuần túy mà tự nhiên làm cho người ta không đành lòng tiết độc thần thánh?

Cái gọi là nữ thần, bất quá chỉ như vậy rồi à?

Lão đầu tiên phong đạo khí, mặt không biểu tình nhưng xuất hiện liên lập tức khuất phục tuyết đại đa số người nữ thần. Một nam một nữ một già một trẻ tổ hợp, phát trần trường kiếm, đây là muốn làm xiếc sao?

“Đã lớn như vậy chưa thấy qua nữ nhân xinh đẹp như vậy, đi theo bên người một cái lão đạo sĩ, đáng tiếc.”

“Cô nàng này có lẽ ngồi ở trong văn phòng đại tập đoàn chăm chỉ làm việc mới phù hợp a, có như vậy nữ đồng sự tình, nàng không gạt đầu, những bí thư kia nữ PR (quan hệ xã hội), ai dám đi theo lão bản nịnh nọt ton hót?”

“Thả trên giường thích hợp hơn, hắc hắc.”

“Đĩ mẹ mày. Đây, loại nữ nhân này là người cũng có thể vũ nhục hay sao?”

Dù loại tiếng nghị luận vang lên bên tai hai người, mặt mũi hiền lành lão đạo sĩ vẫn như cũ trên mặt hiền lành vui vẻ, đi về hướng cửa xuất trạm trước người hơn mười thước bên ngoài, nữ đạo sĩ nhắm mắt theo đuôi, chỉ có điều xinh đẹp lông mi lại nhẹ nhàng nhú xuống, không phải biểu lộ nhu nhược đến làm cho người ta thương tiếc, ngược lại có ý tứ hàm xúc trách trời thương dân, trên người cỗ này thánh khiết vị đạo vô hình trong lại nồng đậm vài phần.

Bị đám người cho rằng thành là làm xiếc hai người một mực đi về phía trước, những cái kia vốn là muốn ngăn lại nữ đạo cô đến gần hoặc là tới gần nàng lau chút dầu lũ gia súc giống đực vậy mà không tự chủ được nhường ra một con đường.

Bên cạnh hai người, ở trong phạm vi năm mét, vậy mà không ai dám tới gần.

Nhìn qua so với đại thiện nhân còn đại thiện nhân, lão đạo mang theo đạo cô Thần Tiên tỷ tỷ bình thường bỗng bệch mà đi.

Cửa xuất trạm, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, không giống với bất luận một loại nào nước hoa mà là để cho nhất người mê say mùi thơm của cơ thể.

Cầm trong tay phát trần lưng trường kiếm, chẳng lẽ thật sự là Thần Tiên hay sao?

Bên ngoài nhà ga trời nắng chang chang, loại này ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người, quả nhiên là tìm tội, lão đạo cùng hừ hừ thực thực Thần Tiên đạo cô lại không có nửa điểm không thích ứng, càng không có rất sĩ diện cái lão mua cái dù, hai người đón ánh mặt trời, vẫn như cũ không vội không chậm hành tẩu, không có thuê xe, cũng không có người nào tới đón, xem ra tựa hồ thiệt tình không có bối cảnh phức tạp gì.

“Làm đạo sĩ làm gần bốn mươi năm, không có đọc qua một quyển Đạo Gia điển tịch, thời điểm cùng người khác ngồi mà luận đạo cũng là nói chuyện tào lao, hết lần này tới lần khác có thể kéo những cái danh gia cao thủ á khẩu không trả lời được, vì sao kêu bốn sự, cái này kêu là bốn sự. Thông minh sắc xảo, người từ nhỏ ở lại ngay tại trong đạo quán, ngoại trừ thời điểm đối mặt với người ta không có cách, những người khác người có từng chứng kiến sự phò thua quá một lần?”

Tiên phong đạo cốt lão đạo sĩ dương dương đắc ý nói, nhếch miệng cười dị thường vui vẻ.

“Đạo quán tổng cộng mười lăm người, ta từ năm tuổi ghi việc lên hai mươi ba năm, trong đạo quan tổng cộng đã tới ba nhóm khách nhân, một lần là tên ăn xin ăn mày, một lần là hoá duyên hòa thượng, cuối cùng một đám, xem ra lẫn vào so với chúng ta cũng không bằng ý, sư phó thông kim bác cổ, đối phó những cái kia ‘Cao thủ’ tự nhiên sẽ không rơi vào hạ phong.”

Có một cái tên rất dễ nghe, nữ tử vóc người càng làm cho người kinh diễm ngữ khí lạnh nhạt nói, đi theo lão đạo sĩ bên người, quần áo mộc mạc, đi ở bên trong đại đô thị ở, phảng phất là phong cảnh chói mắt nhất.

Lão đạo sĩ một chút cũng không xấu hổ, ngược lại càng thêm đắc ý, hắc hắc cười nói: “Kia là, sư phó có thể cổ kim đến nay tài hùng biện đệ nhất, đàm kinh luận đạo xuất khẩu thành thơ, bình thường nhân vật tự nhiên không phải là đối thủ của ta.”

Tên gọi thông minh sắc xảo, họ kép Hoàng Phủ tựa hồ sớm đã thành thói quen lão đạo sĩ da mặt dày, vui đầu chạy đi, không xử lý hẳn.

“Người xem qua bao nhiêu bản điển tịch? Không được, mặc dù nói trò giỏi hơn thầy mà thắng vụ lam là chuyện tốt, nhưng vậy cũng phải chờ ta xuống mồ rồi mới được, mỗi lần hàn huyên với người bị đá kích thương tích đầy mình, sư phó mặt mo để nơi nào? Chúng ta có rảnh còn tốt hơn để nói đạo nói ra.”

Lão đạo sĩ về mặt phiền muộn nói.

“Một trăm ba mươi hai bản Đạo Gia điển tịch, tám mươi sáu bản Phật gia điển tịch, trong đó có sáu cái vấn đề là ta vẫn còn đang suy tư đấy, nếu như sư phó có thể biết sáu cái vấn đề người đại khái có thể dùng người nguy biến đến phân bác ta.”

Nữ nhân bình thản như nước nói, nhẹ giọng báo ra mấy cái con số làm cho người ta ghen hòng nhìn trần trời.

“Cái đó sáu cái vấn đề?” Lão đạo sĩ ưỡn lấy một tấm mặt mo này cười nói.

Lão đạo sĩ nhìn thấy đồ đệ không để ý mình, tựa hồ cũng hiểu được có chút không thú vị, một lần nữa quay đầu, nhìn chung quanh nhà cao tầng, trong ánh mắt hiện lên một tia thần sắc cực kỳ nhớ lại, cười nói: “Đây là lần thứ hai đến Hoa Đình rồi, bộ xương già này nếu như không phải cấp cho đồ đệ ngoan tìm lang quân như ý, mới lười được đi ra, người nha đầu kia khen ngược, trên đường đi cũng không biết hỏi hết ta, thế phong nhạt hạ, nhân tâm không cổ oa.”

“Sớm đã có, không cần tìm kiếm”

Hoàng Phủ Linh Tê nhẹ giọng mở miệng nói, ánh mắt trong suốt hiện lên một tia thần thái dị thường.

Lão đạo sĩ cười khê: “Âm Dương bổ sung, vạn vật tương sinh tương khắc, nam nhân nữ nhân, vừa vặn phù hợp Âm Dương quy luật, xuất thế như thế nào, tham gia như thế nào? Gã cho người khác thì phải làm thế nào đây? Trong nội tâm bảo trì một tia thanh minh, khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền thế tục, phồn hoa đô hội, cũng không khó, thông minh sắc xảo, người có tuệ căn coi như mình Hồn Độn cả đời, kiếp sau tu thành chính quả, làm sao đến oán niệm?”

Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt phức tạp, sắc mặt như trước thanh đạm như một vùng nước trong, nói khê: “Ta không có oán niệm, nếu như nhất định, chính là số mệnh chạy không thoát, không bằng thuận theo tự nhiên nếu như phản kháng mà nói chính là ma chướng rồi.”

Lão đạo sĩ cười khê không nói, trầm mặc thật lâu, mới mỉm cười nói: “Thế gian muôn vàn khổ muôn vàn ngọt, sinh ly tử biệt, ngọt bùi cay đắng, lại có tất cả hương vị, không tự mình nếm thử một phen chẳng phải là đến không thể gian một lần? hồng trần, khóc, cười, tham, giận, si, đủ loại nhân quả, làm sao dùng lại vạn trượng a.”

Hoàng Phủ Linh Tê lưng đeo kiếm, cầm lấy phát trần, như có điều suy nghĩ.

Lão đạo sĩ tiếp tục nói: “Thông minh sắc xảo, người Phật Đạo song tu, thì càng có lẽ nhận thức trong hồng trần đủ loại niềm vui thú, giữa nam nữ đồng dạng cũng có thể song tu đấy, tuy rằng sẽ không như trong tiểu thuyết như vậy công lực tiến triển cực nhanh, nhưng thủy nhũ. Giao hòa, như vui vẻ, muốn cái kia công lực làm chi? Buổi tối sư phó dẫn người đi quán bar, trông thấy người kia, thuận tiện cũng làm cho người nhận thức một phen.”

Hoàng Phủ Linh Tê khuôn mặt ửng đỏ, giống như một cây hoa đào, kiều diễm mê người.

Lão đạo sĩ không thấy được đồ đệ sắc mặt, như trước bảo trì tiên phong đạo cốt tư thái, ngẩng đầu làm trầm tư hình dáng, nhìn thoáng qua bầu trời sắc bén Thái Dương, cúi đầu làm bậm một câu: “Thực mẹ nó nóng”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Theo Ta Đi

Bốn nghìn chữ đại chương đoạn cầu cho lực cảm tạ hai so với một tổn thương cùng Giang Nam kinh điển cổ động

Vương Phục Hưng đồng chí coi như là dù nghịch thiên thể nào, tại xã hội này trong cũng không có khả năng một bước liền nhảy lên trời, Hành Khúc câu lạc bộ nhiệt huyết thoải mái, ương ngạnh mà lão xược, nhưng đối với lấy Nghiêm Thủy Trường về mặt dù hung ác thể nào, ra khỏi Hành Khúc câu lạc bộ, hẳn vẫn chỉ là cái cổ đông quán bar, thêm một cái thân phận, vậy cũng là Sở gia cô gia mà thôi.

Sinh hoạt còn nhiều, rất nhiều bình thân không có gọn sóng gì lạ, không sợ hãi, mỗi người cũng sẽ ở trong sinh hoạt diễn lại phần mình cao trào, sau đó chào cảm ơn, đổi mặt chuyện bất bình, tiếp tục ẩn nhẫn, thậm chí là ở ẩn, cao trào qua đi không có người xem còn đứng ở trên đài cười ha ha tiếp tục gọi rầm rĩ, đây, chỉ có thể là kẻ tiểu nhân.

Vương Phục Hưng rất rõ ràng đạo lý này, cho nên mấy ngày nay vẫn luôn thành thật, nói trắng ra là lời nói đại thật, thậm chí có chút ít tâm thần bất định, hẳn hiểu rất rõ mình đắc tội đến cùng là hạng nhân vật gì, giáo phụ tại Hoa Đình, thậm chí toàn bộ vùng châu thổ, loại người thân phận này nếu như bất chấp trả thù, vũ lực bên trên còn dễ nói, nhưng nếu như dùng điểm thủ đoạn khác, cho dù có Không Lâm ở phía trước đỡ đòn, chỉ sợ một điểm ảnh hưởng là có thể đem chính đầu thuyền nhỏ của mình cho triệt để quật ngã.

Nhưng hẳn có lựa chọn sao? Tại hắc đạo này mặc dù nguy hiểm nhất nhưng lại trèo lên nhanh nhất, muốn một bước lên trời, liều mạng là không đủ, nhưng nếu như ngay cả mạng đều không có giữ được, cái kia còn nói gì phục hưng gia tộc?

Vương Phục Hưng như cũ ngồi ở lan can lầu hai, bụng một chén rượu, có chút xuất thần, vị trí này hôm nay đã là địa phương chuyên dụng của hắn, ngồi ở chỗ này bao quát dưới lầu, có hương vị từ chỗ yên tĩnh nhìn tiếng động lớn rầm rĩ, rất mê người, hiểu rõ hắn đã đến trình độ nhất định Yên Đế không có tới quá rầy, Phương Hạo Nhiên cũng bắt đầu triển khai bản chất công tác đi vui đùa với một ít muội tử tỷ tỷ đến quán bar tiêu phí, hết thầy đều đầu vào đây.

Từ đêm đó tại Hành Khúc câu lạc bộ đi ra về sau, doanh thu cực hạn của Phục Sinh quán bar rõ ràng đã lớn ra một vòng, ngày đầu tiên cũng không rõ ràng, ngày hôm sau vừa mở cửa thì có rất nhiều nhân vật quần áo ngấn nấp đến quán bar cổ động, nữ có nam có, trẻ tuổi đến trung niên, đa dạng dị thường, nhưng những người này đều có một cái đặc điểm, chính là không thiếu tiền, hô bằng hữu dẫn bạn mang đến không ít người, động cái chính là rượu đỏ hơn vạn khối, tính tiền cũng tiêu sái, thật là nhân vật Thượng Đế.

Vương Phục Hưng bắt đầu không có minh bạch chuyện gì xảy ra, nhưng thấy một ít gương mặt nửa đời không quen về sau, bắt đầu giật mình, những thứ này phần lớn là nhân vật đêm đó tại Hành Khúc trong câu lạc bộ từng có gặp mặt một lần, lúc ấy bởi vì đủ loại cổ kỵ không có nói chuyện với nhau, nhưng từ khi Không Lâm một cái có thể cùng Nghiêm Thủy Trường địa vị ngang nhau đứng ra, hơn nữa tại Giác Đầu Trảng mình hung hăng đã kích Nghiêm Thủy Trường sĩ khí, về sau, những người này liền lung lay đứng lên, đây là ý định chạy tới lôi kéo quan hệ.

Vương Phục Hưng có chút thời điểm rất cẩn thận, nhưng đối diện với mấy cái người này, còn là rất khách khí, những thứ này với hắn mà nói đều là tài nguyên cực kỳ quý giá, một nhóm người là hiện tại, hoặc là tương lai tại Hoa Đình cầm nắm quyền lực cùng tài phú, không trông chờ bọn hắn có thể đưa thân sủi âm trong ngày tuyết rơi, dẹt hoa trên gấm là tốt rồi, cho nên có ý xuống dưới cùng của bọn hắn uống rượu mấy lần, một phương diện cố tình kết giao, một phương khác cố tình lôi kéo, loại tình huống này, dễ dàng xây dựng một trương mạng lưới quan hệ nhất, tuy rằng bạc nhược yếu kém, nhưng hảo hảo tổ chức, chưa chắc đã không lấy được hiệu quả.

Vương Phục Hưng có chút buồn rầu vuốt vuốt bộ mặt cơ bắp, bàn tay rời đi bộ mặt, sau đó, lập tức liền đổi lại một bộ khuôn mặt tươi cười, giống như mặt nạ bình thường, hẳn đứng người lên đi xuống lầu, ý định tiếp tục cùng đám người càng ngày càng thuần thực kia uống vài chén.

Đắc tội Nghiêm Thủy Trường lại để cho lòng hắn tâm thần bất định, chuyện rất bình thường, hắn không phải cái loại đại hiệp Cổ Đại, trong hoàn cảnh cường địch vòn quanh tứ bề thọ địch còn có thể chuyện trò vui vẻ, có thể một đồng chí sẽ giả bộ a, giả bộ có đôi khi cũng là một loại bản sự, tối thiểu hiện tại mặc kệ nội tâm của hắn như thế nào, biểu hiện ra cũng có thể làm làm ra một bộ tư thế nước chảy mây trôi, ứng phó những người này, là dư xài đây.

”Vương tỷ, gần nhất làn da càng ngày càng tốt rồi, dùng cái gì đồ trang điểm? Có rảnh ngời cho ta cái tờ đơn, ta cho Tiền Duyên mua một bộ, nịnh nọt bạn gái, đến, rượu đỏ mỹ dung, uống một chén.”

”Triệu ca gần nhất từ lượng rõ ràng tiến bộ thần tốc, không với ngời nhiều lời, hai ta cạn một chén, chúc ngời sinh ý thịnh vượng, cái này không có cấp bậc, đến một lọ 04 năm PETRUS, một hồi đừng quên tính tiền.”

”Trương ca, thiên kim gần nhất qua đây tháng? Ta sớm chuẩn bị tiền thưởng, một hồi lấy cho ngời xuống. Không cần khách khí với ta, nói cảm ơn vô dụng, uống rượu, Chúc lão ca từng bước thăng chức.”

Trù quang giao thoa.

Người cố gắng hết sức vui mừng, rượu cố gắng hết sức vui mừng, Vương Phục Hưng một trương nụ cười trên mặt cũng càng tự nhiên, bao nhiêu mặt nạ tại trên mặt chồng chất lấy nụ cười trầm trọng, là tại loại trường hợp này trong một lần lại một lần lắng đọng xuống hay sao?

Đêm nay Phục Sinh quán bar một nhóm người so với ngày xưa càng thêm khoa trương, coi như là Vương Phục Hưng từ lượng tốt, hàn huyền một hồi, hay vẫn là chạy tới toilet nhỏ ra một lần, tại thời điểm đi ra tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng thần sắc cũng rất thanh tỉnh, đáng tươi cười như trước, đi qua cùng đám người kia chuyện trò vui vẻ, gắng đạt tới chu đáo.

Trong quán rượu, trong một cái góc yên lặng.

Một cái nam nhân ôn nhuận như ngọc như hâm rượu giống như thuần hậu yên tĩnh nhìn cái bạn cùng lứa tuổi kia bung chén rượu tại trong một đám người du tẩu, trong ánh mắt thần sắc phức tạp lóe lên rồi biến mất.

Lúc nhỏ thời đại gia tộc huy hoàng trong vòng một đêm bị lật úp, song thân qua đời, tiến vào Hoa Thanh đại học, gia gia đã chết, sau khi tốt nghiệp duy nhất một phần tình yêu cũng đã chết, có thể tại trước mộ bạn gái mình hoặc là nói thê tử hạ táng phần lấy tay cầm lấy từng thanh bùn đất chôn xuống, cuối cùng té xỉu dưới trận mưa to, nam nhân tại người yêu chết đi gần trong thời gian hai năm chưa từng đi phần mộ, thậm chí không có đặt chân qua Kinh Thành, phải hay không nguyện ý?

Là sợ không dám a.

Trần Phượng Sô bung lên bia bên bày biện cạnh trên mặt bàn, uống một hơi cạn sạch, nhìn cái kia người tướng mạo bình thường nhưng cười cũng rất thuần túy nam nhân, rất muốn hỏi hắn một câu: Có khổ hay không?

Chắc là rất khổ đấy, nhưng đến bây giờ hắn còn có thể đứng đấy không có bị đè sập, chỉ dựa vào điểm này, hắn coi như là cái đàn ông.

”Ca, người tình đích vị trí hiện tại cũng không đủ cao nha, khá tốt người không có thua bởi hắn, bằng không thì ta đều thay người xấu hổ, kì quái, người bây giờ đối thủ hắn là Tần Thiên Kiều mới đứng, không hiểu nổi người tới nhìn hắn làm cái gì.”

Ngồi ở đối diện Trần Phượng Sô giống như búp bê bình thường Trần Mộ thanh hừ hừ nói, nàng không uống rượu, bàn tay nhỏ bé cầm lấy một ly nước trái cây, có chút không tập trung.

”Vị trí không đủ cao, là vì vợ. Thanh nhi, người nói nếu như ta tại vị trí này, làm được có thể so sánh hắn được hơn không nào?”

Trần Phượng Sô nói khẽ, ánh mắt một mực không có rời đi ra Vương Phục Hưng đang cùng một đám người khách sáo hàn huyên.

”Nhất định có thể.”

Trần Mộ thanh vẽ mặt đương nhiên nói, nàng từ nhỏ hãy cùng ca ca cãi nhau âm ỉ, nhưng trong nội tâm, sùng bái nhất chỉ có mấy người, ít đến thương cảm, Trần Phượng Sô coi như là một cái.

”Không thể.” Trần Phượng Sô cười cho ra đáp án, thấy muối muối tựa hồ có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sẽ không để ý, cười nói: ”Mỗi người vị trí cũng không giống nhau, ta chỉ biết làm Đại Thiếu Gia, làm quân nhân, tại thời điểm quốc gia cần ta đi đổ máu, đi chảy mồ hôi, đi hi sinh, tại thời điểm cơ hội tới, đi mượn nhờ các phương diện lực lượng, làm cho mình đi cao hơn, nhưng nếu như ta là Vương Phục Hưng, không nhất định có thể làm được tình trạng như hắn bây giờ, trái lại, nếu như hắn là ta, khẳng định cũng không đạt được thành tựu hiện tại, nhân sinh chính là bảy phần thực lực cùng ba phần thời vận, số mệnh từ mỗi người vừa ra đời đã bắt đầu, đã liền định trước.”

Trần Mộ thanh uống một ngụm nước trái cây, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng nơi xa, bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nói làm bầm: ”Khúm núm đấy, có gì đặc biệt hơn người đấy.”

”Có ít người coi như là đôi mắt quyền thế cúi đầu xoay người, cũng không có nghĩa là thần phục, bọn hắn chẳng qua là đang tìm cầu thang dưới chân tiến lên, hoặc là chuẩn bị cúi người để cang có lực chạy nước rút cùng nhảy lên.” Trần Phượng Sô vẫn trâu trâu nói, đột nhiên ánh mắt ngưng tụ, đáng tuổi cười nghiền ngẫm nói: ”Hắn đã đến.”

”A?”

Trần Mộ thanh thiếu chút nữa bị nước trái cây sặc đến, bối rối lau cái miệng nhỏ nhắn, động tác đáng yêu không nói ra được, khản trương nói: ”Vậy làm sao bây giờ, ca, người đánh không đánh thắng được hắn?”

”Ta cũng không phải đến đánh nhau đấy.”

Trần Phượng Sô im lặng nói, nhìn Vương Phục Hưng cách mình càng ngày càng gần, không có nửa điểm bối rối, khí độ trầm ổn.

Nếu như bị một người nhìn chăm chú thời gian rất lâu, Vương Phục Hưng đều không chịu được, vậy hắn cũng quá căn bã điểm, thời điểm cùng đám người kia mời rượu hắn liền phát hiện trong góc một nam một nữ này rồi, một cái có thể so với loli đáng yêu xinh đẹp đến không tưởng được, một cái nam nhân khí chất ưu nhã ấm áp, Vương Phục Hưng vốn cho là đây là Nghiêm Thủy Trường phải người đến trả thù, có thể nhìn tổ hợp này, quả thực không có lực sát thương gì, cho nên ở đẳng kia mấy bàn bên cạnh dạo qua một vòng về sau, thẳng tiếp đã đi tới, đứng tại bên người Trần Phượng Sô, không có đi nhìn cái tiểu cô nương người thật hấp dẫn, chẳng qua là nhìn Trần Phượng Sô, bình tĩnh nói: ”Chúng ta quen biết?”

”Lúc trước không biết, nhưng bây giờ nhận thức.”

Trần Phượng Sô nhẹ giọng cười nói, tư thái ưu nhã, dao động quơ chén rượu trong tay, cười nói: ”Mời ngồi.”

Vương Phục Hưng đối với loại công tử ca thiên kim nhìn qua rất cao quý này bảo trì một loại cảnh giác gần như bản sinh, hắn ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào nam nhân trẻ tuổi khí độ quả thực bất phàm lại để cho hắn đều có chút ghen ghét, âm thầm lại để phòng lấy nhất cử nhất động của tiểu cô nương bên cạnh, thần nhiên nói: ”Có việc?”

” Không, mời ta uống chén rượu được không?”

Trần Phụng Sở cười nói, vẫn không có tự giới thiệu.

Vương Phục Hưng không do dự, kêu lên nhân viên phục vụ, nói khẽ: ” Đến năm chai bia.”

Nhân viên phục vụ cung kính rời đi.

Trần Phụng Sở đem bia đặt ở trên mặt bàn, nhẹ giọng cười nói: ” Ta nguyên bản cho rằng ngươi sẽ mời ta uống một chén rượu đỏ tốt nhất đây.”

” Ta không có thói quen mời người uống rượu, ngoại trừ huynh đệ của ta. Một hồi nhớ rõ tính tiền.”

Vương Phục Hưng một chút cũng không xấu hổ nói một câu.

Trần Phụng Sở: ” ”

” Đây, người nam nhân này thật sự là keo kiệt.”

Ở một bên, Trần Mộ thanh rút cuộc không nhìn được, tức giận nói một câu, phần điêu ngọc mài, có vẻ tức giận càng giống là loli giống nhau, hận không thể để người ta ôm vào trong ngực hảo hảo thương tiếc một phen.

” Hắc hắc, có ý tứ. Tốt, một hồi tính tiền, chúng ta chẳng qua là người tiêu thụ, cũng không thể đường thành thói quen trốn đơn.”

Trần Phụng Sở cười ha ha nói.

Vương Phục Hưng đồng chí một điểm đều không cảm thấy buồn cười, sắc mặt vẫn như cũ bình tĩnh nói: ” Ngươi là ai?”

Trần Phụng Sở sững sờ xuống, tựa hồ rất không thói quen nói như vậy, bất quá cũng không có giấu giếm, thật tình không có gì hay giấu giếm đấy, vươn tay cười nói: ” Trần Phụng Sở.”

Bàng Thống, Tiểu phụng Hoàng tiên sinh?

Vương Phục Hưng hạ lỏng mi, lập tức kịp phản ứng, ồ một tiếng, nghe cái tên rất thú vị, không có cảm thấy tiếng tăm lừng lẫy, cùng hắn ta nắm tay, thân nhiên nói: ” Vương Phục Hưng.”

” Ta thích Đường Yên Ninh. Nghe nói nàng trước mắt đã cùng Vương huynh đệ từ hôn, ta nói không sai a?”

Trần Phụng Sở cười cầm chặt Vương Phục Hưng tay, chỉ có điều vừa dứt lời, bàn tay của hắn liền đột nhiên truyền đến một cỗ đại lực, tựa hồ muốn bóp đoạn bàn tay của hắn, Trần Phụng Sở ánh mắt híp híp, lập tức cảm giác cỗ lực đạo kia biến mất, tựa hồ là thú vị phản ứng tự nhiên?

” Không sai.”

Vương Phục Hưng buông tay Trần Phụng Sở ra lạnh nhạt nói, ngồi ở trên vị trí có chút không rõ ràng ý của hắn cho lắm, thích Đường Yên Ninh.

Đường Yên Ninh. Toàn bộ Kinh Thành, có bao nhiêu người dám đem cái tên này động ở bên miệng?

Ai mà không hô một câu Đường đại tiểu thư?

Xem ra gia hỏa này thân phận không đơn giản a, dù cho so ra kém ba đại gia tộc, đoán chừng cũng là quái vật khổng lồ, gia đình bình thường, ai có thể nuôi dưỡng được cái phần khí chất này?

Chẳng lẽ gia hỏa này là tới để võ dương oai hay sao? Ngươi là ưa thích mà thôi, lại không có yêu, khoe khoang cộng lòng a.

” Nói như vậy thì ngươi cùng nàng hiện tại đã không có quan hệ?”

Trần Phụng Sở khiêu mi nói, trong ánh mắt có một tia khảnh trương che giấu rất tốt, tình yêu là một môn nguy khoa học vĩ đại nhất, nam nhân nữ nhân, mặc kệ chỗ tại bất kỳ vị trí nào, đối mặt tình yêu, cũng sẽ không quá mức bình tĩnh.

” Giữa chúng ta còn có một cuộc làm ăn, ngoại trừ, sẽ không kia quan hệ của hắn rồi.”

Vương Phục Hưng đại khái có thể minh bạch ý tứ Trần Phụng Sở, không phải để võ dương oai, xem ra càng giống là tìm hiểu tin tức rồi.

Trần Phụng Sở nhủ hạ lỏng mi, nói khẽ: ” Vương huynh thứ cho ta mạo muội, có thể hỏi một câu là cái sinh ý gì sao?”

Đương nhiên là sinh ý mua đêm đầu tiên xử nữ của người trong lòng ngươi.

Vương Phục Hưng trong nội tâm oán thầm một câu, lại không nói ra miệng, bưng chén rượu, cười tủm tỉm nói: ” Uống rượu, uống rượu.”

Trần Phụng Sở quả nhiên tác phong Đại tướng, không có lộ ra chút nào tức giận, gật gật đầu, kéo ra một chai bia, đựng một cái, đối mặt hai cặp mắt tràn đầy nụ cười, ân tình đưa tình đều có tâm tư.

Hai người vừa muốn ra về phóng khoáng uống một hơi cạn sạch.

Vương Phục Hưng thân thể đột nhiên xiết chặt.

Trần Phụng Sở thân thể cũng lập tức thẳng băng, lần nữa cùng Vương Phục Hưng đối mặt, hần ảm áp nhe nhả dường như Vương tử, giờ khắc này trong ánh mắt lại không nói ra được tia sát phạt lạnh lẽ ác liệt, sau đó hần liền thấy được ánh mắt Vương Phục Hưng cùng mình giống nhau.

Trong mắt hai người đồng thời hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức quay đầu, nhìn về phía phương hướng cửa quán bar.

Một cổ nguy hiểm cực lớn đột nhiên đem hai người bao phủ ở trong đó, thậm chí đã liền Vương Phục Hưng, đều có loại cảm giác không thờ nổi, dường như mình, một tay trời gã không chặt đối mặt một đầu mãnh hổ.

Người chưa đến, cường đại áp bách trước tiên truyền đến.

Trần Phụng Sở cùng Vương Phục Hưng đều có được cảm ứng tuyệt đối đối với nguy hiểm, hai người liếc nhau, đồng thời mở miệng nói: "Không là người của người?"

Đáp án tựa hồ rất rõ ràng rồi.

Trần Phụng Sở không có tính toán giết người diệt khẩu.

Vương Phục Hưng cũng không có bởi vì ghen ghét muốn âm chết vị Trần thượng tá này.

Hai người con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cửa quán bar, ý định nhìn xem rút cuộc là hạng tuyệt thế cao thủ gì làm cho mình đều không sinh ra lòng phản kháng.

Rèm vải quán bar xốc lên.

Một già một trẻ, một nam một nữ, hai cái nam nữ thân mặc đạo bào xuất hiện ở trong tầm mắt hai người.

Một cái lão đầu tiên phong đạo cốt, một cái nữ nhân mặc dù là tại trong mắt Vương Phục Hưng cùng Trần Phụng Sở đều giạt nẩy mình.

Hai cái đạo sĩ.

Khí tức nguy hiểm phô thiên cái địa từ trên thân lão đạo tuôn ra, không có nửa điểm khí tức trách trời thương dân, nguyên bản một cái lão đạo sĩ làm cho người ta cảm giác rất tường hòa, lúc này thậm chí có loại khí phách lạnh lẽ ác liệt không nói ra được.

Khí điểm sát phạt kinh người.

Vương Phục Hưng cùng Trần Phụng Sở, cảm giác toàn bộ trong quán rượu mọi người có một loại cực kỳ không thích ứng.

Một mực nhắm mắt dưỡng thần, Hồ Tử đột nhiên mở mắt ra, đứng người lên, nhìn cái lão đạo sĩ kia, như lâm đại địch.

Ở bên trong tầm mắt mọi người, lão đạo sĩ từng bước một đi về hướng Vương Phục Hưng, cuối cùng đứng ở bên cạnh hắn.

"Theo ta đi."

Lão đạo sĩ thanh âm bình thản nói, lại làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Người Sợ Cái Gì

Vương Phục Hưng thậm chí đều không biết mình như thế nào đi ra được khỏi Phục Sinh quán bar, lão đạo sĩ này thực quá giống thần tiên trong truyền thuyết, thi pháp nguyên rủa, mệnh thôi tiên khí, sau đó người liền lằng lằng không biết xưa nay như thế nào, loại này uy thế, mặc dù là không sợ trời không sợ đất Vương Phục Hưng đồng chí cũng chút cảm giác tê dại da đầu, không tự chủ được đứng lên đi theo lão đạo sĩ.

Trẻ tuổi đạo cô Hoàng Phủ Linh cùng hần vai kẻ vai sát cánh, lão đạo sĩ đi ở phía trước, bồng bênh mà đi.

Phục Sinh quán bar, náo động sau đó lại im ắng, tại ngăn ngủi vội vàng hấp tấp sau đó, lập tức liền khôi phục dĩ vãng náo nhiệt, nói lên cái kia lão đạo sỹ giống như thần tiên, nói lên vị đạo cô xinh đẹp phảng phất như không ăn nhân gian khói lửa kia, phần lớn là không ai quan tâm nhiều đến nữa, mặc dù rộng rãi đàm luận, ngữ khí cũng không trở thành chua chát ngấm ngấm hại người, một người hoặc là một kiện vật phẩm một chỗ phong cảnh, đẹp tới trình độ nhất định, phần lớn sẽ chỉ làm người đũa hăm mộ trong tưởng tượng, liền ghen ghét tâm tư đều có, tối thiểu đại bộ phận người là như thế này.

Cho nên muốn làm đại thiện nhân hay đại ác nhân, không phải làm việc thiện tích đức hay làm hại một phương là được rồi, tâm lý tổ chức cũng phải vượt qua được mới tính là hợp cách.

Yên Đế cùng Phương Hạo Nhiên một lần nữa đứng ở lầu hai, thậm chí ngay cả Hồ Tử đều đi tới, ba người nhìn cửa lớn ra vào của Phục Sinh quán bar, nhìn nhau trầm mặc, không nói một lời.

Bọn hắn cũng không ngốc, lão đạo sỹ là người nào khó mà nói, nhưng tối thiểu đối với Vương Phục Hưng có lẽ không có ác ý, nếu quả thật muốn tạo ra cái gì bất lợi cho Vương Phục Hưng mà nói, dùng lão đạo sỹ thân thủ, lạng lẽ tiến vào rồi ra tay với Vương Phục Hưng, hẳn thật đúng là không thể phản kháng hay làm gì, hà tất phải gây ra một trận chiến lớn đến thế?

Yên Đế hai tay chống trên lan can, híp híp con mắt lại, hoàn toàn không thấy dưới lầu kinh diễm si mê, khoe miệng nhẹ nhàng câu dẫn ra một vòng dáng tươi cười nói: “Phục Hưng lúc này chẳng lẽ mới đến lúc thực sự chuyển mình?”

Hồ Tử trầm mặc không nói, cúi đầu trầm tư giống như đang nghiên cứu đôi bàn tay to hơn người bình thường của mình.

Phương Hạo Nhiên vốn luôn tươi cười toe toét cũng trầm mặc xuống.

Yên Đế cười nhạt một tiếng, quay người nhìn thoáng qua bên cạnh phục vụ viên, thân nhiên nói: “Mang rượu tới.”

Ra khỏi quán bar, bị gió thổi qua, Vương Phục Hưng rút cuộc triệt để tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện bản thân không biết từ bao giờ đổ một thân mồ hôi lạnh ướt đầm cả áo, phía sau lưng lạnh lẽo, rất không thoải mái, ngẩng đầu nhìn lão đạo sỹ đi phía trước hắn, lại phát hiện hắn đã khôi phục yên lặng đạm bạc như một vị đạo gia, tay áo bông bành đi ở phía trước, tuy nhiên trang phục lại có chút quái dị, so với vừa rồi tại quán bar gấp mặt, đã bình thường rất nhiều. Hắn cũng không mở miệng, yên tĩnh đi ở phía trước, trong tầm mắt Vương Phục Hưng, cao lớn bóng lưng không nói ra được hết vẻ cao ngất uy vũ.

Vương Phục Hưng tâm tư trăm mối, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, cũng không hỏi lão đạo này vấn đề mình đang đi đâu, trước mặt vị cao thủ này, đối với chút vũ lực mà Vương Phục Hưng có chút tự tin, lần thứ nhất trong nội tâm hắn cảm thấy bất lực, coi như là không hề giữ lại mà phát huy ra hết mười thành thực lực của mình, cũng không có ba thành phần thắng, nhân vật như vậy nếu như muốn giết người mà nói, chắc chắn sẽ không tốn công tốn sức đem mình mang đi rồi.

Hắn nhẹ nhàng quay đầu, nhìn thoáng qua đạo cô tướng mạo xinh đẹp đang đi bên cạnh mình, không ngoài ý muốn lại một lần nữa cảm thấy kinh diễm.

Một đồng chí từ tuy rằng tự cho mình là đồ nhà quê, nhưng thấy qua mỹ nữ, tuyệt đối không ít. Thăng thần lại thanh thuần Diệp Vũ Yên, tính tình không màng danh lợi thiện lương Sở Tiền Duyên, hoạt bát linh động hơn nữa hay thay đổi Ngư Tiểu Vũ, lãnh ngạo như sương Đường Yên Ninh, khi nhiệt tình khi thì rụt rè Hạ Thẩm Vi, vân vân và vân vân. Các nàng đều có khí chất bất phàm câu riêng bản thân khiến cho người khác đã gặp qua một lần là khó có thể quên được, thế nhưng chút ít đặc điểm, hoặc nhiều hoặc ít đấy, cũng có thể bị bất chú ý, cẩn thận phía dưới, có thể suy nghĩ ra vài phần hương vị, vừa vặn bên cạnh các nàng này, a, không phải, phải nói là vị đạo cô bên người này quá vô song đi, toàn thân đều mang theo một loại khí chất ôn nhu thanh thuần, không vương khói lửa, không màng danh lợi, không nhiễm chút dục vọng nào, dù cho mặc một thân đạo bào, vẫn như cũ hấp dẫn ánh mắt của bất kỳ nam nhân nào nhìn vào nàng.

Mặc dù đi giày đế không cao nhưng dáng người đạo cô đi bên cạnh Vương Phục Hưng cũng không hề thấp, dáng người thon dài, không gầy yếu, ngược lại có chút đầy đặn sung mãn, bộ ngực cao vút cùng cái mông tuy bị bộ đạo bào ộp thùng thùng che khuất nhưng vẫn có thể nhìn ra được. Mỗi khi bước đi lại để lộ ra một bộ dáng mê người, gò má tính xảo, cảm trong tay một cây phát trần màu tuyết trắng, trầm mặc chậm rãi đi. Trên người nàng không ngừng tán xuất ra một mùi thơm dễ chịu tiến vào trong mũi Vương Phục Hưng, làm cho hắn mê mẩn không dứt.

Đây tuyệt đối là nữ nhân mà Vương Phục Hưng từng gặp có khí chất hợp với bốn chữ khuynh quốc khuynh thành nhất, vô luận khí chất hay là dung mạo, đều hơn Đường Yên Ninh cùng Hạ Thẩm Vi một bậc.

Nhạt như khói liễu lại khói xem mị đi.

Giàng son cảm tú tuy nhiều, lại quả quyết bồi dưỡng không ra được bao nhiêu nữ tử xinh đẹp đến nhường này.

Loại nữ tử mỗi một cái cau mày đều có thể trở thành tai ương họa hoạn của đất nước này, hãy để cho mình thu a, Vương Phục Hưng nội tâm yên lặng cảm khái nói, đường nói tới ai khác, nữ nhân này nếu như đột nhiên quay đầu lại ném cho mình một cái ánh mắt khiêu khích mà nói, một mực chú ý tự biết tự chế Vương Phục Hưng đồng chí đều không nhất định gánh vác được.

Ba người dọc theo đường cái lằng lằng đi về phía trước, Vương Phục Hưng quang minh chính đại nhìn bên cạnh nữ đạo cô, nữ đạo cô tựa hồ cũng đang len lén ngắm hắn, không rõ ràng, chẳng qua là dùng khoe mắt liếc qua liếc lại, bề ngoài giống như có chút tò mò. Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, nhìn phát trần trắng như tuyết trong tay nàng, nhìn không được đã nghĩ thò tay qua sờ một chút, Hoàng Phủ Linh Tê nhẹ nhàng nhú mày, trong tay phát trần có chút lay động rồi lay động, tránh qua, tránh né bàn tay của Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng lập tức cảm thấy thú vị, lại đưa tay đi bắt, kết quả lại lần nữa bị đối phương né tránh.

Vì vậy hai người ngay tại sau lưng lão đạo sĩ chơi một trò chơi rượt bắt, một cái đi bắt, một cái lại trốn, mà lão đạo sĩ cũng phối hợp, dường như cố tình không nhìn thấy, thủy chung không có quay đầu lại, chỉ có điều khóe miệng đáng tươi cười lại càng nồng đậm.

Giằng co năm phút đồng hồ, Hoàng Phủ Linh Tê rút cuộc đã mất đi kiên nhẫn, đem tay trái phất trần giao cho tay phải, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng.

Thật đúng là con mẹ nó là cái nhìn phong tình a.

Vương Phục Hưng ý nghĩ ngẩn ngui trống rỗng, vậy mà giật mình tại chỗ, bước chân cũng rút lại phía sau rất nhiều.

“Đi mau, đừng sờ cái gì? Chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia ta chờ ngươi hay sao?”

Lão đạo sĩ cũng không quay đầu lại nói.

Vương Phục Hưng nhanh chóng kịp phản ứng, đuổi theo sát, lại không thấy được Hoàng Phủ Linh Tê khóe miệng vừa vẽ lên một đường cong tuyệt đẹp.

Ba người ra khỏi quán bar, đi bộ đại khái khoảng bốn mươi phút, rút cuộc cũng tới nơi, là một cái tiểu viện tử nhìn trông rất quê mùa, gạch xanh nhà ngói, sân nhỏ diện tích đồng dạng không lớn, lão đạo xuất ra một chuỗi chìa khóa để mở cửa chính, không biết là mất mớ hay vẫn là thế nào, loay hoay đến hai ba phút mới có thể mở được cánh cửa gỗ, hần đứng ở cửa ra vào, rút cuộc nhìn Vương Phục Hưng, bình thân nói: “Vào đi.”

Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc đi vào, đi vào trong phòng, nhìn thoáng qua, thờ dài trong lòng.

Trong phòng bố trí có thể dùng từ vô cùng thâm trầm mà hình dung, đơn sơ không tương nổi, một cái bóng đèn mờ mờ treo trên nóc nhà, nõi niều rí sét loang nổ, một cái giường chỉ cần dụng nhẹ vang lên những tiếng cọt kẹt, chắc chắc, nhìn qua rất tiên phong đạo cốt đặc đạo cao nhân một cái lão đầu, bên người còn mang theo một người nữ đệ tử, hần làm như vậy không cảm thấy nhần tân sao?

“Ta là bằng hữu của gia gia nhà ngươi.”

Lão đầu vừa vào nhà liền nói ngay vào điểm chính, ngồi ở trên chiếc ghế cũ kỹ loang nổ dấu vết thời gian, cũng không có mời Vương Phục Hưng ngồi xuống, nói xong một câu, dùng thoáng qua, mới thờ dài nói: “Lão bằng hữu.”

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, cũng không nói gì, kết quả này, hần trên đường tới cũng đã đoán được, chỉ bất quá hần không biết đối phương tìm đến hần làm cái gì mà thôi.

“Những năm này khổ cực hai huynh đệ các ngươi rồi, gia gia của ngươi đi đã được năm năm biết được ngươi vẫn còn lên đại học, hần hạ táng vào cái ngày đó ta đến qua, bất quá không có cùng với ngươi gặp mặt. Lúc trước cùng hần ước định, nếu như ngươi không muốn Phục Hưng gia tộc, vậy hãy để cho ngươi làm người bình thường, bình an cả đời, cũng không có gì không tốt đâu, hần bố trí xuống quân cờ cùng lắm thì hết hiệu lực. Hắc, ai biết ngươi tiểu tử ngoan này cố chấp như vậy, quả thực muốn đem cái cây địa thụ đã đổ trồng lên, nếu như không phải như vậy, có lẽ cả đời ngươi đều không thấy được ta.”

Lão đạo nhẹ giọng mở miệng nói, cầm lấy ấm trà để bên cạnh, rót cho bản thân một chén trà đã nguội, uống một hơi cạn sạch.

Đối phương không mời ngồi, Vương Phục Hưng cũng chỉ biết đứng đó, hần rất nhạy cảm từ những lời này nghe ra một ít vấn đề, khẽ cau mày nói: “Quân cờ?”

Lão đạo khẽ gật đầu, lờm Vương Phục Hưng, ánh mắt nghiền ngẫm nói: “Ngươi cho rằng gia gia của ngươi cái gì cũng không lưu cho ngươi, mà lại cho ngươi sửa cái tên thành như bây giờ? Lão gia hỏa kia, chính là quý thành tinh đó, Vương gia không có, nhưng hần cho ngươi vật lưu lại, đủ để chèo chống cho ngươi bước ra được một bước dài, hần lưu cho ngươi khá nhiều hậu thủ đó.”

“Ví dụ như?”

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nói.

“Không có ví dụ như, có chút ta biết rõ, có chút ta không biết, thời cơ đã đến, lần lượt từng cái một át chủ bài tự nhiên đều vạch trần, ngươi có thể nghĩ rằng ta cũng chính là một con cờ mà gia gia ngươi đã bố cục cho ngươi, không sao cả. Ngươi vì khôi phục Vương gia có thể cam chịu làm quân cờ của người khác, ta bị bằng hữu cũ lợi dụng một chút, cũng cam tâm.” Lão đạo sĩ thần nhiên nói, bùng chén nước, đột nhiên tự giễu cười cười, thần nhiên nói: “Nói cho cùng thì cũng đâu có phải một chút gì cho cam, chính là hơn bốn mươi năm đó.”

Vương Phục Hưng cường tự kiềm chế nổi khiếp sợ trong nội tâm, giữ vững bình tĩnh đứng trước mặt lão đạo sâu không thể lường này, không nói thân thù của hần, chỉ bằng tình cảm mấy chục năm câu hần cùng gia gia mình, cũng đủ để lại để cho Vương Phục Hưng đối với lão đạo tôn trọng.

“Tại Thanh Đình hội sở biết rõ mình bị camera theo dõi, vẫn như cũ nén giận ra tay, thành công tiến vào Hạ gia nha đầu kia ánh mắt, sau đó bức tử rắn hổ mang, gia tăng lên Hạ gia cùng Sở gia hảo cảm đối với ngươi, bức Tề Phượng Vũ rời khỏi hắc đạo, giết Dương Tu Kiệt, trước mắt tọa trấn một nhà quán bar, nếu như không có đoán sai, toàn bộ Thanh Phố khu ăn thăm đều bị ngươi nắm trong tay a? Mấy ngày hôm trước đánh cho một cuộc hắc quyền, liền giết ba người, ta nói những thứ này đúng hay không?”

Lão đạo một tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, đem những sự tình gần nhất Vương Phục Hưng làm ra nói rành mạch.

Vương Phục Hưng về mặt khiếp sợ.

Lần thứ nhất tiến vào Thanh Đình cùng Đường Yên Ninh đàm phán hơn nửa tiến vào tầm mắt của Hạ Thầm Vi, Hạ đại tiểu thư cũng không biết rõ tình hình, Vương Phục Hưng vẫn cho rằng chuyện này từ đầu đến cuối chỉ có chính mình rõ ràng, đó là một ước nguyện ban đầu nguyên vốn là có chút ít âm mưu ở bên trong gặp mặt, lúc trước Hạ Thầm Vi muốn lôi kéo hắn nhằm vào Đường gia, hắn cũng muốn mượn nhờ Hạ Thầm Vi lực lượng mà trở mình, không tính là ai đúng ai sai, không ngờ sau đó hai người lại nảy sinh quá nhiều biến hóa, rắn hổ mang xuất hiện, Tề gia tỷ muội quấy rối, lần lượt ngoài ý muốn, kéo gần lại khoảng cách giữa hai người bọn họ, cho nên bọn họ nội tâm suy nghĩ, cũng hoàn toàn bị áp chế.

Mở đầu không tính mỹ hảo, nhưng quá trình vẫn là tương đối đơn thuần đấy.

Thế nhưng lão đạo này làm sao mà biết được?

Càng làm cho Vương Phục Hưng không có cách nào khác lý giải chính là sự tình Thanh Phủ khu, đây càng là cái bí mật, chẳng lẽ lão gia hỏa này thật sự chính là thần toán tử trong truyền thuyết hay sao?

“Thanh Đình sự tình làm được không tệ, là ta lúc trước, ta cũng sẽ làm như vậy. Mà Vương gia nam nhân trời sinh thì có một cỗ khí chất xâm lược bẩm sinh, đoạn trước cuộc sống quan trường địa chấn, người rõ ràng có thể chiếm cứ càng nhiều địa bàn, lại thủy chung trông coi Phục Sinh quán bar, cái kia chỉ có một khả năng, tranh giành không thể tranh giành, hoàn toàn chính chuyện không cần thiết, ta sống lớn tuổi như vậy, điểm ấy nếu nhìn không ra, người cho rằng ta chỉ sống cho tồn cơm gạo hay sao?”

Lão đạo sĩ cười nói, cùng Vương Phục Hưng gặp mặt thời gian tuy rằng không dài, nhưng đối với lời nói lại vô cùng ẩn ý, Vương Phục Hưng suy nghĩ, quả nhiên hắn biết cũng là hoàn toàn bình thường.

Vương Phục Hưng khẽ cười khổ, nói: “Đạo trưởng có đại trí tuệ, bội phục.”

“Cái rắm đại trí tuệ.”

Lão đạo chẳng thèm ngó tới nói, gõ lên mặt bàn ngón tay có chút dừng lại, rất đột ngột hỏi một câu: “Có sợ không?”

Vương Phục Hưng do dự một chút, rất thành thật gật đầu nói: “Sợ.”

Hắn sợ Nghiêm Thủy Trường điên cuồng trả thù, sợ mình không bảo vệ được người mình quan tâm, sợ mình không thể phục hưng được cái gia tộc đã từng huy hoàng tới cực điểm kia.

Rất sợ rất sợ.

Con đường phía trước hắn còn không thấy quang minh, trước mắt nhưng là một mảnh hắc ám, hắn có thể làm gì thì vẫn cứ làm, chỉ có mạnh mẽ chống đỡ chĩa ra khuôn mặt tươi cười, đi lên phía trước, leo lên càng cao, nhưng nội tâm lại thủy chung tồn tại một tia sợ hãi.

“Người sợ cái gì?”

Lão đạo sĩ trầm giọng nói, một ngón tay mãnh liệt tại trên mặt bàn điểm một cái.

Mảnh gỗ bàn vuông không biết là quá không rắn chắc hay là thế nào, cả bàn lớn trong khoảnh khắc chia năm xẻ bảy, không có rơi xuống đất, ngược lại như là bị cái gì lẳng không ngăn chặn, hướng ra phía ngoài kích xạ, một cái cái chân bàn vừa vịn đâm vào trên bàn chân của Vương Phục Hưng.

Đau nhức, đau nhức đến khó chịu.

Vương Phục Hưng mặt không đổi sắc, nhịn đau, thân thể lại thẳng tắp, trầm mặc không nói.

“Người sợ cái gì? Vương gia nam nhân, cho tới bây giờ cũng không biết sợ hãi là vật gì, người là nam nhân, nhân sinh không cuồng vọng một lần, người phục hưng cái rắm chó gia tộc hả? Giết người xong rồi sợ hả? Lúc này mới đến đâu? Vương gia nam nhân, trong tự điển chưa từng có lùi bước cùng nhu nhược, người sợ cái gì? Sợ cái gì?!”

Lão đạo sĩ thanh âm đột nhiên sục sôi đứng lên, chỉ vào mũi Vương Phục Hưng, không phân tốt xấu một hồi thoả mạ, hắn hung hăng đánh xuống tay áo, lạnh lùng nói: “Thực sợ mà nói, liền làm rùa đen rút đầu a, cút đi cho ta trở về tu đạo, làm cả đời đạo sĩ, canh cổng nuôi chó, chẳng phải là thanh nhân?”

Vương Phục Hưng thân thể vẫn như cũ thẳng tắp.

Nhưng bình tĩnh sắc mặt lại lần thứ nhất xuất hiện một tia trắng bệch, nắm thật chặt nắm đấm, móng tay đều đâm vào trong thịt, máu tươi chảy xuôi.

Một mực không nói gì Hoàng Phủ Linh Tề nhìn nam nhân mệnh trung đang đứng quay lưng về phía hắn, ánh mắt có chút phức tạp, sau lưng ưu nhã trường kiếm dường như thông linh, nhẹ nhàng run rẩy.

Lão đạo sĩ sắc mặt nguội lạnh, nhìn Vương Phục Hưng có chút đáng thương lại như cũ quật cường đứng ở đó không nói một lời, nghiêm túc nói: “Người suy nghĩ thật kỹ rồi nói cho ta!”

“Bánh!”

Bên ngoài gian phòng, có người hung hăng tại trên tường đập một cốc, theo sát lấy là giọng của hàng xóm bên cạnh nói vọng tới: “Đêm hôm khuya khoắt lớn giọng nói cái gì thế? Có để cho người ta ngủ hay không?! A?”

Nguyên bản còn về mặt uy nghiêm lão đạo sĩ lập tức trở mặt, đề cao thanh âm, cười nịnh nọt nói: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, lần sau không thể như vậy nữa, quý rầy rồi... Không có ý tứ ha...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: So Chiêu

Toàn cầu đại bộ phận mọi người đều có chung một nhân thức rất đơn giản, vô luận là một kiện vật thể nào đó, đều là có đủ các mặt tính chất. Người cũng là như thế, không biết bao nhiêu kẻ mặc quần áo giáo sư nhưng khi cởi quần áo giáo sư ra thì có thể biến thành cầm thú, hặc là hai kẻ thâm cừ đại hận lại có thể ngồi cùng với nhau trò chuyện vô cùng vui vẻ, xoay người lại liền bắt đầu kế hoạch làm thế nào có thể chơi chết đối phương.

Loại chuyện này một chút cũng không hoang đường, trái lại, tại xã hội này mọi người tâm cơ lại càng táo bạo, càng thâm trầm hơn so với trước đây, loại hiện tượng này đã có thể xưng là phổ biến, hiện tại lên tiểu học hải từ đều có thể cùng với bạn nữ cùng bàn bản tán chuyện nhân sinh, sau khi về đến nhà bị phụ huynh mắng lại có thể khóc nhè, đủ để nói rõ cái cuộc sống này bây giờ nhiều mặt ngang trái thế nào.

Có thể một cái mới vừa rồi còn khí thế tràn đầy, ngôn ngữ sục sôi lão đạo trong nháy mắt liền biến thành vẻ mặt cười nịnh cùng hàng xóm xin lỗi, Vương Phục Hưng vẫn còn có chút không gánh được cái cảm giác. Lão gia hỏa này quả thực chính là đạo gia một đóa đang nở rộ hiển thấy, tối thiểu trở mặt công phu liền có thể nói thiên hạ vô song. Vương Phục Hưng thẳng tắp đứng thẳng, nội tâm tồn tại chút cảm tạ vị hàng xóm vừa đập tường bên ngoài, tối thiểu đối phương làm như vậy, lại để cho trong lòng của hắn nhẹ nhõm đi khoog ít rồi.

Lão đạo sĩ trước mặt Vương Phục Hưng uy nghiêm, mặt đối với ngoại nhân, lại chính là mặt mũi vô cùng bình thường hiền lành hòa ái, không có nửa điểm tính cách, tựa hồ là sợ phía ngoài hàng xóm thẹn quá hoá giận mà đem hắn đuổi đánh, thế nên cũng không dám ra khỏi cửa, nói vọng qua bức tường, tư thái thả rất thấp.

Vị đạo cô xinh đẹp từ khi vào nhà vẫn lẳng lặng đứng ở bên cạnh bức tường, không nói một câu gì, kể cả lúc lão đạo đập vỡ cái bàn bắn vào Vương Phục Hưng hay khi hàng xóm la lối, tựa hồ đối với những hành động của lão đạo trở mặt nhanh hơn trở bàn tay này đã quá quen thuộc, thần sắc bình tĩnh. Nàng từ nhỏ đã được lão đạo sĩ thu dưỡng, đã sớm biết rõ tính cách của hắn, đối với lão đạo mà nói, ngẫu nhiên hành vi cử chỉ bình thường, mới là sự tình không hề bình thường, bây giờ nhìn giống như điên, kỳ thực vô cùng bình tĩnh, vừa rồi hắn mắng người nam nhân kia tuy rằng rất ác độc, nhưng trong đó có thể nhìn ra sự quan tâm đến văn bối, không hề có ác ý.

Lão đạo thật vất vả đem hàng xóm khích lệ trở về, một bụng tức giận cũng không có cách nào tiếp tục phát tiết, lại ngồi trên cái ghế ba chân kia, ngữ điệu bình tĩnh trở lại nói: “Người cùng Hạ gia nhà đầu là quan hệ như thế nào?”

“Bằng hữu quan hệ.”

Vương Phục Hưng chột dạ nói, nói ra lời nói này, có chút do dự, hôn cũng hôn qua, ôm cũng ôm qua rồi, còn lâu lắc đùa bỡn đầu lười gia đầu nhà người ta, quan hệ này cũng không phải một tầng quan hệ nhẹ nha. Giữa hai người mặc dù có một cái máy năm thời gian ước định, nhưng khoảng cách tự định suốt đời, còn kém lấy cách xa vạn dặm, ôn hòa nhất lời nói, chỉ có thể là bằng hữu quan hệ.

“Sở Tiền Duyên thì sao?”

Lão đạo sĩ tiếp tục hỏi, từ khi hắn xuất hiện ở bên người Vương Phục Hưng, luôn tự cho mình là thân phận trưởng bối của hắn, đương nhiên, Vương Phục Hưng đồng dạng cũng không có cái gì gọi là đột ngột hay không đồng ý cả.

“Bạn gái của ta.”

Lần này Vương Phục Hưng trả lời thân nhiên hơn rất nhiều, Sở gia cô gia cái thân phận này, đoán chừng mấy ngày hôm nay chính là chủ đề nóng nhất của những nhân vật quyền lực trong cái thành phố Hoa Đình này rồi, hắn phủ nhận vô dụng, cũng không muốn phủ nhận cái kia đêm đó tại Hành Khúc câu lạc bộ cô bé thiện lương đã ôm chặt lấy bản thân mình vừa thấm đẫm máu tươi.

“Ngư Tiểu Vũ nói như thế nào?”

Lão đạo sĩ dùng tuyết trắng phát trần xoa xoa trên bàn trà, sau đó bắt đầu lấy tay sát lên phát trần, cuối cùng rất cực phẩm đem tay đặt ở trên mũi hít hà, bởi vì hắn cúi đầu, người khác cũng nhìn không thấy biểu lộ của hắn.

Vương Phục Hưng một hồi da đầu run lên, nếu như không phải biết rõ hai người thực lực chênh lệch vô cùng lớn mà nói, hắn hận không thể bỏ nhào qua

treo lão đạo sỹ này lên đánh mấy trăm quyền hỏi xem tại sao hắn lại biết nhiều chuyện bí mật của mình vậy. Hắn trăm phần trăm xác định không ai có thể theo dõi mình, vì lão đạo sỹ ở cái địa phương khi họ có giấy này sao có thể có có được nhiều tin tức của chính mình như vậy?

“Là tình phụ sao?”

Lão đạo sỹ nhìn Vương Phục Hưng nói, ngữ khí trắng ra, nói trúng tim đen.

Vương Phục Hưng không nói lời nào, xem như chấp nhận. Hắn cùng Ngư Tiểu Vũ đã đã xảy ra quan hệ, tuy nói không cần chịu trách nhiệm, thế nhưng chung quy người ta đem lần thứ nhất của nữ nhân giao cho hắn, muốn hắn nói giữa hai người không sao, hắn nói không nên lời.

“Tới đây.” Lão đạo sỹ hướng về phía Vương Phục Hưng vẫy vẫy tay, bên cạnh không có ghế, hắn dứt khoát liền bảo Vương Phục Hưng ngồi xổm xuống, sau đó cầm qua tay của hắn, cẩn thận nghiên cứu.

Vương Phục Hưng biểu lộ bình tĩnh, trong nội tâm lại tràn đầy khó hiểu.

Chẳng lẽ lão gia hỏa này thật có thể xem tay đoán vận, có thể tính ra bản thân kinh nghiệm sự tình?

“A... , tiểu tử, mệnh cách của ngươi rất kỳ lạ, thiếu niên nhiều khổ, nhưng nhưng bây giờ đã lúc đến chuyển mình, về sau con đường sẽ rất thuận lợi, tuy có kinh lại không hiểm, yên tâm là được. Từ tay ngươi mà nói, tương lai đại phú đại quý là không chạy thoát được đâu, nhưng đào hoa có đại lan tràn, chỉ sợ là cái kiếp số, mệnh trung chủ định, sợ là không dễ kêu gào, chỉ sợ cấp cho ngươi không ít phiền toái.”

Lão đạo sỹ nghiêm túc nói, rung đùi đắc ý.

“Thật sự?”

Vương Phục Hưng mặt mày hớn hờ nói, hắn có thể sử dụng mình đoàn viên chứng nhận thì hắn không là sắc lang, có thể đào hoa cái đồ chơi này, là mỗi người đàn ông đều khát vọng, nếu quả thật có, coi như là có chút phiền phức cũng không sợ đấy.

Lão đạo sỹ gật gật đầu, vỗ vỗ tay Vương Phục Hưng, thâm thía nói: “Yên tâm, có ta ở đây, hết thảy không lo.”

Đứng ở phía sau hai người yên tĩnh như một cái duy mỹ pho tượng Hoàng Phủ Linh Tê có chút nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, muốn vạch trần sự phò nội tình, rồi lại nhịn xuống. Từ nhỏ đến lớn, nàng cùng sư phó tổng cộng đoán tướng số cho bảy người, rất vinh hạnh, mỗi lần đều là lão gia hỏa này tại nói hươu nói vượn, còn chưa tính, thần côn cũng là chức nghiệp, mấu chốt là lão đầu này quả thực thật không có có chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày đi một tí, mỗi lần đều là bị người tại chỗ nhìn thấu, thậm chí còn có người liên tục đuổi đánh lão qua năm con phố, nàng dám cam đoan, chỉ cần Vương Phục Hưng hiện tại truy vấn mấy vấn đề, lão gia hỏa này nhất định lòi đuôi.

Chỉ có điều Vương Phục Hưng lại để cho Hoàng Phủ Linh Tê rất thất vọng, hắn cũng không có tiếp tục truy vấn vấn đề gì, mà là về mặt sắc mặt vui mừng cảm lão đạo sỹ tay, cười nói: “Đạo trưởng đại đức, cảm ơn.”

Đạo trưởng?

Lão đạo sỹ sừng sốt một chút, thần sắc không tự chủ được trở nên có chút hiền lành, nói khẽ: “Nếu như ngươi không để ý, gọi ta là gia gia là tốt rồi, nói thật, ta so với gia gia của ngươi lớn hơn gần mười tuổi. Ân, lão nhân gia ta bình thường không coi bói cho người khác, một lần hai trăm, hôm nay coi cho ngươi trước đó! Một hồi nhớ rõ trả thù lao.”

Vương Phục Hưng trợn mắt há hốc mồm, khỏe miệng cơ bắp không ngừng run rẩy run rẩy, hận không thể một cái tát chụp chết lão gia hỏa này. Chỉ có điều không đợi hắn kịp phản ứng, lão đạo sỹ đã bất động thanh sắc nói sang chuyện khác, hơn nữa chuyển dời đến chuyện hắn có hứng thú nhất, hắn đưa tay chỉ nữ đạo cô, nói khẽ: “Ngươi cảm thấy Linh Tê như thế nào đây?”

“Linh Tê?”

Vương Phục Hưng ngữ khí nghi hoặc, đại khái đoán ra đây là tên của nữ tử trẻ tuổi sau lưng, quả thật người cũng như tên, đều mang theo một cỗ thuần khiết hương vị đây.

“Hoàng Phủ Linh Tê, đồ đệ của ta.”

Lão đạo sỹ đắc ý cười nói, nhắc tới đồ đệ của mình, mang trên mặt một loại không thêm che giấu kiêu ngạo tự hào, tựa hồ vô cùng có mặt mũi.

“Tên em tai, người nhiều hấp dẫn.”

Vương Phục Hưng không cần nghĩ ngợi cho ra đáp án, không có nửa điểm hư giả ở bên trong.

Lão đạo sỹ cười vẫy tay, đem Hoàng Phủ Linh Tê gọi đến bên người, lạnh nhạt nói: “Làm lão bà ngươi như thế nào?”

Vương Phục Hưng ngồi xổm bên cạnh bàn thân thể đột nhiên run lên, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hoàng Phủ Linh Tê đứng ở trước mặt sư phụ, thần sắc bình tĩnh.

“Làm vợ?”

Vương Phục Hưng không xác định hỏi một câu, nội tâm cái loại cảm giác này giống như một lúc trúng vài ức số, hoảng sợ nhưng phiêu phiêu dục tiên, hưng phấn mà tâm thần bất định, thậm chí nghĩ đến Sở Tiền Duyên, làm cho hẳn cảm giác mình có nên phạm tội hay không.

“Không muốn?” Lão đạo sĩ già nua trên mặt mang theo một tia tiếu ý: “Đây cũng là gia gia của ngươi định ra đấy, nhiều năm như vậy, ta cũng tốn không ít công phu bồi dưỡng nàng, hôm nay cuối cùng là có thể xuất sư rồi, lần này, Linh Tê liền ở lại bên cạnh ngươi, ngươi cũng đừng có gấp, Linh Tê cũng là có điều kiện đấy.”

“Điều kiện gì?”

Vương Phục Hưng theo bản năng hỏi một câu, từ Hoàng Phủ Linh Tê trên người truyền tới nồng đậm mùi thơm của cơ thể, thậm chí có loại cảm giác không xác định được mộng ảo.

Như vậy vu vạ, làm nữ nhân của mình sao?

Lão đạo sĩ cười mà không nói, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê, ý bảo chính nàng nói.

Hoàng Phủ Linh Tê thần sắc bình thản, một bộ giải quyết việc chung bộ dáng, sau lưng ưu nhã trường kiếm run rẩy rất nhỏ, ngữ khí lạnh lùng nói: “So với ta một cuộc, thắng ta, cái gì đều tùy ngươi. Thua, ta vẫn là ta, ngươi cũng là ngươi.”

“Đánh nhau?”

Vương Phục Hưng nhũu lông mày, có chút ngoài ý muốn nói, hẳn tự nhận không phải đối thủ của lão đạo sĩ, chẳng nhẽ một nữ nhân như nàng cũng không thắng được, vậy có phải hay không quá thật mất mặt một chút?

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt gật đầu, sau lưng tạo hình ưu nhã trường kiếm lại run run càng kịch liệt.

“Gia gia của ngươi am hiểu nhất không phải Bát Cực cùng Thái Cực, hẳn dùng kiếm, có thể nói một đời kiếm đạo tông sư. Cho nên nếu như ta không có đoán sai, ngươi am hiểu nhất, cũng hẳn là sử dụng kiếm a? Tồi thiểu có lẽ so với ngươi sử dụng đao hồ điệp muốn thuận tay hơn. Gia gia của ngươi cũng coi như một nhân vật, kiếm đạo đại thành, nhưng cả đời, lại sẽ không dùng súng, đầu năm nay, tóm lại hay vẫn là thiên hạ của súng ống a.”

Lão đạo sĩ nhẹ giọng cảm khái nói, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê trên lưng ưu nhã trường kiếm, tựa hồ triệt để mở ra máy hát: “Vương gia cường thịnh thời điểm, gia gia của ngươi liền nhờ ta hỗ trợ chế tạo hai thanh kiếm, một dài một ngắn, trên lưng Linh Tê chính là trường kiếm, gọi Thu Thủy Kiếm. Còn có một thanh đoản kiếm, gọi Tiểu Dăng, không vô kiếm. Lần này chưa mang đến cho ngươi, qua một thời gian ngắn ta cho người đưa tới cho ngươi cũng được. Đương nhiên, ngươi nếu như sốt ruột mà nói, hiện tại liền có thể dùng đao hồ điệp cùng Linh Tê khoa tay múa chân thoả qua. Gia gia của ngươi bố cục dùng cả đời, nhưng vẫn như cũ tồn tại rất nhiều không xác định, cho nên, ngươi đi càng cao, lấy được sẽ càng nhiều, ta cùng Linh Tê, đều là quân cờ.”

Thu Thủy, Triều Dăng?

Vương Phục Hưng lông mi không dễ dàng phát giác chớp chớp, nhẹ giọng cười nói: “Không vội, Vương gia đệ tử chân truyền, ta là không cách nào so sánh được, bất quá nếu như lão nhân ngài gia nói, ta ngược lại là thực muốn mở mang kiến thức một chút Triều Dăng kiếm đến cùng bộ dáng như thế nào.”

Lão đạo sĩ trừng mắt, giống như cười mà không phải cười nói: “Không cần ngươi thúc, thời cơ thích hợp, tự nhiên sẽ đưa tới cho ngươi.”

Bị nhìn thấu tiểu tâm tư Vương Phục Hưng có chút lúng túng sờ lên cái mũi, không nói gì.

Lão đạo sĩ tựa hồ trong lúc đó trở nên cô đơn, có chút phiền muộn nhìn đồ đệ trong hơn hai mươi năm qua đã sống nương tựa vào nhau, sau đó liền tịch tịch, trầm mặc thật lâu, mới nói khẽ: “Ta rời đi.”

Hoàng Phủ Linh Tê không nói gì, sau lưng Thu Thủy trường kiếm rung rung, boong boong kiếm mình.

Vương Phục Hưng có chút ngạc nhiên, lúc này mới gặp mặt một lần, còn không có cả đêm, lão đầu này muốn đi? Hẳn từ xa xoi ngàn dặm chạy tới đây, chỉ là vì tiền đưa đồ đệ cho mình làm nữ nhân sao?

Vương Phục Hưng há to miệng, muốn giữ lại tuyệt thế cao thủ, lại đột nhiên phát hiện mình không biết nên nói cái gì cho phải, chẳng lẽ muốn nói cho hẳn biết Hoa Đình sống về đêm rất muốn màu muốn vẻ, ăn chơi hưởng thụ sung sướng vô cùng hay sao?

Lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng, vỗ vỗ Vương Phục Hưng bả vai, ngữ khí phức tạp nói: “Hào hảo đối với nàng.”

Quay người, rời đi.

Thân ảnh cao lớn như trước thẳng tắp, tay áo bông bành, chỉ có điều bóng lưng lại có vẻ có chút cô đơn.

Hoàng Phủ Linh Tê nhìn bóng lưng sư phó, ánh mắt có chút đau thương, rất nhạt, lại rất rõ ràng.

Lão đạo sĩ đi vào Hoa Đình, tự nhiên không phải chỉ vì đem nạng đi đến bên người Vương Phục Hưng.

Nàng chẳng qua là một con cò.

Chúng mình phục hưng Vương gia bàn cò, đã bắt đầu.

Mà Vương Phục Hưng, cũng từ giờ khắc này bắt đầu chính thức đã thành kỳ thủ, một kỳ thủ không biết mình có những quân cò gì.

Khi hán đối diện, thì là một ít thực lực thâm hậu lão gia hỏa, tự mình tọa trấn phía sau màn, cùng hán đánh cò.

Theo thời gian chuyển dời, về sau nhiều loại quân cò đều sẽ xuất hiện trên tay Vương Phục Hưng, mang đến cho hán lần lượt tuyệt đối kinh hi.

Vương Phục Hưng im lặng không nói, nhìn lão đạo sĩ bóng lưng, nhẹ nhàng thở dài.

Lão đạo tuy rằng bóng lưng cô đơn, nhưng hành tẩu giữa lại dị thường tiêu sái, thanh âm trong sáng cười nói: “Chường không quyền thiên hạ thì sao? Say gối đùi mỹ nhân thì sao? Nhân văn đã hạc, ta tiêu dao như gió, nhìn qua giang hồ trăm năm, cùng ai nói?”

Thanh âm dần dần nhỏ đi.

Lão đạo thân ảnh cũng triệt để biến mất.

Từ đầu đến cuối, hán đều không có quay đầu lại.

Vương Phục Hưng yên lặng thở dài, xoay người lại, nhìn nữ nhân đứng im không nhúc nhích này giờ, dường như quên mất vừa rồi tự mình nói sẽ không hề nóng nảy, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê, mỉm cười nói: “Chúng ta đánh một cuộc?”

Thắng, nhưng chỉ có thắng nữ nhân này mới thuộc quyền sở hữu.

Hoàng Phủ Linh Tê liếc mắt nhìn hán, lạnh nhạt gật đầu nói: “Tốt.”

“Tranh!”

Thu Thủy Kiếm lập tức ra khỏi vỏ, rơi vào trên tay Hoàng Phủ Linh Tê, kiếm quang như nước, chưa ra chiêu, nhưng liên miên không dứt kiếm ý đã bắt đầu mệnh mông cuộn cuộn.

Vương Phục Hưng có chút nheo mắt lại, bắt động thanh sắc.

Hoàng Phủ Linh Tê đạo bào rất nhỏ đóng đưa, kiếm thế phiêu hốt, một kiếm đâm về trước ngực Vương Phục Hưng.

Đạo bào bay múa, dung nhan trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiếm quang như nước.

Giai nhân như trích tiên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Đêm Không Trăng, Thích Hợp Phóng Hỏa Giết Người

Lão đạo sĩ rời đi cái tiểu viện đơn sơ hư không tưởng nổi kia, một lần nữa trở lại trên đường cái phồn hoa, hán tựa hồ không có thói quen thuê xe, thích đi bộ, khoảng thời gian này trên đường nhiều người, nữ hài tử trẻ tuổi hấp dẫn, thêm nữa cái thành phố Hoa Đình này cho tới bây giờ cũng không thiếu mỹ nữ đây, có người bước chân ra vịnh hoa phú quý, có người lại bước chân ra chỉ có thể lưu lạc phong trần, nhưng làm cho là như thế này, hàng năm vẫn như cũ có vô số cô gái trẻ tuổi ngã xuống, người sau tiến lên tràn vào, cảm rẽ, nảy sinh, sau đó cũng kệ chung quanh dơ bẩn hoặc là phú quý, dần dần thích ứng, trở nên chết lặng.

Thiên là Đại Thiện, đạo cũng là Đại Đạo, có thể trong đó lại có điểm khác biệt, Thiên Đạo mờ ảo, bản thân chính là một cái thiên mệnh đề không có đáp án rõ ràng, nói như thế nào đều có đạo lý, lão đạo sĩ cả đời không có đọc qua một quyển Đạo Gia điển tịch, nhưng đồ đệ của hán Hoàng Phủ Linh Tê cũng không dám nói hán không phải đạo sĩ, cái này cùng lão đạo bội phục đồ đệ mình có thể song tu Phật Đạo giống nhau, bội phục, cũng không hãm mộ. Mỗi người đều có cách sống của mình, hán dùng cả đời gần tám mươi năm thời gian, đánh phải ra một cái câu đơn giản nhất, bất quá rất đạo lý đó là: Không có thể giới thần tiên, sống cả đời, sinh lão bệnh tử, có thể tiêu sái thoải mái, không thẹn với lương tâm, chính là thích hợp nhất với nhân loại.

Hắn cảm thấy phát trần, trong đám người hành tẩu, trong hỗn loạn lại lấy được yên tĩnh, coi như là một loại cảnh giới, chỉ bất quá bây giờ bên người thiếu đi đồ đệ, hắn tự mình một người, lực hấp dẫn rõ ràng nhỏ đi rất nhiều, thậm chí bên đường không ít người đều sẽ đi qua, không biết xuất phát từ cái tâm tình gì, cố ý đứng hắt thoáng qua.

Lão đạo sĩ đứng đưa, cũng không để ý, dường như hành tẩu bên đường chẳng có mục đích, lão gia hỏa này quả thực là một cái cực phẩm, cố ý tại bên trong đạo bào làm trong làm cái túi, tiền tài toàn bộ giả bộ để ở bên trong, cũng không sợ gặp được kẻ trộm, thậm chí cách hai phút còn lén lút lút lút sờ, xác định tiền trong túi quần không ít đi sau đó mới tiếp tục hành động.

Lão đạo sĩ theo thường lệ sờ lên túi, sau đó cánh tay đột nhiên cứng đờ, rút cuộc nhớ tới mình từ trong tiểu viện đi ra sau tựa hồ nhớ quên quên mất một việc rút cuộc là cái gì, hắn do dự xuống, còn không có đi trở về, một tấm mặt mo này bên trên lại tràn đầy phẫn hận, thở dài: "Người tuổi trẻ bây giờ kêu gào, da mặt cũng đặc biệt dày đi rồi, lão nhân gia ta đoán một quẻ cho người ta, sớm đã nói muốn thu hai trăm đấy, dù là ta thực đã quên, hắn sao lại có thể có ý quên mất?"

Chỉ có điều không đợi hắn cảm khái thần thức xong, ánh mắt của hắn đã bị một người đi ở trước mặt mặc quần jean bó sát người, chăm chú bao lấy bờ hông đầy đặn của thiếu phụ hấp dẫn đi qua, lão đạo sĩ có chút nheo mắt lại, ánh mắt toàn bộ rơi vào phía trên có chút lắc lư của đôi phương kia, theo đôi phương rời đi năm sáu phút, tựa hồ nhìn chán rồi, đặt tay trong phát trần màu tuyết trắng, lâu bầu nói: "Thực lớn."

Không có trực tiếp đi nhà ga phản hồi Phụng Thiên cảnh nội đạo quán.

Cũng không có đi Thiên Kiều dựng cờ làm thầy tướng, càng không có tìm một cái tiệm uốn tóc đèn mờ mờ, cùng nhau chiến đấu sống chết qua.

Đi bộ hành tẩu gần ba giờ, từ Phố Đông tiến vào trung tâm chợ, đã là gần rạng sáng 12 giờ, một đường rời đi cùng bệnh nhân tâm thần giống nhau, làm bầm lầy bầu rồi một đường, lão đạo sĩ rút cuộc đứng ở trước cửa một tòa cao ốc không quá cao lớn, nhưng lại đặc biệt trầm trọng, nhìn tại dưới ánh đèn bốn chữ lóe ra hào quang "Huy Hoàng Cao Ốc", lẳng lặng nói: "Đêm khuya, không trăng. Thích hợp làm chuyện xấu a."

Vương Cường cùng Lý Siêu là bảo an Huy Hoàng Cao Ốc, đương nhiên, đây chỉ là cách gọi đối với ngoại giới, coi như là công tác hợp pháp duy nhất của bọn hắn, đầu năm nay, làm bảo an tuy rằng ám muội, có thể nói ra tổng so với lưu manh muốn tốt hơn nhiều, hơn nữa toàn bộ Hoa Đình, một tháng có thể cho bảo an trên vạn khối tiền lương, có thể có mấy nhà?

Vương Cường ngồi ở trong phòng trực ban sau đại môn, ánh mắt từ nữ nhân uốn éo bên trên máy vi tính thu hồi lại, nhìn thoáng qua Lý Siêu ngồi tại bên cạnh ngủ gà ngủ gật, cười mắng: "Móa, cái này hư rồi hả? Mới vừa lên lớp liền ngủ gà ngủ gật, một cái đàn bà đều hầu hạ không đến, lần sau mang người song phi mà nói, vậy người muốn đi về ngủ sớm? Nhanh chóng đứng lên, nhìn đến sáu giờ, về nhà muốn ngủ như thế nào thì ngủ."

Lý Cường là một cái người trẻ tuổi tương đối gầy yếu, thân cao một mét bảy tả hữu, cùng nghiện ngập giống nhau, gầy yếu gần như bệnh lâu năm, cùng Vương Cường hơi mập mập ngồi cùng một chỗ, lộ ra có chút buồn cười, nghe được đồng bạn răn dạy, hắn mở mắt ra lướt qua cái màn ảnh nhỏ đặc sắc trên Computer, lại cúi đầu, thở dài nói: "Thực mẹ nó không có ý nghĩa, người so với người tức chết người, huynh đệ chúng ta đi chơi gái, chỉ có thể chơi những cái đàn bà người ta chơi nát rồi, muốn khuôn mặt không khuôn mặt, muốn đáng người không có đáng người, bị cảnh sát thấy, còn muốn đi vào ngục một đêm. Công ty, Lam Tổng Giám Đốc người báai kiến chưa, chính là Lam Thiên Vũ. Ta đã thấy mấy lần, nhìn một cái người ta, mỗi lần mang nữ nhân theo đều là một cái xinh đẹp, còn nữa, thư ký hai tháng một cái, đó mới là sinh hoạt, huynh đệ chúng ta lúc nào có thể có được một cái như thế?"

"Người tại sao không nói Nghiêm lão? Hắn có thể so sánh Lam Thiên Vũ cao hơn cấp hơn nhiều."

Vương Cường tức giận nói, nhìn như không thèm để ý, nhưng trong nội tâm xem chừng cũng có chút không công bằng, tắt đi cảnh nữ nhân quần áo thiếu vải, ngồi cửa sổ động tác mê người kia, tự giễu nói: "Đều là mạng, chúng ta coi là không tệ. Ngoại giới cũng biết tại Huy Hoàng Công Ty làm việc chính là xã hội đen, sau khi ra ngoài nhìn thấy những tên côn đồ kia, đều là bị làm thành nhân vật đại ca giống nhau, người liền biết đủ a. Nói đây ban ngày ngoại trừ những cái công ty liên chức làm đáng bên ngoài một chút, ít nhất có mấy trăm người không có việc gì, coi như là hiện tại, cũng có mấy chục người ở bên trong đánh bài uống rượu chơi nữ nhân, những cái kia mới là Lam Thiên Vũ cùng Nghiêm lão coi trọng đấy, chúng ta lúc nào có thể ở lại phía trên, coi như là hết khổ rồi."

"Cho ta một cơ hội, coi như là để cho ta đem vợ con tiễn cho người khác ta đều nguyện ý."

Lý Siêu phiền muộn nói, móc ra gói thuốc chọn một cây, trên tinh thần tựa hồ tốt lên rất nhiều.

"Ta cũng thế." Vương Cường cười nói, chỉ có điều trong dáng tươi cười nhưng có chút đắng chát, thời điểm đại nhân vật nghĩ đến bỏ trở lên, tiến thêm một bước, tiểu nhân vật cũng đồng dạng đều gãy giữa, bọn hắn thậm chí đều không có dã tâm, chỉ là muốn sinh hoạt đỡ một ít, nhưng nếu như liền vợ con đều nguyện ý tiễn đưa, cùng sức sinh có gì khác nhau đâu?

"Có người đến."

Lý Siêu ánh mắt hí hí, nói khẽ. Lúc này, không nên có người tới đây mới đúng, hơn nữa phía ngoài cửa khóa, nếu như không phải mình dặn dò mà nói, người khác có lẽ vào không được mới đúng.

Nhưng bây giờ đã có người xuất hiện ở trong cao ốc, một thân phục sức rộng thùng thình, trong tay cầm một cái cây roi hình dáng đồ chơi, tựa hồ vẫn còn có chút lắc lư lấy.

Hắn đứng ở trong cao ốc đen kịt, chỉ lộ ra một thân ảnh, lộ ra dị thường quý dị.

” Ra đi xem.”

Vương Cường trầm giọng mở miệng nói, thuận tay cầm lên gậy cảnh sát, cùng Lý Siêu cùng đi ra khỏi phòng cảnh vệ, ho khan một tiếng, âm vang từng trận, đèn sáng cảm ứng tiếng động một tầng cũng lập tức sáng lên.

Vương Cường cùng Lý Siêu nhưng có chút sững sờ, tại trước mặt bọn họ, một người mặc đạo bào cảm lấy phát trần tuyết trắng, lão đạo sĩ mỉm cười mà đứng, mặt mũi hiền lành, tiên phong đạo cốt, vẻ tiêu sái bình bình không nói ra được.

Loại nhân vật này tới nơi này làm gì? Thầy tướng số?

Vương Cường cùng Lý Siêu liếc nhau, lá gan hạng nhất đều rất ngược với dáng người, Lý Siêu trừng mắt, hùng hùng hổ hổ nói: ” Lão tạp mao, con mẹ nó ngươi vào bằng cách nào? Ta đếm tới ba, ngươi tranh thủ thời gian cút ra ngoài cho ta, lẩn xa một chút, cảm, tới nơi này hết ăn lại uống, cũng không nhìn một chút đây là địa phương nào. Một. Hai..”

Lão đạo sĩ đứng ở trước mặt hai người, vẫn không nhúc nhích, vui vẻ lại càng rõ ràng.

” Ba.”

Tính khí táo bạo Lý Siêu đếm xong ba, lập tức liền muốn động thủ, chỉ có điều lúc này, lão đạo sĩ cũng nhẹ giọng mở miệng, mỉm cười nói: ” Các ngươi hiện tại từ nơi này đi ra ngoài, cùng Huy Hoàng Cao Ốc thoát ly quan hệ, ta liền không giết các ngươi, như thế nào?”

Thật đúng là hảo ngôn hảo ngữ tốt bụng a.

Cái này liền tính tình trầm ổn như Vương Cường đều cười ha ha, cay nghiệt nói: ” Lão cẩu, ngươi tính toán thom bơ vậy sao? Hơn nửa đêm giả thần giả quỷ làm ta sợ quá đi? Giết người thế nhưng là phạm pháp, đền mạng ngươi biết không, có bản lĩnh ngươi tới thử xem?”

” Thử cái rắm, đúng là lão già không biết xấu hổ kia, thời điểm ta tâm tình không tốt, ngay cả cha ta ta đều rút cái tát, ngươi còn có ý nghĩ trông chờ ta kính già yêu trẻ? Đi tìm chết.”

Lý Siêu không kiên nhẫn rống một câu, mang theo trong tay gậy cảnh sát, trực tiếp vung thoáng qua.

Lão đạo sĩ vẫn không nhúc nhích, chờ đối phương chủ động tiếp cận, nhìn gậy cảnh sát trong tay Lý Siêu nâng quá mức đỉnh, thời điểm muốn hướng về phía đầu mình đến, hần có chút nheo mắt lại, rút cuộc ra tay.

Chiêu thức đơn giản.

Lại làm cho Vương Cường đứng ngoài quan sát lập tức da đầu run lên, sắc mặt trắng bệch, không có chút huyết sắc nào.

Lão đạo sĩ chẳng qua là nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, phát trần mềm mại trong tay hướng về phía trước vron ra, sau đó Như Ý Phát Trần mềm mại lập tức trở nên thẳng tắp.

Như đao!

Không thể tưởng tượng được, một chiêu đâm vào Lý Siêu trước ngực.

Phát trần dùng lông thú cùng tóc nữ nhân dài mềm mại, lúc này lại trở thành một thanh lợi kiếm sắc bén dị thường, đâm vào trước ngực Lý Siêu, sau đó, vốn Lý Siêu đáng người gây yêu nhưng sức bật không tầm thường trực tiếp hướng về phía sau bay ra ngoài, từ vong tại chỗ.

Hình cùng ý hợp, ý cùng khí hợp, khí và thần hợp lại.

Chỉ một chiêu, lại siêu phàm thoát tục!

Vương Cường mọi can đảm đều tan biến, nhìn lão đạo sĩ khí thế đột biến, sát khí ngập trời, vô thức quay người bỏ chạy.

” Xoát.”

Một đạo hồng quang lập loè, hầu như cùng thân ảnh lão đạo sĩ cùng động, tốc độ kinh người.

Phát trần tuyết trắng lây dính máu tươi, không có chút nào mềm ra, ngược lại càng thẳng cứng sắc bén, bị lão đạo sĩ tiện tay ném ra bên ngoài, lập tức liền đâm vào thân thể Vương Cường rồi.

Thanh thể không ngừng!

Phát trần đâm vào da thịt, lực đạo không giảm, tiếp tục hướng trước, trực tiếp đem thân thể Vương Cường đâm xuyên, từ sau lưng chui vào, trực tiếp ở trước ngực bay ra.

Thân thể lão đạo sĩ đồng thời đến bên người Vương Cường, vươn tay nhẹ nhàng cầm chặt phát trần tràn đầy máu tươi ý cảnh biến thành màu đỏ tà dị, nhìn cũng không liếc nhìn Vương Cường, sắc mặt bình thản, trực tiếp lên lầu, thì thảo lắm bầm: ” Tàn gia con chó cũng dám kiêu ngạo như vậy rồi, chó

má giáo phụ, lần này xem như thu điểm tiền lãi, cho tiểu tử kia căng căng thanh thế, bàn cò, đã sớm nên sống.”

Bên trên lầu hai.

Lầu hai đèn sáng, đại loạn.

Đầu không lớn loạn không có tiếp tục bao lâu, liền triệt để biến mất.

Sau đó lầu ba đèn sáng.

Lầu bốn.

Năm tầng.

Không đến nửa cái giờ, một thân đạo bào hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, lão đạo sĩ liền xuất hiện ở tầng chín, trong một cái đại văn phòng, cười ha hả nhìn một cái trung niên nam nhân đang cố tự trấn định, lạnh nhạt nói: ” Nơi này là đại bản doanh của Nghiêm Thủy Trường, đúng hay không?”

Trung niên nam nhân bộ dạng hầu như muốn khóc lên, đối mặt Sát Thần, nửa điểm ý tưởng phản kháng đều không có, khẽ gật đầu, muốn trấn định một ít, nhưng ngữ điệu lại không tự giác bắt đầu run rẩy: ” Đạo trưởng là ai?”

Lão đạo sĩ vẫn là một bộ cười tủm tỉm, phát trần như kiếm trong tay đã triệt để mềm hoá xuống, lông thú phía trên đã bị nhuộm thành màu đỏ như máu, lần nữa dán tại trên cánh tay của hắn, hắn hít một hơi con mắt già nua, nhìn thoáng qua trung niên nam nhân, lạnh nhạt nói: ” Thiên Địa Huyền Hoàng huyền tên đệm Lục Huyền Phong là người a?”

Trung niên nam nhân khẽ gật đầu, tựa hồ nhắc tới Thiên Địa Huyền Hoàng, nội tâm đã có không ít lực lượng, ngồi thẳng thân thể, ý định cùng lão đạo sĩ nói chuyện điều kiện.

Tiền, hắn không thiếu, quyền, hắn cũng có.

Nữ nhân liền càng nhiều.

Chỉ cần lão đạo sĩ này có thể lái được đến chỗ nói điều kiện, hắn hầu như đều có thể nắm chắc.

Nhưng đối phương cũng không cho hắn cơ hội đàm phán, lão đạo sĩ đạt được trả lời, khẽ gật đầu, nói chỉ là một câu rất tốt, sau đó phát trần trong tay liền quăng thoáng qua.

Lông thú mềm mại lại quăn đầy máu tươi trong nháy mắt quăn lấy cổ của hắn.

Lão đạo sĩ sắc mặt lạnh như băng, bàn tay có chút quăng thoáng qua, nhìn như không có sức, nhưng lại đem một trong tứ đại thủ hạ của Nghiêm Thủy Trường, đại biểu cho huyền chữ Lục Huyền Phong trực tiếp liên bay lên.

“ Rầm Ào Ào!”

Cửa sổ cao lớn vỡ vụn, mà cả người hắn cũng bay ra ngoài.

Trong nháy mắt đó, Lục Huyền Phong đã nghe được lão đạo sĩ mở miệng lần nữa.

” Ta là Vương khoa thi thể.”

Thiên Địa Huyền Hoàng, Hoàng Vân Hạo mới qua không lâu, đại biểu cho chữ Huyền, Lục Huyền Phong cũng theo gót hắn, thịt nát xương tan!

Vị giáo phụ hùng cứ xã hội dưới mặt đất vùng châu thổ kia, lần này sợ là muốn Nguyên khí đại thương rồi.

Wương khoa thi thể sửa sang lại đạo bào, đi đến trước cửa sổ đã phá toái, nhìn thoáng qua bầu trời, cười nhạt nói: “Thật là một cái thời tiết tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Nữ Tử Như Rồng

Người như Trích Tiên, kiếm như kinh hồng!

Đơn giản hoá phồn(phức tạp), đại phồn hóa giản, Hoàng Phủ Linh Tê chiêu thức gọn gàng mà linh hoạt xa không bằng Vương Phục Hưng nhưng nhất cử

nhất động đều mang theo một loại làm cho người ta cảnh đẹp ý vui kinh diễm mỹ cảm, không có nửa điểm làm ra vẻ, làm cho người ta một loại cảm giác nữ tử vốn nên dùng loại chiêu thức này.

Thu Thủy Kiếm bỗng nhiên ra khỏi vỏ, kiếm quang trong trẻo nhưng lạnh lùng như nước, không lưu tình chút nào đâm về mi tâm Vương Phục Hưng. Nàng vẫn như cũ cầm lấy phát trần màu tuyết trắng, một tay cầm kiếm, tốc độ nhanh kinh người.

Vương Phục Hưng lui về phía sau một bước, khó khăn lăm né qua mũi kiếm, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà tìm không thấy sơ hở của Hoàng Phủ Linh Tê, tiếp theo không dám tùy tiện tiến công. Trước đầu võ hãn có thể tự mình an ủi nói thắng là thắng một nữ nhân, thua cũng không có tổn thất, kỳ thật cái kia đều là nói nhảm, thua tổn thất lớn hơn, tối thiểu trên mặt mũi liền thua không nổi. Nếu như thua ở một cái đàn bà mà nói, coi như là có thể tìm một trăm lý do giải vây hãn vẫn đang cảm thấy xấu hổ.

Sân nhỏ, hai người tiến vừa lui, trong trẻo nhưng lạnh lùng kiếm quang thủy chung đuổi theo thân ảnh Vương Phục Hưng.

Đối với Hoàng Phủ Linh Tê mà nói, chính nàng không có sơ hở, Vương Phục Hưng đồng dạng không có sơ hở, loại tình huống này nàng tung mấy chục loại sát chiêu có thể dùng đi ra, có thể lui về phía sau Vương Phục Hưng trên cơ bản toàn bộ đều có thể tránh né, vừa tiến vừa lui, dĩ nhiên là cục diện người này cũng không làm gì được người kia.

“Người đàn ông trẻ tuổi này thực lực không kém, tối thiểu so với hãn biểu hiện ra ngoài cao hơn rất nhiều.”

Hoàng Phủ Linh Tê nhớ tới sự phụ mình đánh giá, nội tâm bình tĩnh như nước, trường kiếm trong tay lại lảng lệ ác liệt thoải mái, thể công trong lúc vô hình thêm nhanh hơn rất nhiều.

Dưới ánh trăng, kiếm vũ vừa ra làm cho người ta quên xưa nay năm nào giống như Thiên Ngoại Phi Tiên, trường kiếm sát cơ lảng lệ ác liệt, giai nhân lại bông bênh thuận gió.

“Đình!”

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, rút cuộc bắt được một cái thật nhỏ cơ hội, vươn tay, bấm tay gầy nhẹ, thoáng qua đạn tại trên kiếm phong, nhìn như vô dụng thôi lực nhưng ở bên cạnh hãn kiếm quang bay múa nhưng trong nháy mắt dừng lại một chút, cường đại thôn kinh đem trường kiếm cứng rắn dôi đi một cái góc độ.

Vương Phục Hưng nắm lấy cơ hội, một mực giấu ở trong tay áo đen kịt sắc hoa ban lập tức ra hiện trong tay hãn, lưỡi đao đen kịt, đón sáng như trường kiếm, trực tiếp vọt tới.

Một tác dài, một tác mạnh mẽ. Một tác ngắn, một phần hiểm.

Hai người khoảng cách cách xa nhau không đến ba mét, tại Thu Thủy Kiếm góc độ sai mở trong nháy mắt, Vương Phục Hưng liền nắm lấy cơ hội, đột nhiên vọt vào, trực tiếp gần sát thân thể Hoàng Phủ Linh Tê.

Thuần túy tự nhiên mùi thơm của cơ thể càng nồng đậm, tựa hồ bởi vì này một hồi hành động, lại để cho mùi thơm cơ thể trên người của Hoàng Phủ Linh Tê triệt để phát ra, Vương Phục Hưng nhẹ nhàng ngửi một cái, ôn nhu mà say lòng người, tiếp theo không kìm lòng được bắt đầu tưởng tượng thời điểm nếu như cô nàng này trên giường làm kịch liệt vận động đến cùng có thể mê người tới trình độ nào.

Không trách một đồng chí háo sắc, đột nhiên từ trên trời giáng xuống một nữ nhân, nói với người chỉ cần đánh thắng được nàng liền có thể mặc người muốn làm gì thì làm, chỉ sợ Liễu Hạ Huệ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đều gánh không được, lịch sử dùng vô số sai lầm của nam nhân cùng Liễu Hạ Huệ sự tích đã chứng minh một cái đạo lý đơn giản nhất, cái kia chính là cái kia có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn chính nhân quân tử, hoặc là chính là lão bà thật xinh đẹp, hoặc là bản thân hãn chính là dương. Nuy, người sau khả năng xa xa lớn hơn người phía trước, thời điểm hãn ở đây bị mỹ nữ làm hoài, không phải không gấp, có thể mẹ nó chính là cứng rắn không đứng dậy, cũng chỉ có thể làm một lần quân tử lưu danh thiên cổ, cho nên mới làm làm ra một bộ có thể bộ dạng chống cự được hấp dẫn, Vương Phục Hưng đồng chí thân thể rất bình thường, thậm chí rất cường tráng, đối mặt hầu như vượt qua hãn thẩm mỹ quan nữ tử, nam nhân nghĩ đến đều bỏ nhào vào, hơn nữa chuyện này thoát nhìn tựa hồ cũng không khó.

Vương Phục Hưng đồng chí dám khẳng định, chỉ cần mình bây giờ có thể đem Hoàng Phủ Linh Tê đánh té trên mặt đất, dựa theo tính cách của nàng, tám chín phần mười sẽ thúc thủ chịu trời, chút nào không phản kháng bị mình ép đến tại nơi này trong phòng đơn sơ bị XXOO một lần.

Cận chiến!

Vương Phục Hưng đã nhích tới gần thân thể Hoàng Phủ Linh Tê, cầm trong tay đen kịt sắc hoa ban, công thủ vị trí triệt để đổi.

Diễn cuồng tấn công!

Hai người cách xa nhau không đến bảy mươi cen-ti-mét khoảng cách, Vương Phục Hưng cầm lấy Chùy thủ tiến công góc độ tuy rằng người đại bị hạn chế, nhưng tương đương với triệt để phong kín ý tưởng Hoàng Phủ Linh Tê sử dụng kiếm, như vậy khoảng cách ngắn, một thanh trường kiếm, hầu như đã thành vương vù.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, trong tay đao hồ điệp vung lên rơi xuống, nghiêm túc, một đao hoa hướng trước ngực Hoàng Phủ Linh Tê.

Thần Tiên tỷ tỷ trong ánh mắt tức giận thần sắc lóe lên rồi biến mất, cầm kiếm nhanh chóng lui về phía sau, ý định tiếp tục kéo ra khoảng cách cho người nam nhân này một chút giáo huấn nhưng đối phương lại như bóng với hình bình thường, thân thể dán tới đây, trong tay tiểu đao hồ điệp hay vẫn là bảo trì

một vị trí, hướng về phía bộ ngực của đối phương đến.

Hoàng Phủ Linh Tê có chút nheo lại Đan Phượng con mắt, liên tục mấy cái bước lui về phía sau, sau đó mũi chân linh hoạt điểm xuống mặt đất, toàn bộ người dường như bị một cỗ đại lực lôi kéo bình thường, thân thể bay lên không, nhanh chóng lui về sau một đại khoảng cách.

Vương Phục Hưng theo sát mà lên, chỉ có điều không biết lần này là hắn tốc độ quá chậm hay là đối với phương tốc độ quá nhanh, đã cho Hoàng Phủ Linh Tê một cái cơ hội tiến công, vị này Thần Tiên tỷ tỷ cũng nghiêm túc, đêm nay trận này có thể nói là trình tiết thủ vệ chiến rồi, người nam nhân này muốn thắng, nàng cũng không muốn thua.

Một cái cặp đùi đẹp thon dài nhanh chóng nâng lên, mang theo một hồi làn gió thơm, trực tiếp đá hướng cổ tay Vương Phục Hưng cầm trong tay đao hồ điệp.

Cái thanh này khéo léo đao hồ điệp là chỗ dựa lớn nhất Vương Phục Hưng, chỉ cần đá bay, kế tiếp Hoàng Phủ Linh Tê đem cục diện hoàn toàn không chế.

Vương Phục Hưng trong ánh mắt vui vẻ lóe lên rồi biến mất, tại dưới con mắt Hoàng Phủ Linh Tê có chút kinh ngạc, trong tay hắn đao hồ điệp làm ra một cái làm cho người ta hoa mắt kinh điển tư thế, hai bên cần điều khiển khép kín, đem lưỡi đao một mực giấu đi, cổ tay run lên, cái thanh kia đao hồ điệp đã một lần nữa giấu vào rồi trong tay áo.

Hoàng Phủ Linh Tê bắt chân đã trực tiếp đá đi qua.

Vương Phục Hưng đột nhiên vươn tay, tại dưới tình huống đối phương căn bản không kịp thu chiêu, toàn lực nắm lấy chân đẹp đối phương có thể thỏa mãn tất cả đám người thích luyện chân.

Vương Phục Hưng lại không thương hương tiếc ngọc, hắn cũng định tốt rồi, hiện tại dùng toàn lực, triệt để đem Hoàng Phủ Linh Tê tung bay, sau đó mình lập tức tiến lên đem hắn ôm lấy, đến lúc đó ôn hương nhuyễn ngọc, nàng cũng đã thua.

Vương Phục Hưng cười cười, sau đó động thủ, cầm chặt Hoàng Phủ Linh Tê chân đẹp tay đột nhiên dùng sức hướng ra phía ngoài quăng đi ra ngoài.

Ra chiêu rồi.

Chỉ có điều Hoàng Phủ Linh Tê lại không động, hoặc là nói không có đạt tới hắn muốn hiệu quả, đối phương trên không trung dị thường hoa lệ làm nửa cái xoay tròn.

Sau đó BOANG... một tiếng.

Kim loại vang lên.

Hoàng Phủ Linh Tê thân thể toàn bộ bay lên không, trong tay lần thu thủy trường kiếm hướng phía dưới, đâm trên mặt đất, vô cùng đơn giản một chiêu, lại đã thành cả người được điểm chữ lực.

Vương Phục Hưng còn chưa kịp phản ứng, Hoàng Phủ Linh Tê một cước lần nữa quét đi qua, lần này không phải cổ tay, là đầu.

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, lần thứ nhất phát hiện mình cho dù đã cực kỳ coi trọng Hoàng Phủ Linh Tê, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ còn đánh giá thấp nàng.

Hắn nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, theo bản năng lần nữa kéo ra khoảng cách.

Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt hí hí, toàn bộ người tung tích xu thế đột nhiên gia tốc, một chân vừa mới chạm đất, thân thể lại lần nữa bắn lên, thẳng tắp về phía trước, thân thể lăng không, một người nữ tử nhạt như khói liễu, cao cao đằng khơi thân thể về sau, vậy mà làm một cái tư thái Lực Phách Hoa Sơn khí phách!

Chưa từng có từ trước đến nay.

Tất cả chiêu số dường như bị triệt để nối liền đứng lên, một đợt sóng tiếp nối một đợt sóng, không hề ngừng, hoàn toàn không cho người cơ hội phản ứng.

Lão đạo sĩ như thế nào bồi dường được đến một cái quái vật như vậy?

Vương Phục Hưng lần nữa lui về phía sau một bước dài.

Đầy trời kiếm quang gào thét, tung tích, vẫn là trái với nguyên tắc vật lý bình thường, không có nửa điểm ngưng trệ, tiếp tục vọt tới trước.

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, chiến ý hoàn toàn bị kích phát ra, vừa định toàn lực ra tay không lại ẩn giấu thực lực dốc sức một trận chiến, một vòng trong trêu nhưng lạnh lùng mũi kiếm đã giống như độc xà bình thường, lặng yên không một tiếng động rồi lại dị thường quỷ dị gác ở trên cổ của hắn.

“Ngươi thua.”

Hoàng Phủ Linh Tê trong treo nhưng lạnh lùng thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Nữ tử như rồng!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ăn Hàng

Vương Phục Hưng đồng chí cảm giác mình rất biệt khuất, Thu Thủy Kiếm mũi kiếm lạnh buốt, dán ở trên cổ, lại để cho hắn theo bản năng nổi lên một tầng nổi da gà, hắn như thể nào cũng không nghĩ tới mình có một ngày sẽ bại trong tay một cái nữ nhân, càng làm cho hắn nhức cả dãi chính là dưới tình huống mình còn không kịp sự ra toàn bộ thực lực.

Cái này cùng vất vả khổ cực ôm một mỹ nữ, quần áo cũng đã cởi ra rồi, đùa giỡn, giãy vò không sai biệt lắm, ý định làm thành đao thật thương thật thối điếm, đối phương cũng đã đạt tới mức độ nhất định, quá không tưởng nổi rồi, Vương Phục Hưng về mặt bất đắc dĩ, nhìn nữ nhân còn chưa quen thuộc trước mặt, ngón tay cẩn thận từng li từng tí sờ lên mũi kiếm, nói khẽ: “Chúng ta đánh tiếp một cuộc?”

“Đừng đánh, nếu như là đối thủ lời của người mà nói, người bây giờ đã bị chết.”

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt nói, thanh kiếm từ trên cổ Vương Phục Hưng bỏ xuống, một lần nữa vào vỏ, tư thái tiêu sái mà duy mỹ.

Vương Phục Hưng một hồi nhụt chí, nhưng là không có dây dưa, thua chính là thua, coi như là tìm ra một nghìn một vạn cái cơ để lấy ra, cũng không thể đem mặt mũi của mình sống cao hơn một điếm, hắn không dùng toàn lực, đối phương có hay không? Đó là một vấn đề, Vương Phục Hưng không hỏi, cũng không muốn hỏi, Hoàng Phủ Linh Tê đồng dạng không có trả lời.

“Ăn cơm tối chưa?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê bên mặt, nhìn ngang từ một bên liếc sang, xa gần cao thấp đều không cùng, lời này dùng tại nữ nhân trên người đồng dạng phù hợp, tối thiểu từ góc độ Vương Phục Hưng bây giờ nhìn sang, cô nàng này một thân hơi thở thần thánh khiến cho phạm phu tục tử đều không muốn làm nàng bị tổn thương, làm cho người ta sinh ra một cỗ chính phục dục vọng.

“Chưa ăn.”

Hoàng Phủ Linh Tê nói, khoe miệng không tự giác nhẹ nhàng nhếch lên, tựa hồ nhắc tới rồi ăn, làm cho nàng vui vẻ rất nhiều, thanh âm cũng trở nên có chút mềm mại.

Vương Phục Hưng sừng sốt một chút, con mắt hí hí, cô nàng này chẳng lẽ lại là một cái tiểu bàn trư? Bất quá kỹ càng nghĩ đến, ngược lại cũng bình thường, nữ nhân nha, coi như là đã thành thần tiên nhân vật, cũng không hoàn toàn vô khuyết, loại sinh vật này cũng bởi vì bất hoàn mỹ cho nên mới phải trở nên xinh đẹp nhiều vẻ, từ góc độ khác mà nói, khó cũng không phải là hoàn mỹ.

Hắn cười cười, bắt đầu đứng bệnh hốt thuốc, nói khẽ: “Người thích ăn cái gì, chúng ta đi ăn cơm chiều.”

Hoàng Phủ Linh Tê nghi hoặc quay đầu nhìn hắn một cái, trong ánh mắt thần thái khác thường lập lòe, hình như là cảnh giác, còn có chút ý tứ hàm xúc khác, trầm mặc xuống, mới lạnh nhạt nói: “Tùy tiện.”

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, nhìn thoáng qua đơn sơ tiểu viện, thiết tình không có gì có thể lưu luyến, phát phát tay cười nói: “Ăn đồ nướng đi, ta cũng đói bụng, trên đường tới đây thánh một quán đồ nướng sinh ý cũng khá, chắc hẳn hương vị sẽ không quá kém.”

Hoàng Phủ Linh Tê không nói gì, yên lặng đi theo Vương Phục Hưng, trước sau như một yên tĩnh, tựa hồ sự phó rồi đi, Vương Phục Hưng liền biến thành một lão đạo sỹ khác, người tuy rằng không giống nhau, nhưng cảm giác không sai biệt lắm, Hoàng Phủ Linh Tê sắc mặt bình tĩnh, nhiều năm như vậy, nàng giống như đã thành thói quen đi theo người khác, làm một cái cái đuôi nhỏ, gặp chuyện suy nghĩ, không nói nhiều, có lẽ chính là bởi vì như vậy, nàng có một thái độ vô cùng kiên nhẫn để thấu tri sự việc, coi như là lão đạo sỹ sư phụ nàng cũng vô cùng tán thưởng.

Người như vậy, không thể nghi ngờ là nhận được cô đơn lạnh lẽo đấy.

Vương Phục Hưng cũng không phải người nói nhiều, trong khoảng thời gian này tính cách tựa hồ chuyển biến chút ít, nhưng không cần thiết, hắn cũng lười khách sáo xã giao, cùng người khác chấp nói, Hắn ở Phục Sinh quán bar đối với người khác thật sự là một bộ dạng, thật sự không có gì kỹ xảo đáng nói, chính là mảy dạn mặt dày, lần thứ nhất thăm dò rõ ràng đối phương đại khái tính cách, sau đó đứng bệnh hốt thuốc, quanh co lòng vòng vuốt mông ngựa, trong mắt đại đô số mọi người, biểu hiện của hắn kỳ thật rất không lưu loát, còn xa mới bằng mấy lão hồ ly, thể nhưng chút ít nhân vật nổi tiếng hiển nhiên rất thích cách đối nhân xử thế của hắn, đợi một người tuổi còn trẻ kiêu hùng quật khởi đi lên mới kết giao, so với cùng thời điểm hắn quật khởi kết giao, hiệu quả là không đồng dạng. Cho nên Vương Phục Hưng đồng chí mảy dạn mặt dày đi tới kết giao bện mạng lưới quan hệ của mình thời điểm, những người kia cũng thể hiện vô cùng phối hợp, hắn không phải Yên Đế, nhưng đối với với nhóm người đầu tiên theo mình, lại đặc biệt coi trọng, gần nhất cũng ở đây nghe theo Yên Đế đề nghị, đi học lấy phân tích phân loại, chia làm ABC ba cấp bậc, cần nhắc tiêu chuẩn rất phức tạp, thân gia, tính

cách, lời nói cử chỉ, đều tại hần tính toán trong phạm vi, ghi chép trong một cái Laptop, cấp độ A là có thể phát triển trở thành minh hữu thậm chí làm bằng hữu kẻ vào sát cánh, trước mắt chỉ có hai cái. Cấp độ B là mọi người có thể ngồi cùng một chỗ nói chuyện lợi ích của một số người, kiếm tiền, giống nhau có thể chuyện trò vui vẻ đào tâm đào phổi, tại loại này người có năm cái. Về phân cấp độ C liền không quá dễ nói, tôi đa xem như bạn nhậu, cùng một chỗ tâm sự, Vương Phục Hưng không trông chờ bọn hần có thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, đoán chừng cũng chẳng có thể dẹt hoa trên gấm, loại người này bảy tám cái tả hữu.

Nói đơn giản một chút, Vương Phục Hưng bây giờ mạng lưới quan hệ cũng chỉ có mười mấy người, có thể sử dụng đấy, một nửa cũng chưa tới, nhưng hần vẫn rất hài lòng, bây giờ kết quả, tôi thiếu so với ngày đầu tiên quật khởi chính là đã tốt hơn rất nhiều.

Tổ chức, duy trì, sau đó tìm kiếm lợi ích, hợp tác cả hai cùng có lợi, hần hiện tại chẳng qua là tại duy trì quan hệ giai đoạn, mỗi ngày thật là mệt mỏi, có thể dùng lợi ích ánh mắt đi nhìn, vẫn rất có thu hoạch đấy.

Nhưng bây giờ đối mặt là Hoàng Phủ Linh Tê, một nửa nhân bị hần vô thức cho là thần tiên tỷ tỷ của mình, hần cũng lười đem ra một chiếc mặt nạ đối trá, mọi người suy bụng ta ra bụng người, có cái gì thì nói cái đó, như vậy liền rất tốt.

Ra khỏi tiểu viện, rồi đi 20 phút, Vương Phục Hưng lần nữa thấy quán đồ nướng nóng nẩy sinh ý đang dồi dào kia, mang theo Hoàng Phủ Linh Tê đi qua đó, bất kể là phục vụ viên, hay khách nhân đang dùng bữa tại đây, toàn bộ hiện trường lập tức xuất hiện vài giây đồng hồ quý dị yên tĩnh.

Đạo bào, trường kiếm, phát trần, khuôn mặt tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật, cao gầy cũng nhưng lại đầy đặn đầy đặn ở một số bộ phận đáng người.

Con mẹ nó, kẻ mang năng đến đúng là cảm thú cũng khôn bằng, đây là muốn chơi đồng phục nữ nhân hay sao? Có thể đổi thành đạo bào, có phải hay không khẩu vị quá nặng miệng?

Vương Phục Hưng một hồi đầu đầu, không si diện cái lão, cũng không phải được tiện nghi khoe mẽ, hần có thể thần nhiên đối mặt với những cái kia ghen ghét ánh mắt, có thể chịu được ánh mắt người khác nhìn hần như nhìn quái vật, nhưng thần tiên tỷ tỷ thân trang phục quá mức rung động, tăng thêm dung mạo của hần, lực sát thương có thể so với quả Boom, đi đến chỗ nào đều có thể làm cho người sôi trào.

“Năm mươi chuỗi thịt nướng, mười lăm chuỗi bắp gân, năm chuỗi nướng đậu giắc, hai cái màn thầu nướng, hai chai bia.” Vương Phục Hưng nhìn lướt qua thực đơn sau đó tùy ý nói, sau khi nói xong lại phát hiện phục vụ viên bên người lực chú ý căn bản không có đặt tại chính mình, mà là toàn bộ đặt ở trên người Hoàng Phủ Linh Tê, điều này làm cho cái nào đó đoàn viên đồng chí một hồi bức mình, dùng sức vỗ vỗ cái bàn, nhấn nại tính tình càng làm cho mọi người xì xào một lần nữa.

Phục vụ viên cánh tay run rẩy ghi nhớ Vương Phục Hưng điểm đồ, đồ bùng cả khuôn mặt, cảm thực đơn chạy trời chết.

Vương Phục Hưng ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Linh Tê, trong nội tâm suy nghĩ có phải hay không muốn cầu nàng đổi một bộ quần áo, giả bộ tiếp viên hàng không? Hoặc là OL đồng phục? Thậm chí mình nhất kiến chung tình T-shirt quần jean giày cao gót phối hợp? Cái này thân thể nếu coi đạo bào ăn mặc thoáng qua như người khác mà nói, quả thực chính là kinh tâm động phách rồi.

“Những người này thật kỳ quái.”

Hoàng Phủ Linh Tê thần sắc bình thản nói, nhìn thoáng qua cái bàn dính một chút mỡ đông, không để ý, nàng được chiều chuộng, những kẻ hỗn đản có ý tứ đến bên cạnh nàng đều đã bị sư phó đuổi đi sạch sẽ.

Vương Phục Hưng rất muốn nói một câu không phải những người kia kỳ quái, mà chính là cách ăn mặc của người kỳ quái, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là nhịn xuống, kết quả phục vụ viên ánh mắt trốn tránh đưa tới hai chai bia, mở ra, nghiêm túc nói: “Àn, không cần để ý tới bọn họ, chính mình vui vẻ là tốt rồi, đến, uống bia.”

Hoàng Phủ Linh Tê lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Ta không khát.”

Vương Phục Hưng xem như triệt để thua ở nàng loại này tư duy suy luận rồi, cũng không miễn cưỡng, cho mình rót một ly, uống một hơi cạn sạch sau mãn nguyện thở phào một cái.

Hoàng Phủ Linh Tê một chút cũng không hăm mộ, cái đầu nhỏ vòng xuống, nhìn phục vụ viên cầm lấy một nhóm lớn thịt nướng đi tới, ánh mắt sáng lên một cái.

Nàng xác thực vô cùng thích đồ ăn.

Tuy rằng che giấu vô cùng tốt, nhưng sự thật chính là như thế, gọi nàng một tiếng tiểu tham ăn không sai đâu, mấu chốt chính là xem ai tới gọi rồi.

Vì vậy Thần Tiên tỷ tỷ coi như Vương Phục Hưng không hề có mặt, năm mươi chuỗi thịt nướng, hầu như trong nháy mắt đã bị nàng giết chết hơn phân nửa, hơn nữa còn là một bộ dáng chưa thỏa mãn, đằng sau bên trên bàn gần cùng rau quả cũng bị nàng hết thầy giải quyết hết, màn thầu nướng lại không động.

Vương Phục Hưng suýt nữa bị tức cười, nguyên lai cô nàng này cũng biết màn thầu nướng mùi vị không bằng thịt nướng, như vậy tưởng tượng, hần lập tức cảm thấy lão đạo sĩ tiền nàng qua tới đúng lúc, nếu như tại sớm mấy ngày này, mình thật không nhất định nuôi dưỡng được tốt.

Vẫy vẫy tay, giao qua phục vụ viên, mặc cho Hoàng Phủ Linh Tê thần nhiên nhìn chăm chú, hần lại gọi năm mươi chuỗi thịt nướng, còn có mấy xâu rau quả, cuối cùng lại nhìn như vô tình ý nói một câu: “Đến năm chuỗi thận.”

Hoàng Phủ Linh Tê bàn tay nhỏ bé bắt lấy một chuỗi thịt nướng cuối cùng, nhai từ từ chậm rãi, thần sắc bình tĩnh.

Không hề ngoài ý muốn, một lần nữa kêu lên thịt nướng cùng đồ ăn khác đều bị Hoàng Phủ Linh Tê giải quyết hết.

Sau đó.

Sau đó Vương Phục Hưng đồng chí liền đói bụng.

Hoàng Phủ Linh Tê nhưng lại không có ý tứ gì mình trên bàn ăn quá mức cường hào ác bá, cầm lấy giấy ăn lau đi khóe miệng, nói khẽ: “Ta ăn đủ rồi.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, sờ sờ túi ý định đi tính tiền, động tác lại đột nhiên dừng lại.

Bên trong ví tiền của hắn, tựa hồ chỉ có một tấm thẻ chi phiếu, không có tiền mặt.

Tại loại này tiểu điểm, hiển nhiên là không thể quét thẻ đấy.

“Ngươi có tiền sao?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, uống cạn sạch ly bia cuối cùng.

Hoàng Phủ Linh Tê cắn thịt nướng, rất thành thật lắc đầu nói: “Không có.”

“Thật là trùng hợp, ta cũng không có.”

Vương Phục Hưng vô liêm sỉ nói, tựa hồ một điểm đều không cảm thấy lúng túng.

Ăn cơm không mang theo tiền, như đi nhà xí không mang theo giấy, chơi gái, kỹ nữ không mang bao, chính là vạn ác sự tình a.

“Vậy làm sao bây giờ?” Hoàng Phủ Linh Tê hỏi, ngữ điệu vẫn như cũ bình tĩnh, cùng Vương Phục Hưng giống nhau, không có chút nào ngượng ngùng.

Vương Phục Hưng làm trầm tư hình dáng, trầm mặc hồi lâu, mới đột nhiên từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, sau đó lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê bàn tay nhỏ bé nhún nhui, lớn tiếng nói: “Nói nhảm, không có tiền còn không chạy?”

Hoàng Phủ Linh Tê khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kinh ngạc, thân thể lại không phản kháng, hai người tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã không có thấy thân ảnh.

Trong tiệm lẩu bản cùng phục vụ thành viên tập thể ngốc trẻ, thậm chí ngay cả một ít khách nhân đều phản ứng không kịp.

Ai cũng sẽ không nghĩ tới, nữ nhân ăn mặc nhìn thoát tục như vậy, vậy mà cũng sẽ ăn cơm chùa, hơn nữa ăn được như vậy trắng trợn.

Vương Phục Hưng lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê một mực chạy ra đi rất xa mới dừng lại, toàn bộ chỉ lo vụng trộm vuốt ve đối phương bàn tay nhỏ bé, thậm chí ngay cả phương hướng cũng không có phân rõ, coi như là dừng lại sau đó, một đồng chí còn là một bộ mày dạn mặt dày giả không biết đạo lý không thêm buông tay ra.

“Ngươi chiếm tiện nghi của ta?”

Hoàng Phủ Linh Tê nói, ngôn ngữ trước sau như một, làm cho người ta lệ rơi đầy mặt.

Vương Phục Hưng về mặt mờ mịt, lại như cũ không có buông tay ra, biểu lộ giống như đúc nói: “Cái gì?”

“Ngươi có thể gọi điện thoại cho bằng hữu của ngươi, gọi hẳn phải người đến trả tiền cho chúng ta, nhưng ngươi lại lôi kéo ta chạy trốn, trên đường ngươi còn ý định sờ eo của ta, bắt quả bị ta ngăn trở.”

Hoàng Phủ Linh Tê nghiêm túc nói, thanh tịnh con mắt không có mảy may tạp chất, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng khuôn mặt.

Vương Phục Hưng khóe miệng co giật, hận không thể ở chỗ này xé toang đạo bào của nàng ra đánh cho một trận, đây là song phương đều lòng dạ biết rõ sự tình cũng không cần nói a? Nói trắng ra như vậy làm gì? Thật mất mặt đấy.

Hắn há to miệng, nghĩ đến như thế nào tìm từ, ý định mở miệng, chuông điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, vậy mà phát hiện là Sở Thành Vô điện thoại.

Hắn bắt động thanh sắc buông tay Hoàng Phủ Linh Tê, tiếp thông điện thoại, hô lên Nhị thúc.

“Huy Hoàng cao ộc sự tình là ngươi làm hay sao?”

Sở Thành Võ trực tiếp hỏi một câu.

“Chuyện gì?”

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua vẫn như cũ chăm chú theo dõi hán Hoàng Phủ Linh Tê, đột nhiên cảm thấy có chút không ổn.

“Huy Hoàng cao ốc bị người triệt để lật ngược, hơn chín mươi người, không một người sống, hơn nữa chết vô cùng thê thảm, Lục Huyền Phong trong Thiên Địa Huyền Hoàng trực tiếp bị người từ Huy Hoàng cao ốc lầu chín quăng ra ngoài, đây quả thực chính là sự kiện giết người ác tính lớn nhất từ khi thành lập đất nước đến nay, hung thủ hoàn toàn liên là không quan tâm, hiện tại đã kinh động phòng công an cùng võ trang bộ rồi, ép xuống không được, không phải người làm được là tốt rồi.”

Sở Thành Võ trầm giọng nói.

Vương Phục Hưng ý nghĩ trống rỗng, trước tiên liền nghĩ đến lão đạo sĩ, căn cứ lời hán nói, tựa hồ trừ mình cùng Hoàng Phủ Linh Tê ngoài ý muốn, chỉ có lão đạo sĩ có thực lực làm được chuyện này.

Đêm nay nhìn thấy chính là cái kia Trần Phượng Sở có lẽ cũng có thể, thế nhưng là hán có cần phải đi làm như vậy sao?

“Lão già chết tiệt.”

Vương Phục Hưng nghiêng răng nghiêng lợi cúp điện thoại, hùng hùng hổ hổ nói: “Móa, không phải là thiếu người hai trăm tiền coi tướng thôi sao, đem tới cho ta phiên toái lớn như vậy, giết sẽ giết, giết xong không dám nhận thì quân gi là anh hùng hảo hán?”

“Làm sao vậy?”

Hoàng Phủ Linh Tê cau mày nói, duyên dáng yêu kiều, im lặng.

“Lão đạo sĩ chọc họ ta một cái đại phiên toái, chỉ sợ việc này không xử lý cho tốt, vô số người sẽ bị liên lụy vào, lão hỗn đản kia.”

Vương Phục Hưng xoa huyết thái dương đau đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Chuyện gì?” Hoàng Phủ Linh Tê không biết lo lắng là thế nào, trái với lẽ thường đuổi theo hỏi một câu.

Vương Phục Hưng kinh ngạc nhìn nàng một cái, lắc đầu nói: “Theo như người nói người cũng không hiểu, dù sao là phiên toái.”

Hán đi đến bên người Hoàng Phủ Linh Tê, một tay ôm lấy nàng dịu dàng ôn nhu vào trong ngực, nghe gần như làm cho người ta sống mơ mơ màng màng mê người, nội tâm nhảy dồn dập, thần sắc cũng rất bình tĩnh tại thời điểm đối phương sắp động thủ nhẹ nhàng nói một câu: “Lão hỗn đản chọc phiên toái, hiện tại tìm không thấy hán, người làm đồ đệ tốt nhất nên đền bù tổn thất cho hán rồi.”

Lần đầu tiên trong đời bị một người nam nhân ôm Hoàng Phủ Linh Tê khuôn mặt kịch liệt biến hóa, xấu hổ cùng lạnh lùng không ngừng xuất hiện ở trên mặt nàng, đến cuối cùng, nàng vậy mà thật sự thành thành thật thật mặc kệ cho Vương Phục Hưng ôm vào ngực, không có giây giụa, một lần nữa khôi phục yên tĩnh.

Vương Phục Hưng nội tâm hưng hăng nhẹ nhàng thở ra, ôm Hoàng Phủ Linh Tê phần eo tay lại nắm thật chặt, lại không tâm tư cảm khái lần này thành công chiếm tiện nghi.

Hán ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trời xanh đen sì như mực, không có tinh quang.

Hoàng Vân Hạo đã xong, Lục Huyền Phong cũng đã chết, Huy Hoàng cao ốc trong vòng một đêm tất cả nhân viên toàn bộ bị tàn sát.

Hoa Đình đèn đuốc sáng trưng, thời tiết thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Chuyện Khác Thường Phải Có Nguyên Nhân

Huy Hoàng cao ốc vẫn luôn là hang ổ của Nghiêm Thủy Trường, toàn bộ cao ốc tổng cộng mười bảy tầng, tại Hoa Đình, quả thực không tính là kiến trúc cao lớn, trái lại ở chung quanh một mảng lớn nhà cao tầng ở bên cạnh, còn có chút ít xuất hiện sắc thái, nhưng Huy Hoàng cao ốc rất rộng, vượt xa bình thường Offices quy mô, cho nên đứng lặng trên mặt đất thời điểm, làm cho người ta một loại cảm giác dị thường trầm trọng, những năm gần đây Nghiêm Thủy Trường tại Hoa Đình càng ít xuất hiện, nhưng Huy Hoàng cao ốc địa vị lại nước lên thì thuyền lên, cái chỗ này, cũng một mực bị ngoại kính

sợ cùng cảm khái, bây giờ Nghiêm Thủy Trường càng lúc càng xuất hiện dưới ánh mắt mọi người là một doanh nhân thành công, những năm này mò nhiều như vậy tiền đen, muốn tẩy trắng nói dễ vậy sao? Tuyệt đối không phải tại trong sông bạc đi một vòng lại trở lại trên tay mình đơn giản như vậy, các loại đầu tư liên đầy đủ làm cho người ta hao tổn tâm trí, bất động sản, kiến trúc công trình, quỹ từ thiện, đều là rất nhiều hạng mục để tẩy trắng tiền bẩn của hắn, buôn bán cùng hắc đạo khoảng cách chính là gần như thế, kỹ càng tính toán ra, ngược lại có chút trăm sông đổ về một biển ý tứ.

Nhưng từ khi Huy Hoàng cao ốc làm xong ngày đầu tiên, tất cả mọi người kể cả Nghiêm Thủy Trường ở bên trong, cũng không có người nghĩ tới nơi này có một ngày sẽ bị người triệt để lật tung, không thể nói Nghiêm lão hồ ly không đủ cẩn thận, một nhà tập đoàn coi như là buổi tối đều có lưu thủ hơn trăm người, thậm chí ngay cả một trong những thủ hạ đắc lực nhất Lục Huyền Phong trong Thiên Địa Huyền Hoàng đều được hất phai qua tự mình đóng giữ, loại trình độ này phòng ngự, tại trong mắt người bình thường không khác tường đồng vách sắt. Có thể hất phai này đối mặt chính là lão đạo sỹ quái vật kia, Huy Hoàng cao ốc là Nghiêm Thủy Trường thể diện, nhưng bên trong bên trên trăm người lại bị người ta trong vòng một đêm giết đến sạch sẽ, chuyện này giống như một cái bạt tai hung hăng giáng trên mặt hắn, so sánh với lần tại Hành Khúc câu lạc bộ còn muốn nghiêm trọng hơn.

Cho nên tin tức rải đi ra ngoài không đến hai cái giờ, cũng đã tại Hoa Đình thượng lưu xã hội lưu truyền ra, phần lớn nằm ở xinh đẹp nữ nhân trên người giày vò đại lão gia nhận được tin tức này đều tâm tình thật tốt, một chút cũng không trách tội bọn thủ hạ quấy rầy hứng thú của mình.

Một ít tâm tư lung lay đấy, đã bắt đầu chạy tới Phục Sinh quán bar, tất cả mọi người biết rõ, gần nhất Nghiêm lão hồ ly tựa hồ tất cả mọi chuyện cũng không hài lòng, vốn là Hoàng Vân Hạo bị bỏ tù, sau đó Hành Khúc câu lạc bộ bị đánh mất, hôm nay vừa ra huyền não càng lớn, tại chính mình trong đại bản doanh gần trăm cái mạng người bị đồ sát, triệt để thể diện mất sạch, lần này Sở gia tựa hồ muốn động thật sự rồi, hơn nữa càng đáng quý, chính là bọn hắn đến nay đều chiếm cứ thượng phong, bất quá chuyện lần này có phải hay không huyền não, mạng sống của hơn trăm thủ hạ tinh anh đó, không thể áp xuống được, hiện tại chỉ sợ đã chọc đến phía trên a? Sở gia dựa vào cái gì mà làm ra chuyện không chút sợ hãi vậy?

Đây cũng là nguyên nhân bọn hắn chạy tới Phục Sinh quán bar, Sở Nhị gia có cách nhìn không tốt lắm, Không Lâm càng không cần nghĩ, nhưng Sở gia có gia mỗi ngày đều tại Phục Sinh quán bar, vẫn tương đối dễ dàng tiếp xúc đấy.

Tráng lệ phòng khách, ghế dựa, trà thơm, âm nhạc.

Một mảnh không khí nhàn nhã đến gần như lười biếng, Nghiêm Thủy Trường thân thể nằm trên ghế nhẹ nhàng lay động, ở bên cạnh hắn, mấy nữ nhân xinh đẹp chỉ khoác trên người chút lụa mỏng đang vây xung quanh hắn, thay hắn xoa nắn lấy bả vai cùng bắp chân, nhu thuận mà dịu dàng ngoan ngoãn.

Bên cạnh Nghiêm Thủy Trường, chỉ mặc một thân áo tắm Lam Thiên Vũ cũng nằm trên ghế, tại trên đùi hắn, trên người hắn là một nữ tử có chút đầy đặn, trên người gần như trong suốt lụa mỏng đã bị tung lên, lộ ra bờ mông ngọc ngà cùng phần lưng trắng bóc, Lam Thiên Vũ ánh mắt chăm chú, nhìn trước mặt trắng nõn thân thể, từ trên xuống dưới chậm chậm mà ôn nhu nhẹ nhàng nữ nhân, một đồ vật nào đó cứng rắn như sắt đang ở giữa nàng, cố định tại bộ ngực co giãn mềm mại của nàng, tựa hồ vô thức nhẹ nhàng xúc động, như gần như xa.

Cái này là trung niên nhân cùng người già khác nhau rồi.

Nghiêm Thủy Trường không nói lời nào, Lam Thiên Vũ cũng đồng dạng trầm mặc mặc kệ nữ nhân trên người mình, đi theo Nghiêm Thủy Trường bên người nhiều năm như vậy, hắn một thân công phu hàm dưỡng có thể nói nổi tiếng, tính nhẫn nại kinh người, hôm nay Nghiêm Thủy Trường bạch đạo bên trên sinh ý toàn bộ giao cho hắn đến quản lý, hắc đạo thượng thì là giao cho Thiên Địa Huyền Hoàng trong đại biểu cho mà chữ dương đại địa, Lục Huyền Phong cùng Hoàng Vân Hạo chịu trách nhiệm duy trì trật tự, tất cả mọi người phân công rõ ràng, Hoàng Vân Hạo bị bỏ tù đối với Nghiêm Thủy Trường mà nói là tổn thất, nhưng cũng không phải không thể thừa nhận, nhiều nhất chẳng qua là thiếu đi một cái có thể ngăn được quân cờ của Lục Huyền Phong mà thôi, vương quốc hắc đạo của hắn, trật tự không thể loạn được.

Có thể đêm nay Lục Huyền Phong cũng đã chết, tính cả bên cạnh hắn mấy trăm tinh nhuệ, cùng một chỗ táng thân Huy Hoàng cao ốc, kế hoạch không thể không biến hóa, Nghiêm Thủy Trường kế tiếp ít nhất một phần ba bố cục đều chết từ trong trứng nước, loại cảm giác này lại để cho Nghiêm Thủy Trường cảm thấy rất biệt khuất, tựa hồ từ khai chiến đến nay, mình giống như bị xô đẩy vào mũi mà nắm đi, khắp nơi chịu thiệt.

“Người thấy thế nào?”

Nghiêm Thủy Trường đã trầm mặc thật lâu, mới nhắm mắt lại nhẹ giọng hỏi.

“Không phải là Vương Phục Hưng làm, hắn không ngốc, coi như là làm, cũng sẽ không như vậy trắng trợn, chuyện này rất kỳ quái.”

Lam Thiên Vũ nói khẽ, đề lại mỹ nữ trên người, hướng lên héch thân thể, ý đồ càng lớn đi đón sờ cái kia đoàn non mềm.

“Ta nói là hắn làm đấy, chính là hắn làm đấy. Ít nhất cũng muốn cho hắn tìm một chút phiền toái, chúng ta nên phản kích, Thiên Vũ, người bây giờ đi ra ngoài đi đi lại lại thoáng qua. Sau đó ngày mai giúp ta gapwk mặt Phương phối thư ký ăn một bữa cơm.”

Nghiêm Thủy Trường mở to mắt trầm giọng nói.

Lam Thiên Vũ lạnh nhạt gật đầu, đem nữ nhân đang uốn éo trên người mình đẩy xuống, sau đó đứng lên, trực tiếp đi ra ngoài.

Cửa bao sương bên ngoài, thân mặc áo sơ mi đen Lương Cảnh Ngọc sắc mặt lạnh lùng trông coi ghế lô, thấy Lam Thiên Vũ đi ra, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người hắn.

Hai người ai cũng không có mở miệng nói chuyện, lại nhìn nhau gần mười giây, Lam Thiên Vũ gật gật đầu, trước tiên xuống lầu.

Trong rạp, Nghiêm Thủy Trường hung hăng kéo qua bên người một cái nữ nhân, mạnh mẽ xé bỏ lớp lụa mỏng trên người nàng, đại lực xoa nắn lấy cái

mông của nàng, tựa hồ lại không thích thú lắm, ánh mắt dữ tợn.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Là một cái Kim Lăng dãy số.

Nghiêm Thủy Trường ánh mắt híu híu, nhìn trên điện thoại di động biểu hiện, ánh mắt nghiền ngẫm, bất giác, nói khẽ: “Là Đông Hồ à? Làm sao vậy?”

“Nghiêm lão, ta nghĩ lại đi một chuyến Hoa Đình, người có thể hay không giúp ta cùng đám huynh đệ an bài thoát qua?”

Dương Đông Hồ trầm thấp âm lãnh thanh âm từ trong điện thoại vang lên, tựa hồ con trai hắn đã chết, lại để cho cả người hắn trở nên càng thêm âm trầm hơn.

Nhưng tin tức này đối với Nghiêm Thủy Trường mà nói, không thể nghi ngờ là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi rồi.

Nghiêm Thủy Trường ánh mắt lập loè dưới, nghiền ngẫm nói: “Tốt, người lúc nào tới đây, ta cho người hỗ trợ an bài.”

Vương Phục Hưng đêm nay điện thoại bẽ bộn nhiều việc.

Vốn là Sở Thành Vô điện thoại, cắt đứt không bao lâu, Không Lâm lần nữa điện tới, sau đó là Hạ Thẩm Vi, đến cuối cùng, thậm chí ngay cả Yên Đế đều nhận được tin tức, gần trăm cái mạng người đại án, đặt ở nơi nào cũng đều không phải chuyện đùa, thiên địa năng lượng đều áp không được, một khi xử lý không tốt, rất có thể dẫn phát liên tiếp hậu quả, coi như là Không Lâm cùng Hạ Thẩm Vi, trong điện thoại cũng là ngữ khí ngưng trọng.

Vương Phục Hưng không phải người ngu, rất rõ ràng trong đó tầm quan trọng, nhưng ra loại chuyện này, hắn cũng rất bất đắc dĩ, âm thầm đối với lão đạo sĩ hận nghiền răng nghiền lợi, lại không đem hắn khai ra, xem chừng cũng chính là bởi vì những gì mà lão đạo sĩ này nói ra về gia gia của hắn, người bình thường, coi như là Vương Phục Hưng cũng không dám. Hắn có thể thử đi phá hư quy tắc, nhưng cũng không dám khiêu chiến pháp luật, nếu như sự tình gì đều là giết giết người đơn giản như vậy mà nói, cái kia Hoa Đình giáo phụ, đã sớm không tới phiên Nghiêm Thủy Trường làm rồi.

Hoàng Phủ Linh Tê một mực bị Vương Phục Hưng ôm vào trong ngực, nàng cũng bất động, tại trong lòng ngực của hắn ngửa đầu nhìn hắn gọi điện thoại, vị này thần Tiên tỷ tỷ tựa hồ cũng hiểu rõ vừa rồi sự phụ mình gây ra sự tình đến cùng có bao nhiêu đáng giá mình đền bù tổn thất, cho nên đối với móng vuốt bên hông nàng không ngừng lên xuống, nàng đều giữ vững trình độ lớn nhất nhẫn nại.

Vương Phục Hưng rút cuộc cắt đứt cuộc điện thoại cuối cùng, lòng mày nhẹ nhàng nhả lại, tựa hồ như có điều suy nghĩ.

“Đi đâu?”

Hoàng Phủ Linh Tê lẳng lẳng hỏi, dừng lại ở trong lòng ngực của hắn, giống như một em bé.

“Về quán bar nhìn xem, nếu như không có chuyện gì, ta tiễn người tới cao cấp công quán, chỗ ta ở đều là nam nhân, cái tiểu viện kia, cũng không thích hợp người ở.”

Vương Phục Hưng sờ lên tóc nói, ngăn lại bên cạnh một chiếc xe taxi, mặc kệ ánh mắt cổ quái của lái xe, liên tục nói nhiều lần đi Phục Sinh quán bar, xe taxi mới chậm rãi phát động.

Đã qua rồi rạng sáng, nhưng Phục Sinh quán bar lại như cũ vô cùng náo nhiệt, mình thật vất vả tạo dựng lên những quan hệ với mấy nhân vật vậy mà cũng đều lưu tại quán bar, còn không dừng lại, vòng nhỏ hẹp mấy người này, lại vẫn gia tăng lên không ít khuôn mặt mới chuyện trò vui vẻ.

Vương Phục Hưng một hồi đầu đầu, xem ra đêm nay Huy Hoàng cao ốc sự tình đều đem bọn hắn kinh động tới đây.

Hắn theo bản năng quay đầu, nhìn thoáng qua nơi hẻo lánh phương hướng, lập tức sững sờ.

Trong góc, Trần Phượng Sở huynh muội vẫn như cũ ngồi ở vị trí ban đầu, cái kia như là búp bê giống nhau đáng yêu nữ hài hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt hầu muốn phát hỏa.

Hỗn đản đáng chết thật không có phong độ, vậy mà làm cho mình loại này thanh xuân vô địch đáng yêu thiếu nữ đợi lâu như vậy.

Trần Phượng Sở híu híu, một bộ dáng không để ý chút nào, giờ tay lên, hướng phía hắn lên tiếng chào.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc mang theo Hoàng Phủ Linh Tê đi qua, lạnh nhạt nói: “Không có tiền tính tiền rồi hả?”

“Có. Bất quá bây giờ chúng ta có chuyện so với tính tiền càng thêm trọng yếu hơn nhiều.”

Trần Phượng Sở đáng tuổi cười ôn thuận nói, tận lực lại để cho ánh mắt của mình nhìn Vương Phục Hưng, mà không phải bị nữ đạo sĩ bên cạnh hắn hấp dẫn qua, bạn thân quả thực quá mức trâu bò. Mới đi ra ngoài một lần sẽ đem lão già làm cho chạy, đem nữ nhân để lại.

Vương Phục Hưng nhú mày, không có tiếp lời.

Trần Phượng Sở trầm mặc một hồi, đặt chén rượu xuống, vươn tay, cười nói: “Lần nữa tự giới thiệu thoát qua, ta là Trần Phượng Sở, đây là muội muội

của ta, Trần Mộ Thanh. Vương huynh đệ, mọi người kết giao bằng hữu, như thế nào?”

Vẫn còn sinh hồn đối Trần Mộ Thanh phùng cái miệng nhỏ nhắn lên, nhìn ca ca, có chút không rõ hấn trong hồ lô bán là thuốc gì đây, Trần Phượng Sò cũng không có giải thích, chẳng qua là lẳng lặng nhìn Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng thần sắc bình thản, vươn tay cùng hấn nắm chặt lại, cũng không nói gì nói nhảm lẫn nữa giới thiệu mình, chẳng qua là chỉ chỉ bên người nữ đạo sĩ, thần nhiên nói: “Hoàng Phủ Linh Tê.”

“Tên rất hay.”

Trần Phượng Sò tự đáy lòng tán thán nói.

Sau đó hấn tán thưởng đã bị Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê rất hoa lệ bỏ qua rồi.

“Ta trên xe còn có một bình năm 1982 Laffey, hàng thật giá thật đồ vật, hai vị, có muốn đi hay không ném thử?”

Trần Phượng Sò nhìn như vô tình ý nói một câu.

Vương Phục Hưng nheo mắt lại, gật đầu nói: “Tốt.”

Sự tình ra khác thường tất có yêu dị, hấn ngược lại muốn nhìn vị tựa hồ so với ba đại gia tộc người thừa kế không kém là bao nhiêu đại thiếu gia này đến cùng muốn làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Thượng Tá Cùng Đoàn Viên

Chưa cùng bọn Yên Đế dặn dò, Vương Phục Hưng đi vào quán bar không đến năm phút đồng hồ, liền lại một lần đi ra ngoài, Hoàng Phủ Linh Tê vẫn như cũ nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hấn, khoảng cách không xa không gần, vừa đúng một mét, điều này làm cho bảo an đứng ở cửa ra vào Thấy Vương cổ động sau là có chút nghi hoặc, dù loại với tư cách, không khó làm cho người ta một loại cảm giác cái thằng này của được cái xinh đẹp hư không tưởng nói sẽ lại quay lại tới đây đi dạo qua khoe khoang, tiếp theo Thấy Trần Phượng Sò mang theo Trần Mộ Thanh đi ra, cùng Vương Phục Hưng cùng một chỗ rời đi, thật sao, hai nam nhân cũng coi như là quá đặc sắc rồi, một cái yêu thích tiểu loli, một cái yêu thích nữ thần, trắng trợn cướp đoạt mỹ nữ mà nam đồng bào cùng sở hữu, lỗi lầm thật sự đáng chết a, phan thấy xé xác đều không quá đáng.

Vương Phục Hưng không hiểu cổ ánh mắt bảo quái quý dị của bảo an, hấn hiện tại coi như là làm cổ động Phục Sinh quán bar, con rể Sở gia, bị Nghiêm Thủy Trường nhìn thành là một trong đối thủ chủ yếu, nhưng thực chất bên trong, hấn vẫn là bảo lưu lấy thân là người bình thường, khiêm tốn, nam nhi cuồng vọng lời này không giả, nhưng ý vào quyền thế tài phú, đi ức hiếp người bình thường, cùng làm bậy có cái gì phân biệt? Hấn có thể đứng tại Hành Khúc câu lạc bộ, trên đài cao đối với cao thủ bên trong ‘Tổ chức’ không lưu tình chút nào, xoay người cũng có thể cùng huynh đệ dưới tay mình kẻ vai sát cánh huyền thiên, hấn có lẽ không phải một cái lãnh đạo hợp cách, nhưng có thể hoà mình cùng huynh đệ của mình, dù sao sự tình sẽ không là xấu, về phía trước nhìn lại phía sau, vô luận tại qua bao nhiêu năm, thời điểm mang theo huynh đệ mình làm việc hô một tiếng cùng ta tới, cùng so với kêu to ‘lấy lên cho ta’ càng có thể thu phục lòng người.

Cái chiếc 6.0L của Trần Phượng Sò kia liền đứng ở ngay cửa quán bar, ít xuất hiện trầm ổn, lần đầu tiên nhìn qua, xác thực cùng Passat không sai biệt lắm, Vương Phục Hưng lần đầu tiên nhìn thấy chiếc xe này đã cảm thấy đáng tin cậy, có thể lái được loại này xe cũng là siêu cấp công tử ca, nhưng cùng đám phú nhị đại biết lái xe thể thao mạnh mẽ kia, tuyệt đối là hai cái cực đoan.

Mở cửa xe, cùng Hoàng Phủ Linh Tê cùng một chỗ ngồi ở ghế sau, Vương Phục Hưng cũng không nói chuyện, tùy tiện một bộ tư thế sống ở đâu thì theo phong tục ở đây, ngược lại là thân thể phát dục thành thực nhưng khí chất so với loli còn loli, Trần Mộ Thanh từ ghế lái phụ quay đầu lại, thờ phỉ phỉ trừng mắt Vương Phục Hưng, con mắt như bảo thạch bình thường có chút chuyển động, một bộ một cách tinh quái rồi lại một bộ xảo trá.

Cũng đúng, từ nhỏ đến lớn, Trần đại tiểu thư tựa hồ còn là lần đầu tiên gặp loại đài ngộ này, trông mong chạy tới xem tình địch của ca ca không nên thân, không thấy được sắc mặt đối phương kinh sợ không nói, ngược lại bị leo cây, cái thằng này chạy trốn nhanh, trở về thật biết chậm, làm cho mình đợi đến rạng sáng, làm trễ nải thời gian đi ngủ, quả thực chính là buồn cười, buổi tối ngày mai mình thanh xuân vô địch, bên trên khuôn mặt xinh đẹp lại xuất hiện em bé dài dàu dàu thì làm sao bây giờ? Mắt có quầng thâm làm sao bây giờ? Trần đại tiểu thư rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, tiểu loli sẽ ngay tại lúc này suy nghĩ rút cuộc muốn dùng biện pháp gì sửa trị thoáng qua cái nam nhân thân phận không cao nhưng kiêu ngạo lại cực lớn này.

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, cúi đầu nhìn một đôi trắng trắng mềm mềm như mỹ ngọc bàn tay nhỏ bé của Hoàng Phủ Linh Tê, vô thức muốn chộp trong tay, kết quả Hoàng Phủ Linh Tê như là biết trước, né tránh trước một bước, điều này làm cho một đồng chí có chút lúng túng, tựa hồ đối mặt vị Thần Tiên tỷ tỷ này, hấn luôn không chế không nổi tứ chi, theo bản năng đã nghĩ đụng đụng một cái, kiểm tra.

” Sắc lang!”

Chú ý tới ánh mắt cùng động tác Vương Phục Hưng, Trần Mộ Thanh trực tiếp cho hắn một cái định nghĩa rất nam nhân.

Vương Phục Hưng cười cười, không nói gì, bây giờ cùng Hoàng Phủ Linh Tê ngồi ở trong xe, hắn một điểm áp lực đều không có, nhân vật vũ lực giá trị cao biến thái, chính là ngồi chỗ này, hắn thiết tình không sợ huynh muội phía trước sẽ chơi bịp cái gì.

Bị triệt để bỏ qua một lần Trần Mộ Thanh cứng muốn phát tác, lại kịp thời bị Trần Phượng Sô đang lái xe ngăn lại: ” Thanh nhi, đừng hồ đồ, Vương huynh đệ là bằng hữu của ta, xem như khách nhân, trật tự ngồi, cũng sắp đã đến.”

Trần Mộ Thanh hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng liếc Vương Phục Hưng, mặt không tình nguyện ngồi ở trên vị trí tay lái phụ.

Hai huynh muội Trần Phượng Sô trước mắt ở tại Khải Duyệt khách sạn, đã định trước muốn cho Vương Phục Hưng nhớ đời, Trần Phượng Sô trên đường đi đều không nói lời nào tựa hồ thật sự chỉ là đơn thuần gọi Vương Phục Hưng đến phẩm tửu bình thường, đi tuốt ở đằng trước mang theo Vương Phục Hưng đi vào, thẳng đến phòng ở tầng mười sáu, mặc dù nhìn qua không có rất thần thiết, nhưng đối với nam nhân trên mặt thủy chung treo nụ cười ảm áp, Vương Phục Hưng đối với hắn ấn tượng hay vẫn là thẳng tắp bay lên. Người có gan, xác thực trời sinh liền mang theo một loại nhân cách mị lực đặc biệt đấy.

Trong phòng bố trí xa hoa, cùng so với cấp cao nhất công quán Vương Phục Hưng ở qua một đêm, hoàn toàn chính là phong cách khác lạ, theo đuổi là một loại đại khí, thoải mái dễ chịu, đầy đủ thể hiện cảm giác sự ưu việt rồi về khách sạn năm sao.

” Các người ngồi trước, Thanh nhi, cầm mấy cái ly tới đây, ta đi cầm rượu.”

Trần Phượng Sô cười nói một tiếng, đi vào gian phòng của mình.

Vương Phục Hưng về mặt lạnh nhạt, hải tử từ đại gia tộc đi ra, bất kể là tài trí bình thường hay là thiên tài, thực chất bên trong đều có một loại cẩn thận gần như trời sinh, làm gì đều chú ý công tác chuẩn bị kỹ lưỡng, có thêm vài phần cố kỵ, không mạnh dạn đi đầu, không thể nói là tốt hay là xấu, đây là tính huống hoàn toàn bình thường.

” Rượu đỏ cùng rượu đế không giống với, người phía trước chú ý ba tốt: Tốt năm, tốt nơi sản sinh, tốt cất rượu sư. Cho nên rượu đỏ thực sự không phải là năm càng sớm lại càng tốt, năm rất trọng yếu. Kỳ thật năm 82 tại nước Pháp cũng không phải năm tốt nhất, nhưng Laffey năm 82 hoàn cảnh coi như không tệ, tại tầng thêm năm đó sản rượu ít, nguyên liệu quý hiếm, còn có quốc tế lãng xê, đặc biệt là ở Châu Á Hồng Kông một ít người thu thập đầu cơ, Laffey năm 82 giá cả một đường tăng vọt, đến bây giờ là hơn bảy vạn khối một chai, đã thành xứng đáng cái tên Hoàng Hậu trong rượu. Trên thị trường lưu thông Laffey, mười trong bình ít nhất có tám bình là hàng giả, bất quá yên tâm, một chai này là thật.”

Trần Phượng Sô từ trong phòng của mình đi tới, hai tay bưng lấy một chai rượu đỏ đặt lên bàn, cầm dụng cụ mở chai thuần thực kéo ra cái nút, rót cho mấy người riêng phần mình một chén, dáng tươi cười ảm áp nói: ” Ném thử.”

Cái đồ nhà quê nào đó rất thật sự gạt đầu, bưng chén lên, đem nửa chén chất lỏng màu đỏ uống một hơi cạn sạch.

Trần Mộ Thanh trợn mắt há hốc mồm, đã liền Trần Phượng Sô đều có chút kinh ngạc.

Giống như uống rượu đế vậy, nhưng đối với Laffey uống một chai tựa ít đi một chai còn có thể nuốt chửng đấy, nên nói hắn là nông dân hay vẫn là nói hắn là hiệp khách không bám vào một khuôn mẫu?

Vương Phục Hưng rất nhạy cảm phát giác bầu không khí có chút quỷ dị, tựa hồ mất bò mới lo làm chuông, cười hắc hắc nói một câu: ” Mùi vị không tệ, hảo tửu.”

Sau đó, Hoàng Phủ Linh Tê ngồi ở bên cạnh hắn không có chủ động mở miệng cùng bưng chén lên, học tư thái Vương Phục Hưng, đem trong chén chất lỏng uống một hơi cạn sạch.

Gần một phần tư rượu đỏ, cứ như vậy tiến vào bụng hai người.

” Lại đến một ly.”

Hoàng Phủ Linh Tê mở miệng nói, ánh mắt sáng lóng lánh đấy, nhìn chăm chăm vào chai rượu trong tay Trần Phượng Sô, bởi vì nàng phát hiện vừa rồi mình tựa hồ uống quá là nhanh, không có nếm ra hương vị trong rượu.

” Vương huynh đệ cùng Hoàng Phủ tiểu thư rộng lượng, đến, một chén này ta mời người.”

Trần Phượng Sô nhanh chóng khôi phục tác phong thể gia đệ tử của hắn, không chút nào để ý lại rót cho hai người chén rượu, vậy mà cũng giơ ly lên trước mặt, đem rượu đỏ bên trong so với hoàng kim đều không sai biệt lắm rót như rót nước trắng.

Điền rồi.

Trần Mộ Thanh nội tâm phức tạp, mình cùng ca ca ngày bình thường căn bản không nỡ bỏ đỉnh cấp rượu đỏ ra uống, ngăn ngừa thời gian mấy câu lại bị người tiêu diệt một nửa, nàng một trương mặt em bé coi như là tiếp qua mười năm đều rất khó làm cho người ta đoán được tuổi, trên có chút ít buồn khổ, nhấp mấy cái miệng nhỏ nhắn, cũng bất chấp thường thức, hòn dỗi bình thường cũng đem rượu trong chén đều tiêu diệt.

Lão nương với các người liều mạng.

Vì vậy một chai rượu đỏ giá trị hơn bảy vạn nhân dân tệ, đủ để dùng để lừa gạt đêm đầu tiên của một cái hoa khôi trường cao đẳng bị mấy người không đến năm phút đồng hồ thời gian liền triệt để đối phó, tựa như cùng Trư Bát Giới ăn Nhân Sâm Quả, hoàn toàn không có phẩm ra mùi vị gì.

”Rượu thiếu đi. Nếu như sớm biết tửu lượng Vương huynh đệ như vậy mà nói, có lẽ chuẩn bị nhiều hơn mấy bình mới phải.”

Trần Phụng Sở nhẹ giọng mỉm cười nói, trên mặt thần sắc không có nửa điểm không vui, ngược lại có chút rất chân thành tiếc nuối cùng áy náy.

”Tận hưởng là tốt rồi.”

Vương Phục Hưng thần nhiên nói, rượu uống cạn sạch, liền định phui mông rời đi, hán có kiên nhẫn không phải giả, nhưng có thể cùng lười cùng Trần Phụng Sở ở chỗ này ngồi chơi, không có ý nghĩa.

”Người không muốn cùng ta tâm sự sao?”

Trần Phụng Sở bất đắc dĩ nói, ngữ khí có chút buồn bực, nói lời hữu ích, tư thái thả thả, hảo tửu đã uống, cái thằng này lại vẫn không có ý tứ chủ động mở miệng, da mặt dày đến trình độ này, coi như là cảnh giới cao thâm.

”Trò chuyện Đường Yên Ninh?”

Vương Phục Hưng khiêu mi nói, trong đầu nhớ tới một trương khuôn mặt lạnh lùng cùng với tám chi phiếu nàng đem đẩy cho mình lúc kia, vô cùng kiêu ngạo, nội tâm như có như không tồn tại một hồi bức bối, ngữ khí cũng bắt đầu hạ nhiệt độ: ”Chúng ta chẳng qua là có một cuộc làm ăn mà thôi, trần Đại thiếu gia suy nghĩ nhiều, người đối với nàng cảm thấy hứng thú, đại khái có thể đi chủ động theo đuổi, người thích Đường đại tiểu thư đoán chừng không ít a? Tất cả liền nhìn bản sự, sao tới tìm ta kẻ khổ?”

”Chúng ta cũng có thể trò chuyện khác đây.”

Trần Phụng Sở nói khẽ, bất động thanh sắc nhảy qua cái đề tài Đường Yên Ninh này, mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng kết quả này, đây cũng là ở trong hán dự liệu rồi.

”Ví dụ như?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, tư thái không cao ngạo, cũng cũng không có chăm chú quá lâu.

Cái này là tiểu xảo đàm phán rồi, bất cứ chuyện gì không có mở tầng cửa sổ kia trước, cũng không thể đối với chuyện này toát ra độ cao hứng thú cao độ, một khi như vậy, liền rơi xuống tầm thường, mất đi vị thế chủ động.

”Ví dụ như Vương huynh đệ rất gần như là gặp phiền toái, đối thủ rất cường đại, nguyên bản các người là ở vào cục diện bế tắc đấy, nhưng đêm nay phát sinh một ít chuyện nhỏ, tựa hồ cho đối phương một cái cơ hội xuất thủ, nếu như người nguyện ý cùng ta hợp tác, ta có thể cho người cái người muốn đấy.”

Trần Phụng Sở cười tùm tùm nói, thần sắc như trước âm áp say lòng người, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra rồi một tia cổ hữu, con em gia tộc đúng là rất khôn khéo.

”Vì cái gì tìm ta hợp tác?”

Vương Phục Hưng hỏi ngược lại, sắc mặt bình tĩnh.

Trần Phụng Sở nhưng không có nhiều lời, mà là ý vị thâm trường nói: ”Bởi vì thân phận của người rất đặc thù, đây là tổng thể, người không có khả năng hoàn toàn làm kỳ thủ, chỉ có thể làm con cờ của ta, mà ta, cũng làm con cờ của người, mọi người lợi dụng lẫn nhau, thân phận ngang hàng, cuối cùng sẽ là một cái cục diện cả hai cùng có lợi.”

”Người dựa vào cái gì nghĩ ta muốn?” Vương Phục Hưng nheo lại rồi con mắt, ánh mắt lập loè.

Không hỏi hợp tác như thế nào, vốn là hỏi vì cái gì tìm tới hán, lại hỏi mình dựa vào cái gì cho hán muốn.

Người nam nhân này, đến cùng cẩn thận đến mức nào?

Trần Phụng Sở ngữ khí ngưng tạm, thần nhiên nói: ”Bởi vì ta hai mươi tư tuổi, là thượng tá. Trước ba mươi tuổi, nếu như không có gì ngoài ý muốn, rất có thể tấn chức thiếu tướng, chỉ bằng vậy, có đủ hay không?”

Thượng tá!

Tướng quân!

Vương Phục Hưng nội tâm chấn động, biểu hiện ra lại bất động thanh sắc, nhìn như hay nói giỡn nói một câu: ”Đúng dịp, ta là một gã đoàn viên, trước ba mươi tuổi, không chuẩn sẽ là đảng viên.”

Trần Phụng Sở sùng sốt một chút, lập tức cười to, cười vui cười mở, lại để cho ở ngoài đứng xem không hiểu thấu.

Người nam nhân này, rất có ý tứ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Quân Chánh Giới Đệ Nhất Hệ Phái

Đêm nay nam nhân cùng mình uống rượu, hơn nữa so với chính mình còn nhỏ hơn một tuổi đã là cái thượng tá.

Vương Phục Hưng có thể duy trì lấy biểu hiện ra bình tĩnh, có thể không có nghĩa là nội tâm liền thật sự tâm lắng như nước rồi, càng làm cho hắn cảm thấy khó có thể tiếp nhận là, cái thằng này lại vẫn dám tuyên bố hắn trước ba mươi tuổi có thể làm được vị trí tướng quân, thượng tá, đại tá, thiếu tướng. Quân giới cùng giới chính trị tuy rằng không phải một cái hệ thống, nhưng năm gần đây lại càng ngày càng chú ý phân biệt đối xử, một cái người trẻ tuổi hai mươi tuổi, trong tương lai sáu năm ở trong từ vị trí thượng tá lại nhảy hai cấp, loại tốc độ này, tuyệt đối có thể đánh nhau Phá Quân giới ghi chép cắt nhắc nhanh nhất.

Vương Phục Hưng không có lập tức đáp ứng thoát nhìn còn vân che sương mù trảo, đối phương ở vào tâm lý cẩn thận không có đem lời nói nói rõ, nội tâm của hắn làm sao liền không cảnh giác rồi hả? Song phương lần thứ nhất gặp mặt liền nói chuyện hợp tác sau đó đem ta muốn làm cái gì người muốn điều gì đều nói rõ rõ ràng, chỉ có thể xuất hiện ở trong tiểu thuyết phim ảnh, không ngừng thăm dò, công tác chuẩn bị, tại thời cơ thích hợp nhất ném ra ngoài thể đánh bạc, đây mới là hợp tác lẫn nhau.

Hắn chẳng qua là nói cho Trần Phụng Sở mình muốn cân nhắc thoáng qua, đối phương mặc dù có xác định điểm thất vọng, nhưng biểu hiện như trước không thể bắt bẻ, trước khi đi còn tự mình tiễn bọn hắn xuống lầu, phương diện đối nhân xử thế không chê vào đâu được, ai nói phú nhị đại quan nhị đại nhất định phải là ngang ngược như súc sinh rồi hả? Ngoại trừ lên người không lên được tiếng nói, đại bộ phận gia đình đặc thù hài tử đi ra thường thường so với người khác hiểu biết hơn, hiểu tiến thoái ẩn nhẫn, coi như là tâm thường vô vi, cũng sẽ không ngang ngược can rờ.

Xuất thân hào phú, kỳ thật cũng không hoàn toàn là chuyện tốt, cuộc sống xa hoa không giả, nhưng theo lớn lên, theo thành thực, trên người áp lực cùng đến từ bên trong gia tộc cạnh tranh cũng càng ngày càng tăng, mỗi người tất cả đều bận rộn cùng đối thủ đấu, nắm giữ càng nhiều thực lực, ai có rảnh đi ngang ngược ý thể hiếp người rồi hả?

Ra Khải Duyệt khách sạn, Vương Phục Hưng đồng chí nhìn giống như bóng dáng giống nhau cùng tại bên Hoàng Phủ Linh Tê cạnh mình, có chút xoắn xuýt, do dự một hồi, hay vẫn là ngăn lại một chiếc xe taxi, đi cấp cao nhất công quán, cái tiểu viện kia chán nản đến mặc dù là Vương Phục Hưng đi một lần cũng không muốn đi lần thứ hai, và hiển nhiên không thích hợp lại lại để cho Hoàng Phủ Linh Tê cư trú, trụ sở của mình cũng dứt mấy cái đại nam nhân, càng nghĩ, cũng chỉ có Ngự Tiểu Vũ tự mình xây sào huyệt ân ái dường như thích hợp thu lưu Hoàng Phủ Linh Tê, có thể nằng đi mà nói, sau này thời điểm mình tại ý định cùng Ngự đại tiểu thư phát sinh điểm vượt qua hữu nghị quan hệ, liền quá bất tiện rồi.

Vương Phục Hưng ngồi ở trong xe, xoắn xuýt rồi một hồi lâu mới nghĩ thông suốt vì cuộc sống hạnh phúc không nên keo kiệt túi bên eo của mình, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê nói: "Ta ở bên kia cho người mở một cái phòng, trước ở, bình thường lúc không có chuyện gì ở trong phòng xem nhiều sách, lên mạng. Ta không biết người đi theo cái lão hỗn đản kia, a không phải, là sư phụ của người. Ta không biết người đi theo hắn thời điểm có hay không cùng xã hội tách rời, nhưng cả ngày tại thâm sơn rừng hoang đấy, đoán chừng cũng không tốt đến đi đâu, mau chóng dung nhập xã hội này người mới có thể giúp ta, lão gia hỏa kia đem người đưa đến bên cạnh ta, đoán chừng không chỉ là cho ta cái vợ đơn giản như vậy a?"

Hoàng Phủ Linh Tê mở to hai mắt, có chút tò mò xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn phong cảnh phía ngoài, không nói chuyện, lúc trước hắn đi theo sư phó cũng ở bên ngoài đi đi lại lại qua, nhưng đều là một ít địa phương nhỏ bé, lớn nhất cũng chính là cái huyện cấp thành phố, sư phó nói đầu năm nay làm gì cũng không tốt lẫn vào, ngược lại là muốn nuôi sống gia đình so với hòa thượng còn khó hơn, vì vậy liền đi làm thầy tướng số cho người ta 'Lợi nhuận', đằng sau quả thật liền đã xảy ra việc bị người liên tục đuổi mấy con phố, cái đạo quán của bọn hắn kia, tổng cộng năm mươi người tả hữu, không nhiều không ít, nhưng nếu như không có một ít 'Người hảo tâm' quyên tặng mà nói, muốn sinh tồn được, vẫn có chút cố hết sức đây.

"Ta ngày mai đi tìm người."

Hoàng Phủ Linh Tê đã trầm mặc thoáng qua, nhẹ giọng mở miệng nói.

Vương Phục Hưng một hồi đầu đầu, nếu để cho Sở Tiên Duyên thấy được, khẳng định là ra việc vui, hắn kiên nhẫn nói: "Trong tửu điểm còn có một nữ hài, gọi Ngự Tiểu Vũ, người lời nhảm chán không cần tìm ta, có thể cùng nâng cùng một chỗ tâm sự, hoặc là đi dạo phố cũng được, người tạm thời trước ở trong Hotel được không?"

"Không tốt."

Hoàng Phủ Linh Tê gọn gàng mà linh hoạt cự tuyệt: "Ta nhận ra đường, ngày mai đi tìm người."

"Vậy người phải đem thân đạo bào bỏ ra cho ta, đổi thân quần áo bình thường điếm!"

Vương Phục Hưng nảy sinh ác độc nói, hẳn biết rõ đối với một cái nữ nhân từ nhỏ đến lớn mặc đã quen đạo bào mà nói, làm cho nàng đổi một bộ quần áo là cỡ nào khó xử.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Linh Tê không nói.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng thở ra, xe taxi đứng ở cấp cao nhất công quán cửa ra vào, hẳn dùng thân phận của mình chứng nhận mở căn phòng, Ngư Tiểu Vũ ở tại tầng mười ba, hẳn dứt khoát muốn căn phòng bên cạnh, không có biện pháp, gian phòng hơn tám nghìn một ngày, một đồng chí thiệt tình ở giới, chút tiền ấy cũng đã là cực hạn.

Cầm phiếu phòng, Vương Phục Hưng hai người tới tầng mười ba, do dự xuống, đang chuẩn bị cùng Ngư Tiểu Vũ trước điện thoại cái, đứng ở cửa phòng Ngư Tiểu Vũ gõ cửa, đối với Hoàng Phủ Linh Tê có chút nghi hoặc nói: "Giới thiệu cho người cái nữ hài quen biết."

Cửa phòng rất mau mở ra.

Ngư Tiểu Vũ một thân thuần trắng sắc đỏ công sở thanh tú động lòng người đứng ở cửa ra vào, thấy Vương Phục Hưng, ánh mắt kinh hi, lại nhìn một chút Hoàng Phủ Linh Tê, ánh mắt lập tức trở nên kinh ngạc đứng lên.

Đạo bào!

Đạo bào?

Phục Hưng ca đôi khẩu vị sao?

Hắn đêm nay muốn mình cùng nữ nhân này cùng một chỗ cùng hắn? tại sao có thể đâu?

Còn chưa nói lời nói, Ngư đại tiểu thư mình liền lâm vào một cái vòng quái dị, càng lún càng sâu, muốn cũng càng ngày càng nhiều, không thể tự kim chế.

Ngư Tiểu Vũ có chút suy nghĩ xuất thần, đợi Vương Phục Hưng lần thứ ba hô nàng thời điểm nàng mới phản ứng tới, một trương khuôn mặt nhỏ nhắn ừy khuất sắp khóc đi ra bộ dáng: "Ca ca, ta không có đạo bào, ta có chuẩn bị bộ đồ tiếp giá bộ viên hàng không."

Vương Phục Hưng nhất thời nửa khắc không có mình bạch ý tứ cô nàng này, theo bản năng liền muốn nói một câu nói muốn ngày mai đi mua, nhưng vừa mới há mồm, liền đột nhiên kịp phản ứng, cảm tình cô nàng này lại cho là mình mang theo Hoàng Phủ Linh Tê đang đùa đồng phục nữ nhân, may mắn vừa rồi mình lời kia không nói ra miệng, nếu không mình lần sau tới, muốn áp chế trang phục thành đạo cô Ngư đại tiểu thư mây mưa thất thường rồi.

Bất quá trường cảnh kia, hẳn là so sánh thật tốt a.

Vương Phục Hưng phối hợp ý. Dâm nghĩ, lại ra vẻ nghiêm túc, nghiêm mặt, gõ Ngư Tiểu Vũ cái đầu nhỏ nói: "Vị tỷ tỷ này bản thân chính là cái đạo sĩ, người cũng không phải, chuẩn bị đạo bào làm cái gì?"

Ngư Tiểu Vũ có chút mê mang, ngây ngốc ồ một tiếng, tránh ra thân thể.

Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê đi vào, bình tĩnh nói: "Nàng là bằng hữu ta, Hoàng Phủ Linh Tê. Về sau sẽ ở chỗ này với người làm bạn, a, đứng rồi, ta chỉ nộp năm ngày tiền phòng, về sau còn muốn người tới chiếu cố nhiều hơn."

Ngư Tiểu Vũ nhu thuận ừ một tiếng, rót hai chén nước, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê cười nói: "Thông minh sắc xảo tỷ tỷ rất đẹp đây."

Hoàng Phủ Linh Tê vô cùng Lôi Nhân ừ một tiếng liền không nói thêm gì nữa.

Các nàng này thật không biết khiêm tốn.

Vương Phục Hưng thăm nghĩ, nhìn thoáng qua tựa hồ có chút không thích ứng Ngư Tiểu Vũ, chủ động hòa giải: "Nàng mới vừa tiến vào xã hội, Tiểu Vũ chờ người có thời gian nhiều cùng nàng trao đổi thoáng qua, phương diện đạo lý đôi nhân xử thế, người có thể so sánh nàng thành thực hơn nhiều."

Ngư Tiểu Vũ tựa hồ thật cao hứng đạt được Vương Phục Hưng khích lệ, rất nhảy nhót ừ một tiếng, thần thái sáng láng.

Rất nhiều năm sau, Vương Phục Hưng mới hoàn toàn rõ ràng mình đêm nay quyết định là cỡ nào sai lầm, bất quá biết được đã đã chậm.

Hắn ngồi ở trên ghế sa lon uống chén nước, nội tâm có chút tình cảm rục rịch, thấy Hoàng Phủ Linh Tê tựa hồ cũng không có ý tứ nói cái gì, biết thời biết thế, đứng người lên cười nói: "Đi thôi, ta trước dẫn người đi gian phòng của người, có cái gì cần đây, ta không có ở đây người có thể nói cho Tiểu Vũ."

Hoàng Phủ Linh Tê rất nghe lời đứng người lên, đi theo Vương Phục Hưng đi căn phòng cách vách.

Một đồng chí đối với nữ nhân giấy trắng giống nhau tựa hồ đặc biệt có kiên nhẫn, đứng ở trong phòng của nàng, dạy nàng như thế nào sử dụng công cụ tắm rửa, nấu nước khí, dùng như điều hòa thế nào, thấy TV thế nào hơn nữa đôi đài, dùng như thế nào trên mạng máy vi tính, không sợ người khác làm phiền, đến cuối cùng ra một thân đồ mồ hôi, bất quá thấy cô gái này cùng hiếu kỳ Bảo Bảo giống nhau cùng tại chính đằng sau mình, chớp sáng lóng lánh con mắt, hẳn vẫn là tương đối có cảm giác thành tựu.

Giăng co hơn nửa giờ, Vương Phục Hưng rút cuộc đi ra khỏi cửa phòng, nhìn xuống bề ngoài, gần ba giờ sáng, dứt khoát liền không quay về rồi, Ngư

Tiểu Vũ đảm nhiệm con cừu trắng nhỏ mặc mình làm thịt thì ở cách vách, thời điểm này trở về chẳng phải là cảm thú cũng không bằng rồi hả?

Hắn lén lút lút lút lần nữa gõ cửa phòng Ngự Tiểu Vũ.

Nữ hài tử nhảy nhót tiếng bước chân từ bên trong cửa vang lên, cửa phòng lập tức kéo ra, Vương Phục Hưng còn không có kịp phản ứng, đã bị một đôi bàn tay nhỏ bé giật đi vào, sau đó mặc trắng nõn sắc đồ công sở nữ nhân liền lập tức quấn ở rồi trên người nàng, nữ nhân, xung đột.

Ngự đại tiểu thư nhẹ nữ nhân lấy vành tai Vương Phục Hưng, có chút thờ dốc nói: " Lão công, ngươi có muốn hay không ta?"

Vương Phục Hưng trên người kích tình lập tức bị đốt, đem thân thể mềm mại trong ngực ôm lấy, trước tiên cho Ngự Tiểu Vũ một cái nụ hôn dài, không có lựa chọn gian phòng, mà là đi thư phòng, đem nệm đặt ở trên bàn công tác.

Trên bàn để đó một Laptop quả táo, phía trên phần mềm CAD mở ra, rậm rạp chằng chịt đường cong cùng hình tròn dây dưa cùng một chỗ, Ngự phó tổng giám đốc kỹ sư tựa hồ đang vẽ.

Lần thứ hai cùng Vương Phục Hưng tiếp xúc thân mật Ngự Tiểu Vũ thân thể càng mềm, thật đúng như nước giống nhau, nhẹ nhàng đụng một cái liền chảy ra nước, hơn nữa Vương Phục Hưng ôm nàng đi vào thư phòng, nàng liền đã hiểu người nam nhân này ý tứ, duỗi tay ôm lấy Vương Phục Hưng cổ, mềm mại đáng yêu nói: " Lão công, xé y phục của ta, sờ ta."

Vương Phục Hưng nội tâm dục vọng lập tức nổ tung, toàn bộ người dường như đều bị bốc cháy lên giống nhau, bất quá hẳn cuối cùng còn không có hoàn toàn bị nửa người dưới khống chế được, hít thở sâu một hơi, đem chén cà phê lạnh trên bàn Ngự Tiểu Vũ đã uống hơn phân nửa một hơi rót vào trong miệng, cuối cùng thanh tỉnh chút ít, ngồi tại trên mặt ghế văn phòng, đem Ngự Tiểu Vũ ôm vào trong ngực, nói khẽ: " Hối trước ngươi sự kiện."

" Chuyện gì "

Ngự Tiểu Vũ mị nhãn như tơ, kiều tích tích nói. Người nam nhân này quá đáng ghét, đem mình nữ nhân sau khi đứng lên hẳn rồi lại làm ra một bộ nói công sự, tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy nha.

" Kinh Thành có phải hay không có một Trần gia?"

Vương Phục Hưng nói khẽ, nheo mắt lại, đem tay vươn vào cổ áo Ngự Tiểu Vũ, cảm chặt cái kia một đoàn 34D mềm mại, nhẹ nhàng cảm thụ, ánh mắt lại như có điều suy nghĩ, cái thượng tá lại lịch không rõ ràng kia, hẳn coi như là cùng Ngự Tiểu Vũ là trưởng thành nhân ái làm một chuyện, trong nội tâm cũng sẽ nhớ lấy, Ngự Tiểu Vũ coi như là Kinh Thành đại tiểu thư, tuy rằng không tính là cực hạn, nhưng thám thính chút ít tin tức, dù sao sẽ không là việc khó, đem sự tình hiểu rõ, hẳn ở đây nữ nhân, ân, tại trên bàn sách cũng có thể càng thêm uy mãnh một điểm không phải?

" Không có."

Ngự Tiểu Vũ trực tiếp cấp ra đáp án, không có nửa điểm do dự, về phía trước ngừng ưỡn bộ phận ngực, lại để cho cái kia một đôi đại bạch thỏ cùng bàn tay Vương Phục Hưng tiếp xúc càng thêm chặt chẽ.

" Ngươi không biết?"

Vương Phục Hưng ngạc nhiên dừng lại động tác, Trần Phượng Sô đến từ Kinh Thành, cái loại này tác phong khí chất, cùng với cái kia chiếc Huy Đăng 6. 0L, đều chứng minh hẳn không phải giả công tử ca, nhưng Ngự Tiểu Vũ vậy mà không biết có một Trần gia, chẳng lẽ gia tộc kia cùng Huy Đăng liếc, bị rất nhiều người nhìn thành Passat rồi hả?

" Không phải không biết rõ, là không có!"

Ngự Tiểu Vũ bất mãn nói, không biết là bất mãn Vương Phục Hưng mà nói, hay vẫn là không hài lòng trên tay hắn ngừng động tác, thân thể lại giật giật, thờ dốc nói: " Kinh Thành tuyệt đối sẽ không có Trần gia, bất quá ngược lại là có một được xưng quân chánh giới đệ nhất phe phái Trần hệ, không biết ngươi có phải hay không nói."

Quân chánh giới đệ nhất!

Nhiều người hù có tên đầu?

Tối thiểu Vương Phục Hưng nghe được mấy chữ này thời điểm thì có loại mê muội cảm giác, tiếp theo có chút sợ hãi.

" Trần Phượng Sô ngươi có biết hay không?"

Vương Phục Hưng ngữ khí cùng ánh mắt càng thêm thanh tỉnh, ba đại gia tộc, quân chánh giới đệ nhất phe phái, Kinh Thành, thật đúng là ngoạ hổ tàng long.

"Hắn... Ân, a.. Hắn là người Trần hệ trẻ tuổi một đời nổi bật, một trong nhân vật lĩnh quân, thiên triều đặc chủng tác chiến lữ bộ lữ trưởng, ở kinh thành rất nổi danh, nếu như không có ngoài ý muốn, hẳn sẽ trở thành thiên triều tướng quân trẻ tuổi nhất.. Ân, ngươi nhẹ một chút, người xấu."

Ngự Tiểu Vũ thờ dốc nói, nghe được Vương Phục Hưng hỏi Trần hệ, tinh táo rất nhiều, nhưng thật sự không chịu nổi tay hắn nữ nhân, nữ nhân lên tiếng.

Lĩnh quân nhân vật. Một trong. Trần hệ. Quân chánh giới đệ nhất phe phái.

Nhiều như vậy từ ngữ xâu chuỗi cùng một chỗ, đầy đủ nói rõ rất nhiều vấn đề rồi.

Kinh Thành lớn như vậy, nhiều quái vật khổng lồ như vậy, Vương gia về sau nên như thế nào đặt chân?

Vương Phục Hưng cau mày, nói khẽ: ” Có thể hay không kỹ càng giới thiệu thoáng qua Trần hệ?”

” Ta biết rõ đây cũng không nói a, Trần hệ là phe phái nắm gần đây mới đột nhiên quật khởi, tại quân giới nhất ngôn cửu đỉnh, một cái có quân ủy phó chủ tịch cùng tổng tham mưu trưởng, tại Kim Lăng quân khu, sở đình quân khu, Kinh Thành quân khu, Lỗ Tề quân khu, đều có được lực ảnh hưởng có một không hai, giới chính trị cũng giống như thế, thâm thụ sở một thủ trưởng tín nhiệm, chỉ có điều gia tộc phát triển thời gian quá ngắn, khuyết thiếu đầy đủ nội tình, cho nên chỉ có thể nói là phe phái, không thể xưng vì gia tộc, nhưng bây giờ Trần gia gia chủ là một cái người phong lưu, có rất nhiều nữ nhân, rất nhiều hài tử, hơn nữa cùng một chỗ đến nay đều có thể ở chung hòa thuận, vì vậy Trần Phượng Sò thế hệ này người trẻ tuổi nhanh chóng ngời đầu lên, cho hắn đám vài thập niên phát triển, nhất định có thể xưng là quân chánh giới đệ nhất gia tộc, siêu việt đã từng Huy Hoàng nhất Vương gia cũng không phải là không được, cho nên hiện tại tam đại gia tộc đều tại đề phòng. Ân, người chán ghét, muốn ta.”

Vương Phục Hưng như có điều suy nghĩ, tuy rằng Ngư Tiểu Vũ nói không phải rất kỹ càng, nhưng đã đầy đủ lại để cho hắn có một cái mơ hồ khái niệm rồi, hắn cũng không muốn hỏi nhiều, neho mất lại, tại Ngư Tiểu Vũ nữ nhân bên trên vỗ xuống, cười tùm tùm nói: ” Cối vầy, tại trên bàn sách, nằm sắp tốt.”

“A..... Người người xấu...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Mặt Không Trắng Tiểu Bạch Kiếm

Ngư Tiểu Vũ chính là biểu hiện được phong tình vạn chủng bốn chữ. Hoặc là nói, chỉ cần đối mặt Vương Phục Hưng, cởi quần áo ra ở đâu đều có thể biểu hiện rất không bị cản trở, sẽ làm nũng, sẽ cầu xin tha thứ, các loại phối hợp, ngoan ngoãn phục tùng.

Loại này nữ nhân Vương Phục Hưng thích, thậm chí nói chỉ cần là nam nhân liền thích, nữ nhân trên giường thì dám dâng dưới giường thì như phu nhân, cũng không phải là tùy tiện nói một chút đấy, có thể cụ thể biểu hiện ra ngoài mới tính cực phẩm. Tối thiểu Ngư đại tiểu thư tại tiếp xúc thân mật thời điểm liền đầy đủ, bờ eo thon bé bỏng, tổng có thể làm cho Vương Phục Hưng đồng chí muốn. Dục hỏa sôi trào, động tác cũng càng kịch liệt.

Hai người vốn là tại thư phòng làm một lần, sau đó chuyển chiến trường, đi phòng khách, cuối cùng liều chết triển miên, tốn thời gian cực lớn, mãi cho đến trời tờ mờ sáng hai người mới chấm dứt chiến đấu, ôm nhau nhẹ nhàng.

“Ngủ đi.” Vương Phục Hưng vỗ vỗ Ngư Tiểu Vũ phần lưng, nói khẽ. Hắn tinh lực tràn đầy, coi như là một đêm không ngủ được ngày hôm sau vẫn như cũ có thể bảo trì trạng thái tinh táo, nhưng Ngư Tiểu Vũ chỉ là con gái yếu ớt, không nghỉ ngơi thật mà nói, ngày hôm sau khó tránh khỏi sẽ tinh thần hoảng hốt, năng hiện tại đang tại làm bản vẽ cho Hoa Đình tàu điện ngầm số mười chín hạng mục, dài như vậy một cái đường xe lửa, làm lại muốn tính tế đến mỗi cen-ti-mét, đây không thể nghi ngờ là luôn luôn có thể nói rườm rà to lớn công trình.

“Lão công ôm một cái.”

Ngư Tiểu Vũ thì thảo nói mớ nói, bại liệt tại trong ngực Vương Phục Hưng, đó là một vận động trong lúc rất bu ru hân nhưng vận động sau khi kết thúc có thể lập tức khôi phục con cừu nhỏ thân phận nữ nhân, làm nũng nịnh nọt mọi thứ tinh thông, hết lần này tới lần khác còn để cho người không thể cự tuyệt.

Vương Phục Hưng đem trong ngực nữ nhân nắm thật chặt, làm cho nàng dán tại trên người mình, cười nói: “Cùng một chỗ ngủ.”

Ngư Tiểu Vũ ngoan ngoãn, nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Vương Phục Hưng thân thể vẫn không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào trần nhà, lại không có nửa điểm buồn ngủ. Kích thích qua đi, lý trí một lần nữa chiếm cứ chủ đạo, lại để cho hắn không tự chủ được suy nghĩ cái kia cái gọi là quân chánh giới đệ nhất phe phái. Hắn bây giờ đang ở đại đa số trong mắt người hay vẫn là thuộc về tiểu nhân vật, có thể nhất làm cho người ta liếc mắt nhìn thân phận bất quá chính là Sở gia cô gia mà thôi. Những cái kia có thể đi Phục Sinh quán bar cùng hắn khách sáo hân duyên giao tình, nhiều nhất chẳng qua là làm một cuộc đầu tư, chẳng qua là uống chút rượu ăn chút com, nếu như hắn thật sự leo đến chỗ cao, những người kia có thể dính một điểm hương khói, nếu như tại vị trí này ngã xuống, cũng không làm bọn hắn đau khổ, cho nên Vương Phục Hưng luôn tại hạ thấp tư thái đi theo đám người kia chuyện trò vui vẻ. Một cái có dã tâm nam nhân trẻ tuổi, nếu như ngay cả khiêm tốn đều học không được mà nói, về sau coi như là ương ngạnh cuồng vọng đứng lên, cũng là không có nhiều lực lượng đấy.

Vương Phục Hưng hiện tại rất rõ ràng vị trí của mình, so với ai khác đều minh bạch, nếu như đem Hoa Đình trở thành chiếu bạc mà nói, vậy hắn hiện tại đã học xong giấu bài, Tiểu Tử cùng với Thanh Phố khu, chính là ám bài cường đại nhất trong tay của hắn, lão đạo sĩ nói gia gia lưu cho mình một ít ăn nắp quần cờ, tức thì thuộc về át chủ bài một loại đồ vật, không thể quá sớm liên toàn bộ đem ra dùng. Hắn tình cảnh hiện tại rất vi diệu, tại người khác

đều cho là chiến trường của hần chính là Thanh Phổ khu, hần cũng đã đưa ánh mắt đặt ở toàn bộ Hoa Đình, liều quân cò, đi hiểm chiêu, âm thầm ở ẩn, thời khắc bảo trì cảnh giác cao độ, đối mặt Nghiêm Thủy Trường cái kia quái vật khổng lồ, hần chỉ có một lần cơ hội xuất thủ, một khi không thành công, kết quả tốt nhất chính là mất đi con bài bí mật, đến lúc đó toàn bộ Thanh Phổ cũng sẽ ở bị Nghiêm Thủy Trường đã kích mà tràn đầy nguy cơ, đây là Vương Phục Hưng căn cơ, hần không dám cũng sẽ không để cho người đi phá hư.

Đang là vì như vậy, hần mới cùng Trần Phượng Sô mà nói bảo trì một loại phức tạp thái độ, hần có thể cho mình muốn đẩy, cái kia mình có lẽ cũng có thể cho hần hoặc là nói cho Trần gia một ít lợi nhuận, như vậy mới là cả hai cùng có lợi. Tuy rằng Vương Phục Hưng tạm thời còn không biết Trần Phượng Sô muốn cái gì, nhưng tối thiểu có một chút có thể khẳng định, một khi tiến hành cái gọi là hợp tác, vậy thì tương đương là đem tất cả thẻ đánh bạc của mình đều đặt ở trên người Trần Phượng Sô, thành công tuy tốt, nhưng một khi thất bại, mình sẽ lâm vào hoàn cảnh cực kỳ bị động, mà Trần gia tuy có chút mất mát nhưng sẽ không đã thương gân động cốt.

Đem tất cả mọi thứ đặt ở trên người Trần Phượng Sô, đáng giá không?

Wương Phục Hưng mơ mơ màng màng, không biết lúc nào, rút cuộc đã ngủ say.

Buổi sáng không đến chín giờ, một đôi uyên ương sau đêm mây mưa điên cuồng bị tiếng đập cửa đánh thức, tối hôm qua bị khi phụ ba lượt Ngư Tiểu Vũ mơ mơ màng màng trở mình, nhẹ khẽ đẩy Vương Phục Hưng, ý bảo hần đi mở cửa, đồng dạng có chút bức bối một đồng chí khoác một kiện áo tắm xuống giường, làm mấy cái khuếch trương ngực động tác, tinh thần tỉnh táo hơn rất nhiều, mở cửa ra thấy một thân đạo bào vô cùng sạch sẽ thanh cao Hoàng Phủ Linh Tê đứng bên ngoài.

Wương Phục Hưng còn chưa kịp hỏi chuyện gì xảy ra, vị Thần Tiên tỷ tỷ đã trước tiên mở miệng, tựa hồ biết mình muốn nói nội dung thuộc về có việc cầu người phạm trù, thanh âm cũng nhu thuận rất nhiều: “Ta đói bụng.”

Tiểu tham ăn.

Wương Phục Hưng trầm mặc một hồi, yên lặng gật đầu nói: “Ta trước tắm rửa, sau đó xuống dưới ăn điểm tâm. Nhớ rõ cầm lên bữa sáng hóa đơn.”

Hoàng Phủ Linh Tê ồ một tiếng, quay người trở lại gian phòng của mình, sắc mặt có chút nghi hoặc, Vương Phục Hưng hai người ngủ không ngon, nàng giống nhau nghỉ ngơi chưa đủ, bởi vì bên cạnh trong phòng nửa đêm về sáng vang lên một loại thanh âm rất kỳ quái, đứt quãng, nghe vào làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai đấy, mãi cho đến hừng đông thời điểm, loại này thanh âm mới dừng lại.

Sau đó, sau đó nàng liền đói bụng, ngủ dậy liền tới đây gõ cửa.

Wương Phục Hưng đóng cửa lại uống một cốc nước, sau đó đi phòng tắm tắm rửa một cái, đem trên người cô hormone hương vị tắm cho sạch sẽ, do dự một chút, không có gọi Ngư Tiểu Vũ rời giường, một mình đi tới tiến vào Hoàng Phủ Linh Tê gian phòng, nhìn nữ nhân đang ngồi trên giường, cười nói: “Ngủ có ngon không?”

“Khá tốt, có chút lạnh, ta đem điều hòa tắt đi.”

Hoàng Phủ Linh Tê bình thần đến, đem trước mặt trên bàn bữa sáng phiếu vé cầm lên, vừa muốn đi ra ăn cơm.

“Lạnh? Có sao không?”

Wương Phục Hưng kỳ quái nói.

Hoàng Phủ Linh Tê trực tiếp xoay người lại, sáng ngời óng ánh con mắt nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, dùng một loại dị thường giọng nghiêm túc nói: “Người là cô ý đấy.”

“Cô ý cái gì?”

Wương Phục Hưng về mặt mờ mịt.

“Người không cho ta chán nản, lại đem điều hòa nhiệt độ mở lạnh như vậy, người là cố ý đấy.”

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt nói, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, tựa hồ là rất bình thản nói một việc, nhìn đã dậy chưa nửa điểm ý trách cứ, nàng tối hôm qua để nhiệt độ trong phòng ở điều hòa là hai một độ, lại không phát hiện chán nản, muốn giảm điều hòa lại đem TV mở ra, muốn tắt TV lại đem điều hòa đóng lại, lẫn lộn hai thứ rất lau, chết tiệt công nghệ cao.

Wương Phục Hưng thần sắc cứng ngắc, khoe miệng không ngừng run rẩy, trầm mặc hồi lâu, mới đem cái cảm giác muốn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu áp chế được, thanh âm trầm trọng nói: “Khách sạn cái chán đều là trực tiếp trải trên giường đó. Được rồi, nói một cách khác, đạo trưởng, người tối hôm qua mình qua một đêm, người muốn tìm chán nản, đã bị người đè ở phía dưới.”

Hoàng Phủ Linh Tê biểu lộ trong nháy mắt trở nên đặc sắc, tựa hồ có chút không có ý tứ, tình xảo khuôn mặt lạnh yên bỏ lên trên một vòng cực kỳ đẹp để ứng đỏ, sau đó lại lập tức giảm đi, tiếp theo có chút tức giận, tựa hồ trách cứ Vương Phục Hưng vì cái gì không còn sớm nói cho nàng biết.

Ngăn ngừa trong nháy mắt biến hóa, lại làm cho Vương Phục Hưng có chút ngốc trệ, nữ thần chính là nữ thần, mấy người này tính hóa biểu lộ xuất hiện ở trên mặt nàng, quả thực thật là làm cho người ta kinh diễm rồi.

Hoàng Phủ Linh Tê nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, dùng thoáng qua, rất thông minh không có truy cứu chần bồng vấn đề, rầu rĩ nói: “Ăn cơm”

Vương Phục Hưng nín cười mang theo nàng xuống lầu, cấp cao nhất công quán bữa sáng rất phong phú, kiểu Trung Quốc kiểu Châu Âu hai loại, Vương Phục Hưng tối hôm qua đã gặp Hoàng Phủ Linh Tê lượng cơm ăn, đã muốn ba phần bánh bao hấp cùng hai phần sữa đậu nành, Hoàng Phủ Linh Tê tức thì cầm lấy mấy cái bánh bao to nhất, chọn thêm mấy cái dưa muối, toàn bộ đại sảnh khách nhân đều bị một vòng dày đặc phong tình hấp dẫn, trở nên an tĩnh rất nhiều.

Hoàng Phủ Linh Tê lượng cơm ăn như trước bữa hăn, cái miệng nhỏ nhắn rất chịu khó, tương đối tham ăn, Vương Phục Hưng phân phó phục vụ viên đội tí nữa cho Ngư Tiểu Vũ một ly sữa bò thêm sandwich về sau, lại để cho Hoàng Phủ Linh Tê từ từ ăn, hăn đi tới ban công, lấy điện thoại cầm tay ra, bấm dãy số của Hạ Thâm Vi.

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, Hạ đại tiểu thư tiếng nói như trước khàn khàn gọi cảm, nhẹ nhàng ăn một tiếng.

Vương Phục Hưng cũng lười nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Trần Phượng Sô người có biết hay không?”

Trong điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó Hạ Thâm Vi thanh âm mới lần nữa vang lên: “Nếu như người nguyện ý, có thể hợp tác. Trần gia được gọi là quân chánh đệ nhất phe phái, thực lực rất mạnh, nếu như cho hăn vài thập niên phát triển, chờ bọn hăn đời thứ ba người trẻ tuổi đều lớn lên về sau, phe phái sẽ triệt để thành vì gia tộc hình thức. Trần Phượng Sô đề đầu đàn đã đi tìm gia gia rồi, bọn hăn điều tra qua tư liệu của người, cho rằng người chính là đối tượng hợp tác tốt nhất lần này, cho nên Trần Phượng Sô mới có thể tìm người hợp tác.”

Vương Phục Hưng neho mắt lại, trầm mặc không nói.

Hạ Thâm Vi lại tựa hồ như cho là hăn đang tức giận, ôn nhu nói: “Nếu như người không nguyện ý, hủy bỏ lần này hợp tác cũng có thể, đứng ở trên lập trường của ta, ta không hy vọng người làm quân cờ cho bất luận kẻ nào khác.”

“Nhân sinh như quân cờ, mỗi người tại từng thời kì đều có được vị trí của mình, trong mộng, trong cuộc chơi, mỗi một bước đi, cho nên mới có quân cờ tại bàn cờ bên ngoài thuyết pháp, không có người nào có thể chỉ làm kỳ thủ không làm quân cờ, lợi dụng lẫn nhau ta sẽ không phản đối, chỉ có điều ta không rõ lần này hợp tác nội dung mà thôi.”

“Trần Hệ muốn tại Hoa Đình tăng thêm một cái thường ủy, chuẩn bị vô cùng phong phú, một cái Yến Triệu Bót thường ủy cùng hai cái khu thành phố nhị bá thủ, gia gia cho rằng có thể trao đổi, trong này liên lụy đến đi một tí tình bộ cấp hoạt động, ta khó mà nói quá minh bạch, nhưng đối với người là cực kỳ có lợi đây. Nói đơn giản một chút, Hạ gia cùng Trần gia ý định liên thủ đem Hoa Đình thị ủy phó thư kí Phươg hạ xuống, sẽ do một vị trung kiên của Trần gia đứng thế vào đó, đề trống Tỉnh ủy tổ chức bộ trưởng chức vị, do Hạ gia một vị thị ủy thư ký trên đỉnh, cái kia thị ủy thư ký vị trí giao cho Trần gia, Trần gia sẽ cho chúng ta mặt khác đền bù tổn thất, Yến Triệu hai cái thị trưởng danh ngạch, chính là bọn họ đền bù tổn thất.”

Hạ Thâm Vi nhẹ giọng giải thích nói, tận lực lại để cho giải thích của mình trở nên thông tục dễ hiểu.

Vương Phục Hưng có chút im lặng, tình bộ cấp quan viên hoạt động, đây coi như là tiêu chuẩn nội tình rồi, phóng tới ngoại giới không biết muốn dẫn phát bao nhiêu ngập trời gọn sóng, mẹ nó mới thật sự là đại gia tộc thế lực lớn a.

Vương Phục Hưng bình tĩnh quyết tâm tư, lạnh nhạt nói: “Ta ở đâu?”

“Người vị trí hiện tại rất đặc thù. Nếu như người muốn đối phó Nghiêm Thủy Trường mà nói, chỉ từ xã hội đen phương diện đã kích là không đủ, nhất định tính cả sau lưng của hăn ô dù Phươg Nhất Định cùng một chỗ diệt trừ, người cùng Trần Phượng Sô, thậm chí là Hạ gia, ba phương diện đều là trọng yếu nhất hạch tâm quân cờ. Huy Hoàng cao ốc sự tình cho Nghiêm Thủy Trường một cái cơ hội, nếu như hăn đối với người xuất thủ, Trần gia cùng Hạ gia lập tức liền sẽ làm ra phản ứng, Thanh Đình phương diện sẽ toàn lực hoạt động, tranh thủ dùng lời đình thủ đoạn đánh độ Phươg Nhất Định, sau đó Nghiêm Thủy Trường liền dễ dàng xử lý, đến lúc đó người thượng vị, hết thấy thuận lý thành chương, đây chính là theo lời hăn hai bên cùng có lợi đó.”

Vương Phục Hưng một hồi đầu đầu, cảm thấy đầu óc có chút loạn, hoàn toàn không nghĩ được gì, vô thức hỏi một câu: “Bao nhiêu năm chắc?”

Hạ Thâm Vi do dự xuống, trầm giọng nói: “Tám phần!”

“Quá nhiều rồi.”

Vương Phục Hưng thờ dãi nói: “Có chút phức tạp, ta cân nhắc thoáng qua, đến lúc đó sẽ trực tiếp cho Trần Phượng Sô câu trả lời thuyết phục đây.”

“Tốt.” Hạ Thâm Vi nói khê, tựa hồ đang mỉm cười: “Yên tâm đi, Trần Phượng Sô không dám khi dễ người đâu.”

“Nói như thế nào?” Vương Phục Hưng cười nói, khi dễ cái từ này, dùng trên hai đại nam nhân, quá nhừ cả dãi rồi.

“Hừ, hiện ở kinh thành có thể lên được mặt bàn người người nào không biết lão nương tại Hoa Đình bao nuôi một cái tiểu bạch kiểm, tuy rằng bọn hăn không biết là ai, nhưng Trần Phượng Sô không ngốc, hiện tại tự nhiên có thể nhìn ra được rồi.”

Hạ Thâm Vi dị thường bừa hăn nói.

Lão nương. Bao nuôi dưỡng. Tiểu bạch kiểm.

“Lão từ mặt không bạch!”

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại cả giận nói.

“Hi hi, tùy người rồi, cúp máy đây. Chú ý không được quá mệt mỏi.”

Hạ Thầm Vi cười đùa nói một câu, hoàn toàn không cho Vương Phục Hưng chút thời gian phản ứng, trực tiếp cúp điện thoại, lại để cho một người đã chuẩn bị cho tốt ví dụ như Tân Cương thời tiết thế nào a, có mệt hay không a, chú ý thân thể a, hạng mục đã xong nhanh lên trở về a các loại lời kịch toàn bộ cũng không có phát được ra câu nào.

Vương Phục Hưng cúi đầu nhìn điện thoại di động của mình, có chút cảm khái, híp mắt, tập trung tư tưởng suy nghĩ nghĩ đến nội dung cuộc điện thoại vừa rồi với Hạ Thầm Vi, ý định toàn bộ từng bước sửa sang lại rõ ràng, phân tích lợi và hại.

Chuông điện thoại di động lần nữa vang lên.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua dây số, là một cái hoàn toàn xã lạ mã số, hơn nữa không phải số điện thoại di động, xem ra là của một chốt điện thoại công công nào gọi đến rồi, hần nhủu nhủu mầy, đề xuống nút trả lời, tiếp nghe, nhưng không có lên tiếng.

“Là Vương tiên sinh sao? Ta nghĩ tới chúng ta có thể nói chuyện.”

Trong điện thoại nhất đạo trung niên nam nhân tiếng nói vang lên, không nhanh không chậm, mây trôi nước chảy, hiền lành bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đới Bụng Ăn Cơm

Vương Phục Hưng chợt vừa nghe đến cái thanh âm này, vốn là sững sốt một chút, dân gian có mặt trời mọc ở hướng tây sẽ phát sinh không tầm thường sự tình lời nói, cho nên hần nhủu có phản xạ có điều kiện quay lại phát hiện ánh sáng mặt trời như trước treo ở phương Đông, cảm thấy quái dị, hần gọi điện thoại cho mình nói chuyện gì?

Vương Phục Hưng neho mắt lại, nhẹ giọng cười nói: “Ồ đâu?”

“Tình Trai quán trà a, lầu bốn Thịnh Vũ các. Khoảng cách từ cấp cao nhất công quán đến đó lộ trình không quá năm trăm mét, ném qua điểm tâm, uống chút trà, tâm sự, cũng rất mãn nguyện.”

Thanh âm trong điện thoại như trước vô cùng nhẹ nhàng, dường như tận lực hạ thấp mình để cho đối phương không có cảm giác gây khó dễ, cũng không có hạ thấp tư thái, không kiêu ngạo không siểm nịnh, như là bình thường bằng hữu mời nhau đi uống chén trà buổi sáng, thậm chí còn mang theo chút ít vui vẻ.

Vương Phục Hưng do dự, lần nữa nghe được cái thanh âm này, rút cuộc xác định trong điện thoại chính là người đó, một giọng nói tốt, cúp điện thoại.

Hoàng Phủ Linh Tê đã giải quyết xong bữa sáng đứng ở sau lưng Vương Phục Hưng, không nói một lời, đều nói ba nữ nhân một đài đùa giỡn, đủ để chứng minh loại sinh vật này biết ăn nói, có thể như Hoàng Phủ Linh Tê như vậy không thích nói chuyện, Vương Phục Hưng còn là lần đầu tiên nhìn thấy, nàng ngoại trừ thần sắc lúc đòi ăn là có chút nhẹ nhàng khản cầu như con mèo con, tại thời gian khác, vẫn luôn là trầm mặc đứng bên cạnh mình, dường như nói chủ động mở miệng, Vương Phục Hưng có khi chủ động nói chuyện, nàng chắc chắn đã thả cho hần được một câu nào.

Giống như là hiện tại, Vương Phục Hưng đứng ở cửa ra vào, chưa nói đi đâu, nàng cũng không hỏi, liền như vậy đứng an tĩnh, đạo bào rộng thùng thình, ưu nhã trường kiếm, phát trần trắng như tuyết, tóc dài ngang hông, như thác nước trút xuống qua bả vai, say mê hấp dẫn như thơ. Chỉ có điều loại trang phục này, có phải hay không quá là kinh nhân a?

Vương Phục Hưng có chút buồn bực, phối hợp mở miệng nói: “Có một nhân vật ta không hoàn toàn nghĩ tới mời ta đi uống trà, đi, hai ta sẽ đi gặp hần. Nói không chính xác chính là Hồng Môn Yên các loại kiểu đoạn, bằng không thì không nên a, ta cùng hần đứng ra có thâm cừ đại hận, có thể ngồi xuống uống trà tỷ lệ quá nhỏ.”

Hoàng Phủ Linh Tê lẳng lặng theo Vương Phục Hưng đi xuống bậc thang, không biết là thần kinh phản xạ đường cong quá lớn hay vẫn là một đồng chí thanh âm truyền lại quá chậm, một mực đi xuống bậc thang đi về phía trước hơn mười mét, Hoàng Phủ Linh Tê mới nhẹ giọng mở miệng: “A.”

Vương Phục Hưng thiếu chút nữa bị tức cười, không ngừng ám chỉ mình thói quen là tốt rồi, cũng không nói thêm gì nữa, vui đầu chạy đi.

Mang theo một nữ nhân tướng mạo như tiên giáng trần nhưng lại ăn mặc quá sức khác người đi dạo quanh trên đường phố, vẫn rất có áp lực đấy, nhất là khoảng thời gian này, đi ở trên đường cái, tỷ lệ quay đầu lại nhìn hai người chính là một trăm phần trăm, đầu năm nay có đạo sĩ có hòa thượng đi ra ngoài nhưng ăn mặc đẹp lại có cách ăn mặc như vậy, hơn nữa đi theo một tên có thể nói cũng không ra gì lắm, cũng quá là kinh nhân a. Thiếu Lâm Tự Phương Trượng xuất môn cũng là mặc áo cà sa, hình như người ta còn ngồi bảo mã(BMW) đấy, ai đã mặc quần áo như vậy lại còn chạy bộ trên

đường? Quá phận nhất chính là, nàng còn nhắm mắt theo đuổi đi theo một người nam nhân quá bình thường.

Vì vậy Vương Phục Hưng đồng chí có thể gọi là đã trở thành công địch của vô số nam nhân trên đường.

Vương Phục Hưng biểu hiện ra còn có thể bảo trì bình tĩnh, nhưng bị nhiều người như vậy vây xem, trong nội tâm cũng không chịu nổi, không nói một lời đi về phía trước, rồi đi chừng năm trăm thước, rút cuộc thấy được Tỉnh Trai quán trà, mùi hương cổ xưa, màu sắc cổ xưa bằng hiệu, trên tầng bốn, mái hiên treo đèn lồng bị gió thổi được có chút lắc lư, bốn nữ nhân viên phục vụ mặc tố sắc cao xê tà sườn xám bảo trì ưu nhã đoan trang đứng ở cửa ra vào, dáng tươi cười cực kỳ có lực tương tác.

Nơi đây nhân viên phục vụ tiếp nhận năng lực rõ ràng nếu so với ngoại giới mạnh hơn không ít, trông thấy Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê đi tới, tuy rằng rất kinh ngạc bởi vị nữ đạo trưởng này, nhưng trên mặt còn có thể bảo trì dáng tươi cười, nói khẽ: “Ngài khỏe chứ, xin hỏi nhị vị có hẹn trước sao?”

“Lầu bốn Thính Vũ Các.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh báo ra địa chỉ.

Nhân viên phục vụ thái độ rõ ràng càng thêm cung kính, có chút xoay người, mỉm cười nói: “Mời đi theo ta, ta mang nhị vị đi lên.”

Quán trà trong Tỉnh Trai các bộ phận cấu tạo đồng dạng khác người, hết thấy đều chú ý một cái y phục cổ, không xa hoa, lại có hàm súc thú vị, hầu như nhìn không tới bất luận cái gì hiện đại hoá khí tức, lầu một lầu hai là bình thường đại sảnh, tầng ba là ghế lô, vẫn luôn đối ngoại cởi mở, tầng bốn thì là phòng hội viên, phục vụ rõ ràng cao hơn ở dưới. Từ lầu một hướng lên thang lầu cũng không phải là thẳng từ trên xuống dưới, mà hơi hơi xoay tròn, trong lúc vô hình hạ xuống độ một mét của khách nhân khi leo cầu thang bộ, xếp đặt thiết kế vô cùng hoàn hảo, Vương Phục Hưng cùng phục vụ viên đi lên, không có nhìn nữ phục vụ mặc sườn xám với bộ móng cong phía trước chút nào, mà là nhìn chăm chăm vào hành lang hai bên tranh sơn thủy, một vài bức yên tĩnh thường thức, không là cái gì danh gia tác phẩm, nhưng treo ở chỗ này, cũng là tính hợp với tình hình.

Ba người tại lầu bốn Thính Vũ các ghế lô phía trước dừng lại, phục vụ viên làm ra tư thế mời, thấy khách nhân lại không để ý mình, có chút thất vọng, trực tiếp rời đi.

Vương Phục Hưng con mắt hí hí, nhìn cửa phòng, tựa hồ cân nhắc bên trong có thể dùng chén rơi làm hiệu laop ra năm trăm cao thủ chém mình không, đứng hồi lâu, mới lạnh nhạt cười cười, không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa vào.

Trong phòng, một cái khí chất cực độ nho nhã trung niên nam nhân đang tự mình pha một bình trà Phổ Nhĩ, nghe thấy tiếng mở cửa, cũng không ngừng đầu, nhẹ giọng cười nói: “Đa tạ Vương tiểu huynh đệ đã tới, bằng không thì tại đây có ẩm trà Phổ Nhĩ sáu mươi năm chỉ có thể để cho nôi bọt trắng thôi.”

“Ta nhớ được trên báo chí xem qua, sáu mươi năm trà Phổ Nhĩ đã từng xuất hiện với giá hơn mười vạn đồng một lượng, bất quá Lam tiên sinh bận chuyện, trà là trà ngon, cùng so với thời gian của Lam tiên sinh, sợ vẫn không thể so với a.”

Vương Phục Hưng cười nói, nhìn chăm chăm vào Lam Thiên Vũ, Nghiêm Thủy Trường thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng xếp hạng đệ nhất đại mãnh nhân, mình vừa mới phế bỏ nhi tử của hắn, nói nhẹ nhàng trình độ mà nói, chính là lại để cho hắn đoạn tử tuyệt tôn rồi, hôm nay gặp mặt hắn lại vẫn có thể tâm bình khí hòa, thật sự là việc lạ.

Lam Thiên Vũ rút cuộc ngừng đầu, sau đó thấy được Hoàng Phủ Linh Tê lưng đeo trường kiếm đang đi theo Vương Phục Hưng, trong ánh mắt lập tức hiện lên một tia kinh diễm, sau đó rất nhanh khôi phục bình thường, cười ha hả nói: “Không nghĩ tới Vương tiểu huynh đệ còn mang theo bằng hữu, thất lễ. Ngồi, trà là trà ngon, bất quá đồ uống trà kém một chút rồi chút ít, ta là kẻ thô kệch, đối với phương diện này không hiểu, pha trà cũng chỉ có chút tiểu thành.”

Vương Phục Hưng nhàn nhạt cười cười, từ chối cho ý kiến, ngồi ở trên vị trí, nhìn Lam Thiên Vũ cầm lấy cái kệp đưa tới một chén trà, cười giỡn nói: “Có độc?”

“Huynh đệ nói đùa, ta với ngươi không oán không cừ, tại sao phải hạ độc?”

Lam Thiên Vũ lạnh nhạt nói, lại dùng cái kệp lấy một chén nước trà, rất ổn định đặt ở trước mặt Hoàng Phủ Linh Tê.

“Không oán không cừ?”

Vương Phục Hưng đã trầm mặc xuống, đột nhiên cười to: “Nói hay lắm.”

Vén vén ba chữ, ý trào phúng cũng rõ ràng nhất.

Lam Thiên Vũ như trước bất động thanh sắc, không có nhanh chóng tiến vào chính đề, đã đến bọn hắn cái thân phận này, nói chuyện làm việc đi thẳng vào vấn đề, nói dễ nghe thì là thẳng thắn, nói khó nghe thì chính là thiếu tâm nhân rồi, ba người vây quanh một bình trà Phổ Nhĩ bắt đầu cãi cọ, Lam Thiên Vũ tu tâm dưỡng tính công phu không kém, đối với ăn uống so với Vương Phục Hưng hay Hoàng Phủ Linh Tê đều vô cùng bình tĩnh, ung dung thưởng thức trà, không giống như uống rượu đỏ, rất có nếp xưa.

Vương Phục Hưng từ nhỏ đến lớn đã sớm rèn luyện ra kiên nhẫn mà bình thường khó ai sánh nổi, cùng Lam Thiên Vũ tùy ý nói chuyện phiếm, Lam Thiên Vũ xứng đáng kẻ đứng đầu Thiên Địa Huyền Hoàng của Nghiêm Thủy Trường, tối thiểu học thức phương diện khá là uyên bác, đại bộ phận sự tình không nhất định đều tinh thông, nhưng đều hơi có đọc lướt qua, trò chuyện có thể phát biểu chút ít quan điểm của mình, cùng loại người này nói

chuyện phiếm, cũng không phia là sự tình gì đó không thể tiếp nhận được.

“Huynh đệ hảo thủ đoạn, tối hôm qua tại Huy Hoàng cao ốc gần trăm cái mạng người tan thành mây khói, hôm nay ồn ào đến độ mọi người đều biết được rồi, nhưng không quân mà giết hết, cách làm có phải hay không có chút không phù hợp quy tắc?”

Nói chuyện tào lao gần ba giờ, Lam Thiên Vũ chịu phục hoàn toàn, xem chừng theo tư thế, hẳn coi như là nói chuyện linh tinh một ngày Vương Phục Hưng cũng sẽ phụng bồi đến cùng, người trẻ tuổi kia quá bảo trì bình thân rồi, mặc dù biết mình trước tiên mở miệng sẽ rơi xuống hạ phong, nhưng hẳn vẫn phia đem lời nói nói ra trước.

“Ngươi là đại biểu ai nói những lời này?”

Vương Phục Hưng hít mắt nói, uống ngụm nước trà, trong miệng thấy chất chất, không có nếm ra hương vị, đối với thường dân mà nói, nước trà cũng chính là nghe mùi thơm ngát xông vào mũi, đã đến mình trong miệng, thường thường uống không ra cái loại này hàm súc thú vị.

“Đại biểu tự chính mình. Ta có thể ngồi ở chỗ này với ngươi gặp mặt, cũng không phải là Thiên Địa Huyền Hoàng, chẳng qua là Lam Thiên Vũ.”

Lam Thiên Vũ cười nói, hai tay đặt ở trên mặt bàn, Thấy Vương Phục Hưng không có ý tứ tiếp tục mở miệng, có chút bất đắc dĩ, nói khẽ: “Chẳng qua là xuất phát từ cá nhân góc độ, muốn hỏi huynh đệ một câu, ngươi đến cùng nghĩ muốn cái gì?”

Nghĩ muốn cái gì?

Vương Phục Hưng không có trả lời, mà là trước tiên suy nghĩ Lam Thiên Vũ những lời này điểm xuất phát, thật lâu, mới nhẹ giọng cười nói: “Ta muốn rất nhiều, ngươi cấp không nói, Nghiêm Thủy Trường cấp không nói, Hoa Đình cũng cấp không nói.”

“Đúng vậy a, Kinh Thành Vương gia. Đã từng như thế nào, cây cao gió cả, hiện ở kinh thành bố cục xu hướng bão hòa, muốn phục hưng gia tộc, ở đâu là dễ dàng như vậy.”

Lam Thiên Vũ cảm khái nói, nâng chung trà lên nhấp một ngụm trà, khéo mắt liếc qua Vương Phục Hưng tuy bình tĩnh nhưng lông mày đã hơi nhíu nháu lại, nói khẽ: “Huynh đệ trên bờ vai trọng trách to lớn, nhưng ngươi không phải người ngu, mục tiêu như thế nào rộng lớn, đường cũng là từng bước một đi, ngươi bây giờ đâu không chế một nhà tiểu quán bar, liên tích lũy cũng không nhiều, nói chuyện gì góp ít thành nhiều? Chân nhỏ bước nhỏ, đi cũng liên chậm”

“Lam ca có biện pháp gì tốt?”

Vương Phục Hưng ánh mắt lập loè nói, biết rõ cái thằng này muốn đi vào chánh đề, thuận tiện lấy hỏi một câu.

Không phải Lam tiên sinh, mà là Lam ca.

Đơn giản một cái xưng hô, tựa hồ lại để cho hai người khoảng cách kéo gần lại rất nhiều.

Vốn là phia không chết không thôi lại cùng một chỗ ngồi uống trà xưng huynh gọi đệ, hình tượng này, thật sự quá khó hiểu a.

“Ta có thể giúp ngươi đi càng mau một chút, Nghiêm lão già rồi, một con hồ không có răng lại không nghĩ an hưởng lúc tuổi già, nhưng như cũ muốn xưng bá rừng rậm, không thực tế đấy. Ta nhìn nhiều năm như vậy, rút cuộc đến lúc cơ hội, cho nên mới muốn cùng ngươi nói chuyện, ta có thể qua tới giúp ngươi, chỉ khi có thể không chế toàn bộ Hoa Đình thế giới ngầm, ngươi mới có thể tính một nhân vật. Đến lúc đó, ngươi phục hưng gia tộc, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Ta chỉ là muốn biết rõ, nếu như ta qua tới giúp ngươi mà nói, cuối cùng ta sẽ được cái gì. Thỏ chết thì làm thịt cho sẵn? Hay vẫn là cả đời vinh hoa phú quý?”

Lam Thiên Vũ sắc mặt đỏ dẫn nói, một phen lời nói nếu như thả ở bên ngoài, tuyệt đối có thể làm cho cả Hoa Đình dưới mặt đất xã hội đều hung hăng chấn động, ngăn ngăn mấy câu, hầu như nói rồi hẳn muốn phản bội Nghiêm Thủy Trường, chỉ bất quá hẳn hẳn đang nêu ra điều kiện để hẳn có thể phản bội Nghiêm Thủy Trường mà thôi.

“Lam ca tới giúp ta? Vì cái gì không lật đổ Nghiêm Thủy Trường sau mình nắm chính quyền, đây chẳng phải là rất tốt?”

Vương Phục Hưng không có nửa điểm mừng rỡ như điên, như trước bảo trì tỉnh táo.

“Ta có cái kia năng lực, nhưng không có chỗ dựa, ta hoàn toàn chính xác có thể ngồi ở vị trí đó, nhưng chẳng qua là mặt ngoài phong quang mà thôi, trên thực tế hay vẫn là con rối bị người ta chế trụ. Nghiêm Thủy Trường sau lưng có Tần gia, nếu như ta phản bội, thế tất lọt vào Tần gia trả thù, cho nên muốn tìm người khác, mà sau lưng ngươi là Hạ gia, đi theo ngươi, coi như là Tần gia muốn đụng đến ta, cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ quý.”

Lam Thiên Vũ nhẹ giọng cười nói, nói rất rõ ràng.

Hạ gia, thật đúng là một trương da hổ a.

Vương Phục Hưng yên lặng cảm khái, nhưng cái trương da hổ này, là chỗ dựa của mình sao? Minh bất quá là cùng Hạ Thẩm Vi quan hệ không tệ mà thôi, nhưng hẳn cũng lười giải thích cái gì, dựa thế thượng vị, đặt ở cái đó đều là rất bình thường sự tình, hẳn tự tay gõ mặt bàn, mỉm cười nói: “Quý công tử thương thế còn tốt đó chứ?”

Lam Thiên Vũ sừng sốt xuống, rút cuộc minh bạch trước mắt người trẻ tuổi tại cổ kỵ cái gì, trong ánh mắt âm lãnh lóe lên rồi biến mất, lạnh nhạt nói: “Đây không phải là con của ta.”

Vương Phục Hưng cứng họng, chút nước trà vừa nhấp nuốt chút nữa phun thẳng ra vào người Hoàng Phủ Linh Tê, trợn trừng mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lam Thiên Vũ.

Đáp án này quá là ngoài ý muốn con mẹ nó rồi.

Lam Thiên Vũ khóe miệng giật giật, có chút tự giễu, chỉ chỉ đầu của mình, nhìn Vương Phục Hưng, nhưng ánh mắt lại dị thường điên cuồng nói một câu: “Ta chỗ này, chính là bị cấm sừng đó. Hơn hai mươi năm rồi, Lam Hữu Nhân có lẽ gọi Nghiêm Hữu Nhân mới đúng. Nghiêm lão hảo thủ đoạn, đem alox bà của thân tín dưới trướng biến thành hảo tình nhân, Lam Hữu Nhân chính là đồ tạp chủng của vợ ta và Nghiêm Thủy Trường. Những thứ này ta biết rõ, ta cũng biết, thậm chí đã từng tận mắt nhìn thấy mấy lần. Cái con chó cái trên giường của ta thì già bộ thánh khiết nữ nhân, đến trước mặt lão gia hóa kia lại không biết liêm sỉ khoe khoang làm đáng ngoan ngoãn phục tùng, nữ nhân quả thật là rất thần kỳ sinh vật.”

“Ta thân thể của mình tự mình rõ ràng, ta có thể làm chuyện nam nữ, nhưng không có khả năng sinh dục, những năm này mỗi lần nhớ tới nữ nhân kia về mặt thẹn thùng hạnh phúc nói cho ta biết nàng mang thai, ta đều một hồi buồn nôn, nhưng lúc ấy vẫn còn muốn giả trang ra một bộ kinh hi bộ dáng. Bởi vì ta còn muốn tiếp tục còn sống, muốn đem phần sỉ nhục này trả lại hết. Mười năm trước, chính tay ta bố trí dụng cụ để giết chết con chó cái kia, Lam Hữu Nhân tuy sống nhưng hôm nay cũng phế đi, lại nói tiếp, ta có lẽ cảm ơn người mới đúng, hặc hặc. Mỗi lần Thấy Nghiêm Thủy Trường cái kia khuôn mặt vụn vỡ đau khổ, ta nằm mơ đều có thể bật cười đó.”

Lam Thiên Vũ càng nói càng kích động, đến cuối cùng, nhin không được cười lên ha hả, chỉ có điều cười nhưng nước mắt lại chảy ra.

Chỉ là vì còn sống.

Vương Phục Hưng yên lặng, bởi vì một lý do thoát nhìn vô cùng đơn giản, nhin hơn hai mươi năm, loại nam nhân này, là thật đáng buồn hay vẫn là đáng sợ?

“Người muốn như thế nào giúp ta?”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng hỏi.

“Ta tối đa có thể cung cấp người một ít chứng cứ phạm tội của Nghiêm Thủy Trường, còn lại không giúp được người, sau lưng của hấn ô dù, Tàn gia tại Hoa Đình giới chính trị trung kiên lực lượng là thị ủy phó thư kí Phương Nhất Định, hấn không rút đài, những cái kia phạm tội chứng cứ cũng không thể dùng, ta bây giờ có thể giúp cho người chỉ có như vậy. Người đi giết chết kẻ cùng ta nổi danh Dương Đại Địa, Thiên Địa Huyền Hoàng, hiện tại chỉ còn lại có hai người chúng ta, chỉ cần hấn vừa chết, Nghiêm Thủy Trường rơi đài, ta liền có thể lập tức tiếp quản tám phần sản nghiệp của hấn. Đến lúc đó người chính là Hoa Đình dưới mặt đất xã hội cực kỳ có quyền lực nam nhân. Không có một trong.”

Lam Thiên Vũ nói khề, ngữ điệu trầm thấp: “Đây là ta có thể làm, bây giờ vấn đề là, người có thể cho ta cái gì.”

Có thể cho hấn cái gì?

“Người giúp ta bắt lại Hoa Đình, giúp ta phục hưng gia tộc, người liền có thể đạt được Hoa Đình.”

Vương Phục Hưng lạnh nhạt nói, ý tứ của những lời này rất rõ ràng, hấn phục hưng gia tộc, Hoa Đình cùng với vùng châu thổ tất cả, đều sẽ giao cho Lam Thiên Vũ quản lý, đến lúc đó hấn chính là Hoa Đình một cái khác giáo phụ, ngồi ở vị trí của Nghiêm Thủy Trường hiện tại.

Đây là thứ rất nhiều người truy cầu cả đời.

Lam Thiên Vũ sắc mặt âm tình bất định, vừa muốn nói chuyện.

“Đinh!”

Một tiếng giòn vang truyền đến.

Hoàng Phủ Linh Tê phối hợp uống xong hơn phân nửa hũ trà Phổ Nhĩ, dùng cái kẹp nhẹ nhàng gõ ấm trà, lạnh nhạt nói: “Đói bụng, ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chiến Tích Cùng Dân Tâm

Bên ta động, quân địch cũng ở đây động.

Sự kiện Huy Hoàng cao ốc tại bên trong hội không có chút nào che giấu, trực tiếp truyền ra ngoài, giống như một quả Boom tại trong vòng luân quần Hoa Đình triệt để bạo tạc. Con người đều là là sinh vật có tư duy theo quán tính, nghe được hoặc là thấy chuyện này, phản ứng đầu tiên liền nghĩ đến Sở gia, tiếp theo nghĩ tới một thân thực lực sâu không lường được, Sở gia cô gia, vền vẹn cả đêm thời gian, Hoa Đình đối với bên trên tất cả mọi người đều thảo luận chuyện này, có người nói Sở gia cô gia ngoan độc rất có gan, cũng có người cho rằng loại biện pháp này quá mức vội vàng, thêm nữa có những người thái độ có chút hạ hê, nhận thức vì lần này Nghiêm giáo phụ gặp đường rẽ hiểm, những nhân vật này đều là có thể ở Hoa Đình có thể phát ra tiếng nói, mà một phần nhỏ tức thì bảo trì trầm mặc.

Dù sao chuyện này làm có chút ít quá trắng trợn rồi, mặc kệ giết ít hay nhiều, đây cũng không phải chỉ gây hấn với Nghiêm Thủy Trường, càng là có ý tứ cùng chính phủ Hoa Đình khiêu chiến, người Sở gia chẳng lẽ là kẻ dân? Bọn hần không biết làm như vậy sẽ để cho gia tộc lâm vào bị động? Mặc dù có chút không có khả năng, nhưng chung quy không thể bài trừ sự thật có người vu oan giá họa, mà phản ứng của Nghiêm Thủy Trường càng là nói rõ vấn đề rồi, không có che giấu, ngược lại trực tiếp đem sự tình chọc đi ra, nói rõ cái gì? Nói rõ hai nhà đã triệt để vạch mặt, việc này đã không giấu đi, tức thì chuẩn bị chờ đón Nghiêm Thủy Trường điên cuồng trả đũa, kẻ tiếp Sở gia cùng Nghiêm Thủy Trường tranh đấu sẽ trực tiếp gay cấn.

Một cuộc gió to mưa lớn, tựa hồ tại thời điểm tất cả mọi người vừa mới nhìn ra điểm manh mối, cũng đã như mưa trút nước tới, ai chìm ai nổi?

Giữa trưa.

Một cỗ Khai Mỹ Thụy (Camry)biểu hiện ra trung quy trung củ chậm rãi chạy trên đường cái, tốc độ xe thật chậm, cửa kính đen đem ánh sáng che lại phía ngoài, điều hòa mở vô cùng lớn.

Thủ hạ được xưngđệ nhất sát khí Nghiêm Thủy Trường, Lương Cảnh Ngọc mang theo một cặp kính mát, yên tĩnh lái xe.

Khai Mỹ Thụy,ghế sau, ngồi hai cái tại trong mắt người bình thường vô luận như thế nào đều không thể nào ngồi cùng một chỗ, Nghiêm Thủy Trường đáng người khô cứng nhỏ gầy, trên mặt mang dáng tươi cười hàm súc, đang theo bên cạnh hần là một cáinhân vật tại trung niên gần đến lão niên, cùng nói chuyện phiếm.

Nam nhân niên kỷ đại khái chừng năm mươi tuổi, dáng người tướng mạo đều không xuất chúng, nhưng tùy ý ngồi ở trong xe, thì có loại từ thực chất bên trong lộ ra đến uy nghiêm, không giận mà uy, không phải nhân sĩ một thân chức vị cao nhiều năm, quả quyết bồi dưỡng không ra loại khí thế này đây.

“Lão Nghiêm, bởi vì thân phận quan hệ, hai người chúng ta cơ hội gặp mặt rất ít, nhưng chuyện lần này ta phải hảo hảo tìm người nói ra mới tốt, người làm như vậy lại để cho công tác của ta rất bị động! Những năm này người đang ở Hoa Đình phát triển, hay vẫn là rất tuân thủ quy tắc trò chơi đấy, không thể nói người không thiện với lương tâm, nhưng là không mang tai họa cho dân chúng bình thường, có thể chuyện lần này ảnh hưởng quá mức ác liệt. Người cho là Sở gia dễ trêu hay sao? Nói bao nhiêu lần muốn thận trọng, có thể người vẫn tùy ý thế nào làm hay sao?”

“Phương thư ký, việc này thật không trách được ta, chúng ta đi con đường này có quy tắc của mình, mạnh được yếu thua, Sở lão nhị giết con trai người khác, còn không cho phép người ta trả thù? Có người trả thù hần, địa bàn tổn thất ta đoạt lấy, nguyên bốn chính là chuyện rất bình thường, có thể người trẻ tuổi dưới tay hần có không tuân thủ quy tắc, ngược lại khắp nơi phá hư, ta cầu hoà cũng không có nể mặt, cho nên mới có cục diện hiện tại này.”

Nghiêm Thủy Trường nhẹ giọng cười nói, thoát nhìn rất trấn định, nhưng ánh mắt ở trong chỗ sâu lại mơ hồ mang theo một tia sầu lo.

“Ít già bộ ngớ ngẩn cho ta, cái người trẻ tuổi gọi Vương Phục Hưng, tại Khai Duyệt sự tình khách sạn qua đi, Thiên Kiêu là ý định lôi kéo đúng hay không? Có thể người lại làm thế nào đấy, khắp nơi đưa người vào chỗ chết, lão Nghiêm, bây giờ làm sự tình gì cũng phải có chứng cứ, sự kiện Vương Phục Hưng giết Dương Tu Kiệt kia, hiện tại đã đã thành mê án, bị phòng công an nhận định từ vong ngoài ý muốn. Sự kiện Huy Hoàng cao ốc, đến cùng ai là hung phạm còn không nhất định, người trước dẫn theo liền đem chuyện này phanh phui ra, là chân đứng không vững đấy, đây là ở cho ta gây áp lực!”

Tại Hoa Đình ngoại trừ có kị người đứng đầu Lý Đông Lôi thư ký,tại bên ngoài thường ủy hội liên thị trường mặt mũi cũng không cho, thị ủy phó thư kí Phương Nhất Định ngữ khí nghiêm khắc nói, gần như răn dạy.

Trên thân hai người đều mang theo nhãn hiệu Tàn thị, nhưng bộ tình bộ cấp Phương Nhất Định là Tàn gia trung kiên, Nghiêm Thủy Trường nhiều nhất bất quá là Tàn gia tại Hoa Đình nuôi dưỡng một con chó, mang theo riêng phần mình bất đồng thân phận cùng địa vị, Phương Nhất Định nói chuyện cũng sẽ không có khách khí qua.

“Phương thư ký, chứng cứ là có thể tra đấy. Gần trăm mạng người Huy Hoàng cao ốc, trải qua truyền thông giấu diếm, rút ngắn đã đến hai mươi, tuy rằng hai mươi như cũ vẫn là đại án, nhưng cho quan lão gia các người áp lực lại nhỏ đi rất nhiều, người có áp lực. Lý Đông Lôi thư ký chẳng lẽ sẽ không áp lực? Hần là xứng đáng cái tên phó quốc cấp đại lão, áp lực nếu so với người lớn mới đúng. Nếu như người có thể phái người khống chế được Vương Phục Hưng, dùng chút ít thủ đoạn, từ trong miệng hần moi ra một ít chứng cứ tới, vậy khẳng định là thiên đại công lao, coi như là cùng Lý thư ký nói chuyện, người lực lượng cũng sẽ mạnh hơn rất nhiều, người nói có đúng hay không?”

Nghiêm Thủy Trường cười ha hả nói, ngữ khí dừng một chút, nhìn Phương Nhất Định sắc mặt không hề biến hóa, bình tĩnh nói: “Quan trường bất động, dưới mặt đất động. Hoa Đình quan trường đoạnthời gian trước mới xảy ra địa chấn, thời kì, Lý thư ký chỉ cần có điểm ý nghĩ chính trị, đều chọn cầu ổn, nếu như lựa chọn cây đuốc đốt tới trên người của người, cái kia nguyênbổ cục bản quan trường Hoa Đình đang bình tĩnh sẽ xuất hiện chuyện xấu, người rời đi, không chừng sẽ chuyển đến cái nhân vật càng khó đối phó. Hần chỉ cần không đối với Phương thư kýngười ra tay, chuyện kể tiếp liền dễ dàng rất nhiều, Vương Phục Hưng là nhân vật máu chốt, hần nhất định phải chết.”

Phương Nhất Định có chút nheo mắt lại, nhìn ngoài cửa sổ, cảnh sắc đại Hoa Đìnhbuổi chiều, trầm mặc thật lâu, mới lạnh nhạt nói: “Đây là ý tứ Thiên Kiêu?”

“Ta làm việc bất lợi. Thiếu gia hiện đang không có cái lựa chọn khác, nếu như không thể lôi kéo, vậy muốn diệt trừ.”

Nghiêm Thủy Trường sắc mặt đỏ dần nói.

Một cái gọi thẳng Tần Thiên Kiêu tên, một cái lại hô Thiếu gia, thân phận cao thấp, ở ngoài sáng lộ ra rõ nhất.

“Tốt một cái làm việc bất lợi.”

Phượng Nhất Định cười lạnh một tiếng, hẳn ở quan trường pha trộn nhiều năm như vậy, làm sao có thể không biết điểm tiêu tâm tư ấy của Nghiêm Thủy Trường? Cái gọi là làm việc bất lợi chẳng qua là nguy trang mà thôi, Tần gia nguyên vốn định lôi kéo Vương Phục Hưng kiềm chế người thừa kế Hạ gia cùng Đường gia, kết quả lão đầu bên người này lại sợ Vương Phục Hưng phá hủy địa vị của mình bây giờ, sợ bóng sợ gió, biểu hiện ra đáp ứng muốn lôi kéo Vương Phục Hưng, sau lưng lại bắt đầu hạ sát thủ, người quả nhiên đều là sinh vật chỉ có thể nhìn đến lợi ích trước mắt, Nghiêm Thủy Trường làm việc này, không phù hợp lợi ích Tần gia, nhưng hữu ích tại Nghiêm Thủy Trường, hơn nữa lão đầu này cũng dễ dàng bị Phượng Nhất Định khống chế, cho nên hẳn mới không nói thêm gì.

Nghiêm Thủy Trường mặt không biểu tình, một chút cũng không hổ thẹn nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngón tay tại trên đùi nhẹ nhàng gõ lầy, cực kỳ tiết tấu, hình như là một khúc kinh kịch.

“Tiễn ta trở về.”

Phượng Nhất Định thản nhiên nói: “Chuyện này không thể làm quá rõ ràng, miễn cho nhận người chỉ trích, công an sẽ tiếp tục tra hai ngày, sau đó ta dặn dò, đem sự tình liên lụy đến trên người Vương Phục Hưng, lại để cho hắn phối hợp điều tra.”

Nghiêm Thủy Trường thần sắc bình thản nói: “Tốt.”

Yên lặng lái xe một mực giả bộ không nói gì Lương Cảnh Ngọc đem xe quay đầu, chạy nhanh hướng phương hướng cao ốc chính phủ, trong đầu không ngừng nhớ lại phân tích hai người đối thoại đằng sau, nhìn như vô tình ý vượt ve bên trên hạ thân một quả cục áo.

Cùng lúc đó.

Thị ủy đại viện, trong số một biệt thự.

Cực kỳ ít xuất hiện đến Hoa Đình, lần này tựa hồ chỉ là vì tiễn muội muội đến trường, không có khiến cho bất luận kẻ nào chú ý Trần Phượng Sồ ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt chăm chú, đang pha trà.

Trà không phải trà ngon, lá trà trong tiệm nào cũng liền có thể mua được Bích Loa Xuân, đồ uống trà cũng bình thường, không có cái địa phương gì thần kỳ, nhưng Trần Phượng Sồ lại dị thường chăm chú, mỗi một đạo trình tự làm việc đều gắng đạt tới hoàn mỹ, khi hẳn trước người, một cái lão nhân nhìn qua bình thường chừng năm mươi tuổi ngồi ở trên ghế sa lon, có chút hăng hái nhìn chăm chăm lên Trần Phượng Sồ trước mặt, khóe miệng mang theo vui vẻ, lộ ra vẻ vô cùng kiên nhẫn.

Hắn là chủ nhân biệt thự này.

Thư ký thị ủy thành phố Hoa Đình, thiên triều ủy viên cục chính trị, hàng thật giá thật phó quốc cấp đại lão Lý Đông Lôi.

Không có khí điểm ương ngạnh sắc sỡ, không có lòng dạ thâm trầm để cho người chùn bước, hẳn cứ như vậy ngồi ở trên ghế sa lon, nếu như bỏ qua thân phận của hắn mà nói, đó là rất dễ dàng làm cho người ta một loại rất mạnh lực tương tác.

Trần Phượng Sồ bong bóng hết nước trà (không hiểu v), làm giả vô tình hữu ý nhìn một chút báo chí trên bàn, cười nói: “Lý bá bá, Phượng thư ký đây là gây áp lực cho người a, sự tình Huy Hoàng cao ốc ta nghe nói, huyền não rất lớn, hẳn phân công quản lý tuyên truyền miệng cùng công an điều tra, loại chuyện này chọc đến truyền thông, ảnh hưởng rất ác liệt đấy.”

”Gây áp lực cho ta, không phải là không cho chính hắn áp lực? Lão Phượng tính tình quá vội rồi, tiến vào quan trường, leo đến độ cao cũng không biết nhẫn nại, khắp nơi để cho ta khó xử, lại để cho hắn xuống cũng tốt, bất quá Hoa Đình quan trường chỉ sợ lại muốn trải qua một lần động đất.”

Lý Đông Lôi có chút cảm khái nói, nâng chung trà lên thổi thổi, lại buông xuống.

Trần Phượng Sồ sắc mặt vui vẻ, biết rõ đây là Lý Đông Lôi ở ngoài sáng xác thực bày tỏ thái độ rồi, dù sao hắn mặc dù là người của Hạ gia, có thể đạt tới đến loại độ cao này của bọn hắn, ý nghĩ của mình rất trọng yếu, sẽ không bị những người khác tác động, Hạ gia mà nói, cũng chẳng qua là đề nghị làm việc mà thôi, Lý Đông Lôi mình mở miệng tỏ thái độ, vậy chứng minh sự tình đã vãn đã đóng thuyền rồi.

“Lý bá bá, Yên Triệu Lưu thúc thúc để cho ta thay hắn tỏ thái độ, nếu như hắn có thể tới Hoa Đình mà nói, nhất định đem hết toàn lực phối hợp ngài công tác.”

Trần Phượng Sồ cam đoan nói, thân thiết ảm áp vui vẻ dị thường, hai người ngồi ở đại sảnh biệt thự, tựa hồ là hai cái nhân vật khác tầng tuổi lại cùng một loại khí chất, chỉ có điều Lý Đông Lôi biểu hiện so với Trần Phượng Sồ càng thêm lão đạo.

Lý Đông Lôi hé mắt, bất động thanh sắc, ánh mắt thâm sâu nói: “Điểm vào ở đâu?”

“Tại một thứ tên là Vương Phục Hưng, trước mắt hắn đang chịu một cái oan ức, đối phương giống như có lẽ đã mắc câu, đem chuyện này phanh phui ra là bước đầu tiên, bước tiếp theo công an có lẽ liền sẽ tìm đến trên người Vương Phục Hưng, người này rất mầu chốt, hắn một khi bị mang đi, thì có lý do Trần hệ cùng Hạ gia hướng phía Tần gia nã pháo, đến lúc đó chúng ta đem một ít sự tích của Phương Nhất Định vạch trần ra, đưa hắn bắt đi, sau đó, chuyện còn lại, Lý bá bá giao cho Trần hệ đến hoạt động là được.”

Trần Phương Sồ tin tưởng tràn đầy nói, cười như là một lão hồ ly: “Phương Nhất Định hiện tại chỗ dựa lớn nhất là cho rằng Lý bá bá sẽ cầu ỏn, không thể động đến hắn, đây là từ huyết của hắn, chúng ta bắt lấy cơ hội này, muốn lập tức hành động, ỏn chuẩn hung ác, duy nhất một lần đưa hắn lật tung.”

Lý Đông Lôi không có lên tiếng, trầm mặc thật lâu, mới ánh mắt phức tạp nói: “Là đã từng Vương gia hài tử a?”

Trần Phương Sồ sùng sốt một chút, yên lặng gật đầu.

Lý Đông Lôi tựa hồ có chút xuất thần, trong ánh mắt thần sắc biến ảo, tựa hồ tại nhớ lại cái gì, thật lâu, mới ngữ điệu trầm giọng nói: “Có lẽ kính Vương lão một bình rượu ngon đây, đáng tiếc, không có cơ hội rồi.”

Trần Phương Sồ không dám nói lời nào, một chữ cũng không dám nói, loại này thời điểm, lên tiếng loạn tỏ thái độ, cũng quá ngu xuẩn một chút.

“Đi đi, các người dựa theo kế hoạch làm chính là, đến lúc đó cần ta ra tay, nói với ta một tiếng. Sự tình sau khi kết thúc, cái Vương gia hài tử kia, để cho ta trông thấy.”

Lý Đông Lôi nhẹ nhàng khua tay nói, hạ lệnh trục khách.

Bị Lý Đông Lôi ngăn ngại trầm mặc cho biệt xuất một thân mồ hôi lạnh, Trần Phương Sồ gật gật đầu, lên tiếng, bước nhanh đi ra sở một biệt thự thị ủy đại viện, ngồi vào mình cái chiếc Huy Đăng (Phaeton)kia, nghênh ngang rời đi.

Lý Đông Lôi đứng người lên, đi vào thư phòng tràn đầy khí tức thư hương của mình, ngồi ở đằng sau bàn làm việc, xuất ra một cái bút ký tên, đã viết mấy cái tên.

Wang Phục Hưng.

Hạ Thẩm Vi.

Đường Yên Ninh.

Tần Thiên Kiều.

Không biết cố ý hay vẫn là vô tình ý, thời điểm hắn cầm bút, đem Vương Phục Hưng vốn không nên bị người biết rõ tên, ghi tại phía trước nhất, cái kia chữ Vương vài nét bút, cũng đặc biệt dày đặc lẫm lẫm ác liệt.

Hắn điều nhiệm đảm nhiệm Bí thư Ban Kỷ Luật Thanh tra Hoa Đình một năm kia, Vương gia vừa mới ngã vào lịch sử bụi bặm không đến năm năm.

Sau đó trong hơn mười năm thời gian, hắn không có rời đi cái chỗ này một bước, thị ủy phó thư kí. Đại diện thị trường, kiêm chức thị ủy phó thư kí. Thị trường, kiêm chức thị ủy phó thư kí. Thị ủy thư ký, kiêm chức người đại chủ nhiệm thành phố Hoa Đình.

Mãi cho đến hôm nay thiên triều ủy viên cục chính trị, Hoa Đình thành phố thị ủy phó thư kí, Hoa Đình thành phố người đại chủ nhiệm.

Chính thức phó quốc cấp đại lão.

Hắn đối với Hoa Đình cống hiến, xa xa lớn hơn bất luận kẻ nào, tại Hoa Đình lực ảnh hưởng, cũng tuyệt đối nếu so với những người khác tương tượng còn muốn khổng lồ.

Có thể nói nhất ngôn cửu đỉnh!

làm quan làm cả đời vì dân chúng làm vô số chuyện tốt có thể không then không tuyệt đại đa số giới chính trị đại lão, cả đời đối với rai rác mấy người lòng mang áy náy.

Đầu tiên là cha mẹ dưỡng dục hắn nhiều năm như vậy cuối cùng nhưng không có hưởng phúc.

Thứ hai chính là ban đầu ở một lần bên trong quan trường rung chuyển ở, cái lão nhân kia thời khắc mấu chốt đứng ra đem mình từ chánh xử cấp cắt nhắc tới phó thánh cấp.

Nguyên bản Lý Đông Lôi cho rằng cái kia là con đường làm quan mình đã tới hạn, có thể từ đó về sau, hắn lại một bước lên mây, lên như điều gặp gió.

Cái kia một lần đề bạt, là chân chính đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Nhưng lúc gia tộc kia tại một đêm ầm ầm sụp đổ, hắn lại không làm cái gì, cũng không có năng lực đi làm.

Lý Đông Lôi vĩnh viễn nhớ rõ lúc trước lão nhân kia cùng tự nói qua một câu: Chính khách coi trọng chiến tích. Chính trị gia thì tại nắm giữ dân tâm.

Lúc kia, lão nhân là nhân vật trong kinh thành rất phong vân ung nhành, chỉ điểm giang sơn, hăng hái.

Lúc kia, Lý Đông Lô chỉ là quan viên bình thường nhất trong Kinh Thành, né qua kiếp nạn, lọt vào đề bạt, lại lòng mang tâm thần bất định.

Đã nhiều năm như vậy rồi, núi hay vẫn là núi, sông hay vẫn là sông, người lại không có.

Cũng chính bởi vì những lời này, lúc trước hắn đảm nhiệm thị trưởng kiêm chức thị ủy phó thư kí Hoa Đình thành phố, đối mặt ba đại gia tộc vrom ra cảnh ô-liu, hắn cuối cùng lựa chọn Hạ gia.

Bởi vì Hạ gia một cái tiểu cô nương vẹn vẹn mười lăm mười sáu tuổi còn chưa trưởng thành đặc biệt đại nghịch bất đạo đối với hắn nói một câu: “Đường gia cùng Tần gia chỉ có thể cho người phù hợp bọn hắn lợi ích cùng chiến tích. Nhưng Hạ gia, có thể ngoại trừ lợi ích còn cho người dân tâm.”

Nàng nói như vậy, Hạ gia cũng là làm như vậy đấy, những năm này, Hạ gia tại trên người hắn đầu nhập vào không dưới mấy chục ức tiền tài kếp xù, hoàn toàn không có so đo lợi ích.

Chiêu thương dẫn tư. Dưới cương vị công nhân phân phối. Xã hội dưỡng lão phúc lợi. Từ thiện giáo dục.

Hắn không có tham một phân tiền, toàn bộ dùng đến làm việc, cho nên hắn hiện tại đã thànhquan lớn Hoa Đình thành phố được nhiều người ủng hộ nhất, thanh quan, quan tốt!

Hắn thiếu nợ lão nhân kia đấy.

Đối với Hạ gia cái kia hôm nay đã sắp trở thành Hạ gia Nữ hoàng, tiểu nha đầu, cũng lòng mang cảm kích.

Cho nên khi cháu trai lão nhân kia bắt đầu leo lên, hơn nữa thời điểm gặp Hạ gia nha đầu kia, Lý Đông Lô so với bất luận kẻ nào đều hy vọng bọn hắn có thể đi đến cùng một chỗ.

Thân phận bên trên chênh lệch, hắn nguyện ý đến thay cáingười trẻ tuổi kia còn chưa thấy mặt đền bù thoảng qua.

Lý Đông Lô nhẹ nhàng hít mắt, nhìn trên tờ giấy trắng bốn cái tên, cuối cùng tại Vương Phục Hưng chữ Vương phía trên dừng lại, nhẹ giọng lầm bầm: “Phân nhân tình này, nên trả.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Tụ Sát

Cơm trưa giải quyết ngay tại Tỉnh Trai quán trà, Lam Thiên Vũ tựa hồ là hội viên cao cấp nơi đây, hơn nữa là khách quen, từng nhân viên phục vụ thấy hắn đều là một bộ dáng cung kính, trong quán trà cung cấp bánh ngọt cùng điểm tâm nhẹ, mỗi người một ly trà sữa nóng, mùi vị không tệ.

Vương Phục Hưng biểu hiện ra có chút ý tứ trách cứ Hoàng Phủ Linh Tê không hiểu chuyện, nhưng nội tâm đối với nàng kịp thời lên tiếng, hay vẫn là rất tán thưởng đấy. Nữ nhân này tuy rằng cùng xã hội này có chút không hợp nhau, nhưng đối với một ít chuyện nắm chắc, lại có thể nói độc đáo, một câu đối bụng ăn cơm kia nói ra tại sau khi Vương Phục Hưng đối với Lam Thiên Vũ đánh bạc, thanh âm tuy rằng không lớn, lại cực kỳ hữu hiệu ngăn trở Lam Thiên Vũ tiếp tục công phu sư tử ngoạm, trong lúc vô hình làm ra tác dụng dả kích sĩ khí hắn.

Vương Phục Hưng đánh lấy con mắt, dáng tươi cười bình thản, đem trước mặt một khối trà xanh bánh ngọt bỏ vào trong mâm Hoàng Phủ Linh Tê, cười nói: ” Mùi vị không tệ, ăn nhiều một chút.”

Hoàng Phủ Linh Tê rất kỳ quái nhìn hắn một cái, cũng không có nhãn nhỏ, đào một muôi bỏ vào trong miệng mình, nàng nổi tiếng tuyệt đối làm được hai chữ văn nhả, nhai từ từ chậm nuốt, rất thực nữ, chỉ có điều sức ăn lại lớn được kinh người, một người vừa mới đem cái hũ trà Phở Nhị sáu mươi năm kia giải quyết xong hơn phân nửa, hiện tại đối mặt với bánh ngọt trong quán trà, như trước hào hứng tăng vọt.

Trà sữa ba chén. Bánh trà xanh ngọt hai phần. Bánh hoa quả ngọt hai phần. Bánh hạt dẻ hai phần.

Hầu như so với một cái nam nhân trưởng thành ăn xong hơn đồ ăn, ở nơi này vị nữ tử tỷ tỷ thân lưng trường kiếm nhai từ từ chậm nuốt trong toàn bộ giải quyết.

Lam Thiên Vũ sắc mặt cổ quái, ánh mắt nhìn Vương Phục Hưng hàm nghĩa ngàn vạn, dị thường quỷ dị.

Vương Phục Hưng cũng có chút xấu hổ, bưng trà sữa uống một ngụm, khẽ cười nói: ” Lam ca, Nghiêm Thủy Trường hùng cứ Hoa Đình nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ có chút ít tài sản của mình a? Người nói cho ta một chút.”

Mang theo hơn hai mươi năm cảm hứng rút cuộc bắt được cơ hội ý định đảo ngũ, Lam Thiên Vũ cũng không có che giấu, bình thản nói: ” Huy Hoàng cao ốc là hang ổ, Phố Đông khu, Từ Hợp Thành khu, Tinh An khu, Hoàng Phố khu, Trường Ninh khu đều là khu vực có công trình bên trong là hầu như đều là do hắn ở đây nhận thầu, còn có vài chỗ hạng mục quy mô bất động sản rất lớn, Xích Tỏa khách sạn, những thứ này đều là tài sản ngoài sáng, cũng là trước mắt giá trị con người Nghiêm Thủy Trường đáng giá nhất. Đáng tiếc, nếu như hắn khế đảo đài, những vật này đều bị chính phủ tiếp thu, dùng hình thức đấu giá biến thành tiền mặt, mở rộng nguồn tài chính thành phố, chúng ta những chằm không được.”

” Lão hồ ly còn có mấy câu lạc bộ tư nhân cực bí mật, những thứ này đều là do Lục Huyền Phong đang xử lý, là người của hắn mạch Inte et, có thể tranh thủ thoát qua, toàn bộ tiếp nhận tới đây rất không có khả năng, nhưng tiếp nhận một bộ phận vẫn là có thể đấy.”

” Mặt khác chính là một ít sản nghiệp không thể lộ ra ngoài ánh sáng, dính bài bạc, Từ Hợp Thành khu thì có hai nhà sòng bạc dưới đất, Sùng Minh huyện hai nhà. Một ít chính hắn đấy, hoặc là hắn nhập cổ phần quán bar, hộp đêm, KTV vô số kẻ, những địa phương này đều là hắn có thể đem thủ hạ nhét đi vào, dùng thân phận bảo an xuất hiện, coi như là công tác hợp pháp. Nghiêm Thủy Trường được xưng giáo phụ vùng tam giác Trường Giang, căn cơ rất kiên cố, phía trên nếu như không hạ quyết tâm diệt trừ hắn mà nói, muốn động hắn cũng không dễ dàng.”

Lam Thiên Vũ nói một hồi một đồng lớn, bung lên trà sữa trước mặt uống một hớp lớn, lẳng lặng chờ Vương Phục Hưng phản ứng.

Vương Phục Hưng trầm mặc một hồi, nhàn nhạt mở miệng nói: ” Trường học (tổ chức) đâu?”

Lam Thiên Vũ trong nội tâm nhảy thoáng qua, thấy người trẻ tuổi đối diện đột nhiên ánh mắt lợi hại đứng lên, khẽ cười khổ nói: ” Trường học cái tổ chức đúng là tồn tại, nhưng cụ thể ở địa phương nào, ta cũng không rõ ràng lắm, nghe nói những người này đều là cô nhi từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, từ nhỏ liền bắt đầu huấn luyện, nữ có nam có, áp dụng là tử vong đảo thái, sau lưng cũng có được bóng dáng Tần gia hoạt động. Hoa Đình là phân hiệu, tổng trường học ở kinh thành, cái tổ chức rất phức tạp, cũng cực kỳ ẩn nấp, vài nhà phân đều dạy ở bồi dưỡng nhân tài, đại quy mô tung lưới, cuối cùng chuyển vận đến nhất đẳng phân hiệu Hoa Đình nơi đây, bình thường đều là hơn trăm người, cuối cùng có thể còn sống sót đấy, cũng không quá hai mươi, hai trong mười người đệ tử bài danh rất gần phía trước tại mạng đến tổng trường học, sau khi tốt nghiệp liền sẽ trở thành lợi kiếm trong tay Tần gia. Đường nhiên, đây chỉ là ta kết hợp Nghiêm Thủy Trường đôi câu vài lời cùng suy đoán mà thôi, tình huống cụ thể như thế nào, ta không biết.”

Lam Thiên Vũ ánh mắt lập loè, nhìn chằm chằm vào Vương Phục Hưng, nói khẽ: ” Lương Cảnh Ngọc chính là xuất từ trường học, chúng ta có thể thử đem hắn tranh thủ lại đây.”

Vương Phục Hưng nội tâm khiếp sợ, biểu hiện ra lại bình tĩnh như trước, nhìn lên trung niên nam nhân nho nhã nhàn nhạt trước mặt, ngón tay gõ mặt bàn, cười nói: ” Chuyện này giao cho người tới xử lý.”

Lam Thiên Vũ một hồi khó xử, do dự một hồi, hàm súc nói: ” Ta thử xem a.”

Vương Phục Hưng nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Linh Tê giống như có lẽ đã ăn uống no đủ, đứng người lên, lạnh nhạt nói: ” Cái kia ta đi trước.”

Lam Thiên Vũ không có đứng dậy đưa tiễn, nhìn bóng lưng của hai người dần dần sau khi biến mất, lại đợi chừng nửa canh giờ, lúc này mới một thân một mình rời đi quán trà.

Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê có ý trở về chỗ cư xá hắn một chuyến, đem cái A7 chiếc thuần trắng sắc làm đáng vô cùng kia mở đi ra, chạy nhanh hướng Khải Việt khách sạn.

Xe thể thao màu trắng, bên cạnh còn ngồi một cái so với công chúa còn cao cấp, cô nàng cấp bậc nữ thần, đều là cực kỳ hấp dẫn ánh mắt mọi người, ba người một đôi so với, Vương Phục Hưng đồng chí lập tức đã thành cấp độ người chặn ngựa, chính hắn ngược lại là không có chú ý, chẳng qua là tại trong lòng yên lặng bố cục, suy đoán, phân tích, sau đó mô phỏng giải quyết khả năng phát sinh một loạt sự kiện, dùng hắn vị trí hiện tại mà nói, tham dự đến chính trị phe phái đánh cờ ở bên trong, vô luận vận khí tốt xấu dù thế nào nghịch thiên cũng sẽ không trở thành người chủ đạo, mà là dùng vai phụ gạt hái, hắn chỉ là lòng mang tâm thần bất định chậm rãi trở lên bờ cần thận từng li từng tí tiêu sái, tiểu nhân vật tại trên đường phục hưng, không có Bá Vương Khí, cũng không cần cốt thanh kỳ, nhân vật chính là không có cả quang sáng nhỏ, chuyện lần này, cùng kia nói là hợp tác, chẳng bằng nói là Hạ Thâm Vi ở trong đó giúp hắn một lần, hắn là có tác dụng đấy, nhưng sẽ không giống người khác tưởng tượng lớn như vậy mà thôi, tóm lại Tiểu Bạch Kiểm cái danh này, hắn tựa hồ là chạy không thoát rồi.

Thời điểm đi đến Khải Duyệt khách sạn, đúng lúc là ba giờ chiều, Trần Mộ thanh đã chạy tới mở cửa, thấy là Vương Phục Hưng, lật ra cái sắc sảo bạch nhãn, cũng không để ý tới hắn, mặc dép lê một lần nữa chạy trở về phòng vọc máy vi tính.

Trần Phượng Sô ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn Hoa Đình nhật báo hôm nay, nhanh nhẩu chặt mày, Thấy Vương Phục Hưng tiến đến, mặt sắc mặt ngưng trọng, nhẹ gật đầu, đem báo chí trước người đưa cho Vương Phục Hưng, nói khẽ: ” Người thấy thế nào?”

Vương Phục Hưng không có nhận cái tờ báo kia, nhưng nhìn phía trên tiêu đề to phóng đại, đã nhíu mày.

Huy Hoàng cao ốc đêm khuya xuất hiện trọng đại thương vong sự cố, tử vong hơn hai mươi người, hư hư thực thực hắc đầu!

Nhìn thấy mà giật mình.

Khấp đưa tin tại trên báo chí chiếm cứ thật lớn độ dài, tăng thêm tiêu đề, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

” Phần báo chí này đến bây giờ mới thôi đã xuất bản ba lượt, ước sáu vạn phần, trước mắt vẫn còn xuất bản”

Trần Phượng Sô xoa huyệt Thái Dương nói, ngữ khí tương đương phức tạp: ” Hơn nữa, người khẳng định không thể tưởng được, người khởi xướng

chọc ra chuyện này, không là người khác, chính là bản thân Nghiêm Thủy Trường.”

”Hắn ở đây tự sát!”

Vương Phục Hưng chém đinh chặt sắt nói, neho mắt lại, hiển nhiên cũng có chút không nghĩ ra: ”Chuyện này không đơn giản, hơn hai mươi cái mạng người, chẳng lẽ hẳn cho rằng Phương Nhất Định có thể ép xuống? Vị thị ủy phó thư kí kia đoán chừng hiện tại cũng muốn thờ không nổi. Bất quá đối với chúng ta mà nói, hình như là chuyện tốt. Tối thiểu bây giờ là như vậy.”

”Chuyện tốt chuyện xấu, không đến một khắc kết quả công bố, ai cũng không rõ ràng lắm. Nhưng loại chuyện này không phù hợp với lẽ thường, sự tình vốn dựa theo kết quả chúng ta dự định đi, nhưng đột nhiên gây ra chuyện như vậy, vì lật đổ Phương Nhất Định, đối phó Nghiêm Thủy Trường đều cung cấp điều kiện cực kỳ có lợi, có thể Nghiêm Thủy Trường vì cái gì làm như vậy? Loại sự tình này rất có lẽ áp dụng phương pháp chính là rất nhanh đem thi thể che giấu, che giấu, tránh cho kinh động truyền thông, ta vừa rời từ thị ủy đại viện trở về, thấy phần báo chí này, trước tiên, ta liền nghĩ đến cái vấn đề này, nhưng không biết nguyên nhân, không có cùng Lý thư ký nói, chắc hẳn hắn cũng đang tự hỏi chuyện này.”

Vương Phục Hưng im lặng, ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn báo chí, nhúu chặt mày, nói khẽ: ”Chuyện này nhất định sẽ tạo thành cho thị ủy thị chính phủ công tác áp lực rất lớn, phát sinh loại sự tình này, thứ nhất người chịu trách nhiệm chính là cục trưởng công an thành phố Lâm Quốc Đồng, người chịu trách nhiệm thứ hai là thị ủy phó thư kí, chánh pháp ủy bí thư kiêm chức cục công an công tác Đảng bí thư Phương Nhất Định, tiếp theo mới là Lý thư ký những người này, chẳng lẽ...”

Vương Phục Hưng lông mày nhíu lại, cùng Trần Phượng Sồ đồng thời kịp phản ứng, hai người liếc nhau, vị này trần hệ Đại Thiếu Gia về mặt không thể tưởng tượng: ”Người nói là hẳn muốn lật đổ cái dù bảo vệ cho mình, Phương Nhất Định?”

Vương Phục Hưng lắc đầu, cứng muốn nói chuyện, chuông điện thoại Trần Phượng Sồ lại đột nhiên vang lên.

Trần Phượng Sồ nhìn thoáng qua dây số, sắc mặt lập tức trở nên cung kính, cũng không có lảng tránh, ngay trước mặt Vương Phục Hưng tiếp nghe điện thoại, hô một tiếng Lý bá bá.

Điện thoại không đến ba phút thời gian đã bị cắt đứt.

Trần Phượng Sồ đưa điện thoại di động tùy ý còn đang trên ghế sa lon, sắc mặt cổ quái, nhìn Vương Phục Hưng, khóe miệng giật giật, quý dị nói: ”Sự kiện Huy Hoàng cao ốc lần nữa thăng cấp, do trước kia hơn hai mươi người tử vong nhân số trực tiếp biến thành con số tử vong chân thật nhất. Chín mươi bốn người tử vong. Chỉ có điều truyền thông không có dám đưa tin mà thôi, có thể chuyện này đã kinh động đến đối với cấp trên, Lý thư ký đã nhận được mệnh lệnh, muốn nghiêm tra xử lý nghiêm khắc, tuyệt không nuông chiều.”

”Hay vẫn là Nghiêm Thủy Trường yêu sách?”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, nội tâm lại đang kịch liệt nhảy lên, lão hồ ly, hẳn thật muốn tự sát hay sao?

Trần Phượng Sồ gật đầu nói: ”Thị ủy sáng mai sẽ tổ chức hội nghị, do Lý thư ký làm đội trưởng, tự mình thành lập một cái chuyên án tiêu tổ. Sự tình kinh động đến trung ương, ai dám áp? Ai áp ở? Nghiêm Thủy Trường lần này sợ là muốn đã xong, đây là đem đại hòa a.”

”Chỉ bất quá hẳn tại sao phải làm như vậy? Hẳn là lo một mình, không có người thân, không có hài tử, có tiền, có quyền, có súng, có huynh đệ, được nhiều người ủng hộ, từ người tụ tập, tự mình một người hùng cứ vùng châu thổ, người như vậy, lại không có gì lo lắng, tại sao phải làm loại này tự tìm đường chết sự tình? Chẳng lẽ chỉ là vì lật đổ Phương Nhất Định? Hai người bọn họ vốn là phụ thuộc lẫn nhau, không nên có cái gì xung đột lợi ích mới đúng.”

Vương Phục Hưng nội tâm khẽ động, thăm dò nói: ”Có thể hay không có mặt khác phe phái thế lực cũng muốn làm mất Phương Nhất Định, đem chính bọn hắn người hoạt động tới đây?”

”Sẽ không. Gắn nhất chính trị phe phái đều rất yên tĩnh, chỉ có trần hệ ở hoạt động, có thể bài trừ mất loại khả năng này. Chính là bởi vì như vậy, ta mới không hiểu Nghiêm Thủy Trường cử động, tự tìm đường chết, quả thực chính là ngu xuẩn, một người như vậy, hẳn có lý do gì đi tự sát?!”

Vương Phục Hưng như có điều suy nghĩ, thật sâu liếc nhìn Trần Phượng Sồ, thấy hắn nhúu chặt mày, vẻ mặt mờ mịt bộ dáng, nói khẽ: ”Có người vui mừng có người lo có người sợ, cái này nào nhiệt.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Vì Còn Sống, Vì Ăn Cơm

Nghiêm Thủy Trường là ngồi ở trong xe của Lương Cảnh Ngọc chờ đợi tin tức, cùng Phương Nhất Định cách biệt không bao lâu, hắn liền gọi một cú

điện thoại, có người nói nghề truyền thông là thiên triều chuồng nuôi trung con chó, loại này thuyết pháp không hẳn như vậy có thể dừng bước, nhưng chính thức tuyên truyền, đối với truyền thông lực không chế độ xác thực rất lớn. Mấy năm gần đây liên có không ít thành phố tuyên truyền bộ trưởng địa vị nước lên thì thuyền lên, tuy rằng thực quyền không có gia tăng bao nhiêu, nhưng một bộ phận những người ngồi trên vị trí này đều thuận lợi tiến vào thường ủy, trong tay cũng nắm giữ một vài thứ mấu chốt.

Cho nên Nghiêm Thủy Trường không đem sự thật về số người tử vong tại Huy Hoàng cao ốc công bố ra, trước mắt còn đang tại Hoa Đình nhật báo cũng không có sửa đổi số lượng người tử vong, vẫn là hơn hai mươi người, nhưng người đứng đầu tòa soạn báo lại hướng bộ trưởng làm báo cáo đầu tiên, bộ trưởng truyền thông rõ ràng cũng biết sự kiện lần này có tầm quan trọng vô cùng lớn, loại sự tình này, hay vẫn là càng ít người biết rõ càng tốt, tốt nhất có thể không chế tại cuộc họp thường ủy. Thị ủy thư ký Lý Đông Lôi lần nữa báo cáo, đang bị thượng cấp một hồi nghiêm khắc phê bình, quyết định ngày mai tổ chức cuộc họp thường ủy, tạo thành chuyên án lãnh đạo tiêu tố.

Mưa gió đột nhiên đến.

Hiếm ai biết, nhưng người biết rõ nội tình, lại đặc biệt run rẩy.

Do hai mươi cái mạng người thăng cấp thành chín mươi bốn cái mạng người, có thể nói là đại án lớn nhất kể từ khi thành lập đất nước tới nay, một khi lộ ra điểm manh mối, ai cũng chìm xuống được, cũng không ai dám chìm chuyện này xuống.

Tháng Tám Hoa Đình, dù cho nóng bức, nhưng qua bốn giờ chiều, ánh mặt trời cũng không còn sắc bén như buổi trưa, Nghiêm Thủy Trường cũng không có gì phân phó, chẳng qua là lại để cho đệ nhất sát thủ dưới tay mình Lương Cảnh Ngọc lái xe đi vòng quanh Hoa Đình, tại tất cả khu vực đi dạo, nhìn địa bàn của mình, công ty của mình, công trình của mình, ba phần cảm khái sục sôi, hai phần không cam lòng, còn lại năm phần, thì là âm thầm của kẻ kiêu hùng thời xê chiều.

“Người cảm thấy ta nên làm như thế nào đây?”

Nghiêm Thủy Trường nói khẽ, quay kiếng xe xuống, híp mắt nhìn phía ngoài ánh mặt trời, vẫn là cái khí trời có thể làm cho người đi đường mồ hôi đầm đìa a, có thể mình tại sao đã cảm thấy hôm nay ánh mặt trời mềm mại ấm áp như vậy? Khóe miệng của hắn giật giật, có chút tự giễu, quá lâu không có tiếp xúc đến ánh mặt trời, cả ngày trốn ở phía sau màn, hiện tại đi ra một chuyến, kỳ thật rất tốt.

“Người phản bội Tần gia. Phương Nhất Định sẽ bởi vì này sự kiện mà bị điều tra, có thể rút đài, thậm chí vào ngục giam, kế tiếp, người muốn đối mặt Tần gia điên cuồng trả đũa. Người đã xong.” Lương Cảnh Ngọc lái xe, lạnh nhạt nói, người nam nhân này bất kể nói chuyện thế nào, dùng cái gì ngữ khí, thanh âm đều có thể nói là dễ nghe, nghe nói hiện ở trong nước có không ít trang web chuyên môn ghi âm chút sự tình khi làm chuyện ấy của nữ nhân, rất được nam nhân yêu thích, xem chừng nếu để cho Lương Cảnh Ngọc đi lên hử một khúc, giấu giếm mặt mà nói, tỉ lệ download tuyệt đối có thể lập kỷ lục chứ không chơi, hắn thần sắc bình tĩnh, không đau buồn không vui vẻ, tựa hồ cảm giác mình nói không đủ thấm thiết, ngừng tạm, lại tăng thêm một câu: “Người sẽ chết.”

“Đúng vậy a, sẽ chết. Tam đại gia tộc làm việc, làm con chó trung thành, có thịt có xương, nhưng một khi phản bội, không có ai chịu đựng nổi loại này hậu quả, hơn nữa ta còn đem Tần gia trung kiên lực lượng Phương Nhất Định kéo xuống dưới, Tần gia hiện tại xem chừng hận không thể chém ta ra làm hai khúc. Người xem, Tần gia cũng không phải thần tiên, xúc động lợi ích của bọn hắn, bọn hắn cũng biết phần nộ đấy.”

Nghiêm Thủy Trường bình tĩnh cười nói, không có nửa điểm sợ hãi nhìn người đi đường ngoài cửa sổ, lạnh nhạt nói: “Nhìn xem phía ngoài nhà cao tầng, bên ngoài nhiều loại nữ nhân, đủ loại xe tốt, những vật này, vô luận ai có được, cũng sẽ không yên tâm thoải mái, nhưng vì có được những thứ này, chỉ cần có cơ hội, nhiều người bất chấp mọi thứ, không phải là vì cái gọi là huy hoàng, chỉ là muốn làm cho mình ăn thứ tốt hơn một chút, ở càng tốt một chút, nữ nhân cấp bậc tại tầng lên một điểm. Nói cho cùng, hay vẫn là vì chính mình nha, còn sống, đứng ở chỗ cao, làm cho mình là mơ ước của người khác, cái này đã tâm lớn nhất của con người rồi.”

“Ta cả đời chơi đùa rất nhiều nữ nhân, đệ tử, thầy thuốc, cảnh sát, quan quân, tiếp viên hàng không, lão sư, thậm chí người khác lão bà, bọn hắn đều có được lần lượt thân phận chân thật. Bốn mươi tuổi năm đó, ta liền biến thành Hoa Đình dưới mặt đất xã hội bá chủ, bốn mươi tám tuổi mưu đồ đoạt quyền vùng châu thổ, đến bây giờ, còn có hai tháng liền qua sinh nhật sáu mươi bảy tuổi, ta cả đời này, không biết có bao nhiêu người nguyện ý giám thọ để đổi, có thể còn sống, ai lại nguyện ý chết đâu?”

Lương Cảnh Ngọc nhíu mày, nắm chặt tay lái, do dự xuống, nói khẽ: “Vì cái gì?”

“Vì còn sống.” Nghiêm Thủy Trường cười nói, một khuôn mặt đang hơi âm trầm, lại cười đặc biệt sáng lạn: “Người cảm thấy nếu như ta xảy ra chuyện, Tần gia sẽ tiêu bao nhiêu khí lực đến bảo vệ ta?”

Lương Cảnh Ngọc không nói gì, cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

“Ta già rồi. Bọn hắn sẽ không bảo vệ ta, Khải Duyệt khách sạn ám sát Hạ đại tiểu thư sự tình qua đi, Tần Thiên Kiều thì có ý lôi kéo Vương Phục Hưng lại định để cho hắn đến đây thay thế ta, trở thành vùng châu thổ dưới mặt đất giáo phụ, cho nên ta sợ rồi, muốn giết hắn. Xã hội này, đối với một người lòng mang sát ý không đáng sợ, đáng sợ chính là mình một mực đánh giá thấp đối thủ, ta liền phạm vào sai lầm như vậy, cho nên mới đã có cục diện bây giờ, không thể trách ai được, chỉ có điều tại xã hội dưới lòng đất âm u này lẫn lộn bao nhiêu năm như vậy, trong nội tâm âm u, bị người ta phế mất con trai, trong lòng còn có không cam lòng muốn báo thù, sau đó tìm được một cái cơ hội kéo dài chút hơi tàn này thôi mà.”

Nghiêm Thủy Trường tự hỏi tự đáp, đều nói người trước khi chết đều nói lời lương thiện, có lẽ đây là từ khi hắn ngồi xuống giáo phụ vị trí đến nay, lần thứ nhất nói nhiều lời như vậy mà không mang bất luận cái gì hiệu quả và lợi ích sắc thái đấy.

“Người có ý định như thế nào? Lần sau, mà cũng không còn biết có lần sau gặp mặt nữa không đây.”

Nghiêm Thủy Trường cười hỏi, nhìn người trẻ tuổi ngồi bên cạnh mình, hẳn là cá nhân mới, nếu như không phải tính cách cổ quái, hẳn hiện tại khẳng định không đến mức còn tiếp tục ở lại bên cạnh mình làm tay chân, làm hộ vệ, đối với một người như vậy, Nghiêm Thủy Trường dù lãnh huyết, cũng không muốn kéo hẳn đi theo cùng.

“Người đi đâu, ta tiễn người qua. Sau đó ta đi, tiếp tục còn sống.”

Lương Cảnh Ngọc nói khẽ, tan đàn xẻ nghé, tại bình thường bất quá đạo lý, Nghiêm Thủy Trường không phải người tốt, Lương Cảnh Ngọc tự nhận cũng không phải quân tử, chủ tử thất thế, hẳn rồi đi, quá bình thường, lương cảm còn chọn mộc mà tề, huống chi là người, đương nhiên muốn một lần nữa tìm một chủ tử tốt.

Nghiêm Thủy Trường tựa hồ không có chút nào ngoài ý muốn, cũng không có ý tứ trách tội, nói khẽ: “Chỉ cho người một con đường sáng, đi tìm Vương Phục Hưng a. Ta thua bởi trên tay hẳn, cam tâm, cũng không có không phục. Thời vận thứ này, khó mà nói đấy, ta vốn cho là sau lưng của hẳn có Sở gia, nhiều nhất là Hạ gia, hiện tại lại không nghĩ rằng hẳn cùng Trần gia cũng ngồi lên quan hệ, thậm chí ngay cả...”

Nghiêm Thủy Trường đột nhiên dừng lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, kim đồng hồ đã chỉ hướng sáu giờ, lạnh nhạt nói: “Tiễn ta đi Vân Sơn nhà trọ.”

Lương Cảnh Ngọc nhú mày, không có hỏi nhiều, đem xe quay đầu, chạy nhanh hướng tới Vân Sơn nhà trọ.

Hơn một giờ lộ trình.

Chiếc Khái Mỹ Thụy đứng ở Vân Sơn lầu trọ, Lương Cảnh Ngọc không nhúc nhích, Nghiêm Thủy Trường cũng không nói chuyện, mở cửa xe, đi vào Đơn Nguyên lầu, không có quay đầu lại, chẳng qua là đơn giản phát phát tay.

Sau đó chính là năm năm quan hệ chủ tớ đơn giản phân ly, ai đi đường người ấy.

Vô cùng đơn giản.

Lương Cảnh Ngọc ngồi ở trong xe rút một điều thuốc, thật lâu, mới đẩy cửa xe ra, mở cốp xe lên, xuất ra một cái cò lê, trực tiếp đập mạnh xuống chiếc xe Khái Mỹ Thụy kia.

Thùng xe, cửa sổ xe, động cơ.

Hắn ra tay cực nhanh, trong nháy mắt một cỗ xe mới cứng nhanh chóng biến thành tổ ong.

Lương Cảnh Ngọc thần sắc bình tĩnh nhìn kiệt tác của mình, hồi lâu, mới đem cò lê ném xuống đất, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Nghiêm Thủy Trường bên trên thang máy thời điểm, rút cuộc nhận được điện thoại của thị ủy phó thư ký, chánh pháp ủy bí thư Phương Nhất Định.

Cái kia tại TV truyền thông trước giờ luôn luôn là tự tin cường thế, đệ nhị lão đại trong tỉnh, gần như gào thét: “Nghiêm Thủy Trường, con chó già khôn kiếp này! Cho ta một lời giải thích! Tại sao phải làm như vậy?”

Nghiêm Thủy Trường nhìn không ngừng hướng lên trên cùng thang máy, cầm lấy điện thoại, cười lạnh nói: “Phương thư ký, con chó dù có già, cũng là sẽ cắn người đấy.”

“Người không sợ chết?!”

Phương Nhất Định lạnh lạnh mở miệng nói, ngữ khí không có nửa điểm cảm xúc nào.

“Sợ, cho nên ta muốn sống. Ngồi tù cũng không sao cả. Phương thư ký, tự giải quyết cho tốt.”

Nghiêm Thủy Trường nhẹ giọng nói một câu, đi ra thang máy, trực tiếp đem điện thoại trong tay quăng xuống đất.

Chấm dứt trò chuyện.

Nghiêm Thủy Trường nhẹ nhàng thờ dài, đi đến cửa một gian phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Cửa phòng rất mau mở ra.

Một người mặc đường trang, đầu đầy tóc bạc tóc chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, giữ lại một dóm Tiểu Hồ Tử lão nhân xuất hiện ở trước mặt Nghiêm Thủy Trường, hẳn cũng không nói chuyện, gạt gạt đầu, sau đó trực tiếp quay người trở lại phòng khách.

Nghiêm Thủy Trường trầm mặc đuổi theo, đóng cửa phòng, đi vào phòng khách, nhìn lão đầu đang nằm trên ghế sofa, cúi đầu, hơi câu nệ nói: “Phúc gia, làm xong.”

Bị gọi là Phúc gia lão đầu hít thật sâu một hơi từ lọ thuốc, đánh cho cái vang dội hắt xì, khẽ liếc mắt nhìn hẳn, không mẫn không nhạt nói: “Làm được không sai.”

Nghiêm Thủy Trường không có lên tiếng, đối phương lại không có để cho hắn ngồi xuống, hắn dĩ nhiên cũng vẫn đứng.

“Ngươi là người thông minh, lần này hợp tác rất tốt, chúng ta sẽ toàn lực tranh thủ cho ngươi tránh khỏi tử hình, trong tù ngục lấy hai năm, đừng có gây ra cái gì, sau đó hoạt động thoả qua, cho ngươi mở một trương bệnh lao phổi hoặc là viêm gan bệnh nặng, tối đa năm năm, ngươi liền có thể một lần nữa đi ra. Gia chủ cùng tiểu thư đã từng nói qua, bảo vệ ngươi cả đời phú quý.”

Phúc gia nằm trên ghế sa lon, vuốt ve mấy nếp uốn trên Đường trang của mình, ôn hoà nói, từ đầu đến cuối, đều nghiên cứu lọ thuốc hít khéo léo trong tay mình, tựa hồ cái đồ chơi này so với Nghiêm Thủy Trường càng làm cho hắn cảm thấy hứng thú.

“Còn sống, không phải là vì ăn cơm sao? Ăn cơm tù cũng tốt mà.”

Nghiêm Thủy Trường cảm khái nói, đáng tuổi cười mây trời nước chảy, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một chút bi thương.

“Ngươi không có gì hay oán trách đây, Tàn gia tiểu tử vốn là muốn đem ngươi trở thành con tốt thí ném ra, coi như là hắn vẫn đang coi trọng ngươi, ngươi cảm thấy Hạ gia, Trần hệ, còn có chúng ta cùng một chỗ nhìn chăm chăm vào ngươi, ngươi có đường sống? Ngươi chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chết, hoặc là, phản bội Tàn gia. Hiện tại xem ra, ngươi làm rất không tồi.”

Phúc gia lười biếng liếc mắt nhìn hắn, bình thản nói.

” Là vì trái đường cho người trẻ tuổi kia?”

Nghiêm Thủy Trường lạnh nhạt nói, mặt không biểu tình.

Phúc gia trầm mặc xuống, bình tĩnh nói: ” Phù hợp ích lợi của chúng ta. Trái đường? Hạ gia có lẽ có ý tứ này, chúng ta chẳng qua là thuận tiện, có một số việc, ngươi không nên hỏi.”

Nghiêm Thủy Trường im lặng, thật lâu, mới như là nghĩ thông suốt được một vấn đề bình thường, cười thầm nói: “Cao minh. Trần hệ cùng các ngươi có quan hệ. Hặc hặc, thật là đủ ẩn nấp đấy.”

Phúc gia ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, toàn bộ khí thế lập tức trở nên lạnh lẽo ác liệt đứng lên, trầm giọng nói: “Quản cho tốt cái lưỡi của ngươi!”

Nghiêm Thủy Trường đáng tuổi cười thâm đậm, vô lực nói: “Ta nhận thua, ta hiện tại không có yêu cầu khác, ở bên trong tù ngục vài năm, hy vọng có thể cầu một cái bình an phú quý, cả đời an ổn.”

“Yên tâm, sẽ được.”

Phúc gia mở miệng nói, xem như đáp ứng.

Nghiêm Thủy Trường trùng trùng điệp điệp thở dài: “Cám ơn.”

Phúc gia giống như có lẽ đã mất đi kiên nhẫn bộ dáng, vuốt vuốt trong tay lọ thuốc hít, tay kia quơ quơ, nói: “Quay về a. Nhìn ngươi biểu hiện.”

Nghiêm Thủy Trường tại nguyên chỗ đứng một hồi, quay người rời đi, bộ pháp tuy rằng như trước chậm chạp trầm ổn, nhưng cảm giác hắn đang bắt lực.

Phúc gia nghe được tiếng đóng cửa, trầm mặc một hồi, mới vuốt vuốt lọ thuốc hít, tự giễu nói: “Học lão gia hóa kia phong cách được hơn mười năm, nhưng như cũ là không đầu vào đâu, thật sự là đủ thất bại.”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Thứ hai.

Hoa Đình thị ủy thư ký Lý Đông Lôi tổ chức hội nghị thường ủy, thị ủy thư ký Lý Đông Lôi, thị trưởng, thường vụ Phó thị trưởng Tại Hán Hùng, thị ủy phó thư kí, chánh pháp ủy bí thư Phương Nhất Định, thường vụ Phó thị trưởng, Ban Kỷ Luật Thanh tra bí thư, thị ủy bí thư trưởng, bộ truyền thông bộ trưởng, Hoa Đình chính ủy bảo an, công tác Đảng bí thư, tất cả thường ủy đều đến đông đủ.

Còn một người khác không phải thường ủy lại ngồi ở phòng hội nghị này cục trưởng cục công an Lâm Quốc Đình.

Bên trên, thị ủy thư ký Lý Đông Lôi nghiêm khắc phê bình ngày gần đây Hoa Đình trọng đại án giết người, rõ ràng chỉ ra đây là Lâm Quốc Đình cục trưởng cùng chánh pháp ủy bí thư kiểm chức cục công an công tác đảng bí thư Phương Nhất Định hai người công tác thất trách.

Hội nghị ở bên trong, với tư cách Lý thư ký dòng chính Lâm Quốc Đình trước tiên kiểm nghiệm, sắc mặt trầm thống, trong nội tâm cũng rất khoan khoái dễ chịu.

Thị ủy phó thư kí Phương Nhất Định sau đó làm ra kiểm nghiệm.

Sau đó do thị ủy thư ký Lý Đông Lôi tự mình làm đội trưởng, thành lập một cái chuyên án lãnh đạo tiêu tổ, Lý Đông Lôi đảm nhiệm tổ trưởng, Phương Nhất Định, Lâm Quốc Đình đảm nhiệm Phó tổ trưởng, những thường ủy khác hiệp trợ phối hợp, quán triệt trung ương chỉ thị, nghiêm khắc điều tra xử lý.

Toàn bộ thường ủy hội không có người nào đưa ra dị nghị, toàn bộ phiếu thuận thông qua.

Hội nghị sau khi kết thúc, Phương Nhất Định sắc mặt tuy rằng như trước trấn định, nhưng bước chân cũng đã triệt để lộn xộn.

Cùng ngày, tại chuyên án lãnh đạo tiểu tổ tổ trưởng Lý Đông Lôi can thiệp xuống, Hoa Đình đại đội cảnh sát cơ động xuất động, đem Huy Hoàng cao ốc chủ tịch Nghiêm Thủy Trường mang về cục cảnh sát, hiệp trợ điều tra xem xét.

Hoa Đình.

Thay đổi bất ngờ.

Không có ai biết, sự kiện lần này nguyên nhân gây ra, chỉ là bởi vì một thanh niên trẻ tuổi và một vị lão đại nhiều năm ở vùng châu thổ này muốn còn sống, muốn được ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Nhiều Phương Thắng Lợi, Một Phương Thảm Bại

Kinh Thành là trung tâm của cả nước, trong mắt vô số người, chính là một đầm nước sâu kinh ngư lẫn lộn, giao xà ẩn hiện, ngư long hỗn tạp, địa phương bên trên một phương chư hầu, hoặc là dưới chân thiên tử từ chính quan to, ai cũng đối với cái chỗ này mang theo kính sợ từ đáy lòng, trung tâm khu vực của thiên triều, có người đánh vỡ đầu muốn vào, có người đối với nơi này mang thái độ phức tạp, nhượng bộ lui binh. Điều nói có người địa phương thì có giang hồ, có giang hồ phương tiện có chính trị, cho nên có thể tại cái thành phố này trong sinh hoạt phong sinh thủy khởi nhân vật, có lẽ không tinh minh, nhưng đều có được trí tuệ trong đôi nhân xử thế.

Chính trị vĩnh viễn là dễ dàng nhất bị chen vào tường tượng cánh nghệ thuật.

Kinh Thành Vương Phủ đường.

Một nhà chưa có người biết nhưng hàm kim số lượng mười phần trong hội sở, sáng sớm hôm nay liền đem tất cả khách khứa có thân phận cao quý mọi ngày đuổi ra ngoài, một bộ hôm nay đóng cửa từ chối tiếp khách, mấy cái hội viên tuy rằng bất mãn, nhưng tựa hồ cũng biết nơi đây sắp có đại nhân vật tới, rất tốt đem bất mãn che giấu, qua loa ăn một chút sau đó liền lái xe rời đi.

Vương Phủ hội sở dĩ chưa có người biết, bởi vì hần cũng không bằng tên buôn bán, nơi đây cùng Hoa Đình hành khúc câu lạc bộ không giống nhau, không có chiếm diện tích lớn đến kinh người, tính toán đầu ra đấy, bất quá tầm mười mẫu đất mà thôi, hai tòa nhà ba tầng lầu nhỏ, mấy chục cái nhà một gian, tiểu chúng không tưởng nổi, có thể chỉ cần biết rằng có Vương Phủ hội sở cái chỗ này, bình thường muốn nói một ít cơ mật sự tình, đều chọn ở chỗ này, bởi vì này nhìn như tầm thường hai tòa nhà trong tiểu lâu, vô luận người làm cái gì, đều vĩnh viễn sẽ không lộ ra ngoài tiết lộ ra ngoài, Vương Phủ hội sở khai trương gần hai mươi năm, vậy mà không có tiết lộ qua bất luận cái gì một cái tin tức, tại rất nhiều hội sở hiện nay, chính alf chuyên nghiệp đến cực điểm rồi.

9h sáng.

Một cỗ màu đen Audi A8L dùng một loại tương đối không gây chú ý ánh mắt của người ngoài tiến nhập Vương Phủ hội sở, cuối cùng đứng ở trong một con đường nhỏ.

Hội sở lão bản Chu Triều Dương nổi tiếng đối nhân xử thế khéo léo một người tự mình ra đón, đứng ở bên cạnh Audi A8L, tại cửa xe còn không có mở ra trước, phần eo liền có chút uốn lượn, một khuôn mặt mang theo vẻ sung bái không thêm che giấu hiện lên, không nói một lời.

Cửa bên cạnh chỗ ngồi điều khiển xe mở ra, một lão nhân mặc đường trang trầm mặc đi xuống xe, dáng người nhỏ gầy, nhưng hành động lại dị thường lưu loát, hần cũng chưa thêm liếc mắt nhìn Chu Triều Dương đang đứng bên cạnh, đi vào cửa ghế sau, yên lặng mở cửa xe.

Chu Triều Dương thân thể lập tức căng thẳng, toàn bộ người tựa hồ cũng run nhẹ, kích động mà khản trương, trong ánh mắt sùng bái đã gần như bốc cháy.

Trong xe là một lão nhân mà ở kinh thành đã xứng đáng trở thành một truyền kỳ!

Cho dù đã ẩn lui Kinh Thành nhiều năm, nhưng có người nhắc tới tên của hần, như trước như sấm bên tai, kinh thành lớn nhu vậy, hần không thể nghi ngờ chính là một trong những người có thể đứng ở vị trí cao nhất.

Cơ trí, âm hiểm, sắc bén, đa mưu túc trí, lãnh huyết, đây cơ hồ chính là tất cả những ấn tượng cơ bản nhất của mọi người khi nhìn vào hần.

Chu Triều Dương tuy rằng khom người, nhưng khoe mắt liếc qua lại không ngừng ngắm lấy phương hướng cửa xe của chiếc Audi A8L.

Đầu tiên tiến vào hần ánh mắt là một chiếc quái trượng bằng gỗ, bị một bàn tay đeo một chiếc nhẫn ngọc lớn nắm lấy, đặt trên mặt đất, đặc biệt kiên định, sau đó chính là một mảnh màu đen tơ lụa trường bào vật áo, giày vải Bắc Kinh, hai chân giẫm trên mặt đất, một lão nhân rút cuộc đi ra tọa giá.

Trong thời gian ngắn đã bởi vì kích động một mảnh mồ hôi tuôn rơi, Chu triều dương tranh thủ thời gian chạy qua, về mặt chân thành, đáng tươi cười, cung kính nói: “Đường lão, có muốn ném qua chút điểm tâm? Phòng chữ Thiên ghé lô đã chuẩn bị tốt, ta cho người đã làm một ít điểm tâm, hy vọng có thể hợp khẩu vị của ngài.”

Đường lão!

Toàn bộ Kinh Thành, có thể gọi là Đường lão đấy, chỉ có một: Một trong tam đại gia tộc, Đường gia Đường gia lão gia chủ, Đường Thiên Diệu.

Đây tuyệt đối là dặm chân một cái có thể để cho Kinh Thành rung chuyển ầm ầm.

Đường Thiên Diệu đáng người cũng không cao lớn khôi ngô, cùng bình thường lão nhân không khác nhau, thậm chí còn có chút lưng còng, chống quái trượng, một bộ màu đen trường bào, một đầu tóc bạc chỉnh tề phía sau lưng, chín giờ ánh mặt trời cũng không mãnh liệt, nhưng hần vẫn mang theo một bộ kính râm có niên kỷ từ những năm năm mươi thế kỷ trước, một bộ mặt gầy nhỏ treo thêm một nụ cười tủm tỉm, nhìn như bình thường, nhưng vờ đứng ở nơi đây, đã toát lên một khí chất đặc thù không nói lên lời, không buru hần, lại có mặt khắp nơi, lại để cho bất luận kẻ nào cũng không thể xem nhẹ.

“Đợi năm phút.”

Đường Thiên Diệu tuy rằng đáng tươi cười cực kỳ có lực tương tác, nhưng lời nói lại không nhiều, vô cùng ngắn gọn.

Chu Triều Dương không dám nói thêm cái gì, gật đầu xác nhận, bởi vì hần biết rõ lập tức còn sẽ xuất hiện mặt khác một cái cấp quan trọng đại thần, hôm nay cố ý để trống toàn bộ hội sở, chính là chuẩn bị cho hai cái này đại nhân vật.

Đường Thiên Diệu đợi năm phút đồng hồ, kết quả chẳng qua là ba phút không đến, một cỗ treo quân bài hồng kỳ liền từ hội sở cửa sau tiến đến, đứng ở A8L bên cạnh, một người trung niên nam nhân bước nhanh xuống xe, đem cửa sau mở ra, một tràng cười sáng khoải lên vang ra trước.

Khí phách uy vũ!

Một người mặc quân trang nhưng không có đeo bất luận cái gì quân hàm lão nhân đi xuống xe, đứng ở bên cạnh cười mà không nói Đường Thiên Diệu tạo thành hai loại hoàn toàn bất đồng khí thế.

Cường thế, thiết huyết, ung ngành mà uy vũ.

Người tuy rằng giống nhau đi vào lão niên, nhưng bước tới nhìn như long cuộn hổ vồ, thân hình cao ngất, phối hợp hần một thân quân trang, cực kỳ phù hợp hình tượng quân nhân thiết huyết.

“Đường lão ca, đã lâu không gặp.”

Lão nhân cười to nói, nhiệt tình vô cùng, đi qua trực tiếp cho Đường Thiên Diệu một cái ôm, tựa hồ giao tình cực kỳ thâm hậu.

Chu Triều Dương đứng ở một bên, vậy mà không dám lên tiếng, hần ở kinh thành miễn cưỡng cũng coi như một nhân vật, nhưng Đường gia gia chủ cùng vị này thỉnh thoảng xuất hiện ở nơi này khách sáo hàn huyên một số chuyện, hần vẫn là loại người bình thường đều có tâm thần bất định cùng kính sợ, cẩn thận từng li từng tí, thấp thỏm lo âu.

Được xưng quân chánh giới đệ nhất phe phái Trần hệ người cảm lái, quân ủy phó chủ tịch, Trần Tiền Đương, thượng tướng hàm.

Tuy rằng mang theo một cái bộ chữ, có thể dựa theo thiên triều tình hình trong nước, quân ủy quyền hành, bình thường đều là do quân ủy phó chủ tịch nắm giữ, hần ở thiên triều quân giới lực ảnh hưởng, tuyệt đối có thể nói nhất ngôn cửu đỉnh.

“Hai mươi năm trước mới gặp một lần.”

Đường Thiên Diệu cười tủm tỉm nói, không lớn không nhỏ cười đùa một chút.

Trần Tiền Đương cười cười, mang theo thâm ý nói: “Năm đó lão gia tử cái kia phần hương khói vẫn còn là tốt rồi. Nơi đây nói chuyện bất tiện, chúng ta đi vào rồi nói.”

Nom nớp lo sợ Chu Triều Dương ở phía trước dẫn đường, đem hai vị cấp quan trọng đại nhân vật vào Vương Phủ hội sở phòng chữ Thiên ghé lô, hần cũng biết mình lưu lại không thích hợp, rất thức thời cáo từ, ra khỏi ghé lô, đi ra ngoài thật xa sau mới thở dài ra một hơi, thì thảo lẩm bầm “Hai mươi năm, nhân sinh có mấy cái hai mươi năm.”

Trong rạp, hai lão nhân ở kinh thành lật tay làm mây, úp ay làm mưa cũng không có uống trà, sáng sớm, ánh nắng tươi sáng, bên trên là rượu mạnh, dựa theo Đường Thiên Diệu lời nói, hai người hai mươi năm trước gặp qua một lần, lâu như vậy, quan hệ vốn nên là rất xa lạ mới đúng, nhưng hai người đối

ảm, bầu không khí lại dị thường hòa hợp, đều là già thành tinh lão hồ ly, không nói đến Trần Tiền Đương trong miệng cái kia phần hương khói tình, hai người đối với bầu không khí có chút gây khó dễ này, liền có thể nói đạt tới đỉnh cao rồi.

“Đều nói Đường gia bốn đại quân gia, Phúc Thọ thiện mưu, An Khang thiện chiến, A Phúc tại Hoa Đình sự tình làm được vô cùng hoàn hảo! Nguyên bản muốn động Tàn gia nhất mạch Phụng Nhất Định, là hành động cực kỳ mạo hiểm, chúng ta điếm vào tại một người tuổi còn trẻ, nhưng A Phúc lại trực tiếp đem mục tiêu đặt ở Nghiêm Thủy Trường bên kia, một lần hành động công phá, đoán chừng hiện tại Phụng Nhất Định đã không biết làm sao rồi. Lần này ta xem như thiếu Đường lão ca một cái nhân tình, Hoa Đình bên kia, sau khi Phụng Nhất Định rút đài, Công Nghĩa sẽ trực tiếp từ Yên Triệu được điều qua, về sau Đường gia có cái gì khó xử lý sự tình, cùng hấn dẫn dò là được.”

Trần Tiền Đương cười ha hả nói, miệng lớn uống rượu, miệng lớn hút thuốc, trong rạp nhậm nhậm sương mù dần dần khuếch tán.

“Đây là Ninh nhi kế hoạch, ta là già rồi, cũng lười quản những chuyện này, toàn bộ đều là nàng nói rõ cho A Phúc làm đấy, hiệu quả không sai. Nha đầu kia thông minh, nếu như là người đàn ông, thì càng hoàn mỹ.”

Đường Thiên Diệu thờ dài nói.

Hoa Đình tổng thể, Hạ gia tại đầu, Tàn gia tại đầu, Trần hệ đồng dạng nhúng tay, ai có thể tưởng tượng được, nhìn như hoàn toàn không có tham dự đến chuyện này Đường gia, vậy mà cũng ở đây phía sau màn sắm vai quan trọng? Trực tiếp xúi giục Nghiêm Thủy Trường, nắm chuẩn xác rồi hấn cũng bị Tàn gia vứt bỏ trọng điếm, thuận tiện lấy đem Phụng Nhất Định cũng kéo xuống dưới, chiêu thức ấy, có thể nói xuất quỷ nhập thần rồi.

Hơn nữa lại có ai có thể biết, Trần hệ cùng Đường gia vẫn tồn tại thâm hậu nguồn gốc?

Hai cái thế lực người cầm đầu hai mươi năm mới gặp mặt một lần, loại quan hệ này, chôn dấu quá sâu một điếm.

Trần Tiền Đương uống một hớp rượu, nhìn như vô tình mỉm cười nói: “Ninh nhi không tệ, cũng khó trách cháu ta đối với nàng trà không uống com không nghĩ đó, Đường lão ca có nghĩ tới hay không thân càng thêm thân? Trần hệ trước mắt không phải gia tộc, chỉ là một cái phe phái, cho nên hai nhà chúng ta quan hệ, rất ít người biết rõ, nếu như hai nhà chính thức liên hợp mà nói, có thể đã không giống nhau. Tiểu Phụng Hoàng mấy năm gần đây biểu hiện không tệ, ba mươi tuổi thăng thiếu tướng không khó, tương lai vô luận là tiến quân vào quân ủy, hay vẫn là tiến quân vào tổng tham mưu, tiền đồ đều là không thể hạn lượng đấy.”

Đường Thiên Diệu mắt hơi híp híp, mỉm cười nói: “Hay vẫn là nhìn ý định của người trẻ tuổi a. Đã có cảm tình, cái gì cũng dễ nói, nha đầu kia hiện đang suy nghĩ gì, ta cũng không rõ ràng lắm a.”

Trần Tiền Đương một bộ chấp nhận bộ dáng, gật đầu nói: “Vậy cũng được, nàng cùng Vương gia hài tử sự tình, xem như là kết thúc, nhưng sự kiện lần này, tựa hồ cũng không phải đơn giản như vậy, Hạ gia xuất lực đồng thời, nàng cũng ở sau lưng đẩy thêm một lực, chẳng lẽ sau lưng có nội tình hay sao? Người tuổi trẻ bây giờ, càng ngày càng nhìn không ra rồi.”

Đường Thiên Diệu đồng dạng có chút thổn thức, lắc đầu nói: “Lúc trước nha đầu kia lừa ta một lần, từ hôn sự tình, hai người huyền não đến như vậy, Ninh nhi lần này làm như vậy, cũng vượt quá dự kiến của ta rồi. Nhưng Hoa Đình bố cục đại khái đã định ra, Vương gia hài tử có thể tiến thêm một bước, nhưng cũng không phải người được lợi lớn nhất, Sở gia hiện tại, hấn muốn nhảy ra khỏi đó, cũng không dễ dàng.”

Trần Tiền Đương mỉm cười.

Đường Thiên Diệu nhìn chén rượu bạch ngọc trước mặt, giống nhau không nói gì.

Lần này Hoa Đình một ván cờ, có thể nói là ba phương thắng một phương thảm bại rồi, ba đại gia tộc bên ngoài một mực ngăn cản Trần hệ phe phái biến thành gia tộc, nhưng tình huống hiện tại lại tựa hồ như có chút bất đồng, Trần hệ liên hiệp Hạ gia đối với Hoa Đình động thủ, Đường gia ở phía sau màn, giống nhau làm ra trợ giúp tác dụng, hung hăng đâm Tàn gia một lần.

Vùng tam giác Trường Giang thế lực dưới mặt đất tan rã.

Một cái phó tỉnh cấp trung kiên phái đồng dạng bản thân khó bảo toàn.

Vô luận như thế nào, Tàn gia đều thua thiệt lớn.

Mà một loạt trong các động tác, cái kia Vương gia hài tử đồng dạng đã nhận được một cái lần nữa hướng lên nhanh chóng leo lên cơ hội.

Cơ hội này, là Hạ gia nhìn như vô tình lưu cho hấn, cháu gái của mình rõ ràng có thể ngăn cản, nhưng nàng không có làm như vậy, ngược lại đem cơ hội này lần nữa làm lớn ra không ít.

Hoàn toàn là vô tình hay sao?

Hay là thật như Trần Tiền Đương vừa nói, có cái gì nội tình?

Đường Thiên Diệu đột nhiên phát hiện mình tựa hồ thật sự nhìn không thấu mấy người trẻ tuổi này rồi, hấn vượt vượt cái trán, âm thầm thờ dài, vô hình toát ra một cái ý niệm trong đầu: “Nếu không gần đây lại để cho Ninh nhi đi Hoa Đình thêm lần nữa được rồi.”

Chương 146: Chương Nhãn Pháp (1) Cùng Sát Chiêu

Sóng to gió lớn!

Tin tức Nghiêm Thủy Trường bị Hình Trình Đại đội mang đi rất đột ngột, còn không có kịp phản ứng đến cùng là chuyện gì xảy ra, thời điểm tất cả mọi người chờ Nghiêm Thủy Trường cường thế phản kích bọn hắn đã chuẩn bị tốt đực nước béo cò, trận tuồng này giống như có lẽ đã hạ màn, làm cho người ta cảm giác một loại trong sương mù thường thức hoa, chính là bởi vì như vậy, cho nên mới làm cho người ta không hiểu thấu. Đến thời điểm này mọi người mới phát giác được đã đánh giá cao năng lượng Nghiêm Thủy Trường, thời điểm sự kiện Huy Hoàng cao ốc từ bắt đầu bạo lộ đi ra, hẳn kỳ thật cũng đã lựa chọn hiện tại đồng đẳng với kết cục tự sát, chỉ có điều tất cả mọi người biết được đối với cái giá phụ vùng châu thổ cao kia nhìn thoáng qua, cho là hẳn làm là như vậy muốn đem mũi nhọn liên lụy đến trên người Sở gia, hiện tại xem ra, tựa hồ Nghiêm Thủy Trường lúc ấy tồn tại ý tưởng hoàn toàn trái lại, ý định tự động hủy diệt, hơn hai mươi số tính mạng con người, trực tiếp kinh động đến thị ủy, không đến thoáng qua buổi trưa, sự kiện lại lần nữa thăng cấp, nhân số tử vong liên quan đến tang thêm nữa, mặc dù không có chính thức truyền thông công bố, nhưng lại trực tiếp chọc đã đến trung tâm.

Sau đó ngày hôm sau do lãnh đạo Hoa Đình thị ủy thành lập một cái tiểu tổ chuyên án, thị ủy thư ký Lý Đồng Lô tự mình can thiệp, đem Nghiêm Thủy Trường mang về ‘Hiệp trợ điều tra xem xét.’

Một loạt sự tình đơn giản mà bá đạo, từ trong tới ngoài đều lộ ra một lượng cường thế, cả chuyện này cơ hồ là thẳng tắp phát triển lên, vài ngày thời gian, Nghiêm giáo phụ tại vùng châu thổ không ai bì nổi liền tiến vào ngồi trong cục cảnh sát, chính thức đỡ đòn lớn như vậy áp lực, hiện tại tuy rằng biểu hiện ra nói rất đúng mang Nghiêm Thủy Trường trở về điều tra, có thể điều tra tới khi nào? Không đem hẳn tất cả phạm tội chứng cứ điều tra ra mà nói, sợ là không có đi ra a?

Lần này Nghiêm lão hồ ly hẳn là chạy trời không khỏi nắng rồi.

Chỉ có điều lại để cho tất cả mọi người nghĩ mãi mà không rõ chính là, hẳn tại sao phải làm như vậy?

Phải biết rằng một cái thân chức vị cao, bàn tay quyền hành, lão niên kiêu hùng, muốn tự sát, hay vẫn là cần dùng khí đấy.

Nguyên một đám đại bí ẩn, toàn bộ quay chung quanh tại trên người Nghiêm Thủy Trường.

Chỉ có số ít mấy người có thể minh bạch, nhìn như là thẳng tắp một loạt động tác, sau lưng đến cùng có bao nhiêu cong cong lượn quanh lượn quanh, đại gia tộc ra tay, tại thời điểm giao phong từ trước đến nay đều không có giằng co, nhất là bộ phận chiến trường, thường thường ra chiêu liền thắng bại đã phân, đây mới gọi là khí phách.

Vương Phục Hưng đồng dạng không rõ chuyện này từ đầu đến cuối, đã liên luôn luôn từ cho là mình rất trí tuệ Trần Phượng Sô đều nghĩ mãi mà không rõ, hai người hợp tác mặc dù không có miệng hiệp nghị, nhưng sơ bộ đã đạt thành mục đích, chỉ có điều ai cũng không nói rõ mà thôi, có thể đang khi bọn hắn chuẩn bị dựa theo kế hoạch làm việc thời điểm, Nghiêm Thủy Trường lại chơi như vậy vừa ra là ‘tự sát kiểu đoạn’.

Sau đó sự tình nhanh chóng hướng kết quả bọn hắn dự đoán, phong ba như trước chấn động, nhưng hẳn cùng Trần Phượng Sô tựa hồ đã thành người ngoài cuộc, không thể không nói, loại cảm giác này rất vi diệu, cái gì cũng không có làm lại có được lợi nhuận, nhớ tới, thấy thế nào đều có loại cảm giác bánh từ trên trời rớt xuống.

”Vương huynh đệ mấy ngày nay thu hoạch không sai a?”

Khải Duyệt khách sạn, bên trong phòng, Trần Phượng Sô hí mắt cười nói, bung lên rượu đỏ trước mặt, cùng Vương Phục Hưng đụng đụng ly.

Rượu là rượu đỏ rất bình thường, Trường Thành làm hồng, hơn nữa là loại kém cái chủng loại kia, tám mươi khối tiền một lọ, nhưng hai người đối ẩm, tựa hồ có một phen hương vị khác ở trong đó.

”Khá tốt.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh đáp lại, bất động thanh sắc, hẳn mấy ngày nay thu hoạch xác thực không nhỏ, Lam Thiên Vũ mới dựa tới, tốc độ phản ứng cực nhanh, tại tầng thêm đi theo bên người Nghiêm Thủy Trường đã nhiều năm, tên tuổi Thiên Địa Huyền Hoàng, lại để cho hắn tích lũy xuống đầy đủ uy tín, tại trong ngày Nghiêm Thủy Trường bị mang đi, hẳn liền Lô Đình ra tay, không có đi động sản nghiệp bên ngoài của Nghiêm Thủy Trường, mục tiêu rõ ràng, trực tiếp đối với một ít chỗ ăn chơi ra tay, nhưng mà Dương Đại Địa trong Thiên Địa Huyền Hoàng tốc độ phản ứng cũng không chậm, hai người hướng phía phương hướng ngược nhau dùng lực, hầu như trong một đêm đem tất cả chỗ ăn chơi của Nghiêm Thủy Trường khống chế, lôi kéo thành hai nửa, Lam Thiên Vũ đại khái thu nạp rồi 40%, Dương Đại Địa thu hoạch cũng không sai biệt lắm, về phần còn dư lại, thì là lại để cho nhân vật khừu giác nhạy cảm khác ra tay chia cắt, nguyên bản những thành thị khác trong vùng châu thổ nằm trong Nghiêm Thủy Trường khống chế, các đại lão cũng đều làm theo ý mình, nhanh chóng từ bỏ ngay quan hệ cùng Nghiêm Thủy Trường.

Nói cách khác, tội danh của lão hồ ly kia hiện tại tuy rằng còn không có định ra, nhưng bố cục tại vùng châu thổ dưới mặt đất ở hắc duy trì hạ an ổn hơn hai mươi năm, đã thành danh nghĩa rồi, cái gọi là Nghiêm giáo phụ, mặc kệ có thể hay không vượt qua ải này, tên tuổi giáo phụ, cũng đã trở thành lịch sử.

Làm người không vì mình, trời tru đất diệt, đây là nhân tính, không tính là xấu xí.

Trần Phượng Sở vẫn như cũ mang theo vui vẻ, hắc uống rượu lên mặt, nhất là uống cái loại rượu đỏ này, càng làm cho hắc không thích ứng, hai chén rượu vào trong bụng, sắc mặt cũng đã hồng nhuận, khoe miệng đường cong cũng càng ấm áp, coi như là Vương Phục Hưng là người đàn ông, có đôi khi không thừa nhận cũng không được, vị thượng tá này, đúng là nam nhân rất có mị lực.

” Buổi tối thời điểm đi thị ủy đại viện, Lam Thiên Vũ sưu tập những chứng cứ kia, liền có thể giao đi ra, trước mắt đã ba ngày, khoảng thời gian này vừa vặn. Huỳnh đệ, điểm ấy ta hàm mộ người, ta đi thị ủy đại viện báo phòng đều là sớm đặt hẹn tốt, lại để cho người đứng đầu thành phố Hoa Đình tự mình mời đây, đoán chừng người vẫn là cái thứ nhất, hắc có lẽ có chút nguồn gốc với Vương gia, cho nên đêm nay nên làm như thế nào, người có lẽ tâm lý nắm chắc.”

Trần Phượng Sở cười nói, nội tâm nhưng có chút cảm khái, Vương gia một thân cây, ban đầu ở Kinh Thành được xưng tụng là che khuất bầu trời, được qua gia tộc này ân huệ đầy, không biết có bao nhiêu người, tuyệt đại đa số người chọn lang tâm cầu phước, nhưng Lý Đông Lôi hiển nhiên không có thể như vậy, dù cho đã nhiều năm như vậy rồi, có chút tình cảm, hắc vẫn còn nhớ lấy.

Vương Phục Hưng khẽ gật đầu, không nói chuyện, hai người yên lặng uống xong cái bình rượu đỏ kia, điện thoại Lam Thiên Vũ liền hợp thời đánh đến, nói cho Vương Phục Hưng đã chuẩn bị đầy đủ sung túc chứng cứ, không có nửa điểm men say, Vương Phục Hưng cùng Trần Phượng Sở cáo từ về sau, lần nữa đi Tỉnh Trai quán trà, Lam Thiên Vũ trong tay phần đồ vật này, với hắc mà nói đặc biệt trọng yếu, cũng là hắc duy nhất có thể thể phát hiện mình tại trong sự kiện lần này có giá trị lớn, đem những chứng cứ này trước đưa qua đi, coi như là cho Trần hệ cùng với vị Phó Quốc cấp đại lão – Lý Đông Lôi muốn buổi tối cùng nhau ăn cơm kia một cái công đạo rồi.

Vẫn là Thính Vũ Các ghé lò.

Vương Phục Hưng dưới sự hướng dẫn của phục vụ sinh đẩy cửa ra, thấy Lam Thiên Vũ ngồi ở trên vị trí một mình thường thức trà nhìn ngoài cửa sổ đám người rộn ràng, cười nói: ” Tâm tình không tệ?”

Lam Thiên Vũ rất vui vẻ gật đầu, trong nội tâm cất giấu cừu hận đứng ở bên người Nghiêm Thủy Trường đã nhiều năm như vậy, nhìn, nghe hắc có kết cục hôm nay, nội tâm của hắc xác thực thoải mái, tiếc nuối duy nhất liền là không phải mình tự tay giết chết cái hắc đã ghi hận rất nhiều năm lại thủy chung muốn trái lương tâm hô hào hắc là cha nuôi kia.

Bất quá có thể đi cho tới một bước hôm nay này, Lam Thiên Vũ đã rất thấy đủ, cũng không có cùng Vương Phục Hưng nhiều yêu cầu cái gì, hắc xuất ra một cái kẹp tư liệu, đưa cho Vương Phục Hưng, nói khẽ: ” Trong này ghi chép đồ vật nếu như có thể giao trong tay một cái người có phân lượng, đầy đủ đem Tần gia bố trí nhiều năm tại Hoa Đình phá hủy tám phần, Nghiêm Thủy Trường hắc phải chết, Phương Nhất Định cũng sẽ không có kết cục tốt, thậm chí toàn bộ Tần gia đều sẽ phải chịu Hoa Đình chính thức xa lánh.”

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, cầm qua tư liệu, chỉ nhìn đầu thứ nhất, liền lông mày nhướng lên.

Nghiêm Thủy Trường đã từng trong một lần đã cho Phương Nhất Định hơn tám trăm vạn ‘ Uống trà’ phí, phía trên ghi chép lấy thời gian, địa điểm, thậm chí ngay cả tài khoản ngân hàng đều ghi chép cùng với tính danh người mở tài khoản đều ghi chép rành mạch, chỉ cần điều này, cũng đủ để cho Phương Nhất Định vạn kiếp bất phục rồi.

” Đây thật là thứ tốt.”

Vương Phục Hưng nhẹ giọng cảm khái nói, đây cơ hồ là một tấm bùa bảo mệnh cuối cùng trong tay Nghiêm lão hồ ly, hắc chắc chắn sẽ không nhanh như vậy liền nói ra miệng, bây giờ lại bị Lam Thiên Vũ đưa cho Vương Phục Hưng, như vậy một loạt đại động tác, sau đó, bắt lại con cá lớn Phương Nhất Định, tựa hồ là lúc này rồi.

” Thứ này ta mang đi, Lam ca, đều là huynh đệ mình, ta không với người khách sáo. Hiện tại ta phải đi thị ủy đại viện một chuyến, hiện tại qua, đến đó vừa vặn có thể bắt kịp ăn cơm chiều, có chuyện gì trở về rồi hãy nói.”

Vương Phục Hưng tùy ý nhìn lướt qua vài trang nội dung đằng sau, trong nội tâm càng chắc chắn, đứng người lên bình tĩnh nói.

Không biết chuyện gì xảy ra, hơn nửa đời người kinh nghiệm coi như là phong phú, Lam Thiên Vũ bị một tiếng Lam ca này cùng người gọi mình sinh lòng ấm áp, toàn thân khí chất cũng càng nho nhã, cùng hắc trước kia trong lòng còn có oán hận đi theo bên người Nghiêm Thủy Trường bất đồng, hắc hiện tại, càng tự nhiên, trong lúc vô hình lại bình thêm vài phần nho tướng phong phạm, hắc gật gật đầu, cười nói: ” Đi đi, ta ở chỗ này uống chút trà. Nơi đây điểm tâm không tệ, cơm tối ngay ở chỗ này giải quyết xong.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, cầm lấy cái phần tư liệu có thể quyết định rất nhiều đến quan trường Hoa Đình, quay người rời đi.

Tỉnh Trai quán trà ở vào một chỗ Hợp Thành khu không tính vắng vẻ nhưng là không thể nói khu vực phồn hoa, làm sinh ý trà lâu rất phù hợp, về phía trước chừng năm trăm thước chính là cấp cao nhất công quán, lại về phía trước một điểm, mới có thể triệt để nhận thức ra khí tức đại đô thị tấp nập, Vương Phục Hưng cầm lấy phần tài liệu kia đi lúc xuống lầu, một cái người trẻ tuổi tựa hồ tới nơi này hưởng thụ ánh nắng buổi trưa cũng đúng lúc rồi đi, hai người ánh mắt đối mặt thoáng qua, không có giao tiếp gì quá nhiều, cùng một chỗ xuống lầu về sau, Vương Phục Hưng ngồi vào cái chiếc A7 kia, người trẻ tuổi tức thì chui vào bên trong một cỗ Lexus, hai chiếc xe chậm rãi khởi động, cùng một chỗ chuyển qua góc phố, cuối cùng biến mất.

Trong góc quán trà, một cỗ Cadillac màu xám bạc ngừng lại một hồi, không nhanh không chậm phát động, chậm rãi rời đi.

A7 tại trên đường lớn lẳng lẳng chạy, tốc độ xe không nhanh, chứng minh Vương Phục Hưng còn là một lái xe rất quan tâm sinh mệnh an toàn, chưa bao giờ đùa loại trò chơi tốc độ cao này, hẳn nhẹ nhàng hít mắt, nắm tay lái, bề ngoài giống như vô tình nhìn lướt qua kính chiếu hậu, khóe miệng đáng tươi cười có chút gợn lên một cái mĩa mai, tại khu vực dòng xe cộ số lượng lớn, thậm chí cố ý chậm lại tốc độ xe, sau đó rẽ, chạy nhanh hướng một cái đường mà chính phủ cũng định sửa chữa lại một cái.

Vừa đứng gần đường đi thị ủy đại viện.

Chỉ có điều giao thông Hoa Đình bốn phương thông suốt, mà chủ xe đám cũng đều đau lòng xe yêu của mình, bình thường đi xa thêm một khoảng cách cũng sẽ không lựa chọn đoạn đường ít ai lui tới này, cho nên cung cấp Vương Phục Hưng không ít thuận tiện.

Hắn không phải bộ đội đặc chủng, đối với điều tra cùng phản trình sát không có khái niệm gì đặc thù, nhưng đối với sát khí lại cực kỳ mẫn cảm, trong lòng hắn, một cái không hiểu được hoàn mỹ che giấu đi sát khí sát thủ, không thể nghi ngờ là không bình thường, rất đáng tiếc, sau lưng A7 chiếc Lexus cùng Cadillac kia liền thuộc về phạm trù không bình thường, trên người mang theo sát khí không thêm che giấu, thậm chí loại tư thế theo dõi, đều cực kỳ rõ ràng.

Vương Phục Hưng đem xe lái vào cái con đường đầy hố kia, hai chiếc xe đằng sau rõ ràng do dự xuống, nhưng vẫn nhưng lựa chọn cùng theo xuống dưới, hay vẫn là không nhanh không chậm tư thế nối đuôi ở phía sau, tựa hồ cũng không tính hiện tại liền ra tay.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, cũng không nóng nảy, dọc theo con đường càng chạy càng xa, cách xa cửa vào cùng khu dân cư, hoàn cảnh triệt để vắng vẻ đứng lên.

Thật là một cái nơi tốt a, thích hợp giết người cướp của.

Vương Phục Hưng lạnh nhạt cười cười, còn chưa kịp phản ứng, sau lưng hai chiếc xe tựa tựa hồ cùng hắn vô cùng có ấn ý, lập tức bắt đầu gia tăng tốc độ.

Một trăm mét.

Năm mươi mét.

Ba mươi mét.

Hai mươi mét.

Lexus đột nhiên lần nữa gia tốc, đem nguyên bản Cadillac hãy cùng sánh vai lùi ra một khoảng cách.

Cửa sổ Cadillac hạ xuống, một cái họng súng đen ngòm vươn ra, không có nhắm trúng Vương Phục Hưng, mà là nhắm ngay vị trí bình xăng A7, không nói hai lời, trực tiếp bóp cò.

”Bành!”

Tiếng súng không có lắp đặt ống giảm thanh lập tức vang lên.

Bốn phía cánh đồng bát ngát, tiếng vang đặc biệt rõ ràng.

Cùng lúc đó, chiếc Lexus phía trước nhất kia cũng hạ xuống cửa sổ xe, người trẻ tuổi mở ra vẻ mặt trào phúng khinh bỉ, đáng tươi cười, mãnh liệt đánh tay lái một cái, toàn bộ thân xe lập tức xoay ngang trước mặt A7.

Hay cây súng, đồng thời nổ.

Một thanh nhắm trúng bình xăng, một cái khác đem tức thì trực tiếp xuyên thấu qua cửa sổ A7 nhắm ngay đầu Vương Phục Hưng.

”Bành!”

“Bành!”

Hai tiếng súng hầu như đồng thời vang lên.

Vương Phục Hưng sắc mặt âm trầm, đem tư liệu bên cạnh cầm ở trong tay, đột nhiên mở cửa xe nhảy ra ngoài.

Tiếng súng như trước tiếp tục.

Vương Phục Hưng nhanh chóng cuộn cuộn.

”Oanh!”

Vền vền mấy giây, cái A7 Vương Phục Hưng đặc biệt chung tình trong giây lát ánh lửa lập lòe, tại một mảnh sương khói đen kịt chia năm xẻ bảy.

Ánh mắt Vương Phục Hưng lạnh như băng, rất kỳ quái, hẳn một chút cũng không hận có người tới giết hắn, nhưng hận thấu cái sát thủ hủy đi xe yêu của hắn.

Không có nguyên nhân khác, bởi vì đây là lễ vật Sở Tiền Duyên đưa cho hắn.

A7 đồng thời nổ tung, Cadillac đột nhiên hướng về phía trước tăng tốc vọt lên một khoảng cách, mà chủ xe cũng quyết đoán mở cửa xe, chạy vội đi ra ngoài.

Một người một xe chạy ra một đoạn đầy đủ khoảng cách an toàn về sau, rút cuộc dừng lại.

Hai cái sát thủ cầm thương, cùng vai kề vai sát cánh đứng chung một chỗ, giờ súng ngắm chuẩn lấy phương hướng A7, thần sắc bình tĩnh.

”Người không chết.”

Tên sát thủ bắn phát nổ bình xăng A7 bình lạnh lẽo mở miệng.

”Chạy thoát, bắt quả rất kỳ quái, hẳn làm sao biết mà trốn nhanh như vậy? Hiện tại có lẽ vẫn còn ở phụ cận mới đúng.”

Hai người dần dần tới gần còn ánh lửa A7, vẫn không thể nào thấy thân ảnh Vương Phục Hưng, bên trong cái Lexus này, chủ xe cũng không thể bình tĩnh, nhin không được nói: ”Chắc lẽ hắn còn có thể bay hay sao? Bằng không thì thời gian ngắn như vậy làm sao có thể liên rời đi, hẳn ở đâu? Người đâu?”

”Tại sau lưng các người.”

Một thanh âm lạnh nhạt nói.

Hai cái sát thủ sững sốt xuống, nội tâm kinh hãi gần chết, tựa hồ nghĩ mãi mà không rõ tại sao có người có thể có tốc độ đáng sợ như vậy, vô thức muốn quay người rút súng đánh trả.

Chỉ có điều hai người bởi vì kẻ vai sát cánh cùng một chỗ, khoảng cách thật sự quá gần, lợi dụng tốc độ nhanh nhất, tại trước hai người không có kịp phản ứng liền núp ở phía sau, hai cánh tay Vương Phục Hưng mãnh liệt duỗi ra, cầm cổ tay cầm thương của hai người, ánh mắt lạnh lẽo, hai cái cánh tay đột nhiên dùng sức.

Rắc rắc!

Thanh âm cánh tay gãy xương nứt ra trực tiếp vang lên, hai cái sát thủ ỷ lại súng ngắn, không tự chủ được rơi trên mặt đất.

Hai gã sát thủ thần sắc thảm biến, mặt xám như tro, nằm mơ cũng thật không ngờ, hai người mình sẽ bị người một chiêu đơn giản chế phục.

Chỉ một chiêu.

Chẳng qua là dựa vào tốc độ cùng lực lượng đánh đâu thắng đó, không có nửa điểm về vôi, đơn giản trực tiếp.

Vương Phục Hưng vẫn như cũ đứng ở sau lưng hai người, thanh âm đậm mạc nói: ”Tần Thiên Kiều hay vẫn là Phương Nhất Định?”

Một tay bị sinh sôi kéo đứt, tên sát thủ coi như kiên cường, chính là hắn vừa rồi đánh nổ bình xăng A7, hiện tại cũng không có giác ngộ tù nhân, cười lạnh nói: ”Không ra bán cổ chủ, đây là quy củ, có gan ngươi sẽ giết ta, ở chỗ này của ta, ngươi không chiếm được nửa câu tin tức hữu dụng.”

Vương Phục Hưng đã trầm mặc xuống, một giọng nói tốt.

Sau đó lập tức liền xuất thủ.

Đã bị phế bỏ phải cánh tay.

Sau đó là vai trái, chân trái phải, thậm chí là xương sống.

Ngắn ngủn vài giây, hoàn toàn nhanh đến mức làm cho người ta không thấy rõ lắm, một cái cao thủ dùng súng nhưng là cận chiến chẳng qua là hồ giấy, tên sát thủ liền triệt để bại liệt trên mặt đất, tránh liếc trông mắt, tràn đầy vẻ không cam lòng, lại vẫn không có triệt để tử vong.

Đây là trần trụi tra tấn.

Vương Phục Hưng cũng không thèm nhìn hắn một cái, thuận thế một cước đưa hắn đá bay, sau đó bắt lấy cái cổ chủ xe Lexus, lạnh nhạt nói: ”Ngươi có gì nói không, nếu như ngươi không muốn cùng một dạng với hắn, nửa đời sau ở trên giường bệnh mà qua đời. Thì nói cho ta biết, là Phương Nhất Định, hay vẫn là Tần Thiên Kiều.”

Bị Vương Phục Hưng phé đi một cái cánh tay sát thủ do dự hồi lâu, cuối cùng là dục vọng muốn sống vẫn mạnh hơn, cắn răng nói: ” Là Tàn thiếu gia.”

” Mục đích?”

Vương Phục Hưng không đếm xỉa tới hỏi.

” Bất cóc nguoi, Tàn thiếu gia tựa hồ cần một ít chứng cứ gì đó, định đem nguoi khổng chế về sau, đi theo những người khác trao đổi điều kiện.”

Sát thủ cắn răng nói, mồ hôi lạnh đầm đìa, cũng không dám có chút buông lỏng, hần hiện tại thăm nghĩ tranh thủ thời gian bỏ chạy, tại cũng không muốn ở cái địa phương này dừng lại nữa khắc.

Vương Phục Hưng ánh mắt lóe lóe, ồ một tiếng, không nói gì, bàn tay bóp cổ của hần đột nhiên dùng sức, trực tiếp đem cổ của hần vặn gãy.

Sát phạt quyết đoán.

Lại dùng phương thức giống nhau giải quyết hết một cái khác sát thủ về sau, Vương Phục Hưng do dự xuống, đi vào bên trong cái chiếc Cadillac kia ngồi xuống, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Tiểu Tứ, lạnh nhạt nói: ” Tìm được vị trí của ta bây giờ, người tới nhặt xác.”

Tiểu Tứ đã trầm mặc một thời gian thật dài, ngay tại thời điểm Vương Phục Hưng có chút nheo mắt lại, hần mới lạnh nhạt nói một câu tốt, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng một lần nữa đưa điện thoại di động thả lại túi, nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất, bĩu môi, lẩm bầm: ” Chưong Nhân pháp cùng chiến thuật quấy rối, sẽ chọc ra phiền toái lại quyết định không được chiến cuộc, Tàn Đại Thiếu, nguoi chính thức sát chiêu rút cuộc là cái gì, ta thể nhưng là càng ngày càng mong đợi.”: nghĩa như tung hỏa mù che mắt đối phương

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Tại Chỗ Rất Gấp Ghềnh, Đi Đường Ngay

Vương Phục Hưng một chút cũng không ngoài ý muốn, cái thời điểm này là nhất định sẽ có người giết mình, thế cục Hoa Đình rung chuyển, Thượng Hải trong vòng luân quân, một nhóm người rất lớn đều muốn sau khi Nghiêm giáo phụ triệt để bại sẽ lấy sản nghiệp của hần đem ra chia cắt đấy, lại sẽ là bao nhiêu cái đại lão thượng vị, ít có người đi suy nghĩ một loạt động tác này sẽ đối với Kinh Thành Tàn gia tạo thành trùng kích như thế nào, vấn đề là tầm mắt bộ cục, bọn hần nhìn không tới xa như vậy, cho nên đến nay chỉ có thể coi là là người trong vòng luân quân, mà không có thể xem như người dẫn đường trong vòng luân quân, bọn hần không phải không thể tưởng được những thứ này, mà là không có dã tâm tiếp tục hướng bên trên bước một bước, vì vậy trong tiềm thức liền cho rằng những cái đại gia tộc cao cao tại thượng kia, cùng mình hoàn toàn không có quan hệ.

Có thể Vương Phục Hưng lại không thể không đề phòng, Tàn gia tại Hoa Đình tồn thất vô cùng nghiêm trọng, dùng gia tộc tính chất này, hiện tại chỉ sợ dính đến vấn đề này mỗi người cũng đã ở trong tâm mắt của bọn hần, mình, huynh muội Trần Phụng Sở, đều tại nhóm này, hơn nữa máu chót nhất chính là, mình tuy rằng mình cùng Hạ gia đại tiểu thư quan hệ mật thiết, nhưng nghiêm chính mà nói, cũng không phải chỗ dựa quá cường đại, xem như thuộc về quả hồng mềm, quan trọng nhất là, chính mình, khối quả hồng mềm trong tay còn nắm giữ lấy một ít đồ vật rất trọng yếu.

Nếu như mình thực lực không đủ bị ép buộc mà nói, Tàn gia dùng mình đến uy hiếp, dùng tính tình Hạ Thầm Vi, không chuẩn thật sự sẽ thỏa hiệp, như vậy mặc dù sẽ lại để cho Hạ gia Tàn gia quan hệ xuống đến rất thấp, nhưng trong lúc vô hình cũng bảo vệ một cái phó tính cấp đại lão của Tàn gia, thủ pháp tuy rằng không tính trí tuệ, nhưng thành công, vẫn rất có hiệu quả đấy.

Vương Phục Hưng ánh chùng đồng tài liệu trong tay, nheo mắt lại, được một thời gian, người Tiểu Tứ đến nhặt xác không sai biệt lắm đã sắp đến hiện trường, hần cũng không ngừng lại, mở ra cái kia chiếc Cadillac, theo đường nhỏ, chạy tới thị ủy đại viện.

Khi hần dùng cái Cadillac kia tạm thời tọa giá tiến vào thị ủy đại viện, thời điểm đứng ở trước biệt thự số một, coi như là dùng tâm tính Vương Phục Hưng, nội tâm cũng có chút tâm thần bất định, cái tay nắm chặt phần tài liệu kia trong lúc vô hình dùng sức rất nhiều.

Người bình thường nhìn thấy Huyện trưởng Thị trưởng, sau khi về nhà đều có vốn liếng khoác lác, hần hiện tại sắp đối mặt lại là chân chính Phó Quốc cấp đại lão, đây cơ hồ chính là hần đã lớn như vậy mới lần đầu bá kiến nhân vật cấp bậc rất cao rồi.

Đương nhiên, ngoại trừ cái gia gia của hần.

Hần hít thở sâu một hơi, đi lên trước, nhẹ nhàng nhấn xuống chuông cửa.

Chỉ chốc lát, bên trong tiếng bước chân liền nhẹ nhàng vang lên, không vội không chậm, cửa phòng mở ra, một cái lão nhân nhìn qua rất quen mặt ra hiện ở trước mặt hần.

Không có khí tràng, không có uy nghiêm, bình thường đứng ở cửa ra vào, như là một cái lão nhân rất hợp ái nhà bên, đáng tuổi cười bình thân, làm cho người ta như tắm gió xuân.

Vương Phục Hưng một hồi da đầu run lên, sợ nhất nhìn thấy chính là loại này, nhìn cùng người bình thường giống nhau nhưng trên thực tế lại sâu không lường được, lão hồ ly, hơn nữa thân phận đối phương là còn tại đó, Vương Phục Hưng nắm bắt phần tài liệu kia, vậy mà bất giác có chút lùi bước.

“Vương Phục Hưng a? tiến đến ngồi, đêm nay ta tự mình xuống bếp làm vài món thức ăn, không có rượu, hiện tại rượu giá cũng không thấp, dùng đồ uống thay thế a.”

Thị ủy thư ký Lý Đông Lôi cười nói, hòa ái dễ gần, nhìn Vương Phục Hưng ánh mắt cũng có chút khác thường.

Vương Phục Hưng kiên trì đi theo hắn vào trong nhà, tại cửa ra vào đổi cái đôi dép lê, quả nhiên thấy trên bàn bày biện vài món thức ăn, hai món mặn, hai món xanh, một chén canh, bữa cơm bình thường, nhưng mùi thơm xông vào mũi, lại làm cho người ta cảm giác muốn ăn tăng gấp đôi.

Vương Phục Hưng hiện tại chỉ có một ý tưởng, không có cảm khái Lý Đông Lôi hòa ái dễ gần, chẳng qua là rất tầm thường nghĩ đến: “Uy, lão tử rút cuộc cũng ăn được cơm Phó Quốc cấp đại lão tự mình xuống bếp làm đây”.

Hắn do dự xuống, đem trong tay tài liệu cầm lên, nói khẽ: “Lý thư ký, đây là ta sửa sang lại...”

“Ăn cơm trước.”

Lý Đông Lôi trực tiếp cắt ngang Vương Phục Hưng mà nói, cười ha hả nói: “Những chuyện này ăn cơm xong về sau nói, miễn cho ảnh hưởng tâm tình, về công về tư, chuyện này cũng không thể nuông chiều.”

Hắn đi ở phía trước Vương Phục Hưng, tiến vào phòng ăn, tự mình trước lấy cho người trẻ tuổi trước mặt này đôi đũa, nói chuyện làm việc lộ ra một lượng đại nhân vật rất khó có, đủ lạnh lệ: “Về sau hay vẫn là gọi ta Lý bá bá a, trong nhà còn bị người hồ Lý thư ký, không được tự nhiên.”

Vương Phục Hưng há to miệng, mấy lần muốn hô một tiếng Lý bá bá, nhưng lời nói đến bên miệng, lại như thế nào đều hô không đi ra, trên trán đều chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Việc này thật là quý dị.

Phó Quốc cấp đại lão a, tại Hoa Đình có một không hai tồn tại.

Mình hô một tiếng Lý bá bá, nếu như rơi vào trong lỗ tai người khác, thân thể của mình giá trị nhất định sẽ tăng vọt đến một cái tình trạng không thể tưởng tượng.

Vương Phục Hưng từ trong miệng Trần Phụng Sò đã biết rõ Lý Đông Lôi từng cùng Vương gia của mình có nguồn gốc, có thể đến cùng có cái gì nguồn gốc, hắn cũng không rõ ràng lắm, hiện tại chợt một nghe được câu này, lập tức có chút phát mống.

“Vương lão đối với ta có ân. Nếu như không phải lời nói của hắn, ta hiện tại không biết sẽ biến thành cái dạng gì, có lẽ sẽ biến thành thương nhân, nhưng là cũng có khả năng lưu lạc đầu đường bán cháo, loại chuyện này, ai nói là không thể? Vô luận cái niên đại gì, đều là dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó, có chút ân tình, được cả đời nhớ kỹ, dù là bao lâu, chỉ cần trong nội tâm còn, tổng có thể an tâm. Vương gia lúc trước hai vị lão gia tử, đều là một đời kỳ nhân. Nếu như không phải là bọn hắn tại có chút Lĩnh Vực liên quan đến quá sâu, Vương gia hiện tại chỉ sợ đã bỏ qua tam đại gia tộc một khoảng cách rồi.”

Lý Đông Lôi nhẹ giọng cảm khái nói, nhìn Vương Phục Hưng, ánh mắt có chút hiền lành.

Quan lớn thì như thế nào?

Thiên triều quân thể miễn cảm nhất một thân phận, nhưng nếu không có cảm tình, không có lương tâm, làm quan cùng làm cầm thú có gì khác nhau đâu?

Lý Đông Lôi vô luận làm quan, hay vẫn là làm người, đều là cực kỳ thành công.

“Hai vị lão gia tử?! Liên quan đến Lĩnh Vực nào? Chính trị?”

Vương Phục Hưng lập tức bắt được vấn đề chủ yếu, nhất là “hai vị lão gia tử”, câu nói kia, càng làm cho thân thể của hắn chấn động, thốt ra: “Mặt khác một vị lão gia tử, có phải hay không một cái đạo sĩ?”

Lý Đông Lôi lắc đầu, khẳng định nói: “Những thứ này ngươi về sau liền sẽ biết, bất quá ta có thể nói cho ngươi biết, vị lão gia kia so với Vương lão đi còn sớm, càng sẽ không phải là ngươi mấy ngày hôm trước nhìn thấy Vương khóa thi thể, hoàn toàn không phải một người. Ngươi không được suy nghĩ nhiều.”

Vương Phục Hưng trong nội tâm tình tiết phức tạp, nghĩ tới rất nhiều.

Vương khóa thi thể, hai vị lão gia tử, các loại quân cờ, còn có gia gia trước khi lâm chung lưu cho mình cái bản bút ký kia, giao thiệp với một chút Lĩnh Vực quá sâu thể cho nên lại để cho gia tộc rơi vào tay giặc.

Hai vị lão gia tử là chuyện gì xảy ra?

Các loại quân cờ lại có những cái kia?

Cái kia bản bút ký màu lam bên trên ghi lại cái gì?

Vương gia lúc trước lại là bởi vì sao rơi vào tay giặc, sau lưng có hay không gia tộc khác diễn nhân vật ám muội?

Vương Phục Hưng suy nghĩ xuất thần, trong lúc nhất thời vậy mà ngây dại.

“Ăn cơm! Người bây giờ muốn nghĩ nhiều như vậy có cái gì hữu dụng, có một số việc, thời điểm người đi đầy đủ xa, tự nhiên sẽ phát hiện!”

Lý Đông Lôi trầm giọng quát.

Vương Phục Hưng đột nhiên phục hồi lại tinh thần, áy náy cười cười, gấp một cái đồ ăn bỏ vào trong miệng, hương vị tuy rằng như trước hương thuần, nhưng nuốt xuống sau đó, Vương Phục Hưng lại cảm giác, cảm thấy hơi có chút mùi vị khác.

Ăn xong cơm tối, hai người đi vào thư phòng của Lý Đông Lôi, lần này không đợi Vương Phục Hưng mở miệng, Lý Đông Lôi sẽ đem phần tài liệu kia muốn tới, ngồi ở đằng sau bàn làm việc, mở ra, chăm chú quan sát.

Chẳng qua là lần đầu tiên, liền lập tức lại để cho vị thị ủy thư ký này sắc mặt trở nên khó coi, vừa rồi hiển nhiên triệt để biến mất không thấy gì nữa, toàn bộ bầu không khí thư phòng lập tức bị một cỗ âm trầm áp lực bao phủ.

Lý Đông Lôi nhìn rất chăm chú, tư liệu có chừng ba trang, từng kiện từng kiện sự tình ghi chép không nhiều lắm, nhưng rất kỹ càng, hắn yên tĩnh xem hết, đột nhiên đem tư liệu trùng trùng điệp điệp vỗ vào trên mặt bàn, cả giận nói: “Bại hoại! Bên trong đáng làm sao biết xuất hiện loại con sâu làm rầu nồi canh này, năm gần đây dân chúng nội tâm càng ngày càng táo bạo, đối với xã hội bất mãn, tất cả đều là bị loại bại hoại này ảnh hưởng, lạm dụng chức quyền, xem mạng người như cỏ rác, nhận hối lộ, nuôi bảy tám cái tình phụ, vẫn còn có tình nữ vị thành niên? Hắn, Phung Nhất Định nhân tính đâu? Tính giai cấp đâu?!”

Thanh âm trầm thấp.

Nhưng nghe tại trong lỗ tai Vương Phục Hưng, lại chữ chữ như tiếng sấm, trước mặt lão nhân này, cuối cùng là một trong nhân vật cực kỳ có quyền lực thiên triều, thiên triều ủy viên cục chính trị, một cái thị ủy thư ký thành phố trực thuộc trung ương, nhân vật như vậy nổi giận lên, trên người cái loại không tự giác phát ra uy nghiêm này hầu như ép tới người không thở nổi.

Lý Đông Lôi sắc mặt âm trầm, đã trầm mặc một hồi lâu, mới đưa tư liệu thu lại, cẩn thận từng li từng tí để vào trong ngăn kéo, sắc mặt lạnh lùng nói: “Loại con sâu làm rầu nồi canh này, nhất định phải quét sạch ra khỏi đội ngũ của chúng ta, giữ lại không được.”

Vương Phục Hưng ngồi ở trên ghế sa lon, không nói một lời.

Lý Đông Lôi bình tĩnh một hồi lâu khôi phục trước trầm ổn khí độ, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng, tựa hồ có chút áy náy, nói khẽ: “Đã muộn, Phục Hưng, người về trước đi, về sau không có việc gì nhớ rõ tới nhà ngồi một chút, ta ở chỗ này, vĩnh viễn cho người lưu một đôi bát đĩa.”

Vương Phục Hưng nội tâm xúc động, biểu hiện ra lại bất động thanh sắc, gật gật đầu, bình tĩnh ừ một tiếng, đứng người lên, ý định cáo từ.

Lý Đông Lôi từ trên giá sách rút ra một cái quyền trục, tựa hồ là một bộ tranh chữ, giao cho Vương Phục Hưng, cười nói: “Đưa cho người.”

Vương Phục Hưng nội tâm kinh ngạc, nhưng không có hỏi nhiều, trịnh trọng đem quyền trục nhận lấy, sau đó xuất môn, lái xe rời đi thị ủy đại viện.

Mười giờ tối nhiều chuông thời gian.

Hắn không có đi Phục Sinh quán bar, suy nghĩ một chút, dứt khoát trực tiếp về nhà.

Khoảng thời gian này, quả nhiên không ngoài hắn sở liệu, Hồ Tử Yên Đế cùng Phung Hạo Nhiên cũng không ở, hắn đóng cửa lại, cầm trong tay cái kia bộ quyền trục từ nhà Lý Đông Lôi trong lấy tới mở ra, trước mặt là vài cái chữ to, như có điều suy nghĩ.

Trên quyền trục chữ cũng không nhiều, dùng chính là chữ Khải tiêu chuẩn nhất, một số rạch một cái, đều đặc biệt hữu lực, công chính trầm ổn, rậm rộ!

Tựa hồ là một một trường bối đối với văn bối kỳ vọng.

Hoặc như là một loại nhắc nhở.

“Tại chỗ rất gấp ghe, đi đường ngay!”

Phía dưới là phần Lý Đông Lôi đề tên người gửi.

Vương Phục Hưng yên lặng nhìn mấy chữ này, trầm mặc thật lâu, mới đưa bức tranh chữ thu lại, đi vào gian phòng của mình, đem nó động ở trên tường.

Một giấc, hần ngủ đặc biệt hương vị ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Thế Gian Muôn Vàn Khổ

Vương Phục Hưng khó có được một giấc ngủ ngon, mấy ngày nay trên võ đài Hoa Đình thay đổi bất ngờ, hần tuy rằng không là nhân vật chính nhưng miễn cưỡng coi như là một cái vai phụ tương đối trọng yếu, suy nghĩ nhiều, làm đồng dạng không ít, bàn cờ bị phía sau màn một đôi lại một song đại thủ làm loạn, sau đó làm cho thắng. Bồ cục ban đầu đã hoàn toàn bị vứt bỏ. Đại gia tộc, chính trị phe phái, bản thổ giúp đỡ, hắc đạo xoắn giết, đều muốn phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất nhưng tình thế bây giờ, không thể nghi ngờ là từng cái đại thủ phía sau màn hy vọng nhất thấy, tối thiểu nhất cũng là phía sau màn mấy người kia vật trong đại đa số nguyện ý thấy.

Cái thế giới này, cái gọi là tất nhiên chẳng qua là do vô số ngẫu nhiên xâu chuỗi cùng một chỗ cuối cùng hình thành thế cục, Hoa Đình ổn định nhiều năm, từng mặt đều yên lặng phát triển thực lực, lần này phá cục, hầu như đem cái thế vững vàng này triệt để đánh vỡ, mà chuyện này ngọn nguồn tựa hồ chỉ là bởi vì một người tuổi còn trẻ.

Cục diện tất nhiên hôm nay là một cái ngẫu nhiên trọng yếu nhất rồi.

Bắt lấy một kiện thật nhỏ hoạt động, sau đó vô hạn mở rộng, cái này là chính trị mị lực.

Vương Phục Hưng đồng chí là ngọn nguồn nhưng cũng không phải nhân vật chính, có thể ở bên trong cuộc phong ba này hần cũng là một trong những người được lợi ích, vô cùng quan tâm bàn cờ vạn hướng đi. Hần tuy rằng không có khả năng tả hữu toàn bộ bồ cục nhưng lại đã có năng lực tại trong phạm vi nhỏ sửa chữa quân cờ, hiện tại Nghiêm Thủy Trường bị điều tra, thế lực dưới tay hần cũng ở đây một đêm chia năm xẻ bảy, tư liệu những năm gần đây này lạm dụng chức quyền cũng đưa đến Lý Đông Lôi chỗ đó, tình hình chung đã định, chỉ còn chờ kết quả công bố rồi.

Càng làm cho Vương Phục Hưng phấn khởi là từ chỗ Lý Đông Lôi thu hoạch, tại rất gấp ghe chỗ đi đường ngay, ngăn ngừa mấy chữ, lại đại biểu Lý Đông Lôi đối với thái độ của mình, thân chức vị cao kiêu kỳ nhất đúng là bụng dạ thẳng thắn, nói chuyện làm việc cũng là như thế, tại cao quan bên người đại bí mật mới có thể kêu khổ, bởi vì lãnh đạo mỗi một câu ý tứ, đều muốn dựa vào chính mình đi cẩn thận từng li từng tí phỏng đoán, nhiều khi, đem lời nói được mơ hồ một ít, cũng là bảo hộ thủ đoạn của mình một trong.

Thời điểm khi hần rời đi thị ủy đại viện, Lý Đông Lôi câu kia trong nhà sẽ vì Vương Phục Hưng lưu một đôi bát đĩa mà nói, nhìn như đơn giản, nhưng đem lời nói nói đến nước này, đã đầy đủ trắng ra, kết hợp bức chữ, rất rõ ràng cho Vương Phục Hưng truyền đạt một cái tin tức, chỉ cần hần bước chân đi được đang, Lý Đông Lôi liền nguyện ý đứng ở phía sau hần.

Như thế nào là đường ngay

Không phải một thân chính khí, không phải trách trời thương dân.

Xã hội mạnh được yếu thua, có thể không thiện với lương tâm liền đã đầy đủ.

Đây là thuộc về Vương Phục Hưng hoặc là nói là thuộc về người của Vương gia, đối với một đồng chí mà nói, có tác dụng rất trọng yếu.

Đã ngủ một đêm mộng đẹp, sáng sớm ngày hôm sau Vương Phục Hưng năm giờ rưỡi liền rời giường, vừa mới xuống lầu, ngay tại cửa ra vào thấy một cái thân ảnh bóng bệ xuất trần, mà lấy Vương Phục Hưng thần kinh, đã gặp nàng cũng có loại cảm giác lập tức gốc rễ vô lực.

Hoàng Phủ Linh Tê.

Sáng sớm, nàng lưu lại tại công quán cấp cao nhất ngủ, chạy nơi đây tới làm cái gì?

Chẳng lẽ là đói bụng?

Mấu chốt là nàng như thế nào tìm tới nơi này, lại là thế nào tới?

Vương Phục Hưng nguyên bản rất thanh tĩnh mạch suy nghĩ lập tức lộn xộn đứng lên, đi đến bên người Hoàng Phủ Linh Tê, nhìn chăm chăm vào ánh mắt sáng ngời của nàng, bất đắc dĩ nói: “Sáng sớm đã chạy tới, đứng ở chỗ này làm môn thần?”

“Sư phó nói để cho ta đi theo ngươi.”

Hoàng Phủ Linh Tê chân thành nói, sắc mặt lạnh nhạt, nhưng theo sau câu nói đầu tiên bại lộ ý nghĩ của nàng: “Ngươi đói không?”

Vương Phục Hưng khoe miệng run rẩy, sắc mặt cứng ngắt, cô nàng này dung nhập xã hội tốc độ quá nhiên rất nhanh, không có hai ngày thời gian, vậy mà đã học xong chiến thuật quanh co vòng vèo, chưa nói chính nàng đói bụng mà là hỏi Vương Phục Hưng một câu nhưng muốn biểu đạt ý tứ kỳ thật còn là giống nhau, cái kia chính là nàng đói bụng, muốn ăn cái gì.

“Ta không đói bụng.”

Vương Phục Hưng rất không nề tình giả vờ ngây ngốc.

Hoàng Phủ Linh Tê cuối cùng không có luyện thành da mặt dày trong truyền thuyết, nghe được câu này, hô hấp dừng thoáng qua, tựa hồ có chút mất tự nhiên, nhàn nhạt ồ một tiếng, không nói thêm lời.

Vương Phục Hưng thiếu chút nữa bị tức cười, nữ nhân này làm sao lại có thể đáng yêu đến loại trình độ này? Hắn nhìn Hoàng Phủ Linh Tê đứng ở trước mặt mình tựa hồ có chút ủy khuất nhưng sắc mặt lại trước sau như một bình tĩnh, can đảm vươn tay, đem mái tóc nàng trên trán bị thổi làm có chút lộn xộn sửa sang, rất ôn nhu một cái mờ ám.

Cả trong cả quá trình, Hoàng Phủ Linh Tê đều vẫn không nhúc nhích, trợn to con mắt, nháy mắt cũng không, nhìn hắn, cũng không nói chuyện.

Ngược lại là một phen hào tâm Vương Phục Hưng có chút lúng túng, thu tay lại, vuốt cái mũi nói: “Muốn ăn cái gì?”

“Ta cũng không đói bụng.”

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt nói, tựa hồ có chút tức giận, nàng vẫn là trang phục lưng lún thu thủy trường kiếm một thân đạo bào tay cầm phát trần, tại nơi này sáng sớm, trong hoàn cảnh yên tĩnh, lộ ra càng linh hoạt kỳ ảo cùng thần thánh.

“A, ta đây đi ăn cơm. Ngươi chờ ta trở lại.”

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói, sáng sớm trên chóc nữ nhân này cũng rất có ý tứ.

Hoàng Phủ Linh Tê vẫn còn do dự xuống, hay vẫn là giữ chân lên bước đi theo sau lưng Vương Phục Hưng, không xa không gần một mét khoảng cách, nhắm mắt theo đuôi.

“Ngươi không phải không đói không?”

Vương Phục Hưng trên ghẹo nói, dẫn Hoàng Phủ Linh Tê, đi ở phía trước, phụ cận thì có một nhà hai mươi tư tiếng đồng hồ buôn bán vĩnh viễn cùng sữa đậu nành, gần như vậy khoảng cách, thật cũng không phải lái xe.

“Sư phó nói để cho ta đi theo ngươi.”

Hoàng Phủ Linh Tê lần nữa chuyển ra kinh điển lời kịch, bình tĩnh nói, ngữ khí không hề biến hóa.

Cô nàng này tựa hồ thật sự cùng trên đời đại đa số tham giận si triệt để ngăn cách bình thường, tâm lạnh như nước, yên lặng đậm bạc, dường như mặc kệ thân ở loại cảnh ngộ nào, nàng đều có thể nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, đơn thuần mà không đơn giản đứng thẳng cái thế giới này, dường như đi thể độc lập, dùng một loại ánh mắt cực kỳ đậm đặc nhìn sau lưng người phía trước, nhìn mình chung quanh hết thấy.

“Không cần, ta chính là ăn một bữa cơm mà thôi, lập tức sẽ trở lại, đi theo ta làm cái gì?”

Vương Phục Hưng có chút hào sảng phát phát tay, tiếp tục nói: “Không cần làm phiền rồi.”

Hoàng Phủ Linh Tê nâng lên con mắt, nhìn Vương Phục Hưng liếc, bình tĩnh như trước: “Sư phó để cho ta đi theo ngươi ăn cơm.”

Vương Phục Hưng: ” ”

Vĩnh viễn cùng sữa đậu nành nguồn gốc muốn truy lại đến đời trước kỷ năm mươi năm đời, lúc ấy đợi một đám nguyên quán tại Đại Lục nhưng lại rời nhà xuất ngũ lão Bình bức bách tại sinh kế, tại Đài Bắc tổ chức thức ăn nhanh chút tiểu tạp, mài sữa đậu nành, nướng bánh, chiên bánh tiêu, dần dần tạo thành một mảnh quán cung ứng đồ ăn sáng, cái này cùng sữa đậu nành đời trước, 82 năm do Đài Loan công ty hữu hạn thực phẩm hồng kỳ chính hợp, hơn nữa sáng lập nhãn hiệu, 95 năm vượt qua Đại Lục, đến nay đã phát triển trở thành văn hóa ẩm thực Đài Loan một tấm danh thiếp, vĩnh viễn cùng sữa đậu nành chiêu bài, cũng mở khắp nơi đại giang nam bắc.

Vương Phục Hưng mang theo Hoàng Phủ Linh Tê đi tới, bởi vì khoảng thời gian này còn sớm, ngoại trừ phục vụ viên bên ngoài cũng không có khách nhân khác, cân nhắc đến nữ nhân bên cạnh trạng thái đói khát ở dưới sức ăn kinh người, hắn đã gọi năm cái bánh tiêu, hai chén sữa đậu nành, chọn mấy phần tiểu dưa muối cùng Hoàng Phủ Linh Tê tùy ý tìm chỗ ngồi xuống.

“Vì cái gì không lưu lại tại công quán cấp cao nhất? Bên kia hoàn cảnh không tệ, hơn nữa ta nhớ được ngươi rất thích bữa sáng bên kia, tiểu vũ cũng ở bên kia, ngươi nhàm chán cũng có thể tìm nàng trò chuyện, xem tivi các loại, tổng so với đi theo ta chạy loạn khắp nơi muốn đỡ một ít. Ta cũng sẽ đi gặp các ngươi.”

Vương Phục Hưng bắt đầu dĩ nói, hắn là cái tiêu chuẩn nam nhân, tự nhiên hy vọng bên người cả ngày cũng có thể đi theo một cái có thể nói nữ nhân

hoàn mỹ, Hoàng Phủ Linh Tê rất phù hợp yêu cầu nhưng vị tỷ tỷ này cử chỉ cách ăn mặc cũng quá khác loại, Vương Phục Hưng trong nội tâm thừa nhận năng lực cường đại, thế nhưng được cô kỳ người khác cảm thụ không phải?

“Sư phó để cho ta....”

“Tốt rồi tốt rồi, ta biết rõ, lão nhân kia là để cho ngươi đi theo ta, có thể hần bây giờ không có ở đây rồi, a, không phải. Là đi trở về. Chẳng lẽ ngươi tự cũng không lười? Ta trong khoảng thời gian này sẽ rất bề bộn, một hồi nếm qua điểm tâm muốn đi Sở gia một chuyến, giữa trưa có một bữa tiệc đi ứng phó, buổi chiều muốn đi Thiên đô đô thị giải trí, buổi tối đi phục sinh quán bar, ngươi cùng ở bên cạnh ta không mệt mỏi sao?”

Vương Phục Hưng cười khổ nói, hần đây cũng không phải kiếm cớ, hôm nay muốn làm chuyện gì, đều là hần tối hôm qua trước khi ngủ cũng đã kế hoạch tốt.Nếu như không có có chuyện xảy ra mà nói, bình thường đều làm từng bước hoàn thành, cùng mỗi người gặp mặt, ăn cơm, uống rượu, đối mặt ai, dùng cái gì biểu lộ, nói cái gì lời nói, hần bình thường đều trong đầu sớm diễn thử một lần. Như vậy đợi ngày hôm thời điểm song phương gặp mặt, hần ở đây muốn đạt tới mục đích mình muốn sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Vương Phục Hưng bây giờ đối với Yên Đế dùng số liệu đến phân tích sự tình cách làm càng ngày càng thói quen, thế cho nên hần mỗi một ngày trở về, tại kế hoạch hết ngày hôm sau sự tình, đều đem cùng ngày chuyện phát sinh ghi chép lại, sau đó tại đằng sau chấm điểm, sáu mươi phân phía dưới là cần kiểm nghiệm nghĩ lại đây, sáu mươi phân đến tám mươi phân là bình thường, tám mươi phân trở lên tốt, điểm tối đa tức thì đại biểu cho không chê vào đâu được, hần bây giờ mục tiêu không tính lớn, đối mặt mỗi ngày đều muốn gặp mặt không cùng người vật, bình thường đều tranh thủ tám mươi phân trở lên, cũng không có tận lực theo đuổi điểm tối đa.

Hoàng Phủ Linh Tê không nói gì, mặt to thần thái sáng láng nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, gọng gàng dứt khoát nói: “Vậy còn ngươi? Không mệt mỏi sao?”

Vương Phục Hưng trong lúc nhất thời vậy mà sững sờ tại nguyên chỗ, không biết trả lời thế nào.

Mệt không?

Hần không cảm thấy.

Khó sao?

Hần cuộc đời hai mươi lăm năm trong thời gian, làm sao từng không mệt không khổ qua?

Từ khi bắt đầu biết chuyện đã bị gia gia dạy bảo, Bát Cực Quyền, khoác trên vai quẻ chương, cầm lấy một nhánh cây dựa theo các loại sáo lộ đi luyện kiếm, mỗi một chiêu, mỗi nhất thức, chỉ cần tại lão gia tử trong mắt hơi có chút không hợp lệ địa phương cũng sẽ bị trừng phạt luyện mười lần, trăm lượt, mỗi ngày đều là kiên trì năm giờ rưỡi rồi giường, gió mặc gió, mưa mặc mưa, chẳng phân biệt được hè nóng bức ngày đông giá rét khoa tay múa chân.

Lên tiểu học trước xem《 tư trị thông giám 》, xem《 Tôn Tử binh pháp 》, lên tiểu học sau cũng ở đây xem, sơ trung đang xem, cao trung đồng dạng là như thế, hai quyển sách, hầu như nương theo lấy từ nhỏ đến lớn con đường phát triển trải qua, luyện công phu, đọc sách. Ngẫu nhiên cùng Hồ Từ Yên Đế chạy ra ngoài chơi cả buổi, sau khi trở về bị lão đầu tử hung hăng răn dạy.

Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của hần tựa hồ vẫn luôn là như vậy, khổ cực không khổ, mệt mỏi cũng không phiền hà, hoàn cảnh buồn tẻ mà không thú vị, sinh sôi mãi ra hần một bộ trầm ổn hư không tương nổi tính cách.

Năm đó gia gia qua đời, dùng một loại phương thức gần như tàn nhẫn, đem phục hưng gia tộc trọng trách đặt ở trên người hần, lúc kia, còn không có qua sinh nhật hai mươi tuổi Vương Phục Hưng cái eo như trước thẳng tắp, nhưng có cảm giác không thờ nổi.

Cùng Hồ Từ, Yên Đế, Phương Hạo Nhiên cảm rở Kinh Thành, mang theo Vương Phục Vũ đệ đệ, nghỉ hè nghỉ đông đều bởi vì tiền sinh hoạt cùng học phí giấy gạo.

Công trường chuyển gạch, trong tiệm cơm rửa chén đĩa, đã làm quán bar nhân viên phục vụ, cũng bị khách nhân dội rượu lên mặt.

Vì cái gì? Chẳng qua là con mẹ nó mấy trăm khối tiền tiền lương mà thôi.

Cuộc sống như vậy, nói không khổ, nói không mệt, ai mà tin?

Đại nhị [ĐH năm 2] nộp cái có tiền bạn gái, ra đi ăn cơm, đi ra ngoài thuê phòng, đều là cái kia gọi Diệp Vũ Yên nữ hài thanh toán, nhưng mãi cho đến tốt nghiệp, hần đều không có cho nàng muốn qua một phần tiền.

Lúc kia, nàng cam tâm. Hần cũng thế.

Sau khi tốt nghiệp, nàng đi nước ngoài, mà hần cũng cầm lấy Diệp Thiên cho một trăm vạn bắt đầu gây dựng sự nghiệp, cắn răng liều mạng đến tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Hần thành công.

Nàng chết rồi.

Loại kết quả này, có thể không đau nhức không đau?

Cái kia tang lễ, hấn quý, lại lần thứ nhất đỡ đòn trên người trọng trách, đứng thẳng lên eo, gắt gao nín lấy trong nội tâm cổ này từ điển cuồng oán khí, đàn độn rồi gần một năm thời gian, rút cuộc bắt đầu trở mình.

Gặp Sở Tiền Duyên, gặp Hạ Thẩm Vi, gặp Đường Yên Ninh, Ngự Tiểu Vũ, thậm chí ngồi ở trước mặt hấn Hoàng Phủ Linh Tê.

Nhưng cho tới bây giờ, hấn vẫn còn là đề nén cái gì, từng bước một hướng lên.

Thế gian muôn vàn khổ, khổ, mệt mỏi, đau đớn, chịu đựng ráng chịu đi, cũng thành thói quen.

Hoàng Phủ Linh Tê nhìn Vương Phục Hưng ngẩn người xuất thần sắc mặt đờ đẫn mà chết lặng, nội tâm không có tồn tại đột nhiên co lại, lần thứ nhất không có đem lực chú ý đặt ở bên trên đồ ăn trước mặt, mà là nhìn khuôn mặt của hấn, nói khẽ: “Tất cả đều là vô căn cứ, hết thấy đầy hứa hẹn đều là bọt nước, như lộ cũng như điện, coi như thế xem.”

Tiếng nói thanh tịnh, ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lưng đeo trường kiếm nữ nhân Phật Đạo song tu, trên người hơi thở thần thánh đột nhiên mãnh liệt đứng lên.

Vương Phục Hưng khoe miệng giật giật, lộ ra một tia khinh thường đường cong, lạnh lùng nói: “Nói nhảm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Thích Không Thích

Hoàng Phủ Linh Tê đối với Vương Phục Hưng cũng không có quá phản cảm, chẳng qua là nhú mày, nhẹ giọng thở dài, hồng trần nghiệp chướng, coi như là người bình thường còn muốn nhớ lấy củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, huống chi Vương Phục Hưng nhân vật đem tất cả trọng trách đều áp tại trên người mình, nói buông dễ vậy sao? Nàng trộm nhìn lên Vương Phục Hưng, tuy rằng bình tĩnh như trước nhưng không giống vừa rồi như vậy chết lặng, Hoàng Phủ Linh Tê tâm tình lại không hiểu thấu lặng yên vui vẻ, kẹp lên bánh quẩy mở ra cái miệng nhỏ nhắn cắn một cái, ăn rất ngon ngọt.

Vương Phục Hưng không đói bụng, hơn nữa trong lúc đó tựa hồ không có hứng thú ăn, chẳng qua là yên lặng uống một ly sữa đậu nành, đợi Hoàng Phủ Linh Tê đem bữa sáng giải quyết xong xong mới đi ra ngoài, thời gian đã gần 6:30, tăng thêm vừa mới ăn cơm xong, muốn luyện công buổi sáng là không thể nào. Vương Phục Hưng vẫn như cũ rất có phạm mà đi ở phía trước, hai tay thả ở sau ót, nhẹ nhàng lắc lư, kỳ thật hấn ngược lại là rất muốn lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê bàn tay nhỏ bé đấy, hoặc là đem nàng kéo đi ở trên đường cái, cảm giác kia tuyệt đối không tầm thường.

Đầu năm nay, không phải đại hiệp dám ôm một thần thánh đạo cô tướng mạo xinh đẹp rêu rao khắp nơi thật là, coi như là hiện tại người vây xem không nhiều lắm nhưng không tôn trọng thần thánh khoái cảm cũng đầy đủ thỏa mãn trong lòng một đồng chí.

“Về trước đi tắm, buổi sáng ta muốn xuất môn một chuyến. Ân, lần này ngươi thật không cần đi theo, giữa trưa ta tận lực trở về.”

Vương Phục Hưng nói khẽ, nói phân nửa liền Thấy Hoàng Phủ Linh Tê ngẩng đầu, tranh thủ thời gian lại thêm một câu.

Hắn buổi sáng kế hoạch muốn đi Sở gia cùng Sở Thành Võ nói chuyện, thuận tiện nhìn xem Sở Tiền Duyên đấy, gần nhất trong khoảng thời gian này Hoa Đình động tác rất kịch liệt, tại Sở gia cùng Vương Phục Hưng hai phương diện tạo áp lực xuống, Sở đại tiểu thư chỉ có thể tạm thời ở lại nhà, nhằm chán liền lên mạng xem tivi, cùng Vương Phục Hưng gửi nhắn tin, mình đi qua nhất định là cùng nữ lão sư xinh đẹp thân mật một phen đấy, mang theo Hoàng Phủ Linh Tê qua, đến lúc đó chỉ sợ Sở đại tiểu thư trong con tức giận nhìn cũng sẽ không nhìn mình, còn thân mật cộng lòng a.

Hoàng Phủ Linh Tê vừa muốn nói chuyện, chuông điện thoại di động Vương Phục Hưng đột nhiên vang lên, thời gian chưa tới bảy giờ, Vương Phục Hưng nhú mày, lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, có chút ngoài ý muốn, dĩ nhiên là Lam Thiên Vũ dậy sớm, Vương Phục Hưng trong nội tâm có chút nhảy lên, đề xuống nút trả lời, tỉnh táo nói: “Lam ca, sớm như vậy, chuyện gì?”

” Khẳng định ngươi đoán không được là cái gì.”

Lam Thiên Vũ cười ha hả nói, ngữ khí nhẹ nhõm, trước bán đi cái chỗ hấp dẫn.

Vương Phục Hưng nội tâm có chút trầm tĩnh lại, nhìn bộ dáng này, tựa hồ cũng không phải chuyện xấu, hấn đối với Lam Thiên Vũ rất yên tâm, trước mắt đồ vật đoạt từ Nghiêm Thủy Trường bên kia hấn đều giao cho Lam Thiên Vũ đến quản lý, trước mắt còn không có đi thăm một lần, đây cũng không phải nói Vương Phục Hưng đồng chí tin tưởng trung thành mà là rất rõ ràng hấn không có lựa chọn. Đồ vật trên tay Nghiêm Thủy Trường, hấn có thể giúp đỡ người khác quản lý đứng ở trước sân khấu, nhưng một khi ư nuốt vào không có có chỗ dựa không có bối cảnh, tại hôm nay dưới áp lực thanh thế phóng đại Sở gia, hấn cho dù có lớn mật cũng ngu không ngon giấc.

“Chuyện gì đều có thể lại để cho lam ca thất thố? Nói nghe một chút.”

Vương Phục Hưng cười nói, bước chân không tự giác chậm lại, đợi Hoàng Phủ Linh Tê cùng mình vai kề vai sát cánh về sau mới nhìn giống như vô tình ý vờ tay ra, đem Thần Tiên tỷ tỷ bàn tay nhỏ bé nắm ở trong tay.

Hoàng Phủ Linh Tê thân thể mãnh liệt ngừng một chút, ánh mắt nghi hoặc nhìn thoáng qua bên người Vương Phục Hưng, kết quả lại thấy cái thẳng kia nghiêm trang gọi điện thoại bộ dạng, nâng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng gật gật, không có gãy giữa ra được cũng liền không gãy giữa nữa, tùy ý Vương Phục Hưng lôi kéo.

Hơi lạnh, mềm mại, mềm mại.

Đây là Vương Phục Hưng cảm giác đầu tiên, nắm trong tay, vậy mà làm cho người ta có ý tưởng không bao giờ nữa nguyện ý buông ra, Vương Phục Hưng cánh tay nhẹ nhàng dùng sức, đem Hoàng Phủ Linh Tê hướng bên cạnh mình kéo gần lại một điểm, nghe mùi thơm của cơ thể trên người nàng tự nhiên nồng đậm, muốn tiếp tục vuốt ve bàn tay nhỏ bé của nàng, Hoàng Phủ Linh Tê sau lưng lần thu thủy trường kiếm tựa hồ cảm nhận được chủ nhân tâm tình không bình thường, bắt đầu kịch liệt lay động.

Vương Phục Hưng nội tâm nhảy dựng, tranh thủ thời gian buông tha cho ý nghĩ kia, nắm tay Hoàng Phủ Linh Tê, lẳng lặng đi về phía trước, hai người khoảng cách kéo gần lại một ít, trên người nàng mùi thơm của cơ thể cũng càng đậm lên.

Giữa nam nữ đánh cờ nói phức tạp kỳ thật bất quá chính là thăm dò qua đi ngời tiến ta lui, nắm giữ đối phương tiết tấu, chính là chiếm cứ quyền chủ động.

Toàn bộ quá trình nói rất dài nhưng chỉ có vài giây đồng hồ mà thôi, Lam Thiên Vũ dùng thoáng qua sau đã mở miệng nói chuyện, thanh âm nghiêm túc nói, trầm giọng nói: “Lương Cảnh Ngọc muốn gặp ngươi.”

“A?”

Vương Phục Hưng neho mắt lại, ánh mắt lập loè, nghe nói đệ nhất đại sát khí bên người Nghiêm Thủy Trường xuất từ trường học, đối với trường học tổ chức thần bí, hẳn vẫn luôn có hứng thú, hành khúc câu lạc bộ giao thủ qua một lần, những người kia mặt đối với mình tuy rằng chưa đủ nhìn, nhưng thả trong xã hội dưới mặt đất, mỗi cái đều xem như một đường hảo thủ, nghiêm chỉnh nếu như có thể đem ngôi trường học đều nắm giữ ở trong tay mà nói, cái loại tình cảnh tuyệt vời này coi như là Vương Phục Hưng cũng không kim lòng được nội tâm kích động lên.

“Ở đâu?”

Hắn nhẹ giọng hỏi, kiệt lực lại để cho thanh âm của mình giữ vững bình tĩnh, nhưng nắm Hoàng Phủ Linh Tê tay, lại lặng yên rất nhanh.

“Tại nhà của ngươi dưới lầu.” Lam Thiên Vũ cười nói: “Nếu như ngươi đang ở nhà mà nói, chúng ta bây giờ liền đi lên.”

“Ta lập tức đến nhà. Các ngươi chờ một chút.”

Vương Phục Hưng cười nói, cúp điện thoại, không kim lòng được nhanh hơn bước chân.

“Buổi chiều không cần đi Thiên đô rồi, một hồi ta muốn gặp ngươi, sau đó đi Sở gia, buổi chiều có thời gian bồi ngươi đi mua mấy bộ quần áo, ngươi liền một thân đạo bào a? Nhất định đổi đi cho ta!”

Vương Phục Hưng rất bá đạo mà nói.

Hoàng Phủ Linh Tê có chút do dự xuống, tùy ý Vương Phục Hưng lôi kéo đi về phía trước, gật đầu nói: “A.”

Tiến vào cư xá chỗ ở, cách khoảng cách rất xa, Vương Phục Hưng liền phát hiện hai đạo thân ảnh đứng tại trước tòa nhà mình ở, đối phương tựa hồ cũng phát hiện bọn hắn, nhìn hai người tay kéo đi tới, Lam Thiên Vũ trước tiên trừng to mắt, lẩm bẩm “Cực kỳ khủng khiếp a, người trẻ tuổi kia đối phó nữ nhân quả thật có một bộ thủ đoạn đặc biệt, lúc này mới vài ngày, thì có loại này tiến triển, tại qua một tháng sẽ là dạng gì?”

Đã từng đệ nhất cao thủ dưới trướng Nghiêm Thủy Trường, Lương Cảnh Ngọc sắc mặt bình tĩnh, không biết vì cái gì, hẳn nguyên bản một đầu tóc đen hôm nay nhuộm thành hỏa hồng sắc, dáng người thon dài cao ngất, tướng mạo tuy rằng bình thường, nhưng coi như là tuấn tú lịch sự rồi.

Chỉ có điều theo đối diện hai người càng chạy càng gần, Lương Cảnh Ngọc sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Lam Thiên Vũ tựa hồ cũng đã nhận ra cái gì, ánh mắt nhìn Vương Phục Hưng cũng dần dần chuyển dời đến trên người Hoàng Phủ Linh Tê.

Thần thánh. Thuần khiết.

Một thần nếu như không bị Vương Phục Hưng lôi kéo tay hầu như muốn bồng bềnh thuận gió mà đi thánh khiết khí thể không kiêng nể gì cả bạo phát đi ra!

Đi theo bên người Vương Phục Hưng tuy rằng cách ăn mặc quái dị nhưng không có gì khác người, theo từng bước một đi vào, cổ này thánh khiết khí chất triệt để áp qua Lương Cảnh Ngọc một thân tà khí!

Lương Cảnh Ngọc sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn chăm chăm vào Hoàng Phủ Linh Tê bị Vương Phục Hưng nắm tay, cổ nén dục vọng hướng lui về phía sau,

đứng tại nguyên chỗ.

Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Lương Cảnh Ngọc, sau lưng làn thu thủy trường kiếm kịch liệt run rẩy, boong boong kiếm mình.

Ngay tại thời điểm Lương Cảnh Ngọc sắp chịu đựng không nổi, Vương Phục Hưng nhìn như vô tình ý đã có công khai néo néo Hoàng Phủ Linh Tê bàn tay nhỏ bé, lạnh lẽ nói: “Đều là người một nhà.”

Hoàng Phủ Linh Tê khí thế lập tức thu liễm, tôi cũng nhanh đi cũng nhanh, chẳng qua là thời gian một cái nháy mắt, liền biến thành nữ nhân bình thường đứng ở bên người Vương Phục Hưng.

Lương Cảnh Ngọc trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh, kinh nghi bất định nhìn Hoàng Phủ Linh Tê, đã trầm mặc thật lâu, mới hướng về phía Vương Phục Hưng vờn tay nói: “Vương ca, người mạnh khỏe.”

Âm điệu thanh thúy dễ nghe, gần như mềm mại vũ mị.

Vương Phục Hưng nhú lông mày, có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, vờn tay cùng hấn nắm chặt lại, gật gật đầu xem như đáp lại.

Hoàng Phủ Linh Tê con mắt lại càng thêm lạnh lùng rồi.

“Lên trước đi, đi lên mọi người chậm rãi trò chuyện.”

Lam Thiên Vũ cười đứng ra hòa giải nói, nội tâm cũng âm thầm nghi hoặc, hôm nay bầu không khí, tựa hồ không hợp lắm.

Vương Phục Hưng buông ra tay Lương Cảnh Ngọc, cười nói: “Lam ca nói rất đúng, chúng ta đi lên.”

Hắn cùng Hoàng Phủ Linh Tê đi ở phía trước.

Lam Thiên Vũ cùng Lương Cảnh Ngọc đi ở phía sau.

Vương Phục Hưng cầm cái chìa khóa mở ra cửa chống trộm, đem tất cả mọi người mời vào nhà, ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách, khuôn mặt tươi cười rút cuộc chậm rãi thu liễm, híp mắt, không nhanh không chậm nhìn Lương Cảnh Ngọc, lạnh nhạt nói: “Người từng đi ám sát ta.”

Ngữ khí mặc dù nhạt, nhưng là khẳng định ngữ khí.

Lam Thiên Vũ âm thầm cả kinh, lại bất động thanh sắc.

“Vâng.”

Lương Cảnh Ngọc không e dè thừa nhận.

”Hưng thủ Khải Duyệt khách sạn sân thượng, hưng thủ nhà hàng Tây toilet ám sát ta, lúc trước hưng thủ trước cửa lầu Thính Phong bắn ta một súng. Ba lượt, đều là người làm a?”

Vương Phục Hưng không nhanh không chậm nói, dáng tươi cười lại càng lạnh lẽo.

Ngữ khí không hùng hổ dọa người, giống như là kéo việc nhà bình thường.

Lương Cảnh Ngọc lại một hồi da đầu run lên, gật đầu nói: “Vâng.”

“Vì cái gì?”

Vương Phục Hưng không nhẹ không nặng hỏi một câu, toàn thân khí thế trong khoảnh khắc biến mất vô tung, xiết chặt bụng lỏng, khí cơ dẫn dắt, thiếu chút nữa lại để cho Lương Cảnh Ngọc thổ huyết, coi như là đi theo bên người Nghiêm Thủy Trường cũng chỉ là tuân thủ lấy trường học quy tắc vậy mà đối mặt cái kia cùng mình không sai biệt lắm người trẻ tuổi kính sợ đứng lên.

“Thi hành mệnh lệnh, vì còn sống!”

Lương Cảnh Ngọc ổn rồi ổn tâm tình, trầm giọng mở miệng nói.

Vì còn sống.

Lại là câu nói này.

Vương Phục Hưng có chút xuất thần.

Đơn giản một câu a, Lam Thiên Vũ là vì còn sống, Nghiêm Thủy Trường là vì còn sống, Lương Cảnh Ngọc cũng thế.

Đại tướng nơi biên cương, một phương chư hầu, hắc đạo cự đầu, giới kinh doanh cá sấu lớn, đầy tớ người bán hàng rong, thậm chí là mình, cùng với Hoàng Phủ Linh Tê bên người so với Thần Tiên còn Thần Tiên hơn, nói cho cùng ai mà không phạm phu tục tử? Ai mà không bởi vì còn sống? Vì sống rất tốt?

Đây là bản năng, cũng là nhân tính.

Vương Phục Hưng nhẹ nhàng nheo mắt lại, nhìn lương Cảnh Ngọc, nói khẽ: “Rất tốt. Người tới đi theo ta, có thể vì ta làm cái gì?”

Lương Cảnh Ngọc hầu như không có nửa điểm do dự, từ trên ghế salon đứng lên, xoay người, trầm giọng nói: ” giết người cho người!”

“Tốt. Tốt. Tốt.”

Vương Phục Hưng liền tiếp nói ba tiếng, lạnh nhạt nói: “Ngoại trừ giết người, ta còn muốn muốn Tần gia tại Hoa Đình trường học, có vấn đề hay không?”

“Không có.”

Lương Cảnh Ngọc mở miệng nói.

Vương Phục Hưng lạnh nhạt gật đầu, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn hướng mình thân phục đại sát khí, quyết đoán nói: “Giết Thiên đô đô thị giải trí Tiểu Tứ. Thanh Phố sẽ là của người!”

Lương Cảnh Ngọc sắc mặt không hề biến hóa, cứng rắn như nham thạch, gật gật đầu, không chút do dự rời đi.

Giết người sao, hắc ám hiểu nhất rồi.

Hoàng Phủ Linh Tê ngồi ở bên cạnh Vương Phục Hưng, nhìn lương Cảnh Ngọc đi ra ngoài, thật lâu, mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Ta không thích hắc.”

“BA~.”

Vương Phục Hưng một cái tát vỗ vào đùi nàng cạnh ngoài, xúc tu mềm mại có co giãn.

Hoàng Phủ Linh Tê bỗng nhiên quay đầu, trừng mắt, nam nhân này buổi sáng hôm nay tựa hồ đặc biệt lão xược, vừa định phát tác, lại thấy Vương Phục Hưng vẻ mặt nghiêm túc thâm trầm nói một câu: “Người yêu thích ta là đủ rồi.”

Hoàng Phủ Linh Tê nội tâm một lời tức giận trong khoảnh khắc biến mất vô tung, hung hăng quay đầu đi, không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Vương Phục Hưng đi lại để cho Lương Cảnh Ngọc giết Tiểu Tứ, đến không có ý tứ gì tỏ chết giết chó mà là viên quân cờ này khống chế trong tay hắc có quá nhiều chuyện xấu, không nắm chắc tốt.

Tối hôm qua Tần Thiên Kiều phái ra hai cái sát thủ bị hắc bóp chết, thời điểm Vương Phục Hưng gọi điện thoại cho Tiểu Tứ gọi hắc đến nhặt xác, hắc trầm mặc cũng đã rất có thể nói rõ vấn đề. Lúc trước hắc bị buộc dựa vào chính mình là vì một đoạn ghi âm, sự kiện Hoàng Vân Hạo rơi đài hắc ở trong đó tuy rằng không có ra cái gì lực, thế nhưng đoạn ghi âm chảy truyền đi chắc chắn sẽ không có người tin tưởng trong sạch của hắc, đến lúc đó Nghiêm Thủy Trường thứ nhất sẽ đối với hắc trả thù, nhưng hiện tại không giống nhau, Hoàng Vân Hạo đã xong, Nghiêm Thủy Trường cũng xong rồi, mà hắc lại ở ngoài mặt nằm trong tay thanh phố, cái kia đoạn ghi âm lưu truyền ra đi chỉ có điều sẽ để cho hắc tăng thêm rất nhiều bêu danh mà thôi. Vô độc bất trượng phu, tại hắc đạo trong pha trộn lại có cái lão đại nào không phải cả ngày bị người nguyên rửa chết không yên lành sinh con trai không đánh rắm hay sao?

Hắc không quan tâm.

Dù cho về sau hắc ngồi tại trên vị trí này không muốn phát triển một bước, đứng ở thanh phố khu, tiền tài mỹ nữ cũng đầy đủ hắc hưởng dụng cả đời.

Vì vậy Tiểu Tứ tâm tư liền trở nên có chút lung lay, ý tưởng càng nhiều, tại thời điểm Vương Phục Hưng gọi hắc phái người đi nhặt xác, thì có một lát do dự.

Vương Phục Hưng không để cho chịu đựng bất cứ chút do dự nào.

Hắn không tin trung thành nhưng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ hạ của mình tại thời điểm đối với mình mệnh lệnh lưỡng lự, giết là biện pháp tốt nhất, như vậy một đôi so với, hắn nói tiếp đến mình mệnh lệnh lập tức liền đi làm lương Cảnh Ngọc cũng càng thoả mãn.

Là người làm chuyện lớn, sự tình tất thân cung đó là Gia Cát Lượng, cuối cùng rơi vào một cái kết cục vất vả lâu ngày thành tật, tội gì đến quá thay a? Hắn hiện tại muốn làm chẳng qua là đối với Lương Cảnh Ngọc phát ra mệnh lệnh, về phần đối phương như thế nào làm, không phải sự tình hẳn suy tính.

“Lam ca, chuyện tình gần nhất tương đối nhiều, vừa mới tiếp thu một bộ phận địa bàn chưa kịp nhìn, hiện đang phát triển như thế nào đây?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, có chút áy náy, Lam Thiên Vũ đúng là người rất có năng lực, bằng không thì cũng sẽ không trở thành Nghiêm Thủy Trường thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng chỉ thủ, hơn nữa hắn xã hội lịch duyệt xa so với chính mình muốn thâm hậu, cho nên thời điểm Vương Phục Hưng đối mặt hắn, một mực bảo trì thích hợp tôn kính.

“Bắt đầu hỗn loạn hai ngày, tình huống bình thường, địa bàn giao tiếp hoặc là có chút trảng từ đối lão bản, sinh ý khó tránh khỏi có chỗ ảnh hưởng, nhưng hiện tại đã bị ngăn chặn. Những huynh đệ kia hay vẫn là rất cho ta mặt mũi, hiện tại chẳng qua là nhất thời tình huống mà thôi, tối đa một vòng, sinh ý liền sẽ nhanh chóng khôi phục. Các loại quán bar, KTV, hộp đêm, Dịch Bar, khách sạn, tiệm cơm, thậm chí sòng bạc, rất nhiều người đều cho người đến đưa tiền, một tháng đại khái thì có hai nghìn vạn thu nhập. Đây chỉ là tình huống bình thường, nếu như tình huống đặc thù một chút, sẽ thêm nữa, gấp bội cũng không phải là không được đấy. Rất nhanh liền sẽ trở thành ngàn vạn phú ông, cảm giác như thế nào đây?”

Lam Thiên Vũ cười nói, vốn muốn hút thuốc, nhưng Thấy Hoàng Phủ Linh Tê ở đây, vô thức bỏ đi ý nghĩ này, hắn nhìn thoáng qua nam nhân trẻ tuổi sắc mặt bình tĩnh trong ánh mắt một tia kinh ngạc lại như thế nào đều không che giấu được, có chút cảm khái, người trẻ tuổi kia trèo lên tốc độ cũng quá nhanh một chút, không đến hai tháng thời gian, đệ tử nghị hệ cũng không có qua hết, hắn làm mất đi một người bình thường tháo chạy đến loại độ cao này, tuy rằng như trước không tính là Hoa Đình dưới mặt đất xã hội Cự Đầu, nhưng lại là tuyệt đối hắc đạo mới thành tú rồi.

Gặp gỡ thứ này, quả nhiên là khó mà nói đấy, rất nhiều người tin tưởng có quý nhân thuyết pháp, chỉ bất quá hắn trúng mục tiêu quý nhân, có phải hay không hơi nhiều chút ít?

Vương Phục Hưng hô hấp có chút dồn dập.

Một tháng. Hai nghìn vạn. Đây là cái khái niệm gì? Chưa tới nửa năm thời gian mình liền có thể tài sản qua ức, là bao nhiêu người tiền tài cả đời cũng xài không hết?

Vương Phục Hưng neho mắt lại, móc ra hộp thuốc lá, hắn ngược lại là không có cổ kỵ Hoàng Phủ Linh Tê ở một bên, ném cho Lam Thiên Vũ một cây, mình cũng nhen nhóm một cây, hít một hơi thật sâu, mới dần dần trấn định lại.

Người bình thường làm người có dã tâm mới có thể hướng lên trên, nhưng có lương tâm, mới có thể làm chính thức người trên.

Hắn hé mắt, ngửi khí tinh táo nói: “sòng bạc huyện Sùng Minh hai nhà trước mắt đều là của mình?”

“Một nhà tham cổ, một nhà là Nghiêm Thủy Trường mình lấy tiền xử lý đấy, quy mô không rất lớn, nhưng tính ẩn nấp không sai.”

Lam Thiên Vũ không biết Vương Phục Hưng muốn nói gì, đơn giản giới thiệu tình hình bên dưới.

“Sùng Minh huyện kia tự chúng ta sòng bạc lưu lại, địa bàn của hắn toàn bộ giao cho Sở gia.”

Vương Phục Hưng lẳng lẳng nói, hít một hơi thuốc lá, ánh mắt thuần túy, không có nửa điểm tâm tình không muốn. Hắn đi cho tới hôm nay một bước này, khoảng cách phục hưng gia tộc vẫn như cũ chênh lệch cách xa vạn dặm, Sở Thành Võ hắn đã từng nói qua hắn biết làm chỗ dựa của mình, cũng không làm lão bản của mình, đơn giản một câu, liền đem hai người về sau lợi ích cùng phân cắt đi ra, nói cách khác hôm nay đây hết thấy coi như là Vương Phục Hưng không cho Sở gia cũng sẽ không bị chửi Bạch Nhãn Lang, nhưng có qua có lại mới toại lòng nhau, lại để cho Vương Phục Hưng đem đây hết thấy đều độc chiếm, hắn thực làm không được.

Vương Phục Hưng đồng chí có lẽ không tính thiện lương, nhưng đối với cùng người thân cận mình, vẫn luôn đối xử rất tử tế, Yên Đế, Hồ Tử, hai cái này từ nhỏ cùng ở bên cạnh hắn bạn bè, một năm nay có lẽ qua không tốt, có thể chưa từng có bị thua thiệt.

Sở Thành Võ cũng giống như thế, không có nguyên nhân khác, chỉ là bởi vì hắn là thúc thúc Sở Tiền Duyên, trình độ nào đó mà nói, cũng là người dẫn đường mình tại trên con đường này.

Lam Thiên Vũ bắt đầu có chút kinh ngạc, nhưng lập tức thoải mái, biểu lộ chậm rãi, đầu lông mày đều trầm tĩnh lại, ý vị thâm trường nói: “Trọng cảm tình là chuyện tốt, nhưng cũng không thấy được tất cả đều là chuyện tốt a.”

Vương Phục Hưng từ chối cho ý kiến, lại cùng hắn hàn huyên đợi Lam Thiên Vũ sau khi rời đi mới đứng người lên, cùng Hoàng Phủ Linh Tê lên tiếng chào hỏi, làm cho nàng trung thực ở nhà ở lại đó về sau, cầm lấy chìa khóa xe xuất môn, hắn bây giờ tọa giá biến thành tới hôm qua ám sát hắn sát thủ chiếc Cadillac, rất bình thường, xem chừng giá cùng A7 không sai biệt lắm, Tần gia Đại thiếu gia có thể xuất tiền mua mạng của mình, hiện tại chính mình lừa bịp hắn một chiếc xe, chắc hẳn hắn cũng sẽ không quá mức đề ý đấy.

Quen thuộc đi vào khu biệt thự mây xanh, Vương Phục Hưng bấm chuông cửa, vốn tưởng rằng sẽ là người hầu Trương thâm mở cửa nhưng đã chạy tới là Sở Tiền Duyên, vài ngày không gặp mặt, nhu nhược thiện lương tiểu nữ nhân lại là một bộ nét mặt toả sáng tư thái, trông thấy Vương Phục Hưng đứng ở cửa ra vào, trong ánh mắt kinh hi lóe lên rồi biến mất, nhưng có ý nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, có chút mẫn mẫn miệng.

“Muốn cho ta thân người cũng không cần đem miệng vênh lên cao như vậy a?”

Vương Phục Hưng cười giỡn nói, vươn tay sờ lên đầu nhỏ của nàng.

“Mặc kệ người.”

Sở Tiền Duyên sắc mặt một đỏ, tức giận nói một câu, nhượng ra thân thể, thân mật kéo Vương Phục Hưng cánh tay đi vào đại sảnh, điệu bộ này, ở đâu là mặc kệ thái độ của hắn?

Nữ nhân quả nhiên đều là động vật khẩu thị tâm phi.

Vương Phục Hưng nội tâm cảm khái, đến đại sảnh, thấy Sở Thành Vô đang xem tờ báo buổi sáng mới nhất Hoa Đình, đi qua, nhẹ giọng gọi Nhị thúc.

Sở Thành Vô dạ, ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Vương Phục Hưng nói: “Ngồi.”

Sở Tiền Duyên ôm cánh tay Vương Phục Hưng cùng hắn cùng một chỗ ngồi xuống, đợi một hồi, trông thấy thúc thúc hay vẫn là không có ý tứ nói chuyện, trực tiếp thò tay đưa báo chí hắn đang xem lấy xuống, bóp đã thành một đoàn, tác phong điệu ngoa, cười nói: “Các người trò chuyện, ta đi rửa hoa quả.”

Sở Thành Vô về mặt bất đắc dĩ, nhìn chất nữ khuôn mặt tươi cười, không dám chút nào lên tiếng kháng nghị, đợi Sở Tiền Duyên thân ảnh biến mất tại phương hướng phòng bếp về sau, mới cười khổ nói: “Nha đầu kia bình thường ngẫu nhiên tuy rằng cũng có chút tùy hứng nhưng cũng sẽ không hồ đồ, con gái lớn không dùng được, người thứ nhất, liền khăn trương rồi.”

Vương Phục Hưng sờ lên cái mũi, móc thuốc đưa tới.

Sở Thành Vô vẫy vẫy tay, nhìn thật sâu Vương Phục Hưng, nói khẽ: “Có chuyện người có lẽ còn không biết, thị ủy cho người đến, nửa đêm hôm qua đến đây, sáng sớm hôm nay liền đem Phương Nhất Định gọi đi nói chuyện, tin tức nho nhỏ nói là thị ủy thư ký tối hôm qua trực tiếp đem điện thoại đánh tới rồi tầng cao nhất, phía trên hành động rất nhanh, Phương Nhất Định cái này sợ là đã xong. Lý Đông Lôi thư ký hẳn là nắm giữ cái chứng cứ mấu chốt, lúc này mới lôi đình ra tay, Nghiêm Thủy Trường bị mang đi mấy ngày thời gian, hẳn đều không có tỏ thái độ, có thể vừa ra tay, liền trực tiếp đem trung ký ủy người thỉnh đi qua, trong lúc này có công lao của người a?”

“Đưa đi một phần tư liệu mà thôi.”

Vương Phục Hưng hơi kinh hãi, tựa hồ không nghĩ tới Lý Đông Lôi làm lại nhanh như vậy, hẳn phối hợp đốt điều thuốc, ăn ngay nói thật nói.

“Phần tài liệu này đưa vừa đúng, Phương Nhất Định không sạch sẽ có thể nếu như có thể leo đến một bước này, cái nào không phải càn văt và công lao càng lớn? Đúng như trên TV làm như vậy mấy thứ chiến tích có thể leo đến phó tỉnh cấp vị trí? Hắn có thể ngồi trên vị trí Hoa Đình thị ủy phó thư ký, tối thiểu cũng có thể chứng minh Phương Nhất Định vì dân chúng đã làm một ít hiện thực đấy, bao nhiêu vấn đề mà thôi. Điều này cũng làm cho Tần gia tranh thủ cơ hội hoạt động từ đó, coi như là đem hắn điều đến chức quan nhân tân cũng không phải không có khả năng Đông Sơn tái khởi. Nhưng bản án Hoa Đình huyền nào quá lớn, hai ngày trước danh tiếng đang sức lực, không ai dám ở trong đó xuất lực, hiện tại bọn hắn vừa định bảo trụ Phương Nhất Định, người cầm phần tài liệu này đưa qua, Lý thư ký nhanh như vậy hành động cái này Phương Nhất Định sợ là không có cơ hội rồi.”

Sở Thành Vô cười nói, hẳn đối với quan trường rõ ràng còn hơn Vương Phục Hưng rất nhiều, nhìn như vô tình đem chuyện lần này giải thích sau đó nói sang chuyện khác: “Lam Thiên Vũ là cá nhân mới, chẳng qua là để cho ta không nghĩ tới chính là hắn vậy mà sẽ chạy tới đầu nhập vào người, như vậy cũng không tệ, dùng tốt, hẳn tuyệt đối có thể một mình đâm đường một phía đấy.”

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, cười nói: “Ta minh bạch.”

“Nói đi, lần này tới đây có chuyện gì?”

Sở Thành Vô nhàn nhạt hỏi, xem báo chí không thành, dứt khoát mở ra TV.

“Chuyện tốt.”

Vương Phục Hưng cười nói: “Lam Thiên Vũ mấy ngày gần đây nhất gặt hái được Nghiêm Thủy Trường thuộc hạ gần 40% chỗ ăn chơi, còn có mấy miếng đất, ta hiện đang chiêu cổ không đến, ý định giao cho Nhị thúc quản lý.”

Sở Thành Vô án lấy điều khiển đổi đài tay lập tức dừng lại, ánh mắt kinh ngạc quay đầu, nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng về mặt thân nhiên cùng hắn đối mặt.

“Người không cần làm như vậy.”

Sở Thành Vô trầm mặc thật lâu, mới quay đầu đi mở miệng nói.

“Có qua có lại mới toại lòng nhau.” Vương Phục Hưng về mặt bình tĩnh: “Ta tiếp nhận những thứ này, trong thời gian ngắn cũng không nhất định có thể tiêu hóa được rồi, hơn nữa âm thầm nói không chừng còn sẽ có người nhìn chăm chăm, tùy thời chuẩn bị cắn ta một cái, giao cho Sở gia tức thì không

giống lần này phong ba qua đi, Sở gia một nhà độc đại tình huống sẽ đánh vỡ, cho Sở gia gia tăng chút ít thực lực cũng là tốt. Nhị thúc, đều là người một nhà, người cường thế một ít, đối với ta cũng mới có lợi.”

Sở Thành Võ ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, hồi lâu, mới khẽ cười nói: “Người trẻ tuổi có thể thủy chung bảo trì ý nghĩ tinh táo không nhiều lắm. Phục Hưng, ngươi quá yên tĩnh, tinh táo đã có chút ít thời điểm ta đều kiêng kỵ, đây cũng là nguyên nhân lúc trước ta nhìn không tốt ngươi cùng Tiền Duyên. Sở gia tình nguyện muốn một cái con rể trung dung gìn giữ, cũng không muốn muốn một cái nhìn không thấu người trẻ tuổi. Nhưng ngươi tuy rằng tinh táo trầm ổn, cũng không thiếu quyết đoán, mấu chốt nhất chính là ngươi trọng cảm tình, đây là để cho ta yên tâm cũng lo lắng địa phương, ngươi nên biết, đem những vật này đưa cho ta đối với ngươi mà nói ý vị như thế nào, ít nhất làm trẻ nãi đem ngươi gần một năm phát triển, ngươi thực chất bên trong thích mạo hiểm, một khi có cơ hội, ngươi sẽ đánh cuộc một lần. Ngươi bây giờ trên tay có đưa đồ đặc, đã đầy đủ đáng giá ngươi đi mạo hiểm, nhưng hiện tại đưa cho ta, không phù hợp tính cách của ngươi.”

“Hơn nữa có Lam Thiên Vũ giúp ngươi, sau lưng ngươi còn Sở gia, thậm chí là Thanh Đình, có ít người coi như là đánh chủ ý của ngươi, nhất thời nửa khác cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Ta cự tuyệt làm lão bản của ngươi, bởi vì ngươi là con rể Sở gia, vốn nên có chính mình vốn liếng, bằng không thì ngươi như thế nào xứng đôi Tiền Duyên?”

Vương Phục Hưng mỉm cười lắc đầu, đem điều thuốc dụi trong cái gạt tàn thuốc, cười nói: “Ta đã quyết định, ta lại để cho Lam Thiên Vũ sửa sang lại, ngày mai sẽ có thể đem những tài liệu này đưa tới cho ngươi.”

Sở Thành Võ ánh mắt hí hí, nhìn Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, một hồi lâu, mới gật đầu nói: “Đây coi như là ngươi cho Sở gia sính lễ.”

Vương Phục Hưng cúi đầu, nhìn thoáng qua trên tay đeo Giới Chỉ, không nói gì.

“Chẳng qua là, cứ như vậy đem đường ngươi vừa mới mở rộng chặn chết rồi, ngươi muốn hiểu rõ ràng, có đáng giá hay không được?”

Sở Thành Võ tựa hồ đang hỏi Vương Phục Hưng, lại tựa hồ đang hỏi chính hắn.

Có đáng giá hay không?

Thay lời khác hỏi mà nói, cũng là bởi vì nữ nhân, mà phá hỏng con đường của mình, hắn về sau suy nghĩ đi về trước sẽ khó khăn rất nhiều, làm như vậy có đáng giá hay không?

Điều này tựa hồ có chút thử ý tứ.

Vương Phục Hưng lắc đầu, thanh âm kiên định nói: “Không phải đường ta muốn.”

Giờ khắc này, hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước lần thứ nhất một mình tiễn Sở Tiền Duyên về nhà.

Một đêm kia, mình vừa mới bị Tề Phụng Loan đổ rượu nữ lão sư xinh đẹp giúp mình lấy lại danh dự về sau, ngay tại cửa ra vào khu biệt thự mây xanh, ngồi ở bên trong chiếc A6L, nàng giờ lên bàn tay nhỏ bé, chỉ vào bầu trời tự nói với mình nói: Mình có lẽ đứng ở rất cao rất cao địa phương, cùng Hạ Thấm Vi giống nhau, thậm chí so với nàng còn muốn xuất sắc.

Vương Phục Hưng ánh mắt ảm áp, cười cười, ngẩng đầu nhìn Sở Thành Võ, vươn tay, chỉ chỉ đỉnh đầu của mình, ngón tay tựa hồ xuyên qua trần nhà, trực chỉ trời xanh!

“Ta cần chính là cả phiên thiên không, không ai có thể phá hỏng.”

Vương Phục Hưng lẳng lặng nói.

Cuồng vọng không ai bì nổi!

Hắn đã có cánh rồi, cho dù non nớt, nhưng đang là vì che lấp, hắn mới cần đi tôi luyện, đi ngã sấp xuống, sau đó đứng lên, tiếp tục đi bay lượn.

Sở Thành Võ sững sốt một chút, đột nhiên cười to, vui mừng mà phóng khoáng.

Hắn đột nhiên phát hiện, thời điểm này Vương Phục Hưng, muốn xa so với ngày bình thường trầm ổn tinh táo Vương Phục Hưng càng làm cho hắn thích.

Ân, là thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Sờ Ta

Sở Tiền Duyên đem một bàn hoa quả lớn bùng ra, lại phát hiện chỉ có Vương Phục Hưng tự mình một người ngồi ở trên ghế sa lon xem tivi, có chút nghi ngờ nói: ”Thức thức đâu?”

”Đi thư phòng xử lý một ít chuyện.”

Vương Phục Hưng hít mắt cười nói, không có nói cho nàng biết sự tình mình đưa cho Sở gia một phần đại lễ, Sở Thành Võ nếu như quyết định tiếp thu, khẳng định sẽ đem chuyện này trở thành hạng nhất đại sự mà đời đời, không riêng bởi vì đây là cháu rể đưa tới sinh lễ, cũng bởi vì hắn mang đến địa bàn quả thực không ít, trong đó còn dính đến sông bạc loại này cực kỳ kiếm tiền nhưng mạo hiểm đồng dạng không nhỏ, Sở Thành Võ trước tiên liền nói rõ cho Tôn Tường đi chuẩn bị nhân thủ tiếp nhận.

Kỳ thật Vương Phục Hưng nói cũng không sai, nhiều địa phương như vậy, hắn có thể giành lại, nhưng không có khẩu vị ăn hết, nhiều tràng tử đưa vào hoạt động, Tinh cấp khách sạn, công trình địa phương, sông bạc, còn có một chút chỗ ăn chơi sạch sẽ cùng không sạch sẽ, tạp nham cộng lại, năng lực hấp kim kinh người, nhưng cho dù có kinh nghiệm phong phú Lam Thiên Vũ tại bên người, đưa vào hoạt động đứng lên cũng sẽ có vẻ cực kỳ cố hết sức, tư lịch vừa nói, tại hắc đạo rất là trọng yếu, hiện tại tiếp nhận những vật kia, ngoại trừ lại để cho Vương Phục Hưng lời ít tiền cùng với nhiều ra mấy cái đối thủ đồ mất tùy thời chuẩn bị chiếm đoạt của hắn, cũng không có quá nhiều chỗ tốt.

Vương Phục Hưng vỗ vỗ ghế sofa bên người, khí chất vẫn đang thuần túy, nhưng bởi vì trong đại sảnh không ai, khóe miệng của hắn độ cong cũng dần dần trở nên lảo nhảo: ”Tối đây ngồi.”

Sở Tiền Duyên sắc mặt một đỏ, cầm lấy trong tay hoa quả, có chút do dự, tại Vương Phục Hưng không có hảo ý thức giục rồi nhiều lần về sau, mới chậm rãi đi qua, nàng hôm nay mặc một cái quần jean bó sát người thêm áo sơ mi trắng, tóc dài trước sau như một rối tung trên vai đầu, hiện tại phần bộ dáng ngượng ngùng này, tại trong mắt một đồng chí mềm mại động lòng người không nói ra được.

”Ăn quả táo.”

Sở Tiền Duyên cầm lấy một quả táo đỏ rực đưa cho Vương Phục Hưng nói, ánh mắt có chút cảnh giác, có chút trốn tránh, tùy thời phòng bị Vương Phục Hưng đột nhiên tập kích, tuy rằng thức thức trên lầu, nhưng nàng thật đúng là sợ Vương Phục Hưng ở chỗ này đối với mình có một chút yêu cầu quá phận.

Vương Phục Hưng đồng chí không có làm đột nhiên tập kích, hắn là trực tiếp bỏ nhào qua đấy, ghế sofa rộng thùng thình mềm mại, Sở Tiền Duyên sắc mặt kinh ngạc, hoàn toàn không có kịp phản ứng đã bị Vương Phục Hưng áp dưới thân thể, trong tay quả táo cũng buông ra, lăn trên sàn nhà, lăn ra ngoài rất xa.

”Người làm gì thế?”

Sở Tiền Duyên yếu ớt nói, mắt to chớp lấy, cùng Vương Phục Hưng đối mặt, lộ ra có chút lực lượng chưa đủ.

”Ta không thích ăn trái cây, hay vẫn là ăn người đi.”

Vương Phục Hưng nhỏ giọng cười nói, đột nhiên tại nơi cổ Sở Tiền Duyên nhẹ nhàng ngửi một cái.

Sở Tiền Duyên thân thể có chút ngơ ngác, chỉ có điều không đợi nàng giây giũa, Vương Phục Hưng liền trực tiếp hôn lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận phơn phớt của nàng.

Sở lão sư thân thể tại Vương Phục Hưng dưới thân không ngừng xung đột, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, cuối cùng ngoan ngoãn ôm cổ của hắn, hít mắt, tùy ý hắn chiếm mình tiện nghi.

Thật lâu.

Gần như hít thở không thông Sở Tiền Duyên đang kịch liệt giằng co, quay đầu, mặt đỏ như máu, miệng lớn thở dốc.

Vương Phục Hưng đã cởi bỏ lỗ hồng áo sơ mi trắng của nàng, một tay từ nàng cổ áo duỗi đi vào, cách bên trong màu ngà sữa nhẹ bóp, bởi vì lực đạo nặng nề bất đồng, Sở Tiền Duyên thân thể cũng ở đây run rẩy bất quy tắc.

Nội tâm ẩn núp dục vọng tại gần nhất trong khoảng thời gian này hầu như tương đương bị Sở Tiền Duyên cùng Ngư Tiểu Vũ triệt để đào móc đi ra Vương Phục Hưng hơi hai con mắt hít lại, cúi người đi, lần nữa cắn vành tai óng ánh của Sở Tiền Duyên, đặc biệt hèn mọn bi ối xấu xa nói một câu: ”Lão sư, ướt sao?”

Sở Tiền Duyên thân thể mềm mại kịch liệt run bồng nhúc nhích, sắc mặt nữ nhân càng rõ ràng, hô hấp dồn dập, thổ khí như lan nói: ”Mới không có!”

”Ta đây sờ sờ.”

Vương Phục Hưng cười xấu xa nói, một tay hướng phía dưới, muốn đi kéo ra khóa kéo quần jean.

”Đừng.”

Sở Tiền Duyên gắt gao bắt lấy tay Vương Phục Hưng, biểu lộ nhu nhược, sắc mặt hồng hào như nhô ra máu, cho dù chỗ đó đã không phải là lần thứ nhất bị Vương Phục Hưng đụng chạm, có thể mỗi lần tại nữ nhân cái loại vui vẻ cổ quái này, nàng đều xấu hổ và giận dữ gần chết, tại trong ấn tượng của nàng, chỗ đó chỉ có sau khi kết hôn mới có thể sờ hoặc là làm sự tình khác đấy.

”Vậy ngươi nói lời nói thật.”

Vương Phục Hưng hí hóp nói, bởi vì đủ loại nguyên nhân kích thích, hần hiện tại muốn triệt để ăn cảm giác của nàng đặc biệt mãnh liệt, một tay cũng cách quần jean đặt tại đó, mặc dù không có kéo ra khóa kéo, nhưng Sở Tiền Duyên hai cái đùi hay vẫn là như giạt điện kẹp cùng một chỗ.

”Ta... Ta đừng nói.”

Sở Tiền Duyên yêu kiều. Thở gấp nói, có chút uốn lẩy thân thể, hai cái chân dài kẹp lấy tay Vương Phục Hưng, thời điểm nói ra những lời này, thậm chí có điểm mỉa mai như to, rất ý tứ, rất hàm xúc.

Tiểu yêu tinh.

Vương Phục Hưng vừa muốn tiếp tục hành động, trên lầu liền đột nhiên truyền tới một hồi tiếng ho khan lổ thời, tựa như trong cổ họng đứt lông gà, sau đó thanh âm Sở Thành Vô tựa hồ cũng có chút lực lượng chưa đủ truyền tới: ”Ta có thể qua sao?”

Sở Tiền Duyên cùng Vương Phục Hưng thân thể đồng thời chấn động. Sở lão sư không biết khí lực từ nơi nào tới, thoáng qua đem Vương Phục Hưng từ trên người mình đẩy xuống, bồi rồi đứng người lên, bước chân phù phiếm, đỏ mặt hung hăng trừng Sở Thành Vô đang đứng ở trên bậc thang và mặt biểu lộ xoắn xuýt, từ bên cạnh hần chạy tới, trực tiếp lên lầu.

Vương Phục Hưng trong nội tâm đồng dạng khó chịu, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, cũng không thể nói ta tại thời điểm với chất nữ người thân mật người không nên xuất hiện a? Hần ngồi thẳng thân thể, vô thức sờ lên cái mũi, đem y phục trên người vuốt lên, tựa hồ không biết như thế nào mở miệng, dứt khoát liền trầm mặc xuống, nghiêm trang xem tivi.

Đây là tiêu chuẩn bị tai mà đi trộm chuông.

Sở Thành Vô dờ khóc dờ cười, không nhanh không chậm tiêu sái xuống lầu, ngồi ở bên người Vương Phục Hưng, lạnh nhạt nói: ”Cho Tôn Tường thông báo rồi, hai ngày này hần sẽ đích thân chủ trì lần này tiếp nhận này.”

Vương Phục Hưng gật đầu ừ một tiếng, châm chọc hạ ngữ khí, nhẹ giọng hỏi: ”Hiện tại phải nên làm như thế nào?”

”Đợi.”

Sở Thành Vô tựa hồ biết rõ Vương Phục Hưng muốn hỏi là cái gì, gợn gờng mà linh hoạt cho ra một đáp án: ”Hiện tại Hoa Đình rất loạn, Phương Nhất Định nhất định là muốn ngã xuống đấy, nhưng ở thị ủy phó thư kí mới nhậm chức đến nhận chức trước, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, coi như là đoạt địa bàn đều là làm từng bước, xã hội đen thì như thế nào? Xã hội đen cũng là muốn tuân hoàn theo quy tắc xã hội đấy. Sở gia lần này trong sóng gió phong ba đã thành thu hoạch lớn nhất gia tộc, nhưng vẫn là không đạt được loại trình độ như Nghiêm Thủy Trường đó, cục diện về sau, sẽ rất phức tạp.”

Vương Phục Hưng gật gật đầu, như có điều suy nghĩ, nói khẽ: ”Mới nhậm chức thị ủy phó thư kí sẽ phải là người Trần hệ, đây là Trần hệ cùng Hạ gia giao dịch, ta cùng Trần Phụng Sở có trụ cột hợp tác, nói không chừng là một cái thị ủy phó thư kí có thể cho chúng ta cơ hội.”

”Đừng đem sự tình nghĩ đơn giản.” Sở Thành Vô lắc đầu nói: ”Hần coi như là ủng hộ chúng ta, cũng sẽ không đi để cho chúng ta dứt khoát hần hai công thành đoạt đất, hiện tại căn chính là ổn định, tình hình trong nước chính là như thế, Hoa Đình là thiên triều quốc tế hóa một đường thành phố lớn, đương nhiên muốn một cái tác dụng dẫn đầu.”

”Không thử một chút làm sao biết?”

Vương Phục Hưng nói khẽ.

Sở Thành Vô cũng không tại bên trên cái đề tài này dây dưa, giọng nói vừa chuyển, ánh mắt bỗng nhiên trở nên lảng lẽ ác liệt đứng lên: ”Các ngươi vừa rồi đang làm cái gì?”

Vương Phục Hưng vừa mới khôi phục sắc mặt lần nữa trở nên cứng ngắc, sát, không nên hỏi như vậy a? Đang làm cái gì? Tại thân mật, ngươi không phải đều thấy được?

Vương Phục Hưng lần thứ nhất tại trước mặt Sở Thành Vô lúng túng như vậy, thậm chí có chút ít ấp úng, hần thật sự không có cái da mặt kia nói vừa rồi ta tại với chất nữ người thân mật, có thể Sở Thành Vô hết lần này tới lần khác là bộ dáng nghiêm trang, tựa hồ thật sự đang chờ câu trả lời của hần, lại để cho hần hận đến nghiêng răng ngựa ngáy.

”Người trẻ tuổi ý tưởng theo cái niên đại chúng ta không giống nhau, xã hội bầu không khí mở ra rất nhiều. Nhưng Tiền Duyên thủy chung là trung thực hài tử, nàng theo ngươi hồ đồ, đó là chứng minh trong nội tâm nàng để ngươi trong lòng. Tiểu tử, ta không quản các ngươi như thế nào phát triển, cũng không cần biết, ngươi năm nay hai mươi lăm rồi a? Tiền Duyên so với ngươi nhỏ hơn một tuổi, trước khi các ngươi kết hôn, không cho phép trước có hài tử, có biết hay không?”

Sở Thành Võ nghiêm túc nói, tìm từ rất có một phen cảnh cáo: ”Lên trước thuyền mới mua vé bổ sung, việc này tại Sở gia không thể thực hiện được.”

Vương Phục Hưng một đầu mồ hôi lạnh, gật gật đầu, nội tâm lại cười khổ không thôi.

”Đi lên.”

Lầu hai lan can chỗ, nhất đạo tiếng nói mềm mại đột nhiên vang lên, kịp thời cho Vương Phục Hưng giải vây.

Trên lầu nữ nhân lại lần nữa thay đổi cái bộ trang phục vừa rồi kia Sở Tiền Duyên đứng ở lầu hai, sắc mặt vẫn như cũ mang theo đồ ửng rõ ràng, nhưng thần sắc đã khôi phục trấn định.

Vương Phục Hưng về mặt giải thoát vui vẻ, đứng lên tại dưới con mắt Sở Thành Võ bất đắc dĩ chui lên lầu, sau đó đi vào gian phòng Sở Tiền Duyên.

”Làm sao vậy?”

Vương Phục Hưng cười nói, trong nội tâm hận không thể lần nữa ôm Sở Tiền Duyên hảo hảo sùng ái một phen, dù sao vừa rồi nàng xuất hiện quá kịp thời một chút, lại cùng Sở Thành Võ kéo một hồi mà nói, hắn cũng nhịn không được muốn chạy trốn chết rồi.

Sở lão sư đóng cửa lại, từ phía sau lưng ôm lấy phần eo Vương Phục Hưng, trước ngực sung mãn đè ép tại trên lưng Vương Phục Hưng, mềm đầy, rất có co dãn.

”Làm sao vậy?”

Vương Phục Hưng nói khẽ, tựa hồ cảm thấy tâm tình Sở lão sư có chút không hợp lắm, nhưng cụ thể không đứng chỗ nào, hắn lại không nói ra được.

”Ngươi có thích hay không ta?”

Sở Tiền Duyên ôn nhu nói, ngữ khí nhu hòa, gần như nỉ non.

Vương Phục Hưng nội tâm cái chủng loại cảm giác không ổn kia càng rõ ràng, vô nhè nhẹ bàn tay nhỏ bé Sở Tiền Duyên, tùy ý nàng từ phía sau lưng ôm mình, cười nói: ”Đương nhiên thích.”

”Có bao nhiêu thích?”

Sở Tiền Duyên không thuận theo không buông tha nói.

Cái này Vương Phục Hưng nhúc nhủ, rất muốn đặc biệt tuyệt hảo nói một câu ta nguyện ý vì ngươi đi chết, dù sao trên TV đều là như vậy diễn đấy, mỗi khi nhân vật nam chính nói ra những lời này, nhân vật nữ chính nước mắt sẽ khóc như mưa chảy ra, hận không thể lập tức trút bỏ quần áo lấy thân báo đáp.

Nhưng một đồng chí cẩn thận suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy những lời này quá mẹ nó buồn nôn rồi.

Hắn vô nhè nhẹ lấy mu bàn tay Sở Tiền Duyên, ngữ khí ám áp nói: ”Rất thích.”

”Cái kia là đủ rồi.”

Sở Tiền Duyên lẩm bẩm nói, tay ôm Vương Phục Hưng lại càng chặt, nói khẽ: ”Lão công, sờ ta.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Đây Là Chúng Ta Phải Làm

Cùng nữ nhân đạo phở là sự tình khổ sai, nhưng có nữ nhân bởi người đạo phở cảm giác nhất định sẽ bất đồng.

Vương Phục Hưng chính là cái ý tưởng như vậy, hắn luôn luôn đối với đạo phở mua sắm loại chuyện này không ưa, đã lớn như vậy liền đại học biết được chính nhi bất kinh vô ưu vô lự biết qua một lần yêu đương, mà lúc đối mặt Diệp Vũ Yên thẳng thắn lại dịu dàng, hai người đồng dạng không như thủy triều bắt đầu khởi động đường cái Vương Phủ, ngược lại tối đa là cùng một chỗ ôm một ly trà sữa nhẹ nói cười tình cảm.

Vương Phục Hưng trong hai tháng này cùng Hạ Thẩm Vi cùng Sở Tiền Duyên ngược lại là mua sắm qua hai lần, một lần đi Gấm Giang Dịch Sinh, lần thứ

hai đi Hằng Long, một chút cũng không có cảm thấy ở đâu khổ, bởi vì cái kia hai cái nữ nhân mua đồ đồng dạng tràn đầy mục đích tính, cái gì thể bài, cái gì nhỏ, cái gì kiểu dáng, hơn phân nửa xuất môn trước cũng đã nghĩ kỹ, đi địa phương cũng không quá đáng, mặc thử quét thể hai cái trình tự đơn giản, sau đó liền quyết định nhanh chóng đi.

Cho nên rõ ràng mà nói, Vương Phục Hưng cũng không có kinh nghiệm cùng nữ nhân dạo phố, đặc biệt là còn cùng một cái nữ nhân vô luận tâm tính hay vẫn là cách ăn mặc đều cùng xã hội này không hợp nhau dạo phố.

Vương Phục Hưng hiện tại không có tài đại khí thô đến cho nữ nhân mua bộ y phục bao da liền mang theo nàng đánh tới Hằng Long, sau đó chỉ vào một quầy hàng xa xỉ phẩm nói ưa thích tùy tiện cầm, có bao nhiêu cầm bao nhiêu. Tuy rằng trong lòng của hắn không chỉ một lần muốn làm như vậy qua, đây là nhiều mẹ nó khí phách, hành vi nhà giàu mới nổi a? Vương Phục Hưng đồng chí quá hướng tới rồi, có thể hắn cũng biết bây giờ còn không có vốn liếng, mua mấy bộ quần áo, đến Nam Kinh đường, khi hắn xem ra cũng đã là đãi ngộ rất không tệ rồi.

Nam Kinh đường đường dành riêng cho người đi bộ.

Vương Phục Hưng mang theo Hoàng Phủ Linh Tê đi trong đám người, tựa hồ là sợ đem nàng vứt bỏ giống nhau, quang minh chính đại bắt được tay nhỏ bé của nàng, lần này Hoàng Phủ Linh Tê ngược lại là không có cự tuyệt, tùy ý hắn lôi kéo, đối với tất cả đi ngang qua bên cạnh bọn họ lộ ra ánh mắt kinh diễm ngốc trẻ, người đi đường con mắt sáng ngời thanh tịnh nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn từng nhà cửa hàng chung quanh, trong ánh mắt lóe lên tràn đầy thần sắc hiếu kỳ.

Bất kể là nữ nhân dù không tranh quyền thế thế nào, thời điểm đối mặt quần áo xinh đẹp, đồ trang sức xinh đẹp, giày xinh đẹp cùng bao da xinh đẹp, sức chống cự đều hạ thấp đấy, đây là bản năng.

Vương Phục Hưng hiện tại tựa hồ cũng thích ứng loại đãi ngộ bị ánh mắt tất cả mọi người bao vây chặn đánh này, sắc mặt bình tĩnh lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê đi về phía trước, tâm tình của hắn hiện tại tựa hồ tùy thời tùy khắc đều phát sinh biến hóa, rất vi diệu, rất nhỏ đến tình trạng chính hắn cũng không có phát hiện.

Tối thiểu nếu như đặt ở mấy năm trước, sự tình buổi sáng mới đem Sở Tiền Duyên lấy hết thành một cái cừu trắng nhỏ, buổi chiều liền lôi kéo một cái khác nữ nhân rêu rao khắp nơi, hắn là làm không được.

”Người thích phong cách quần áo gì?”

Vương Phục Hưng cười nói, đầy đủ tôn trọng ý tưởng Hoàng Phủ Linh Tê, khi hắn xem ra, chỉ cần bên người cô nàng có thể coi đạo bào trên người, mặc cái gì đều được.

”Tùy tiện.”

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt nói, vẫn không có nhìn hắn, ánh mắt tại trên đường cái từng nhãn hiệu cửa hàng qua lại nhìn quét.

Sau đó Vương Phục Hưng liền tùy tiện, cũng không tiếp tục hướng đi về trước, lôi kéo nàng tiến vào một nhà nữ trang gần đây.

Lúc xế chiều, đúng là thời gian Nam Kinh đường đường dành riêng cho người đi bộ náo nhiệt nhất sinh ý tốt nhất, trong tiệm cũng có không ít khách hàng chọn lựa quần áo, Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê đây đối với tổ hợp vừa tiến đến, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Đã liền phục vụ viên đều bị Thần Tiên tỷ tỷ một thân đạo bào cầm trong tay phát trần trang phục trần trụi, đứng tại nguyên chỗ xoắn xuýt rồi thời gian rất lâu, mới lộ ra một tia chức nghiệp, đáng tuổi cười thân thiết nói: ”Hai vị, cần chút cái gì? Chúng ta nơi này có mới nhất khoản trang phục mùa thu cùng trang phục hè. Ưa thích mà nói, có thể thử một lần.”

Một thân đạo bào đơn giản đều có thể xuyên ra phong thái như thế, phục vụ viên cũng không dám cho rằng Hoàng Phủ Linh Tê làm đáng, nữ nhân như vậy, vô luận mặc cái gì, cũng làm được rất tốt bốn chữ “sắc nước hương trời” a?

Vương Phục Hưng vốn muốn cho Hoàng Phủ Linh Tê mình tự chọn lựa quần áo, nhưng đã gặp nàng tròn mắt vẻ mặt mê mẩn, thậm chí ngay cả bàn tay nhỏ bé bị mình nắm đều đã quên buông ra, chỉ có thể tự chủ trương, sắc mặt thần nhiên lôi kéo tay Hoàng Phủ Linh Tê tại trong tiệm dạo qua một vòng, Hoàng Phủ Linh Tê trên người cổ tự nhiên nồng đậm này có lẽ đã áp qua hương vị hương liệu trong tiệm.

Vương Phục Hưng do dự một chút, hay vẫn là không dám quá mức cấp tiến vì nữ nhân bên người chọn lựa cùng loại quần jean bó sát người hoặc là chỉ đen vớ vẩy ngắn các loại thứ đồ vật, sợ bị đánh, cuối cùng xuất ra một cái quần thường vàng nhạt, quần rộng ống cái chùng loại kia, sau đó lại lấy ra một kiện áo soni màu trắng, đưa cho Hoàng Phủ Linh Tê đang có chút không biết làm sao, chỉ vào phòng thử áo, cười nói: ”Đi thử một chút, mặc vào đi ra cho ta nhìn xem hiệu quả thế nào.”

Hoàng Phủ Linh Tê hai tay bụng lấy quần áo, thần sắc cổ quái, hồi lâu, mới nói khẽ: ”Ta không thích những thứ quần áo này.”

”Ta thích là được rồi.”

Vương Phục Hưng dị thường cường thế nói một câu, thấy Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt có chút khác thường, nửa hay nói giỡn nửa chân thành nói: ”Không phải là không biết làm sao mặc a? Nếu không ta cũng đi vào giúp người?”

Tại một đám đang nhỏ giọng nghị luận Vương Phục Hưng cùng Hoàng Phủ Linh Tê đây đối với tổ hợp khách hàng nghe được câu này, lập tức thầm nghĩ người nam nhân kia một câu đồ vô sỉ, không biết xấu hổ, nam nhân muốn chiếm tiện nghi nữ nhân là thiên tính, nhưng làm được rõ ràng như vậy, đa

mặt cũng quá đầy a?

Hoàng Phủ Linh Tê liếc mắt Vương Phục Hưng, cùng liếc si tựa như, cầm lấy quần áo do dự xuống, yên lặng đi vào phòng thử áo.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, vẻ mặt không thêm che giấu chờ mong.

Thoát khỏi cái thân đạo bào kia mặc lại bình thường quần áo Hoàng Phủ Linh Tê sẽ là cái dạng gì nữa đây.

Chỉ là nghĩ, đã khiến cho một đồng chí có dự vọng xông vào đi xem một cái rồi.

Nữ đạo cô tại trong phòng thử áo nhỏ hẹp giây vò thật lâu cũng không có ý tứ đi ra, trong phòng thử áo thì có tấm gương, đoán chừng là nàng ở bên trong đã gặp hình tượng mới của mình có chút lạ lẫm cũng không thích ứng, không biết nên như thế nào đi ra đối mặt với Vương Phục Hưng.

Vương Phục Hưng rất kiên nhẫn đợi có chừng mười phút, nhân viên phục vụ còn có thể mặt mỉm cười, những khách cũ kia còn có tâm tư bảo trì chờ mong, chính hắn lại nhịn không được, trong khoảng thời gian này đơn giản ở chung đã thăm dò không sai biệt lắm, hắn trực tiếp đi đến trước cửa phòng thử áo, gõ cửa, dùng gần như mệnh lệnh giọng nói: ”Đi ra.”

”Chờ một chút.”

Hoàng Phủ Linh Tê thanh âm thanh thúy nói, cùng trong ngày thường luôn luôn dễ nghe, lại mang theo một tia rất mãnh liệt không xác định.

”Liền hiện tại.”

Vương Phục Hưng không có nửa điểm vòng qua vòng lại chỗ trống nói.

Trong phòng thử áo có chút trầm mặc một hồi, sau đó bằng gỗ cửa nhỏ bị chạm rãi kéo ra.

Vốn là kéo ra nhất đạo khe hở, sau đó cái kia khe hở dần dần mở rộng, cuối cùng đối một thân trang phục Hoàng Phủ Linh Tê khuôn mặt nhỏ nhắn có chút cứng ngắc xuất hiện ở trước mặt Vương Phục Hưng.

Nàng nhẹ nhàng hướng nhảy tới một bước, đi ra phòng thử áo.

Cả cửa hang lập tức vang lên một hồi rất khoa trương nhưng cũng không khoa trương.

Từ trong ra ngoài, phát ra từ phé phũ.

Tất cả mọi người nhỏ giọng tiếng nghị luận không hẹn mà cùng toàn bộ dừng lại.

Vương Phục Hưng đồng dạng có chút ngốc trệ, trong đầu hắn không tìm lòng được nhớ tới một câu: Nữ nhân có thể dựa vào dáng người khuôn mặt trở nên xinh đẹp, nhưng nếu là muốn xinh đẹp, tức thì toàn bộ cần khí chất đến cheo chống.

Lời này đặt ở hiện tại nơi này trong hoàn cảnh, có thể nói một câu trong đấy!

Rộng thùng thình, quần thường vàng nhạt đều bao hai cái cặp đùi đẹp thon dài, đai lưng màu trắng đơn giản, áo somi phu nhân đem nàng bờ eo thon bé bỏng cùng bộ ngực cao ngất buộc vòng quanh nhất đạo đường cong gần như bất khả tư nghị, bờ mông ngạo nghễ ưỡn lên, tóc dài rối tung, trong con người tựa hồ còn mang theo một tia mê mang.

Khí chất của nàng vẫn như cũ thần thánh, nhưng thánh khiết trong vẫn còn nhấp nhô gần như làm cho người ta hoa mắt lười biếng, một phần khí chất khác, lại để cho nàng thêm một ít rất nhu hòa vũ mị.

Thuần khiết, gọi cảm. Kiên cường, nhu nhược. Thần thánh, mị hoặc.

Các loại từ ngữ mâu thuẫn lẫn nhau dùng tại trên người Hoàng Phủ Linh Tê bây giờ, vậy mà thần kỳ.

Đối với nữ nhân mà nói, đây là một cái kỳ tích.

Chính là bởi vì loại mị lực dễ như trở bàn tay này, cho nên trong mắt mọi người xung quanh, mới đặc biệt kinh tâm động phách.

Đối với Vương Phục Hưng mà nói, kỳ tích, là thuộc về mình đấy.

Coi như là bây giờ không phải là, về sau cũng thế.

Vương Phục Hưng đồng chí có chút xúc động rồi, hơn nữa quyết định mình chỗ xung yếu động một lần.

”Ta đều không biết mình rồi.”

Hoàng Phủ Linh Tê nhẹ giọng mở miệng nói, con mắt nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, chờ phản ứng của hắn.

”Ta quen biết.”

Vương Phục Hưng dùng sức nuốt ngụm nước miếng, trong đầu cổ này xúc động càng ngày càng nghiêm trọng, chỉ phớt lờ hành động của hắn, lại để cho hắn đột nhiên hướng nhảy tới một bước, ở chung quanh tất cả mọi người quý dị trong ánh mắt, hắn cơ hồ là phụ giúp Hoàng Phủ Linh Tê tiến nhập phòng thử áo.

Hoàng Phủ Linh Tê thần sắc kinh ngạc, lớn lên cái miệng nhỏ nhắn, tựa hồ không rõ hắn vào để làm gì, nhưng còn chưa kịp hỏi tên ngu ngốc này vấn đề, Vương Phục Hưng liền cúi đầu xuống, một cái hôn vào trên miệng nhỏ Hoàng Phủ Linh Tê.

Hoàng Phủ Linh Tê đầu óc trống rỗng, thậm chí quên mất phản kháng, răng ngà có chút mở ra, tùy ý đối phương nữ nhân quán lên mình rồi xằng bậy, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào.

Nàng từ nhỏ ngay tại đạo quán lớn lên, luyện kiếm đọc kinh Phật, nhìn Đạo Gia điển tịch, sau đó chờ cái ngày bình thường, sư phó hành vi rất không bình thường đem mình mang đi ra ngoài, giao cho trong tay một cái nam nhân mệnh trung chủ định, cùng ở bên cạnh hắn, nếu như cần mà nói, thậm chí còn nên vì hắn sinh con, những thứ này nàng cũng biết, lúc còn rất nhỏ đã biết rõ. Hơn nữa Hoàng Phủ Linh Tê cũng không nghĩ tới muốn phản kháng, nàng tin tưởng vận mệnh, cũng tin tưởng Phật Đạo hai nhà đều tồn tại Luân Hồi, tu chính là đạo, tham chính là Phật, cho nên nương theo không được Tam Thanh, cũng nương theo không được Phật Tổ, cái kia đi theo bên người một người nam nhân, nhìn hồng trần vạn tượng, khó cũng không phải là cái sự tình gì không thể tiếp nhận.

Đây là một cái kiếp số.

Hoàng Phủ Linh Tê vẫn luôn cho rằng như vậy, cho nên từ nhỏ đến lớn, biết rõ chạy không thoát, theo tuổi tăng trưởng, biểu hiện liên càng bình tĩnh.

Tại Trong mắt mọi người, nàng đều là một cái nữ nhân gần như vô dục vô cầu, đạo bào, trường kiếm, bụi bặm, hai tam bốn kinh thư, đơn giản lại trí tuệ.

Nàng không hiểu cái gì lãng mạn, cũng không hiểu ám áp, lại càng không hiểu hạnh phúc.

Có thể mình lần thứ nhất cùng nam nhân thân mật, dĩ nhiên là tại trong phòng thử áo nho nhỏ này.

Con mẹ nó căn nhà nhỏ bé sao?

Hoàng Phủ Linh Tê lần thứ nhất đã có ý niệm muốn mắng người trong đầu, kịch liệt giằng co, chỉ có điều nữ nhân, mặc kệ vũ lực giá trị cao thấp, gặp được phi lễ, tựa hồ phản ứng đều là giống nhau, nàng theo bản năng phụ giúp Vương Phục Hưng bả vai, vừa mới nữ nhân, lại đột nhiên phát hiện nam nhân càng ngày càng lão xược trực tiếp đem mình ôm ở trong ngực rồi, hôn còn chưa đủ, một tay trực tiếp thả tại trên cặp mông của mình, đại lực bóp động lên, mặc dù là năng lực thừa nhận Hoàng Phủ Linh Tê lớn, đều có chút đau đớn.

Nữ nhân, nữ nhân, vượt ve.

Vương Phục Hưng hơi hơi nhắm mắt lại, không quan tâm, gắt gao đem Hoàng Phủ Linh Tê ôm vào trong ngực không cho nàng gãy giữa, dùng các loại biện pháp đi đòi hỏi lấy.

Hắn ở đây không tôn trọng thần thánh, làm bản thuần khiết.

Cảm giác thực tốt.

Hai người đứng ở trong phòng thử áo nhỏ hẹp, miệng mật thiết tiếp xúc, đều là quái vật lượng hô hấp kinh người, một cái hôn này, ngược lại là có chút ý tứ thiên hôn địa ám.

Hoàng Phủ Linh Tê từ không thỏa hiệp đến bị thỏa hiệp, lực đạo gãy giữa càng ngày càng nhỏ, cuối cùng dưới hai tay rủ xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ngẩng lên, vẫn không nhúc nhích.

Nội tâm cổ này xao động dục vọng lặng yên lui bước Vương Phục Hưng dần dần khôi phục tỉnh táo, lại không muốn buông tha cho ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, người người Hoàng Phủ Linh Tê bởi vì vừa rồi gãy giữa mà vùng phát ra nồng đậm nữ nhân, tiếp tục đòi hỏi, thẳng đến thời điểm mình thật sự không thể hô hấp, mới buông Hoàng Phủ Linh Tê ra, ánh mắt bình tĩnh cùng nàng đối mặt.

Điều bộ này, dường như vừa rồi cưỡng ép ở cái địa phương này cướp đi nụ hôn đầu tiên của Hoàng Phủ Linh Tê, tên hỗn đản không phải là hắn.

Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt hoảng hốt mê ly, lập tức bỗng nhiên lạnh lùng đứng lên, không hề nghi ngờ, hôm nay Vương Phục Hưng cử động đã chạm đến đã đến nàng điểm mấu chốt, làm cho nàng theo bản năng muốn đối với Vương Phục Hưng ra tay.

Nàng mới chẳng muốn so đo thế tục người bình thường có thể hay không bị nàng bạo lực phá vỡ nhân sinh quan, nàng cho rằng đúng đấy, sẽ đi làm.

Bởi vì nàng đã từng nói qua, tại Vương Phục Hưng thắng nàng trước, mình không phải là nữ nhân của hắn.

Có thể người nam nhân này hôm nay lại đem mình khi dễ.

Đúng, chính là khi dễ.

Hắn sao có thể khi dễ mình đâu? Mình tại sao có thể bị hắn khi dễ đâu?

Hoàng Phủ Linh Tê ánh mắt càng lạnh thấu xương lạnh như băng, nhưng ý nghĩ lại thoáng hỗn loạn.

Vương Phục Hưng rất mạnh, nhưng hắn vẫn cũng không phải là đối thủ của mình, mặc dù hắn đưa ra tất cả bộ phận thực lực của hắn cũng không được.

Làm là quân cờ trọng yếu Vương gia lão gia chủ lưu lại, Hoàng Phủ Linh Tê rất rõ ràng thân thể của mình bí mật, bí mật này, không có được hơn mười người biết, nhưng Vương Phục Hưng lại không ở trong đám này.

Nhưng này động thủ cái tuyệt đối sẽ thua cho nam nhân của mình, lại làm ra thắng mình sau đó mới có thể làm chuyện xảy ra.

Quá làm cản, quá dở hơi rồi.

Hoàng Phủ Linh Tê suy nghĩ lộn xộn, đột nhiên phát hiện mình rất xoắn xuýt.

Vô cùng xoắn xuýt.

Sau đó nàng còn chưa kịp làm rõ suy nghĩ, thân thể liền lại một lần nữa bị một cái ầm áp ôm ấp, tiếng nói Vương Phục Hưng không nhanh không chậm truyền đến, đặc biệt không biết xấu hổ nói một câu: ” Chớ khẩn trương, đây là chúng ta phải làm đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Tiểu Nhân

Thanh Phố khu đêm KTV.

Hơn ba giờ chiều, sinh ý hơi lộ ra quanh quẽ một chút, một người trẻ tuổi nhuộm tóc trông như một đầu đang bốc cháy đi lên sân khấu, một thân chói mắt tà khí xuất hiện ở trong hành lang, lại để cho tam giáo cửu lưu Đại Sảnh tiểu thư đều cực kỳ không thích ứng, hắn chậm rãi móc bóp ra, đem đem hai tờ một trăm đồng móc ra, đặt ở trước sân khấu, rõ ràng là một người nam nhân mang tiêu chuẩn về gương mặt cùng dáng người, thế nhưng tiếng nói lại vô cùng mềm mại, vũ mị: “Cho ta một gian bao sương lớn, cảm ơn.”

Sắc mặt đang bình thường của nữ nhân viên phục vụ đột nhiên biến đổi khi nghe thấy giọng nói của người nam nhân này, không biết làm cảm tưởng gì, cố nén nội tâm cực lớn trùng kích, ý định lấy tiền.

Một cái mập mạp mặt mũi tràn đầy dữ tợn nhanh chóng chạy tới, trực tiếp đem hai trăm tiền mặt vỗ vào trên mặt bàn, trừng trừng mắt khiển trách: “Hồ đồ, ngươi có thể hay không làm việc? Người nào cũng dám thu tiền hay sao? Không muốn đã làm?”

Đại sảnh tiểu thư tiếp đón về mặt mờ mịt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút bối rối, không nghĩ ra vừa rồi trong phòng làm việc từ phía sau lưng vô cùng ôn nhu đối với mình vì cái gì đột nhiên lại đem ngữ khí như vậy nói chuyện với mình.

KTV bên trong bảo an nghe được thanh âm lập tức đã chạy tới, thấy không có chuyện gì to lớn, liếc mắt nhìn nhau, lại lui xuống.

Mập mạp lại hung hăng trừng mắt nhìn tiểu thư tiếp đón ở đại sảnh, không có nói thêm cái gì, nội tâm cũng thực không nở mắng mọ gì nữ nhân vừa dưới háng mình chui lên, đem hai trăm khối tiền hai tay cầm lên, vẻ mặt tươi cười đưa cho một thân tà khí thủy chung tại thờ ơ lạnh nhạt người trẻ tuổi, cười lấy lòng nói: “Lương ca, thù hạ của ta không hiểu chuyện, quay đầu lại ta sẽ hảo hảo giáo huấn thoáng qua, ngài đi theo ta, ghé lô lớn nhất đã chuẩn bị cho tốt, Lương ca tâm tình tốt tới nơi này ca hát, là cho ta mặt mũi, sao có thể cho ngươi bỏ tiền.”

Lương Cảnh Ngọc thần sắc bình tĩnh, từ chối cho ý kiến, chậm rãi nói: “Lão Hứa ngươi tới thật đúng lúc, ta hẹn mấy người bằng hữu, ngươi cũng tiến đến tâm sự.”

Bị gọi là lão Hứa mập mạp thân thể vừa dừng lại, dáng tươi cười lại có chút cứng ngắc, gạt đầu cười ha hả nói: “Một hồi ta rót rượu cho Lương ca.”

Hắn chỉ đại sảnh tiểu thư vừa mới bị mình răn rầy, nghiêm mặt nói: “Ngươi cũng tới đây, rót ly rượu bồi tội cho Lương ca.”

Bồi tội, nhưng là phải cời quần áo đấy.

“Không cần.”

Lương Cảnh Ngọc không thêm đề ý chút nào phát phát tay, ngăn đại sảnh tiểu thư tới đây, tiếng nói trước sau như một âm nhu mềm mại: “Luu lại kiểm tiền, kiểm tiền trọng yếu nhất rồi.”

Mập mạp cúi đầu khom lưng, không dám phản bác, mang theo Lương Cảnh Ngọc đi vào phòng VIP nhất đã chuẩn bị trong rạp, lập tức liền có người tiến đến mở ra âm hưởng, đưa tới bia cùng mâm đựng trái cây, còn có một chút những thứ điểm tâm nhỏ.

Lương Cảnh Ngọc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, khoảng cách ba giờ rưỡi còn có mười phút, cũng không vội, tùy ý trong rạp để đó chậm rãi âm nhạc, mở ra một chai bia sau uống một ngụm, nhẹ nhàng nói: “Lão Hứa, Thanh Phở khu sinh ý không sai a?”

“Ba nhà KTV, một nhà phòng chơi bi-da, một nhà phòng chơi bowling. Đều là đối mặt người trẻ tuổi, không có tốt nghiệp hoặc là tốt nghiệp đệ tử, tiêu phí thấp, tiêu đã tiêu nháo.” Lão Hứa cười nói, ngữ khí dừng lại, tựa hồ là sợ Lương Cảnh Ngọc cho là hắn đang khóc nghèo, lại thêm một câu: “Bất quá ngày bình thường người có tiền vẫn là không ít, ngược lại là cũng buồn bán lời chút ít tiền, Lương ca nếu như tình hình kinh tế căng thẳng mà nói, huynh đệ nơi đây ngược lại là có thể xuất ra chút điểm trợ giúp xuống.”

Hắn không có cách nào không sợ hãi, lão Hứa mình ngày xưa cũng thuộc về Nghiêm Thủy Trường trận doanh nhân vật, Thanh Phở khu trước mắt lão đại Tiểu Tử thì thủ hạ một người duy nhất cầm giữ chính mình thực nghiệp nhân vật, cùng mặt khác không giống với mấy cái chờ Tiểu Tử chia tiền người, hắn ngày bình thường rất ít khi xuất đầu lộ diện, thăm nghĩ yên tĩnh kiếm tiền, cầu một cái bình an ổn thỏa mà thôi, hiện tại đối mặt Nghiêm Thủy Trường trong tay đại sát khí, ngày xưa Nghiêm giáo phụ thủ hạ đệ nhất trung khuyến, hắn không thể không cẩn thận đối đãi, cũng không phải cố kỵ người chủ tử đã bị mang đi điều tra kia, mà là thuần túy kiêng kỵ người này.

Ờo là Lương Cảnh Ngọc.

Đi theo Nghiêm giáo phụ bên người năm năm thời gian, hắn đến cùng giết qua bao nhiêu người, chỉ sợ liên bản thân hắn cũng đều không rõ ràng lắm, cái kia một thân y phục hoa hoét lần đầu tiên liền làm cho lòng người phát lạnh, không có máu tươi của máu chực hay mấy trăm người đổ vào thì không thể có được như vậy, quả quyết đạt không đến nước này.

Nghiêm Thủy Trường đã rơi đài, này không có chủ tử chó điên cũng tương đương thiếu đi cố kỵ, không ít người hiện tại liền ý đồ tìm kiếm tung tích của hắn, có ý định lôi kéo đấy, có ý định đuổi giết đấy, hắn hiện tại, có lẽ bị người đuổi theo như là chó nhà có tang mới đúng, như thế nào còn có thể như thế thong dong?

Lão có lẽ bây giờ ý tưởng rất đơn giản, dùng tiền mua bình an, nếu như Lương Cảnh Ngọc thật là đòi tiền để chạy trốn mà nói, hắn khẳng định không cự tuyệt.

“Ta không phải đến nơi này ăn mày.”

Lương Cảnh Ngọc khoát tay nói, đem trong tay chai bia uống một hơi cạn sạch, lần nữa nhìn đồng hồ đeo tay một chút, lạnh nhạt nói: “Có lẽ đã đến a?”

Lão Hứa trong nội tâm nhảy dựng, có chút không ổn dự cảm.

Phảng phất là xác minh hắn suy nghĩ đúng đắn, cửa bao sương bị lần nữa đẩy ra.

Hai bóng người xuất hiện ở cửa ra vào.

Trong phòng ngọn đèn mờ mờ. Ngoài cửa ánh đèn sáng tỏ.

Lão Hứa cùng Lương Cảnh Ngọc ánh mắt cùng một chỗ hí hí, rút cuộc nhìn rõ ràng rồi người tới.

“Lão Ngụy, tiểu Mạnh, các người cũng tới, hắc hắc. Mọi người cùng với nhau uống rượu, một hồi chúng ta cần phải cùng Lương ca uống nhiều hơn mấy chén.”

Lão Hứa cười ha hả cười nói, nội tâm bất an lại càng ngày càng mãnh liệt.

“Hứa ca, không có nữ nhân không có ý nghĩa? Vừa rồi ta nhìn thấy trước sân khấu mấy cái đàn bà cùng phục vụ sinh tư sắc cũng không chênh lệch, cái kia mông đít nhỏ, ta cũng nhìn không được ôm vào trong ngực, đoán chừng đều bị người dạy dỗ không sai biệt lắm a? Gọi mấy cái tiến đến nhảy nhót ca hát cho vui được không?”

Bị lão Hứa gọi là tiểu Mạnh người trẻ tuổi cười đùa toe toét nói, ngữ khí ngả ngớn, cũng chưa từng nhìn Lương Cảnh Ngọc ngồi bên cạnh hắn.

Lương ca?

Nghiêm Thủy Trường trước khi rút đài thì gọi hắn là Lương ca, rơi đài rồi, bất quá là một con chó vô chủ mà thôi, thấy hắn đối thì cho hắn thêm cục xương, không phải chỉ là bỏ thí thôi sao?

“Để nói, để nói.”

Lão Hứa cười ha hả nói, khóe mắt liếc qua Lương Cảnh Ngọc một chút, có chút khó xử.

“Ngồi xuống nói.”

Lương Cảnh Ngọc sắc mặt bình tĩnh nói, tùy ý chỉ chỉ ghế sofa.

Cùng đi với Tiểu Mạnh là lão Ngụy bất động thanh sắc ngồi xuống, không có nhiều lời, ngược lại là hết sức lỏng bông ngả ngón tiểu Mạnh âm dương quái khí mà nói: “Tạ Lương ca rồi, ngày bình thường muốn tại trước mặt ngươi lấy một cái chỗ ngồi có thể không dễ dàng, hôm nay đây là mặt trời mọc lên từ phía tây sao?”

Lương Cảnh Ngọc quét mắt nhìn hẩn một cái, ánh mắt híp híp, không có nhiều lời. Tiểu Mạnh là ở Hoàng Vân hạo rơi đài sau đó Tiểu Tứ tự mình đề bạt đứng lên dòng chính tâm phúc, người tuy rằng liều lĩnh một chút, nhưng năng lực còn miễn cưỡng cũng có đôi chút, ngày bình thường thậm chí so với lão Ngụy lão Hứa còn được trọng dụng, một cái trước đó vài ngày hay vẫn là tên côn đồ nhân vật đột nhiên đã thành đại lưu manh, mặc cho ai cũng sẽ không cam lòng tiếp tục cúi đầu khom lưng.

“Tiểu Mạnh, quy củ chút đi.”

Lão Ngụy nhú mày khiển trách, đối phương nhưng chỉ là bữu môi, căn bản mặc kệ không hỏi.

Lão Ngụy về mặt bất đắc dĩ, nội tâm buồn khổ, mặc kệ hẩn dù thế nào không muốn thừa nhận, cũng không khỏi đối mặt với một cái sự thật chính là: ngày xưa trong đối với mình cúi đầu khom lưng tên côn đồ, hiện tại so với chính mình còn được Tiểu Tứ coi trọng hơn.

“Lương ca, có lời gì nói thẳng a.”

Lão Ngụy rầu rĩ nói.

“Lão bản của ta đều muốn Thanh Phong, các ngươi có hứng thú hay không cùng ta?”

Lương Cảnh Ngọc bình thân nói, nói ra được lời nói lại có tư thái không chết không dừng này.

Lão Ngụy cùng lão Hứa cùng một chỗ nhú mày, trong lúc nhất thời vậy mà không nói chuyện.

Lão bản?

Lương Cảnh Ngọc lão bản mới?

Là ai?

“Chê cười, Lương ca thật đúng là cho mình là đại nhân vật hay sao? Ngươi đi theo Nghiêm Thủy Trường bên người thời điểm cũng không có người nói với ngươi, hiện tại chúng ta dựa vào cái gì đứng ở phía sau ngươi?”

Rất thiếu kiên nhẫn tiểu Mạnh lần nữa nhảy ra giễu cợt nói, một bộ dáng không có gì sợ hãi.

“Ngươi có biết hay không ngươi bây giờ như cái gì?”

Lương Cảnh Ngọc nhìn chăm chăm vào tiểu Mạnh, không đợi hẩn nói chuyện, liền cho ra đáp án: “Ngươi bây giờ như tên hề.”

Trong rạp hoàn toàn yên tĩnh.

Vừa mới thượng vị không lâu còn không có triệt để thích ứng cái loại này hô to gọi nhỏ tiểu Mạnh sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói: “Ngươi đang ở đây nói một lần?”

Lương Cảnh Ngọc nhàn nhạt lắc đầu, ngữ khí bình thân nói: “Nói như vậy, ngươi không có ý định cùng ta đúng hay không?”

“Ngươi tính toán thom dễ dàng như vậy sao? Nghiêm Thủy Trường ngã xuống, ngươi liền chính là một con chó cũng không bằng, đại ca hiện tại đã nghĩ ngợi lấy muốn mạng của ngươi, cái kẻ lão bản mới của ngươi kia, có thể giữ được ngươi?”

“Tứ ca đối đãi ta không tệ, hẩn đối với ta có ân, ngươi để cho ta làm phản đồ? Lương Cảnh Ngọc, ngươi tốt nhất mình bạch thân phận của ngươi bây giờ, không có Nghiêm Thủy Trường, ngươi cùng sau lưng ngươi lão bản, bất quá là một đồng cỏ mà thôi! Tứ ca ở đâu, ta ở ngay tại cái đó.”

Tiểu Mạnh sắc mặt điềm nhiên nói, ý định triệt để cùng lương Cảnh Ngọc vạch mặt.

Nhưng mà hẩn tựa hồ đã quên, trước mặt người này đã từng bởi vì là Nghiêm Thủy Trường một con chó trung thành nhất mà làm cho người ta kiêng kỵ, nhưng lại không nhớ ra được, hẩn là bởi vì sao, mới được Nghiêm Thủy Trường coi là con chó trung thành nhất.

“Ngươi rất trung tâm.”

Lương Cảnh Ngọc lạnh nhạt nói, nheo mắt lại, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên: “Nếu như Tứ ca ở đâu ngươi ở ngay tại đó, vậy ngươi đi trước một bước, một hồi ta lại để cho hẩn đi theo bởi ngươi.”

“Cái gì?”

Tiểu Mạnh khẽ nhú mày, lập tức đồng tử bỗng nhiên co rút lại.

Một cái đã từng dám nói ở sau lưng đánh lên ám sát Vương Phục Hưng có bốn thành nắm chắc, vũ lực có bao nhiêu giá trị khủng bố?

Tiểu Mạnh chỉ cảm thấy người trước mắt lóe lên một chút, sau đó đầu liền đột nhiên truyền đến một hồi kịch liệt đau nhức.

Trời đất quay cuồng, long trời lở đất.

Một cái trầm trọng chai bìa trực tiếp nện ở trên đỉnh đầu hắn, thủy tinh vỡ vụn, máu tươi vẩy ra.

Mới vừa rồi còn không biết sống chết cùng kẻ tiểu nhân giống nhau khiêu chiến Lương Cảnh Ngọc, tiểu Mạnh, mềm nhũn té xuống.

Lương Cảnh Ngọc sắc mặt bình tĩnh, cúi đầu nhìn tiểu Mạnh ngã xuống trên mặt đất, ánh mắt lạnh như băng nói: “Một tên hề mà thôi, lão bản của ta cũng là người có thể đánh giá hay sao?”

“Phốc!”

Lương Cảnh Ngọc giờ chân lên, không chút do dự, một cước toàn lực dẫm lên đầu tiểu Mạnh.

Cứng rắn đầu lâu bị hấn toàn lực một cước giẫm đạp thành một đoàn thịt nát, óc cùng máu tươi chảy xuôi, mang theo không khí trong phòng lúc này, kích thích bên cạnh lão Ngụy cùng lão Hứa dạ dày.

Nói giết liền giết.

Ngày xưa này thuộc về Nghiêm Thủy Trường con chó trung thành, đến cùng theo một cái cường thế đến mức nào lão bản?

Lương Cảnh Ngọc cả ống quần bên trên đều lấy dính máu tươi cùng màu trắng của óc, hắn lại không thèm để ý chút nào, quay đầu lại, mắt lạnh nhìn sắc mặt ngốc trệ lão Ngụy cùng lão Hứa, lạnh nhạt nói: “Các người thì sao? Nói như thế nào, có theo hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Cúi Đầu

Nói giết liền giết, gọn gàng mà linh hoạt một cước giẫm bạo trước mắt Thanh Phố khu lão đại tâm phúc ái tướng, trực tiếp mà bá đạo.

Cách làm này, mặc dù là bản thân ngay tại hắc đạo trong hội này chính là lão Ngụy cùng lão Hứa đều là một hồi da đầu run lên, ánh mắt bối rối.

Bọn hắn đã sớm nghe nói qua Nghiêm Thủy Trường bên người đệ nhất trung thành con chó khát máu, có thể tại nơi này xã hội pháp trị, dù cho xã hội đen muốn giết người còn phải có kế hoạch chu đáo, còn có bao nhiêu kẻ một lời không hợp liền muốn tính mạng người khác?

Hôm nay liền đứng trước mặt bọn họ một cái.

Lương Cảnh Ngọc câu hỏi nhìn như hàm hồ, nhưng suy nghĩ sâu xa mà nói, kỳ thật đã rất rõ ràng, trước xác định tiểu Mạnh có phải hay không không cùng hắn, đợi xác định xong lập tức hạ sát thủ, sau đó quay mặt lại hỏi bọn hắn, cùng hắn, tất cả đều vui vẻ, không cùng, cái gì hậu quả hai người các người mình suy nghĩ lấy.

Chết eo lả, thật là bá đạo.

Lão Hứa cùng lão Ngụy sắc mặt âm tình bất định, Lương Cảnh Ngọc vấn đề này, cơ hồ là đem bọn họ dồn đến chỗ chết, cho dù có uy hiếp tính mạng bọn hắn cũng muốn cắn răng kỹ càng suy tư một phen.

Lương Cảnh Ngọc thờ ơ lạnh nhạt, quang minh chính đại đứng ở bên cạnh trên thi thể, lẳng lặng chờ đáp án.

“Lão Ngụy, nhớ rõ lần trước người đã nói với ta, người ở đây đối với Tiểu Tứ bên kia không được như ý hay sao? Quyền hành đều bị Tiểu Tứ giao cho tiểu Mạnh, tại tiếp tục như vậy, người muốn bị mất quyền lực.”

Trong rạp đã trầm mặc đại khái chừng năm phút, một mực trầm mặc lão Hứa rút cuộc mở miệng, ánh mắt ý vị thâm trường nhìn chằm chằm ông bạn già, ý hữu sở chỉ (*).

Lương Cảnh Ngọc có chút nhú nhú lông mày lại, không nói một lời.

Lão Ngụy là trung niên nam nhân nhìn qua vô cùng trầm ổn, trung quy trung củ, cẩn thận tỉ mỉ, bất động thanh sắc.

Bất hoặc chi niên bị người đánh giá hơi trầm xuống ổn, cũng không phải là nghĩa xấu, nhưng có chút thời điểm, cũng có chút quyết đoán chưa đủ ý tứ, người như vậy, nếu như có thể chộp trong tay, lại để cho hắn ước thúc tiểu đệ của mình, rất thích hợp gìn giữ những tài sản vốn có.

Lương Cảnh Ngọc dù thế nào tính tình cổ quái nhận được mệnh lệnh của Vương Phục Hưng cũng sẽ không thể lỗ mãng xông vào Thiên đô đô thị giải trí tiêu diệt Tiểu Tứ, không nói bên trong tầng tầng thủ vệ, đoán chừng coi như là giết chết, hắn phía dưới cũng có không ít người tìm mình dốc sức liều mạng, quá không có lợi về lâu dài, hắn lão bản mới nói cho hắn biết, chỉ cần giết mất Tiểu Tứ, Thanh Phố khu liên do hắn đến quản lý, vậy hắn khẳng định phải tạo thành tay chân cho mình, lão Hứa làm người khôn khéo, lão Ngụy làm người trầm ổn, tại tăng thêm chính hắn tiền công, ba người bổ sung, tổ hợp nhất định sẽ vô cùng sắc bén.

Cho nên hắn hôm nay mới đem địa điểm gặp mặt định tại nơi đây, về phần cái gọi là tiểu Mạnh, đặc chí sau đó liền lập tức ẩn giấu không được ưng nghênh sắc mặt, hắn nhìn qua cũng lười không thêm nhìn, kẻ tiểu nhân thứ tầm thường, giết thì giết.

Lão Ngụy như có điều suy nghĩ gật đầu, nhìn lão Hứa ánh mắt, giữa hai người tựa hồ tồn tại một loại ẩn ý không giống như bình thường ý.

Lương Cảnh Ngọc ngầm hiểu, tiếng nói âm nhu mà mềm mại vang lên: “Thanh Phố lớp này, ba người chúng ta, vậy là đủ rồi, lão Ngụy người yên tâm chính là, không có người nào cướp mất quyền lực của người, thật muốn phát hiện nhân tài, cũng là đưa đến bên kia lão bản đi, dã tâm của hắn hơn xa so với một cái Thanh Phố nhỏ nhoi này, chúng ta làm tay chân đệ tử chạy vặt cho hắn, trừ mình phát tài, lớn nhất trách nhiệm chính là làm cho lão bản gia tăng thực lực, người nói đúng hay không?”

“Là đề ý.”

Giống như có lẽ đã đứng thành hàng lão Hứa vỗ đùi cười nói, chỉ có điều cười có chút mất tự nhiên, dù sao liền trước mặt bọn họ, còn có một cỗ thi thể đầu bị đập nát.

“Tiểu Tứ bên kia làm sao bây giờ?”

Lão Ngụy nhú mày, nhìn Lương Cảnh Ngọc hỏi.

Lương Cảnh Ngọc không chút do dự nói: “Gọi điện thoại đem hắn gọi tới đây, giết.”

Lão Ngụy tâm tư phức tạp, lại không nói gì, nội tâm của hắn đối với Tiểu Tứ đồng dạng có oán niệm, hơn nữa hiện tại Lương Cảnh Ngọc đã tìm được lão bản mới, tựa hồ so với đi theo Nghiêm Thủy Trường còn muốn cường thịnh hơn nhiều, hắn do dự một chút, lấy điện thoại cầm tay ra, đem trong rạp âm nhạc tắt đi, bấm điện thoại cho Tiểu Tứ.

Đang tại phụ cận một mảnh tràng tử đi bộ dò xét sân bãi Tiểu Tứ rất nhanh bắt máy, gọn gàng dứt khoát nói: “Chuyện gì?”

“Tứ ca, tiểu Mạnh nơi đây xảy ra chút phiền toái, cần người tự mình đến giải quyết một chuyện.”

Lão Ngụy cầm lấy điện thoại nói ra, lơ đãng đảo qua thi thể trên đất, nội tâm không có tồn tại có chút bị thương, điều này chẳng lẽ chính là phế vật lợi dụng?

“Ở đâu? Lão Ngụy, người đừng vội, từ từ nói. Tiểu Mạnh đâu?”

Tiểu Tứ tinh táo dị thường hỏi một câu, phát giác được tựa hồ có chút không đúng, nhưng cụ thể là lạ ở chỗ nào, hắn lại nói không ra.

“Bị đánh gãy xiu rồi, lộ ra Tứ ca thẻ bài cũng không hề được nương tay chút nào, một điểm cổ kỵ đều không có, hiện tại giống như đang đợi lấy người tới đây.”

Lão Ngụy thanh âm trầm trọng nói: “Chúng ta ở ngoài chỗ sáng đêm KTV, lão Hứa tràng tử, Tứ ca người có muốn không qua đây nhìn xem một chút?”

“Được, ta hiện tại liền qua, coi chừng bọn hắn.”

Tiểu Tứ ngữ khí lạnh như băng cúp điện thoại, nội tâm lại hung hăng mắng một tiếng phế vật, tiểu Mạnh là hắn tự tay nhắc làm tâm phúc, hôm nay bị người đánh, lão Ngụy vậy mà một điểm tính cách đều không có, quá không tưởng nổi rồi.

“Đương huynh đệ, có người cùng ta tâm phúc tại bên trong tràng tử nháo nhào, người có muốn hay không cùng ta cùng đi một chuyến?”

Tiểu Tứ nửa là vui đùa nửa chân thành nói, hắn cũng không phải ngốc, lão Ngụy nói đối phương không đem thân phận thân tín của mình đều vào mắt, cái kia đã nói lên là có lai lịch đấy, kêu lên bên người Dương Băng Trình, cũng có thể nhiều thêm một chút lực lượng.

“Tứ ca lên tiếng, vậy đi đến một lần, thực xảy ra điều gì phiền toái, Nghiêm lão tuy rằng hiện tại không xong rồi, nhưng người khác hay vẫn là bán cho cha ta vài phần mặt mũi.”

Đi theo Tiểu Tứ bên người một người tuổi còn trẻ nam nhân khẽ cười nói, một mét tám thân cao, mang theo một bộ tròn gọng kính, làn da ngăm đen, thoát nhìn rất khỏe mạnh.

“Cái đó là. Thiên Địa Huyền Hoàng tuy rằng tàn, có thể lực uy hiếp vẫn còn, lần này cùng Lam Thiên Vũ đoạt địa bàn, ca cũng không lại để cho cái kia cáo già già hòa chiếm được tiện nghi gì.”

Tiểu Tứ nịnh nọt nói, vẻ mặt chân thành tha thiết đáng tươi cười.

Hai người lái xe tới đến mình đêm KTV, vừa mới vào đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ thấy được vẻ mặt đen tối lão Ngụy, Tiểu Tứ đi qua hô một tiếng, lão Ngụy cũng không có nhiều lời, ở phía trước dẫn đường, mở ra cửa bao sương sau đó đứng ở một bên, ý bảo Tiểu Tứ đi vào trước.

Đã cùng ngày xưa Thiên Địa Huyền Hoàng đệ nhị nhân vật Dương Đại Địa ngồi bên trên quan hệ chuẩn bị thoát ly Vương Phục Hưng không ché Tiểu Tứ lạnh lùng nhìn hẩn một cái, ý trách cứ rất rõ ràng, sau đó mới đi vào.

Lão Ngụy khoe miệng có chút gợn lên một vòng cười lạnh, bất động thanh sắc theo ở phía sau, sau khi đi vào trực tiếp đóng cửa lại, ngăn ở cửa ra vào.

Trong rạp, Tiểu Tứ rút cuộc thấy được tâm phúc của mình thủ hạ, chỉ có điều thấy nhưng là một cỗ thi thể đầu bị đập nát, nhưng y phục trên người lại không sai.

Một nam nhân tóc nhuộm thành màu đỏ đưa lưng về phía bọn hắn, không nói một lời, tựa hồ đang chờ Tiểu Tứ trước tiên cất lời trước.

Máu tươi cùng óc chảy xuôi, nhìn thấy mà giật mình.

Tràng cảnh rất buồn nôn. Coi như là Tiểu Tứ cùng bên cạnh hẩn Dương Bằng Trình đều chịu không được.

Tiểu Tứ đột nhiên quay người, nhìn ngẩn tại cửa lão Ngụy, sắc mặt lạnh như băng, nhưng thấy đối phương không hề sợ hãi cùng hẩn đối mặt, tâm liền bắt đầu chậm rãi trầm xuống.

“Vi cái gì?”

Tiểu Tứ lạnh lùng nói.

“Ngươi trong lòng mình rõ ràng.”

Lão Ngụy thân nhiên nói, chẳng muốn tại cùng hẩn nói nhiều thêm một câu, cúi đầu nghiên cứu mặt đất.

“Lão Hứa, ngươi cũng muốn phản bội ta?”

Tiểu Tứ quay người nhìn lão Hứa ngồi ở ghế sofa đang tủm tỉm cười.

Lão Hứa vẻ mặt hiền lành vui vẻ, cười tủm tỉm, cùng Phật Di Lặc tựa như giống nhau, ngữ điệu hàm hồ nói: “Ta chỉ là người làm ăn, các ngươi không cần cân nhắc ý kiến của ta, tiếp tục, tiếp tục.”

Tiểu Tứ lửa giận trong lòng dần dần lạnh như băng, nhìn đưa lưng về phía bọn hắn nam nhân tóc đỏ đang chăm chú nhìn vào màn hình tinh thể lỏng treo trên tường, một cái bóng lưng, lại càng nhìn càng quen mắt, nhện không được nói: “Ngươi là ai?”

Nhìn chằm chằm vào màn hình tựa hồ có chút xuất thần Lương Cảnh Ngọc rút cuộc xoay đầu lại, con mắt tà khí dạt dào nhìn chằm chằm vào Tiểu Tứ, sáng lạn cười cười.

Tiểu Tứ vô thức lui về sau một bước, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Dương Bằng Trình đều sắc mặt vô cùng khó coi lùi lại, hẩn mặc dù là con trai Dương Đại Địa, nhưng này cái đã từng là Nghiêm Thủy Trường trong tay đại sát khí, ngay cả lão từ hẩn đều không để vào mắt, hôm nay hiển nhiên rất không có khả năng sẽ cố kỵ mình đấy.

Lương Cảnh Ngọc ánh mắt đảo một chuyển, nhìn thoáng qua Dương Bằng Trình, khiêu mi nói: “Dương Đại Địa con trai?”

Lúc nói chuyện, hẩn một thân tại đối mặt Hoàng Phủ Linh Tê lúc bị triệt để áp chế tà khí không kiêng nể gì cả bạo phát đi ra, cơ hồ khiến người khác khó có thể nhìn thẳng.

Dương Bằng Trình sắc mặt cứng ngắt, toàn thân mồ hôi lạnh gật đầu.

“Lão già cha ngươi thu hoạch lần này không nhỏ, động tác rất nhanh, hiện tại coi như là Hoa Đình một phương đại lão rồi.”

Lương Cảnh Ngọc thân nhiên nói, sau đó không để ý tới Dương Bằng Trình nữa, nhìn Tiểu Tứ, nheo mắt lại nói: “Ngươi bây giờ là người của Dương Đại Địa hay người của Vương ca?”

Vương ca.

Một mực kỳ quái Lương Cảnh Ngọc lão bản đứng sau lưng rút cuộc là ai lão Hứa cùng lão Ngụy trong đầu đột nhiên sáng ngời, rốt cuộc biết được chỗ dựa của Lương Cảnh Ngọc rồi.

Từ Khai Duyệt sân thượng thương kích sự kiện bắt đầu, sau đó liên tiếp hành động, nhìn như vô tình, nhưng Hoa Đình bố cục cuối cùng bị một người tuổi còn trẻ cho triệt để đảo loạn.

Phiên vân phục vũ bên trong, Hạ gia tại Hoa Đình đại lão đứng ở Vương Phục Hưng sau lưng, Sở gia đồng dạng cố định, mưa gió kết thúc về sau, nguyên bản Sở gia cùng hần chính là người được lợi lớn nhất.

Đây hết thầy, chỉ bởi một tay của một người trẻ tuổi thao túng lên.

Nói một cách khác, tại ý nghĩ của bọn hần, Lương Cảnh Ngọc cũng không phải theo Vương Phục Hưng, mà là theo Hạ gia cùng Sở gia.

Chỉ có điều để cho bọn họ kỳ quái là, Lương Cảnh Ngọc tại sao phải hỏi tiểu Tứ có phải hay không là người của Vương ca?

Hai người liếc nhau, đều từ ánh mắt của đối phương trông được ra một tia khiếp sợ.

Người trẻ tuổi kia, chẳng lẽ trước kia đã đem Thanh Phổ chụp vào trong tay hần rồi sao? Bởi vì Tiểu Tứ gần nhất trong khoảng thời gian này cùng Dương Đại Địa đi lại rất gần, cho nên hần mới đem lương Cảnh Ngọc bài tẩy đánh ra?

Như vậy tưởng tượng, cái kia mấy tháng trước còn không có danh tiếng gì người trẻ tuổi, liền thật là đáng sợ.

Tiểu Tứ cũng là biến sắc, từ Lương Cảnh Ngọc cái kia một tiếng Vương ca, hần đã biết Vương Phục Hưng đối với mình có sự bất mãn, có thể thời điểm này, vô luận hần nói là người nào, đều không phù hợp ích lợi của mình.

Nói là người của Dương Đại Địa, mình rất có thể chết ở chỗ này.

Nhưng nếu như nói là người của Vương Phục hưng kia, mình liền triệt để mất đi cơ hội leo lên cái thuyền của Dương Đại Địa.

Thật đúng là một vấn đề khó khăn a.

“Bất tiện sao? Ta cho ngươi thuận tiện.”

Lương Cảnh Ngọc tiếng nói vang lên, âm lãnh mà vũ mị.

Sau đó hần đột nhiên giơ tay lên, một thanh gấn ống hãm thanh màu đen sừng ngắn trực tiếp nhắm ngay Dương Bằng trình, bóp cò.

“Bụp. Bụp. Bụp. Bụp. Bụp.”

Liên tục năm tiếng nổ nhẹ nhàng vang lên. Năm lỗ máu xuất hiện trên người Dương Bằng Trình.

Dương Bằng trình vẻ mặt sợ hãi bất khả tư nghị cho tới khi viên đạn cối cùng xuyên qua ngực trái của hần, chậm rãi đến cùng.

Kết cục hầu như so với tiểu Mạnh còn muốn thê thảm hơn.

Lão Hứa cùng lão Ngụy đồng thời run lên thoáng qua, cổ tự trấn định, một câu cũng không dám nói.

Tiểu Tứ sắc mặt trắng bệch, khoảng cách gần như vậy tiếp xúc tử vong, hơn nữa là chết thảm, lại để cho nguyên bản cho rằng không sợ trời không sợ đất nội tâm của hần trực tiếp sinh ra một cỗ sợ hãi, càng mãnh liệt.

“Tất cả mọi người là người của Vương ca, hà tất... Hà tất thấy máu?”

Tiểu Tứ trầm mặc thật lâu, mới miễn cưỡng bày ra một cái dáng tươi cười, nhẹ nói nói.

“Hần không phải.”

Lương Cảnh Ngọc mặt không biểu tình, chỉ chỉ đã nằm trên mặt đất Dương Bằng Trình.

Tiểu Tứ gật gật đầu, không dám nói gì.

Lương Cảnh Ngọc đột nhiên nói:

“Ngươi cũng không phải.”

Hần hòng súng lập tức nhắm ngay Tiểu Tứ, trong lúc mặt đối phương biểu lộ như tro, nhanh chóng đổi băng đạn, lạnh nhạt nói: “Vương ca nói, giết người, Thanh Phô chính là của ta đấy.”

Hần ngữ khí dừng một chút, nói khẽ: “Chào tạm biệt.”

Đồng dạng là năm đoạt.

Hầu như cùng Dương Bằng Trình giống như đúc, căn bản là chưa cho đối phương cơ hội giải thích, ra tay quyết đoán mà tàn nhẫn.

Ba cổ thi thể.

Ba khô đầu lâu bị phá toái.

Máu tươi cùng óc trắng văng đầy sàn.

Lão Hứa ngồi ở trên ghế sa lon, cũng không dám nữa ngẩng đầu.

Tựa ở cửa lão Ngụy hai chân bại liệt, hầu như muốn ngồi dưới đất.

Lương Cảnh Ngọc đã trầm mặc xuống, lạnh nhạt mở miệng nói: “Làm người chính đồn thoáng qua, đã nói Tiểu Tứ cùng Dương Bằng Trình sống mái với nhau, Tứ ca đã bị chết ở trong tay Dương Bằng Trình, ta ra tay giết Dương Bằng Trình. Lão Ngụy, người đi tập kết tiểu đệ, chuẩn bị tìm Dương Đại Địa báo thù.”

Ba hai câu nói, liền đem trách nhiệm của mình trốn tránh sạch sẽ.

Lão Ngụy cùng lão Hứa khúm núm gật đầu, sợ bề mặt.

Lương Cảnh Ngọc khoe miệng giờ lên một cái nụ cười quyến rũ, khẩu súng thả lại trong ngực, cười nói: “Ca hát, ca hát.”

Ba bộ tử tướng thê thảm trong rạp, lương Cảnh Ngọc chọn một bài huấn chất trung thành đèn nợ nước, cầm lấy microphone.

Đơn ca.

Vũ mị ảo là tiếng nói, lại sinh sôi đem bài hát này hát ra một cỗ khí phách hàm súc thú vị.

Rung động đến tâm can.

Lương Cảnh Ngọc ánh mắt hoảng hốt, trong đầu vang lên cái kia người trẻ tuổi thân ảnh, cùng với bên cạnh hắn đạo cô, ánh mắt kính sợ.

Ngày xưa Nghiêm Thủy Trường thủ hạ đệ nhất trung khuyển.

Hôm nay liền giết ba người.

Đối với Vương Phục Hưng, cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Chính Nghĩa Chính Là Tay Sai

Vương Phục Hưng không phải Bách Sự thông, không dự được thời điểm hắn đang ôm Thần Tiên tỷ tỷ phong lưu bên kia lương Cảnh Ngọc đã dùng một khẩu súng ổn định thanh phố khu một ít giang sơn, cũng không tâm tư suy nghĩ, giang sơn mỹ nhân, từ xưa đến nay đều là có thể... nhất là câu chuyện làm cho người ta bần tán say sưa, tại trong phòng thử áo nhỏ, Vương Phục Hưng ôm Thần Tiên tỷ tỷ tản ra nồng đậm mùi thơm của cơ thể thân thể, dường như quên mất hết thấy ngoại giới, nội tâm bình tĩnh.

Hoàng Phủ Linh Tê lẳng lặng lại để cho hắn ôm, không biết làm gì phản ứng lại, dứt khoát hai tay rủ xuống dưới, như là một cái con rối tình xảo giống nhau, bị chủ nhân kéo, ánh mắt lưu chuyển, lông mi rất nhỏ rung rung, thân sắc lại giống như một vùng nước trong, gọn sóng.

Vương Phục Hưng đồng chí thủy chung có một cái rất cách kinh, phản bội đạo ý niệm trong đầu, sơ trung biết được đọc lịch sử, đã biết điển cố chu U Vương Phong Hòa đùa giỡn chư hầu, hiểu được Hán Thành Đế cuối cùng chết ở trên giường Triệu Thị Hoa tỷ muội, còn có Thuận Trị vì nữ nhân trực tiếp thoái vị xuất gia làm hòa thượng. Những người này khi hắn xem ra, đều không phải dũng mãnh phóng khoáng bình thường, bất luận bọn hắn làm như vậy đúng sai hay không, tối thiểu tại phần ý chí, liền đầy đủ làm cho người ta kính nể, thiên triều Cửu Châu hơn năm nghìn năm lịch sử, chỉ có điều mới xuất hiện mấy cái nhân vật hiếm thấy như vậy mà thôi, Vương Phục Hưng vẫn luôn cho rằng tại cái niên đại khác, Hoàng Đế khác cũng là có phần này ý chí đấy, chỉ có điều cuối cùng bọn hắn có được giang sơn không có buông tha cho, là vì cái triều đại kia không có xuất hiện đàn bà đáng giá bọn hắn làm như vậy mà thôi.

Thuyết pháp này Yên Đế không ủng hộ, ngược lại là lên đại học nói gót Phương Hạo Nhiên lại nói tiếp, hai người rất có một cỗ cảm giác anh hùng chứng kiến gần giống nhau.

Vương Phục Hưng đem Hoàng Phủ Linh Tê ôm vào trong ngực, ngửi ngửi mùi thơm của cơ thể nàng, không có tồn tại nhớ tới chuyện này, có chút thốn thức, Hoàng Phủ Linh Tê nếu như tại nhu nhược một điểm, đủ để được xưng tụng hại nước hại dân rồi, nhưng hiện tại coi như hấn cường thể thân thù, khả năng chậm trễ mình quá nhỏ, giúp mình tranh đấu giành thiên hạ còn không sai biệt lắm.

Hai người tại trong phòng thử áo giày vỏ hơn nửa canh giờ, Vương Phục Hưng hay vẫn là không có ý tứ đi ra, Hoàng Phủ Linh Tê rất nhạy cảm phát giác được nam nhân trước người khí cơ trên thân biến hóa kịch liệt, một hồi kích động một hồi bình tĩnh, có chút nghi hoặc, nói khẽ: "Chúng ta đi ra ngoài đi?"

Nàng nếu như biết rõ một đồng chí ôm nàng ở bên trong kéo dài lâu như vậy, chỉ là vì không cho khách hàng bên ngoài cho là hấn ở phương diện khác có vấn đề, chỉ sợ cũng xem như dùng tính tình Hoàng Phủ Linh Tê, đoán chừng cũng sẽ nổi đóa.

Vương Phục Hưng về mặt bình tĩnh, gật gật đầu, đem nàng buông ra, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê trang phục khôi phục bình thường sau càng mê người, cười nói: "Mở cửa."

Hoàng Phủ Linh Tê kỳ quái liếc mắt nhìn hấn, không có đem làn thu thủy vác tại trên lưng, mà là trực tiếp cầm ở trong tay đi ra ngoài.

Trong tiệm nữ trang lần nữa khôi phục yên tĩnh, khách hàng mới tiến vào mới trực tiếp bị Hoàng Phủ Linh Tê trấn trụ, cực kỳ kiên nhẫn cùng đợi hai người khách nhân đi ra tức thì nhìn xuống đồng hồ, hơi than thở nhẹ.

Mới nửa giờ.

Cái nam nhân mới nhìn qua kia bình thường, phương diện năng lực này xác thực rất bình thường, không đủ mạnh nha.

Đáng tiếc cho nữ nhân xinh đẹp như vậy rồi.

Bất quá các nàng vừa nghĩ tới nam nhân trong nhà mình tại trên giường vô luận mình bày ra tư thế cùng tiếng kêu cỡ nào mê người, đều rất khó kiên trì mười phút sau, nội tâm cảm giác mát mát lại lần nữa sâu hơn một ít.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh đi tới, cảm giác mình xác thực không nên tiếp tục mang theo Hoàng Phủ Linh Tê rêu rao khắp nơi, trực tiếp phân phó nữ nhân viên phục vụ sắc mặt có chút mất tự nhiên đem đạo bào Hoàng Phủ Linh Tê bị thay thế cùng bụi bặm đều chứa vào, sau đó dựa theo người Hoàng Phủ Linh Tê, lại chọn lấy một bộ quần áo không đồng dạng như vậy, từ cửa ra vào tùy ý xuất ra một cái kính râm cho Hoàng Phủ Linh Tê mang theo, tính tiền sau mới vội vàng đi ra ngoài.

"Đen sẫm đây."

Hoàng Phủ Linh Tê nói khẽ, mang theo kính râm có thể che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, tựa hồ rất không thích ứng.

"Đến trên xe thì tốt rồi."

Vương Phục Hưng cười nói, nữ nhân rất xinh đẹp không phải là sai, có thể lớn lên thật xinh đẹp, thì có điểm nghiệp chương rồi, khó trách Phung Hạo Nhiên nói hướng tới lấy, mình có một ngày có thể nắm một cái bạn gái khuynh quốc khuynh thành đi dạo phố, đàn ông bình thường đều là độc thân, đúng là để ý cái như vậy đây. Chân chính đàn ông có kinh nghiệm, ai sẽ hướng lấy tới phần này tội?

Mặc dù là Hoàng Phủ Linh Tê mang theo kính râm, cũng vẫn như cũ một mực hấp dẫn lấy đại bộ phận ánh mắt mọi người, trên người nàng mùi thơm tự nhiên của cơ thể cùng cổ khí chất thánh khiết này, thật sự quá đáng chú ý đi một tí, Vương Phục Hưng loại này tự xưng là năng lực tâm lý thừa nhận cường đại người bị nhiều người nhìn vào chăm chăm như vậy đều có chút không được tự nhiên.

Đi đến đường dành riêng cho người đi bộ, cửa bãi đỗ xe, ngồi vào cái chiếc Cadillac kia, Vương Phục Hưng rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, khoảng cách mấy trăm mét, cũng đã lại để cho hấn ra một đầu mồ hôi, loại cảm giác này, thật sự là đã mất hồn vừa thống khổ, Vương Phục Hưng từ trên xe xuất ra hai bình nước khoáng, đưa cho Hoàng Phủ Linh Tê một lọ, mình vận mở nắp bình tưới một cái, lông mày có chút nhíu xuống, mấy ngày nay uống rượu thậm chí so với uống nước đều nhiều hơn, hiện tại trong miệng ngâm lấy loại này thanh đạm sinh mệnh chi nguyên, ngược lại có chút không thích ứng.

"Có đói bụng không? Chúng ta đi ăn cơm?"

Vương Phục Hưng cười nói, nhìn ra bên ngoài, chuông hơn năm giờ chiều, hơi có chút sớm, nhưng thời điểm lúc này ăn cơm cũng không quá đáng, hấn hiện tại thậm chí ăn cơm nước xong xuôi gần đây đem Hoàng Phủ Linh Tê đưa về cấp cao nhất công quán, dù sao mang theo một nữ nhân tại bên người, hưởng thụ lấy ánh mắt người khác đồng thời hâm mộ cùng ghen tị, hấn cũng muốn lưng đeo rất lớn áp lực đây.

"Tùy tiện."

Hoàng Phủ Linh Tê lạnh nhạt nói ra, cúi đầu nghiên cứu quần áo trên người mình, ánh mắt cổ quái.

Vương Phục Hưng suy nghĩ một chút, lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Ngư Tiểu Vũ, cấp cao nhất công quán cách nơi này cũng không xa, ý định gọi nàng tới đây cùng nhau ăn cơm.

"Lão công, người như thế nào chủ động gọi điện thoại cho ta rồi hả?"

Điện thoại rất nhanh liền được nối, thanh âm Ngư Tiểu Vũ hơi có vẻ kinh hi lập tức truyền tới, trước người gọi ca, sau người gọi lão công, đây là hai người ước định bất thành văn, Ngư Tiểu Vũ một mực bảo trì.

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại, chột dạ liếc nhìn Hoàng Phủ Linh Tê, nhìn thấy nàng đang đem lực chú ý tập trung ở y phục trên người nàng về sau, lập tức nhẹ nhõm xuống, cười nói: "Người ở đâu? Ta tại phụ cận cấp cao nhất công quán, đi ra đến ăn bữa cơm?"

"A? Ta tại bộ phận hạng mục rồi, hôm nay cùng kỹ thuật viên công trình tàu điện ngầm số mười chín cùng đi chuyển sân bãi thăm dò, tạm thời không thể quay về."

Ngư Tiểu Vũ xin lỗi nói.

Thiên Thánh tập đoàn vượt qua tất cả mọi người đoán trước bắt lại Hạng mục tàu điện ngầm số mười chín Hoa Đình về sau, Ngư Tiểu Vũ hoàn toàn dựa vào chân tài thực học của mình từ Thụy Sĩ ETH Liên Bang học viện kiến trúc bắt được học vị thạc sĩ đã bị Diệp Thiên Thánh bỏ nhiệm vì Hạng mục tàu điện ngầm số mười chín Hoa Đình làm Phó Tổng Giám Đốc Kỹ Sư, tại phương diện xếp đặt thiết kế, phong cách của nàng làm được bốn chữ "thiên mã hành không", luôn tại trên mặt đất tổng kết ra phương án kiến trúc xảo diệu, nghiêm khắc về bản đồ.

Hạng mục tàu điện ngầm số mười chín Hoa Đình đã dần dần tiến vào chính quy, thời điểm này, Ngư Tiểu Vũ là bề bộn đấy.

"Ân, cái kia lần sau tốt rồi."

Vương Phục Hưng cười nói, ngừng tạm, nói khẽ: "Chú ý nghỉ ngơi, chịu đựng được quá nhiều mệt mỏi, biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng, ta có thể không thích."

"Sẽ không á." Ngư Tiểu Vũ cười đùa nói, ngữ điệu lạng yên giảm xuống: "Lão công, ta mua vài bộ nội y sexy a, có màu đen đấy, màu trắng đấy, màu đỏ đấy, buổi tối mặc cho người xem được không? Rất gợi cảm a."

Vương Phục Hưng hô hấp trì trệ, đối mặt Hoàng Phủ Linh Tê vừa mới thở bình thường lại, dục vọng thậm chí có lần nữa ngẩng đầu tư thế rồi, thật sự là trần trụi câu dẫn a.

Vương Phục Hưng là một cái đàn ông ý chí kiên định, vì vậy đối mặt loại câu dẫn khiêu khích không che giấu chút nào này, hắn không chút do dự đã đáp ứng Ngư Tiểu Vũ yêu cầu, một giọng nói tốt, sau đó nhìn như bình tĩnh nói: "Sớm chút trở về."

Ngư Tiểu Vũ nhu thuận ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng lái xe tại một quán cơm nhìn cấp bậc không tính kém dừng lại, nhìn Hoàng Phủ Linh Tê một cái nói: "Ăn cơm xong ta tiễn người quay về khách sạn, mấy ngày nay người ngay tại khách sạn a, Tiểu Vũ muốn đi ra ngoài mà nói, người cũng có thể đi theo qua tham gia não nhiệt, một người mặc kệ dù cường đại thế nào, chỉ cần còn ăn ngủ cốc hoa màu, nhất định phải muốn cùng xã hội này nổi đường ray. Người bây giờ tại Hoa Đình, không phải tại đạo quán rồi, không có Tam Thanh cùng Phật Tổ, cho nên người phải đi tiếp xúc thoáng qua mới minh bạch, có chút thời điểm, dưới tình huống vũ lực không đủ để nghịch thiên, một ít thủ đoạn nhỏ xa so với bất kỳ vũ khí nào đều muốn sắc bén vô cùng. Người đi theo bên người nàng, cũng có thể chiếu cố an toàn của nàng, như thế nào đây?"

Hoàng Phủ Linh Tê trực tiếp lắc lắc đầu nói: "Sur phó đề cho ta đi theo người."

Vương Phục Hưng một hồi vô lực, cứng muốn nói chuyện, điện thoại lần nữa vang lên, hắn cầm sang xem xuống, có chút khiêu mi, là dãy số Trần Phượng Sô, chẳng lẽ sự tình Phượng Nhất Định kết quả đi ra? Không nên a. Hắn tiếp nghe điện thoại, cho ăn... Một tiếng.

"Đi ra đến ăn bữa cơm? Ta chỗ này có hai nhân vật, đoán chừng người có hứng thú trông thấy."

Trần Phượng Sô cười ha hả thanh âm từ trong điện thoại vang lên, nghe ngữ khí, quả thực nhìn không ra đó là một siêu cấp công tử ca.

"Ở đâu?"

Vương Phục Hưng bình tĩnh nói.

"Đến nhà hàng Đế Hào, trực tiếp lên ghế lô bên trên lầu hai, Thu Danh."

Trần Phượng Sô cười nói một câu, sau đó cúp điện thoại.

Vương Phục Hưng như có điều suy nghĩ sờ lên cái mũi, đột nhiên nhớ tới Nhà hàng Đế Hào cách cách nơi này cũng không xa, hắn đi ngang qua một lần, ước chừng có chút ấn tượng, dứt khoát trực tiếp đuổi tới.

Nhà hàng Đế Hào có thể nói là nhà hàng ở Hoa Đình có danh khí xa hoa nhất, tổng cộng bốn tầng, nhưng chiếm diện tích rộng lớn, chỉ cần lầu một liền có gần hai trăm cái vị trí, thời điểm Vương Phục Hưng tới, trong đại sảnh lầu một đã kín người hết chỗ không còn chỗ ngồi, hắn trong lúc Hoàng Phủ Linh Tê biểu lộ bất mãn một lần nữa cho nàng đeo lên kính râm, lôi kéo nàng tiến vào nhà hàng, dưới sự dẫn dắt của phục vụ viên đi vào lầu hai trước một gian treo lá rụng biết là Thu Danh, gõ cửa.

Trần Phượng Sô tự mình đã chạy tới mở cửa, có lẽ là ở vào bản sắc nam nhân, lần đầu tiên liền chú ý tới Hoàng Phủ Linh Tê đã thay đạo bào.

Coi như là dùng định lực Trần đại công tử, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà cũng có chút ngốc trẻ.

Nữ nhân này coi cái thân đạo bào kia, mị lực không giảm, ngược lại thẳng tắp tăng lên, cũng không biết nàng làm sao lại đi theo bên người Vương Phục Hưng.

Trần Phụng Sở sững sốt một chút, lập tức phục hồi tinh thần lại, không có che giấu, vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn cười nói: "Hoàng Phủ tiểu thư, nói thật, ta đã lớn như vậy, còn là lần đầu tiên nhìn thấy người xinh đẹp nữ tính như vậy, cũng là một người duy nhất có thể tại dung mạo khí chất phương diện đều hơn một chút nữ nhân ta thích nửa phần, Vương huynh đệ phúc khí tốt. Thật có lỗi, ta thất lễ, hai vị mời đến."

Vương Phục Hưng bất động thanh sắc, tựa hồ nghe không hiểu ý tứ hàm xúc Trần Phụng Sở vừa rồi trong lời nói ám chỉ cùng nhắc nhở, cùng lấy xuống kính râm cho Hoàng Phủ Linh Tê tiến vào ghế lữ.

Trong rạp mùi hương cổ xưa, màu sắc cổ xưa, bình phong cổ họa, rất có ý cảnh, bốn nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp mặc trang phục cung đình phân biệt ngồi ở góc tường, khuôn mặt đoan trang, cười yếu ớt lấy ôm một thanh đàn tranh diễm tấu, bầu không khí vui vẻ, không nói đồ ăn hương vị như thế nào, liền trong rạp loại bề ngoài này, cũng đủ để câu dẫn không ít người rồi.

Trần Mộ Thanh cùng một nam một nữ hai cái người thanh niên vây quanh cái bàn tròn trung ương ngồi, thấy Vương Phục Hưng tiến đến, xuất phát từ lễ phép, đứng dậy, chỉ có điều không đợi bọn hắn lộ ra mỉm cười, đã bị Hoàng Phủ Linh Tê kinh diễm xuất hiện lập tức trấn trụ tất cả mọi người.

Đã liền điệu đàn tranh du dương trong rạp đều rối loạn thoáng qua.

Vương Phục Hưng thần sắc bình tĩnh, thừa dịp hai cái thanh niên nam nữ ngốc trẻ, lập tức nhanh chóng đánh giá bọn hắn một phen.

Thoạt nhìn đều là nhân vật rất bình thường, một đôi nam nữ, tướng mạo tương đối mà nói đều rất bình thường, cũng không tính quá mức gây chú ý ánh mắt của người ngoài, nữ nhân vẻ mặt điềm tĩnh mỉm cười, nam nhân cùng ngồi ở bên cạnh hắn thần sắc nghiêm túc hình thành đối lập rõ ràng, nhưng lần lượt ngồi cùng một chỗ, rồi lại làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ giống phu thê, mà có thể là chính thế.

"Giới thiệu thoáng qua, vị mỹ nữ kia gọi Từ Lệ, bên cạnh là trượng phu của nàng Vương Quang Minh. Là bằng hữu ta, Vương Phục Hưng, vị này chính là bạn gái Phục Hưng, Hoàng Phủ Linh Tê. Quang Minh, đừng cả ngày nghiêm mặt, người cùng Phục Hưng huynh đệ là bạn gia, một hồi muốn hảo hảo uống vài chén."

Trần Phụng Sở cười nói, lại mở ra rồi một bình mao đài.

Nữ nhân đáng tuổi cười hiền lành, chủ động vươn tay cùng Vương Phục Hưng nắm chặt lại, tự đáy lòng tán thưởng nói: "Bạn gái của người rất đẹp."

Trần Phụng Sở ở một bên âm thầm bĩu môi, hơi than thở nhẹ, phải nói tiểu tử này mỗi một người bạn gái đều rất đẹp mới đúng.

Vương Phục Hưng rất khiêm tốn cười cười, lặng lẽ nói: "Từ tỷ loại khí chất này mới là rất động lòng người đấy."

Từ Lệ cười mà không nói, ánh mắt lại có chút hăng hái nhìn sắc mặt bình tĩnh Hoàng Phủ Linh Tê, có chút tò mò.

Ngồi ở Từ Lệ một bên Vương Quang Minh nhanh chóng khôi phục bình thường, từ Hoàng Phủ Linh Tê trên người dời ánh mắt, hướng về phía Vương Phục Hưng vươn tay, nghiêm trang nghiêm túc nói: "Trung Kỳ Ủy, giám sát tam phòng chủ nhiệm Vương Quang Minh."

Trung Kỳ Ủy!

Vương Phục Hưng nội tâm cả kinh, rút cuộc mình bạch Trần Phụng Sở nói nhân vật mình có hứng thú gặp người đến cùng là bậc nào, nếu như không có đoán sai, lần này sự tình Phương Nhất Định hoàn toàn là do bọn hắn giám sát tam phòng chịu trách nhiệm tìm Phương Nhất Định nói chuyện, phương diện nào đó mà nói, Phương Nhất Định lúc nào hoàn toàn bị song quy (*nhà nước điều tra), nếu như Vương Phục Hưng có thể trước tiên nhận được tin tức mà nói, hầu như chẳng khác nào là ở Hoa Đình trong mưa gió chiếm trước tiên cơ!

Trung Kỳ Ủy một cái chủ nhiệm, cấp bậc không cao, tùy ý xuống đến bất kỳ một cái tỉnh nào, địa phương cao quan cái nào đều muốn khách khách khí khí đấy?

Hai người này, chỉ sợ cũng nhân viên dòng chính Trần hệ rồi a?

Vô luận như thế nào, đây là hai cái nhân vật Vương Phục Hưng nhất định phải làm tốt quan hệ.

Trần Phụng Sở mời đến mọi người ngồi xuống, uống một hớp rượu sau cười nói: "Quang Minh, Phương Nhất Định bản án Phục Hưng cũng rất cảm thấy hứng thú, nơi đây cũng không phải ngoại nhân, dưới tình huống không trái với kỷ luật, người có thể đem tình huống cho chúng ta nói một chút, đơn giản điểm cũng tốt, là thỏa mãn chúng ta cái lòng hiếu kỳ."

Sắc mặt cũ kỹ nghiêm túc, Vương Quang Minh do dự xuống, tựa hồ tại tìm từ, trầm mặc một hồi, mới nói khẽ: "Phía trên có ý tứ là không để cho chúng ta trong tam phòng Hoa Đình làm địa chấn, bất cá lớn, còn dư lại tằm tép nhai nhếp, qua đi có người sẽ xử lý. Bản án Phương Nhất Định phía trên rất chú ý, hơn nữa cung cấp chứng cứ rất đủ, trên cơ bản có thể định tính, hiện tại tìm Phương Nhất Định nói chuyện, bất quá là muốn nghe chính miệng hắn. Thông báo một chút mà thôi, hắn nói hay không, kỳ thật đều là một cái kết quả. Mấy ngày nay đoán chừng đã muốn xong."

Vương Phục Hưng như có điều suy nghĩ.

” Sự tình Phương Nhất Định rất miễn cảm, lần này nghe nói số một thủ trưởng đều mặt rỗng giận dữ, hiện tại Phương Nhất Định cũng không quá đáng là vùng vẫy giãy chết mà thôi, ngược lại là các người, phải cẩn thận một chút, khó bảo toàn đôi phương sẽ không chó cùng rứt giậu, biết rõ bại cục không cách nào vẫn hồi, liền muốn báo thù.”

Trần Phụng Sở mỉm cười nói, thấy bên cạnh Vương Phục Hưng tựa hồ chỉ cố lấy cho Hoàng Phủ Linh Tê đĩa rau, mà cái nữ nhân lại để cho tất cả mọi người cảm thấy kinh diễm kia cũng chỉ lo dùng bữa, không khỏi cảm khái.

Thật đúng là một đôi hiếm thấy.

” Bọn hắn không dám, nếu như người tam phòng xảy ra chuyện, đã liên thế lực sau lưng Phương Nhất Định, đều muốn đã bị liên quan trọng đại đến.”

Từ Lệ nhẹ giọng cười nói, thuận tay vuốt vuốt mềm mại tóc Trần Mộ Thanh bên người, làm cho nàng mân mê cái miệng nhỏ nhắn kháng nghị.

” Ban Kỳ Luật Thanh tra cuối cùng là cái ngành bị người hận a, hai người các người, đi Trung Tổ Bộ a. Hoặc là hạ phóng rèn luyện vài năm, vị trí Tam Phòng, Trần gia mặt khác phái người bổ sung.”

Trần Phụng Sở cau mày nói, ánh mắt nhìn hai phụ nữ lên trước mặt, đợi lấy phản ứng của bọn hắn.

Từ Trung Kỳ Ủy đến Trung Tổ Bộ.

Đối với một số người mà nói, tuyệt đối là Địa Ngục đến thiên đường rồi.

Ban Kỳ Luật Thanh tra là chịu trách nhiệm kéo quan viên xuống ngựa đấy, Tổ Chức Bộ thì là đề bạt cán bộ quan viên đấy, người ở hai cái địa phương đi ra, ở bên ngoài đã bị đãi ngộ đều là không đồng dạng như vậy.

Đặt ở trên người ai, đều là một chuyện tốt.

Chỉ có điều Từ Lệ lại liếc nhìn trượng phu, khẽ cười khổ.

Một mực bất động thanh sắc nghe mấy người nói chuyện Vương Phục Hưng cũng nhiều hứng thú nhìn Vương Quang Minh.

Vương Quang Minh thần sắc cũ kỹ, cúi đầu dùng bữa, thanh âm tuy nhẹ, nhỏ, nhưng dị thường kiên định: ” Ta là Đảng chính là tay sai. Bởi vì Đảng tại bảo vệ chính nghĩa, có thể pháp luật cùng quan viên, cũng tại ý đồ phá hư nó.”

” Ta bảo vệ ta nên bảo vệ đấy. Không điều.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 156: Nữ Nhân Tương Đường Phiền Toái

Thân phận trung kỹ ủy ba phòng chủ nhiệm bây giờ đang ở Hoa Đình vô cùng miễn cảm, Vương Quang Minh chẳng qua là đơn giản tiết lộ thoáng qua bản án, nói nhiều tất nói hớ, hắn mặc dù là người trẻ tuổi của Trần hệ bồi dưỡng lên, nhưng làm người cũ kỹ nghiêm túc, cũng sẽ không đi trái với kỷ luật.

Trần Phụng Sở cũng không có cưỡng cầu, rất tự nhiên nói sang chuyện khác, tró chuyện một ít chuyện lý thú trong kinh thành, phương diện này Vương Phục Hưng không mở miệng ra nói, nhưng nghe rất say sưa, đang ở Hoa Đình, nhưng kinh thành chính là một nơi không thể thiếu trong công cuộc phục hưng gia tộc của hắn, hơn hai mươi năm trước Vương gia tại đó té ngã, Vương Phục Hưng nhất định phải tại đó vượt qua tam đại gia tộc bây giờ, một lần nữa đứng lên.

Có thể nói gánh nặng đường xa.

“Tiểu phụng hoàng đánh tính lúc nào rồi đi Hoa Đình? Qua ít ngày tại Hoàng Hải quân diễn, sợ là không thể thiếu quân đoàn tác chiến đặc chủng của các người a?”

Từ Lệ cười duyên nói, nàng lớn lên tuy rằng bình thường chút ít, nhưng trên người cái loại này mượt mà khí chất, là đại đa số mọi người bắt chước không thể được đó, đi ra bên ngoài, cũng có thể xem như nữ nhân vô cùng hấp dẫn.

Thiên triều đặc chủng tác chiến lữ đoàn là một cái toàn năng binh chủng, tồn tại mục đích đúng là đề phòng chiến tranh đột nhiên bộc phát, nhân số đại khái một nghìn năm trăm người, trang bị tiên tiến nhất, huấn luyện nghiêm khắc nhất, có năng lực điều tra cùng tác chiến vô cùng toàn diện, có thể nhanh chóng thích ứng hải lục không toàn bộ địa điểm tác chiến, đặc chủng tác chiến lữ đoàn mỗi người, đều có thể nói là quân nhân tinh anh trong tinh anh,

từng binh sĩ tác chiến năng lực có lẽ không bằng mấy kẻ biến thái của những tiểu đội đặc công, nhưng đoàn thể phối hợp lại có thể nói không chê vào đâu được.

Chỉ chỉ thuộc về quân ủy vương bài quân thời điểm này lên giọng xuất hiện ở Hoàng Hải tiến hành luyện binh, chưa hẳn có ý tứ là không có mặt ở bên trong.

Vương Phục Hưng không muốn quan tâm, dù cho nghe được Từ Lệ nói lên đặc chủng tác chiến lữ đoàn cái tên này, cũng chỉ là có chút chú ý, hơn phân nửa thời gian đều đặt tại đĩa rau của Hoàng Phủ Linh Tê, nơi đây đồ ăn hương vị coi như không tệ, lại để cho Hoàng Phủ Linh Tê cũng muốn ăn tăng nhiều, không hồ là có thể làm cho Vương Phục Hưng đồng chí sau lưng gọi là tiêu tham ăn nữ hiệp, một bữa cơm trên cơ bản không thấy ngẩng đầu lên.

“Đội không được mấy ngày, bên kia điện thoại đều đánh tới nhiều cái, muốn ta qua an bài thoả qua, bất quá chiến sĩ của chúng ta ứng phó loại trình độ này quân diễn, hoàn toàn không cần bất luận cái gì chuẩn bị, nhẹ nhàng triển khai một chút là có thể đối phó với tư lệnh bên kia, cho nên ta mới lười biếng một chút, trở về muộn vào ngày.”

Trần Phượng Sô nhẹ giọng cười nói, nhìn muội muội của mình, có chút nịnh nọt, tựa hồ hẳn trở về muộn, chỉ là bởi vì muội muội quan hệ, ở lâu mấy ngày mà thôi.

Ngồi ở đối diện hẳn Trần Mộ thanh liếc mắt, không chút nào đón nhận tâm ý của ca ca.

“Người trước khi rời đi, sự tình Phượng Nhất Định sẽ xảy ra một cái kết quả.”

Không nói lời nào Vương Quang Minh đột nhiên mở miệng nói, mặc dù là đối với Trần Phượng Sô nói chuyện, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Vương Phục Hưng, đây đã là trợ giúp trình độ lớn nhất của hắn.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, lập tức đã minh bạch ý tứ của Vương Quang Minh, hẳn không có khả năng triệt để đem Phượng Nhất Định kéo xuống ngựa, nhưng có thể từ Trần Phượng Sô rời đi thời gian cho ra khỏi bầy ra.

Thị ủy phó thư kí rời đi, quan mới còn chưa tiền nhiệm, một đoạn này hỗn loạn thời gian Vương Phục Hưng có thể mò được chỗ tốt nào, hoàn toàn cùng trung kỳ ủy ba phòng không có quan hệ đây.

Trần Phượng Sô cười tùm tùm bất động thanh sắc.

Vương Phục Hưng ngẫm hiểu, đứng lên rót chén rượu, cùng Vương Quang Minh đụng đụng ly, uống một hơi cạn sạch.

“Huynh đệ, về sau hỗ trợ chiếu cố thoả qua Thanh nhi, người bây giờ tại Hoa Đình coi như là nhân vật có số có má, Thanh nhi có chuyện gì, hy vọng người không phải sợ phiền toái, có thể giải quyết liền giải quyết thoả qua, phần nhân tình này ta ghi nhớ. Nha đầu kia trời sinh tính tình liên điều ngoa, chỉ e sợ thiên hạ không loạn, thích gây chuyện sinh sự, bên ngoài sự tình có người sẽ giải quyết, nhưng sau lưng sử dụng ám chiêu đùa nghịch thủ đoạn, còn hy vọng người có thể giúp đỡ một chút.”

Trần Phượng Sô bung chén rượu nhìn Vương Phục Hưng, về mặt thành thật nói.

Vương Phục Hưng hơi than thở nhẹ, chỉ sợ chiếu cố Trần Mộ thanh là một mặt, lại để cho sau này mình cùng thị ủy phó thư kí mới tới gặp gỡ nhiều hơn một chút, do đó tại nói lý ra thông qua mình cùng thị ủy thư ký Lý Đông Lôi cùng một tuyến mới là thật, loại này cong cong lượn quanh lượn quanh, hẳn không thích, nhưng không có nghĩa là hẳn không hiểu, đây mới là phương pháp Trần Phượng Sô trao đổi với người ngoài, sẽ không nói rõ, một cái ám chỉ là đủ rồi.

Vương Phục Hưng gật gật đầu, cùng Trần Phượng Sô cạn một chén, ngược lại là mọc ra một trương loli gương mặt cùng bộ ngực cũng rất bao la hùng vĩ Trần Mộ Thanh tròn tròn tròn mắt, thờ phỉ nhìn Vương Phục Hưng, quay đầu đi, không biết nhỏ giọng thăm thi cái gì.

Một bữa cơm, ba phương diện trên cơ bản đều đã đạt thành mục đích của mình, miễn cưỡng cũng coi là khách và chủ cố gắng hết sức vui mừng, Vương Phục Hưng đến cuối cùng cũng đã nhìn ra, dùng đáng chính là tay sai tự cho mình là bảo vệ chính nghĩa Vương Quang Minh tuy rằng cũ kỹ, nhưng cũng là người thông minh, đầu óc lung lay, hẳn tuy rằng không nói lời nào, nhưng có một lão bà khéo léo ở bên trong xuất lực, đem hẳn muốn mị mị cho Trần Phượng Sô nói ra.

Trần đại công tử đáp lời giống nhau sừng mù che phủ, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, như là tất cả giấu đi cái đuôi tiểu hồ ly, không có một kẻ ngu.

Vương Phục Hưng nhìn thú vị, cũng không có nhiều lời, âm thầm nhận thức huyền diệu, đại gia tộc đi ra hải tử có thể đi vào giới chính trị hoặc là quân giới, hơn phân nửa không có ngọc ngà, nào tàn tật hàng sẽ trực tiếp bị gia tộc buông tha, cả ngày ăn chơi đàng điếm chơi bởi nữ nhân là đủ rồi, tiến vào thể chế bên trong, rất dễ dàng cũng sẽ bị đối thủ biến thành bia ngắm công kích xuống, cho nên nói đây là một cuộc nói chuyện thuộc về người thông minh.

Tôn Diệu Dương đêm nay rất buồn rầu, mang theo mới vừa từ trường sư phạm của được tay thanh thuần đệ muội đến Đế Hào nhà hàng tham gia bằng hữu liên hoan, vốn là một kiện rất có mặt mũi, dù sao thì nữ nhân bên người mới bị hẳn phá trình đêm qua cùng với cả ngày thời gian bị mình sủng ái bốn năm lần cô nàng này chính là người nỏ danh ở trường sư phạm là thanh thuần ngọc nữ, thậm chí trong hội bằng hữu đều có chút muốn chiếm lấy, bị mình nhanh chân lột trần áp chế dưới thân thể sủng ái, cái loại cảm giác này đúng là cũng có chút thành tựu.

Chỉ có điều ngay tại khi hẳn ôm trong ngực thanh thuần muội tử, tại một đám người hâm mộ trong ánh mắt đưa tay đặt ở ngực nàng thân nhiên hưởng thụ

lấy các những ánh mắt ghen ghét của bằng hữu, một đôi thanh niên ăn mặc trang phục dị thường rất đáng chú ý nam nữ đồng thời xuất hiện ở Đé Hào nhà hàng.

Tôn Diệu Dương thấy được một nữ nhân.

Một nữ nhân mang theo Mặc Kính (kính râm), mặc áo sơ mi trắng phối hợp quần màu vàng nhạt.

Nàng bị một người nam nhân tướng mạo bình thường lôi kéo tay, trực tiếp đi lên lầu hai.

Tôn Diệu Dương nheo mắt lại, thần sắc biến hóa, một tay cũng từ ngực bạn gái mình để xuống dưới, lại để cho vừa mới còn lòng tràn đầy tư mật ngưng ngừng, ngọt ngào nữ hài sắc mặt tái nhợt, ánh mắt gắt gao theo dõi hẳn.

Tôn Diệu Dương không chút nào để ý, nữ nhân với hẳn mà nói chính là đồ chơi, tiến vào thân thể của các nàng, từ phía trước tiến, từ phía sau tiến, từ bên cạnh tiến, từ phía trên tiến.

Nhiều tiến vào mấy lần, cũng liền ngán, mới của được cô nàng nhìn như thanh thuần, trên giường lại vô cùng hư hỏng, tuy rằng động lòng người, nhưng cũng vừa rồi hẳn thấy nữ nhân kia vừa so sánh, liền tương đương nhìn thấy thiên nga bên cạnh gà đất rồi, hẳn sờ lên cái cằm, nhìn thoáng qua ngày bình thường dùng mình làm hạch tâm một bàn bằng hữu, cười nói: “Vừa rồi cái kia một nam một nữ, gương mặt rất đẹp a.”

“Tôn thiếu nếu là có hứng thú, ta đi lên gọi nàng xuống cùng người uống rượu? Nữ nhân nha, như vậy chính là chuyện quan trọng, đã đến Đé Hào, coi như là Tôn thiếu đều muốn dùng sức mạnh, ta cũng nghĩ biện pháp giúp người đối phó.”

Một cái mang theo kính mắt nữ nhân thanh niên cười nói, khoe mắt nữ hài bên cạnh Tôn Diệu Dương, có chút đứng núi này trông núi nọ, hẳn sẽ không dám cùng Tôn Diệu Dương tranh giành nữ nhân đấy, nếu như mình trợ giúp Tôn Diệu Dương đem cái nữ nhân kính diễm vừa rồi tới tay, nữ nhân đang ở bên cạnh hẳn bây giờ, khẳng định sẽ trở thành của mình đấy, tuy rằng không phải xử nữ, nhưng chỉ là bị khai phát mấy lần mà thôi, như trước thủy nộn nhanh kêu gào.

“Ở nơi này đừng làm huyền não sự tình, An Bình, lão tử người thấy người gây ra động tĩnh quá lớn nơi này, người sẽ không sợ hẳn trở về quá chết người?”

Tôn Diệu Dương cười mắng, nhớ tới cái kia bị nam nhân lôi kéo tay đi lên nữ nhân, không khỏi có tồn tại một hồi bức bối, một lần nữa kéo qua bên người thanh thuần nữ hài, căn bản không có kỵ mặt mũi của nàng, tay trực tiếp luồn vào cổ áo của nàng, cầm chặt cái kia một đôi nhũ hoa tuyết bạch, hung hăng bóp, chà xát.

“Tôn thiếu vừa ý nữ nhân, làm huynh đệ đấy, phải nghĩ biện pháp giúp người thu được để làm ấm giường phải không?”

Lý An Bình mặt nịnh nọt đáng tươi cười, Đé Hào nhà hàng mở tại Từ Hợp Thành khu, mà Tôn Diệu Dương lão tử nhưng là Từ Hợp Thành khu khu trưởng, chánh thính cấp cán bộ, cùng hẳn đánh tốt quan hệ, đối với Đé Hào chỗ tốt không cần nói cũng biết.

“Đúng đấy, Tôn thiếu vừa ý nữ nhân, nào có thể có đạo lý chạy trốn? Bị chơi chán quăng đi còn không sai biệt lắm.”

Một cái nùng trang diễm diễm lệ nữ nhân chưa ngoa nói.

“Hặc hặc, đại gia hòa khách khí, ăn cơm trước, không được đi lên nháo sự. Đới đối phương đi xuống, chúng ta có thể qua kết giao bằng hữu nha.”

Tôn Diệu Dương hặc hặc cười nói.

“Tôn thiếu nói rất đúng.” Lý An Bình cùng nói, ánh mắt lại đặt ở đầu bậc thang, ý định tự mình nhìn chăm chăm vào nữ nhân vừa rồi đi lên.

Hơn bốn mươi phút đồng hồ.

Tôn Diệu Dương nội tâm cũng tương đương bị mèo cào hơn bốn mươi phút đồng hồ.

“Tôn thiếu, ra rồi.”

Lý An Bình đột nhiên nói một tiếng, ánh mắt có chút ngốc trệ.

Tôn Diệu Dương lập tức ngẩng đầu, liếc mắt liền thấy được cái kia toàn thân thánh khiết khí chất nữ nhân, nàng vẫn bị nam nhân kia lôi kéo tay, chỉ có điều bên cạnh hai người, lại xuất hiện hai đôi nam nữ mà thôi.

Tôn Diệu Dương cường tự ổn trấn định tâm thần, nhìn trên bậc thang chậm rãi đi xuống thân ảnh, ánh mắt si mê.

Loại khí chất này nữ nhân, nếu cỡi chuồng nằm lý ở trên giường bị mình chà đạp, khoái cảm chắc sẽ vô cùng? Hẳn hô hấp có chút dồn dập, nhưng cuối cùng không ngóc, vô thức nói: “Trong vòng luẩn quẩn bá kiến những người này chưa?”

“Tôn thiếu, bây giờ nhìn ăn mặc cũng có thể thấy được giá trị con người đấy, đều là một ít thê bài hàng, trong mắt người bình thường xa xỉ phẩm, tại chúng ta những người này trong mắt, không coi vào đâu đấy, hẳn không phải là trong hội nhân vật.”

Cái kia nùng trang điểm mặt nữ nhân cười nói, nói lên người bình thường, tràn đầy cảm giác về sự ưu việt.

“Vây là tốt rồi.”

Tôn Diệu Dương thì thảo tự nói, nhìn mấy người xuống lầu, hướng về phía nữ nhân phát phát tay, ra lệnh: “Tiểu Ảnh, ngươi đi đến gần, thỉnh hẩn tới đây uống chén rượu. An Bình, liên hệ bảo an, để cho bọn họ cỏi đồng phục cho ta, nữ nhân kia, đêm nay ta leo lên người nàng.”

Tôn Diệu Dương đã bị kích thích đến mất đi lý trí nào tàn tình trạng, mỗi chữ mỗi câu phát ra mệnh lệnh.

Bên cạnh hẩn giương một trương thanh thuần khuôn mặt đệ tử muội đuổi ra bàn tay nhỏ bé kéo hẩn thoáng qua, kết quả lại bị hẩn dị thường thô bạo đẩy ra, ngã sấp xuống tại bên người một người bạn.

Hoàng Phủ Linh Tê đúng là có chút thời điểm có thể làm cho người mất đi lý trí.

Điểm này Vương Phục Hưng đã sớm biết, cho nên khi trong góc cả bàn người ánh mắt tụ tập tại Hoàng Phủ Linh Tê trên người, hơn nữa có người dám đi tới, hẩn cũng không có ngoài ý muốn, chẳng qua là có chút bất đắc dĩ.

“Khả năng có chút phiền toái.”

Vương Phục Hưng cười nói, nhìn cách mình càng ngày càng gần nữ nhân kia, nhú mảy.

Hẩn không quen nhìn nữ nhân hóa đậm đặc trang, nữ tử như nước không giả, nhưng không phải mỗi một nữ nhân đều có thể đạt tới như Thây Thi, đồ trang sức trang nhả đậm đặc xóa sạch thích hợp trình độ, hoá trang đi ra khuôn mặt, lại xinh đẹp cũng ít đi một phần tự nhiên hương vị.

“Nữ nhân tương đương phiền toái.”

Trần Phụng Sở nhìn có chút hà hê nói, không có đi vội vã, một bộ dáng tư thế xem náo nhiệt.

Vương Phục Hưng nhìn bên cạnh nhu thuận yên tĩnh đứng đấy Hoàng Phủ Linh Tê, có chút im lặng.

Nếu như nàng thường xuyên dùng tư thái bên cạnh mình mà nói, cái kia đâu chỉ là phiền toái? Quả thực chính là tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Họa Thủy

Mỗi một mỹ nữ, phải có giác ngộ sẽ bị lưu manh lại gần. Mỗi một bạn trai của một mỹ nữ, cũng luôn phải có giác ngộ rằng mình sẽ làm họ hoa xúr giả.

Vương Phục Hưng Thần sắc bình tĩnh, nhìn nữ nhân đi tới, bất động thanh sắc.

“Mỹ nữ, Tôn thiếu của chúng ta muốn quen biết ngươi một chút, với ngươi kết giao bằng hữu. Có thể hay không cho chút thể diện đi uống một chén?”

Nữ nhân trang điểm đậm đặc đi tới mỉm cười nói, vươn tay, chỉ chỉ phương hướng Tôn Diệu Dương đang ngồi.

Tôn Diệu Dương đứng thẳng lên thân thể, làm ra một tác phong nhẹ nhàng bộ dáng.

Chỉ có điều Hoàng Phủ Linh Tê cũng không nhìn hẩn cái nào, nhàn nhạt nói một tiếng không đi, sau đó muốn hướng ra phía ngoài.

“Các ngươi đi không được. Tôn thiếu muốn chơi nữ nhân, còn không có thể chạy thoát đấy, phụ thân của hẩn là Đế Hào cổ động. Từ Hợp Thành khu khu trưởng. Mỹ nữ, đi theo Tôn thiếu, so với đi theo bên cạnh nam nhân này tốt hơn nhiều a? Tôn thiếu vừa ý ngươi là cho ngươi mặt mũi, không biết tốt xấu có thể là không đúng a.”

Nữ nhân đứng ở phía sau âm dương quái khí nói, hẩn vừa nói, khách nhân chung quanh lập tức an tĩnh xuống.

Vương Phục Hưng không biết nên khóc hay cười, nữ nhân này, chẳng lẽ thật là trong truyền thuyết luyện đại não tàn thuật nữ hiệp? Trực tiếp đem khu trưởng là Đế Hào cổ động sự tình đều nói ra, nàng đến cùng có bao nhiêu lực lượng?

Một bên Vương Quang Minh mặt sắc lạnh lạnh, không nói một lời.

Phản phạt.

Đế Hào cửa bị đẩy ra, một đoàn mặc đủ loại kiểu dáng quần áo nam nhân tràn vào, trong tay cầm chặt lấy gậy bảo an, dùng Hoàng Phủ Linh Tê làm trung tâm, kể cả Trần Phượng Sồ Trần Mộ thanh cùng với Vương Quang Minh phụ thê đều vây lại.

“Ta nói rồi, Tôn thiếu vừa ý nữ nhân, đi không được. Cuối cùng chỉ có thể nằm ở trên giường của hần.”

Nữ nhân trang điểm đậm đặc cười quyến rũ nói, mắt liếc Hoàng Phủ Linh Tê, ra lệnh: “Cùng ta qua.”

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh.

Tất cả mọi người cảm thấy việc này thực sự không thể tưởng tượng được một chút.

Cái này chính là quang minh chính đại giữa thanh thiên bạch nhật cướp đoạt dân nữ trong kiếm hiệp hay sao?

Có phải hay không quá ương ngạnh một chút?

Đây là không khoa học đây.

Đại Thiếu công tử ca đoạt nữ nhân, có lẽ tại sau lưng chơi thủ đoạn mới đúng, làm sao lại như vậy lỗ mãng?

“Các người làm gì vậy, có hay không cấp bậc lễ nghĩa?”

Bên ngoài nhất đạo âm thanh đột nhiên vang lên.

Đám người xúm lại vây quanh bọn Vương Phục Hưng lập tức tách ra, mới vừa rồi còn ngồi tại nguyên chỗ Tôn Diệu Dương bưng hai chén rượu, tác phong nhẹ nhàng đi tới trước mặt Hoàng Phủ Linh, nghe thấy được cổ mùi thơm tự nhiên của cơ thể, lập tức lại có chút ít không chế không nổi dục vọng.

Hần đưa cho Hoàng Phủ Linh Tê một chén rượu, nói khẽ: “Uống nó.”

Hoàn toàn là mệnh lệnh ngữ khí.

Vương Phục Hưng neho mắt lại, nhìn tựa hồ là bị Hoàng Phủ Linh Tê kích thích triệt để mất đi lý trí, nói ra hậu trường của bản thân rồi lại làm một vị công tử ca ương ngạnh, thật lâu, mới cho ra một cái kết luận.

Hần thật là một cái loại ngu ngốc hết thuốc chữa.

Náo nhiệt đến như vậy, coi như là sau khi con phong ba qua đi, Từ Hợp Thành khu khu trưởng cũng phải bị người chỉ trích, thậm chí còn muốn bị xử phạt một chút, nữ nhân ma lực, liền thật sự đáng giá lại để cho Tôn Diệu Dương bí quá hoá liều?

Trong này có thể hay không có cái gì âm mưu?

Vương Phục Hưng tâm tư thay đổi thật nhanh, sau đó quay đầu, nhìn thoáng qua Trần Phượng Sồ, cười nói: “Có thể giải quyết?”

Trần Phượng Sồ Thần sắc bình thản, nắm bàn tay nhỏ bé của muội muội, gật đầu nói: “Cứ việc ra tay.”

Vương Phục Hưng ồ một tiếng, lập tức liền xuất thủ.

Trực tiếp một cước đá vào tiểu phúc của Tôn Diệu Dương, một mét tám dáng người lập tức hướng về phía sau bay ra ngoài, tính cả ở sau lưng hần hai cái bảo an, cùng một chỗ đụng ngã lăn trên mặt đất.

Tôn Diệu Dương mặt sắc trắng bệch, toàn thân kịch liệt đau nhức, nhưng không có ngắt đi, một ngụm máu tươi trực tiếp phun tới, gắt gao nhìn chăm chăm vào Vương Phục Hưng, ánh mắt thâm độc.

Vương Phục Hưng động tác liên tục, chung quanh liên tục bảy tám cái bảo an cận kề, trong mắt hần quả thực chưa đủ nhìn, đều là kẻ tiểu nhân giống nhau nhân vật, không đến một phút đồng hồ, liền toàn bộ ngã trên mặt đất.

“Các người dám động Tôn thiếu? Phụ thân hần là Từ Hợp Thành khu khu trưởng, là cô đồng của nơi này! Không sợ bị xử bắn sao?”

Nữ nhân trang điểm lòe loẹt sắc mặt ngốc trệ một hồi, sau đó đột nhiên kéo cuống họng hét to, tiếng nói quanh quẩn, toàn bộ đại sảnh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, thật sâu nhìn trước mặt thần sắc cuồng loạn của nữ nhân kia, trong ánh mắt lại mang theo nụ cười khinh miệt, không có nói thêm cái gì.

Tôn Diệu Dương một ngụm máu tươi lần nữa phun ra, gắt gao trừng mắt nhìn nữ nhân trang điểm lòe loẹt kia.

Nữ nhân này, có hay không đầu óc?

Lúc này thời điểm đem bệ chống lưng của mình nói ra, không phải hại mình?

Tôn Diệu Dương suy nghĩ hỗn loạn, khóe mắt thoáng nhìn qua Vương Phục Hưng đang hướng phía hắn đi tới, thần sắc biến đổi, khó khăn mở miệng nói: “Gọi điện thoại cho cha ta, hắn đang tại lầu bốn ăn cơm. Nhanh.”

Lý An Bình nhanh chóng lấy điện thoại cầm tay ra, bấm số điện thoại của cha Tôn Diệu Dương.

Tôn Vọng Hy đứng là đang dùng cơm tại lầu bốn của Đế Hào nhà hàng, cùng một chỗ với hắn, còn có Từ Hợp Thành khu công an phân cục cục trưởng cùng hai cái phó cục trưởng.

Nhận được điện thoại của bạn con trai mình, nghe nói con trai dưới lầu bị người đánh, Tôn Vọng Hy giận tím mặt, trực tiếp mang theo mấy vị lãnh đạo trong ngành công an đi xuống, chỉ có điều chờ hắn đi xuống lầu một, lại thấy con của mình đang bị một người trẻ tuổi mang theo nụ cười trên mặt một bước đá đi, tựa như là đang chơi đá bóng.

Mà con của mình tức thì toàn thân dính đầy bụi đất, mặt mũi bầm dập, rên rỉ suy yếu đứng lên.

Toàn bộ đại sảnh khách nhân đều đang nhìn tràng cảnh, mặt sắc ngốc trệ.

“Dừng tay!”

Tôn Vọng Hy phản nộ công tâm, đột nhiên quát to một tiếng, bước nhanh đi qua đem con trai nâng dậy, liền nguyên nhân cũng không có hỏi, hỗn hển chỉ vào Vương Phục Hưng mắng: “Tiểu cục trưởng, đem tên hỗn đản này bắt lại cho ta! Hình phạt. Muốn xử nặng! Nhất định phải nghiêm túc xử lý.”

Tất cả khách nhân đều lộ ra khinh bỉ biểu lộ, hư thanh nổi lên bốn phía.

Con trai của hắn, quả nhiên là rắn chuột một ổ, nguyên nhân cũng không hỏi, liền bắt đầu bắt người rồi hả?

Trần Phụng Sở cho một bên quang cho Vương Quang Minh một ánh mắt trên tức.

Vương Quang Minh biểu lộ lạnh như băng, khe gập đầu, ngay tại khi Tiểu cục trưởng kia chuẩn bị hành động bắt người, hô một tiếng dừng tay, bước ra mấy bước, ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Tôn Vọng Hy sắc mặt dữ tợn đang ôm lấy con trai hắn.

“Ngươi là?”

Tôn Vọng Hy ý nghĩ một mảnh hỗn loạn, nội tâm lại đột nhiên cả kinh, cảm giác mình quen biết người trẻ tuổi này, nhưng lại bị lừa giận làm cho hồ đồ, ngược lại trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.

“Vương Quang Minh. Trung kỷ ủy ba phòng chủ nhiệm. Tôn khu trưởng, chúng ta ban ngày mới gặp nhau qua một lần.”

Vương Quang Minh lạnh lùng nói.

Trong đám người đột nhiên nhớ tới một hồi thấp giọng hô.

Trung kỷ ủy.

Một lần tranh giành tình nhân sự tình, vậy mà dẫn xuất rồi trung kỷ ủy, thuận tiện lấy đem Tôn Vọng Hy đều kéo đi ra, chuyện lần này động tĩnh quá lớn.

Tôn Vọng Hy ý nghĩ trống rỗng, rút cuộc nhớ tới đây là ban ngày làm cho mình cẩn thận ứng phó trung kỷ ủy nhân viên công tác.

Ai biết hắn hôm nay lại đi tới đây, tâm tình thật tốt thỉnh tâm phúc của mình ăn cơm, một bữa cơm còn chưa ăn cơm, vậy mà lại gặp bọn hắn?

Tôn Vọng Hy cứng ngắc trên mặt sinh sôi cổ nặn ra vẻ tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn, miễn cưỡng cười nói: “Đúng vậy a, Vương chủ nhiệm, xem ra ta già rồi, chúng ta hôm nay mới nói chuyện qua đây.”

Vương Quang Minh thần sắc lạnh lùng nói: “Ban ngày có mấy vấn đề không có biết rõ ràng, bàn lại một lần a.”

Hắn hướng về phía thuộc hạ của mình kiêm thê tử Từ Lệ phát phát tay, lạnh nhạt nói: “Mang đi.”

Đám người xông xáo.

Tôn Vọng Hy mặt xám như tro.

Nhi tử của hắn Tôn Diệu Dương ánh mắt đều ngốc trệ xuống, không biết làm sao.

Vừa rồi cái nữ nhân trang điểm lòe loẹt kia để lộ ra đến tin tức, cùng với cách làm của những người này, đã đầy đủ đem Tôn Vọng Hy cùng mấy vị cục trưởng cục phó công an kia kéo xuống rồi.

Cái này là trung kỷ ủy quyền lợi.

Vương Phục Hưng có chút cảm khái, quay đầu, nhìn Trần Phượng Sò liếc, vươn ngón tay cái.

Tôn Vọng Hy đỡ dẫn buồng con trai, đi theo sau lưng Từ Lệ, đi ra ngoài.

Tôn Diệu Dương nằm trên mặt đất, nhìn chòng chọc vào nữ nhân mà khiến cho mình triệt để mất đi ý chí kia bị nam nhân vừa động thủ với mình kéo ra ngoài, rút cuộc mình bạch mình chọc vào người mà không nên dây vào.

Hắn cố hết sức quay đầu, nhìn thoáng qua bằng hữu của mình.

Lại phát hiện mới vừa rồi bị mình đẩy ra chính là cái kia thanh thuần muội tử hiện tại đang nằm trong ngực Lý An Bình, Lý An Bình thậm chí còn trực tiếp tại trên mặt nàng hung hăng hôn một cái.

Cái kia tối hôm qua mới bị mình phá trinh nữ nhân về mặt ngưng ngừng, hiện tại nằm trong ngực người khác, mặt sắc đỏ bừng.

Từ đầu đến cuối, cũng không có người nhìn Tôn Diệu Dương.

Nhân tình âm lạnh kêu gào.

Tôn Diệu Dương thân thể run rẩy, một ngum máu tươi lần nữa phun tới, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Trong đại sảnh đột nhiên kéo tới một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt, kéo dài không thôi.

Vương Phục Hưng lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê đi tới, nữ nhân trang điểm lờ lợc vừa cùng hắn hô to gọi nhỏ đuổi kịp Vương Phục Hưng bộ pháp, hô một tiếng Vương tiên sinh.

Vương Phục Hưng quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Có việc?”

Nàng do dự một chút, thanh âm trầm giọng nói: “Thay chúng ta cùng Sở Nhị gia vấn an.”

Sở Thành Vô!

Vương Phục Hưng nội tâm rõ ràng.

Đêm nay vừa ra, tựa hồ cũng không phải ngoài ý muốn, cách làm giống như não tàn này, cũng là bị người sai khiến.

Chỉ có điều đêm nay mình rất trùng hợp cho nàng cùng Sở Thành Vô sáng tạo ra một cái cơ hội, sau đó song phương phối hợp ăn ý, trực tiếp đem Tôn Vọng Hy kéo xuống dưới.

Từ Hợp Thành khu hắc đạo đã rơi vào trong tay Sở Thành Vô, Sở gia, tựa hồ bắt đầu hướng Từ Hợp Thành khu quan trường thâm thấu.

Vương Phục Hưng đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, bất luận cái gì thoát nhìn phức tạp, sau lưng kỳ thật đều có được đơn giản nguyên do đấy.

Hắn khẽ gật đầu, lôi kéo Hoàng Phủ Linh Tê rời đi, trầm mặc không nói.

Hoàng Phủ Linh Tê đi theo Vương Phục Hưng bên người, thật lâu, mới nói khẽ: “Bọn hắn đang làm cái gì?”

Hiển nhiên, Thần Tiên tỷ tỷ đối với đêm nay vừa ra phía sau màn có người đạo diễn tuồng cũng không hiểu.

Vương Phục Hưng không có quá lâu giải thích, tại Hoàng Phủ Linh Tê nhũ mây trong lúc biểu lộ, đưa thay sờ sờ tóc của nàng, thờ dài nói: “Họa thủy a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 158: Ta Là Ưu Nhạc Mỹ Của Người

Vương Phục Hưng đối với chuyện đã xảy ra tại Đế Hào nhà hàng không có để ở trong lòng, hắn là người bình thường, đại nhân vật trong mắt tiểu nhân vật không giả, có thể thấy được qua nhiều người, sẽ rất khó lại đối với Tôn Vọng Hy cùng Tôn Diệu Dương người như vậy bảo trì kính sợ chi tâm, với hắn mà nói, không có đầu óc công tử ca, thật sự quá dễ dàng đối phó một ít.

Vương Quang Minh cùng Từ Lệ hai vợ chồng đầu tiên rời đi, sau đó Trần Phượng Sò hai huynh muội cáo từ, bị ca ca gửi gắm cho Vương Phục Hưng lại

để cho hần chiếu có Trần Mộ Thanh một chút cũng không có giác ngộ ăn nhờ ở đậu, trước khi đi vẫn không quên hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, quơ quơ nắm tay nhỏ, điều này làm cho Vương Phục Hưng một hồi buồn bực, từ đầu đến cuối, một đồng chí đều không biết mình rút cuộc là có cái gì đặc tội với vị Trần hệ công chúa này, có lẽ đây chính là một loại nữ nhân không thể hiểu rõ được trạng thái tâm lý a.

Hơn bảy giờ tối thời gian, cũng đã no bụng, dĩ nhiên là là tư dâm. Muốn rồi. Vương Phục Hưng lái xe mang theo Hoàng Phủ Linh Tê phản hồi cấp cao nhất công quán, lúc này, hần cũng lười lại đi Phục Sinh quán bar một vòng, hôm nay Vương Phục Hưng cái tên này tại Hoa Đình dưới mặt đất t xã hội thanh danh lan truyền lớn, nghiêm nhiên một bộ hắc đạo mới thanh tú phái đoàn xuất hiện ở trong mắt mọi người, tại tầng thêm có Sở gia cùng Không Lâm làm hậu thuẫn, Nghiêm Thủy Trường roi dài về sau, Hồ Tử cùng Phương Hạo Nhiên thừa cơ lôi kéo rồi một nhóm lớn tiểu đệ, có chừng hơn hai trăm người, nghiêm khắc xét duyệt sau đó chia làm vòng trong vòng ngoài, bên ngoài nhân viên chịu trách nhiệm tìm hiểu tin tức, sưu tập tin tức, trên thực tế đám lượng cũng không hợp thói thường, thuộc về ở trong xã hội du đảng tiêu chuẩn côn đồ, bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, nhưng ý nghĩ cùng đi đứng cũng còn tinh linh hoạt, giữ ở bên người cũng có thể triển khai được tác dụng nhất định.

Vòng trong bây giờ mới là những lực lượng tác chiến chủ yếu của Vương Phục Hưng bây giờ, tăng thêm ban đầu năm mươi người, nhân số đại khái hơn một trăm người, nghiêm chỉnh mà nói, hần bản thân phát triển tốc độ cũng không tính nhanh chóng, có thể chiếm đoạt cùng bành trướng tốc độ cũng rất kinh người, trên thực tế có thể điều động nhân thủ cũng hơn xa con số một trăm người này, sắp rơi vào trong tay Lương Cảnh Ngọc là Thanh Phổ, cùng với Lam Thiên Vũ và nhân mạch hần nắm giữ khi còn làm việc cho Nghiêm Thủy Trường, dùng Sở gia cô gia thân phận đi vận dụng, cũng có thể phát huy ra tác dụng cực lớn.

Cho tới bây giờ, Vương Phục Hưng mới xem như tại Hoa Đình đứng vững gót chân, vừa mới thoát ly tình trạng non nớt yếu ớt, bắt đầu cân nhắc như thế nào mới có thể tại trên con đường này đi được cao hơn một chút, về phần hần đại bản doanh Phục Sinh quán bar, coi như là hần không có ở đây, phương diện an toàn cũng là hoàn toàn không cần lo lắng đây.

Vương Phục Hưng híp mắt lái xe, bắt tri bắt giác đi vào cấp cao nhất công quán cửa ra vào mới phản ứng, cùng Hoàng Phủ Linh Tê xuống xe cùng một chỗ, chỉ có điều xuống xe trước, hần lại không nói lời gì cầm lấy cái kia cặp kính mát, cho về mặt không tình nguyện Hoàng Phủ Linh Tê mang theo.

Tựa hồ vị thần tiên tỷ tỷ này cũng không có phát hiện ra tình huống, Vương Phục Hưng hơi có vẻ bá đạo tác phong đã dần dần làm cho nàng thích ứng, tuy rằng không thể hoàn toàn tiếp nhận, nhưng cũng không có ở đây mâu thuẫn.

Tựa hồ là dấu hiệu tốt.

Hai người một trước một sau đi vào khách sạn, trong tửu điểm nhân viên phục vụ cùng với Đại Sảnh tiểu thư đã sớm biết bên có một nữ đạo cô sắc nước hương trời đặt phòng, đang nhìn đến thân mặc tiện trang nhưng trong tay vẫn như cũ cầm theo Thu Thủy trường kiếm, tuy rằng ánh mắt quý dị, nhưng không có khiến cho bao nhiêu oanh động, đưa mắt nhìn hai người sau khi tiến vào thang máy, mới lặng lẽ nghị luận lên.

Hai người Hoàng Phủ Linh tê đi tới phòng đặt cầu nàng, đi ngang qua cửa phòng của Ngư Tiểu Vũ, Vương Phục Hưng thoáng ngừng một chút, lại thấy bên trong không có sáng đèn, biết rõ cái kia đêm nay muốn tại dưới người mình uyển chuyển hầu hạ tiểu nương tử còn chưa có trở lại, chỉ có thể tiến vào phòng của Hoàng Phủ Linh Tê.

Trong phòng không nhiễm một hạt bụi.

Nếu như không phải trong phòng tràn ngập hương vị của Hoàng Phủ Linh Tê, Vương Phục Hưng hầu như cho rằng bên trong này không có người ở, hần tùy ý hướng trên ghế sa lon ngồi xuống, cũng không có trông chờ hiện giai đoạn Hoàng Phủ Linh Tê hầu hạ hần bụng trà rót nước, tự rót một cốc nước cho mình, uống một ngụm.

Hoàng Phủ Linh Tê không nói một lời ngồi ở bên người Vương Phục Hưng, rất thuần thực mờ ti vi, thanh tịnh con mắt chớp chớp, nhìn chăm chăm vào trên màn hình tiết mục, điểm đạm nho nhả mà bình tĩnh.

Bên cạnh liên đặt vô số đồ ăn mà bộ phận cung cấp đồ ăn vật mang lên, mì tôm, Xảo Khắc Lực, đồ uống, hạt dưa, đầy đủ mọi thứ, nhưng nàng vào ở đến vài ngày thời gian, còn chưa có nhúc nhích qua, xem tivi chính là xem tivi, nàng tựa hồ cũng không có rất nhiều thói quen thưởng thức đồ ăn vật trong lúc xem tivi.

“Người chính là mỗi ngày trong nhà không ra khỏi cửa, quét dọn vệ sinh, nhìn xem tivi, kỳ thật cũng rất không tệ.”

Vương Phục Hưng cười giỡn nói, tham lam hô hấp mùi hương thơm ngát từ bên người Hoàng Phủ Linh Tê phát ra, không biết có phải hay không là Hoàng Phủ Linh Tê tiềm thức tồn tại có chút đặc thù ý tưởng, tại bên ngoài, hai người đi đường thời điểm khoảng cách rất ít khi gần quá một met khoảng cách, nhưng tiến vào khách sạn, Hoàng Phủ Linh Tê lại chủ động ngồi gần hần, hai thân thể người khoảng cách không cao hơn hai mươi phân, trên người nàng cổ hương vị thuần túy của nữ nhân phảng phất bay vào mũi hần.

“Sư phó nói để cho ta đi theo người.”

Hoàng Phủ Linh Tê bình tĩnh gần như cũ kỹ tái diễn một câu nói kia, cô nam quả nữ, chung sống một phòng, khoảng cách gần như thế, nàng lại không nửa điểm mất tự nhiên biểu lộ.

Nàng xác thực không phải một cái có thể về mặt thanh thuần ngưng ngừng trốn ở nam nhân trong ngực y như là chim non nép vào người.

“Nếu như ta bây giờ trở về, chẳng lẽ buổi sáng ngày mai ta còn có thể nhìn thấy người?”

Vương Phục Hưng một hồi bất đắc dĩ, Từ Hợp Thành khu khoảng cách Thanh Phổ khu không gần, lái xe muốn gần một giờ lộ trình, cô nàng bên người

này không biết lái xe, buổi sáng hôm nay cũng tại hơn năm giờ liền xuất hiện dưới lầu, Vương Phục Hưng cũng không biết nên nói nàng là thần thông quảng đại hay vẫn là định lực kinh người.

“Vâng.”

Hoàng Phủ Linh Tê đơn giản đáp lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trên TV phát ra tam lưu phim tình cảm, nhíu mày, tựa hồ có chút bất mãn Vương Phục Hưng quấy rầy nàng xem tivi.

“Người chạy tới chạy lui xa như vậy, chính là vì đi theo ta, chẳng lẽ người cứ như vậy không có lý khai ta hay sao? Ta hiểu rồi. Hiện tại cơm nước xong xuôi, nếu không hai ta so chiêu, người cố ý nhường cho ta một ít, để cho ta thắng người, phát sinh một ít chuyện nên xảy ra về sau, ta khiến cho người đi theo ta như thế nào?”

Vương Phục Hưng mặt không đổi sắc cùng Hoàng Phủ Linh Tê vào thương lượng, rõ ràng là dòm dò xét thân thể nàng, nhưng biểu lộ lại như là tầm học thuật báo cáo bình thường nghiêm túc chăm chú.

“Người không phải là đối thủ của ta.”

Hoàng Phủ Linh Tê nhìn chăm chăm vào TV bình tĩnh nói, nàng vốn muốn nói cho Vương Phục Hưng thân thể của nàng có chút đặc thù, nhưng do dự xuống, hay vẫn là không nói ra miệng, sợ bị hấn đem mình trở thành quái vật.

Mình chừng nào thì bắt đầu đề trong lòng cái nhìn của hấn rồi hả?

Hoàng Phủ Linh Tê đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ, nội tâm không khỏi có tồn tại có chút bức bối, thuận tay đề xuống điều khiển từ xa đổi kênh, do tam lưu sản phẩm trong nước phim tình cảm đổi thành nào tàn không hạn cuối phim Hàn phía trên, quan trọng nhất là, trên màn hình nói vẫn là tiếng Hàn..

Vương Phục Hưng dám khẳng định cô nàng bên người này nhất định nghe không hiểu tiếng Hàn.

Đơn giản một động tác, hấn cũng đã xác định Hoàng Phủ Linh Tê bây giờ lực chú ý không có ở trên TV rồi.

Hấn cười khê xuống, thăm dò nói: “Nếu không người theo ta giữ cùng chỗ được rồi, chỗ ta ở, đối diện không người ở, ta mua lại, lại để cho bằng hữu của ta chuyển đi, sau đó người dời qua, như vậy cũng bớt làm phiền người.”

“A.”

Hoàng Phủ Linh Tê không tập trung lên tiếng.

Vương Phục Hưng một hồi không thể tưởng tượng, vốn cho là yêu cầu này sẽ bị Hoàng Phủ Linh Tê cự tuyệt, lại như thế nào cũng không nghĩ tới đối phương sẽ như vậy dứt khoát đáp ứng, hấn sững sốt xuống, thăm dò nói: “Chúng ta ở chung?”

“A.”

Hoàng Phủ Linh Tê hay vẫn là một chữ, tựa hồ hoàn toàn qua loa Vương Phục Hưng, cũng không biết nàng có không có nghe được bên người nam nhân dài dòng.

Vương Phục Hưng đột nhiên cảm thấy có chút nhức cả đầu, bắt đầu phóng thích đòn sát thủ, chủ động kể một ít Hoàng Phủ Linh Tê cảm thấy hứng thú đồ vật: “Hôm nay tại Đế Hào không sao cả ăn cái gì, hiện tại có chút đói bụng, chúng ta lại đi kiếm chút đồ ăn thế nào đây?”

“A.”

Hoàng Phủ Linh Tê thần sắc không hề biến hóa, thân thể ngồi thẳng tắp, lần thứ nhất đối với ăn đồ không có biểu hiện ra ngoài tăng vọt hứng thú.

Bởi vì nàng hiện tại không đói bụng.

Vương Phục Hưng bại lui, ngồi ở một bên, triệt để im lặng, cũng không nói thêm gì nữa, cùng Hoàng Phủ Linh Tê ngồi nhìn lên màn hình tivi xem bộ phim Hàn Quốc lâm ly bi đát.

Hoàng Phủ Linh Tê xem tivi rất có đặc điểm, hoặc là nói nàng bản thân chính là một cái rất có đặc điểm đàn bà, cô nàng này mặc kệ thấy cỡ nào buồn cười hài hước, đều có thể rất thần kỳ giữ vững thần sắc bình tĩnh, ánh mắt, khúc miệng, đều không hề biến hóa, thế cho nên lại để cho Vương Phục Hưng có gan ngồi bên cạnh nàng hưởng thụ vô cùng cái hương vị tàn mất từ cơ thể nàng ra mà tưởng tượng.

Hấn nhẹ nhàng do dự, vươn tay, nhẹ nhàng nắm ở bả vai Hoàng Phủ Linh Tê.

Bỏ đi đạo bào nữ đạo cô thân thể cứng ngắc thoáng qua, nhưng không có lên tiếng.

Người lui ta tiến, Vương Phục Hưng gan lớn đi một tí, nhẹ nhàng, lại để cho đầu Hoàng Phủ Linh Tê dựa vào chính mình bờ vai, cũng không dám nữa lộn xộn thoáng qua, trầm mặc một hồi lâu, mới nói khẽ: “Thật là thơm.”

Cũng không có cự tuyệt Vương Phục Hưng loại trình độ này tiếp xúc Hoàng Phủ Linh Tê bình tĩnh mở miệng nói: “Người thích không?”

Vương Phục Hưng gật đầu nói thích.

Hoàng Phủ Linh Tê tiếp tục trầm mặc.

Nhưng kể tiếp thời gian, đối với cái nào đó đang chờ nữ nhân trở về mặc nội y sexy cho hắn nhìn đoàn viên đồng chí mà nói, đã không phải là rất khó chịu.

Ngư Tiểu Vũ mãi cho đến buổi tối gần mười giờ mới về, vừa về tới khách sạn, liền trực tiếp gõ cửa phòng Hoàng Phủ Linh Tê, nàng tựa hồ uống chút rượu, khuôn mặt hồng phác, dĩ thường đáng yêu, khiến cho Vương Phục Hưng ra mở cửa hận không thể ôm lấy nàng cần cho nàng một cái.

“Ca ca, người tới phòng ta. Đã trễ thế như vậy, lại để cho Hoàng Phủ tỷ tỷ sớm chút nghỉ ngơi.”

Ngư Tiểu Vũ thanh âm thanh thúy nói, Thấy Hoàng Phủ Linh Tê không có tới đây, trắng trợn đối với Vương Phục Hưng vút ra một cái mị nhãn.

Trong phòng khách bô bô tiếng Hàn không ngừng từ trong TV vang lên, Hoàng Phủ Linh Tê không nói gì.

Vương Phục Hưng ừ một tiếng, cũng không có cùng nàng dăn dò, thật sự không biết nói như thế nào, trực tiếp đóng cửa phòng đi ra.

Hoàng Phủ Linh Tê biết rõ, mình đêm nay hơn phân nửa lại nghe thấy cái thanh âm kỳ quái kia rồi.

Ngư Tiểu Vũ đối mặt Vương Phục Hưng vẫn luôn bảo trì nhiệt tình giống như lửa nóng vậy, hai người tiến vào gian phòng của mình, vừa mới đóng cửa lại, nàng liền trực tiếp nhào về phía trước quần lấy Vương Phục Hưng dâng lên một nụ hôn nóng bỏng.

Thân mật mà lâu dài.

Vương Phục Hưng đem Ngư Tiểu Vũ buông ra, ngón tay nắm lấy đối phương hông nhuận phơn phớt bờ môi, híp mắt cười nói: “Tắm rửa trước?”

“Chúng ta cùng nhau tắm sao?” Ngư Tiểu Vũ thần sắc mị hoặc nói, lời còn chưa nói hết liền phối hợp cười rộ lên: “Bồn tắm không đủ lớn, sẽ rất chật đó.”

Vương Phục Hưng một hồi xúc động, vừa định gật đầu, điện thoại lại đột nhiên vang lên.

Vương Phục Hưng có chút buồn bực, lấy điện thoại ra ý định ứng phó vài câu sau đó cùng mỹ nhân tắm uyên ương, nhưng nhìn xuống dãy số, lại phát hiện là Hạ Thâm Vi tại Tân Cương điện thoại đến, đây là tuyệt đối không thể ứng phó qua loa vài câu a, hắn lại để cho Ngư Tiểu Vũ trước tắm rửa, mình đi vào trong phòng, tiếp thông điện thoại, Ân một tiếng.

“Thu hoạch như thế nào đây?”

Hạ Thâm Vi khàn khàn mà kêu gọi thanh âm vang lên, nhẹ nhàng ôn nhu, tựa hồ tại trước mặt Vương Phục Hưng, vĩnh viễn đều tìm không thấy nàng cường thế một mặt.

“Khá tốt. Đã trễ thế như vậy, người như thế nào còn không có nghỉ ngơi?”

Vương Phục Hưng đốt lên điếu thuốc cười nói, theo tâm tính đang từ từ chuyển biến, hắn đối với Hạ Thâm Vi thái độ cũng càng hiền hoà hơn nhiều, không có thời khắc nào cũng bảo trì lòng cảnh giác đề ý.

“Vừa mới tắm rửa xong, gọi điện thoại cho người xong rồi liền đi ngủ.”

Hạ Thâm Vi nói khẽ, ngữ khí dừng thoáng qua, thăm dò nói: “Nghe nói người đem Nghiêm Thủy Trường rơi đài sau Lam Thiên Vũ giành lại đến 40% giải trí sản nghiệp đều giao cho Sở Nhị thúc xử lý, chỉ để lại một nhà sòng bạc, nếu như ta không có đoán sai, người là muốn đánh mất 40% chủ ý a”

Vương Phục Hưng sững sốt một chút, nhàn nhã hút thuốc, cười giỡn nói: “Nữ nhân quá thông minh cũng không phải là chuyện gì tốt, đều có thể bị người đoán ra đến? Cái kia Hạ đại tiểu thư có cái gì cao chiêu?”

“Cao chiêu ngược lại là không có, bắt quả người có thể đi một chuyến Thanh Đình câu lạc bộ, Không Lâm đã đem Dương Đại Địa tư liệu toàn bộ thu tập, người lấy về nghiên cứu đến, nếu có chuyện gì, tìm Không Lâm thương lượng cũng được.”

Hạ Thâm Vi nhẹ giọng cười nói, cảnh ban đêm yên tĩnh, khàn khàn tiếng nói mang theo một loại khó tả mị hoặc.

Vương Phục Hưng do dự xuống, ừ một tiếng, bình tĩnh nói: “Không ca rất chiều cô ta đấy.”

Hạ Thâm Vi ngẫm hiểu, cười hi hi nói: “Đó là đương nhiên, ta tự mình ra lệnh, ta tuy rằng tại phía xa Tân Cương, nhưng nhất cử nhất động của người ta đều rõ ràng, có cơ hội, còn cần khen thưởng tốt cho Không Lâm một phen.”

Vương Phục Hưng cảm giác có chút không ổn, rất cảnh giác ngậm miệng lại.

Quả nhiên.

Hạ Thầm Vi vui cười sau đó ngừng điệu lập tức bắt đầu hung sự vấn tội: “Ngươi bây giờ tại cấp cao nhất công quán đúng hay không?”

“Tại Hoàng Phủ Linh Tê gian phòng hay vẫn là Ngự Tiểu Vũ gian phòng?”

“Nay muộn không tính đi trở về, có phải hay không?”

Vương Phục Hưng một đầu mồ hôi lạnh, bắt đầu hồi hận vừa rồi thay Không Lâm nói tốt rồi, mẹ nó, cái thằng kia như thế nào một điểm nam nhân ở giữa ăn ý đều không có, đều cùng Hạ Thầm Vi báo cáo, quá mẹ nó chỉ tiết rồi.

Vương Phục Hưng trầm mặc hồi lâu, mấy lần há miệng, cũng không biết nên nói cái gì.

Hạ Thầm Vi cũng trầm mặc một hồi, gặp Vương Phục Hưng còn chưa mở miệng nói lời nói ý tứ, không biết vì cái gì, chính nàng ngược lại có chút chột dạ, nói khẽ: “Sinh khí à nha?”

“Ta là sợ ngươi sinh khí.”

Vương Phục Hưng cầm lấy điện thoại cười khở nói, đem tàn thuốc còn đang trong tay ném vào cái gạt tàn thuốc.

Hạ đại tiểu thư lập tức lại rất không có tâm không có phổi vui vẻ, hằm hừ, âm dương quái khí mà nói: “Tiểu nữ nào dám? Ta lại không là gì của người ta cả, điều tra người khác sinh hoạt cá nhân đã không đúng, có tư cách gì sinh khí nha?”

Vương Phục Hưng vuốt vuốt trán, có chút đau đầu, bất động thanh sắc nói sang chuyện khác, cười nói: “Nếu không có liên hệ gì với ta, vậy ngươi vì sao lại như vậy tận hết sức lực giúp ta? Hạ gia cùng Trần hệ hợp tác sau lưng, đoán chừng đề cho ta tại tiến thêm một bước, cũng là một trong những điều kiện hợp tác a? Tuy rằng không phải là chủ yếu điều kiện. Nếu như không phải như thế, ta thật sự không nghĩ ra, Trần hệ tại sao phải tại sự kiện lần này trong tìm tới ta, thân phận đặc thù, lý do này, không khỏi có chút gượng ép rồi.”

Hạ Thầm Vi lập tức trầm mặc xuống.

Vương Phục Hưng thừa thắng truy kích, cười tùm tùm nói: “Gọi điện thoại, trầm mặc nhiều không có ý nghĩa? Nói một chút, ngươi vì cái gì như vậy giúp ta? Hoặc là nói, ngươi là gì của ta?”

Hạ Thầm Vi trầm mặc như trước, không nói một lời.

Có chút thời điểm, trầm mặc cũng tương đương với đại chiêu của nữ nhân.

Vương Phục Hưng không vội không chậm lại hỏi một lần.

Ngay tại chính hấn cũng không trông chờ đạt được đáp án thời điểm, đầu bên kia điện thoại, Hạ Thầm Vi gọi cảm thanh âm quyến rũ mới lần nữa vang lên, sâu kín đầy, bay bổng: “Ta là Ưu Nhạc Mỹ* của ngươi nha.”

Vương Phục Hưng sắc mặt ngốc trệ, thiếu chút nữa bị một câu nói kia đã kích đến bại não tình trạng.

Con mẹ nó trà sữa.

Hấn cảm di động, ngừng điệu cũng không có bình tĩnh, nghiêng răng nghiêng lợi, nhúc cả dãi trả lời một câu: “Ưu cái con em ngươi.”

(*Chú thích:

“Ưu nhạc mỹ” là tên một loại Trà sữa, trong quảng cáo trà sữa ấy có đoạn đối thoại như này:

Nữ: Em là gì của anh?

Nam: Em là Ưu Nhạc Mỹ của anh

Nữ: Vậy ra em là Trà sữa à?

Nam: Như vậy anh có thể nâng niu em trong lòng bàn tay của mình!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Bạch Kiếm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

